

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE THINGS WE WATER

MARIANA ZAPATA

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE THINGS WE WATER

M A R I A N A Z A P A T A

NEW YORK TIMES AND LSP TO DAY BESTED INFIL AU THOR

The Things We Water© 2025 yazan Mariana Zapata

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yazarın izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulabilirse de, isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kitap Kapağı Tasarımı Sarah Hansen, Okay Creations

Düzenleme Hot Tree Editing

*Aşkima, kalbime, ruhumu,
Tanıdığım en büyüü varlık, Kai
Sen her zaman parçası olduğum en iyi
aşk hikayesi olacaksın.*

GOKTEKT3

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Mariana Zapata](#)

CHAPTER 9KE

Meteor Gecesi ile ilgili ifadelerin çoğu coğrafi konuma bağlı olarak değişse de, iki iddia tartışmasızdır: dolunaylı bir gecede gerçekleşmiştir ve dünya bir daha asla eskisi gibi olmamıştır.

Ne diyeceklerini bilememelerine şaşırmadım. Az önce ortaya çıkan şey Ağzımdan çıkan sesler halüsinasyon görmüşüm ya da fantastik bir romandan alıntı gibiydi.

Ama bu bir peri masalı değildi. Efsane de değildi. Filme uyarlanan çok satan bir roman bile değildi.

Bu gerçektir.

Benim gerçekliğim.

Bu yüzden en iyi iki arkadaşım öne doğru eğilip ağızlarını hafifçe açarak neredeyse aynı anda "Bunu bir daha açıkla" dediklerinde ben de pek şaşırmadım. Farklı düşündükleri tek nokta Sienna'nın cümlesinin sonunda bana "Nina" demesi, Matti'nin ise dememesiydi.

Artık bu tür bir evli çift oldukları için *neredeyse* onlarla dalga geçiyordum. Birbirlerinin cümlelerini tamamlamaları bir şeydi, ama neredeyse aynı kelimeleri seçmeleri ve neredeyse aynı ifadelerle sahip olmaları? Bu bende hem onlara sarılma hem de onlarla dalga geçme isteği uyandırdı.

Ama bunun için zamanımız yoktu. Onlarla daha sonra dalga geçebilirdim. Öncelikle, anlamalarına ihtiyacım vardı. Bana yardım etmeleri gerekiyordu. *Bize yardım etmeleri.*

Gerçek şu ki, az önce anlattıklarımı anlamakta zorlandıkları için arkadaşlarımı suçlayamazdım. Son bir ay içinde olanları kabullenmekte zorlanıyordum ve her şeyi kendi gözlerimle görmüştüm. *Yaşamıştım*. Hiçbirimiz inanılmaz şeylere yabancı değildik ama bu sınırı zorluyordu.

Son birkaç yıldır kollarımda uyuyan bedene en az on bin kez bakmamışım gibi çenemi eğerek baktım -ki bu bakışların büyük bir kısmı son birkaç hafta içinde gerçekleşmişti- on bininci ve tek kez Duncan'a odaklandım. Son zamanlarda yaşadığım belirsizliğe ve neredeyse paniğe rağmen gülümsedim. Çünkü o beni her zaman neşelendirirdi. , hayatımda gördüğüm en sevimli şey, bana babamın akşam yemeğinden sonra koltuğunda nasıl kestirdiğini hatırlatan bir şekilde horladığında mutlu olmamak imkânsızdı.

Duncan'ın durumunda, sevimli olmak çok fazla iştî; bu tam zamanlı bir iştî.

Ve belki de onlara neden burada olduğumu kelimelerle bir kez daha açıklamak yerine göstermek daha iyiydi.

Sonuçta tüm bu durum yarı mucize yarı da *Teen Wolf*, *Yüzüklerin Efendisi* ve *Antik Uzaylıların* birleşimiydi. Olaya nasıl baktığınıza ve neye inandığınıza bağlıydı. Ama bu da önemli değildi. Önce büyük resmi görmeleri gerekiyordu.

Bizim durumumuzda, sanırım köpek yavrusu boyutunda bir resim diyebilirsiniz.

Üşüdüğü için değil, Duncan'ı saklamak için onu sardığım battaniyeyi sıyrarak kollarımı açtım, böylece Matti ve Sienna hayatımı bir değil, iki kez altüst eden siyah tüy yumağına daha iyi bakabileceklerdi. Bu konuda kızgın değildim. Bunalmıştım ve istediğimden daha fazla korkmuştum ama kızgın değildim.

Tanıdığım bazı insanların aksine, Kader'in perde arkasında çalıştığına, sigara içtiğine ve insanların hayatlarını daha doğmadan planladığına inanmıyordum. Birincisi, gezegende sekiz milyar insan varken bu çok fazla iş demektir. İkinci bir nedenim yoktu çünkü ilkinin yeterli olduğunu düşünüyordum.

Ama bazen o anda hiçbir anlam ifade etmeyen ama sonunda bereket olduğu ortaya çıkan şeyler olur. Belki içlerindeki iyiliği görmeden önce ağladınız, ama bu geriye dönük bir bakış açıydı.

Dünyada kolayca açıklanamayan pek çok şey olduğunu fark ettim, ama bu onları daha az gerçek yapmıyordu.

O anda var olan sayısız varlık gibi.

Spesifik olmak gerekirse bu odadaki herkes gibi ve özellikle de bana yaslanmış küçük beden gibi, ki bu yüzden buradaydım.

Üzerini örten battaniye olmadan Duncan'ın siyah kürkü ilk bakışta kısa tüylü siyah bir köpek olduğu izlenimini veriyordu ve uzun kulakları da içinde bir tür tazı olduğu fikrini uyandırıyor ama battaniyeyi santim santim çektişirdikçe bir tilkiye ait olabilecek pofuduk kuyruğu ortaya çıktı.

Ve tüm bu boktan gösterinin yıldızı da öyle.

Durumumuz bu kadar vahim olmasaydı, o an ruhani parmakları çağırabilirdik.

"Artık kuyruğunun ucunda bir alev var," dedim onlara sanki kendi gözleriyle göremiyorlarmış gibi.

Bu, Duncan'ın vücudundaki iki şeyden biriydi ve onun yavru bir basset ya da tazı, hatta herhangi bir ev hayvanı olmadığını ele veriyordu - hiç de öyle olmamıştı, ama daha önce bu kadar belirgin değildi. Onu başka bir şey sanmak için mükemmel bir burnunuz olması ya da büyüye karşı hassas olmanız gerekirdi.

Altı hafta önce Duncan'ın kuyruğu sadece kabarıktı ve gözleri parlak kahverengiydi. Görüldüğü gibi biri olmadığını *biliyorduk* -Matti ve Sienna kokusunu alabiliyordum, ben de hissedebiliyordum- ama şimdi bariz bir şekilde ortadaydı ve henüz gözbebeklerini bile görmemişlerdi. Tek bir gecede, ırkların karışımı ve içinde bir miktar büyü olan inandırıcı siyah bir köpek yavrusundan başka bir şeye dönüşmüştü. İnkâr edilemez bir şeye.

Ne yazık ki Matti'nin koyu kahverengi gözlerindeki şaşkın parıltıdan ve Sienna'nın ağzının benim berbat açıklamamdan sonra olduğundan daha da geniş açılmış olmasından, Duncan'ın normal biri olduğuna dair umutlarımın çoktan yok olduğu anlaşılıyordu.

Çünkü normal-ish isteyebileceğim en fazla şeydi.

Bana onun bir kurt adam olduğunu söyleyecekleri umuduyla vücudumdaki her parmağı ve ayak parmağını çaprazlamıştım. Herhangi bir mitolojik kurt yarattığı mükemmel olurdu. Bir Cerberus bile harika olurdu; onlarla ilgili pek çok hikâye vardı. Ama bir kurt adam ilk tercihim olurdu, eğer bir tane olsaydı. Kurtlar tarih boyunca en çok saygı duyulan yaratıklardan bazılarıydı.

Bazen beynim bile nasıl bir evrende yaşadığımızı anlamakta zorlanıyordu ki Duncan'ın tek olması hayatı çok daha kolaylaştırırdı.

Gezegende göz göre göre dolaşan varlıklar hakkındaki gerçeği bilmeyen birine *bunu* açıklamayı hayal bile edemezdim. İnsanlar kendileri gibi olanlara zar zor tahammül edebiliyorlardı. Onlara büyüünün binlerce yıl önce Dünya'ya çarptığını ve hakkında yazılan tüm mitoloji ve folklorun *gerçeğe* dayandığını söylerseniz, bu neredeyse herkesi küplere bindirirdi.

Şekil değiştirebilen insanlar hakkında sayısız film ve hikâye (mitoloji içeren tarih kitaplarını da sayarsanız, kurgu ve kurgu dışı) vardı. Babil dönemine kadar uzanan kurt şekil değiştiriciler hakkında hikayeler vardı. Her kıtadaki kültürlerin onlarla ilgili hikayeleri olduğundan oldukça emindim. Aztek tarihi üzerine bir derste oturduğumu ve profesör Azteklerin bazı savaşçıların nahuales, yani şekil değiştiren olduğuna inanmalarıyla ilgili sembolizmden bahsederken suratımı asmamak için kendimi zor tuttuğumu hatırlıyorum.

Gençliğimde bulabildiğim her kurt adam romanını okuduğum bir dönemden geçmiştim ve gerçeği biliyordum. Normal insanların farkında olmadığı şey, sadece tek bir tür olmadığıydı. Aklıma gelen birkaç kurt adam türü sayabilirim. Amaroklar vardı, ataları Inuit hikâyelerine ilham veren devasa kurtlardan oluşan bir soy. Baltık masallarında rastlananlardan bir demir kurt. Birisi bana bir keresinde İskandinav mitolojisindeki Fenrir'in bile kutsal bir soyunun hâlâ var olduğuna dair bir söylenti olduğunu söylemişti. Tanıdığım ve birlikte büyüdüklerimin çoğu, soylarını Mezoamerikan mitlerine kadar dayandıran Meksika kurtlarının soyundan geliyordu.

Şimdi geriye bakıp tüm o eski uygarlıkların kuraklık ve korkunç fırtınalar gibi şeyleri iyi ve korkunç yeteneklere sahip varlıkların işi olarak açıklamak için aktif hayal güçlerini kullanmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığını düşünmek kolaydı, ama bazı insanlar gerçeği biliyordu.

Bir şeyler .

Gerçek şu ki, tam olarak kurgu olmayan mitolojik efsaneler dünyasında, bir insan ve bir kurt arasında gidip gelebilen bir kişi olmak - sonuçta bu onların seçimiydi ve boyutları miraslarına bağlıydı

-Çok uzun zaman önce dünyaya ve varlıklarına nüfuz etmiş olan büyüünün farkında olanlar tarafından kabul görmüş bir kavramdı. Büyülü.

Neyin o kadar kolay kabul edilemeyeceğini bilen biri varsa o da bendim.

"Nina," diye nefes verdi Matti. Sesi nasıl nefes alacağını hatırlamakta zorlanıyormuş gibi geliyordu. Gözleri hiç görmediğim kadar büyüktü ve çocukken başımızı birçok kez derde soktuğumuz için gözlerini büyük görmüştüm. "Kuyruğunda nasıl alev var ve o battaniye nasıl alev almadı?"

Dengesiz ses tonuna homurdandım. Lanet olası soru bu değil miydi? "Siz ikinizin bilebileceğini umuyordum," diye cevap verdim ona, çöreğimi uyandırmamak için küçük bir omuz silkmeyle. "Ve alev büyüdür. Sadece korktuğunda ya da kızdığında bir şeyleri yakıyor. Harika, değil mi?"

Cevap vermediğinde Matti'nin aklının karıştığını biliyordum; her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Bir yanım beni duymamış olabileceğine bile inanıyordu. Sokakta yürürken, hücrelerinde taşıdığı sihri etrafa yayan ve dünyaya normal, uzun boylu bir adam gibi görünen bir adamla karşılaşmak başka bir şeydi, oysa içinizden -ya da burnunuzdan- onun öyle olmadığını biliyordunuz.

Ama *bu* farklıydı. Duncan hayatıma girdiği andan itibaren bunu bir dereceye kadar biliyordum. Şimdi mi? Onun ne kadar eşsiz olduğunu kesinlikle daha iyi anlıyordum.

O kadar farklı ki, biri kırmızı gözlü ve kuyruğunda mavi bir alev olan bir köpek yavrusunu kaçırmak için bana zarar vermeye çalışabilir.

Bir değil, *iki* kez.

Ama bu ikisine o olayları anlatmayı bir süre daha erteleyecektim. Önce halletmemiz gereken başka şeyler vardı. Geçmişle ilgili kimsenin yapabileceği bir şey yokken Matti ya da Sienna'nın dikkatinin dağılmasına ihtiyacım yoktu.

Uykulu bedenini benimkine yaslamak için kullanmadığım kolumla, onlara göstermek için mavi alevi sıkıştırdım. Noel'deki çocuklar gibi soluk soluğa kaldılar. İlk seferinde ben de yanmayı bekliyordum. Neyse ki böyle bir şey olmamıştı, yoksa onunla bir şey yapmak imkânsız olurdu.

"Acımıyor mu?" Sienna sadece Matti'yle tanıştığı gün kullandığından emin olduğum bir sesle sordu. Sanki hayranlık içindeydi.

Ben de Sienna, diye düşündüm. Sihirli varlıklar vardı - soylarını kadim ilimlere kadar takip edebilen, istediklerinde normal insanlar gibi görünebilen ve davranabilen ırklar - ve *yavru köpeklere benzeyen sihirli varlıklar* vardı. Özellikle de büyük, masum gözleri ve şık, yumuşak tüyleri olan çok ama çok sevimli bir köpek yavrusuna.

"Hayır." Ona göstermek için alevi tekrar çimdikledim.

Geniş, soluk yeşil gözleri benden Duncan'a ve tekrar bana kaydı. Susmaya en çok yaklaştığı andı, ki bu da çok şey ifade ediyordu çünkü o da sessiz bir tip değildi. Gençken arkadaş olmamızın ve bu kadar uzun süre iyi arkadaş kalmayı başarmamızın nedenlerinden biri de buydu. Birbirimizle konuşmakta hiç zorlanmamıştık.

Şimdiye kadar.

Ama sanırım bunun sorumluluğunu üstlenebilirdim. Bu şekilde ortaya çıkarak onları gafil avlamıştım. Onlardan sakladığım pek bir şey yoktu, ama tüm bunlar olup bittiğinden beri Avrupa'da oldukları için bunu şimdiye kadar saklamıştım. Tatillerini mahvetmek istememiştim.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı sonunda, hâlâ sersemlemişti.

Yanağımın içini ısırdım, siyah saçlarına ve ne kadar güneş alırsa alsın neredeyse süt gibi olan tenine baktım. Klasik anlamda güzel olmadığını söyleyen ilk kişiydi ama çok sevimliydi. Yuvarlak yüzü ve pembe yanakları, bazen süper keskin dişleri olduğu ve her zaman aşırı korumacı bir kişiliği olduğu gerçeğini gizliyordu. Bir saat önce kapıyı kırmızı bluzu ve siyah pantolonuyla açmış, saçlarını zarif bir topuzla toplamıştı; şimdi ise bu kıyafetini kocasının çekmecesinden çıkardığına bahse girebileceğim bir kazak ve pijama pantolonuyla değiştirmişti. En iyi tanıdığım hali buydu ama Sofistike Sienna'yı da en az Eşofmanlı Sienna kadar seviyordum.

Gardırobumun yüzde 95'i Duncan'la gittiğimiz kasabalardan aldığım tişörtlerle kot pantolon ya da jean şortlardan oluşmasına rağmen beni seviyordu. Üç güzel bluzum Sienna'nın elden çıkardıklarıydı. O da Matti de bunun "çok şirin" olduğunu düşünüyordu. Toplam dört çift ayakkabım vardı: yürüyüş botları, her şeye uyan bej spor ayakkabılar - uymazsa da çok kötü - Crocs'lar ve bir çift sandalet.

Sonra Matti'ye baktım, üç yaşında komşu olduğumuzdan beri, onu tanıdığımdan tam on yıl daha uzun süredir tanıyordum. Eskiden çok uzun olan kahverengi saçlarını bir süre at kuyruğu yapmıştı ama artık kendi deyimiyle "gerçek bir işi" vardı ve profesyonel olarak kısa tutmak zorundaydı. Cildi orta bronzluktaydı ve küçüklüğünden otuz iki yaşına kadar büyüdüğünü gördüğüm yüz hatları yüksek elmacık kemikleri ve belirgin bir çeneyle daha da keskinleşmişti. Ayrıca, bu süre içinde yaklaşık iki yüz kilo almıştı. Ve onu son gördüğümünden beri bir noktada bıyık bırakmıştı; bu konuda ona kızmak istiyordum ama o bir şekilde bunu . Artık kıyafetlerle ilgileniyor olabilirdi ama

gözlerindeki pırıltıyı kaybetmemişti: ölü bir eşantiyon olan yaramaz küçük pislik hala bedeninde yaşıyordu.

Çok güzel bir çifttiler. Harika arkadaşlardı. Ailem dışında tanıdığım en iyi insanlardı.

Ve ilk bakışta her ikisinin de eski bir sihirden geldiğini ve bu sihir sayesinde bir halk masalından fırlamış bir şeye dönüştüklerini asla bilemezsiniz - kurda ya da bazılarının kendilerini adlandırmayı seçtiği gibi bir kurt adama. Kurtadam derken "gerçek" kurtlardan bahsediyorum: dev kurtlar, çoğu filmdeki gibi iki ayaklı melez bir canavar değil.

"Normal" insanlara, sihirsiz doğan insanlara - hemen hemen herkesin bazı insanlara masallardan fırlamış bir dönüşme yeteneği veren şeyin açıklaması olarak ortaya attığı kelime - Matti ve Sienna, her ikisinin de çoğu kültürde ortalamadan daha uzun kabul edilmesi dışında farklı görünmüyorlardı. Ama hassas burunları ya da duyguları olanlar için - ben de dahil -Büyü ağırlıklı bir soydan gelenlerin içinde başka bir şey olduğu hemen anlaşılırdı. Bazı insanlar soylarından bahsederken "kutsanmış" olduklarını söylemekten hoşlanırlardı.

Sanki farklı olmak ve hayatınız boyunca bu konuda yalan söylemek zorunda kolaymış gibi.

Öyle değildi. Sırlar, boyutları ne olursa olsun bir yükü. Bazı insanlar için *kolay* olabilir, ama asla *kolay* değildi.

"Sakin olduğunda hiçbir şeyi yakmıyor," diye devam ettim Duncan'ın kuyruğu hakkında. "Başta birkaç şeyi yaktı ama neredeyse iki haftadır bir olay yaşamadık." Yeterince zorlarsam hâlâ yanık saç kokusu alabileceğimi düşündüm. On bir yaşındayken ailelerimiz bizi kampa götürmek istemediği için Matti'yle birlikte şenlik ateşi yakmaya çalıştığımız zamanları hatırladım. Başımız çok derde girmişti, özellikle de ailelerimiz kaşlarımızı gördüğünde. Matti'nin sağ kaşı bir daha asla aynı şekilde çıkmamıştı.

Sienna, Duncan'ın alevine bakarken, "Bize göstermek istediğin bir şey olduğunu söylediğinde, dövme yaptırdığını ya da yeni bir karavan aldığını düşünmüştüm, Nina," diye itiraf etti.

Böyle olmasını *dilediğimden* değil, ama hayatı son zamanlarda olduğundan çok daha az karmaşık hale getirebilirdi.

Daha az tehlikeli de.

Oturma odalarında oturduğumuz kanepede daha da rahatlayarak homurdanırken ağrıyan boynum sessizce kabul etti. Küçük, kırsal

İkisiyle de tanıştığım kasabada, şimdi Chicago'da yaşıyorlardı. Bir apartman dairesinde. Onuncu katta.

Onlar tanıdığım en az kurtadam olan kurtadamlardı, yemin ederim. Ama bu onların neden ve nasıl bir araya geldiklerinin sebeplerinden biriydi.

-Duncan ve ben varsayılan olarak onursal üyeler olsak da, onların iki kişilik küçük sürüsü.

Yakasını bir arada tutan küçük düğmeye bastım ve ikisinin de derin nefesler almasını izledim.

İkisinin de yüzünde tanıma ifadesi yoktu ama şaşkınlıkları daha da artmıştı. Çıtçıtları tekrar açtım. Kapatmamın imkanı yoktu.

"Nasıl?" Sienna biraz daha öne eğildi. "Sen uyandın ve o...." Elini aşağı yukarı salladı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim omuz silkerek dürüstçe. "Yatmaya gittik ve ertesi sabah göğsümün üzerindeydi, kafası tam orada, bana bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, sonra sallanmaya başladı ve kışının yandığını sandım." Su, kum ve toprakla söndürmeye çalışmışım ama hiçbir şey olmamıştı. Çoğunlukla boş bir karavan parkında olmamız ve seyahat karavanımıza bir fare taşıdığı zamanki gibi bağırmaya başlamamış olmam tamamen şanstı. "Geçip gitmedi. Ortaya çıktıktan hemen sonra korktuğunda alevi değişti ve daha da parlaklaştı." O zaman bir şeyleri ateşe verirdi. Önce parmaklarımla test etmişim.

En sevdiğim kapüşonluma ve saçımın bir kısmına elveda.

Bir de farklı türde bir korku yaşadığı zamanlar olmuştu ama bu bilgiyi onlarla daha sonra paylaşacaktım. Oraya varmadan önce büyük şeylere odaklanmamız gerekiyordu.

"Tüm bunları açıklamak için içinde biraz kurt DNA'sı olmasını ummuştum ama ikiniz de ona bir uzaylıymış gibi bakıyorsunuz, demek ki öyle değil, ha?" Devam ettim, hâlâ o rüyaya takılıp kalmışım.

Bana baktılar.

Matti ve Sienna'nın Duncan'dan haberdar olması gerekirdi elbette. Sadece Duncan'ın kendi türlerindeki mitolojik varlıkların belirgin özelliklerinden herhangi birini gösteremeyecek kadar küçük olduğunu düşünmüştük. Normal bir çocuktan bir köpek yavrusuna dönüşebildiklerinde ikisi de beş yaşındaydı. Öte yandan, benim kendi doğam... büyü, ne dersiniz deyin... yaşıma kadar ortaya çıkmamıştı.

bir genç. Ama bu biftekle tavuk göğsünü karşılaştırmak gibi bir şeydi. İkisi de proteindi ama aslında aynı şey değillerdi.

Ama sonuçta olan tam da buydu. Duncan'ın gerçek doğası, en azından kuyruğu ve gözleri şeklinde, *ikinci* doğum gününden hemen sonra ortaya çıkmıştı. Tam olarak günler sonra. Onun değişimleri kurtadam türünden değildi. Ama dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarımla hayatı da benimki gibi normal, insan bebekler olarak başlamıştı.

Benim çöreklerimde .

"Evet, evet, öyle *olmadığını söylediğini biliyorum* ama yine de umutluydum," diye homurdandım. İyimser biriydim ve onlar da bunu biliyordu. Hâlâ en sevdiğim erkek grubunun tekrar bir araya geleceğine ve McRib'in geri döneceğine dair umudum vardı. "Belki de hepimiz yanıldık ve o bir tür kurt adam meleziydi diye düşündüm."

Matti'nin burnundan çıkan kıs kıs gülüş.... "Bir kurt adam melezi mi?" Kendini beğenmiş bir yüz ifadesi takındı.

Bunu aptalmışım gibi göstermesine gerek yoktu. "On üç yaşına kadar Noel Baba'nın gerçek olduğunu sanıyordun," diye hatırlattım ona. "Belki de hayal kurduğum için benimle dalga geçecek en iyi kişi sen değilsindir. Daha garip şeyler de oldu."

Sienna kıs kıs gülerken bana bir bakış attı. Aziz Nick hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra iki yıl boyunca ona yalan söylemek zorunda kalmamla ilgili hikâyeyi zaten biliyordu. "Değilim ama... yine *Underworld*'ü mü izliyorsun?" diye alay etti.

"Belki, ama sadece ipucu aradığım için."

Dürüst olmak gerekirse, filmdeki folklorun tamamen yanlış olduğunu ve filmde çalışan hiç kimsenin türünün tek örneği olmadığını zaten biliyordum çünkü çok yanlış anlamışlardı, ama çaresizdim, uyuyamıyordum ve hikayeler eğlenceliydi. Hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.

Kucağımda hâlâ uyuklayan yavru köpeğe bakınca bunun neden böyle olduğunu anladım. Matti ve Sienna'nın dairesine yaptığımız yolculuk boyunca uyuduğuna inanamıyordum. Şimdi de *hâlâ* uyuyor olduğuna inanamıyordum. Onları seviyordu. *Bu kadar* bitkin olması için hiçbir neden yoktu ama içimden bir ses orada bir şey olduğunu söylüyordu. Hasta olmasıyla ilgisi olmayan bir şey.

O stresliydi ve ben kendimi suçluyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim onlara, çocukluğumun en iyi arkadaşına ve genç Nina'nın en iyi arkadaşına. "O kadar çok araştırma yaptım ve hala onun ne olduğunu bilmiyorum. Ama artık onu saklayamıyorum, gündüz ya da gece

gece. Onun farklı olduğu çok açık." İşte bu yüzden panik ve çaresizlik içindeydim. Yapmayı düşündüğüm şeyi neden yapmayı düşünüyordum.

Neden buradaydım?

Her ikisinin de yüzündeki ifadeler, ondaki bu değışikliğı şimdiye kadar onlara söylemememle ilgili ne düşündüklerini tam olarak anlatıyordu ve daha sonra bu konuda bana bok atacaklarından emindim, ki bu yeterince haklıydı. Ama yangını neyin başlattığını anlamadan önce yangını söndürmek zorundaydınız.

Ben nasıl onların yüzlerini okuyabiliyorsam, onlar da benimkini okuyabiliyorlardı. Ayrıca duygularımın kokusunu da alabiliyorlardı. Bundan önce onlardan saklayabildiğim şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu kadar uzun süre dayanabilmemin tek nedeni, seyahate çıktıklarından beri onları yüz yüze görmemiş ya da telefonda konuşmamış olmamdı.

Artık geri döndüklerine göre, tavsiyeye ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacımız vardı. Durumumuz hakkında gerçekçi olmak zorundaydım. Duncan ve ben daha önce gittiğimiz yoldan devam edemezdik, bu bir gerçektir.

Ben uzaktan çalışırken, karavanımda sadece ikimiz seyahat ettiğimiz zamanın sona erdiğini içten içe biliyordum.

Son birkaç haftayı düşünerek, düşünerek, sonra biraz daha düşünerek, seçeneklerimizin neler olduğunu ve bunların yüzde 99'unun neden işe yaramayacağını anlamaya çalışarak geçirdim. Her şey bu son çaresizlik eylemine gelip dayanmıştı. Aklıma gelen tek fikir uzun vadede işe yarayabilirdi. Tüylü çöreğimi bulduğumdan beri hayat aynı değildi ve şimdi yeniden değışiyordu. Ya bu yeni gerçekliğı onunla birlikte sürdürecektim çünkü o benim hayatıma ve kalbime, bağımlısı olduğum türden bir sevgi veren değerli bir midye gibi yapışmıştı ya da... Ben asla kabullenemeyeceğim bir şey yapabilirdi.

Yapılacak bir seçim bile yoktu. Yapmak istediğim tek şey, benim daha önce düşünemediğim bir şeyi onların düşünemeyeceğinden emin olmaktır. Her ihtimale karşı.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama bir şeyler bulmalıyım," dedim tarafsız kalmaya çalışarak. "Kuyruğı koptuğundan beri dört kilo aldı. O zamana kadar üç kiloydu. Şu *anda* onu bir battaniyeye saklayabiliyorum ama zar zor. Bu hızla giderse bir ay sonra ne olacak? Altı ay sonra? Ne kadar ? Başka ne değışecek?

onun hakkında?" Sesim her cümlede daha da yükseldi ve sonunda boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Çok fazla değişken vardı ve strese giren tek kişi Duncan değildi. Telepatiyle ilgili kısma daha gelmemiştim bile. "Pinokyo gibi davranıp gerçek bir çocuğa dönüşmediği sürece artık dünyada yaşayamaz." Matti ve Sienna'nın ve onlar gibi diğer tüm nahual ya da şekil değiştirenlerin yapabildiklerini açıklamanın en iyi yolu buydu: masalsı bedenleri ile insan bedenleri arasında gidip gelmek.

Düşündüğünüzde çok garip bir kavramdı. Bir saniye önce insan olmak ve bir saniye sonra tamamen farklı bir şey olmak, yine de kendinin tamamen farkında olmak - ya da bana öyle söylendi. Nasıl baktığınıza bağlı olarak bir tür mucizeydi.

Ve bir lanet, bazen, bazı açılardan, bazıları için. Sevilebilir kurtadamlar olmayan insanlar için. Ya da pek çok farklı mitolojide saygı gören dokuz kuyruklu tilkiler. Ya da *tek boynuzlu atlar-herkes* bir tek boynuzlu atı severdi. Ya da bunun gibi sevimli, onurlandırılan ya da saygı duyulan başka varlık.

Ama annemin bana anlattığı gibi, uygarlıkların bazı varlıklara eşit derecede tapınmasının ve onlardan korkmasının bir nedeni vardı. İyiler, kötüler ve pek çok kalbe dehşet salan varlıkların hikâyeleri yüzyıllar boyunca anlatılmaya devam etti. Ben ikincisi hakkında çok şey biliyordum.

"Ve belki de hiçbir zaman yapamayacak, bilmiyorum," diye devam ettim, her şeyi bir çırpıda ortaya döktüm. "Sorun şu ki, bu şekilde kalırsa onun kendisi olabileceği güvenli bir yerim yok. Tüm hayatı boyunca dışarı çıkamadan yaşayamaz. Peki ya etrafında benden fazla insana ihtiyaç duyarsa?"

Bazı insanlar ve varlıklar yalnız kalmakta iyiydi ama pek çoğu değildi. Kurtadamların, devlerin ve sentorların çocuklarını topluluklar halinde yetiştirmelerinin bir nedeni vardı: güvenlik ve aile bağları için. Modern bir dünyada işleyen bir büyü varlık olmayı birinden ya da *birilerinden* öğrenmek zorundaydınız. Çocuklar en iyi koşullarda bile bir avuçtu ve buna bir de insanlığın çoğunluğunun ödünü koparma potansiyeline sahip büyü bir kromozom eklerseniz?

Dürüst olmak gerekirse, kedinin bu kadar uzun süre sonra çantadan çıkmamış olması inanılmazdı.

Büyülü varlıklar bir sır olarak kalmayı başarmıştı.

Büyüdüğüm yere geri dönmeyi düşünmüştüm, New Mexico'da hiçliğin ortasında küçük bir kasabaydı ve ben gençken büyülu varlıklarla doluydu. Çoğunlukla kurt türüydü, ama bazı ogre aileleri de vardı, ayrıca haklarındaki gerçeğı asla *kesin* olarak bilmediğim birkaç tane daha vardı; çok gizliydiler.

Ya da *belki* onlar da ne olduklarını bilmiyorlardı. Bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiştim.

Ancak son on yılda işler değişmişti ve kasaba artık eskisi değildi. İş yerleri kapandıkça nüfus azalmış, toplumu bir arada tutan yaşlılar göçüp gitmiş, genç nüfus da taşınmak zorunda kalmıştı. Matti'nin ailesi gitmişti. Benim ailem de orada değildi. Sienna'nın ailesi biz mezun olduktan sonra taşınmıştı ve şimdi Wyoming'de yaşıyorlardı. Uğruna sıcağı katlanmaya degecek kimse kalmamıştı. Bu noktada oraya gitmek dikkatleri üzerimize çekmekten başka bir işe yaramazdı.

"Çişini yapması ve oynaması için onu dışarı salmak bana şimdiden birkaç gri verdi," dedim onlara.

Artık karavanımdan her çıkışımızda korkuyordum. Dairelerine kadar olan tüm yol boyunca ter içinde kaldım. Ya yeni paspaslanmış bir zeminde kayarsam ve o da battaniyeden düşerse? Ya elimi çok fazla hareket ettirirsem ve biri kuyruğunu görürse? Ya tasmaı kırılır ve yerinden çıkarsa? Tüm bu senaryolar hakkında endişelenmekten uykularım kaçmıştı.

"Daha önce de saçlarına aklar düşmüştü," diye cevap verdi tanıdığım ve sevdiğim ukala, Duncan için geçen hafta aldığım "tasma" ya dokunduğumda kahverengi gözleri kollarımdaki gizeme kaydı. Temelde tokalı bir bilezikti, böylece gerektiğinde kolayca takıp çıkarabiliyordum. "Bilekliğindeki gibi obsidyen mi? Bu yüzden mi artık onun kokusunu alamıyoruz?" Burnunu ovuşturdu. "Şu ana kadar şampuanı ve nefesi dışında bir şey hissedemediğimi fark etmemiştim."

En azından birikimlerim iyi harcanmıştı. Matti onu hissedemiyorsa, başka kimse de hissedememeli.

"Evet," diye cevap verdim. İki olaydan sonra Dunky hakkında elimden geldiğince çok şey saklamak en mantıklısı oldu. Geriye baktığımda, en başından beri yapmam gereken şey buydu, ama... Zamanı geri alıp daha akıllıca kararlar veremezdim: gece nakliyesi için ödeme yapmak gibi. Ateş obsidyeni, sipariş sürece ucuz ya da bulunması kolay değildi. "Güvende olmak

Üzgünüm." Bu biraz yalan olsa da. Güvende değildik ve bu yüzden üzgündük.

Ama zamanı geri saramayacağıma ve pişmanlıklarım hiçbir işe yaramayacağına göre, yapabileceğim tek şey *daha iyisini* yapmaktı. Duncan'ın bana ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Bir daha asla.

Üçümüz de battaniyenin altından uzanan bacaklara baktık. Parlak siyah kürklü, koyu renk pençe pedleri ve kısa siyah tırnakları olan küçük bir pençe vardı.

Ve sonra, kabarık siyah bir kuyruğun ucunda, çıkmakta bulabileceğinizden biraz daha büyük bir alev de battaniyeden dışarı kaydı.

Sienna sanki yeniden şaşırmış gibi nefesini içine çekti.

Matti'nin boğazından çıkardığı hırıltılı ses gerçekten de önseziye benziyordu ve onun da benimle aynı çözümü bulup bulmadığını merak ettim.

Gözleri bana doğru kaydı.

Annemden sonra gezegendeki en sevdiğim kadın, uzun, ince parmaklarıyla yanaklarını ovmadan önce bir nefes verdi, kocasının bana yan gözle baktığından habersizdi. "Dürüst olmak gerekirse Nina, elimde hiçbir şey yok." Başını iki yana salladı. "Ormanda bir kulübe inşa edebilirsin diye düşünmüştüm ama bin dönümlük bir arazi satın almadığın sürece güvenli değil. Yakalanma ihtimalin çok yüksek olur ve bu Duncan'ın bir sürüye ihtiyaç duyabileceği sorununu çözmez. Bunu konuşmuştuk."

Konuşmuştuk. Onu bulduktan hemen sonraki konuşmamızı hatırladım. O konuşma da buna çok benziyordu ama şimdi ne yaptığım ve onun için ne yapmak istediğim hakkında bir fikrim vardı.

İlk tanıştığımızda, *muhtemelen* onun için her şeyi yapardım.

Şimdi, bunu yapacağımdan ve yüzümde bir gülümsemeyle yapacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Aklıma gelen her seçeneğin işe yaramaması için bir düzine neden var. Nasıl görüldüğünü saklayamazsın. Her seyahatinizde tehlikedesiniz. Ya bozulur ve kenara çekmek zorunda kalırsanız? Ya biri kamyonunuzun ya da karavanınızın camından bakar ve siz yokken onu görürse?" Sienna yuvarlak yüzünü buruşturarak devam etti.

Benim de aklımdan geçen *tam olarak* buydu. Hiçbir şey işe yaramadı. En azından uzun vadeli değil.

Matti boğazını temizledi. "Bir fikrim var."

Birbirimize göz kırptık.

En eski arkadaşım farklı bir cinsiyet, farklı bir büyüklük varlık türü ve kendi başına bir kişi olabilir, ancak arkadaşlığımız boyunca pek çok kez bizi bağlayan bir şey olduğunu düşünmüştüm. Belki de farklı bir yaşamda ikizdik. Belki de sadece kardeşlik. Bilmiyordum ama bizi birbirimize bağlayan bir şey vardı.

Ve sadece bu bakışla bile aynı fikirde olduğumuzu anladım.

"Ne söyleyeceğimi biliyorsun," diye uyardı.

Başımı salladım. "İstediğimden eminim, ama devam et."

Ağzından çıkan sonraki kelimeler tam da beklediğim gibiydi. "Çiftliğe gitmen gerekiyor."

Gülümsedim, tam olarak mutlu bir gülümseme değildi ama kötü bir gülümseme de değildi. İki hafta önce, onun çözümüne vereceğim tepkinin bu olmasına imkân yoktu. Ne anlama geldiğine. Ne gerektirdiği bir yana. Ancak bu noktada, çiftliğin Duncan ve benim için tek seçenek olmasının tüm nedenlerine kendimi çoktan ikna etmiştim.

İdeal değildi, bin dönümlük bir arazi almak için birkaç milyon dolarım olsaydı seçeceğim şey bu olmazdı ama... bununla barış içindeydim. Hayat beni yeterince zorlamıştı ve ben her seferinde hepsinden kaçmış, eğilmiş, dalmış ve daldırmıştım.

Belki de bu işe biraz çomak sokmanın zamanı gelmişti. Bu benim seçimimdi. Benim geleceğim. Hayatlarımız.

Duncan'a bakacak başka birini bulmak yerine onu yanımda tuttuğumda neye imza atmış olabileceğim konusunda iyi bir fikrim vardı. bile bilmediği sırları olan bir çocuğa bakmak için ne tür fedakârlıklar yapmanız gerekebileceğini benden iyi kimse bilemezdi. Bu sadece bana yapılan iyiliğin karşılığını vermek için yapabileceğim bir şey değildi; bunun benim kaderim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Eğer bir kaderim varsa.

"Bunu söyleyeceğini hissediyordum," diye itiraf ettim ve ondan memnun, neredeyse kendini beğenmiş bir baş sallaması kazandım. Birini neredeyse kendinizi tanıdığınız kadar iyi tanıdığınızda sahip olabileceğiniz belli bir gurur vardı. Bu senin için neredeyse otuz yıllık bir dostluktu.

Sienna elini sallayarak, "Bekle," diye araya girdi. "Kimin çiftliği? Hangi çiftlikten bahsediyoruz?"

Matti'ye şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım, o da yüzünü buruşturdu. "Annem öldükten sonra birkaç yıl Henri'yle yaşadığım yer," diye belli belirsiz açıkladı.

Henri'den bahsedilmesi tavana bakmama neden oldu.

Sienna onun kelime seçimini çok çabuk anladı. "Hayatının o döneminden bana hiç bahsetmedin Matti," dedi yavaşça, gözlerini biraz kısarak. "Ben de senin için acı verici bir dönem olduğu için bu konuyu hiç açmadım ama şimdi önemli bir şeyi kaçırdığımı düşünüyorum."

"Önemli değil," diye vurguladı bu kelimeyi, "ama annem yüzünden bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum." Annesinden bahsettikten sonra bir süre sessizlik oldu. Bunu nadiren yapardı ve bu her iki ebeveyni için de geçerliydi. Matti boğazını temizledi. "O zamanlar çok az tanıdığım kuzenimle yaşamak için yüzlerce kilometre uzağa taşınmak zorunda kaldım" -kendisini hâlâ çok az tanıdığından emindim ama bu düşüncüyü kendime sakladım- "ve istemediğim bu yeni hayatla başa çıkmak zorunda kaldım," diye açıkladı Matti ciddi bir şekilde. "Orada yaşadığım sürece ya da oradan ayrıldıktan sonra çiftlik hakkında konuşmamam gerekiyordu."

Bu bana yan gözle bakmasına neden oldu.

Matti'nin ailesinin bir tarafıyla ilgili konuşamadığı pek çok şey vardı. Bunlardan bazılarını kendine , bazılarını ise ağzından kaçırmıştı. Çiftlik de bunlardan biriydi. Parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim ve omzumun üzerinden attım. Kimseye söylememiştim ve asla da söylemeyecektim. Bu bilgiyi Sienna'yla bile paylaşmamıştım ve o da aylık regl kramplarımın şiddetini biliyordu.

Ayrıca, zaten benimle değerli bir bilgi paylaşmış da değildi - en azından ben öyle düşünmüyordum.

"Biliyor muydun?" Sienna bana sordu ve ben de başımı salladım.

"Birazcık ve oraya geldikten birkaç ay sonra telefonda yaptı. O zamandan beri bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık," diye açıklık getirdim, bu konuda üzülmeceğini biliyordum ama yine de riske atmak istemiyordum. Matti söz konusu olduğunda aramızda hiçbir zaman garip duygular olmamıştı. Ondaki her zaman en iyi arkadaşım gibi bahsetmemiş olsam bile, aramızda hiçbir cinsel çekim olmadığını burnuyla bile hissedebilmişti. Matti ve Sienna ile olan arkadaşlığım için de aynısı geçerliydi. İkisini de farklı ve eşit şekilde seviyordum ve bu sevgi aynı şekilde geri yansıyor.

En sevdiğim insanlar evliydi. Çiftleştiler. İkisini aynı anda görebildim. Bu bir kazan-kazandı.

Neyse ki Sienna'nın tepkisi beni hayal kırıklığına uğratmadı. Anlayışlı ama şaşı bir ifade takındı. "Tamam, peki 'çiftlikte' yaşamak neden işe yarasın?" Sienna parmaklarını şıklattı. "Bekle! Colorado'da bizim hiç davet edilmediğimiz ama ona babasından miras kalan bir sürü arazisi var.

Birisi." Yine tersledi. "Orası çiftlik mi? O zamanlar orada mı yaşıyordun?"

Başını salladı.

"Ahh. Bu konuyu pek açmadın ve Henri'yi birkaç kez gördüğümde o... oh." Kafasına dank etti. "Anlıyorum. Bu bir sır. Orada o kadar büyük bir arazi mi var? Bu yüzden mi konuşuyoruz? Henri ziyaret etmemizi istemiyorsa, Nina'nın oraya taşınmasına neden izin versin?"

Yine Henri'den bahsediliyordu. Sienna'nın onunla birkaç kez karşılaştığını ve onun mesafeli ve "biraz soğuk" olduğunu düşündüğünü gayet iyi biliyordum. Bu, Matti'nin büyük kuzeninden yıllardır duyduğum birkaç sözden biriydi.

En yaşlı arkadaşım doğruldu ve dikkatini karısına yöneltti. "Yüzlerce yıldır orada yaşayan büyülü varlıklardan oluşan bir köye yetecek kadar arazi var ve kimse onları rahatsız etmiyor. Henri'ye babasının tarafından miras kalmış, yani benim . Ancak babam kalıcı olarak taşındığında çiftlik üzerindeki haklarından vazgeçti ve ben de ayrıldığımda aynısını yaptım. Yasal evrakları imzalamak zorunda kaldım. Şimdi hepsi Henri'nin. Orada tek başına yaşamıyor," dedi, sanki otoyolda reklam panosu olan bir banliyö alt bölgesiymiş gibi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu açıklamayı gevşek bir şekilde çerçevelediğini düşünen tek kişi ben değilim. "Bu 'büyülü topluluklar' tarikatlar değil mi? Komünler gibi mi?"

İçinde herhangi bir tür efsanevi soy barındıran herkes, küçük çevrelerde fısıldanan bu tür toplulukları duymuştu. Büyülü varlıkların, normal insanların çoğunun yaşamak ya da ziyaret etmekle ilgilenmediği arazilerde, bir tür çiftlik evlerinde yaşadığı yerler - en azından bana böyle açıklanmıştı. Mahremiyetin uygun olduğu ya da bir zamanlar olduğu yerler.

Kendilerine benzeyenlerin yakınında yaşamak isteyen varlıklar için bir yerdi, böylece başka bir şeymiş gibi davranmak zorunda kalmıyorlardı. Buna en yakın bulduğum yer büyüdüğüm yerdi ve o zaman bile belli bir düzeyde saklanma vardı çünkü kesinlikle büyülü bir yer değildi. Duvarlar ya da güvenlik yoktu, sadece ağzını kapalı tutmayı bilen ve rol yapmakta gerçekten iyi olan insanlar vardı.

"Öyle bir şey değil. Bu... bir köy ve bazı insanlar onun için çalışıyor ve orada yaşayan bazıları da onun dışında çalışıyor. Ama oradaki herkes büyülü ve hepsinin buranın işletilmesine ve bakımına katılması bekleniyor."

"Hâlâ bir komün gibi görünüyor," diye karşı çıktı, sanki onunla aynı fikirde olmamı bekliyormuş gibi bir bakış fırlattı bana.

Ve demek istediğim, az önce paylaştığı az miktardaki bilgi ile bir şekilde yaptı.

"Öyle değil," güvence verdi Matti. "Ellerinden kendilerine güveniyorlar. Ayrıca bunun bir sır olması gerekiyor. İnsanlar en sevdikleri tatil yerlerini nasıl kendilerine saklarlar ki herkes oraya gidip her şeyi mahvetmesin."

"Madem bu kadar harika, o zaman nesi var? Neden gittin?" Aklına bir düşünce geldi. "Neden annen ve baban en başından beri orada yaşamıyordu?"

"Babam bunun çok fazla sorumluluk olduğunu söyledi. Yeterince büyür büyümez ayrıldı." Matti'nin boğazı düğümlendi. "Bunda yanlış bir şey yok ama orada yaşarken hiç evim gibi hissetmedim ve şehri seviyorum. Yakınlarda küçük bir kasaba var ve orada yaşayan bizim gibi pek çok insan var ama...." Omuz silkti. "Sakinleri mahremiyetlerini seviyor ve yabancıların sürekli içeri girip dengelerini bozmaya çalışmasını istemiyorlar."

Sienna bana bir bakış daha atarak, "Yani arkadaş canlısı değiller," diye mırıldandı. "Arkadaş canlısı gibi."

Güldüm. "Bu işi o kadar abartıyorsun ki beni vazgeçirebileceğini düşünüyorum ve bu benim fikrimdi."

"Yemin ederim...." Matti homurdandı ama kendini toparladı. "Demek istediğim şu: Burası gözlerden uzak bir yer ve Nina ile Duncan'ın etrafı onları anlama ihtimali başka hiçbir yerde olmadığı kadar yüksek olan insanlarla çevrili olacak. Olabildiğince güvenli çünkü herkesin amacı barış içinde, gizlice yaşamak. Büyük bir arazi parçası üzerinde." Matti durakladı ve bir nefes verdi. "Yorulana kadar koşabilirsin ve yine de çemberin içinde kalırsın. Duncan'a bacaklarını açması ve büyümesi için alan sağlar. O zamanlar hiçbir yerde mutlu olamazdım ama oradayken benim için iyiydi."

O zaman dilimini hafızamdan silmiştim: annesi vefat ettikten sonra gittiği zamanı. Kuzeni Henri bir gün ben dersteyken onu almış ve ben eve döndüğümde o gitmişti - odası boşaltılmış, ev terk edilmişti. Daha sonra mesajlaşmaya devam ettik, kuzeninin onun vesayetini aldığını ve o andan itibaren Colorado'da yaşayacağını belli belirsiz açıklamıştı.

Yıkıcı olmuştu. Önce korkunç bir araba kazasında babasını, sonra annesini ve son olarak da kendisini kaybetmişti. Her kayıp ani ve beklenmedik olmuştu.

Ondan sonra Matti'den sadece ayda bir kez haber alabildim ve ne kadar sorarsam sorayım tam olarak nerede olduğuna dair hiçbir ayrıntı öğrenemedim. Sadece o tek konuşmada olması gerekenden daha fazlasını anlatmıştı. Ve sonraki yıllarda Matti o zaman hakkında konuşmak konusunda gerçekten ketum davranmıştı. Bu konuyu hiç açmadım. Bu konuda konuşmak isteseydi, konuşabilirdi.

Yapmamıştı.

"Sakinlerin çoğunun içinde Amarak ya da demir kurt var."

Nina demir-kurt soyundan bahsedilince canlandı. Ne de olsa onlardan pek kalmamıştı. Matti'nin kendisi de baba tarafından Amarak ve anne tarafından Meksika kurdu karışımıydı. Benim ailem gibi.

Matti devam etti. "Kurtadamların çocukları sevdiğini biliyorsunuz, ne tür oldukları önemli değil."

Bunu ikimiz de deneyimlerimizden biliyorduk. Ama beni ikna gerek yoktu. Kendimi bu topluluğa çoktan satmıştım. *Çiftlik*.

Yine de bu fikir göğsümü daraltmaya devam ediyordu. Yıllardır bizim gibi insanların etrafında yaşamamıştım, sonunda emekli olduklarında ailemin evinden taşındığımdan beri. Bulduğum onca yer arasında çocukluğumun geçtiği ev o zamanlar güvenli bir sığınaktı ve birlikte büyüdüğüm insanların arasında yetiştiğim için ne kadar şanslı olduğumu çok iyi biliyordum.

Şimdi, bazı varlıkların diğerlerini sadece kokularıyla bile çılgılık attırdığını biliyordum. Bedenlerinde taşıdıkları potansiyelle. Bileğimdeki bileziğe bilerek dokundum.

Farklı olmak zordu. Kimin ne dediği umurumda değildi.

Sienna parmaklarını tekrar şıklattı ve Matti'yi işaret etti. "Bu kötü bir fikir değil, bebeğim."

"Benim asla kötü fikirlerim olmaz" diye cevap verdi.

Gözleri benimkilere kaydı ve ikimiz de yüzlerimizi buruşturduk. "Evet, tamam," diye mırıldandım kıs kıs gülmeden önce. O da bana doğru eğildi ve beşlik çaktık. Birbirimize baktık, kıkırdadık ve sonra tekrar beşlik çaktık.

Onu sevmiştim.

Bizi görmezden geldi. "Henri'nin son görüşmemizde bahsettiği bir şey bana orada yaşayan kocaayaklar olduğunu düşündürdü-"

Bu beni yakaladı. "Koca ayak mı dedin?"

Matti, sanki büyük, kıllı efsanevi yaratıklardan bahsetmek önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı.

Sanırım öyle değildi, çünkü o da halk masallarına ait büyük, kıllı bir yaratıktı.

Sonra beni her şeyden çok kazanacak olan o şeyi söyledi. "Kurtların sürümüzün üyesi olduğunu düşündüğümüz insanlara karşı nasıl davrandıklarını bilirsin."

İlk elden biliyordum. Onlar tarafından büyütülmüştüm. En iyilerinden ikisi tarafından evlat edinildim. Kimse bana farklı olduğum için kendimi kötü hissettirmemiş olsa da, geceleri uyanık kalır ve keşke ben de onlar gibi olsaydım derdim. Annem ve babam bana özel olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlatmaya çalışırlardı, sanki ben bunun ne anlama geldiğini biliyormuşum gibi. Onları çok özliyordum ama onları düşünmek bana görevimi hatırlatıyordu.

Bu da onların yaptığını yapmaktı: biyolojik olarak benim olmayabilecek ama diğer her anlamda benim olan bir çocuk için elimden gelenin en iyisini yapmak. Önemli olan her şekilde.

Bu da güçlü kurt varlığı olan bir yere taşınmak anlamına geliyordu. Beni ve kokumu *umursamadılar*. Devler de öyle. Ama kurtadamlar kitaplarda ve filmlerde gösterildiği gibi aşırı korumacı, sahiplenici ve aile odaklılardı, özellikle de çocuklar ve aile üyeleri söz konusu olduğunda. Çoğu senarist bu kısmı doğru yapmıştı.

Dünyada, çevrelerindeki her çocuğu kendi çocukları gibi yetiştirmeyi görev edinmiş bir grup insandan daha kötü şeyler de vardı.

Matti'ye, "'Ama' konusunu açmadın," diye işaret ettim. "Söyle ona."

Sienna'nın yüzü aydınlandı. "Bir 'ama' mı var? Neymiş o? Orada yaşamak için kafanı tıraş etmek zorunda mısın? Hayvan kurban ediyorlar mı? Çok eşliler mi? Çünkü senin kardeş eşlerin olduğunu düşünemiyorum."

Gözlerim Matti'ninkilere kayd. O gülümsedi, sonra ben .

"Ben de tam ona geliyordum." O kadar uğursuz davranıyordu ki, ağzından çıkacakların farkında olduğum için minnettardım. Eşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Sürüye katılmak zorunda kalacak. Kendilerine bağlanmadan orada yaşamasına izin vermezler. Orayı bu kadar uzun süre gizli tutmalarının ve sürekli oraya taşınmaya çalışan varlıklara sahip olmamalarının bir nedeni de bu."

Yüzünü tekrar buruşturdu. "Burada ne tür bir bağlılıktan bahsediyoruz? Henri'yi arada bir görmeye devam ediyorsan o kadar da kötü olamaz. Onu orada rehin tutmuyorlar, değil mi?"

"Birinin Henri'yi rehin tutabileceğini mi düşünüyorsun?" Matti alay etti.

Eğer hatırladığım gibiyse, bu olumsuz bir durum olacaktı. Onunla ilgili anılarım beynimin kilitlediğim bir bölümünde saklıydı. Çoğu nötr, bazıları olumlu, bazıları çok olumluydu ve bir de acı veren kısımlar vardı. Onları işleyecek ve Matti'nin kuzeninin yaptığı şeyi neden yaptığını anlayacak yaşa gelene kadar onlara tutunmuştum.

Kıs kıs güldü ve omuz silkerek onayladı. "Peki, ne yakalayacaksın?"

Matti cevabına hazır olduğumdan emin olmak istercesine yine yan gözle beni süzdü.

Ona sıırttım, çünkü *biliyordum*. Ton balığı büyüklüğündeki av beni geceleri uyutmuyordu ve bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Duncan'ı ne kadar sevdiğimin sınırlarını test ediyordum. Onun için ne kadarını yapabileceğimi.

Ve eğer bunu yapmayı kabul etmem evrene oğlumu sevdiğimi anlatmıyorsa, başka ne anlatabilirdi emin değildim.

Matti, daha az umutsuz bir insanı gizli bir çiftliğe taşınmaktan uzaklaştıracak açıklamayı yaparken gözlerinde neşeli bir parıltı vardı. "Nina'nın evlenmesi gerekecek."

CHAPTER

İKİ

”

Planın üzerinden tekrar geçmemiz gerekiyor mu?"

Ellerim direksiyonda, omzumun üzerinden baktığımda Sienna ve Duncan'ı kamyonetimin arka koltuğunda birbirlerine sarılmış halde buldum. Sienna'nın elinde daha önce hiç görmediğim kırmızı bir oyuncak vardı ve Duncan onu kemiriyordu. İşin en şirin yanı ise ikisinin de olmak isteyecekleri başka bir yer yokmuş gibi görünmeleriydi. Birkaç saat önce Matti arkada, Duncan onun göğsüne yayılmış, ikisi de horluyorlardı. Sienna onların bir videosunu kaydetmiş, kaydederken de bıyık altından kıkırdamıştı.

Bu beni çok mutlu etti. Duncan ilgiyi sevdi. Sevgiyi sevdi. Arkadaşlarım da onu sevdi. Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekir diye bir söz vardı ve bunun ne kadar anlamlı olduğunu farklı bir düzeyde anladım.

Bu yüzden onlara gittiğimiz gece arkadaşlarıma onu çiftliğe götürmek istediğimi söylemiştim. Tartışmamaları ve bana daha yakına taşınmamı ve onu yanlarında büyütmemi söylememeleri her şeyi anlatıyordu. Bu işe yaramazdı ve güvenli değildi. Bu yüzden Sienna'nın omzuma çarpması ve Matti'nin "Henri'ye mesaj attım bile" demesi pek de sürpriz olmadı.

İşte bu şekilde dördümüz iki gün sonra kamyonetimde seyahat karavanımı eyalet sınırlarının ötesine çekerken bulduk kendimizi. Sürdük, sürdük -Matti ve ben her iki saatte bir yer değiştirdik- Chicago ile Colorado'da gideceğimiz yer arasında kilometrelerce yol kat ettik. Matti navigasyona bir enlem ve boylam adresi girmişti. Eğer bu topluluk onun gösterdiği kadar sessiz ve تنها ise, neden gerçek bir adresi olsun ki?

Şaşırtıcı bir şekilde, orada yaşayan insanların bu tür aşırılıklara gidebilecek olması beni çok daha iyi hissettirdi.

Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama uygulamaya göre on beş dakika sonra oraya vardığımızda bunu öğreneceğimi düşündüm. Heyecanlanmama izin vermedim. Ya kalmamıza izin vereceklerdi ya da vermeyeceklerdi. Ya bir yabancıyla evlenecek kadar aile isteyen birini bulacaktım... benim gibi birini... ya da bulamayacaktım.

Matti bana, birinin orada yaşamak için bunu yapmasının ne ilk ne de son kez olacağını hatırlatmıştı.

Dünyada pratik bir yabancıyla evlenmenin normal olduğu bir yer varsa, orası kuzenin çiftliği olurdu.

Ancak yol boyunca uzanan ağaçlar kalınlaştıkça ve yaprak dökmeyen ağaçlar uzayıp genişledikçe, sihrin kokusu kulübeyi o kadar güçlü bir şekilde doldurdu ki, klimanın bangır bangır çalışmasına rağmen, tam olarak nereye gittiğimizi merak etmeye başladım. Matti buradaki büyüün güçlü olduğu konusunda bizi uyarmıştı ama abarttığını düşünmüştüm. Benzin istasyonundaki erkekler tuvaletinde bulduğu bir örümceği tarif etmek için ellerini iki metre ayıran da aynı kişiydi. Arabayı sürmeye odaklanmak ve kenara çekip kafamı camdan dışarı çıkarmamak için konsantrasyonumun çoğunu harcadım.

Eğer Matti direksiyonu ne kadar sert tuttuğumu fark ettiyse de bana bunu söylemedi.

"Nina?" Arkadaşımın sesi dikkatimi dışarıdaki sihirden uzaklaştırdı. Ön yolcu koltuğunda oturuyordu ve sosisli sandviç yiyebilmek için şoförleri değiştirdiğimiz son durağımızdan beri öyleydi - neredeyse ona ve Sienna'ya satın almamaları için yalvardığım bir sosisli sandviç.

Ona bakmak bile midemi bozacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

Direksiyonu kavrayışımı gevşettim. "Hayır, planın üzerinden tekrar geçmemize gerek yok. Ben anladım." Zaten iki kez üzerinden geçmiştik ama bunun tek şansımız olabileceğini anlamıştım. "Oraya vardığımızda, bütün konuşmayı sen yapacaksın. Onlar çıkarmamı isteyeneye kadar bileziğimi bırakacağım ve aynı şeyi Duncan'ın tasmaı için de yapacağız."

O kadar da karmaşık değildi. Sadece... önemliydi. Kabulümüz benim kontrolüm dışında olan o kadar çok şeye bağlıydı ki bu beni kaşındırıyordu.

Ya işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı.

Direksiyonu tekrar sıktım. "Taşındığından beri buraya hiç gelmedin mi?" Ona sordum, birkaç yıldır yaşadığı yere döndüğünden hiç bahsetmediğinden emin olduğumu fark ettim.

"On sekiz yaşında ayrıldığımdan beri hayır. Burada benim için Henri'den başka bir şey yoktu," diye cevap verdi. "Çiftlikte büyüyen çocukların çoğu sonunda ayrılır. Bazıları geri döner ama çoğunluk dönmez. En azından o zamanlar durum böyleydi. Burada büyüsünüz, dünyayı görmek istersiniz ve sonra geri dönersiniz ya da dönmezsiniz."

"Ve sen ." Babası gibi. "Sikeyim

hayır."

Sienna ve ben güldük.

"Yemek teslimatı ve ertesi gün kargo gibi konforları bilmediğinizi biliyorum, ama her şey olması gerektiği gibi," diye açıkladı. "Henri beni ilk kez Denver'a götürdüğünde beynim neredeyse patlayacaktı."

"Ertesi gün kargo," diye inledim gülererek. "Şımarıklık." Büyüdüğümüz yerde en yakın fast-food zinciri otuz dakika uzaklıktaydı. Kasabamızda iki benzin istasyonu vardı. O kadar küçük bir yerdi.

Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi, "Evet, evet, ama bu yüzden burada iyi iş çıkaracağını düşünüyorum," dedi.

Benden nefret etmedikleri sürece, diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim.

Matti konsolun arasına uzandı ve ben sadece Duncan'ı okşadığını hayal edebiliyordum. Ya da Sienna'yı okşadığını. "Her şey yoluna girecek."

Sesi buna inanmış gibi geliyordu.

"Eğer işler gitmezse, başka bir plan yaparız. Başka bir topluluk buluruz. Şu anda sadece birkaç gün izin alabilirim çünkü kaçıramayacağım bir toplantım var ama iki hafta içinde başka bir şey deneyebiliriz. Bir süre önce Alaska'da bir yer olduğuna dair bir söylenti duydum...."

Bu, kafamda uzun zamandır unuttuğum bir zili çaldı. Daha fazla düşünmeden öne doğru eğildim. Uzakta bir şey hareket etmiş, yolun karşısına doğru fırlamıştı. Bir geyiğe benzemediği kesindi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak aynı noktaya baktım, bir şeyler gördüğümü hayal etmediğimi biliyordum. Yolun karşısına başka bir şey geçti. Daha küçüktü. Daha kabarıktı.

"Matti...." Sustum.

Alaska hakkında konuşmayı bıraktı. "Öyle mi?" "Yemin ederim az önce bir sentor bebeği gördüm."

Yolcu camına doğru eğildi, dikkati yan aynadaydı.

"Hayır, ön camdan." Gazı bırakarak bizi yavaşlattım, tam o sırada daha da kabarık, beyaz ve dört ayaklı bir şey yanımızdan geçti. İşaret ettim. "Az önce bir sentor bebeği ve iki küçük kurdun geçtiğine eminim." Kamyonu ve karavanı yolun kenarına çektim ve park ettim. İlçe otoyolundan döndüğümüzden beri yol hiç kalabalık olmamıştı. Yolun çıkmaz sokak olduğuna.... ulusal ormana erişim olmadığına dair durmadan işaretler vardı ama....

Matti emniyet kemerini çözmeye başlamıştı bile.

"Muhtemelen gün ortasında etrafta koşuşturmamalılar, değil mi?" Emniyet kemerimi çözmeye başlarken ben de sordum.

Başını salladı, eli kapıya gitti. "Hayır, ."

Dönüp hâlâ Sienna'nın üzerinde duran Duncan'a baktım, uzun kulakları Sienna'nın kucağını okşuyordu. Dikkati keskindi. Sonunda evlerinde uyandığında çok rahatlamıştım, gözleri ıslık ıslık ve Uyuyan Güzel taklidi dışında kendisi gibi davranıyordu. "Si, ben Matti'nin çocukları bulmasına yardım ederken onunla kalır mısın?"

Kollarını küçük dostuna doladı, açık yeşil gözleri büyüdü. "Bebek benimle güvende ama arabadan inip ağaçların yanında oturacağız. Yol kenarına park ettiklerinde diğer arabaların çarptığı çok fazla insan videosu gördüm. Onu ceketim ve battaniyesiyle saklayacağım."

Kapıya doğru uzanırken Duncan ve Sienna'ya birer öpücük gönderdim. "Hemen döneceğim."

Ama kamyonundan iner inmez donakaldım.

Vay canına, diye düşündüm, ciğerlerimi temiz hava ve onun içindeki sihirle doldururken. Bu... *vay canına*. Tüylerim diken diken oldu ama bedenimin içinde. Dünyada en sevdiğin kokuyu koklamak gibi ama daha iyisi.

Matti zaten bekliyordu. Uzun bir nefes aldı, başını sola yatırmadan önce bir taraftan diğerine çevirdi. Çocukları bulmaya çalışıyordu, benim gibi çevremizi özümseliyordu. Bu onu da aynı şekilde etkilemiyor muydu? Onun koku alma duyusu benimkinden yaklaşık yüz kat daha iyiydi....

"Şu gittiler." İşaret etti. "Ne kadar genç görünüyorlardı?"

Bakımlı yolu geçtik ve Matti'nin bir şekilde zahmetsizce üzerinden tırmandığı göğüs yüksekliğinde bir yırtıcı hayvan çitin önünde durduk.

Çok rahat görünmeyen lekesiz spor ayakkabılar ve benim haki dediğim ama onun şekerleme olduğunu iddia ettiği bir pantolon giyiyordu. Çit boyunca İzinsiz Girilmez tabelaları asılmıştı ve bir başka tabelada da video gözetimi olduğu belirtiliyordu. Çok kötü. Orada durdum ve kollarımı karşı taraftaki Matti'ye doğru uzatmadan önce çit boyunca bir aşağı bir yukarı baktım. Onları kavradı ve çiti tepeye çıkan sallantılı bir merdiven olarak kullanırken ağırlığının çoğunu aldı ve sonra atlarken düşüşümü yavaşlattı.

"Sentor bir oğlan çocuğuna benziyordu, belki? Yavru bir geyik büyüklüğünde olabilir mi? Sanırım sadece iki bacağı vardı ama her şey o kadar hızlı oldu ki emin değilim. Kurtlar... biri Duncan'dan daha büyüktü, diğeri de ondan daha büyüktü sanırım." Gerçekten açıklayıcıydı, biliyordum ama her şey çok hızlı olmuştu. Bu kadar kısa sürede etrafta koşuşturan büyülü bebekler görmeyi beklemiyordum.

Kaşlarını çattı ama burun delikleri genişleyerek başını salladı. "Belalı çocuklar." "Değil mi? Kim gecenin bir yarısı evinden uzakta keşfe çıkar ki?

gün?" Ona bir bakış attım, o da bana kendi bakışıyla ve sırtarak karşılık verdi. Pek çok kez yapmıştık. Muhtemelen o taşınana kadar neredeyse her hafta sonu. "Kendi başlarına olmak için çok genç görünüyorlardı-" Kendimi durdurdum ve kıs kıs güldüm. "Bir yetişkin ve ikiyüzlü gibi konuşuyorum ama ailelerimize nereye gittiğimizi söylemeden maceralara atıldığımızda sen onlardan daha büyüktün."

Matti'nin kıkırdaması bana dünyadaki en tanıdık seslerden biriydi. "İsteseler bizi bulabilirlerdi ve o zamanlar etrafımızdaki tek tehlikeli şey yılanlardı. Burada bu çocuklara zarar verebilecek çok daha fazla şey var." Bana baktı. "Herkesin yaşadığı yere yakın bölgeleri çevreleyen çitler var. Bu kadar uzakta olmamalılar."

Geri dönüş yolu.

Ama hiçbir yerde tam güvenlik garantisi edilmiyordu. Bu konuda endişelenmeyecektim. "Matti, buradaki büyü öyle...." Havadan büyük bir nefes daha aldım. Bırakın nasıl hissettirdiğini, nasıl koktuğunu tarif etmek bile zordu.

Matti birden fazla kez koku imzalarının ona nasıl geldiğini açıklamaya çalışmıştı ve bu, ben ortaokulda fen dersinde zorlanırken birinin ileri düzey fiziği açıklamaya çalışması gibiydi. "Çok zengin. Gerçekten güzel kokuyor." Kollarımdaki tüyler de aynı fikirdeydi. Aslında her yerim aynı fikirdeydi. Temiz ve harikaydı ve... omurgamdan aşağı bir ürperti yaydı.

"Bazı yaşlılar meteorun bir parçasının buraya düştüğünü iddia ederdi."

Ona baktım, şaşırmıştım ama şaşırmamıştım.

Devam etti. "Mülkün başka hiçbir şeye benzemeyen ve benzemediğini hissettiren kısımları var. Göreceksiniz." Sağ tarafı işaret etti ve biz de o yöne doğru ilerledik.

Sadece ormanın bu bölümünde, bizi çevreleyen görünmez ağırlığı hissederek... Ne dediğini anladım. Duncan ve ben bir süre önce Güney Dakota'da kalmıştık ve o zamanlar orası özel bir yer gibi gelmişti. Ama oradaki sihir buradakine hiç benzemiyordu.

Bir ciğer dolusu daha çektim, sonrasında vücudumda bir titreme oldu.

"Hoşuma gitti," dedim ona sessizce, yükselen dallara bakarak omzuyla beni sağa doğru itmeden önce. Bunu yaparken bana verdiği küçük gülümseme hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Her bilimkurgu filminde yeni bir gezegen keşfeden her karakterin hissettiği şey bu olmalıydı; şaşkınlık, temkinlilik ve belki de birazdan fazla umut.

Hızlandık ve sesleri dinlemek için elimden geleni yaptım, ama ağaçlardaki kuşlar olabildiğince yüksek sesle insanların şarkılarını söylerken neredeyse imkansızdı. Matti omzumu avuçlayıp tekrar işaret ettiğinde dar bir dereyi henüz geçmiştik.

Tam önümüzde iki tüylü yavru ve bir sentor yavrusu olabilecek bir şey vardı... ya da keçi versiyonlarına her ne deniyorsa. İsim şu anda aklıma gelmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü üç küçük varlık yarım daire şeklindeydi ve üzerlerinde... şey, bataklık şeyine benzeyen bir yaratık yükseliyordu.

Çocuklar sinmişlerdi ve korktuklarını anlamak için arkadaşımın burnuna ihtiyacım yoktu.

Matti'nin gözleriyle karşılaştım ve yeşil şey homurdanırken kaşlarını çatı, "Evden çok uzaktasınız çocuklar. Koruyucularınızdan uzakta olmak için çok küçüksünüz, ha?" O şeyin dudakları dışı kâbuslarından fırlamış gibi bir gülümsemeye dönüştü ve kesinlikle temizlenmesi gereken keskin, koyu renk dişleri ortaya çıktı. Muhtemelen diş teli.

"Sen... sen bizim topraklarımızdasın," diye cevap verdi sentor/keçi, tam da hayal ettiğim gibi çocuksu bir sesle. Her kelimedede bir ileri bir geri, yüksek ve alçak bir fısıltıya dönüşüyordu. Benim çörebileceğim gibi bir bebek değildi ama henüz ergenlik çağına olduğunu da düşünmüyordum.

Bataklık yarattığı beni gerçekten rahatsız eden bir kahkahayla "Senin toprağın mı?" diye cevap verdi. *Korkmamıştım* ama ona dokunmak da istemiyordum. Ona yakın olmak istemedim. İnsansı bir şekli vardı, boyu bir metreye yakındı ve hatta saç diyebileceğim bir saçı vardı - çok uzun, birkaç yıldır fırça ya da şampuan görmemiş, deniz yosununa ya da sümüksü otlara benzeyen, yanaklarına ve vücuduna yapışmış saçlar. Dokulu derisi yeşilin çeşitli tonlarındaydı.

Uzun bir etek mi giyiyordu?

Yıllar boyunca mitoloji okumuştum ama aklıma tek bir yeşil derili varlık gelmiyordu.

Yavruların en küçüğü -beyaz olanı- bataklık şeyinin cevabıyla irkildi, dişlerini gösterdi, hırladı, omurgasındaki tüyler diken oldu. Hala seyahat boyunda olan Duncan'dan daha büyüktü ama tanrım, yavru köpek kendisinden yüz kat daha büyük bir şeyle karşı karşıya olduğunu umursamıyordu. Cesur küçük kurt kafayı yemişti.

Yine de bataklık görünümlü şey, eğilip ona hırlayarak karşılık vermesinden etkilenmemişti, sesi vahşiceydi.

Küçük psikopatın *umurunda bile değildi*. Tekrar saldırdı, vücudundaki ruhun her zerresiyle ve daha fazlasıyla daha fazla diş çıkardı. Aynı anda hem çok kızgın hem de çok sevimliydi.

Ona sarılmak ve onu tebrik etmek istedim. Cesur olmak kolay değildi. Kendini ve başkalarını savunmak çoğu insana doğal gelmiyordu, ben de dahil. Boynum da bu yüzden hâlâ ağrıyordu.

"Önce seni yiyeceğim!" diye hırladı yeşil yaratık.

Kaşlarını kaldıran Matti'ye baktım ve ben de aynısını yaptım, tam o sırada yeşil renkli kabadayı o kadar yüksek sesle hırladı ki yaprakların tutundukları dallardan düşmemesine şaşırdım. Sesin şiddeti beni ürkütmüştü. Matti bile uzandı ve kaşlarını çatarak hassas kulaklarını kapattı.

O zaman karar verilmişti.

En iyi arkadaşım önce kendini, sonra beni işaret etti; soru sessizdi ama orada asılı duruyordu. Ama Matti ne yapacaktı? Çocukların önünde o şeyle kavga mı edecekti? Çoğu zaman dünyanın en rahat insanlarından biri olabilirdi ama o kesilmiş bıyığın ve haki pantolonun altında bir yırtıcı yaşıyordu. Ve tanıdığım çoğu kurt adam gibi, kişiliğinin genellikle saklı tuttuğu diğer kısmına dokunmasına neden olabilecek birkaç şey vardı. Ancak o anda, bir orman canavarıyla münakaşaya girmek için değil, tekneyle gezmeye gitmek için giyinmişti.

İnsanları incitmeyi sevmezdim ama zorbaları daha da çok sevmezdim. Ve kimse çocuklarla uğraşmazdı. Cesedimi çiğnemen lazım.

Sadece biraz boyun eğmiş hissediyordum ama daha çok bu pisliğe sinirlenmiştim, aramızda parmağımı kaldırdım, sessizce yardım etmek için müdahale etme işine gönüllü oldum ve bana şaşkın bir gülümseme kazandırdım.

Matti benden daha iri ve güçlüydü, bunu inkar etmek mümkün değildi. Büyümekte olan bir köpek yavrusunu tek kolumda makul bir süre tutabilecek kadar güçlüydüm ve uzun bir mesafe olmadığı sürece genellikle tüm market poşetlerimi kamyonumdan karavanıma ter dökmeden taşıyabilirdim, ancak kurt adam arkadaşlarım gibi değildim. Boyum 1.80'di ve ortalamadan biraz daha uzundum. Gücüm normaldi, keskin dişlerim yoktu ve tırnaklarımı oldukça kısa tutardım çünkü çok uzadıklarında yanlışlıkla birini bükmekten *nefret ederdim*.

Ama... bazen kazanmak için keskin bir silah ya da fiziksel gücünüzü kullanmanız gerekmezdi. Duncan'ı kaçırmaya çalışan insanlarla yaşadığım iki olay dışında, içinde bulunduğum hemen her talihsiz durumdan başka seçeneklere başvurmadan kurtulmayı başardığımı söyleyebilirim. Herkül'ün gücü ve denizkızlarının güzel ama ölümcül şarkıları olduğu gibi, benim de kaynaklarım vardı.

Çünkü bu Duncan olsaydı, birinin onu tehlikeli bir şeyden korumasını umardım.

Küçük gruba doğru yürümeye başlarken kendime böyle söyledim, "Merhaba, merhaba!" diye seslendim, etrafımızdaki vahşi yaşamın seslerine rağmen dalların ve yaprakların üzerinde çıtırdadığımı duyabilecekleri kadar yakın olduğumdan oldukça emin olmama rağmen.

Yeşil bataklık şeyinin dikkati bana yöneldi ve dişlerini tekrar gösterdi. Zavallı çocuklardan ikisi bağırdı; küçük sentor/keçi şey iki küçük yavrunun arasına atlarken, çılgın beyaz olan can havliyle hırlayarak keçi varlığın arkasından dişlerini gösterdi. Biraz kabaydım ama sanırım olmamam gereken bir yerde başka bir yabancı olduğumu anlamıştım ve zaten korkmuşlardı.

"Sorun yok. Size zarar vermeyeceğim çocuklar," dedim sakince ve gruba yavaşça yaklaştım. Çocuklarla bataklık insanı arasında daha fazla boşluk olsaydı iyi olurdu. Dostça görünmeye çalışarak yeşil varlığa gülümsedim. "Ben Nina, siz de...?"

"Seni , salak!" Tamam o zaman.

Asıl yapmak istediğim şey iç çekmekken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bazı insanlar çok hayal kırıcı ve tahmin edilebilir olabiliyor.

Yeşil şey böğürdü, "Onlar benim!"

İşte böyle, kendime engel olamadım. Tekrar gülümsedim. "Sana söylemekten nefret ediyorum ama DNA testi yaptırırsan büyük bir sürprizle karşılaşabilirsin. Hiçbiri sana benzemiyor."

Arkamda, Matti kıs kıs güldü ve bu beni daha da gülümsetti - en kötü etkendi ve Sienna'nın ailesindeki tatil yemeğinde birbirimizin yanında duramamamızın bir nedeni vardı - bataklık görünümlü şeyin yüz ifadesi aslında oldukça kızgın görünecek kadar değişirken bile. "Organlarını tıka basa yiyeceğim ve kemiklerindeki iliği yudumlayacağım, insan müsveddesi!"

Ahh. Bu neredeyse korkutucu ve inciticiydi. *Neredeyse.*

Bebekleri yemekle tehdit eden ve insanlara yüksek sesle aptal diyen ben değildim.

O da bitmemişti. "İşim bittiğinde, etinizi dişlerimden ayırmak için çocukların kemiklerini kullanacağım!"

Matti bir kahkaha patlattı. Onu hiçbir yere götüremezdim.

Ama odaklanmak zorundaydım. "Sana söylemeye çalıştığım şey, ilk satırdaki yaratıcılığını beğendiğim, ama ikincisini daha önce duyduğuma eminim. Etimi dişlerinden ayırmaya çalışmadan önce bana adının ne olduğunu söyleyecek misin yoksa..." Omuz silktim.

Yeşil yaratık hareketsiz kaldı, "Ne?" sesi sanki aniden kafası karışmış gibi daha düşük bir sesteydi.

Eminim o kadar sık gülünmemiştir. Ya da belki de gülünüyordu ve bu yüzden kadar acımasızdı. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

"Boş ver," diye seslendim ve elimi kaldırıp kendime doğru salladım. "Haydi çocuklar. Sizi eve götürüyorum ve yemin ederim, size zarar vermeyeceğim ya da hiçbir şeyin sizi incitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Bir göz kırpıştan diğerine, biraz daha büyük kurt yavrusu bir saniyeliğine parıldadı ve bir sonrakinde onun yerinde bir çocuk vardı. Bir oğlan çocuğu. Şort ve tişört giymiş bir çocuk ve ben ilk defa sihrin bu şekilde işleminin ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm. Varlıkların kürkten dönüşürken çırılçıplak kaldıkları ya da diğer doğalarına dönüştüklerinde üzerlerindeki her giysiyi yırtıp attıkları filmlerdeki gibi değildi. Büyü bu kadar savurgan değildi. Tüm bunları kendi gözlerimle görmek bile kavramamı zorlaştırıyordu.

Üzerlerinde her ne varsa oradaydı ve değıştiklerinde orada değildi. Bir keresinde, Matti ne olacağını görmek için bir çekici tutmuştu, ancak bu geçişten sağ çıkamamış ve yere düşmüştü. Gözlükler, cep telefonları, anahtarlar, hepsi... cepte oldukları sürece.

Varlıkların bir formdan diğerine geçişini izlemek hiç eskimedi; gençken daha da şirin oluyorlardı.

"Seni tanımıyoruz!" diye bağırdı küçük çocuk ve vahşi beyaz kurt çenesini önce yeşil şeye, sonra da bana geçirdi.

Birisi durumun kontrolünü kaybetmişti ve bunu bildiğinden emin değildim. Henüz.

Selamlamak için elimi onlara doğru kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı. "Bu adil. Ben de

Nina. Oradaki arkadaşımın senin sürünün üyesi olan bir kuzeni var-" "Henri!"

Matti daha yakın bir sesle teklif etti. "Kimse bir yere gitmiyor," diye iddia etti yeşil şey, şaha kalkarak.

Tam boy, öfke yine sağlam omuzlarında ve kutu gibi gövdesinde görülebilir.

Bir parçam korkmam gerektiğini fark etti. Bu yeşil bataklık görünümlü canavar eline fırsat geçse beni parçalayabilirdi. O kadar uzun tırnakları vardı ki, pençe olarak sınıflandırılabilirlerdi. Ürkütücü de görünüyordu, alınmayın. Küflü derisi ve hırıltılı görünen saçlarıyla güzellik yarışmalarını kazanamayacak bir varlık olarak doğmayı seçmiş değildi. Ama... önce bana dokunması gerekiyordu ve henüz bunu bilmiyordu ama bu onun lehine olmayacaktı.

Yaklaşmaya devam ettim, çocuklardan yaklaşık yirmi adım uzaklaştığımda durdum, yaratığın vahşi saçlı, çürüyen yeşil bir kadına benzediğini ve çocukların uzaktan göründüklerinden daha da küçük olduklarını görecektik kadar yakındım. Gençtiler. Burada tek başlarına olmak için çok küçüklerdi. Hiçbir ebeveyn onların yaşındaki bir çocuğun gözetimsiz dışarı çıkmasına izin vermezdi.

Eve döndüklerinde başları büyük belaya girecekti. Şimdiden onları arayan biri var mıydı?

Bu konuda daha sonra endişelenebilirim. Şimdilik, uğraşmam gereken öfke sorunu olan ve genç büyüğü etten hoşlanan büyük bir efsanevi varlık vardı. Her koyun kendi bacağından asılır ama ne pislik ama. Birini yiyecekse, en azından hayatı için savaşabilecek birini seçebilirdi.

Bir kez daha omuz silktim. "Onlar benimle gelecekler ve sen de buradan uzak bir yere gideceksin, umarım buradan uzak bir yere. Eğer şanslıysan ve onların sürüsü önce seni avlamazsa ve beni kızdırmazsan

"Şimdi ve o zaman arasında kapalı." Çömelip kolumu çocuklara doğru uzattım ve yeşil yarattığın kara gözleriyle karşılaştım. Gözlerinde iris ya da beyaz yoktu, sadece neredeyse siyah gözbebeği görünümlü bir göz küresi vardı.

Yine de çocuklar bu hareketime tepki vermediler.

O şey güldü ve gözlerimin kaçırdığı kadar hızlı bir hareketle uzanıp beyaz yavruyu ensesinden yakaladı - dişlerini biraz daha kırarken bile ağlıyordu - ve bataklık canavarı onu havaya kaldırdı. "Sence benim korkacak bir şeyim var mı-" diye tehdit etmeye başladı.

Umarım bu işe yarar.

Bileziğimi çıkardım ve düşürdüm. Bana herhangi bir şekilde dokunursa mesaj gönderemezdim. Bir mucize eseri, o ana kadar rüzgâr neredeyse kesilmiş olmasına rağmen, ağaçların arasından bir esinti yükseldi ve artık obsidyen boncuklarım tarafından gizlenmediği için kokumu rüzgârın tersine taşıdı.

Beni doğrudan yeşil şeyin burnuna gönderiyor. Gerçek beni. Tüm benliğime. Ve elimden gelen en sakin sesle dedim ki, "Beni üzeresin. Hoşuna gitmeyecek bir elim sende oyunu oynamaya başlamadan önce o köpeği yere bırak."

Kokum ona ulaştığı anda belli oldu.

Tam da umduğum gibi çalıştı. Büyüyü algılayabilen burunlu uğraşırken daha önce olduğu gibi, ki bu neredeyse hepsiydi. Evrim onlara biyolojik bir uyarı sistemi hediye etmeden bu kadar uzun süre hayatta kalabilen çok az kişi vardı. Bu tür hayat kurtaran yeteneklere sahip olmayanların çoğunlukla benim gibi insanlar olduğunu düşünüyordum.

En başından beri kokumu beğenen insanlarla karşılaşmıştım. Kurtadamlar gibi bazı varlıklar neredeyse her zaman kesin bir şeydi, ama tereddütle başlayan ve bir o kadar da itici olan çok daha fazlasıyla tanıştım. Onları suçlamıyordum ama şu anda ikincisine güveniyordum ve kimseye dokunmak zorunda kalmadan yeterli olacağını umuyordum.

Bataklık şeyinin vücudu kaskatı kesildi. Gözlerindeki ifade neredeyse anında çok ama çok rahatsız edici bir ifadeye dönüştü. Ağzı ayrıldı, hırlamayı bırakırken dişleri kayboldu ve refleks olarak bir adım geri çekildi. Bahse girerim ki bunu yaptığının farkında bile değildi - yani geri çekildiğinin.

Bazı insanlar şeker, baharat ve güzel olan her şey gibi kokardı. Bazı zamanlar bu onların sihirlerinin bir parçasıydı, bir şeyleri kendilerine çekme yöntemlerinin bir parçasıydı. Arada bir, sadece iyi oldukları için güzel kokarlardı. İyi burunlu arkadaşlarım bana bunu böyle açıklamıştı.

Bir insanı oluşturan diğer pek çok duygunun yanı sıra yalanların, öfkenin, kıskançlığın ve aşkın kokusunu alabilirdiniz.

Ben mi? Kalbimde ve davranışlarımda iyiydim. Beni tanıyan herkesin de aynı şekilde düşündüğüne inanmak hoşuma giderdi.

Ama pek çok varlık için şeker, baharat ve bazen de hoş olmayan her şey gibi koktuğumun farkındaydım.

Ve o anda, iyi ilaçlarla tozlanmış gibi hissettiren bu ormanda ve etrafımda gördüğüm en etkileyici ağaçlardan bazılarında, yeşil şey, ebeveynlerimden biriyle ilgili gerçek içimde ortaya çıktığından beri mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığım şeyi yaptı: bataklık şeyi, beni kendisi kadar farklı kılan büyüüyü hissetti.

Benimle daha önce hiç tanışmamış olan bu çocuklardan tam olarak ne beklediğimden emin değildim ama bundan sonra olanlar bir milyon yıl geçse de böyle olmazdı.

Beyaz kurt başını çevirdi ve bataklık şeyinin bileğini öyle sert ısırdı ki yaratık haykırdı ve onu yere düşürdü. Yavru köpek düştüğü anda, sentor/keçi çocuk onu kucağına aldı ve çocukla birlikte oradan çıktılar. *Koştular*. Doğruca bana doğru.

Uzakta değil.

Sanki hayatları buna bağlıymış gibi.

Daha önce daha büyük bir yavru olan çocuk yoluna devam etti ama kucağında beyaz yavru köpek olan sentor/keçi çocuk kayarak arkamda durdu. Saklanıyordum. Titriyordum. Dehşet içinde.

Çocukların on yaşında olmalarına imkan yoktu. Bu beni tekrar çılgına çevirdi.

"Ben olsam şimdi giderdim," diye uyardım yeşil varlığı, belimden eğilip bileziğimi alıp tekrar takarken.

Ayağa kalktığımda bataklık yaratığı kaskatı kesilmişti. Koyu renk gözleri bir dakika öncesine göre daha geniş görünüyordu. Daha hızlı nefes alıyordu. Ondan hafif bir gıcırta sesi duyduğuma yemin edebilirdim.

"Şimdi," dedi Matti arkamdan, sesi daha da yakın ve sert çıkıyordu, yumuşak başlı arkadaşımından daha önce hiç duymadığım bir şekilde.

Bilmediğim bir folklora ait olması gereken yaratık bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha ve bize doğru uzun bir bakış attıktan sonra Matti kucağında kurt çocukla yanıma gelirken havalandı.

En iyi arkadaşım tüm hayatı boyunca sahip olduğu sırtıyla sırttı - yaramaz, sevimli ve arkadaş canlısı. Sadece bıyığı vardı, onu çekiştirmeme izin verirdi.

Duraklarımızdan birinde onu yüzüne yapıştırmakla suçladıktan sonra, o kadar kalındı ki. "Osurmayı başardın." Sesi çok gururluydu.

Omuz silktim ve biraz gülümsedim, o da daha geniş gülümsedi.

"Henri gibi kokuyorsun," diye mırıldandı kucağındaki çocuk, Matti'nin boynuna eğilip kocaman bir nefes çekerek.

"O benim kuzenim," diye açıkladı Matti, başını eğerek çocuğun içeri girip kendisini kontrol etmesine izin verdi. Onların dünyasında bu böyleydi.

Akraba olduklarını anlamasına yetecek kadar tanıdık bir koku bağlantısı olmalı. Bal sarısı gözlerini üzerime kaydırды ve çocuk parmağını kaldırıp bileğimi işaret etti, Matti'yi kontrol edip hikâyesini doğrulamayı bitirmişti. "Bu da ne?"

Bilekliğime dokundum. "Bu mu?" Daha önce hiç görmemiş miydi?

"Evet," diye cevap verdi çocuk, gözleri büyümüş, burun delikleri açılmıştı. Koyu renk saçları ve benimki kadar şeftali kahverengisi bir teni vardı. "Sen şey gibi kokuyordun..."

Gergin olmak istememiştim ama elimde değildi. *Çirkin. Ölüm. Kötü.* Bunların hepsi, seçme şansım olsaydı dilediğimden daha sık duyacağım kelimelerdi... ama sadece belirli varlıkların yanında.

"...nefis," diye iç geçirdi keçi çocuk diğer tarafımdan, sesi... *sesi rüya* gibi miydi?

Ben fark etmeden yaklaşmıştı.

Matti'nin kollarındaki çocuk, beklediğimden kesinlikle daha tatlı bir sesle, "Nefis," diye onayladı.

Gözlerimi kırptım, aynı anda Matti de bana "sana söylemiştim" der gibi bir yüz ifadesi takındı.

Küçük kurt adam çocuk mantıklıydı. Kurtların benden hoşlandığını biliyordum. Sentor/keçi çocuk... bu yeniydi. Hah. "Gerçekten mi?" Ağzımdan bu kadar tereddütle çıkmasından hoşlanmamıştım ama beni mahvetmesini beklemediğimi söylersem yalan olur.

Keçi yavrusu daha da yaklaştı, burnunu hiç düşünmeden kalçama bastırdı. "Mm-hmm," diye fısıldadı.

Tamam o zaman.

Matti'nin kollarındaki çocuk, "Sanırım kaçak içki gibi kokuyorsun," dedi. Matti homurdandı ve ben de bir an için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Tek gözümü kıstım. "Sanırım ay ışığından bahsediyorsun?" Teklif ettim.

Çocuk omuz silkti.

O ana kadar sessiz kalan beyaz köpek yavrusu hırlamaya karar verirken, Matti'nin daha da yüksek sesle homurdanmasını görmezden gelerek ona gülümsedim.

Ben de ona gülümsememek için kendimi zor tuttum. Animatronik doldurulmuş bir hayvana benziyordu. Sanki bir Samoyed ile bir kutup ayısı yavrulmuş gibiydi, hırıltılı dişleri dışında bembeyaz ve yumuşacıktı. Yakından bakınca yavru sandığım kadar küçük değildi. "Gerçekten cesurdun, minik kurt. Kendinle gurur duymalısın" dedim, onun tarafında olduğumu anlamasını umarak.

Sözlerim hiçbir işe yaramadı. Yavru tekrar hırladı ve keçi çocuk iç çekti. "Dur, Agnes."

Adı *Agnes* miydi? Ona sarılmak istedim. Küçük bir öpücük vermek. Bir parmak eklemimi kaybedebilirdim ama buna değebilirdi.

Agnes durmadı ama sorun değildi. Hâlâ ona sarılmak istiyordum. Eminim bir buluta sarılmak gibi olurdu.

Matti, normal şartlar altında kucakta taşınacak yaşı çoktan geçmiş olan çocuğu kucağına aldı. "Geri dönüp onları eve götürmeye hazır mısın?"

Oraya ne kadar çabuk varır ve durumuma bir cevap alırsak o kadar iyi, değil mi? "Hadi yapalım," diye kabul ettim.

CHAPTER

ÜÇ

Centaur çocuk biz yürürken bana bakıp duruyordu. Çok çelimsizdi, Çilleri, kocaman kahverengi gözleri ve uzantı gibi görünen uzun kirpikleriyle çok sevimliydi. Ben de ona sarılmak istedim.

"İyi misin?" Onu beşinci kez yakaladıktan sonra sordum.

Yerde, onun yanında tırıs giderken, çılgın köpek yavrusu Agnes de onu takip ediyordu. Matti onu almayı teklif ettiğinde onu ısırmaya çalışmıştı. Artık tek başınaydı.

"Elini tutabilir miyim?" diye sordu küçük çocuk utangaç bir sesle.

Bu bana Duncan'ı özletti ve onu Sienna'yla bırakalı bir saatten az olmuştu.

Elimi uzattım ve onunki benimkine kayd. Sıcak ve terliydi ve bu onu daha da çok sevmeme neden oldu. "Senin adın ne?"

"Shiloh," diye cevap verdi sentor/keçi çocuk. "Senin adın ne?"

Ona çoktan vermiştim ama endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. "Evangelina ama herkes bana Nina der." Kendi ailem bile beni tam adıyla çağırmamıştı.

Yanındaki sevimli tehdidi işaret etmeden önce parmaklarımı sıktı. "Bu Agnes, bu da Pascal."

Başımı salladım ve gülümsedim, Matti'nin iyi olduğundan emin olmak için yukarı baktım, şimdi Pascal olduğunu bildiğim kişiyi kollarında taşıyarak bizi ormanın içinden geçiriyordu. Hepimizi geri götürmenin daha hızlı ve kolay olacağına karar vermiştik. Umarım biz oraya varmadan önce sürülerinden biri onları kaçırmaya çalıştığımızı düşünerek onları aramaya gelmezdi. Bu harika bir giriş olurdu.

Shiloh parmaklarımı tekrar sıktı ve ben de ona odaklandım. Gözleri o kadar genişledi, o kadar hülyalıydı ki ne düşündüğünü anlayamadım. Bir sonraki söylediği şey kesinlikle bu değildi.

"Sen bir orman prensesi misin?"

İleride, Matti bir sesi boğmaya çalıştı. Onu duymamış gibi davrandım. "Değilim ama sorduğun için teşekkürler."

"Öyle birine benziyorsun," dedi bana küçük, ürkek bir sesle.

Elini kendi elimde salladım. "Teşekkür ederim." Eğer burada işler yolunda giderse, o kesinlikle Noel listemdeydi.

Shiloh o masum, meraklı yüzüyle bana bakmaya devam etti. "Nesin sen?" diye fısıldadı.

Birine ne olduğunu sormak tabu bir şeydi. Ya teklif ederdiniz ya da etmezsiniz. Eğer kokunuzdan ya da hislerinizden belli olmuyorsa, başka birine kökeninizi söylemek bir güven göstergesiydi. Bana tüm kurtadamların biraz benzer koktuğu söylenmişti ve ben de tüm devler, troller ve bunun gibi diğer varlıklar gibi hepsinin belirli bir şekilde hissettiğini doğrulayabilirdim. Aynı aksanın birinin nereli olduğu hakkında fikir vermesi gibi. Büyü de aynı şekildeydi.

Ancak, ilk elden bildiğim üzere, pek çok insan kendi nedenleriyle bu bilgiyi çok ama çok korumacı bir şekilde saklıyordu ve ben yine bu varlıkların kaçının bazen *ne* olduklarını bilmediklerini merak ediyordum - bana ve Duncan'a bakın. Ne olursa olsun, bir kişinin soyunu sormak, birinin meme uçlarınızın ne renk olduğunu veya penisinizin ne kadar büyük olduğunu sormasına eşdeğerdi. Bu yüzden, eğer görgüleri varsa, birinin sadece *sorması* nadir görülen bir şeydi.

Ama eski dostmuşuz gibi elimi tutan ve gözleri benimkilerle buluştuğunda ışıldayan Shiloh.... o kadar kurnaz görünüyordu ki

Bana o şekilde bakıp sorsa ona banka hesap numaralarımı verirdim.

"Orada... o şeyle... bilirsin... şey gibi kokuyordun... şey gibi kokuyordun-" Kendini ifade etmekte zorlanırken omuzları inip kalktı. "-bir doğum günü pastası."

Bu yeni bir şeydi.

Sanırım kızarmış olabilirim.

"Emin değilim," diye fısıldadım dürüstçe. "Gerçek annemle ya da babamla hiç tanışmadım." Elbette bazı fikirlerim vardı. Bir tanesi çok ama çok iyi bir tahmindir, ancak hayatımdaki insanların çoğu, bazı isimleri yüksek sesle söylemenin batıl inançları nedeniyle tahminimi asla dile getirmememin daha iyi olacağı konusunda hemfikirlerdi. Her yönden kendime yakın gördüğüm adam ve kadın

Ailem benimle DNA'larını paylaşmıyordu ama bu kimse için pek bir şey ifade etmiyordu. Matti'nin dediği gibi: kurtadamların umurunda değildi.

Çocuk kaşlarını çatmadan önce iri kahverengi gözlerini kırıştırdı. "Asla mı?"

Bunun benim için hassas bir konu olmadığına şükrederek başımı salladım. Bir bakıma ünlü biri hakkında konuşmak gibiydi. Ya da kitaplarda okuduğum karakterler hakkında.

"Neye benziyorsun?" Diğer bedenimi kastediyordu, yarı keçiden insana nasıl dönüşebildiği gibi.

"Ben değişmem. Değişemem," diye cevap verdim, elimden geldiğince basit bir şekilde açıklamaya çalışarak. "Her zaman böyle görünüyorum." Neredeyse her yönden ortalama, orta boylu biriydim. Dalgalı siyah saçlarım, kimden aldığıma dair bir ipucu olan kahverengimsi seftali tenim ve bir başka ipucu olan açık ela gözlerim -ama gerçekten geniş bir ipucu. Kemik yapımın muhtemel ebeveynlerime dair bir ipucu olduğunu düşünüyordum ama geri kalan her şeyim oldukça belirsizdi.

Göz kırpma şeklinden, başka bir forma sahip olmama kavramının onun için duyulmamış bir şey olduğu anlaşıyordu.

İnsanların çoğunluğu için öyleydi. Mitler bazıları için efsaneydi, efsaneler de diğerleri için sadece efsaneydi. Ama değillerdi.

On altı yaşındayken ailem bana bunu açıklamıştı ve içimdeki o özel şey uyanıp beni değiştirmişti. Neden ya da nasıl onlardan bu kadar farklı olabildiğimi anlayamamıştım. Hayatımdaki herkesten. Neden ben de bir şeye dönüşemiyordum. Bazıları buna "*değişim*" diyordu. Bana her şeyden çok bir parıltı gibi görünüyordu.

Annemle babam beni aralarına sıkıştırmış ve eğer bu dünyada mitolojideki tüm *o* varlıkları yaratan *bir* şey -büyü- varsa, o *şeyin* -bir meteordan gelen büyü- dünyada haklarında hikâyeler ve efsaneler yazılan diğer tüm varlıkları da yaratamayacağına inanmak için hiçbir neden olmadığını açıklamışlardı. Hepsinin bir sebepten ötürü iç içe geçmiş olduğunu.

"*Aynı kitapların içindeyiz ama hikâyelerimiz farklı Nina,*" diye beni temin etmişti annem. "*Neden sadece bazıları gerçek de diğerleri değil?*"

Sonra penceremize gittik ve panjurlardan karşı komşumuzu izledik: uzun boylu, çok yaşlı, göz bandı olan bir adamdı ve mahalledeki tüm büyü- insanlar daha iyi bildiği halde vahşi gibi göstermeye çalıştığı iki evcil kuzgunu vardı. Genellikle verandasında otururdu. Her zaman onda farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. Çoğu zaman bir bilezik takardı ama

değil mi? Büyüsü insanı hayrete düşürüyordu. Matti ve bana iyi davranmıştı ama Henri'yi ne kadar çok sevdiğini hatırladım. İşte o zaman ailem bana onun bir kim olduğunu düşündüklerini söylemişti. Onu tanımlamak için hiçbir zaman "ölümsüz" kelimesini kullanmamışlar, bunun yerine "uzun ömürlü" demişlerdi. Eski, çok eski bir pagan kültüründen. Bir kaç antik Varlıkları hafızalardan silinmemiş varlıklar.

Hiç unutmam, daha dört harfli adını söyler söylemez, Otis adını kullanan yaşlı adam dikkatini bizim eve çevirmiş ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şekilde gülümsemişti.

Bir saat sonra mağazaya gittik ve kapısının önüne bıraktığım bir puzzle'ı satın aldık.

Şimdi bile, büyü'nün ilk ortaya çıkışından binlerce yıl sonra, bazı isimler ve onlarla birlikte gelen büyü ve hediyeler hala korku uyandırıyor.

Kimse bulmacaya adak dememişti ama kimse adak olmadığını da söylememişi.

Yaşlı adam üzerimde bir etki bırakmıştı, ancak bu yine de biyolojik ebeveynlerimden birinin veya her ikisinin de kim olabileceğini kabul etmem için yeterli . Ama gençken tek istediğiniz uyum sağlamaktır.

Ve büyüdüğünüzde, kim olduğunuzu kabullenirsiniz ve sadece yalnız kalmak istersiniz. Bunun işe yaraması çok komik.

O anda Shiloh gözlerini kırıştırdı, hâlâ kafası karışık ve bakışları bileziğime . Özel bir şey değildi. Normal bir bilezik gibi görünüyordu; bir ateş obsidyenine ve ardından bir kuvarsa dizilmiş pürüzsüz, yuvarlak bir obsidyen boncuk. Desen bilezik boyunca tekrarlanıyordu. Yine de tüm işi yapan obsidyendi. Sır olarak saklamak istediğim şeyi saklıyordu.

"Ama... ama canavar senden korktu," diye kekeledi küçük çocuk şaşkınlıkla.

Ama yine de benim bir prenses olduğumu mu düşünüyordu? Gözlemine tartışmanın bir anlamı yoktu. Başımı salladım. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

Dudakları birbirine yapıştı ve başını salladı. "Hayır, sen iyisin."

"Teşekkür ederim." Küçük elini sıktım. "Sen de iyisin."

Sentor/keçi çocuk Shiloh, iki bacağından birini - toynaklarını mı? - kullanıp küçük bir dala tekme atmadan önce kimliğimle ilgili soru kafasında dolanırken bir an bana baktı. "Babam en korkutucu olmak için en büyük olmak zorunda değilsin der."

"Büyük olmak işe yarar ama küçük ve korkutucu olmak da işe yarar. Bir örümcek gibi." Sesimi alçalttım. "Arkadaşım bir tane gördü ve kendisini yiyeceğini düşünerek çığlık atarak banyodan çıktı. O da minicik bir örümcekti."

Önde Matti yavaşladı ve omzunun üzerinden bana baktı ama çenesini kapalı tuttu. Tam olarak böyle olmamıştı ama ben de dramatik olabilirdim. Sadece daha az sıklıkta.

Shiloh'nun yüz ifadesi dalgınlaştı. "Korkmuştum. Agnes de korkmuştu ama savaşmaya çalıştı."

"Korktuğun için kendini kötü hissetme. O şey çok kötüydü. Kaçmadın ya da ağlamadın. Ona karşı koydun. Kendinle gurur duymalısın. Eminim gerçekten isteseydin üzerinde tepinebilirdin. En azından birkaç ayak parmağını kırabilirdin," diye önerdim.

Matti kıs kıs güldü.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu

küçük Shiloh. "Kesinlikle."

Belki de bu fikri onun aklına sokmamalıyım.

Düşen bir kütüğün üzerinden atlayana kadar sessizdi - o zarif bir şekilde, ben o kadar değil - ve sonra deli Agnes'in Matti ona yardım etmeye çalıştığına tekrar ısırmaya çalıştıktan sonra onu da aşmak için üç deneme yapmasını bekledi. Ancak bu sefer Matti ona sessizce hırlamış ve Agnes durana kadar ısırmaya devam etmişti. O bıyığın altında kocaman kahverengi bir kurt olduğunu unutmuşum.

Sonra Shiloh çilli burnunu kırıştırarak sordu: "Peki o kötü kadın senden neden korktu?"

Bunu bir çocuğa nasıl açıklayabilirdim ki, özellikle de ben geldiğimde kamp alanını terk eden yetişkinlere sahipken elimi tutan bir çocuğa? Ayrıca, Shiloh bir yırtıcı değildi.

Sanırım ben de öyle değildim.

"Ben sizin gibi bir şeye dönüşmüyorum ama onun anlamadığı bir sihrim var. Sen kokumu sevdim ama o sevmedi," dedim olabildiğince rahat bir şekilde, onu telaşlandırmak ya da nasıl cevaplayacağımı bilmediğim daha fazla soru sorması için ona bir sebep vermek istemedim.

"Ama-" diye söze başladı, tam da ilerideki yolun görünür işaretlerine yaklaştığımızda. Matti başıyla sola doğru işaret etti ve ben de onu takip ettim. Bir çukur kazıp göbeği çitin altına sürünen beyaz köpek yavrusu hariç hepimize yardım etmek zorunda kaldı bir kez temizlendiğimizde, seyahat karavanını tam olarak bıraktığımız yerde gördüm.

"Bizi eve mi götürüyorsun?" Shiloh avucumu bir kez daha sıkarak sordu.

"Evet," dedim ona. "Zaten oraya gidiyorduk." "Neden?"

"Çünkü sürünün benim ve yavrumun orada yaşamasına izin vereceğini umuyorum." "Yavrun mu var?"

"Evet. Adı Duncan ve arkadaşım Sienna ile birlikte orada.

O da onlar gibi bir kurt."

Sienna'ya sırrını söylesem de umurunda olmazdı - zaten gerçek bir sır değildi, çünkü küçük çocuk muhtemelen onunla yavru arkadaşları arasındaki benzerlikleri hissedebiliyordu.

Matti, Sienna ve Duncan'ın beklediği yere geldiğinde Shiloh'nun gözleri ilgiyle açıldı. Eğilip onu öptü ve bunu yaparken çöreğimin başını okşadı. Duncan, Pascal adındaki çocuğa doğru eğildi ve yavru köpeğim çocuğu yalamadan önce birbirlerini kokladıklarından oldukça emindim. Sienna gülüp sırtarak kamyonete doğru ilerledi ve arka yolcu kapısını açarak önce Duncan'ı, sonra da çocuğu arabaya bindirdi.

Beyaz kurt adam kamyonu ulaştığında ve en iyi arkadaşlarıma havladığında yeni arkadaşımın elini tekrar sıktım.

"Korkma," dedim Shiloh'ya. "Hiçbirimiz sana zarar vermeyeceğiz ve söz veriyorum seni sadece eve götürüyoruz. Güvendesin."

Bana o ruhumu okşayan, hülyalı gülümsemesini verdi. Havayı daha keskin havlamalar doldururken "Biliyorum," diye beni temin etti. Kurt adam yavrusu Agnes yerdeydi, küçük yüzü Duncan'ın bulunduğu kamyonu doğru eğilmişti. Kuyruğunu sallıyor ve dişlerini ona geçiriyordu. Sienna aralarına bir adım attı.

"Dur, yavru," diye emretti, komutu açıkça çılgın olana yöneltmişti ama o kadar da çılgın değildi çünkü yavru köpek onu devirip arka ayaklarının üzerine oturdu. Bu ses tonu, başlangıçta gıkını bile çıkarmayan Duncan üzerinde de genellikle aynı etkiyi yaratırdı. Başını belaya sokmak istediği şeyler konusunda seçiciydi.

Sienna tatlı tatlı gülümsedi, Matti ve ben de ona etkilenmiş bir yüz ifadesi verdik. Ona ıslık çaldım ve başını kaldırıp bir şeyler söylemeye hazırlanırken kamyonu vardığımızda ağzı açık kaldı. "Sen bir satir misin?" diye sevinçle Shiloh'ya baktı.

Bir *satir*. Öyle biriydi.

Shiloh bacağıma yaslandı. "Evet," diye fısıldadı, aniden utanmıştı. Ya da belki de tanımadığı yeni bir avcı olduğu içindi?

Ciyakladı. "Çok tatlısın!"

Yeni arkadaşım bana baktı, çilli yanakları pembeleşmişti. "Çok tatlısın," diye söz verdim ona. Sonra Agnes'e bakmakla o kadar meşgul olan Duncan'a odaklandım ki geri döndüğümü fark etmedi bile. "Ben de seni özledim, Dunky- Dunk," diye seslendim gülererek.

Parlak kırmızı gözler, kabarık kuyruğu bir o yana bir bu yana savrulmadan bir saniye önce bana doğru hareket etti. Göğsümde bir kucaklaşma gibi hissettiren o sıcaklık ani bir selamlamayla alevlendi.

"Evet."

Gözlerimi kırıştırdım, görünüşü değiştiğinde ortaya çıkan bu yeteneğe alışmak için elimden geleni yaptım. Henüz çok sık kullanmıyordu ama kullandığında ne oluyordu? Noel hediyesi gibiydi. Çiftlik hakkında konuştuktan sonra Matti ve Sienna'ya bundan bahsettiğimde, ikisi de bana deliymişim gibi bakmıştı. Ama bunu ilk kez yaptığında tamamen şaşırmamıştım; bir gün benimle bu şekilde iletişim kurabileceğini hissetmiştim.

Annesi bu konuda harikaydı.

Duncan tekrar Agnes'e odaklandı, kuyruğu sallanıyordu.

"Bu koku da ne?" Sienna durup dururken sordu. Kız burnunu kırıştırdı. "Lağım gibi."

"Sanırım Jenny Greenteeth diye biriyle tanıştık," diye Matti. "Bir ne?" dedik ikimiz de aynı anda.

"Jenny Greenteeth." Burnunu kaşıdı. "İngiltere'de onlara böyle diyorlar."

"Jenny Greentooh nedir?" Sienna aklımı okuyarak sordu. "Greenteeth, bebeğim. Nehirde yaşayan ve yemek yiyen yaşlı kocakarı..." Matti'nin Gözleri çocukların bulunduğu kamyonete kaydı. Dudakları ve bıyığı düzleşti.

Matti'ye özenip burnumu kaşıdım. "Bu kadar karanlık folkloru bilmen beni etkiledi, Matti."

"Üniversite birinci sınıftaki oda arkadaşım Lancashire'lıydı ve tuvaletimi yaparken okuduğum bir kitabı vardı."

Bu her şeyi açıklıyor.

"Leş gibi kokuyorsunuz." Sienna burnunu kırıştırdı. "Bazıları diğerlerinden daha fazla."

Kokanın biz olduğumuzu düşünmüyordum. Sadece Agnes'e dokunulduğu için Agnes olduğundan emindim ama ondan bahsedersem yavru köpeğin beni ısırmayacağına güvenmiyordum. Kamyonun beklerken artık havlamıyordu, dikkati hâlâ Duncan'daydı.

Kesinlikle temkinli biriydi.

Ama çok tatlıydı.

Shiloh'nun dikkatini çektim. "Kamyona binmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Elimi bırakırken başını salladı ve zarifçe arka koltuğa atladı, döşeme tahtalarının üzerine mükemmel bir şekilde indi. "Hadi Agnes," diye seslendi arkadaşına. Köpek yavrusu geri çekilip atlamadan önce biz üç yetişkine kötü kötü baktı... zar zor başarmıştı. Duncan'ın kuyruğu daha hızlı sallanıyordu ama Pascal'a yaptığı gibi onu koklamak ya da yalamak için eğilmedi. Shiloh'a da yer verdiğini fark ettim.

Matti elini uzattı. "Yolun geri kalanını ben sürerim, tamam mı?"

"Elbette," diye kabul ettim. Şu anda sadece oğluma sarılmak istiyordum. Ya onun yerine o çocuk yiyen pislik onu bulsaydı?

Onu ateşe verebilirdi ama bu konunun dışında bir şeydi. Ben sadece onun yakmak *istediği* şeyleri yakmasını *istiyordum* ve bu hiç aklıma gelmeyecek bir düşüneydi. Tüm bu durum benim de asla hayal edemeyeceğim bir şeydi.

Sienna'ya, "Sen ön koltukta oturmak istersen ben de arkada onlarla otururum," diye teklif ettim.

İçeri girip kapıyı kapatmam sadece bir saniye sürdü. Duncan kucağıma yerleşti ve yanağına yaladı. "Selam, Donut."

"*Evet*" i yumuşak ve nazikti. Onun merhaba şekli. İkimiz de hâlâ onun yeteneğini öğreniyorduk. Sesi annesininki kadar net ya da güçlü değildi ve büyüdüğünde sesinin nasıl olacağını merak ediyordum.

"Kuyruğundaki ateş mi?" Shiloh fısıldadı.

Eğilmiş olan Pascal aval aval baktı. "Gözleri neden kırmızı?"

"Seninkilerin altın olmasıyla aynı sebepten. Onları aileden birinden almışsın," diye cevap verdim.

Çocuk bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Senin gibi kokuyor ama senin gibi kokmuyor," diye karşı çıktı kurt çocuk Pascal. "Sen onun annesi değilsin."

Duncan bu iddiaya karşı bir argüman gibi yanağına yaladı. Bu kelimeyi hiç kullanmamış olsam bile, onun annesiymişim gibi hissediyordum.

Yüksek sesle.

"Benim bedenimden çıkmadı ama o benim yavrum," diye açıklamaya çalıştım nazikçe.

"Karnında değil miydi?" "Hayır."

"Babasının karnında mıydı? Çünkü annem babamın bebek sahibi olmasını istediğini söyledi ve babam da denizatlarının bunu yapabildiğini söyledi. Belki başka hayvanlar da doğuruyordur ama kurtlar doğurmuyordur," dedi ve yüzünde beklenti dolu bir ifade belirdi.

Gerçekten buna cevap vermemi mi bekliyordu?

Matti bizi tekrar yola çekerken Sienna koltuğunda kadar döndü. İşaret parmağıyla başparmağını birbirine sıkıştırarak dudaklarında gezdirdi. Lanet olası korkak.

"Ben... Ben gerçekten babasının onu karnında taşıdığını da sanmıyorum. Biyolojik annesi olduğundan oldukça eminim."

"Biyolojik olan ne?"

Bu çocuk arabaya doğru yürürken Matti'ye tek kelime bile etmemişti ama şimdi milyonlarca kelimesi vardı.

Bu konuşmayı yapmak için tam olarak yeterli değildim. Duncan çocukluğumdan beri birlikte önemli zaman geçirdiğim tek çocuktı ve benimle tartışmaz ya da soru sormazdı. Bazen şakacı bir şekilde damarıma basabiliyordu ama bu farklıydı. O dört ayaklı bir melekti. Ve bunun doğru olduğunu anlamak için ona bakmam, o büyük, tatlı gözlerini bulmam yeterliydi. Gülümsüyormuş gibi görünen o yavru köpeklerden biriydi.

Ama başka kimse çocuğun sorusuna cevap vermek istemiyor gibiydi, bu yüzden sanırım bana kalmıştı. "Uh..." Kıpırdanmaya başladım. "Bunun anlamı. "

Ön koltuktan aldatici bir şekilde kakhaha gibi gelen öksürük sesleri geliyordu.

Sanırım bu konuda Matti ya da Sienna'dan destek bekleyemezdim.

Boğazımı temizledim. "Bebek sahibi olmak için bebeğin anneden ve babadan parçaları olması gerekir. Mesela babanın gözlerine sahiptin ama annen gibi komiksin? Çünkü çoğu varlık, başka biri vücutlarının bir parçasını paylaşmadan bebek sahibi olamaz...?"

Pascal bana anlamsızmışım gibi kaşlarını çattı ve gerçekçi olalım, gerçekten de öyle değildi, ama yedi yaşında gibi görünen bir çocuğa biyolojiyi ve hücreleri nasıl açıklayabilirdiniz? Kesinlikle bilmiyordum. Kuşlar ve arılar benzetmesini *kullanarak* kuşları ve arıları nasıl açıklayacağımı bile bilemezdim. Ben de bilmiyordum.

Bu kavramı on üç yaşımıdayken de anlamamıştım, otuzlu yaşlarımin başında da hala anlamış değilim.

Ve bir babanın çışinin bir annenin mahremine girmesini açıklayacak kişi ben olmayacaktım. Önce kendimi kamyonndan atardım. "Ama Duncan benim yavrum. ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve onu seviyorum" dedim.

"Seni seviyor mu?" diye sordu kurt adam çocuk, kulağa masum ama aynı zamanda oldukça yargılayıcı gelen bir şekilde.

Dikkati hâlâ benim üzerimde olan Duncan'a baktım ve gülümsedim. "Öyle." Bundan bir an bile şüphe etmedim.

"Teyzem anne ve babaların harika olduğunu ama diğer insanların da en az onlar kadar iyi olduğunu söyler," diye araya girdi arkadaşım Shiloh, yaşının ötesinde bir bilgelikle.

"Teyzen bir dahi. Biri seni sevdiği sürece, bunun bir önemi yok." Durakladım ve bir şey düşündüm. "Aileni aramak ister misin?"

Hiç kimsenin iyi halden kusacakmış gibi görünmeye bu kadar hızlı geçtiğini görmemiştim.

Agnes o anda tekrar hırlamaya karar verdi ve Shiloh onu azarlamak zorunda kaldı, bu da üçünün her hakkında tartışıyorlarsa o konuda tartışmalarına yol açtı. Başını belaya sokmak mı? Yakalanmak mı? Çocuklar birbirlerinin üzerine o kadar çok konuşuyorlardı ki, her birinin ne söylemeye çalıştığını anlamak zordu, beyaz kurt ise ne kadar sevimli olduklarından kıkırdama isteği uyandıran alçak homurdanmalarla kendi düşüncelerini dile getiriyordu.

Sanırım kimse ailesini aramak istemedi. Çiftliğe bu kadar yakın olmasaydık, ısrar ederdim ama...

O sırada Duncan'a odaklandım, çok konuşmadığı için minnettardım. O kırmızı gözler parlak ve dikkatliydi. Ona ne yaptığımızı ve nereye gittiğimizi defalarca anlatmıştım ve içimden bir ses anladığını söylüyordu ama sesimi alçalttım ve sırtını avuçladım. "Nereye gittiğimizi hatırlıyor musun? Tüm zaman boyunca seninle olacağım. Hiçbir şey olmayacak. Burası çok güzel kokuyor ve bence hoşuna gidecek. Eğer nefret edersen, sorun değil. Sadece bana söylemelisin, tamam mı?"

Onun "evet "i ruhuma bir dokunuştı. Onun telepatisini tortilla cipsiyle yiyebilirdim, o kadar çok sevdim ki.

Başı ile kuyruğunun dibi arasındaki tüyleri okşadım, sonra tekrar yaptım, düşüncelerimi onun üzerinde tutmaya çalıştım. Bu buluşmanın aslında nasıl gerçekleşmek üzere olduğuna odaklanmazsam - geleceğimizin nasıl olacağına bağlı olduğuna odaklanmazsam

Vücudum bununla birlikte gelen endişeye tepki vermeyecek ve kamyonadaki istisnai burunlar kendimi yükselttiğimi asla fark etmeyecekti. Ne olursa olsun, iyi olacaktık. Duncan ve ben bir yolunu buluruz. Matti Alaska hakkında bir şeyler söylemişti, değil mi?

O mu?

Matti direksiyonu sert bir sola kırdığında kamyonun yavaşlaması beni o ana geri . Arka yolcu camından görünen tek şey devasa ağaçlar ve atladığımızdan daha uzun bir çitti. Şimdi aradaki fark, ileride heybetli bir demir kapı olmasıydı. Birden fazla tabela asılmıştı: ÖZEL MÜLK, GEÇMEK YASAK, SOLICITING YASAK, POACHING YASAK, YASALARIN TAM KAPSAMINDA CEZALANDIRILACAKSINIZ ve VIDEO GÖZETİMİ ALTINDASINIZ.

geçmiyorlardı. Güzel.

Durmak için yavaşladık ve sürücü tarafındaki cam açıldı. Sol tarafta dahili telefona benzeyen bir şey vardı. Matti camdan eğilerek tuş takımındaki bir düğmeye bastı. Bip sesi geldi. "Alo?"

Hiçbir şey.

Omuz silkmiş olan Sienna'ya baktı ve sonra bir kez daha pencereden dışarı eğilerek dahili telefonun tekrar ötmesini sağladı. "Alo? Ben Matti. Eskiden burada yaşıyordum...."

Hiçbir şey.

Yan ayna kaşlarının çatıklığını yansıtıyordu.

Dahili telefonun üçüncü kez çalması için ne yaptıysa yaptı. Bıyığı üst dudağının üzerinde düzleşmişti. "Ben hâlâ Matti. Kuzenim Henri Blackrock. Çocuklarınızdan üçünü buldum ve yanımdalar- oh, kapı şimdi açılıyor," diye mırıldandı sinirden çatlayan bir sesle.

Duncan kucağımda, pencereden dışarı bakmak için yana doğru eğildi. Ona onların yanında ne kadar dikkatli olması gerektiğinden bahsetmiştim. Onu korkutmak ya da bu kadar katı olmak istemiyordum ama bu gerekli bir kötülüktü. Camı bir aralık indirdim. Parlak burnu seğirmeye başladı, bir şekilde öncekinden daha da büyüğü hissettiren havayı içine çekti. Elime karşı küçük kalbi daha hızlı atmaya başladı, ben de göğsünü okşadım. Kamyondan indiğimde hissettiklerimin aynısını o da hissetmiş miydi? Başka kimse buna tepki vermiyor gibiydi ama....

Kapılar yavaşça açıldı ve Matti ileriye doğru sürerek siyah demir işçiliğini yakından görmemi sağladı. Bir yanım üzerlerinde bir kurt tasviri ya da buna benzer akılda kalıcı bir şey görmeyi bekliyordu ama demir üzerindeki tek süsleme her iki yanda yer alan ve kapandığında bir bütün oluşturan yarım aydı. Bir dolunay.

Duncan'ın burnu seğirmeye devam etti, seğirdi, seğirdi.

Çocuklara baktım ve Shiloh'nun gergin görüldüğünü fark ettim. Küçük ellerini sıkıyordu. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

Kocaman kahverengi gözler hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde kırıştı.

"Hepiniz evden kaçarak ne yapıyordunuz?" Matti ön koltuktan sordu.

Hayatımda duyduğum en gergin kahkahayı atarken o sevimli gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı. "Biz kaçmıyorduk! Aramaya gidiyorduk-"

Kurt adam işaret parmağını dudaklarına götürerek "Şşt!" diye tısladı.

Shiloh dişlerini sıkı ve neredeyse asık suratla "Bir şeyler mi?" diye sordu.

Bu *gerçekten* inandırıcı geldi.

Sienna koltuğunda dönebildiği kadar döndü. "Hepiniz çiftlikte mi doğdunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı kurt adam çocuk Shiloh ile aynı anda, "Ben, evet. Agnes, hayır. Annesi-"

Yerden beyaz köpek yavrusu havladı.

Satir konuşmayı kesti.

Tatlı biri olabileceğini ama hayatını kurtarmak için sır saklayamayacağını çok çabuk öğreniyordum. Sanırım onu şimdiden sevdim.

Öne doğru eğilen Pascal'dı, öyle ki daha büyük olsaydı ve emniyet kemeri takmasaydı başı koltukların arasına girecekti. "Sen gerçekten Henri'nin kuzeni misin?"

Dikiz aynasında Matti'nin yüzü aydınlandı. "O benim büyük kuzenim." Durakladı. "Ben onun tek kuzeniyim."

Matti'nin aralarındaki ilişkinin teknik detaylarını bildiğinden bile emin değildim ama bu konuyu açmayacaktım. Onun için hiç önemli olmadıysa benim için neden olsun ki? Ailenin baba tarafı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ve bu sorun değildi. Eğer bu konuda konuşmak isteseydi, şimdiye kadar konuşurdu.

"Eskiden yatağına işeyen mi?"

Ağzım açık kaldı ve ben de öne doğru eğildim, Matti'nin profilini yakından için başımı Pascal' üzerine koydum. Yola odaklanmıştı ama

artık ışıldamıyordu. "Ne?"

"Henri korktuğun için yatağına işediğini söyledi," diye açıkladı çocuk.

"Buraya taşındığında on dört yaşıydın...." Cümlemi bitiremedim bile. Çıldırılmaya başladım.

"Hayır!" Matti başını salladı. "Ben asla-"

"Bunu her zaman yaptığını söyledi."

Sienna elimi tutmak için arkaya uzandı ve sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık.

"Hayır." Matti'nin yüzü.... "Neden o...?"

"Her zaman," diye ısrar etti kurt adam yavrusu, belki duymamışızdır diye. "Bir sürü çiş."

Sienna ve ben nefes almaya çalışmakla o kadar meşguldük ki tek bir yorum bile yapamadık.

Matti hakkında neden böyle bir şey uydursun ki?

Gülmeden duramadım. *Henri mi söylemişti bunu?* Hatırladığım genç çocuk böyle bir şey söylemezdi. Asla. Bu daha da komikti.

"Ben yatağa işemem, bunu ikiniz de biliyorsunuz," diye savunmaya geçti. Matti ıslık çalarak bizim BS'mizi görmezden gelmeye devam ederken kamyon tekrar yavaşladığında hâlâ nefes almakla meşguldük. "Burası değişmiş."

Gözyaşlarımı silip o anı sonraya saklayarak doğruldum ve ön camdan baktım, kahkahalarım neredeyse anında bedenimi terk etti.

Çiftlik, kısmı, beklediğim gibi değildi.

Issız ve tozlu bir arazide kurulmuş şirin bir çiftlik evi yoktu. At ağılları ya da kovboylarla çevrili bir binicilik pisti de yoktu. Önünden geçtiğim çiftliklerin çoğunda olduğu gibi görünürde tek bir inek ya da öküz de yoktu.

Önümüzde, bir spor stadyumuna ait olabilecek dev bir çakıl park yeri vardı. Karşısında o kadar büyük bir bina vardı ki eski bir adliye binasını ya da bir malikaneyi andırıyordu... ya da temelde bir milyarderin yılda bir kez ziyaret ettiği devasa kulübesini. Duvarlar o güne kadar gördüğüm en etkileyici kütüklerden yapılmıştı.

Arazi ile bina arasında yan yana park etmiş UTV'ler vardı. Yanlarda ve arkasında orman biraz açılarak uzaktaki küçük evleri gösteriyordu. Bunların çoğu da kulübe görünümüydü,

Ancak bazıları sessiz nötr renklere sahip daha geleneksel evlerdi. Devasa binadan konutlara doğru uzanan birden fazla yol vardı.

Ana yapının önündeki alana park etmiş az sayıdaki arabadan ve kurulum şeklinden, etrafta dolaşmak için arabanızı orada bırakmak zorundaymışsınız gibi görünüyordu.

Matti sanki aklımı okuyormuş gibi, "O zamanlar böyle bir şey yoktu," dedi. "Park yeri buradaydı ama bu bina yoktu."

Park durumunu sormak için ağzımı açmıştım ki çenemden gelen bir dürtmeyle Duncan'ın göz bebeklerinin hafifçe büyüdüğünü gördüm. Yumuşak, sarkık kulaklarını okşayarak ona "Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. O kadar da endişeli görünmüyordu, hatta birazcık endişeli. Sorun bende miydi? Endişeli hisler falan mı yayıyordum? "Ben iyiyim."

"Evet," dedi bana.

O zaman sinirlerim bozuktı. "Sadece biraz gerginim. Kimseye söyleme." Ona göz kırptım.

"Evet," *beni* temin etti. Burnunu tekrar çeneme bastırdı ve ben de ona bir kez daha sarıldım, benim gibi sarılmaktan hoşlanan biri olduğu için minnettardım.

O her şeye değdi - tüm sinirlere, tüm karın ağrılarına, tüm belirsizliklere. Bu uzun kulaklar ve onun büyük, sadık kalbi için yapmayacağım tek bir şey bile düşünemiyorum.

Burayı çalıştırmak zorundaydık.

"Çıksanız iyi olur. Bir buçuk milyon soru soracaklar," diye uyardı Matti kapıyı açarken.

Satir Shiloh, kendisine en yakın kapıyı açmadan önce bir an tereddüt etti ve dışarı atlamadan önce toynaklarının üzerine çıktı. Onu beyaz köpek yavrusu takip etti ve en son kurt adam çocuk çıktı. Son bir kez dikkatini çekmek için Duncan'ın burnuna dokundum.

"En iyi şekilde davran. Seni hava hapishanesine atmak istemiyorum," diye uyardım onu. O kabarık kuyruğunu arkasından salladı. Gerçi ikimiz de geçmişte bu tür bir hapis cezasını gerektirecek yeterince şey yaptığını biliyorduk.

Ama burada kalmasının ona bağlı olduğunu bilmesini istemiyordum ve eğer hoşuna gitmezse ve B planını bulmamız gerekirse kesinlikle herhangi bir baskı hissetmesini istemiyordum.

Bu, omuzlaması gerekmeyen bir yükü. Henüz bir B planı olmadığını bilmesine gerek yoktu.

Dönüp kollarımda dışarı çıkmadan önce başını okşadım ve sonra onu çakılların üzerine bıraktım. Kaçmayacaktı - oldukça emindim - ama güven deneyimlerle inşa edilirdi. Ona güvenmek zorundaydım. Burada güvende olacaktı.

En azından Matti bize böyle söylemişti ve karşılaştığımız Jenny Greenteeth'e rağmen ona inanmıştım. Kendime onun en az birkaç mil uzakta olduğunu ve ters yöne gittiğini söyleyerek haklı çıktım. *Ama yine* de bel çantamı ön koltukta bıraktığım yerden almalıydım. Tasmaına nadiren ihtiyaç duyardı ve şimdi de ihtiyaç duymayacağına inanmak istiyordum ama... her ihtimale karşı.

Arka koltuktan indikten sonra kamyonun etrafında birkaç adım atıp, Agnes'le konuşurken yanına yaklaşan Shiloh'nun yanında dururken bunu düşünüyordum. Pascal kamyonun diğer tarafında Matti ve Sienna'ya bir şeyler söylüyordu. Bakışlarımı etrafta gezdirdim, ormanın kokusuna ve havadaki büyüye o kadar odaklanmıştım ki uzaktaki alçak, sürekli sesi gerçekten dinleyemedim. Dikkatli olsaydım tanıyabileceğim ses, dökülen yaprakların üzerinde hızla koşan ağır bir bedendi.

Göz ucuyla Duncan'ın kulaklarının dikildiğini ve dikkatinin ağaçlara yöneldiğini fark ettim. Neredeyse aynı anda Shiloh da aynısını yaptı.

Ne yazık ki, tepkilerini kaçırdım ve içinde bulunduğumuz büyülü ormanı, içinden rüzgar gibi geçen büyülü bir varlığın yıkıcı topunu neden hissetmediğim için suçlayacaktım.

Ve tüm bu nedenlerden dolayı olmalı ki, çevresel görüşümde kocaman siyah bir kütle belirlediğinde tamamen şaşırdım.

Neredeyse çok geç olana kadar bize doğru koştuğunu fark etmedim ve iki çocuğun önüne çıktım.

Clydesdale büyüklüğünde bir hayvan, ben kamyondan indikten *yirmi saniye* sonra üzerime uçarak atladı.

Matti bağırdı. Çocuklardan biri de bağırdı. Duncan boğazının derinliklerinde sızlandı.

Her şey çok hızlı oldu ve devasa pençeler omuzlarıma çarpıp beni bir pop yıldızının korumasının sahnede koşan bir hayranını indirmesi gibi yere sermeden önce hedefinin Duncan ya da Shiloh değil de ben olduğumdan emin olmak dışında bir şey yapacak zamanım olmadı.

Tek iyi yanı, gerginleşip on katlı bir binadan karpuz gibi çakıl taşlarına çarpmayı olduğundan daha da kötü hale getirecek zamanımın olmamasıydı.

Ama olan buydu.

Devasa siyah tüy yumağı beni krep haline getirmeye çalıştı ve kafamı yere çarpmamayı zar zor başarırken şok içinde nefes nefese kalana kadar "Hayır!" sesini duymadım. Shiloh, diğer herkesin karışık seslerinden sonra bağırdı. Ama beynim az önce olanları kavramaya çalışırken ciğerlerimin yapabildiği tek şey takırdamaktı. İşte o anda, gözlerim sulanmasına rağmen, nihayet tepemde duran bedeni algılayabildim.

Kelimenin tam anlamıyla.

İki devasa pençe başımın iki yanında duruyordu ve burnumdan belki bir santimetre ötede coğrafi dergilere ait bir yüz vardı...

Ve evrendeki en büyük kurt, bir şekilde Buzul Çağı'ndan ya da en büyük atların büyüklüğündeki kurtların var olduğu zaman diliminden sağ çıkmayı başarmış olan kurt, bana öyle derinden, *öyle kızgın* bir şekilde hırıliyordu ki, aklımı kaçırarak kadar korkmuş olmalıydım.

Ben değildim.

Hayatımda gördüğüm en yoğun kehribar rengi bakışlar bana bakıyordu. Nefes nefese kaldım, "Lanet olsun Henri, ne yiyordun sen? Küçük çocuklar mı? Küçük tanrılar mı?"

Hırlayan kurt adam aniden o kadar sessizleşti ki sanki biri onun fişini prizden çekmiş gibiydi. Hemen ayaklarımın dibinde oturur pozisyona geçti. Neredeyse korkunç olan ağzı bile kapandı.

Tüm tavrı değiştiği gibi, kurt da başını tüylü omzunun üzerinden çevirdi. İşte o zaman yakaladım. Sayısız kez duyduğum o küçük hırıltıyı, özellikle de çiğ etli bir kemiğe bir adım yaklaştığında.

Eğilerek, havada asılı duran on iki kiloluk siyah köpek yavrusuna baktım. Çeneleri kurdun kuyruğuna kenetlenmişti, görünen tek kırmızı göz küresi genişti ve kuyruğunun ucundaki alev mavinin şimdiye kadar gördüğüm en soluk tonuydu. Benim tatlı küçük Duncan bebeğim, çöreğim, neşem, oğlum daha da yüksek sesle hırladı ve yemin edebilirim ki çenesinin ağzındaki kemik ve kürkün etrafında daha da kenetlendiğini görebiliyordum.

Kurtların kaiju'suna saldırıyordu.

Beni korumak için.

Ama kalbim korkuyla teklerken ve beynim bana bir şeyler yapmamı söylerken bile, dev kurt adam sadece baktı. Duncan'a. Saldırgan bir şekilde değil. Onu yemeye hazırlanarak değil. Bana neler olduğunu bilmediğini düşündüren bir şekilde.

"Henri! Ne yapıyorsun?" Matti böğürdü. Hırıltılarının arasında koşarken onu duyabildiğimden emindim.

Ayaklarımın her iki yanındaki bacaklar bir anlığına parıldadı ve üzerimde beliren bedenin yerini iki iş botu aldı.

Büyük, insan ayakları.

Ve gerçekten sağlam olduğuna bahse girebileceğim çift haneli botların üzerinde uzun, kalın bacaklar, kendi tutulmasını yaratabilecek bir üst gövde ve bir yüz vardı... o....

Şimdi oradaki adam bana daha önce olduğu gibi aynı yoğun kehribar gözlerle bakıyordu ve o... o....

Bebeğimi ensesinden tutuyordu!

Dürüst olmak gerekirse, bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçgüdü mü? Belki de kafamı çarpmıştım ve sağlıklı düşünemiyordum?

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, yan dönüp baldırımı yakalamadan ve ısırmadan hemen önce korkunç bir ses çıkardığımdı.

"Ne oluyor be?" Dişlerimi kot pantolona ve kaslara geçirdiğim anda Matti'nin mırıldandığını duydum. Hem de sertçe.

Bir anne ayıyı gururlandırırđım.

"Lanet olsun-" diye homurdandı üstümdeki boğuk erkek sesi, tam o sırada çok daha genç bir ses onun sözünü kesti.

"O bizi kurtardı! Bu onun bebeğı!" Çığlık atanın Shiloh olduğundan emindim, çılgınlıktaki mantığın sesiydi çünkü bunu duyduğum anda önümdeki danayı Rönesans festivalindeki hindi budu gibi ısırmayı bıraktım. Üstümde, iri adam Duncan'ı kavrayışını değiştirmişti, böylece elleri boynunun arkası yerine ön bacaklarının altındaydı.

Ve Duncan -Allah ondan razı olsun- birkaç saniye önce suratımı parçalamaya hazır olan kurt adamın suratına doğru hırıliyordu. Hırlaması yetmiyormuş gibi, kaçmaya çalışan kuduz bir porsuk gibi başını ve vücudunu bir o yana bir bu yana savurmaya başladı. Sanki bana yardım etmeye çalışıyormuş gibi...?

Oh, Dunky. Eğer bu adam cüssesini korumak için sadece piyasadaki en iyi büyülü organ etini yiyormuş gibi görünmeseydi, gururdan ağlayabilirdim. Bu sevgi eyleminin, cesaretin nasıl olup da

O andan itibaren hayatımda yaşadığım her kötü anda bana destek oldu. Onunla kıyaslandığında çok küçüktü ve bu onu kendini riske atmaktan alıkoymuyordu.

Benim için.

"Bu ne?" diye sordu adam yavaşça, açıkça Duncan'ı kastederek, başını eğip o tanıdık gözlerini tekrar bana çevirmeden önce. Gözlerini kırıştırdı. "Kimsiniz?" diye sordu, sesi şaşkın, sinirli ve hazırlıksız yakalanmış gibi homurdanan bir karışımdı. Bahse girerim en çok sinirlenmişti. "Peki sen burada ne arıyorsun Matti?"

Birinin yine nutku tutuldu. En eski arkadaşınızın akrabanız tarafından neredeyse parçalandığını görmek bunu yapabilir.

Belki de öyle olduğumu düşünmüştü.... "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Bu bir saniye sürdü.

Matti boğazını temizlemeden önce bir sessizlik oldu, sesi *neredeyse* normal çıkıyordu. Birimiz ya da ikimiz birden onun ödünü koparmıştık. Bunu anlayabiliyordum. "Seni tekrar ısırmadan önce Nina'nın başında dikilmeyi bırakır mısın lütfen?" Ondan çıkan kahkaha, Shiloh'un ormanda ne yaptıklarını sordüğümüzda attığı kahkahanın neredeyse aynısıydı, biraz yüksek ve titrek.

Bir süre daha sessizlik oldu ve ardından boğuk bir kıkırdama duydum; bacağıma vücudumun bir tarafına yasladığımda Matti'nin birkaç adım ötede durduğunu, hem sinirli hem de eğlenmiş görüldüğünü gördüm.

Ama çoğunlukla korkmuştum ve korkmamaya çalışıyordum. Kendini daha iyi hissetmesini sağlamak umuduyla gülümsemeden önce ona dişlerimi gösterdim. Zavallı Matti.

Gamzelerinin bir andan diğerine fırlayışına bakılırsa, aniden homurdandığında şaşırmadım. "Onu ısırdın mı? Gerçekten mi?" Aptal gibi sırtarak başını salladı.

Yerden silkindim ve son gördüğümde bu yana daha da büyümüş olan elleriyle desteklenen Duncan'a baktım.

Henri anılarımda hep iriydi -insanlar onu on altı yaşında yetişkin bir adam sanırdı- ama her nasılsa neredeyse yirmi yıldır büyümeye devam ediyordu.

Onun dört ayaklı, büyülü haliyle ilgili hatırladığım birkaç anıya göre, etkileyici biriydi. Ya şimdi?

Hayal emin için ona tekrar baktım. Hayal görmüyordum.

Henri hareket etmedi, nefes almadı, gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey Be yapmadı.

n.

Neredeyse kendimden utanacaktım, o kadar uzun süre yaptı ki.

Sonunda burun delikleri açıldı, çok değil ama fark etmem için yeterliydi. O beni içeri alıyordu, tabii ki. Birbirimizi son gördüğümüz zamankinden daha farklı kokuyordum ve bu uzun, çok uzun bir zaman olmuştu.

Ama bu, adını söylediğimde durmuş olsa bile, belki de beni hatırlamadığı gerçeğini değiştirmiyordu. *Ben* onu unutmamıştım. O hâlâ en iyi arkadaşımın kuzeniydi.

Şimdi, o yetişkin versiyonuydu. Büyük boy olan. Hatıralarımda olduğundan çok daha heybetliydi.

Ve yüzündeki kan lekesi miydi?

"Merhaba," dedim başımda dikilen adama. Sonra, kendimi ikinci kez tahmin edemeden Henri'nin kaval kemiğine ve baldırına sarıldım. Yanağımı ona bastırdım ve her şeyi yaptım. Bir yanım onu ısırığım için biraz kötü hissediyordu.

Pek sayılmaz. Duncan'ı o şekilde yakalamamalıydı ama uzun zaman sonra onu bu şekilde karşılamayı planlamamıştım. En iyi ihtimalle hafifçe sarılmayı ya da sırtını sıvazlamayı, en azından başımı sallamayı bekliyordum ama ayaklarımın yerden kesilmesini ve hırlanmayı değil.

Ya da kıymetli bebeğimin bir kurban gibi el üstünde tutulmasını.

İşte bu noktada çuvallamıştı ama bu onun hatası değildi. Kurtadamlar bölgeseldir. Burada olmamızın nedenlerinden biri de buydu. Oğlumu korumak için bir yabancıнын yüzünü parçalamaya çalışacak birini istiyordum.

Ve eğer bu kişi keskin dişleri olan koruyucu bir adamsa, ne yapacaktım? Şikâyet mi edecektim? "Hayır, teşekkürler" mi diyecektim?

Bir saniye süren bir sıkıştırmadan sonra geriye doğru kaydım ve oturdum, bacaklarımı altına aldım ve ayağa kalktım. Ancak o zaman, artık paniklemeden, nihayet büyüsunün tam etkisini hissedebildim. Bayılabilirdim. Tanıdığım en güçlü büyülu insan o değildi -eski komşumuz ve Duncan'ın annesi öyleydi- ama vay anasını. Çok yakındı.

Üzerindeki bu tür bir varlık nereden geliyordu? Daha önce şaka yapıyordum ama... eski tanrıları mı yemişti? Belki de etrafımızdaki büyülu ağaçları kemirmişti?

Sokağımızın karşısında yaşayan yaşlı adam büyüsunü neredeyse sürekli olarak benimki gibi bir bilezikle maskelemişti - söylentiye göre, bunlardan iki ya da üç tane takmıştı - ve diğer yaşlılardan biriyle tanıştığımda, aynı nedenden dolayı bunu anlayamamıştım.

Henri bir şey saklamaya çalışmıyordu.

Beni şok eden kısım da buydu. Bedenim ormanda yaşayan büyüünün ve etrafımdaki her insandan gelen, onların insandan daha fazlası olduğunu gösteren büyüünün son derece farkındaydı ama çocukların mum, Matti ve Sienna'nın sürekli yanan kamp ateşi olduğu yerde Henri bir şenlik ateşiydi. Bir cenaze ateşi. Şehri yok eden bir bomba dışında aklıma gelebilecek en büyük yanan şey neyse oydu.

Henri'nin dikkatinin beni takip edişini, benim onu izleyişimi, bronzlaşmış yüzünde burun deliklerinin yine usulca açılmasını kaçırmadım. Henri'nin saçları koyu siyahtı ve üzerimde dururken paltosundan aldığım görüntülerle aynı tondaydı. *Uzun boyluydu*, omuzları ve göğsü genişti. Buna kıyasla kalçaları dardı ama ince değildi. Büyük bir adamın timsaliydi. Ve yüzü...

Evet, çocukken ona aşık olmama şaşmamalı.

Ve üzerindeki kesinlikle kandı. Alt dudağının köşesi de hafifçe şişmişti. Köşeye yakın küçük bir kesik vardı.

Hmm.

Alt dudağı patlamış olsa bile Henri'nin yüz hatları çarpıcı ve erkeksi idi. Matti'ye takılmaktan hoşlandığım gibi güzel bir çocuk değildi. Henri Blackrock'ın elmacık kemikleri ve büyük, belirgin bir çenesi vardı. Birçok yönden hatırladığım erkek çocuğa benziyordu ama daha yaşlı ve iki ya da üç kat daha büyüktü. Hatırladığımdan çok daha yakışıklı olduğu kesindi. Çocukluğumdan, Matti'nin doğum günlerinden bir ya da ikisinde, büyük kuzeninin arka planda, içinde mum olan dev bir bifteğin arkasında somurttuğu resimlerim vardı - sadece annesi okula uyum sağlamasına yardımcı olmak için okula getirdiğinde kek ya da çörek yerd ve her neyse cilalamam için bana vermeden önce her zaman tek bir ısırtığı zorla yutardı.

Henri, Matti gibi hayatımın demirbaşı olmayabilirdi ama yine de kendi tarzında bir etki yaratmıştı - en çok da hormonlarım ve hayallerim üzerinde.

Tam o sırada burun delikleri biraz daha açıldı ve hâlâ benden bir koku almaya çalıştığını anladım ama alamıyordu. Tenimi ve saçlarımı koklayabiliyordu ama beni büyüülü yapan parçalarımı koklayamıyordu. Sadece farklı bir şekilde.

Çok sert.

Kalın, kara kaşları sertçe kesilmiş yüzünde birbirine çarpıyordu. Yavaşça sorduğunda sesi buruşuk kadife gibi çıkıyordu.

Varlığımın ne kadar kafa karıştırıcı olması gerektiğini vurgulayan bir şekilde, "Nesin sen?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Balık burcu. Sen mi?"

Biri bir ses çıkardı ve bunun Sienna'dan başkası olmasına imkân yoktu.

Cevabım üzerine Yetişkin Henri'nin başı geriye doğru sallandı. Sarımsı-turuncumsu bakışları tekrar yüzümü taramadan önce alını çatıldı. "*Circir böceği mi?*"

Bir kahkaha patlattım. "Vay canına. Bunu uzun zamandır duymamıştım." *Circir böceği*. Sırıttım, beni unutmamış olmasına çok sevinmişim. "Selam Fluffy," diye selamladım onu. "Nasılsın bakalım? Oğlumu geri alabilir miyim?"

Hayatımda gördüğüm en büyük kurt ve insan olan Henri Blackrock bana göz kırptı. Lakabımı söylemişti ama alındaki çizgilerin daha da derinleşmesine bakılırsa hâlâ kafasını toparlayamamış gibiydi. Burun delikleri bile biraz daha açıldı.

İkinci bakışta giysilerinin de biraz kirli olduğunu fark etti. Gündelik olamayacak kadar tozluydu. Duncan'la yuvarlanmayı bitirdiğimde bana benziyordu.

Bu da neydi böyle?

Henri'nin bakışları ne gördüğünü bilmiyormuş gibi beni içine çekti, gözleri yüzümde dolaştı, sonra aşağıya indi....

Matti ve Sienna'ya ait olduğuna bahse girebileceğim arka arkaya gelen iki boğulma sesi, vücudunun anında zaten olduğundan daha da fazla gerilmesi için gereken işaretti ve bir sonraki anda Duncan'ı tuttu.

"Teşekkür ederim." Oğlumu alıp göğsüme çekerken avuçlarım ve parmaklarım onun sırtında gezindi ve ardından Henri'nin yoğun bakışlarıyla karşılaştım. Ona biraz daha gülümsedim.

Kısa, koyu kirpikler inanılmaz kehribar gözlerinin üzerine düştü. Bana bakıyordu. Gerçekten beni izliyordu.

Sihrimin kokusunu alamamak onu delirtiyor olmalı.

Kurtadamlar ne de olsa çok kokulu yaratıklardı.

Güzel kokulu... Bunu daha sonra Sienna'ya fısıldamam gerekiyordu. Çok hoşuna giderdi.

Muhtemelen, en son tanıdığı kızla benim dönüştüğüm kişiyi uzlaştırmaya çalışıyordu. Matti bile sihrim kendini gösterdikten sonra beni ilk gördüğünde iki kez bakmıştı. Kimliğimi doğrulamak için yaptığı tek şey göz kapağımı açıp "Osuruğunu *koklayayım*" demek olmuştu.

Osurmamıştım ama elimin tersiyle karnına vurmuştum ve bu işe yaramıştı.

"Neredeyse kalp krizi geçiriyordum, eğer umursayan varsa," diye paylaştı Matti aramızdan geçip büyük kuzeniyle yüzleşmeden önce. "Nasıl gidiyor, kardeşim?" dedi, sesi sanki tüm bu olay sadece bir bok gösterisi değilmiş gibi kuruydu. "Beni geri aramadığın için teşekkürler."

Sienna çocukların yanında dururken dikkatimi çekti, yüzü her zamankinden daha solgundu. "*İyi misin?*" diye mırıldandı.

Fiziksel olarak mı? Ayağa kalktığımda inlememek için kendimi zor tuttuğumu ve Duncan'ın tehlikede olduğunu düşündüğüm için öfkeden neredeyse bayılacağımı düşünürsek daha iyiydim, ama bunun dışında? Matti'nin arkasından bir adım uzaklaşıp bir karış arayla duran iki adamı daha iyi görebilmek için ona bir başparmak işareti yaptım ve onları en son birlikte gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçtiği için benzerliklerini ve farklılıklarını inceledim. Cenazeden beri.

Matti 1.80 boyunda kısa sayılmazdı ama Henri en az birkaç santim daha uzundu. Bunun dışında, Matti'nin ten rengi benimkinden biraz daha koyuyken, Henri'ninki iki farklı soyun mükemmel bir karışımıydı

-Biri, cüssesine ve Matti'yle olan aile bağına bakarak Amarok olduğunu *varsaydığım* ağırlıkla yerli bir taraf, diğeri ise hafızam beni yanıltmıyorsa İskandinavya'dan geliyordu.

Saç renkleri o kadar da benzer değildi. Matti'ninki koyu kahverengiydi, Henri'ninki ise siyahın belirgin bir tonuydu, içinde bir miktar gri de olabilirdi ama boy farkımız nedeniyle bunu doğrulayamadım.

Gerçek şu ki, en yakın arkadaşımın akraba olduğu adam hakkında bildiğim pek bir şey yoktu. Bizden on yaş büyüktü. Biz çocukken, aramızdaki yaş farkı göz önüne alındığında, birlikte çok fazla zaman geçirmemişlerdi. Henri, liseden mezun olduktan sonra yaklaşık bir yıl boyunca Matti'nin ailesinin yanına taşınmadan önce yazları ziyarete gelirdi.

Ondan sonra onu görmek daha da nadir hale gelmişti. Bir şeye katılmıştı. -Belki de orduda? Yoksa taşınmış mıydı? Hatırlayamıyordum ve Matti de onun hakkında konuşmuyordu. Sadece Henri gelip Matti'nin koruyucusu olduktan sonra özel bir çiftlikte yaşadığını öğrenmiştim.

Ondan başka kimsede görmediğim renkteki süsenleri kuzeninin omzunun üzerinden bana doğru süzüldü, sonra da kucağımda hâlâ evrendeki en küçük elektrikli testere gibi hırlayan yavru köpeğin üzerine kondu. O da

Henri'nin kaşlarının arasındaki çentik hiçbir yere gitmedi. Aksine, çenesinin çizgisi daha da belirginleşirken, sanki aniden dişlerini sıkıyormuş gibi daha da derinleşti. Üzerindeki tozlu, uzun kollu beyaz tişörtün altında, kolları kalın ön kollarına kadar sokulmuş, çok belirgin bir şekilde kaslı olan göğsü, dikkatini Matti'ye vermeden önce bizi izlerken inip kalkıyordu.

Dirseğinde de kanayan bir yara vardı, ilgiyle fark ettim.

Beni yakalamasına imkan yoktu.

Şu gözlemciliğime bak. Sienna bana Nina Holmes demeye başlamak zorunda kalacaktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu iri adam, ses tonu pek de hoş karşılanacak gibi değildi.

Bu Matti'yi rahatsız etmedi. "Merhaba Matti. Seni de özledim," diye alay etti arkadaşım her zamankinden daha kalın bir sesle ve kollarını iki yana açtı.

Diğer adam da kollarını kaldırıp çok da küçük olmayan kuzenine dolamadan önce tereddüt etti. Birbirlerinin sırtına vururlarken bir Henri yanağı bir Matti yanağıyla buluştu. Çok sevimliydiler.

Sarılmanın başladığı anda Henri onu iterek uzaklaştırdı. "Neden buradasın?"

"Merhaba Sienna." Matti onu yine görmezden gelmeyi tercih etti, farklı bir sesle konuşarak hâlâ tetikte olan karısının durduğu yeri işaret etti.

Henri başını çevirip bakmadı ama sesini yükselterek, "Merhaba Sienna," diye seslendi.

Biraz kaba olduğunu düşündüm ama Sienna ona sarılmadığı için pek de hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. "Merhaba Henri," diyerek onu selamladı. Gergin hareketlerinden biri olan ellerini İspanyol paça pantolonunun önünde aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Matti başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. "Ve sen Büyük Jaws'ı hatırlıyorsun

-Nina ve Mini Jaws-" Havayı yırtan bir çığlık Matti'nin sözünü kesti.

Hepimiz arkamızı döndüğümüzde iki uzun, kahverengi, ince bacağı olan ve gövdesinin üst kısmı, ana binanın diğer tarafındaki evlerin yanındaki ormanda koşan atletli bir kadına benzeyen bir cesetle karşılaştık.

"Uh-oh," diye mırıldandı Shiloh yüksek sesle.

"Pascal!" diye bağırdı başka bir yönden, bir erkek sesi. Kot pantolonlu bir adam ormanda hızla ilerliyor ve oraya doğru gidiyordu.

Pascal'a baktım ve zaten küçük olan bedeninin sönüşünü izledim. Ama sadece bir saniyeliğine.

Elleri yumruk oldu ve bir anda hızlı adımlarla yürümeye başladı... bana doğru.

Ben mi?

Yanımda durdu, bir ayağını benimkine doladı ve parmakları gömleğime uzandı.

Onu korumamı mı bekliyordu?

Neler olduğunu görebilmeleri için Sienna ya da Matti'nin dikkatini çekmeye çalıştığımında, onun yerine Henri'nin dikkatini çektim. Bakışları Pascal'a kaydı. Koca Henri Blackrock'un kaşları daha da çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu yavaşça, özellikle de kimseye.

Ses tonunda o kadar büyük bir otorite vardı ki ben bile ona cevap verme ihtiyacı hissettim. Bunu nasıl yapıyordu? Pratik miydi yoksa sihir mi?

Satir kadın koşarken avazı çıktığı kadar "Hayatının geri kalanında cezalı olacaksın!" diye bağırdı.

"Sadece bu hayat değil, bir sonraki hayat da Pascal!" diye seslendi ormanın karşı tarafındaki adam, o da hızını kesmeden.

"Ne. Ne oldu?" Henri tekrar sordu, bu sefer daha yüksek sesle, sesi daha da hırçınlaştı, kaşları bir kez daha çatıldı.

Zamanın ona iyi geldiğini fark ettim. Gerçekten, gerçekten iyi, diye onayladım, onu gerçekten içime çekerek. Henri tam bir dağ adamına benziyordu. Devasa cüssesi, tüm o kasları, giysileri....

Haki pantolonuyla kuzeninin tam tersiydi. Şimdiden itiraf edebilirdim: *İnanılmaz* derecede yakışıklıydı. Evli miydi?

Kollarımdaki küçük elektrikli testere aniden daha da gürültülü bir hal aldı.

Elimle Duncan'ın yan tarafını okşayarak fısıldadım, "Sorun yok, Donut. Her şey yolunda. Beni koruduğun için teşekkür ederim. İsteseydin onu biliyorum-"

Kehribar rengi gözleri benimkileri yakaladı ve kapattım. Hassas işitme, *doğru*.

"Sana inanamıyorum, Shiloh!" Satir kadın bize yirmi adım yaklaştığında hâlâ bağıırıyordu, öfkelenirken adımları nihayet yavaşlıyordu. "*Aklından* ne geçiyordu tatlım? Her yerde seni arıyorduk!"

"Birinin bana neler olduğunu anlatması gerekiyor. *Hemen*," diye talep etti Henri.

Birisi patronluk taslıyordu.

"Kaçıp gittiler," diye cevap verdi yaklaşan adam. "Biz de onları arıyorduk. Yaşlılar aradı ve birinin onları geri getirdiğini söyledi."

Aşağıya doğru bir bakış, kurt çocuk Pascal'ın yanağını kalçama bastırdığını doğruladı. Gergin olduğunu anlamak için iyi bir burna ihtiyacım yoktu. Elimi başının üstüne koydum, onu rahatlatmak mı yoksa üzerimden çekmek mi istediğimden emin değildim. Eğer Duncan bu saçmalığı yapsaydı....

Henri'nin daha da dik durduğuna yemin edebilirim, zaten deli gibi uzundu. "Yine mi?"

İrkildim. Kötüden daha kötüye gidiyordu. Yine mi?

"Yine," diye doğruladı kadın yanımıza geldiğinde, yüzü solgun ve gergindi. Kesinlikle çok heyecanlıydı.

Ve vay canına, alt yarısı keçi gibiydi. Uzaktan görüldüğünden daha kısaydı. En fazla başının üst kısmı omzuma ulaşıyordu. Birden gözlerini kırıştırdı, kahverengi gözleri bana doğru kaydı, burnu belirgin bir şekilde seğirdi.

Elimi ona doğru kaldırdım.

Muhtemelen ürkek yabancılarla tanışırken en iyi yaklaşım, ilk başta zararsız olduğunuz izlenimini vermektir.

Çünkü bazen kokumun yokluğu da insanları üzüyordu. Bir şeyleri saklamaya çalıştığımı düşünüyorlardı, *ki öyleydin*, ama bana ya da sevdiklerime zarar vermek istemedikleri sürece kimsenin endişelenmesini gerektirecek şekilde değil. Ve o zaman bile, daha önce yapılması gerekeni yapmakta tereddüt etmişim. Bir değil, iki kez. En iyi anlarım değildi.

Daha önce bataklık meselesi... doğru yönde atılmış bir adımdı ama....

"O iyi biri anne," dedi Shiloh usulca, belli ki odayı okuyordu. "Nina bizi kurtardı."

Yetişkin satir ikna olmuş görünmüyordu ama hayatımda ilk kez kendimi bir metre boyunda hissediyordum.

Çok az tanıdığım bir çocuk bana sarılmıştı ve beni savunan *iki kişi* vardı - biri yabancı, diğeri en büyük hazinem. Daha önce hiç bu kadar özel hissettiğimi sanmıyordum. Aslında, hissetmediğime emindim.

Sıcak bir burun boynumu dürttü ve ben de Duncan'ın yan tarafını biraz daha okşadım.

"Seni neden kurtardım?" diye sordu Pascal'a bağırmakta olan adam, gözlerini alanda duran grubun üzerinde gezdirerek. Burun delikleri titriyordu ve bana bakışını, gözlerini kaçırışını ve sonra tekrar bakışını izledim.

Kaşları yukarı kalktı. Bir kez daha kokladı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Ben de ona elimi kaldırdım ve karşılığında bir el salladım.

"Tam olarak emin değiliz," diye konuştu Matti, dikkatimi tekrar ona çekerek, "ama bir Jenny Greenteeth olabilir."

"Bir ne?" Soruyu ortaya atan adamdı.

Matti'nin bunun ne olduğunu bildiğine ve benim bilmediğime inanamıyordum, ama İngiliz mitolojisini hiç araştırmamıştım. Bir ara bu konuyu gerekecekti.

"Bir nehir kocakarı," diye cevap verdi Henri, kaşları hâlâ çatıktı. "Burada bir tane mi gördün? *Bizim topraklarımızda* mı?"

Güzel bir sesi olduğuna karar verdim. Bir şekilde bana bir aslanı hatırlattı, böğürme ve yansıtma şekli.

Satir kadın geri adım attı ve adam bunu fark etmiş olmalı ki yüzündeki çatık kaşları sildi ve yerine anında nötr bir ifade yerleştirdi.

Matti başını salladı. "İzinsiz girdiğini biliyordu. Ona ne olduğunu sormadım ama uzun boyluydu ve yarım bir Ninja Kaplumbağa'ya benziyordu. Bok gibi de kokuyordu. Hepsini tehdit etti."

Henri'nin kalın kaş çizgisi çatıldı ve on saniye boyunca takındığı neredeyse dingin ifadenin yerini aldı. "Jenny Greenteeth'e ne oldu?"

Matti gülümsedi. "Nina oldu."

Ağzından çıkan her kelime gerçektir ve yine de pek çok şeyi sır olarak saklamayı başarmıştı. Bu kadar sinsi olabilmesini seviyordum.

"Doğuya gitti, eğer onu aramak istersen," diye ekledi arkadaşım.

Pascal'ın belki de babası ve Henri gözle görülür bir şekilde gerildiler, aynı anda göğüslerinden hırıltılar yükseldi. Diğer adam Matti'nin boyu civarındaydı, gözleri açık renkliydi, saçları da aynı tonlardaydı. Kesinlikle büyülü biriydi; tüm kurtadamların yaptığı gibi biraz vahşi hissediyordu.

"Geri geleceğini sanmıyorum ama-" Omuz silkti. "-Çocukları riske atamazdık."

Bacağıma yaslanan kurt çocuk beni dürttü. "Çok korktuğu için osurdu."

Her yetişkin, o sırada yarı yarıya arkamda saklanmış olan çocuğa baktı.

Uzun zamandır görmediğim adam bakışlarını etrafındaki çemberde dolaştırarak kadın, erkek, çocuk herkese kilitlendi. Bu sırada çenesindeki kaslar gerildi. Sonra o etkileyici ve talepkâr ses tonuyla, yüksek lisans derecesine sahipmiş gibi, "Herkesin" dedi -kehribar rengi gözleri yine insandan insana dolaştı ve herkesten bir mikrosaniye daha uzun olduğunu hissettiğim bir süre boyunca benim üzerimde durdu- "yapması gereken bazı açıklamalar var."

CHAPTER DÖRT

!!

Günün tam olarak böyle geçeceğini düşünmemiştim," dedim.

Elimdeki kurutulmuş et parçasından bir ısırık almadan önce Sienna'ya . Kendim için söylemem gerekirse, en iyi partilerimden biriydi. Hazır baharat kullanmak yerine kendi karışımımı yapmayı denemeye başlamıştım. Ya bunu yapacaktım ya da her ay maaşımın büyük bir kısmını Duncan'a ödül maması almak için harcayacaktım. Onu az besleme fikri geceleri uykularımı kaçıırıyordu; internette ondan ne bekleyebileceğime dair bir büyüme tablosu yoktu.

O küçük bir çörekti.

Sienna yanımdaki çakıl zeminde, sırtımız kamyonetimin önüne dönük, ikimiz de ızgaraya sıçrayan böceklerden kaçınmaya çalışırken, aramızdaki yavru köpeğim yaklaşık altı metre ötede oturan ve aynı şeyi yapan beyaz mini kurtla bakışarak kıs kıs güldü. Birkaç aydan sonra büyümesinin durduğunu göz önünde bulundurduğumda küçük olduğunu biliyordum, ancak muhtemelen onun beş katı ağırlığında olan beyaz kurdun varlığında bu çok ama çok açıktı.

İkisinin de bir süredir gözlerini kırpmadıklarını ama satir kadın, Henri ve Pascal'ın belki de babasının Matti ve iki çocukla tüm bu olanlara yol açan tam olarak ne olup bittiğine dair yaptıkları konuşmaya kulak misafiri olduğum için emin Anladığım kadarıyla, çocuklar geçmişte gitmemeleri gereken maceralara atılmışlardı ve bunu yine yapmışlardı.

Ancak bu sefer, onları yemeye hazır bir "nehir kocakarı" ile karşılaşmışlardı. Nehir kocakarısı efsanevi bir varlıktı ve vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla buraya yakın bir yerde olmaması gerekiyordu.

Grup, Henri'nin cep telefonundan biriyle yaptığı ve "onu bulmalarını" söylediği kısa konuşmayı doğruladı.

Ona *biraz* hayranlık duyuyordum. Açıklama isteyen, insanların dinlediği emirler yağdıran ve arama talep eden bu adam kimdi? Hatıralarımdaki, Matti'nin ve benim saçmalıklarımınla uğraşamayacak kadar büyümüş, bir köşede sessizce somurtup düşünen erkek çocuk değildi.

Bir parça kurutulmuş eti üçe böldüm, bir tanesini ağzıma attım, ikincisini Duncan Donut'a doğru uzattım, o da bu sırada göz temasını kesmeden başını yaklaştırdı ve kendi parçasını yandan aldı. Ancak o zaman son parçayı beyaz yavruya fırlattım. Alnına isabet etti.

Görmezden geldi.

"Şimdiye kadar ne düşündünüz?" Kurt çocuk yetişkinlerin hoşuna gitmeyecek bir şey söylediğinde grup konuşması daha da yoğunlaşırken Sienna fısıldadı. Matti bile irkildi.

"Şimdiye kadarki dramayı sevdim. Neredeyse kamp alanı park yeri dinamikleri kadar eğlenceli," dedim ona ve bakışlarımın aramızdaki siyah bedene kaymasına izin verdim. Kuyruğu dimdikti, benim şerefime MegaWolf'la dövüşmeye hazır olduğunda alevler buz mavisi yerine düz maviye . Bunu yaptığına inanmadığımdan değil, inanabiliyordum. Ama yine de beni şok etti.

Bu ufacık tefecik çocuk beni savunmuştu. *Benim* için hayatını tehlikeye atmıştı. Benim için.

Onun için her şeyi yaparım, diye bir kez daha düşündüm.

Bu yüzden burada yaşayan birinin benimle evlenmeyi düşüneceğini umuyordum.

Bir parçam bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyordu.

Burada, çitleri, büyük kapıları, yarı keçi yarı insan çocukları, onları yemek isteyen tüylü yeşil canavarları ve ilk arabamdan daha büyük kurtadamları olan ve aynı zamanda en iyi arkadaşımın ailesi olan bu sessiz topraklarda olmak için bir yabancıyla evlenmeye hazırdım.

Nadir görülen bir osuruk yapmıştım. Onları kurtardığımı iddia eden iki çocuğum oldu. Kırmızı gözlü oğlum bir kurt adamın kuyruğunu ısırılmıştı.

Ailemin geceleri bana okuduğu peri masallarının hiçbirisi beni bunlara hazırlayamazdı.

Ama bu düşünce beni bir başkasına, sonra bir başkasına götürdü ve kulak misafiri olduğumdan oldukça emin olduğum şeyi hatırlayarak Sienna'ya döndüm.

"Soru. Buraya gelmeden önce Matti gerçekten Henri ile konuştu mu?"
Şüpheli görünmemeye çalışarak fısıldadım ama pek başarılı olamadım.

Burnu kırıştı. "Ha?"

"Yemin ederim Henri burada ne işimiz olduğunu sordu ve Matti de onun telefonlarına cevap vermemesiyle ilgili alaycı bir şeyler söyledi," diye açıkladım. "Ona mesaj atacağını söyledi ama...."

Orada oturdukça yüzü karardı, gözleri kısıldı. Soluk sarı bluzunun spaghetti kayışını çekiştiriyordu; benim asla beceremeyeceğim bir renkti ama o mükemmel bir şekilde beceriyordu. "Onunla konuştuğunu hiç söylemedi, değil mi?"

baktık.

"Onu öldüreceğim," diye onu uyardım.

Arkadaşım da öldürmek istediğim kişi hayatının aşkı değilmiş gibi başını salladı. "Sana yardım edeceğim."

İkimiz de Matti'ye baktık, dikkatinin bize yönelmesinden bunu anlamış olmalıydı ve hayatında hiç yanlış bir şey yapmamış gibi el salladı.

Çaresiz kaldığında bunu yapmak tam da Matti'ye göreydi ve ben de yardım istemek için evlerine geldiğim gece oldukça çaresiz kalmıştım. Onu gerçekten öldürmeyecektim ama Sienna'dan benim için meme ucunu bükmesini isteyebilirdim.

Bu arada, orada oturup bel çantamdaki silikon sandviç poşetinden çıkardığım kurutulmuş etleri atıştırıyorduk ve ben derin nefesler alıyordum, cildim biraz gıdıklanıyordu, ciğerlerim sanki hayatları boyunca mahrum kalmışlar gibi temiz havayı emiyordu. Bağırsaklarımda yaşayan sihir tepki olarak kıpırdandı, dalgali bir sıcaklık topu.

Buranın nesi vardı? Yıllar boyunca çok seyahat etmişim ve bazı yerlerde harika hisler ve sihrin izleri olsa da, başka hiçbir yer burası gibi hissettirmemişti. Yakınından bile geçmemişti.

Ona baktım ama Sienna hiç etkilenmemiş görünüyordu. Hatta biraz sıkılmıştı.

Neye bakıyordu?

Soruma bir saniye sonra cevap verdi. "Eğer o satır bir daha buraya bakarsa, kalkıp onunla ne kadar kaba davrandığı hakkında sakın bir konuşma yapacağım."

Bu beni ışınladı. "Çok korkutucusun, ama asıl endişelenmesi gereken benim saldırı köpeğim. Onu *gördün* mü?"

Sienna kendisine en yakın olan tüylü popo yanağını okşadı. "Onu gördüm, . Bunun için çocuğun bir biftek yemeğine ihtiyacı var."

İyi çocuğun kulakları *kıpırdadı* ama kafamın içinde "*Evet*" derken bile Agnes'le göz temasını kesmedi.

Evet, iyi bir çocuk olduğunu ve bifteğe ihtiyacı olduğunu kabul etti. Her zaman dinliyordu.

Yetişkin satır hızla dönüp *tekrar* bakarken, iyi bir önlem için diğer kık yanağına bir şaplak attım.

Tek kelime etmedim ve Sienna dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak kadının yaydığı duygunun kokusunu aldı. Büyük ihtimalle temkinlilik. Muhtemelen biraz da korku; bana anlatılanlara göre otçullar böyleymiş. Bileziğimi avuçladım. Eğer şimdi böyleyse, bileziğimi çıkarırsam nasıl olurdu? Shiloh iyiymi, iyiden de öteydi ama....

Sıcak bir el benimkine kaydı ve on beş yaşından beri en iyi arkadaşım onu sıktı. "Seni seviyorum Nina. Bunu başardığımıza sevindim ve umarım her şey yolunda gider."

Elini bıraktım ve kolumu ona doladım, başım omzuna gitti. Bir şekilde şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum," dedim ona. "Bizimle geldiğin için teşekkür ederim."

Gruptan yüksek sesle iç çekmeler geldi ve kadının Shiloh'un omzuna bir el koyduktan sonra onu büyük binanın sağ tarafından kıvrılan bir patikaya doğru götürmesini izledik. Çocuğun başı eğikti, omuzları çökmüştü ve toynaklarının arkasından sürüklendiğini hayal ettiğimi hiç sanmıyordum. Adam Henri ile bir dakika daha konuştuktan sonra bir konuda anlaşmak için başını salladı. Henri çömeldi ve Pascal'a doğru eğilerek eliyle çocuğun başının arkasını kavradı. Küçük çocuğun da başını sallamadan önce elleriyle işaret ettiği bir şey söyledi.

Sonra kurt adam yanağını Pascal'ın başının üstüne bastırdı ve küçük çocuk boynuna sokularak Henri'ye sarıldı. Henri saçlarını karıştırarak ayağa kalktı ve ona tamamen azarlayıcı bir ifade verdi. Çocuk ve diğer adam dönüp başka bir patikaya yöneldi ama Pascal'ın duraklayıp bana bakmasını ve yürüyüşüne devam etmeden önce el sallamasını izledim. Belki de babası da kaşlarını çatarak bana baktı. Elini kısa bir süreliğine kaldırdı, "*teşekkür ederim*" dediğini sandığım bir şeyler mırıldandı ve yoluna devam etti.

Henri ancak o zaman bulunduğumuz yere döndü; dudakları kıpırdamaya başladı. Hâlâ pek mutlu görünmüyordu. Matti kaşlarını kaldırarak bize işaret etti.

Ayağa kalkarken Sienna'ya "Gösteri zamanı," dedim ve yanımdaki Duncan ayağa kalktı, dikkati *hâlâ* beyaz kurt yavrusundaydı. Birileri biraz takıntılıydı. Aşık olmak için çok gençti, değil mi? Yoksa sadece kendisine benzeyen birinin tanındıklığına mı aşıktı? Daha önce ne zaman bir köpeğin etrafında olsak, onları pek . Ama bu tamamen farklıydı. Matti ya da Sienna'yı kurt formlarında hiç görmemişti.

Sanki aynada kendini ilk kez görüyordu ve buna inanamıyordu.

"Agnes," diye seslendi Henri'nin talepkâr sesi.

Uh-oh.

Nasıl tepki vermesini beklediğimden emin değildim, ama kesinlikle öyle yapmadı.

"Sağ salim döndüğüne ve yaralanmadığına sevindim," dedi beyaz kurda aynı anda hem sert hem de dikkatli bir ses tonuyla. "Ama şimdi sonuçlarına katlanma sırası sende. İçeri gir, büyüklerine ne yaptığını anlat ve cezanın ne olduğunu gör. Kütüphanede bekliyorlar."

Benim çöreğim patilerine ulaştığında pofuduk öfke topu çoktan patilerine ulaşmıştı ama Henri'ye havladı.

"Şimdi," diye cevap verdi, bir baba gibi saçma sapan konuşuyordu. "Ne yaptığını biliyordun. Bu konuşmayı geçen sefer yapmıştık."

Başını eğip o pozisyonda hayal edebileceğimden uzun süre kaldığında vücudundaki tavır görmezden gelinemezdi - zorluyordu, emirlerine karşı geliyordu, bunu ben bile biliyordum - ama sonra ana evin yönüne doğru gitti ve arkasından kayboldu.

Matti'nin kuzeni uzun bir nefes verdi ama bu, vücudunu saran gerginliğe hiçbir şey yapmadı. Bulunduğumuz yere odaklandı ve yirmili yaşlarından beri görmediğim adam çenesini eğdi. "Çocuklara yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Benimle konuşuyordu. "Tabii, ne zaman istersen."

Elleri beline gitti, çenesi -çok belirgin bir çene- yana eğildi. "Şimdi buraya gelip bana bu ziyaretin ne hakkında olduğunu söyleyecek misin yoksa birbirimize bağırmaya devam mı edeceğiz?" Henri çizdi. Sadece otoriter değil, aynı zamanda dobraydı da.

Patisi ayağımın üstünde olan ve artık insanların arasında yaşayamayan yavru için buradayız.

Bunu söylemek yerine uzandım, çöreğimin başını kaşıdım ve iki elimi ona uzattım.

"Evet," dedi bana, yeteneğini daha sık kullanarak.

Sienna yanımda yürürken onu kucağıma aldım. Sonra Matti'ye yapacağımı söylediğim şeyi yaptım: Bıraktım o halletsin. Şimdilik.

Ya da planım buydu.

Kuzeni iki saniye sonra sabırsızlanmaya başladığında Matti'nin yeterince hızlı bir açıklama yapmadığı anlaşılıyordu.

"Bu kadar yolu kazara gelmedin. Neler oluyor?" Henri sordu... aslında dördümüz birden, her ne kadar o anda dikkati ön kolumda dengede duran ve bacakları kolumun iki yanından sarkan köpek yavrusuna odaklanmış olsa da. Uzun kulakları sarkıktı.

Çok . Bir prenze benziyordu. Hatta o pozisyonda bana bir tanrıyı düşündürdüğünü söyleyecek kadar ileri gidebilirim, parlak siyah paltosu ona iyi bakıldığının bariz bir işaretiydi. Boynundaki ateş obsidyen, vücudunda belli belirsiz bir renk yaratıyordu.

Duncan, Henri'ye sabit bir şekilde baktı ve onun daha fazlası olduğunu çok ama çok açık bir şekilde gösterdi. Dinliyor, ve önüne söylenen her şeyi anlıyordu. Her zaman anlardı. Yaşına göre, kurallara umduğumdan çok daha fazla uyuyordu.

"Bu bir kaza değil," diye kabul etti Matti, sonunda kelimelerini bulmuştu. Komik bir yüz ifadesi takındı. "Sesli mesajlarda nedenini açıkladım, eğer dinlemiş olsaydın."

Akrabası olan dağ gibi adam gözlerini kırptırdı.

"Birilerinin Duncan'ın ne olduğunu anlayabileceğini umuyoruz," diye devam etti Matti. "Eğer anlamadıysanız, Nina'nın kucağındaki yavru o."

Henri kılını bile kıpırdatmadı.

"Ve yaşlıların topluluğa iki yeni üyeyi kabul etmeye istekli olup olmadıklarını görmek istedik," diyerek Matti ziyaretimizin son bölümünü açıkta bırakarak, bir yıldızın üzerindeki dilek gibi havada asılı kalarak düzgün bir şekilde tamamladı.

Evlenme kısmı ima edildi.

Henri'nin yüzünü izliyordum ve bu onu yakaladı. Karamel krem rengi teninde kara kaşları kalktı ve berrak gözleri bile genişledi. Onun gibi görünen bir adamın birini dikizleyebileceğinden emin değildim ama bu en yakın olanıydı.

Bakışlarının bir anlığına bana kayışını tarif etmek için bulabildiğim kelime.
"Ciddi misin?"

Alay mı ediyordu?

"Evet," diye onayladı

Matti. "Burada mı?"

Kesinlikle alay ediyordu.

Arkadaşım başını salladı.

"Sen ve Sienna?"

Matti başını salladı ve büyük kuzeninin yüz ifadesi yeni bir inançsızlık seviyesine ulaştı.

"Cricket ve yavrusu mu?" diye sordu yavaşça.

Sienna bana bir adım daha yaklaştı ve ağzının kenarından, "Neden sana sürekli öyle diyor?" diye sordu.

Sadece "Sonra" diye fısıldadım çünkü Matti'ye bu işi ona bırakacağımı söylemiş olmama rağmen araya girme ihtiyacı hissettim.

Henri'nin neler olup bittiğini anladığımı ve burada kalmak için izin almak adına ne gerekiyorsa yapmaya hazır bilmesini isteyerek, "Evlenmekle ilgili kuralları anlıyorum ve benim için sorun değil," diye konuştum. En yakın iki arkadaşım dışında beni bağlayan hiç kimse ya da hiçbir şey yoktu. Ailem Meksika'da emekli olmuştu ve geri dönmeyeceklerdi. Duncan bu haldeyken oraya taşınamazdım.

Kehribar rengi irisler benimkilerle buluştu ve ona gülümsemeye çalıştım.

Belki de gerginliğimi gizlemeye çalışmaya devam etmeliydim, ama bu yorucu olmaya başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse, Henri nasıl hissettiğini koklamak için duyularını açarsa, zaten bunu anlayabilirdi.

Henri'nin gözleri tepki olarak kısıldı. Pek hoş sayılmaz. Meraktan ya da ilgiden de değil. Ama her iki yöne de gidebilecek bir düşüncenin ortasındaydı. Temkinli.

Bir zamanlar, muhtemelen kız olduğum için ya da belki de benim için üzüldüğü için kendi akrabasından biraz daha iyi tolere ettiği küçük kuzeninin arkadaşıydım. Hiç *arkadaş* olmamıştık ama yeterince iyi davranmıştı. Ziyaretleri sırasında onunla karşılaşmayı ummam için beni cezbeden doğru miktarda dikkatliydi.

Ve şimdiki gibi bir yüzle, nedenini anlayabiliyordum. Yapabileceği tek modellik, üzerinde oduncu resmi bir kağıt havlu markasının yeni yüzü olmak olabilirdi. Ama bu işte mükemmel olurdu. O kemik yapısı, o ön kollar ve botlar? Satıldı.

Matti boğazını temizleyerek herkesin dikkatini tekrar kendisine çekti. "Yavruyu görüyorsun Henri. Gözlerini. Kuyruğunu."

Henri bir avucunu alnına sürmeden önce bir an "Görüyorum," diye onayladı, dirseğinin yanında hâlâ parlak olan kırmızı leke gömleğini lekelemekle tehdit ediyordu.

Bel çantamın fermuarını açtım ve aradığım şeyi bulana kadar etrafı karıştırdım, sonra onu uzattım.

Henri önce yüzüme, sonra da yumruğuma baktı. Ama elini uzatmadan önce uzun süre tereddüt etmedi, avuç içi yukarı bakacak şekilde avuç içime doğru uzandı ve parmaklarını benimkilerin altına soktu. Yara bandını içine attım. Bel çantamda, çoğu atıştırmalık, kaka torbası, bir ya da iki eldiven ve birkaç bebek mendili olmak üzere on şeyle birlikte her zaman birkaç tane taşırdım. "Dirseğin kanıyor," dedim ona.

Çenesindeki kaslar esnedi ama avucunun içinde duran yara bandını aldı, sonra da kullanmak yerine cebine soktu.

Önemli olan düşünceydi, sanırım.

Henri hiçbir şey olmamış gibi, "Doğru," diye devam etti. "Bu hikâyeyi iki kez anlatmanın bir faydası yok ve bu karar sadece bana bağlı değil," dedi. Cesur bakışları Duncan olduğunu sandığım ama çenesini elime doğru eğdiğinde öyle olmadığını anladığım yere doğru ilerledi. "Eğer o bilezik düşündüğüm şeyi yapıyorsa, çıkar onu. Yavrunun üzerinde ne varsa onu da çıkar. Büyüsü gizliyse ona yardım edemeyiz ve seni uzun zamandır görmedim. Ne sakladığını bilmem gerek."

Saklanmak çok güçlü bir kelimeydi.

Ama farklı bir şey beklemiyordum. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi isterdim. Muhtemelen daha fazlasını. Arabadan indiğimiz andan itibaren buradaki insanların korudukları değerli bir şey olduğunu anlamıştım: başlangıç olarak büyülü çocuklar. O kadar çok iyilik... güç... sihir, ne dersiniz deyin, yaprakların arasında yuvarlanmak istediğim bir orman. Ağaç kabuklarını toplayıp cildime bantlamak. Kokusunu şişeleyip onunla banyo yapmak.

Bu, bana dünyanın küçük bir köşesinde gizlenmiş sevimli bir köy ortamında kendileri gibi barış içinde yaşamak istedikleri söylenen bir insan topluluğuydu. Kaybedecek çok şeyleri vardı, hayal edebileceğimden çok daha fazla.

Ben de ona başımı salladım, sonra Sienna'ya döndüm ve Duncan'ı uzattım. "Tasmasını çıkarır mısın lütfen?"

Tam da bunu yaptı ve tırnağının ucuyla düğmeyi serbest bıraktı. Düğme onun elindeyken, Duncan'ın güçlü ve incelikli büyüü benimkine değdiği anda onun büyüünü hissetmeyi aniden bıraktım. Diğer koluma uzandı ve bileziğimi çekerek çıkardı. Onu da taktı, sanki test ediyormuş gibi bileğini bir o yana bir bu yana çevirdi ama takan kişiye farklı bir şey hissettirmedi.

Burada hiçbir şey olmadı.

Çünkü bir anda oradaydım. İkimiz de oradaydık. Duncan ve ben tüm ihtişamımızla. Bazı açılardan çıplak olduğumdan daha savunmasızdım. Zaman zaman bileziğimi çıkarıyordum ama bu çok sık olmuyordu ve bizim gibi insanların yanında asla olmuyordu, tabii daha önce olduğu gibi yapmak istediğim ya da yapmam gereken bir açıklama yoksa. O da nadiren olurdu. Rekabetçi bir tip değildim.

Henri'nin önce belli belirsiz bir koku aldığını, sonra bir tane daha aldığını duydum ve izledim. Deneme. Bir sonra, bir yoga öğretmenini gururlandıracak kadar derin bir nefes aldığında kaslı göğsü kelimenin tam anlamıyla kabardı.

İnsan olmadığını daha önce bilmeseydim, o zaman bilirdim. Gözleri genişledi, sonra biraz daha genişledi. Kalın boğazı titredi.

Daha gençken birkaç kez kanepede ya da yemek masasında yanına oturmama izin . Ama o zamanlar gerçek mirasım bir sırdı. Matti'nin deyimiyle, büyüü kokmuyordum ama büyüü kokuyordum. Etrafımdakiler benim insan olmadığımı söyleyebiliyorlardı ama ne olduğum yeterince açık değildi. Tıpkı Duncan'ın kendi doğası fiziksel ve zihinsel olarak patlamadan önce olduğu gibi.

Henri derin nefesini bıraktı.

Sakallı çenesi bir şekilde daha da sıkılaştı. Yavaşça kuzenine döndü ve sertçe ona baktı.

Matti de ona baktı. Dümdüz. Ama gözlerinde bir parıltı vardı....

Henri'nin elini uzatırken sesinin farklı, belki biraz boğuk çıktığını hayal ettiğimi sanmıyordum. "Onları ben alırım Sienna."

Arkadaşım bileziği çıkarıp tasma ile birlikte uzattı ve Henri kuzenine baktığı aynı buzul hızıyla her ikisini de burnuna götürdü. Göğsü tekrar inip kalktı. Sonra tekrar. Ve ikinci kez, yoğun bakışları Matti'ye döndü.

Henri'nin dikkati tekrar bana yöneldi ve ben de gülümsedim. *Bizi sevmesi gerekiyordu.* Ayaklarımın üzerinde doğrudum ve on sekiz yıl boyunca onların arasında yaşamış olmanın bir sonraki adımı atmama yardım etmesine izin verdim. "Boynumu koklamak ister misin?" Birinin -çoğunlukla kurtadamların- bunu bana kaç kez yaptığını düşünerek teklif ettim. Tabii ki izin alarak. Matti, bunun birini tanımak için hızlandırılmış bir kurs gibi olduğunu söylemişti. İnsanların kokularından onlar hakkında pek çok şey öğrenebilirdiniz ve bunlardan en önemsiz olanı yeterince deodorant kullanıp kullanmadıklarıydı.

Henri'nin çenesi tekrar büküldü. "İstiyor muyum...?" Sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Duncan'ın ağırlığını koluma vererek diğer elimle boynuma dokundum. "Kokla beni," diye tekrarlardım. Neden ona yanan bir dinamit lokumu ikram ediyormuşum gibi davranıyordu?

Bakışlarımı, aile üyesine gerçekten komik bir şekilde bakan Matti'ye doğru kaydırdım.

Başka birinin kokusunu almak duyulmamış bir şey değildi. Garip de değildi. Olsa olsa bir formaliteydi. İyi bir davranış. Benden ona bir zeytin dalı.

Henüz bilmesini istemediğim çok şey vardı ama bu hiçbir şeydi. En azından hiçbir şey olmalıydı.

"Ya da değil," diye mırıldandım, kederli hissetmemeye çalışarak.

Belki de sonunda Nina hayranı olmayan bir kurt adamla .

Ama umudumu kaybetmeyi reddettim. Yavaşça omuzlarımı kaldırdım ve "Sarılmaya ne dersin?" diye sordum. Eskiden birbirimizi tanırdık. Geçmişî hatırlatmak yardımcı olabilirdi.

Olmadı.

Daha fazla bakışma oldu. Sonunda boğazını temizledi ve gözlerini kaçırđı. "İçerideyken bunları tutacağım" -eliyle mücevherlerimizi gösterdi- "daha sonra geri veririm. Daha sonra geri veririm. Hadi yaşlıları bulalım."

Ona bir başparmak işareti yaptım, tüm bu durumdan dolayı temkinli mi, yoksa sadece ben mi, yoksa Duncan mı, ya da ne olduğundan emin değildim.

Henri her zaman ciddi bir patates olmuştu.

Ama sanırım bize kamyonuma geri dönmemizi söylememesi ya da Duncan'dan veya benden hoşlanmadığını kontrol edemediğı için hırlamaması iyi bir şeydi. Henri de çöreğimle fazla ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Beklediğimin yarısı kadar bile kuyruğuna odaklanmamıştı.

Belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Sanırım göreceğiz.

Şimdilik içeri girip oradan devam edecektik. Matti'nin bahsettiği bu "yaşlılar" hakkında her şeyi unutmuştum. Onlar buradaki ana liderlik, karar vericilerdi. Yolda bunu kısa ve belirsiz bir şekilde açıklamıştı: Henri buranın CEO'suydu ve onlar da onun yönetim kuruluydu. Biri diğeri olmadan hareket edemezdi.

Henri bununla birlikte ana binaya doğru yöneldi. Matti de onu takip etti ve bize de aynısını yapmamız için el salladı. Duncan'ı göğsüme yasladım ve devasa kütük yapıya doğru ilerlerken ormanı içime çektim. Doğa benim için yeni bir şey değildi ama buranın nasıl bir yer olduğunu görmezden gelemiyordum. Duncan'ın da burnunu havaya dikmiş kokladığına bakılırsa, belki de hoş bir şekilde şaşıran ve buralarda ne kadar özel şey varsa hepsini içine çeken tek kişi ben değildim.

Şimdi, dikkatimi dağıtan bir şey olmasaydı, ağaçlarda farklı bir şeyler olduğuna yemin edebilirdim. Ağaç gövdelerinin etrafını saran kabuklar daha önce hiç görmediğim bir dokuya sahipti, uzaktan neredeyse yanardöner görünüyorlardı. Ayrıca şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük ve daha yeşil görünüyorlardı. Bir bakıma bana daha önce birkaç kez gittiğim kızılçam ormanlarını hatırlatıyorlardı; destansı ve zamansız bir yanları vardı.

Söylenti ve folklor, dünyada büyüünün daha güçlü *olduğu* yerler olduğunu iddia ediyordu. Diğer yerlere kıyasla büyüünün çevreye daha derinden gömülü olduğu yerler. Bu hikayeler, dünyanın dört bir yanındaki eski uygarlıklara göre büyüü Dünya'ya getirmekten sorumlu olduğu varsayılan bilinmeyen bir kütle olan Büyük Meteor'un parçalarının düştüğü ve daha sonra normal insanları efsanelere ve mitolojik varlıklara dönüştürdüğü yer olduğunu söylüyordu.

Her zaman var olma ihtimalimiz olduğuna ve geçmişte birilerinin büyüünün nasıl mümkün olduğunu daha iyi açıklamak için hikayeler uydurduğuna dair tartışmalar duymuştum ve belki de bu doğrudu. Belki de temas ettiği insanların özünü değiştiren ve onları farklı bir şey haline getiren özel bir şeyle dolu bir meteor vardı. Ya da belki o büyüü varlıklar hep vardı ve insanların bunu açıklamak için bir ihtiyacı vardı. Bir zaman makinesi olmadan gerçeği kim bilebilirdi ki?

Belki de komşum gibi çok eski olanlar.

Ne olursa olsun, burası bana meteor teorisinin doğru olup olmadığını ve binlerce yıl önce buraya parçalar düşüp düşmediğini merak ettirdi.

Ya da sadece nasıl olup da içinde efsanevi yaratıkların dolaştığı gerçek hayattaki büyülü bir orman olabileceğini ya da olamayacağını anlamama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu da beni meraklandırdı... *Yazarlar ve senaristler böyle yerleri ziyaret ettikten sonra mı büyülü ormanlar yaratıyorlardı? Gerçekliğe mi dayanıyorlardı?* Neden bunu daha önce hiç düşünmemiştim?

"Geliyor musun?" Sienna avuç içini kürek kemiklerimin arasına yerleştirerek sorularımı sonraya bırakmamı sağladı.

Başımı salladım.

Doğruca ana binanın önüne gittik ve arkadaşım kapılardan birini açık tuttu. Henri içeride bekliyordu. Duncan burnu seğirmeye devam ederken boynunu uzattı ve tüm kokuları içine çekti. Girdiğimiz fuayede, biri sağda diğeri solda olmak üzere birbirine bağlı iki koridor vardı; bir diğeri de ön kapının tam karşısında, binanın arka tarafına doğru uzanıyordu.

Matti kapıyı kapattıktan sonra Henri, "Beni takip edin," diye talimat vererek arka tarafa giden koridora yöneldi.

Yaptık, sessiz, sade duvarların içindeki sessizlik çok gürültülüydü. Ne bir sanat eseri, ne bir saat, ne de dekoratif bir şey vardı. Pek şaşırmadım. Şimdiye kadar bulunduğum bütün kurt adam evleri aynıydı. Matti ve Sienna bile olabildiğince gösterişli ve kıyafetleri dışında oldukça minimalistti. Peki ya devler? Küçük hazinelerini severlerdi.

"Nasıl sın?" Matti sıranın en sonundaki kuzenine sordu. Nasıl olduğundan emin değildim ama bir şekilde Henri'nin tam arkasına düşmüştüm. Duncan başını öne doğru uzatmış, fark edilmeden onu koklamaya çalışıyordu. Sarkık kulaklarıyla bu çok şirindi çünkü hiç de sinsi değildi.

Henri ona kırılmış bir ses tonuyla, "İyi," diye cevap verdi. "Meşgulüm." Bu bilgilendiriciydi.

Matti de aynı şeyi düşündü. "Son altı aydır mesajlarıma neredeyse hiç yanıt vermediğinde bunu anlamıştım."

Henri, içinde biraz suçluluk duygusu barındıran bir homurdanmayla, "Cevap verdim," dedi. "Çok şey oluyor. Geçen ay çiftliğin bazı bölümlerini genişletmeyi bitirdik ve ben de çok fazla mesai yapıyorum."

"Hâlâ şerifin ofisinde mi çalışıyorsun?"

"Yine de." Henri Blackrock şerif miydi? Yoksa şerif yardımcısı mı? "Hâlâ havacılık danışmanlığı mı yapıyorsun?"

Arkadaşım cevap verdi, "Hala." Bir duraklama oldu. "Biz buraya gelmeden önce bir kavgaya mı karıştın, yoksa kendi suratına yumruk mu attın?"

Kıs kıs gülmemek için kendimi kontrol etmem gerekti....

Bu Henri'yi de hazırlıksız yakalamış olmalıydı çünkü hızı bir an için yavaşladı. "Kavgadan çok bir anlaşmazlıktı," diye gizemli bir şekilde cevap verdi ve onu tanımadığım halde tuhaf davrandığını söyleyebildim.

Bay Meraklı bunun bırakmıyordu. "Ne ile?"

Verdiği tek cevap "Dominic" oldu. Bir duraklama daha oldu "Bitti mi?"

Hiçbir şey. "Liderlik mi?"

Henri'nin cevabı tek bir homurtuydu.

Bu koridor ne kadar uzun? Daha küçük bir koridoru, sonra da bulunduğumuz koridordan ayrılan bir diğerini geçerken merak ettim. Burası dışarıdan görüldüğünden içeride daha da büyüktü. Henri'nin etrafına baktığımda neredeyse binanın arka tarafına geldiğimizi gördüm ve birkaç adım daha attıktan sonra aniden sağa döndü, bir kapıdan geçerek doğrudan bir odaya girdi.

İçinde şimdiye kadar gördüğüm en büyük oturma alanı vardı. Birden fazla kanepe bir televizyonu çevreliyordu, önünde tabureleri olan küçük bir bar alanı ve bir konferans salonuna ait bir masa vardı. Masada, büyüleri çok kapalı ve düşük hissettiren yaşlı yetişkinler vardı. İçlerinden birinin alnının ortasında tek bir gözü vardı.

Büyülü bir orman, yeşil bir bataklık şeyi, birkaç satır, Falkor büyüklüğünde bir kurt adam ve bir tepegöz.

Matti bizi tam olarak nereye getirmişti?

"Bu tarafa." Henri masayı ve üzerindeki boş sandalyeleri işaret etti. "Oturun."

Parlama zamanıydı ve Duncan'a söylediğim gibi, en iyi şekilde davranmamız gerekiyordu. Tam ortadaki koltuğa oturdum. Matti yanımdaki sandalyeye kaydı, Sienna ise korumacılık oynamaya ve tam arkamızda durmaya karar verdi. Henri kollarını Rhode Island büyüklüğündeki göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyordu; Jenny Greenteeth'ten mi, kuzeninin burada olmasından mı, benim ve Duncan'ın varlığından mı, yoksa belki de her zaman böyle görünmesinden mi rahatsız olduğunu anlayamadığım o gergin ifadesi hâlâ yüzündeydi.

Altı erkek, kadın ve tepegöz yerleştiğimiz anda konuşmayı bıraktı.

Bir domino taşı dizisi gibi, her biri yavaşça yavru köpeğimi gördü ya da muhtemelen kokusunu aldı. Her birinin gözbebekleri büyüdü. Sonra daha da büyüdü.

Dişilerden biri nazıkçe soludu. Tepegöz bir elini tek gözüne götürdü. Tel çerçeveli gözlükleri olan bir adam öne doğru eğildi ve çerçevelerini burnuna doğru itti....

"Yüce Tanrım," diye nefes verdi adam, Duncan en şirin esnemesini yaparken, izleyicileri için en ufak bir endişe bile duymuyordu.

Ama yine de vücudum alarma geçti, özellikle de adamın Duncan'a değil *bana* odaklandığını fark ettiğimde.

Umarım o insanlardan biri değildir. Bazı yaşlı büyülü varlıklar gençlere göre çok daha batıl inançlıydı. Yine de bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

"O iyi bir çocuk," diye yüksek sesle iddia ettim, belki aksini düşünen olur diye.

Ve *bu bana* onların geri kalan ilgisini ve benzer tepkilerini kazandırdı. Soluk soluğa kalan kadın bunu bir kez daha ama biraz daha hafifçe yaptı ve tepegöz gözünü -mavi bir göz- bir kez daha ovuşturdu. Bu da çarpıcı bir maviydi. Gözlüklü adam koltuğunda dik oturdu.

Nedense bir kadının kolyesinde taşıdığı kutsal suyu bana fırlattığı an gözümün önüne geldi. On yedi yaşındaydım ve ailemle tatildeydim. Neden üzerinde kutsal su taşıdığını anlayamamıştım ama tek yaptığının kaşlarımı çatmak olduğunu görünce fena halde hayal kırıklığına uğramıştı. Bundan kısa bir süre sonra obsidyen bir bileklik takmaya başladım.

Bazı insanların sorunları vardı.

Ve ancak yıllar sonra tepkisinin neden bu kadar şiddetli olduğunu sormadığım için pişman olmuştum. Belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu. Bunu yapmış olsaydım beni şeytan çıkarmaya da çalışabilirdi. Bunu asla bilemeyecektim.

Matti yanımda boğazını temizledi. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve başını öne eğdi. "Yaşlılar, bu ziyarete izin verdiğiniz, zamanınızı ve ilginizi esirgemediğiniz için teşekkür ederim. Eğer hatırlarsanız, ben Matti-"

Tepegöz buruşuk, ağır bir el salladı. "Sessiz ol Matti. Burada kimse mutfak ateşe verdiğin zamanı unutmadı."

Bu hikayeyi hiç duymamıştım.

Tek gözlü adam homurdandı. "Burada ne aradığınızı genç bayandan dinlemeyi tercih ederim derken yalnız olmadığımı eminim."

Pekala, sanırım o zaman kanatlanıyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gruba içimdeki en dostça gülümsemeyi vermeye çalıştım. "Ben Nina," dedim. "Nina Popoca." Donut'ımı biraz kaldırdım, bu sırada ön bacaklarını tuttum ve onlara doğru tuttum. Bu onu daha sevimli ve doldurulmuş bir hayvan gibi gösteriyordu. "Bu Duncan. Topluluğunuzdaki sihri deneyimlememize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Başlamak için doğru şey bu olmalıydı çünkü tüm yaşlılar başlarını salladı. Daha sonra konuşan gözlüklü adamdı, gözleri biraz kısılmıştı, elleriyle düğmeli gömleğinin üzerine giydiği yeleşinin önünü düzeltiyordu. "Merhaba Nina. Genç kokuyorsun ama bazen yaşlarımız aldatıcı olabiliyor, değil mi?"

Bu... ilginç bir yorum oldu.

Bu ya zaten bir şeylerden şüphelendiği ya da... çocuk doğurma yıllarını merak ettiği anlamına geliyordu. Umarım mı?

"Çoğu zaman kendimi aynı hem yaşlı hem de genç hissediyorum," dedim adama dikkatlice, beden dilini okumaya çalışarak. "Otuz iki yaşındayım."

Göz ucuyla Henri'nin ağırlığını değiştirdiğini ve kollarını yeniden kavuşturduğunu gördüm.

Yaşlı adam sertçe başını salladı, hâlâ çok dikkatliydi. "Bize neden burada olduğunu söyle." Duncan'ı kucağıma yatırdığımda başını masanın üstüne koydu ve

Bir sonraki bölümü atlatmak için Matti'nin ayağına kendi ayağımla vurarak moral verdim. "Buradayız, büyüklerim, çünkü yardıma ihtiyacım var," diye açıkladım. Çenemle, onlara bakmakla meşgul olan yavru köpeği işaret ettim. "Onu ben doğurmadım ama yeni doğduğundan beri birlikteyiz.

"İki ay önce normal bir yavru köpek gibi görünürken" -bu öznel bir tanımlamaydı ama umarım anlamışlardır- "kuyruğu ve gözleri değişti ve şu anda gördüğünüz hale geldi," diye açıkladım. "Büyümeye devam ederken ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağımı bilmem gerekiyor. Onun ne tür bir varlık olduğunu anlamaya çalıştım ve birkaç tahminim var ama kesin olarak bilmiyorum. Bir yavruyu yetiştirme konusunda sahip olduğum tek bilgi, etrafında büyüdüğüm kurtlardan öğrendiklerim ve hepsi de bana bu yaşta bir sürüye sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu söyledi."

Yaşlılardan birkaçı birbirleriyle fısıldaşmaya başladı. Gözlüklü'nün onlardan biri olmadığını fark ettim. Çok ama çok hareketsiz oturuyordu.

"Matti hepinizin çok bilgi ve kabullenici olduğunuzu söyledi." Bunu söylememiştii, tam olarak değil, ama yalakalık çekinmiyordum. "Her şeyden öte, umarım

Burada yaşamamıza izin verebilirsiniz çünkü burası güvenli bir topluluk. Dışarıdaki dünya onun için güvenli değil. Zaten onu çalmaya çalışan insanlar oldu ve onu riske atmak istemiyorum. Onun mutlu, sağlıklı ve güvende olmasını istiyorum ve umarım burası ona tüm bunları sağlayabilir."

Bir kıpırdanma oldu ve beni pek de iyimser hissettirmeyen bakışlar atıldı. Ya da belki de en kötüsünü bekliyordum. Şimdiye kadar kibar davranmışlardı ama mahremiyetleri ve toplulukları konusunda seçiciydiler. Bu çok açıktı.

Tepegöz gözlerini kıstı. "Tehlikede misin?"

"Artık değil, sadece şu anda," diye açıkladım. "Son zamanlarda iki farklı olayda insanlar onu almaya çalıştı ama ben sorunu hallettim." Durakladım ve Duncan'ın ayağını tuttum. "Bir daha sorun olmayacak. Buraya herhangi bir tehlike ya da dikkat getirmiyoruz."

Matti yanımda oflayıp pufladı. Sürüşe başladığımız ilk gün tüm hikâyeyi dinlemişti ve Sienna'yla birlikte bu olayları uzun süre sakladığım için neredeyse patlayacaktı.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu kadın ihtiyarlardan biri. Saçları o kadar gümüş rengiydi ki uçuk maviyi andırıyordu.

"Çünkü adımı bilmelerine imkân yoktu. Olaylar gece kamp alanlarında oldu. Götürülmeden önce telefonlarını ve arabalarını kontrol ettim. Bizimle ilgili herhangi bir resim yoktu ve yakın zamanda gönderdikleri ya da aldıkları herhangi bir arama ya da mesaj da yoktu." Telefonlarının yüz tanıma sistemi çalıştığı için şanslıydım.

Tepegöz, "Bu, takip edilemeyeceğinizi ya da edilmeyeceğinizi doğrulamaz," diye karşı çıktı.

Gerçekten de onlara daha fazlasını anlatmamı sağlayacaklardı. Ama neden herhangi bir drama getirmeyeceğimden emin olmak istediklerini anlamadığımı söyleyemezdin. Elim düne kadar hâlâ ağrıyan boynuma gitti. "Olaya karışan herkes beyin hasarı ve başka yaralar aldı. Eğer uyanırlarsa, hatırlama ya da tekrar iletişim kurma şansları çok düşük." Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Çok zayıf."

Küçük bir parçam hâlâ adalet dağıtmaya hakkım olmadığını düşünüyordu ama bir başka parçam da bunun adalet olmadığını biliyordu. Yapmam gerekeni yapmıştım ve bunun için kendimi kötü hissediyordum ama bunun için özür de dilemeyecektim. İkimizin de hayatı risk altındaydı.

Elimle Duncan'ın yan tarafını okşadım, tüyleri çok ama çok yumuşaktı. Muhtemelen yediği sardalyalar yüzündendi. Dürüst olmak gerekirse, onun için yaptığım her şey arasında, o küçük balıkları kaplarından çıkarmak en iğrenç olanıydı. Kakasından sonra poposundan kıl çekmek ya da açık ağzıma hapşırmasını sağlamak değil. Hayır. Sardalya. Balık sevmezdim ama bunu her gün yapardım ve yine de öğürürdüm. Ama şarkıda dediği gibi, aşk için her şeyi yaparım.

Ben buradaydım, yapmak istediğim şeyi yapmaya istekliydim ve Matti ile Sienna da bizimle gelmişti ve eğer bu savaşları başlatan ve hatta belki de bitiren dört harfli kelime değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Elim, parmaklarımı kabarık kuyruğunun ortasına dolayana kadar yanından, böğründen geçmeye devam etti. Daha önce onunla dalga geçmiş, bu şeyle yarı tilki olması gerektiğini söylemişim ve tilkinin ne olduğunu bildiğinden bile emin olmadığım halde bana ters ters bakmıştı. Ucundaki küçük mavi alev olmasa siyah bir toz süpürgesine benzeyecekti. Onu çimdikledim ve renk parmaklarımın etrafında titreşirken gülümsedim.

Birden fazla nefes alma sesi duyuldu ve bu kez konuşan kadın oldu. "Ama nasıl...?"

Belki de şimdilik olayların peşini bırakıyorlardı.

"Sadece korktuğunda ya da korumacı davrandığında" -boşta kalan elimle tırnak işareti kullandım- "ısınıyor." Beni dev kurt adamdan kurtarmaya çalışırken renk değiştirmişti ama işaretleri fark eden tek kişi bendim. "Onu kaçırmaya çalışan adamlardan birkaçını yaktı. Aldıkları diğer yaralar da . Ama nefsi müdafaaydı." Ben harekete geçmeden hemen önce olmuştu. O anı düşünmek bile beni yeniden sinirlendiriyordu çünkü tereddüt etmek benim hatamdı.

Boştaki elimle uzanıp Duncan'ın kulaklarını parmaklarımın arasında ovuşturdum. Birden fazla çift göz onun rahatlamış bedeninden elime doğru hareket etti. Yaşlılar onu ve belki de beni koklarken birkaç burun deliği tekrar alevlendi ve hepsi de sessiz kaldı, umarım sadece o ve ben her neyse onun ilgisini çekmişlerdir. Aynı tortillaya sarılmış iki gizem.

Ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Yalnız bir hayat yaşamak benim için çok kolay olabilirdi. Aşk sadece peri masallarında okuduğum bir şey olabilirdi. Annemle babamın, Matti ve ailesinin, Sienna ve ailesinin sevgisi olmadan hayatımın ne kadar farklı olabileceğini sık sık düşünmüştüm. Duncan'ınki olmadan.

Sevgi ve sadakat hakkında bildiğim her şey onlar ve onların hayatımdaki varlığı sayesinde oldu.

Aşk'ın gözüne tükürme, demişti annem bedenim değişmeden önce. *Eğer yaparsan onu kızdırırsın.*

Aşk'ın gözüne tükürebileceğini sanmıyorum anne, diye tartışmıştım.

Bana takındığı yüz ifadesi sadece biraz patronluk taslıyordu. *Sí puedes, Nina, ve o düşündüğün kadar iyi biri değil.*

İlginç bir sohbet olmuştu ama ciddiye almıştım.
Hayat size gerçek bir aşk verdiğinde, onu korursunuz.

Ve bu benim için Duncan'dı.

O özel biriydi ve bunu onunla tanıştığım andan beri biliyordum, yani ona aşık olmadan yaklaşık bir kalp atışı önce. O zamana kadar hep ilk görüşte aşkın saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Azgınlık için bir bahane olduğunu düşünmüştüm. Sonra o ortaya çıktı ve birden evrenin, ruhunuzun oraya ait olduğunu kabul ettiği bir şeyi varlığınıza nasıl bırakabileceğini anladım.

Bazen bir şeyi nasıl kendinizden daha çok sevebileceğinizi çok çabuk öğrenirdiniz.

"Kaç yaşında?" diye sordu gözlüklü adam sessizce ama yine de biraz tuhaf bir şekilde.

"İki yaşında."

Yaşlılardan birkaçı arasında bir mırıldanma oldu.

"Büyüsü çok güçlü," dedi usulca, dikkati çöreğime kilitlenmişti.

"Biliyorum. Bebekken büyülü olduğunu hissediyordu ama belli belirsiz, evrensel olarak. Çoğu genç büyülü çocuğun yaptığı gibi. Koyu renk saçları yüzünden bir demir kurt ya da bir karışım olabileceğini ummuştum-"

Matti'nin ayağı masanın altından benimkine çarptı.

"Ama kuyruğu ve gözleri değiştiğinden beri bunu sorgulamaya başladım," diye anlatmayı bitirdim.

Gümüş mavisi saçlı kadın boğazını temizledi ve öne doğru eğildi.
"Çocuğun vasisi olmayı nasıl başardınız?"

Duncan ile hayatım bir dolunay gecesinde başladı.

Aslında bu sürpriz olmamalıydı. Dolunaylar büyüünün en güçlü olduğu zamanlardı. Büyünün titreştiği, yankılandığı ve hücrelerinde en ufak bir izi olanlara bile dışarıda daha büyük bir şey olduğunu hatırlattığı zamanlardı. O kadar güçlü bir şeydi ki, aşağı yukarı birkaç bin yıl önce, atalarımız büyü gökyüzünden geçip yeryüzüne düştüğünde dünyanın sonunun geldiğini düşünmüşlerdi, ya da pek çok uygarlıktan gelen hikayeler böyle söylüyordu.

Dolunaylarda mistisizm hakkında yazan ilk kişinin büyüü olup olmadığını hep merak etmişimdir. Sonra bir sırrı ifşa ettikleri için birilerinin onları öldürüp öldürmediğini merak ettim. Beynimiz bunu kavrayabildiği anda bize öğretilen ilk şey buydu: *Kimseye söyleme*.

Bu özel gecelerde uykuya dalmakta her zaman normalden daha fazla zorlanırdım, bu yüzden karavanımın dışındaki çalıların arasında büyük bir şeyin hareket ettiğini duyduğumda ilk etapta uyanıktım. O sırada o eyalet parkında sadece iki gecedir bulunuyordum ve beni içeri alan görevlinin ilk söylediği şey "Çakallara dikkat edin" olmuştu.

Hayvanlar beni ilgilendirmezdi. İki ayak üzerinde hareket eden diğer herkese yan gözle bakardım, en azından onları tanıyana kadar. Dünyada ne kadar iyi insan varsa, sanki on katı kadar da iyi olmayan insan varmış gibi gelirdi.

Ama gerçek şu ki, ilk başta karavanımın dışından gelen sesler hakkında fazla düşünmemiştim. O zamana kadar, neredeyse üç yıldır tam zamanlı olarak içinde yaşıyordum ve bazı şeyler duymuş ve görmüştüm. Çoğunlukla, karavan parklarında kalmayı, ıssız bir yere park etmekten daha çok seviyordum. Elektrik prizine takabilmek ve gri tankımı kolayca boşaltabilmek, onsuz yaşamak istemediğim bir lükstü. Wi-Fi erişimi, küçük bir kabine hapsolmemiş bir duş ve çamaşır yıkama olanakları? Zorluk çekmek isteseydim çadırda yaşayabilirdim ama o kadar basit bir insan değildim. Klimayı çok seviyordum ve kamyonumun arkasına çektiğim yirmi metrelik seyahat karavanı bir kişi için fazlasıyla yeterliydi.

İşte bu yüzden o gece Arizona'daki bir eyalet parkının karavan bölümündeydim ve rezervasyonum bir ay boyunca geçerliydi. Belirli bir yeri ne kadar sevdiğime ve çevredeki insanların yaşlarına bağlı olarak bazen bir ya da iki ay kalırdım. Arada bir, diğer kriterlerin yanı sıra müsaitlik varsa belki üç ay.

O gün erken saatlerde dışarıdayken, iki sıra aşağıda oturan bir çiftin başka bir çiftle konuştuklarına kulak misafiri olmuşum.

Bir gece önce, oraya geldiğim gece bir kurt.

Kurt değildi ama onlara gerçeği söyleseydim bana inanmazlardı. Burnum olağanüstü bir şey olmayabilirdi ama gece görüşüm öyleydi. Chupacabra karanlıkta etrafta dolanmış, minibüsümle arasındaki mesafeyi korumuş ve sonunda geldiği beşinci tekerleğe geri dönmenin yolunu bulmuştu. Ertesi sabah uyandığımda New Mexico plakalı karavan gitmişti.

Kişisel olarak algılamadım. Onu fark ettiğimde bileziğimin boncuklarını bir arada tutan elastik ipliği değiştirmekle meşguldüm. Kaçırmaya niyetim yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, o aydınlık gecede hışırtılar başladığında, bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Bölgede ne tür yırtıcıların yaşadığından emin değildim ama bir çakalın etrafta dolaşıyor olma ihtimalini düşünmüştüm. Merdivenlerin gıcırdadığını ve ardından bir şeyin karavanımın kapısını dürttüğünü duyana kadar karavanın önündeki açık alana sıkışmış olan yatağında doğrulup dinlememişim. Merdivenler sadece üzerlerinde insan boyutunda ya da daha büyük bir şey olduğunda gıcırdıyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Daha önce sadece bir başka varlığın -komşumun- yanında hissettiğim büyüünün farkındalığı bir anda göğsümü doldurmuştu. Diğer varlıkları hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmanın en iyi yolu buydu. Görünmez bir dürtme, hatta baskı. Çoğu varlıkta, *"Bu kişi biraz sana benziyor,"* diyen bir his, ama bu varlıkta, odanın öbür ucundan gelen bir bağırış, bir *MERHABA, MERHABA, MERHABA.*

En şaşırtıcı şey ise büyüünün *kokusunu* alabilmemdi. Tatlı ve güçlü, içimde kaşıntıya neden olan bir şeyi tetiklemişti. Ağaçlarının yapraklarına serpilmiş olduğu bölgelerden geçtim. Nehirlerini ve derelerini dolduran suda seyreltilmişti. Çoğu kişi için görünmezdi ama sırlarını saklayanlar için değildi.

Ama bunu hiç o zaman hissettiğim gibi hissetmemiştim, belki de çok yakın olduğu için. Gücünün tüm spektrumunu tüm mahallenin hissetmesi için serbest bıraktığında komşumun üç metre yakınında hiç bulunmamıştım. O andaki sihir başımı döndürmüştü. Kalbim her zamankinden daha hızlı çarpıyordu.

Ve vücudumdaki her bir içgüdü dışarıda olanlara tepki olarak titrerken, onu duymuştum.

"Çocuk," diye fısıldadı yumuşak ses, doğrudan kafamın içine konuşan bir yabancı.

Ayağa kalktığımda -kendi büyüüm tepki olarak göğüs kafesimde canlandı, uyandı, burnumu, boğazımı, omurgamı ve ondan çıkan her siniri gıdıkladı- dışarı açılan kapıya doğru sürünürken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

"Alo?" Fısıldadım, kafamın içinde bir şey duyduğumu hayal etmediğimin tamamen farkındaydım. Şimdiye kadar böyle gelen, böyle hissettiren tek ses rüyalarımıydı ve o da farklıydı.

Ama rüya görmediğimi biliyordum. Ses kesilmiş olsa bile büyü hâlâ mevcuttu.

En az on yıldır ilk kez korku ve endişe arasında bir yerde, dışarıda her ne varsa alüminyum çerçeve ve fiberglas dış cephe kaplaması tarafından durdurulamayacağını çok iyi bilerek mandala gittim ve kapıyı açtım.

Kapıyı ardına kadar açtığımda kendimi destekledim.

Çok şey görmüştüm. Öcü adamlar ve sirenler. Gri adamlar ve harpiller.

İstediginde bir gryphon'a dönüşebilen bir adam ve bir barda bana bir adamı okyanusun o kadar derin bir kısmına çektiğini söyleyen bir kadın tanımıştım ki, adamın vücudu basınçtan ne yapacağını bilememişti.

Annem ve babam, Kukulcan ve Hunab Ku... gibi, temkinli büyüdükleri ve ebeveynlerinin saygı duyduğu varlıklar hakkında hikayeler paylaşmaktan asla geri durmadılar.

Gerçekten korktuğum pek bir şey yoktu, ancak o zamana kadar fark edilmeden kamp alanına sızan büyüün büyüklüğü tam sınırdıydı. Ve bunu bilerek yaptığını ancak aylar sonra anlayacaktım. Büyülü varlık, bir korku filminin başında ölecek meraklı bir moron gibi beni dışarı çekmek için neler yapabileceğini hissetmeme izin vermişti.

Ve Mayıs ayındaki o dolunayda gece yarısını biraz geçte, neden dışarıda olduğumu bile sorgulamama neden olacak kadar büyük bir güçle, *büyünün nereden geldiğini bulmaya çalışırken*, duyularım yine de küçük bir damlacık yakalamayı başardı.

Onu fark etmek için karavanımın kapısından aşağıya bir göz atmam yetti.

Toprak dolu zeminde, ıslak görünen keçeleşmiş siyah kürkle kaplı minicik bir beden vardı. Yumru, tam o anda iliklerime kadar hissettiğim tatlı bir çığlık atmıştı.

Yere atladım ve önüne çömeldim. Islaklığın sudan çok jele benzeyen bir şey olduğunu, elimi cesedin altına sokup kaldırdığımda fark ettim, mükemmele yakın gece görüşüm için şükrettim. Kabukla kaplı gözler, şimdiye kadar gördüğüm en küçük burnun üzerindeydi.

"Aman Tanrım, sen bir bebeksin," diye mırıldandım şaşkınlıkla. Dört ayaklı yaratık elimde nasıl nefes alacağını öğrenirken kırılan kemiklerini ve cılız küçük göğsünün düzensiz bir şekilde yükselip alçaldığını hissetmiştim.

Yeni doğmuş bir bebektir; bir köpek değildi, bunu hissedebiliyordum, en azından benim bildiğim normal bir köpek değildi. Onu göğsüme bastırdığımda, kendi başının çaresine bakamayacak kadar genç ve savunmasız olan bu masum canı kucağıma aldığımda, başımı kaldırıp etrafıma baktım. Kalbim yine çok hızlı atmaya başlamıştı.

O zaman onu gördüm, chaparral manzaranın uzağında. İki parlak kırmızı göz.

"Ona iyi bak," diye emretti ipeksi, yorgun ses kafamın içinde.

"Ne?" Sanki gecenin bir yarısı değilmiş ve telepati yeteneğine sahip güçlü bir büyülü varlık benimle iletişim kurmuyormuş ve etrafım folklorun ne kadar gerçek olduğunu bilmeyen insanlarla çevrili değilmiş gibi ciyak ciyak bağırıyordum. Bakışlarımı her saniye uzaklaşan iki gözle buluşmak için kaldırmadan önce avucumun içine sığan bebeğe baktım.

Geri çekiliyordu.

Annesiydi. Hayatım bahse girerdim.

O kadar derin, uzun ve yüksek sesle uluyordu ki, hayvanlar hakkında bir şeyler bilen birinin bunun bir çakaldan geldiğine inanmasına imkân yoktu.

Yutkundüğümde, asla gelmeyecek bir açıklamayı boş yere beklerken, parlak kırmızı gözler gözden kayboldu... ve gücün parıltısı kayboldu.

Elimdeki tüylü, ıslak yaratık yeni doğan büyüklüğünde bir inilti daha çıkardı.

Tepemizde dolunay varken, yaratığın bebeği için geri gelmesini umarak uzun süre orada durdum.

Ama o hiç yapmadı.

CHAPTER

BEŞ

Esnerken elimi Duncan'ın sırtında gezdirdim. Bunu sadece

daha önce iki kez anlatmıştım ama o bunu biliyordu. "Bu iki yıldan biraz fazla bir süre önceydi ve o zamandan beri birlikteyiz," diyerek ilk görüşmemizi tamamladım. Bunu daha basit ya da öz bir şekilde açıklayamazdım.

Sonrasında yaşadığım öğrenme eğrisi -yeni doğmuş büyülü bir yaratığı nasıl besleyeceğimi, onu nasıl temizleyeceğimi, ona nasıl hayatta kalacağını nasıl öğreteceğimi bulmak zorunda kalmak- hepsi bana aitti. Eğer isterlerse bu hikayeleri paylaşabilirdim. Tanışmamızın ardından gelen sessizliğe bakılırsa pek de istiyor gibi görünmüyorlardı. O sevimli olan, ben de "tanışma" kısmıydım.

"Anladığımdan emin olmak için soruyorum," dedi gözlüklü adam uzun ve yüklü bir anın ardından, "sizinle kimin konuştuğunu görmediniz mi?"

Başımı salladım. "Tek gördüğüm uzaktaki kırmızı gözlerdi. Bir ay boyunca orada kaldık ama bir daha geri dönmedi." Bir noktada, Duncan'ın annesinin geri dönmesini ummaktan ve dua etmekten korkmaya başlamıştım. Küçük burnu iç bileğime çarptı, o yakut gözler kıvrık kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

Asla dönmemesini ummamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim. Ya dönerse? Bunu düşünemezdim bile, o yüzden düşünmedim.

"Annesiyle daha önce hiç tanışmadın mı?" Gözlüklü bir dakika sonra sordu, yüz ifadesi dikkatliydi.

Çok dikkatli.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Onda da bizim gibi büyüsünü azaltan bir şey olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu, hele onu hissedip sonra hissetmediğimden sonra. Obsidian'ı elde etmek zor değildi. Bazı versiyonları

Diğerlerinden daha pahalıydı ama astronomik bir fiyatı yoktu. Çoğu insan kendini saklayacak kadar önemseiyordu. Ama ben onun kadar güçlü olsaydım? Üzerimde her zaman beş bilezik olurdu ve bunları alabilmek için banka soyardım.

"Çocuk konuşuyor mu?"

"Sözlü olarak değil," diye cevap verdim. "Dili anlıyor. O... değiştikten kısa bir süre sonra benimle konuşmaya, telepatik olarak bana evet ve hayır demeye başladı. Yeni yürümeye başlayan bir çocukla iletişim kurabildiğim kadar iyi iletişim kuruyoruz ama o daha uslu ve tuvalet eğitimi aldı. Normal iki yaşındaki bir çocuktan daha olgun." Mükemmeldi, ölü yemek alışkanlıkları sayılmaz.

Bu da bileğimde beni gülümseten beklenmedik bir tembel yalamaya neden oldu.

Çok .

"Şu anki hali... onunla bu şekilde tanıştınız ve o zamandan beri bu şekilde mi kalıyor?"

Kırmızı gözleri ve kuyruğunun ucundaki mavi alev dışında siyah bir av köpeğine benzediği gerçeğini kastediyordu.

Başımı salladım. "Evet. Henüz insan formuna dönüşmedi. Dönüşebilir mi bilmiyorum."

Duncan'ın büyüsünün böyle bir gizem olması beni biraz daha iyi hissettirdi. Bunu kendi başıma çözmeye çalışmış, bazı varlıklar hakkında bulabildiğim her şeyi araştırmak için saatler harcamıştım. Bazılarını hiç duymamıştım. Bazıları daha tanınmış figürlerdi.

Elimizde sadece çok fazla bilgi vardı.

Tarihin ve zamanın bir yerinde, farklı olmak tehlikeli hale geldi. Troller köprülerini terk etti, tek boynuzlu atlar ormanlarından kaçtı ve gök gürültüsü kuşları en büyük dağlardaki büyük yuvalarını terk etti.

Ve bir zamanlar binlerce yıldır tapınılan tanrılar.... ders kitaplarında bulamayacağınız isimler haline geldi.

Ancak insanlar bu bilgi bombasına hazır değildi ve bunun gerçekleşmesinin yüzyıllar alacağını hissediyordum ve o zaman bile, her ne isem, "farklı" olanların çoğunun bile başa çıkabileceği bir şey değildi. Örnek olarak Jenny Greenteeth, iki yıl önceki chupacabra ve bir nedenle bilekliğimi takmadığımda karşılaştığım bir avuç insan verilebilir.

Ama bu benimle ilgili değildi.

Bu, kucağımdaki uykulu bebeğin tekrar esnemeye başlamasıyla ilgiliydi. Ona dünyanın modern harikalarından biri olduğunu söyledim. Bir efsanenin efsanesi.

Ejderha, kimera, dev şeytan dingo, Shisa ya da beyaz tazı değildi. İki kafası yoktu, aksi takdirde onun bir Cerberus olduğunu düşünebilirdim. Uygun olabileceğini düşündüğüm birkaç seçenek daha vardı ama büyü ne kadar nadirse, bu varlıkları bulmak da o kadar zor olurdu. Dünyanın büyülu insanları bir sebepten dolayı gizliydi.

Ve işaretlenecek mitolojik yaratıkların ana listesi yoktu. Her kültür ve medeniyet kendi payına düşeni almıştı ve bunlardan çok vardı. Söylentilere göre, mitolojinin farklı parçalarında ve yerlerinde üst üste bindiler ve farklı isimlerle anıldılar. Hayatta kalmak için zamana uyum sağladılar.

Yaşlılar yine kendi aralarında fısıldaşıyorlardı, sesleri kulaklarımın alamayacağı kadar kısıktı ama Matti gerilmiyor gibi görüldüğü ve duyabildiği için bu konuda fazla endişelenmedim. Ya bize yardım edeceklerdi ya da etmeyeceklerdi. Şimdiye kadar burayı sevmiştim ama istenmediğimiz bir yerde asla kalmazdım.

Mırıldanmayı bıraktıklarında gözlüklü adam dikkatimi çekti. "Yavrunun ne olabileceğine dair bazı fikirlerimiz var."

"Öyle mi?" Neredeyse ciyaklıyordum. Bu kadar kolay olabilir miydi?

Başını öne eğdi. "Şüphelerimi doğrulamak için biraz araştırma yapmam gerekecek ama yapabileceğime inanmak için nedenlerim var." Etrafındaki kadın ve erkekler başlarını sallayarak onayladılar ve o da konuşmaya devam etti. "Doğrulamak biraz zaman ve çaba gerektirecek ama bir yanıt aldığımında bulduklarımı sizinle paylaşacağım."

Matti'ye tekme attım, o da bana tekmeyle karşılık verdi. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. "Tamam," dedim. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettar oluruz."

Hiçbiri başka bir şey söylemedi. Yaşlılar bakmaya devam etti. Lanet Sienna öksürdü ve neredeyse arkamı dönecektim çünkü sesi hiç de kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi gelmemişti. Muhtemelen yanlış duymuştum; Matti de bu konuda endişeli görünmüyordu.

Bekledim, sonra birinin bir şey söyleyeceğini umarak biraz daha bekledim. Ama bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve kafamda her saniyeyi saymaya başladım, böylece odaklanacak bir şeyim vardı. Üçüncü dakikaya girdiğimizde, en azından topluluklarına katılmamızla ilgilenmediklerini bana söyleyemedikleri için hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

Onlarla kavgaya etmeyecek ya da tartışmayacaktım... Anlamıştım.

Belki Duncan'ın tehlikeli olduğunu düşündüler. Belki de benim öyle olduğumu düşündüler. Belki de bu özel yerde onlarla birlikte yeni birinin yaşamasını istemediler.

Duncan o anda başını kaldırıp bana baktı. *Onun için buradayız.* Nasıl unutmuş olabilirim? Eğer bu işe yaramazsa, başka bir güvenli yer bulmamız aylar sürebilirdi. İşe yaraması için buna *ihtiyacımız vardı.*

Mecbur kalırsam yalvarırım, lanet olsun.

Denemeden hayır demelerine izin verme lüksümüz yoktu. Bunu unutamazdım.

Masanın karşısındaki kişi uzun, çok uzun bir nefes verdi. Gümüş mavisi saçlı kadın telaşla, "Çok fazla sorum var," diye itiraf etti.

"Ben de öyle," diye ekledi bir başka kadın. "Sessiz kalmak için kendimi kontrol etmem gerekti ama artık edemiyorum."

Ne oluyordu?

Tepegöz, "Bu son on yılda, hatta daha da uzun süredir burada gerçekleşen en heyecan verici şey," diye ekledi.

Tek söyleyebildiğim "Oh" oldu, çünkü "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" demenin uygun ya da kibar bir yanıt olduğunu düşünmedim.

Ama öyle miydiler? Benimle dalga geçiyorlardı.

"Şaşırmış görünüyorsunuz," dedi gözlüklü adam, ben ne olup bittiğinden emin olamadan onları izlerken. Önce hiçbiri tek bir kelime bile edemiyordu, şimdi ise heyecanlı görünüyorlardı. Beni kırbaçlayacaklardı.

"Öyleyim," diye itiraf ettim Gözlüklü'ye. Aşırı temkinliliğiyle bir bakıma içlerinde en kötüsü oydu.

"Neden?" diye sordu tepegöz, sesi gerçekten şaşkın geliyordu.

"Hepiniz çok sessizdiniz, bu yüzden topluluğunuza katılmamıza izin vermekle ilgilenmediğinizden oldukça emindim." Göğsüm biraz tuhaflaştı ama dürüst olmaya devam edebileceğimi düşündüm. "Bazı varlıklar beni her zaman kollarını açarak karşılamıyor."

Bu onları kıpırdattı ve ben de Henri'ye gizlice bakmak için bir saniye ayırdım. Boğazındaki tendon yine gerilmişti. Yaşlıların fısıldaştıkları şeye odaklanmış görünüyorlardı.

Matti'ye döndüm ve çenemi ona doğru eğdim. Masanın altından bana bir başparmak işareti yaptı, tartışmalarını duyabildiği için bunu iyiye işaret olarak kabul edecektim. Konuşmalarının bitmesi birkaç dakika daha sürdü.

Gözlüklü bir dakika sonra, "Biz bize verilen armağanları korumaya niyetli bir topluluğuz," dedi. Kaşları birbirine kenetlenmişti, bu da ona gergin olmasa da düşünceli bir yüz ifadesi veriyordu. "Burada hiçbir türden yaratığı dışlamıyoruz."

Kadınlardan biri hafifçe boğazını temizledi. "Sizin gibi varlıklar, ikiniz gibi, istisna değildir."

Matti bana eskisinden daha sert bir tekme attığında gözlerimi kırptırdım ve şimdi Sienna'ya iki meme ucunu da bükürmem gerekecekti. Bacağım zonklarken gözlerim yaşardı.

"Yavrunun kökeninin ne olduğunu keşfetmenize yardımcı olacağız ve çiftliğe ait olmak için gereken bağlılığın farkında olduğunuz sürece çiftliğe katılmanıza izin vereceğiz."

Arkadaşıma elimden geldiğince sert bir tekme attım. Ama gözle görülür bir şekilde gruba başımı salladım. "Evlenme kısmı. Bunun farkındayım ve seçme hakkım olduğu sürece beni hemen şimdi kaydedebilirsiniz... değil mi? Kiminle evleneceğimi yani?" Bana görücü usulü evlilik teklif edip etmeyeceklerini görmek isteyerek sordum. Yani, o kadar seçici olmayacaktım. da. Bu gerçeği çoktan kabullenmişim. Herkes gibi ben de çekici insanlardan hoşlanıyordum ama şimdiye kadar *hoşlandığım* tüm insanların harika kişilikleri vardı, hepsi komik ve sempatikti ve yüz hatlarının ne kadar simetrik olduğu ya da ne kadar karın kası olduğu da önemli değildi. Kontrolünüz dışındaki şeyler yüzünden yargılanmaya alıştığınızda, önemli olan şeylere nasıl odaklanacağınızı daha çabuk öğreniyorsunuz.

Doğru koşullar altında her şeyi sevebileceğimden de oldukça emindim ama yine de bir seçim yapmak istiyordum.

Neyse ki masanın diğer ucundan birden fazla baş sallama sesi geldi. Henri'nin homurtusu hiç de ince değildi.

Neden birdenbire yaşlılara ters ters bakmaya başladı?

"Hepiniz şu anda bir sürü ince ayrıntıyı atlıyorsunuz," dedi o sert sesiyle.

Burada yaşamak istememle ilgili bir sorunu mu vardı?

Henri'nin açıklaması yaşlıların tartışmasına neden oldu. "Şey..." diye cevap verdi daha sessiz olanlardan biri Gümüş-Mavi Saç meydan okurken, "Bu eşsiz bir durum...."

Çocukluğumdan beri tanıdığım bu adam, hiç de olmayan bir el hareketiyle onları susturdu. "Hepiniz kurallarımızın farkındave herhangi birinizin ne kadar heyecanlı olabileceği önemli değil-"

Bu onları heyecanlandırdı mı?

"-İşlerimizi yapma şeklimizi değıştirmiyoruz. Çiftlik hakkında konuşmuyoruz. Yabancıları içeri almıyoruz. Çocuklar hakkında konuşmuyoruz. *Ve herkes deneme sürecinden geçmek zorunda.*"

Birden Henri'yi o sevmemeye başladım.

Gözümün seğirme şeklinden, ondan da pek hoşlanmadığından emindim.

Bu insanların ne diyecekleri konusunda *o kadar endişeliydim* ki, şimdi de o mu sorun çıkarıyordu? Benim takımımda olması gerekiyordu, değil mi? Daha otuz dakika önce beni Kriket'ten aramıştı.

"Hadi ama Henri," diye araya girdi Matti ama kuzeni başını salladı.

"Hayır. Özel durumlar var ve sen de onlardan biriydin, ama

Bu da burada yaşama kurallarının bir parçasıdır. Ailesi olmayan çocuklar ve halihazırda burada yaşayan akrabaları olan reşit olmayanlar her zaman kabul edilir. Diğer herkes, herhangi bir birleşme gerçekleşmeden önce bir deneme sürecinden geçmek zorunda. İşlerimizi yürütme şeklimiz uzun zamandır işe yarıyor ve insanlarımızı riske atmayı göze alamayız," diye savundu büyük adam. "İstisna yok."

Göz kırptım.

Yani evlenmeden önce bir deneme süresi mi vardı?

Herkes konuşmaya başladı. Sesleri de çok yüksekti. Sadece Sienna, Duncan ve ben ağızımızı açıp konuşmuyorduk.

Elimi kaldırdım ve Henri dikkat kesilmişti çünkü seslere rağmen duyulabilecek kadar yüksek bir sesle "Cırcır böceği?" diye sordu.

Yine Cırcırböceğiydim ama bir saniye önce buraya katılmamı zorlaştırırken öyle değil miydim?

Bu hiç mantıklı değildi ama olsun. En iyi davranışımı sergilemem gereken bir zaman varsa, o da şimdi idi. Lanet olsun. Yapabileceğim en hoş yüzü takınmaya ve daha iyi bir insan olmaya çalıştım. "Merak ediyorum. Katılmak isteyerek kaçırdığım ince ayrıntılar tam olarak nedir ve bu deneme süresi nedir? Resmi olarak kalmamıza izin vermeden önce burayı sevdiğimden emin olmak için bir süre burada mı yaşayacağım? Bu ne kadar sürecek?"

Yaşlılar tartışmayı kesti. Yine de cevap veren Henri oldu. "Durum bu. Resmi bir davet almadan önce burada en az üç ay yaşamanız zorunludur. Bunun nedeni uygun olduğunuzdan ve kurallarımıza ve değerlerimize göre yaşayabileceğinizden emin olmaktır."

Gözlüklü adam, "Bazı varlıkların fikirlerini değiştirdikleri biliniyor," diye ekledi.

Henri, "Çoğu," diye düzeltti.

Bunların hiçbirisi kulağa çılgınca gelmiyordu. Yatırımlarını ve kendilerini koruyorlardı. Ayrıca, bu bana insanlarla tanışmak ve onları tanımak için zaman kazandıracaktı. Normal şartlar altında üç ay, birini hayatının sonuna kadar evlenecek kadar iyi tanımak için yeterli bir süre gibi görünmüyordu,

Ama bu normal insanlara özgü bir şeydi. Farklı duyulara sahip olduğunuzda, insanların köklerini tanımak, seçme şansları olsaydı sizin görmenizi istemeyebilecekleri şeyleri görmek daha kolaydı. İstedığınız kadar iyi bir insanmış gibi davranabilirsiniz ama öfkenin, hayal kırıklığının, çekiciliğin ya da bir bedenün ürettiği milyonlarca başka duygunun kokusunu alabildiğinizde, bunu saklayamazdınız.

Ya da bana öyle söylendi.

Sienna daha önce benim için birkaç kişiden daha fazlasının kokusunu almıştı. "Anlıyorum," dedim onlara.

Ayrıca, satir kadın zaten bana tuhaf tuhaf bakıyordu ve bu bileziğim takılıyken olmuştu. Ya buradaki varlıkların çoğu da aynı şekilde tepki verirse?

Bunu sineye çekmeleri gerekecekti çünkü Duncan'ın buraya ihtiyacı vardı.

Donut'ımın ıslak burnu avucuma sokuldu, küçük dişleri avucumu kemirdi. "Üç aylık bir bekleme süresi iyi." Duncan'ın kuyruğunu mısır koçanı yapmadığı elimle okşadım. "Ondan sonra, biriyle evlenmeden önce ne kadar zamanım var?"

Kadınlardan biri "Bir yıl," diye cevap verdi.

Kendimi durduramadan Matti'yi tekmeledim. İçimden bir kahkaha patladı ve sırf bu yüzden ona bir tekme daha attım. Bacağım hâlâ zonkluyordu. "Bir yıl bir ömürdür." *Rahatlamıştım*. Bahsettikleri kurallar vardı ama onlar için endişelenmiyordum. Bahse girerim ben zaten hayatımı onların bulabileceklerinden daha katı kurallarla yaşıyordum.

Konuşacak daha önemli konularımız vardı, belki de topluma katkıda bulunmak zorunda kalmaktan ya da akıllarındaki başka şeylerden. Burada olmaktan şüphe duymam için *Handmaiden's Tale* gibi bir saçmalık yapmaları ya da her erkek sakinin berbat bir kişiliğe sahip olması gerekirdi.

Biriyle evlenmek için bir yıl. Vay be, ben de bunun için stres yapıyordum. Daha fazla zaman iyi olur muydu? Elbette. Ama zihinsel olarak bir ay içinde evlenmeye hazırdım. Gerçekçi olmak gerekirse, mecbur kalsam yarın bile yapardım.

Bütün bir yıl göğsümdeki bir kaya parçasıydı.

Şimdi geriye kalan tek şey, kucağımdaki damacana büyüklüğündeki gizemden sonra odadaki en büyük fil hakkında onlarla konuşmam gerektiği idi. Anlaşmayı bozan şey bu olacaktı ve emin olabilmem için bunu şimdi halletmemiz gerekiyordu. Duncan'ı kaçırmak isteyenlere ne olduğu konusunda muğlak bir açıklama yapmıştım.

tam olarak nasıl başardığımı sormayarak beni biraz rahat bırakıyorlardı. Bu, tüm büyülü varlıkların yaygın olarak benimsediğı gizliliğın faydalarından biriydi. Ben de bundan faydalanacaktım.

"Deneme amacıyla burada kalmamıza izin verdiğınız için hepinize minnettarım." Bu konuyu en başta açan arkadan bıçaklayıcıya bir bakış attım. Bir parçam hâlâ Henri'nin bunu yaptığına inanamıyordu. Ona biraz kötü kötü bakmamak elde değildi. "Kökenleri ne olursa olsun tüm insanları burada ağırladığınızı söylediğimizin farkındayım ama...." Matti ayağımı tekmelerken boğazımı kaşıdım.

Bu konuda aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmıştık. "Kimsenin umurunda değil," diye fısıldadı bana.

Acı içinde dişlerimi sıktım. Arkadaşlığımızın bu kısmını asla atlatamayacaktık. "Umursamayanlardan çok umursayanlar var," diye mırıldandım içimden, sonra da onu birazcık irkilmesine neden olacak kadar sert bir tekmeyle geri ittim. Yüksek bir acı toleransı vardı. Bu kadar tepki alabilecek kadar çaba sarf ettiğim için kendimle gurur duymalıyım. "Bu ortaya çıkacak ve şimdi farkında olmalarını tercih ederim."

En iyi arkadaşım homurdandı.

Ben de karşılık verdim. Ya da en azından denedim.

Ama bu onu çocukluğumuzdan beri olduğu gibi güldürdü, sanki onun deyimiyle "sesim chihuahua gibi çıkıyordu". Neyse ki, ne demek istediğimi anladığımı biliyordum. Omuzlarımı dikleştirdim ve başladım. "Hepiniz Duncan'ı gerçekten kabul ediyorsunuz ama burada sırlarla başlamak istemiyorum," diye onları olabildiğince nazik bir şekilde uyardım. *Çok fazla sır.*

Nefes aldım ve destek için çöreğimin sırtını avuçladım. Kemirmeyi bıraktı ve bana baktı. Sabit nefes alış verışı beni sakinleştirdi.

Beni ben olduğum için sevdi, yanımdaki adam ve arkamdaki kadın da öyle ve bu bana dünyadaki tüm halter sporlarının verebileceğinden daha fazla güç verdi.

"Birçok varlık ne olduğumu takdir etmiyor, ama başka bir şey olmayı ne kadar istesem de bunu değıştiremem. Olduğum şeyin bir adı varsa bile, ne olduğunu bilmiyorum. Biyolojik ailemle hiç tanışmadım. Ama açık konuşmam gereken bir şey var." Yutkundum. "Etrafımda çok zaman geçiren kadınlar kolayca hamile kalıyor. Bu bir sorun olacak mı?"

Biri kıs kıs güldü. Diğer herkes anlamadıklarını ya da bana inanmadıklarını belirten bir yüz ifadesi takındı. Ama bu gerçek bir şeydi.

Yanımdaki Matti isteksizce başını salladı.

"Belki erkeklerin sperm sayısını etkiliyorum, belki de kadınlar daha doğurgan... Emin değilim. Ama yirmi yaşından kırklı yaşların ortasına kadar olan kadınlar, ben etraflarında olduğumda-" parmaklarımı şıklattım "- hamile kalıyorlar." Bu kadar sık taşınmamın ve belli bir yaşın üzerindeki insanların yanında kalmayı tercih etmemin nedenlerinden biri de buydu. İnsanları korunmasız seks yapmaya zorlamıyordum ve prezervatiflerin ve doğum kontrol yöntemlerinin en iyi günlerinde bile yüzde 100 etkili olmaması benim suçum değildi ama....

Beni ve beni tanıyan herkesi bir süre sonra bunun çok gerçek bir olay olduğuna ikna eden yeterince şey olmuştu.

Birlikte yaşadığımız ve Sienna'nın bir erkek arkadaşı olduğu zamanlarda doğum kontrolü yaptırıyor, mega paketlerde prezervatif alıyor ve çekme yöntemine sıkı sıkıya inanıyordu. Hiçbir şeye tüm güvenini vermemişti. Ben de güvenmiyordum, vücuduma güvenmiyordum. Çok fazla kimseyle çıkmamıştım ama çıktığımda ben de onun gibi yapmıştım. O zamandan beri onu ve Matti'yi etkileyecek kadar uzun süre birlikte olmamıştık ama onun sözleriyle, "Asla çok güvende olamazsın." Sadece ben yanlarındayken seks yapmıyorlardı.

Yaşlılar hâlâ kafa karışıklığı içinde görünüyordu. Tepegöz'ün gözleri kısılmıştı. Gümüş-Mavi Saç ve başka bir kadın birbirlerine fısıldamaya başladı. Gözlüklü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüz hatlarına o temkinli ifade daha da güçlü bir şekilde yerleşmişti.

"Bunu kontrol edemem. Bilerek yaptığım bir şey değil. Sadece açık olmak istiyorum. İstenmeyen sürprizler olmaması için belki bir uyarıda bulunabilirsiniz." Biraz gergin bir şekilde güldüm. "Normal insanlar, büyüü insanlar... Bu herkesi etkiliyor."

Üyeler arasında mırıltılar yayıldı.

Sonunda, boğazını temizledikten sonra onlar adına konuşan yine Gözlüklü oldu. "Varlığınızın üyelerimiz üzerindeki etkileri ne olursa olsun-"

"Sözünüzü kesmek istemem ama bu bir 'olabilirdi' değil. Gerçekleşti. Sienna, orada, bir apartman kompleksindeyken benimle yaşıyordu. Biz taşındıktan on bir ay sonra, sitedeki elli yaş altı ve yirmi yaş üstü neredeyse her kadın kiracı hamileydi. Ondan sonra oturduğumuz diğer apartmanlarda da aynı şey oldu." Yanında yaşadığım her kadın değildi ama şüphe uyandıracak kadar çoktu.

Ve insanlar bundan her zaman memnun değildi.

"Söylediklerimizde ciddiydik. Biz tüm sihirli varlıklar için bir topluluğuz, özellikle de dış dünya tarafından kabul edilmekte zorlananlar için ve bunu burada göreceğinizden eminim. Doğurganlık istenmeyen bir hediye değildir."

O da öyle dedi.

Gözleri benimkileri ararken buna inandığından emin değildim. Fazla mı düşünmüştüm?

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bunu yeterince ciddiye almadıklarının tamamen farkındaydım ve bana elli metre kadar yaklaşan herkesi uyarmam gerekecekti. Suçu başkasına atmak yapmak istediğim bir şey değildi ama denemiştim.

Gümüş-Mavi Saç başını salladı. "İstemiyorsanız kendinizi bize 'sınıflandırmak' zorunda değilsiniz."

Ama soruları vardı; bu yüzlerinden okunuyordu.

Dışarıdayken tam anlamıyla ne olduğumu soran Henri'ye seslenmeyi düşündüm ama onun aksine ben bir ispiyoncu değildim.

Bunu düşünmek beni gülümsetti ve imanın havada asılı kalmasına izin verdim. Ben neysem oyduum ve onlar şimdilik sadece tahmin edebilirlerdi.

"Sana ve yavruna kapımız açık," dedi Gözlüklü, gözlüğünü bir kez daha karıştırmak için elini kaldırarak. Bu hareket kolunun bileğinden aşağı kaymasına neden oldu ve boncuklu bir bileziğin ipucu ortaya çıktı.

Bunu doğru mu gördüm? Odada neyin kime ait olduğunu ayırt edemeyeceğim kadar çok büyü vardı. Eğer yanımda oturuyor olsaydı, daha kolay olurdu ama....

"Üç aylık deneme süresini ve evlilik şartını kabul ettiğiniz sürece. İsterseniz size yardımcı olabiliriz. Çiftleri eşleştirme konusunda iyi bir sicilimiz var," diye açıkladı adam. "Belirtildiği gibi, kabul edilebilir bir eş bulmanız için bir yıllık bir süre var."

Kiklops öne doğru eğildi. "Sen sürece kimseye geçmişini açıklama zorunluluğun yok. Doğanız yalnızca size ait ve olduğunuz gibi kabul edileceksiniz. Sizi bu konuda temin edebiliriz."

Ne dediğini anladım ama insanların bundan çok daha karmaşık olduğunu da anladım.

Nefesimi tutarak, nasıl tepki vereceğini görmek için herkesin içinde Fluffy demem gereken adama tekrar baktım ve dikkatinin çoktan bana döndüğünü gördüm. Gülümseliyordu. Kaşlarını çatmıyordu. Sadece izliyordu.

Yine de burun delikleri hafifçe açılıyordu.

Bu saçmalıktan sonra o ısırığı hak etmişti.

Belki *arkadaş-arkadaş* değildik ama *beni tanıyordu*. Matti'nin ailesiyle yaşarken bir yıl boyunca komşum olmuştu. Herkesin takma adı olmazdı ve o da yıllar geçse de benimkini unutmamıştı.

Sadakat, dostum. Nereye kaybolmuştu?

"Şimdi," diye araya girdi gözlüklü adam. Elleri yine masanın altındaydı ve bana obsidyen bir bilezik gibi görünen şeyi saklıyordu. "Diğer yönergelerimiz hakkında."

CHAPTER

6IX

''

Bu çok olaylı oldu."

Duncan'ın deri oyuncağı düzeltirken Sienna'ya homurdandım. O ve Matti'nin "kısa süreli kalışları" için tahsis edilen odadaki yatağa yayılmıştık - bunlar büyüklerin kesin sözleriydi. Akıllarına bir şey gelmesin diye. Onlarla geçirdiğim bu zamanın geçici olduğunu bilmiyor değildim. Neredeyse her zaman onlardan yüzlerce, hatta binlerce mil uzakta yaşamaya alışmıştım.

Gerçek en iyi arkadaşların başına gelen de buydu. Sanki evren, araya mesafe, zaman, çocuklar ya da sorumluluklar gibi hiçbir şeyin giremeyeceği kadar güçlü bir bağ olduğunu biliyordu. O da bunu sana kanıtladı.

Hayat her zaman *çok* iyi olamazdı.

Ve o sözün uyardığı gibi, iyi olan hiçbir şey kolay gelmez. Hayatımda değer verdiğim her şey emek gerektiriyordu. Bu da o şeylerden sadece biriydi. En iyi arkadaşlarım ve ben, arkadaşlığımızın bunca yıl sonra hala gelişmesi için çaba sarf etmek zorunda kaldık. Eğer aramızdaki şeyler sadece tek taraflı olsaydı, bu noktaya asla gelemezdik.

"Bir de bana sorDüşündüğüm gibi gitmedi," diyerek katıldım ve Duncan tembelce oyuncağa vurmaya çalışırken oyuncağı bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Tahmin etmem gerekirse, yaklaşık yüzde beş çaba gösteriyordu. Gözlerinin düşmesinden uykuya ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. Sesimi alçalttım. "Sanırım kalmamıza hayır diyeceklerini düşünerek bana yaşattıkları beklentiden dolayı birkaç saçım beyazladı."

Sienna, Dunky olduğu halde yan yatarken başının altındaki yastığı kabarttı. "Bunu uzattılar ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu bir

yaşı kurt adam olayı. Büyükanнем ve büyükbabam da ne zaman bir haber paylaşacak olsalar aynı şekilde davranırlar. Kulağa kasvetli gelen bir ses tonuyla başlarlar ve sonra bize tatile gideceklerini *ve birinin gelip çiçeklerini sulayabileceğini* söylerler. Bu bir güç oyunu. Sıkılmışlardır."

Mırıldandım ve başımı salladım, yeni yıkanmış yüzünü ve ıslak saçlarını inceledim. Ten rengi biraz farklı mı görünüyordu yoksa ben mi hayal ediyordum? Kendini iyi hissedip hissetmediğini sormak istedim ama iyi olması gerektiğini düşündüm. Odalarda sıcak renkli ampuller vardı. Belki de sorun buydu.

"Deneme süresini kabul ettikleri için rahatladın mı? Matti duş alırken bana o kısmı tamamen unuttuğunu söylüyordu," diye devam etti.

"Bunu neden istediklerini anlıyorum." Dudağımı ısırdım ve onun tanıdık bakışlarıyla karşılaştım. "Bu öğleden sonra o satır kadına takıldım. Fazla düşünüyor olabilirim." Ya da düşünmüyor olabilirim.

En iyi arkadaşım parmağını Duncan'ın sırtında gezdirirken hiçbir şey söylemedi. Tembel tembel çıtlatmaya ara verdi ve işine geri dönmeden önce bir an omzunun üzerinden ona baktı. "Onlara aldırma. Onlar otçul. Kendilerine zarar verebilecek her şeyden korkmaları içgüdüselidir."

"Benim keskin dişlerim yok. Kimseye zarar veremem," diye fısıldadım.

Açık renkli gözler benimkilerle buluştu ve onlar bile normalden farklı görünüyordu. Daha sönük. "Kimseye zarar vermeyeceğini biliyorum."

Yapmazdım. Bunun beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermek için bir neden yoktu. Oğlu -eğer Shiloh buysa- beni sevmiştı ve bu yeterliydi. Çocuklar iyi bir karakter yargıcıydı. Duncan'ı gerektiği gibi dinlemiş olsaydım, işler kızıışmadan önce onu almaya çalışan o insanların yanında tetikte olurdu.

Bu onun içgüdülerini görmezden geleceğim son seferdi. Ya da harika bir burnu olan başka birini. Bu da beni düşünmeye itti....

Başımı kaldırdığımda en-suite banyonun kapısının hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Öyleydi. Biraz tuhaf davrandığını düşündüğüm gözlüklü yaşlı Franklin, bize ana binanın ikinci katını -ya da kendi deyimiyle "kulüp evini"- gezdirirken, ikinci ve üçüncü kattaki her odanın kendi banyosu olduğunu anlatmıştı. "Misafirler" için toplam beş oda vardı ve bizi yan yana iki odaya yerleştirmişti. Odalar rahattı, bir kral yatak, her iki yanında birer komodin, bir şifonyer ve yatağın karşısında bir televizyon için yeterince büyüktü. Banyolar birbirinin aynısıydı; bir çeşit taş döşemeye sahip geniş bir duşakabin ve rustik ve modern tarzla gerçekten uyum sağlayan zamansız vurgular vardı.

tüm binanın ev hissi. Bir şeylere zarar verme yaratmadan güzeldi.

Seyahat karavanımda kalmayı tercih etsem de, toplantımızın son bölümlerinde yaşlıların koyduğu kurallardan biri de buydu.

Entegre olmamız gerekiyordu ve görünüşe göre benim karavanım sayılmıyordu ama önümüzdeki üç ay boyunca kulüp binasında kalmak sayılıyordu.

Gayet iyiydi. Aktiviteler için yerimiz vardı ve gayet iyi çalışan küçük duşta sıkışık olmamak da güzel olacaktı. Duncan'ın gösterdiği ilgiye bakılırsa burayı şimdiden sevmişe benziyordu. Yaşlılar ona pek yüz vermemişti ama bunun korkudan kaynaklanmadığını ummak istiyordum. Bu kadar kısa sürede pek çok yeni şey oluyordu ve belki de onu ilgiye boğmadan önce biraz zaman tanıyorlardı. Bir dakikalığına yeterince ilgili görünüyorlardı.

Bunun dışında....

"Matti?" Banyodan beni dinlediğini bildiğim için sesimi yükselttim.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Öyle mi?"

Bunu doğru ifade etmek zorundaydım. "Şu gözlüklü ihtiyar hakkında ne biliyorsun? Franklin."

En eski arkadaşım cevap vermeden önce biraz zaman geçirdi. "Pek değil. Burada yaşarken onunla hiç vakit geçirmedim."

Hmm.

Konuşmaya devam etti. "Aralarında bir hiyerarşi yok ama Henri bir keresinde hepsinin ona diğerlerinden daha fazla söz hakkı verdiğini söylemişti. O da aynı görünüyor. Nasıl bir cilt bakım rutini olduğunu merak ediyorum."

Lanet olası Matti.

Birinin yüzüne karşı ne olduğunu sormak kabalıktı, arkasından bunu merak etmenin teknik olarak yanlış bir tarafı yoktu.

"O zaman onun ne olduğunu bilmiyor musun?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye . "Eminim Henri'nin vardır."

"Neden?" Sienna sordu.

"Hayal görüyor olabilirim ama herkesten farklı davrandığını düşündüm," diye açıklamaya çalıştım.

Fark etmemiş gibi omuz silkti. Sanırım bu iyi bir şeydi.

Devam ederken konuyu değiştirmeye karar verdim. "Henri'nin nesi var?" Sienna'ya sordum. İlk başta burada onun hakkında konuşarak zar atıyordum.

ama ağzımı sıkı tutacak kadar önemsemiyordum. Onun hakkında kötü konuşmayı planlamıyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye fısıldadı.

Matti'ye değil de ona sormamın bir nedeni vardı. Sienna dedikoduyu onun kadar sevmiyordu ve gençliğimizde ona duyduğum bilip bilmediğinden emin değildim.

"Matti ondan hiç bahsetmiyor ve sen onu sadece... ne kadar gördün? Bunca yıl içinde üç kez mi? Neler yapıyordu?" Beynimi yakan soru bu değildi ama Henri'yle birbirlerini çok az tanıdıklarını düşünürsek, onun neden burada yaşamamı istemediğini sorgulayacak kişi olmadığının farkındaydım.

Ona doğrudan sormam gerekiyordu çünkü bu ihanet, Matti'yi bir veda bile etmeden alıp götürdüğü zamanki kadar acıtmıştı.

"Onu altı yıl içinde üç kez yarım saat kadar gördüm Nina. Matti daha fazlasını biliyor çünkü iş için Colorado'ya gelmek zorunda kaldığında ve Henri onunla buluştuğunda onu benden daha sık gördü, ama tek bildiğim burada yaşadığı, şerif yardımcısı olarak çalıştığı, Matti'ye mesaj atmakta kötü olduğu ve" -fısıltısı çok düşük olduğu için dudaklarını okumak zorunda kaldım- "bir arkadaşı olmadığı." Kaşlarını kaldırdı.

Hmm.

Ağzı çok düz bir gülümsemeye dönüştü. "Bildiğimi hatırlamıyor musun?"

"Neyi biliyorsun?"

Dudakları kıpırdadı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. "*Ona aşık olduğunu.*"

Sanırım ona her şeyi anlatmıştım. Güldüm. "Ben on yaşındayken!"

Daha bitirmemişti. "*Ona baktığını gördüm.*"

Gülerken gözlerimi öyle bir devirmiştim ki. "*Evet, çünkü o bir cip büyüklüğünde ve onu neredeyse yirmi yıldır görmedim.*" Ve ona yalan söyleyemeyeceğim için söylemedim. "Gerçekten yakışıklı ama hadi ama." Bu tam olarak bir gizem ve aksini iddia edip daha da şüpheli görünecek değildim.

"Ha!" Burnunun ucuna dokundu ve ne dediğini anladım.

Ona olan ilgimin kokusunu almıştı.

Bu da demek oluyor ki, o da şanslıydı, lanet olsun.

Çok meşgul olmadığı ya da o sırada duyularını kapatmadığı sürece, sadece umut edebilirdim.

Bunun hiçbir şey ifade etmediğini iddia etme dürtüsü dilimin ucuna kadar geldi, ama sonra Matti'yle tanıştıktan sonra ona nasıl davrandığımı hatırladım ve ona acımasızca sataşmışım.

Bunu alabilirdi, çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu. Ona benimle dalga geçmesi için herhangi bir cephane vermeyeli uzun zaman olmuştu.

"Eh, o iyi biri. Ailede yakışıklılık Matti'de," dedi Sienna, ben ona bir dakika baktıktan sonra. "Benim için fazla gergin. Biraz korkutucu, sence de öyle değil mi?"

Bu beni biraz daha güldürdü. "Henri mi? Korkutucu mu? Neden korkayım? Korkacak ne var ki?"

Gözleri kısıldı. "Yüzünü parçalamak üzereyken onun büyüklüğünü görmedin mi?"

"İstedi, değil mi?"

"Matti yapmayacağını söyledi ama ben ona inanmıyorum."

"Yüzünü parçalamayacaktı, Nina!" Matti banyonun içinden bağırdı.

"Kulak misafiri olmayı bırak!" Duncan ayağa kalkıp yatağın üzerinde küçük bir daire çizdikten sonra ağzında oyuncağıyla yere çökerken normal bir ses tonuyla söyledim. Çok yorgun görünüyordu, bu beni gülümsetti. *Her neyse*. "Benim olduğumu öğrendiğinde, onun da yapacağını sanmıyorum, ama bilmediği zaman? Kesinlikle."

"Onu bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum," diye fısıldamaya devam etti Sienna. "Neden sana Cricket diyor?"

Ben daha cevap veremedim banyodan gelen tuhaf bir sesle üçümüz de kapıya doğru döndük. Arkadaşıma kaşlarımı kaldırdım, o da bana karşılık verdi ve "Bebeğim? Sen iyi misin?"

"Tamam!" diye bağırmadan önce kısa bir duraklama oldu.

Her ne idiyse, ne olduğunu anlayamasam da bana iyi gelmemişti. Tam olarak osuruk gibi değildi. Ama Si ve ben birbirimize omuz silktik ve onun sorusunu yanıtladım. "Onu o kadar iyi tanımıyorum. Yazları bizimle geçirirdi, mezun olduktan sonra da bir yıl kadar onların yanına taşındı." Kimse bunu neden yaptığından bahsetmemişti. "Her zaman kibardı ve bazen bana Matti'den daha nazik davranırdı ama bunun nedeni muhtemelen benim bir kız olmam ve duygularımı incitmek istememesiydi," diye açıkladım ve o da başını salladı. "Belki de evlatlık olduğum için kendini kötü hissediyordu?"

Sienna başıyla onayladı. "Ama neden Cricket?" Sırıttım. "Çünkü çok konuştum-"

"Hâlâ yapıyorsun!" Matti bağırdı, hâlâ kendi işine bakmıyordu.

İnledim. "Evet, evet, hala çok konuşuyorum, ama o zamanlar *çok* konuşurdum. Cıvıl cıvıl bir sesim vardı ve bir kere konuşmaya başladım mı beni kimse durduramazdı. Böylece Cricket doğdu ve öyle kaldı."

Sırıttı. "Çok şirin." Birden yüzünde komik bir ifade belirdi. "Matti'ye adından başka bir şey dediğini hiç duymadım."

"Aptal' aklıma gelen tek şey."

Kabul etmiş gibi yavaşça başını salladı. Sonra omuz silkti. "En azından burada birini tanıyorsun, değil mi?"

Buraya taşınmamı biraz zorlaştıran biri, ama elbette. Duncan'ın yumuşak kulağını okşadım.

En azından birini tanıyordum.

Matti ve Sienna'nın odasından çıktıktan sonra uyuyamamam sürpriz değildi. İkisi de geç saatlere kadar uyumamıştı. Normal şartlar altında ikisi de güne başlamadan önce koşmak için erkenden uyanırdı. Duncan ve ben ise bunun tam tersiydik; genellikle gece yarısı dışarıda oynuyorduk.

Annem bana bebekken normal saatlerde nasıl uyuyamadığımı ve babamla birlikte her gece sırayla bana eşlik etmek zorunda kaldıklarını anlatırdı. *Sen hiç ağlamazdın, Nina. Seni beşiğinde ve daha sonra da yeni yürümeye başlayan yatağında oturmuş pencereden dışarı bakarken bulurduk. Bazen o kadar üzgün görünüyordun ki uyuyamıyorduk, kalbimiz kırılıyordu, bu yüzden seninle sabahlamaya başladık.*

Bana ne kadar iyi davrandıklarını düşündükçe boğulacak gibi oluyordum. *O kadar şanslıydım* ki, birlikte olabileceğim onca insan arasından onlar çıkmıştı. Kendi çocukları olmamış, Alaska eyaletinden daha büyük kalpleri olan iki yaşlı kurt adam.

Bana örnek olarak gösterdikleri şekilde başkalarını sevmeye devam etmek onlardan öğrendiğim en önemli şeydi. Onların binlerce fedakârlığını onurlandırmanın en iyi yolu buydu. Duncan'ı yetiştirerek.

İşte bu yüzden, telefonumun ekranı saatin on bir buçuk olduğunu söylediğinde ve bize tahsis odadaki yatağın üstünde sırt üstü yuvarlanırken yavrumun huzursuzlanmaya başladığını hissedebildiğimde, belki de şimdi

gece rutinimizi yeniden başlatabilirdik. Fiziksel değişimlerinden beri bunu yapamamıştık. Yakalanma riski çok yüksekti.

Bacakları ve patileri arkadaşlarımın bulunduğu odanın birebir kopyası olan odanın tavanına doğru uzanırken kuyruğunu nazikçe çektim. İçeri girdiğimizde Duncan yatağın altına girmiş ve oradaki her şeyi kontrol etmişti.

"dışarı çıkmak ister misin?" Ben sordum.

Siyah bir kafa bana doğru yuvarlandı, parlak gözleri çok zekiymi. *"Evet."*

Onu koşum takımına sokmak, bel çantamı takmak ve nadiren ihtiyaç duyduğum tasmaını almak uzun sürmedi. Yataktan kalkmasına yardım ettim. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı açtım ve Dunky-Dunk hemen peşimdeyken dışarı çıktım, koridor boyunca her prize yerleştirilmiş gece lambaları alışılmadık alanı aydınlatıyordu.

Neyse ki, bina ne kadar büyük olursa olsun, kulüp binasının düzeni çoğunlukla kolaydı. İçeri ilk girdiğimizde göz korkutucu gelmişti ama binayı kim tasarladıysa, büyüklüğü göz önüne alındığında çok mantıklı bir düzen kurmuştu. Franklin, ya da benim kafamda ona taktığım isimle "Gözlüklü", toplantıdan çıktıktan sonra bize kısa bir tur attırmıştı. Birinci katta, bir yönü işaret ederek mutfak ve diğer yatak odalarının orada olduğunu söylemişti - kimin olduğunu söylememişti. Ters yöne giderseniz, bir çocuk odası ve ofislerin yanı sıra bir çamaşır odası ve malzeme dolapları vardı.

İkinci katta bulunan ve ikisini bizim kullandığımız beş geniş misafir odasının yanı sıra, gergin yaşlı adam üçüncü katta bazı topluluk üyelerinin yaşadığını söylemişti, ancak bizi oraya götürmedi ya da bu insanların kim olduğunu açıklamadı.

Merdivenlere geldiğimde Duncan'ı tekrar kucağıma aldım ve daha fazla gece lambası alarak merdivenlerden indim. Hâlâ merdivenleri kolayca çıkamayacak kadar küçüktü. Ön kapılar koridorun sonundaydı ve dışarı süzülük, bina çok sessizdi.

Bizimle tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra mülklerinde gözetimsiz kalmamıza izin verecek kadar bize güvenmelerinin biraz garip olduğunu düşündüm. İçeride tek bir kamera bile görmemişim ve çevrede kamera olup olmadığını merak ediyordum. Alarm sistemi de kurulmamıştı, dördümüz kamyonetinden eşyalarımızı almaya gittiğimizde fark etmişim. Buraya girmelerine izin verdikleri kişilere gerçekten güveniyor olmalılar. Belki de Matti geçmişte burada yaşadığı için daha çok güveniyorlardı.

Bunun iyi bir şey olması gerektiğine karar verdim, çünkü kapıyı kırdım ve Duncan önce dışarı çıktı.

Kapıyı kapattığımda çöreğim bekliyordu. Başı arkaya eğikti. Bu gece ay dolunaydı. Derin, derin bir nefes aldım.

Ciğerlerim, kumarhanelerin sistemlerine pompaladığı o iyi oksijenden bir darbe almışım gibi genişledi.

Tenim karıncalandı.

Etrafımızdaki orman ve köy, yakınlarda öten bir baykuş ve ağaçların arasında dolaşan serin bir esinti dışında çoğunlukla sessizdi.

Burası çok iyi hissettirdi.

Bu ormanda böyle hissettiren şey neydi? Duncan poposu ayağımın üzerine yerleşecek kadar geri çekilirken merak ettim ve birkaç sessiz, sakın an boyunca, iyi bir burnum olmadığı düşünülürse benim için bu kadar fark edilmemesi gereken havadaki tatlılığı içimize çektik. Ama buranın büyüklüğü böyle görünüyordu.

Ağaçlar hışırdadı.

Uzaktan büyük bir şey uludu.

Ve benim küçük çöreğim yeşilliklere doğru koşmaya başlamadan hemen önce omzunun üzerinden bana dolu dolu bir bakış attı.

"NASIL BU KADAR HIZLISIN?" Bir süre sonra kulüp binasının yanındaki ağaçların ortasında sırtüstü yatarken nefes nefese kaldım. Değişiminden önce günlük oyunumuz olduğu için onun peşinden koşmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz ama değildim. Haftalardır dışarıda geçirdiğimiz zamanı içeride zihinsel uyarımla değiştirmek zorunda kalmıştık ve ciğerlerim bu noktada hızlı bir yürüyüşten daha zor bir şeye alışkın değildi.

Kendini karnıma, göbeğime atıp, bir noktada bulduğu kabuğu soyulmuş bir sopayı çiğnerken hırıldadım.

"Sana bir koşu bandı almam gerekecek dostum." Biraz daha soluklandım ve parmaklarımı paltosunda gezdirebilmek için ona doğru körlemesine uzandım.

Normal nefes alıyordu. Gösteriş.

Sakinleşmek için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışırken ona, "Sanırım şu kütüğün üzerinden atlarken diz kırışımı incittim," dedim. Belki benim de koşu bandına ihtiyacım vardı. İki koşu bandı. I

biraz ağırlık kaldırmaya başlamamız gerekebilir çünkü büyüme hızına bakılırsa yakında onu taşımanın imkansız olacağı bir noktaya geleceğiz gibi .

Kuyruğu havada kayan bir yıldızı andırırcasına sallanıyordu.

Parmaklarımı tekrar paltosunda gezdirdim ve yumuşaklığına hayran kaldım.

"Donut," dedim ona, gözlerimi saran yüksek ağaçların arasındaki bir aralıktan hâlâ görünen dolunay pastasına dikerek. "Eğer burayı sevmiyorsan bana söyle, tamam mı? Ben ciddiym. Mutlu olmanı istiyorum."

"Aşk," dedi bana ve bu duyguyu ilk kez yansıttığı zamanki gibi çarptı beni. Beni boğdu.

"Ben de seni seviyorum. Tüm kalbimle. Bunu , değil mi?"

Duncan çiğnemeyi bıraktı. Bir saniye sonra vücudunu benimkinin üzerinden geçirdi ve omzumun üzerinden atlayarak başımın yanında durdu, kulakları o kadar uzundu ki neredeyse yeri sıyracaktı. Benim küçük siyah tazi yavru köpek değildi. Yanağımı yaladı.

"Evet," diye cevap verdi.

Yüzünü ellerimle çerçeveledim ve burnunu öptüm, aynı sayfada olduğumuzu biliyordum. Tam bıraktığım anda vücudu aniden gerildi ve boğazından küçük bir hırıltı çıkarak etrafında döndü. Oturur pozisyona geçtim. Hiçbir şey duymamıştım ama bir şeyler hissettiğini bilecek kadar ona güveniyordum.

Duncan'ın kuyruğu karanlıkta dimdik dururken alçak bir ses mırıldandı: "Her şey yolunda yavrum."

Oturdu ama gövdesi kaskatı kesilmişti ve boğazında uzun, alçak bir hırıltı gümbürdüyordu.

Matti burada güvende olduğumuza yemin etmişti. Kulüp binasına yakın yüksek çit katmanları vardı. Ayrıca, büyük yırtıcıların kokusu tüm bu bölgeyi işaretlemiş olmalıydı.

Ama gece dışarıydık, bilmediğimiz bir yerde, ikimize de hiçbir bağlılığı olmayan yabancılarla birlikteydik. Ağaçların arasından bize doğru ilerleyen üç figürü gördüğümde vücudumda beklenti ve sinirler canlandı. İkisi erkek, diğeri ise bir kadındı ve hala yüz adım ötedeydiler, hareketleri yerden geçerken son derece sessizdi.

Son saniyeye kadar onları görmemiş ya da duymamış olmama şaşmamalı, adeta gölgelere sarılmış ve havada yürüyorlardı.

Yavru köpeğim daha yüksek sesle hırladı ve oturduğu kaldı.

"Ah-ah," diye düzeltti derin ses onu. "Güvendesin. Sana hiçbir şey yapmayacağız."

Elimi Duncan'ın sırtındaki tüylerin üzerine koyduğumda Henri olduğunu fark ettim. O boğuk, otoriter ses ancak ona ait olabilirdi. "Sorun değil, ama onları sezmekle iyi iş çıkardın, Donut," diye onu övdüm.

Kuyruğu bir kez ileri geri sallandı, tüm vücudu gergindi ve sessizce yaklaşan yabancılara odaklanmıştı. Henri'nin boyunu 1.80 ya da 1.80 olarak tahmin ettiğim, tıknaz ve kaslı yapısını göz önünde bulundurduğumda bu oldukça etkileyiciydi. Bir yanındaki adam daha kısa boylu ve aynı zamanda yapılıydı. Arkalarından gelen kadın da ikisine kıyasla pek ufak tefek sayılmazdı.

Ne zamandır ormanda sürünüyorlardı? Pek hızlı yürümüyorlardı.

Biraz önce bir dala takılıp düşmüştüm; küçük suç ortağımla oynarken kıcımlı yırttığımı görmeleri umurumda değildi ama üç dakika önce, sırtüstü yatıp bacağımı tutarak inlediğimde gelmemiş olmalarına sevinmişim.

"Neden kanaman var?" diye sordu tanıdık bir ses, bir şekilde karanlıkta daha da huysuz geliyordu... ve büyük olasılıkla benim çok güzel anıma tanık olduklarını doğruluyordu.

Benim için çok kötü. "Az önce yanından geçtiğin dal kaval kemiğime saldırdı," diye seslendim. Bu, Matti'nin daha önce de tekmelediği bacağımdı. Neden bu kadar acıdığını görmek için pantolonumun paçasını kıvırdığımda, orada oldukça iyi bir çizik vardı.

Matti'nin kuzeni ağaçların arasından süzüldü, berrak, parlak ay ışığı zaman zaman yarı boyundaki birinin yapamayacağı bir şekilde ağaçların arasında ilerlerken gövdesinin şeklini aydınlatıyordu.

Ama bakışlarımı ona sabitleyen şeyin bundan daha fazlası olduğunu düşündüm - gizlilik bir yana.

Nasıl bu kadar iriydi? Ona tam olarak iri yarı demezdim ama yakındı. Kalın boyun, kalın göğüs. Pazılar? Kalın. Uyluklar? Kalın. O....

Gururum yutkunmamın boğazıma kadar tırmanmasını engelledi.

Bazı kadınlar sıkı diyetler ve üç saatlik spor seanslarından oluşan altılı paketlere ilgi duyuyordu.

Her zaman kaslı, kaslı bir yapıya karşı bir şeyler hissetmişimdir. Hayal gücümde, ne kadarına tutunabilirsem o kadar iyiydi. Kalçalar ne kadar kalınsa, ödül o kadar iyiydi ve bu odaklanmam gereken bir şey değildi.

İri, kaslı bir adamı süzmek isteseydim, izlemek için bir futbol maçı seçebilirdim. Ya da bir rugby maçı. Fluffy dediğim, kalabalık bir odada dikkatimi çekecek vücut tipine sahip olsa bile burada olduğum için pek de memnun görünmeyen adamı değil.

"Yaralandın mı?"

Beni görebildiğini biliyordum, bu yüzden başımı salladım. "Şu anda canımı yakan tek şey, eğer kıcımlı yırttığımı gördüysen egom." Ağzımdan "yardım et, ölüyorum" sözcükleri çıkmıştı, çünkü Duncan'ın üzerime tırmanıp iyi olduğumdan emin olurken gösterdiği ilgi hoşuma gitmişti... ve çünkü çok acıtmıştı.

"Belki de karanlıkta koşuşturmamalısın, Cricket," diye önerdi, şimdi daha da yaklaşarak.

Demek yine "Kriket "e döndük, ha? Bu bir şaka mıydı?

Kıs kıs güldüm, aramızdaki bu sıcak-soğuk ilişkisi hakkında tam olarak ne hissettiğimden emin değildim. *O* devam ediyordu. Sarılmayı teklif ettim. Beni yakından koklamasına izin verdim. Deniyordum. Evet, şimdi benimle alay ediyordu ama saatler önce beni otobüsün altına atmıştı.

Onunla bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Karanlıkta gayet iyi görebiliyorum," dedim ona; bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yoktu. "Ayakkabımın bağına bastım, bu benim hatam."

Henri açıklamam hakkında yorum yapmadan gelmeye devam etti. Ama yanındaki adam aniden sert bir ses çıkardı. Durdu ve derin bir nefes almasını izledim.

Henri toplantıdan sonra bana bileziğimi geri vermemişti.

Bileğimde her zaman durduğu yere dokundum, ağırlığını özlüyordum. Ne anlama geldiğini özlüyordum. Onu tam zamanlı olarak takmaya başladığımdan beri neredeyse yirmi yıl geçmişti.

Henri nedense adama sert bir bakış attı; kaşlarını düzleştirdi. "İkiniz de evinize gidebilirsiniz. Sabah tekrar ararız."

Küçük grup kendi aralarında fısıldaştı ve sohbetleri bittiğinde adam ve kadın yönlerini değiştirdi. Ana binanın arkasındaki evlere doğru yöneldiler. Birçoğunun pencerelerinden hala ışık geliyordu ve bu da her yeri gündüz olduğundan daha da rüya gibi yapıyordu. Bana bir kartpostalıdan fırlamış gibi geldi. Ay ışığı, orman, evler... tek gereken zemini kaplayan kardi. Eminim kış aylarında gerçeküstü görünüyordur.

Umarım bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalırız.

İki yabancıнын aksine Henri bize doğru gelmeye devam etti, birkaç adım ötede durdu, o kadar yakındı ki çömeldiğinde kehribar rengi gözleri yansıdı.

Pek mutlu görünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şeye benzemiyordu. Farklı kokuyordum, ama hala aynı kişiydim, sadece daha büyük ve çoğu zaman biraz daha olgun.

Ona gülümsedim. "Seni tekrar görmek güzel, Fluffy."

Çocukluk lakabına verdiği tek tepki sol kaşını hafifçe oynatmak oldu. Tek kelime etmedi, bu aynı zamanda ona böyle hitap etmememi de söylemediği anlamına geliyordu.

Ayrıca bana onunla konuşmam gerektiğini de hatırlattı. "Seni ısırdığım için özür dilerim," diye özür diledim, samimiyetimi anlamasını umarak. Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Duncan ve benim taktığımız obsidyen sadece sihrimizi gizli tutmaya yarıyordu; duygulara ya da yüz ifadelerine karşı hiçbir işe yaramıyordu.

Gözleri onu bir şahin gibi izleyen Duncan'a kaydı, küçük bedeni hâlâ gergindi. *Benim için bu adamı indirmeye çalışmıştı. Hayatını tehlikeye atmıştı.* Yakında bunun için ağlayabileceğim özel bir ana ihtiyacım olacağına karar verdim. Hayatının geri kalanında istediği her şeyi elde edecekti, lanet olsun.

Şimdilik Henri'ye odaklandım. "Acıttıysa özür dilerim," diye ekledim.

Bu onun kıs kıs gülmesine neden oldu. "Bundan daha fazla acıyan ayak parmaklarım oldu."

Bu da başka bir şaka mıydı? Sanırım beni duymamış gibi davranmasını beklerdim. Ama bununla çalışabilirim. Bay Kurallar ve Yönetmelikler Henri'si yerine şaka yapan bir Henri'yi tercih ederim. İşte bu yüzden dedim ki, "Pekala. Bir dahaki sefere daha sert ısırmayı bilirim."

Bu onun tüm dikkatini üzerime çekmemi sağladı. "Affedersiniz?" diye sordu, alışmam gereken o gürültülü, buyurgan sesiyle.

Güldüm. "Beni duydun." Ona karşılık vermememi mi bekliyordu?

Yüz hatları giderek sertleşirken o berrak gözler yüzümde gezindi.

Her zaman çok ciddiye. Hatırladığım kadarıyla kırk yılda bir gülümserdi ve Matti'nin aksine nadiren gülerdi. En iyi arkadaşımın neşeli bir avuç olduğu yerde, Henri'yi tam tersi olarak hatırlıyordum: sessiz, metanetli, gençken bile fazla sorumluluk sahibi.

Onun ileri geri ciddiyetinin beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yapmalıydım.

Ben de biraz daha gülümsedim ve göğsüme doğru çekerek kollarımı onlara sardım.

"Nehir kocakarısını aramaya mı gittin?" Gözüm, minik bir testere gibi hırlarken boğazındakiler dışında tek bir kasını bile oynatmayan Dunky-Dunk'ın üzerindeydi. Dudaklarının arasından dişleri gözüküyordu, küçük burnu fazla mesai yapıyor, dostça ve tehditkâr olmayan bir şekilde davranmaya çalışan kurt adamın kokusunu almaya çalışıyordu.

", " diye yanıtladı Henri, dikkati hâlâ saldırgan köpeğimin üzerindeydi.

Duncan'ın henüz göz temasını kesmemesi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Çocukta çelik gibi taşaklar vardı. "Onu bulamadın mı?"

Bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra aynı hızla Duncan'a döndü. "Hayır. Onunla karşılaştığınız yerden yarım mil ötede izini kaybettik."

Birinin sesi biraz ekşi geliyordu.

Çenesinin belirgin çizgileri esnedi ve nasıl karşılayacağımı bilemediğim o ağırbaşlı yüz hatlarıyla bana tekrar baktı. "Gitmesi için ne yaptın?"

Sesi biraz suçlayıcı mıydı, yoksa bana mı öyle geldi?

"Agresif oldukları bilinir."

Küçük bir kızdı.

Dürüstlüğün önemini kendime hatırlatarak dizlerime daha sıkı sarıldım. Büyüklerin kısaca bahsettiği kökler burada çok önemliydi. Verdikleri güvenceye rağmen bir gün ne olduğum hakkında daha fazla ayrıntı isteme ihtimalleri vardı ve o zaman hiçbir şey sır olarak kalmayacaktı.

Bu da bana Franklin'in bileğinde gördüğümü bildiğim bileziği düşündürdü.

Ama onun ne olduğunu merak etmek kendimi ikiyüzlü gibi hissetmeme neden oluyordu. Odaklanmam gereken bir şey varsa o da kendim ve çöreğimdi. Ve Henri'nin dikkatli merakı.

Konuyu açmamaya çok dikkat ettiğim tek şeyi kesinlikle bilmiyordu. Matti, Sienna ve annemle babamın da vebadan kaçır gibi kaçındıkları şeyi. Kimse bir şey yokmuş gibi davranmıyordu ama hepimiz gerçeğin etrafında dolanmakta çok iyiydik.

Ama bu yabancılar beni ya kabul edeceklerdi ya da etmeyeceklerdi. Ben de "Pek bir şey yok." diye cevap verdim. Bu yalan değildi.

Duncan biraz öne eğildi ve önümüzde sabırla ayaklarının üzerinde dengede duran adamı daha iyi görebildi.

Biraz daha paylaştım. "Ona gitmesini ve geri gelmemesini söyledim."

Adem elması sallanıyordu. Aslında kaşını kaldırmamıştı ama yüz hatlarında kaşını kaldırmış gibi bir ifade vardı. "Onunla *konuştun* mu?" Durakladı ve alay ettiğini hissettiğime yemin edebilirim. "Hepsi bu mu?"

Benim saçmaladığımı düşünüyordu.

Bana baktığında ne gördüğüne dair bir fikrim vardı. Kısa ya da uzun değildim. Üstte ve altta ele avuca sığmaz biriydim. Birinin hatırladığı tek yanım yüzümdü ve o da korkutucu bir yüz değildi. Sarhoş bir eski erkek arkadaşım bir keresinde bana "güzel olduğumu ama aynı zamanda olmadığımı" söylemişti. Kemik yapım, kanımdan geldiğinden şüphelendiğim miras ile burnumu yumuşatan ve bana daha açık bir göz rengi veren çok farklı bir mirasın karışımıydı.

Ben brüksel lahanasının çekici eşdeğeri idim: Bazı insanlar bununla ilgiliydi, diğerleri ise açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Bazı insanların şekillendirebilecekleri ve kişilik kazandırabilecekleri yumuşak yüzleri vardı. Benimki köşeliydi ve tam olarak kim olduğunu biliyordu ve bunun için özür dilemiyordu. Belki bir gün bundan bir şeyler öğrenebilirim.

"Evet," diye onayladım. "Hepsi bu kadar."

Onun boyunda bir adamın yapabileceği kadar alay etti ve bu da geri kalanı gibi sertti. Sağ kolunu ön koluna doğru itti. "Buna inanmamı mı istiyorsun?"

Orada kesinlikle biraz suçlama vardı.

Kişisel olarak algılamak *istemedim* ama.... "Evet. Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak sordum.

"İnsanlar her konuda yalan söyler."

Ouch. "Haksız değilsin ama söylediklerimde ciddiydim. Burada yalanlar üzerine bağlar kurmaya başlamayacağım." Bunu biraz daha düşündüm. "Ve bu uydurmak için çok aptalca bir şey. Eğer bir konuda yalan söyleyeceksem, bu o olmaz."

Yüzünün çarpıcı hatlarında, en çok da gözlerinde bir şeyler titreşiyordu. Kalın, etkileyici kaşları vardı, yüz hatları koyu Viking rengiydi. Ne düşündüğünü saklamakta iyiydi, bu kesindi, ama ben beden dilini mükemmel kullanıyordum.

Birbirimizi ilk gördüğümüz andan itibaren çenesinde ve yanaklarında uzamış olan tüylere bakarak burnumu kıvırdım. Bütün toplantı boyunca buralarda takılmıştı ama tam yaşlı bizi gezdirmeyi teklif etmişti ki telefonu çaldı ve Henri ortadan kayboldu.

"Matti ve ben ortaya çıktık, çocukların önünde kavga etmek zorunda kalmasın diye durumu idare etmeye gönüllü oldum-"

"Durumu senin *halletmene* izin mi verdi?"

Bu kadar şüpheli konuşmak zorunda mıydı?

Evet, . Ebeveynlerimden birinin ya da her ikisinin DNA'sında ne olduğu hakkında hiçbir fikri . Henri benim kim olduğumu bilmiyordu. Ben de tam olarak bilmiyordum ama bu konuda ondan daha fazla bilgiye sahiptim. Bu yüzden başımı salladım. "Evet, iyi olurdu ve o da bunu biliyor."

Dilinin ucunda Matti'nin bunu nereden bildiğini sormak olduğunu görebiliyordum ama sormadı.

O daha fazla soru sormadan hikâyemi anlatmaya devam ettim. "Gidip nehir kabadayısıyla konuştum... Jenny Greenteeth. Hiç hoş değildi. Tek yaptığım bilekliğimi çıkarmaktı, o kadar."

Çenesi yine o esneme hareketini yaptı. "Bileziğini mi çıkardın?"

Yalan söylemediğimi anlamadı mı? "Çocuklara sorabilirsin. Shiloh dikkatini verdi. Her şeyi gördü."

Tam orada, ihtiyatlı olmak için en ufak bir çaba göstermeden, benden bir nefes daha aldı. O kara, dolgun kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Duygularının ve beyninin ona söylediği şeyi işlerken yanağındaki bir kas sertleşti.

Daha çok sorusu vardı, bu çok açıktı. Kesinlikle mecbur kalmadıkça cevaplamaya hazır olmadığım sorular. Ama o zaten böyleyken, benden en kötüsünü beklerken ya da en azından bu kadar temkinliyen, bu kadar çabuk tüm kartlarımı ortaya koyma pozisyonuna düşmek istemiyordum.

Konuşmamız gereken başka şeyler de vardı.

Her ne kadar bir yanımda bu işin peşini bırakıp bana karşı davranışlarında bir sorun yokmuş gibi davranmak istese de bunu yapamazdım. Burada Henri önemliydi ve eğer benim varlığımdan rahatsız oluyorsa, o zaman bunu çözmemiz gerekiyordu. Ve bunu o başlatacak gibi görünmüyordu.

Ben de doğruca ona gittim. "Burada olmamı istemiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Açık renkli gözleri o kadar kısılmıştı ki, çarpıcı yüzünde adeta birer yarığa dönüşmüşlerdi.

Bu pek de iyi bir cevapsızlık değildi. "Eğer değilsen, sorun değil, ama nedenini bilmek isterim." Omuzlarımı kaldırdım. "Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama yemin ederim hâlâ aynı Nina'yım."

Bu bana bir şey kazandırmadı.

Neden buraya taşınmamızı istemediğine dair bir konuşma hazırlamadığını umarak tekrar denedim. "Olduğum şey mi? Yoksa başka bir şey mi?" Gözlerim Duncan'a kaydı, o hâlâ alçak sesle bebek hırıltısı çıkarmaya devam ediyordu ve bu bakışıyla "başka bir şeyin" tam olarak ne olduğunu ima ediyordu.

Benim değerli, sarkık kulaklı oğlum.

Henri'nin kaşları daha da derinleşmenin bir yolunu buldu. "Seni neredeyse yirmi yıldır görmedim," diye cevap verdi o boğuk sesiyle, ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Haklıydı ama her ne sebeple olursa olsun ona yine de güvenirdim. Her kim olursa olsun ona güvenirdim. Çünkü çok fazla şey hatırlamıyor olabilirim ama Henri'nin okuldan sonra evde sadece o varken Matti ve bana atıştırmalıklar hazırladığını, o zamanlar kabuğunu sevmediğim için özellikle benim için bir elmayı soyup kestiğini net bir şekilde hatırlıyorum. Bize sataşan daha büyük çocukları kovalaması. Öğrenirken bisiklet sürmem için bana tavsiyelerde bulunduğu özel bir anım vardı.

Genç Henri hakkında çok şey düşünmüştüm.

Yirmili yaşlarının ortasındaki Henri'nin yaptıklarından sonra taşaklarını tekmelemek istemiştım... şimdi bir yetişkin olarak yaptıklarına bakabilsem ve durumu neden o şekilde ele aldığını anlayabilsem bile.

Ama kırk yaşlarında Henri? Ona şüpheyile yaklaşabilirdim. Ona inanabilirdim, özellikle de gerçekten aptalca bir şey yaptıktan sonra çocuklarla etkileşimini ve sonrasında aileleriyle iletişimini izledikten sonra. O yetişkinlerin yüzünde gerçek bir saygı vardı ve çocuklar ondan korkmamıştı. Bunu hafife almadım.

"Seninle bir sorunum yok." Bakışları bana dönmeden önce bir anlığına Duncan'a kaydı. "İkinizle de."

"Bundan emin misin?" Yalanları onun sezebildiği gibi sezemediğimi açıkça belirtmek istedim ama gözlemsiz değildim. Beden dili, kelimelerin anlatamayacağı çok şey anlatırdı.

Kaşlarını daha da çattı. "Yürürlükteki kurallarla tutarlı olmak zorundayız," diye açıklamaya başladı, sesi soğukkanlılıkla kibarlık arasında bir yerdeydi. "Kurallar çiğnenmeden önce bükülür. Sizin için yaptıklarımız, ne olursa olsun

Matti ya da benimle olan bağlantınız, başkası için yapacağımızdan farklı olamaz."

Özel ayrıcalıklar söylüyordu.

"Ne kadar büyünüz olduğu ya da kimin soyundan geldiğiniz önemli değil. Nasıl görüldüğün de önemli değil. Kişisel bir şey değil."

Kurallar konusunda her zaman kıcını kaldırırdı, o zaman hatırladım. Ve şimdi polis ya da öyle bir şeydi.

Üniformasının üzerine ne kadar oturduğunu merak ettim. Milletvekillerinin polis memurlarından farklı giysileri olduğundan emindim. Hmm.

Bir an sonra iki kaşım da havaya kalktı. "Nasıl görüldüğüm önemli değil mi?" Ben de yankıladım.

"Yüzün çok değişmiş" dediğinde yüzünde hiçbir çekingenlik yoktu.

Öyleydi ama yine de bu konuda bir yorum yapmasını beklemiyordum. Ama aynı zamanda, daha dik durma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Bu geriye dönük bir iltifat mıydı?

Bu işin peşini bırakmalı ve yoruma burnumu sokmamalıydım, bunu çok iyi biliyordum ama ne zaman bir şeyleri kendi haline bıraktım ki? Bu yüzden kelimelerimi uzatarak sordum, "İyi anlamda mı yoksa...?"

Kaşı birazcık oynadı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu içinde neredeyse hiç duygu barındırmayan o kararlı sesiyle.

Açık sözlülüğü karşısında şok olmuş bir şekilde gözlerimi kırptım. "Teşekkürler mi?" Kulağa pek de iltifat gibi gelmiyordu. Ya da bir hakarete. Ne olduğundan emin değildim ama davet de değildi.

Bakışları üzerimde gezindi ve dişlerini sıktağı belliydi. Sanırım fiziksel görünüş hakkında konuşmamız bitmişti. Benim için sorun yoktu. Dış görünüş hakkında konuşurken ortaya koyduğı tüm duygular için sıkıcı bir film hakkında konuşuyor olabilirdik.

DNA ailemden bana miras kalan onca şeyden, sağlığım dışında hepsini geri verirdim.

"O zaman emin misin? Burada olmamızın senin için sorun olmadığından?" diye sordum. "Çünkü eğer katılmamızı istemiyorsan, tek yapman gereken söylemen, biz başka bir seçenek buluruz. İstenmediğimiz yerde kalmayız ve buna sen de dâhilsin Henri. Anlayışla karşılarım." Duygularımı incitebilirdi ve onu yirmi yıl daha görmek istemeyebilirdim ama bunu dikkate alırdım.

Bizi burada istemeyen o olsaydı yalvarmazdım.

"Neyi anladın?"

"Rahat olmadığınızı." Etrafımızdakilere sessizce açıkladım. Ya da sadece ben. Ya da sadece Duncan. Bu tür düşüncelerle ilgili özgüven sorunlarımın olmaması gerçekten bir mucizeden başka bir şey değildi.

Kehribar rengi gözleri üzerimde sabit kaldı. "İkinizde de beni rahatsız edecek hiçbir şey yok."

Bunu şimdi söyledi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak onun dikkatli ifadesini anlamaya çalıştım. "Emin misin? Çünkü şu anda duygularımı incitmen umurumda değil ama altı ay içinde fikrini değiştirirsen, kararından etkilenecek olan sadece ben olmayacağım." Başka kimlerin incinebileceği imasının aramızda havada asılı izin verdim.

Başını yavaşça salladı. "Eminim."

Kulağa samimi geliyordu ama... Yine de tam olarak inandığımdan emin değildim. Onun sözüne inanmak zorundaydım. Yapacak başka bir şey yoktu. "Pekâlâ."

Duncan'ın hırıltısı aniden biraz daha yükseldi. Yanımdaki yerinden kıpırdamamıştı, sırtında bir mohawk sıralanmıştı ve o küçük, keskin beyaz dişler hala çok belirgindi. Olanlardan sonra ondan korkmuş muydu?

"Sorun yok, Duncan." Uzandım ve sırtını okşadım. Bu, üstesinden gelmemiz gereken başka bir şeydi. "Bu Henri. Matti'nin kuzeni. Eskiden arkadaşım." Eski "arkadaşıma" baktım ama onun dikkati yavru köpeğimdeydi. "Daha önce büyük ve korkutucu olduğunu biliyorum ama bize zarar vermeyecek." Bu kez ona döndüğümde Henri'nin gözleri benim üzerimdeydi. "Değil mi, Fluffy?"

"Doğru," diye kabul etti.

Duncan buna inanmıyordu. Bu adam daha önce onu bir kurban töreni gibi tutmuştu. Donut'ımın sırtını biraz daha okşadım ama ikna olmamıştı.

"Sorun yok," diye tekrar denedim, diğer elimi uzattım. Henri'nin koluna koydum, ne önkoldu ama. Parmaklarım tam olarak saramıyordu, denediğimden değil ama belliydi. Kol boyunca belirgin damarlar vardı. Kurda dönüşebilen bir adam olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde çok kıllı değildi. "Henri bir arkadaş."

Parlak kırmızı gözleri bana doğru kaydı ve ben de yumuşak sırtını bir kez daha okşadım.

"Gördün mü?" Avucumu Henri'nin kolundan omzuna, şişkin pazularının üzerinden geçirdim ve sonra tekrar eline götürdüm.

Parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyor ve her şeyi tekrar yapıyordum. Sıcacıktı ve diğer kasları da hayal edebileceğim kadar sertti. Gerçeği bilmesem, yakışıklı bir yüze sahip modern zaman Paul Bunyan'ı olabilirdi. "Sorun yok, Duncan."

Oğlumun hırlaması biraz düzeldi ama çok değil.

Henri de onu etmeye çalışarak, "Ben bir dostum, yavrum," dedi. "Sana ya da annene zarar vermeyeceğim."

Bana Duncan'ın annesi demesi boğazımı düğümledi....

Henri konuşmaya devam etti. "İzle," dedi ve yavaşça bana doğru uzandı - oğlumun küçük hırıltısı bir kez daha yükseldi ama Henri bunu duymazdan geldi - ve elini başımın üstüne koydu. Acele etmeden, kafatasımın yanından aşağıya, kulağımın üzerinden geçirdi ve tekrar yaptı.

Henri Blackrock beni okşuyordu.

"Sorun yok," diye tekrar konuşmaya başladım, Henri'nin gövdesine biraz daha yaklaştım ve avucumu o kalın, kordonlu ön kolun üzerine koydum. "Bana zarar vermiyor. Gördün mü? Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor."

Duncan hâlâ ikna olmamıştı ve Henri'nin açık renkli bakışlarıyla karşılaşp kaşlarımı kaldırdım, Duncan'a onunla güvende olduğumuzu göstermek için başka ne yapabileceğimden emin değildim. O iki sefer dışında hiç bu kadar savunmacı olmamıştı.

Ama Henri beni yaklaştırmamasından ne yapacağını biliyor gibiydi.

Dizim kalçasına değene kadar yana kaydım. Henri'nin kolları açıldı ve bir solukta bir tanesini bana doladı. Beni kendine doğru çekti. Sonra diğer elinin avuç içiyle akıcı bir hareketle yüzümü omzuyla boynu arasındaki çentiğe doğru çekti.

Anlamıştım. Duncan'a benimle böylesine yakın ve savunmasız bir pozisyona girecek kadar bana güvendiğini gösteriyordu. Bir ebeveyn bunu çocuğuyla, muhtemelen aile üyeleriyle ya da yakın arkadaşlarıyla yapabilir. Onur duydum ama daha da çok şaşırdım.

Neredeyse daha önceki deneme süresi durumuyla ilgili BS'sini telafi ediyordu. "Arkadaşlar," dedi Henri.

"Arkadaşlar," diye kabul ettim toplayabildiğim en neşeli sesle. *Bu sırada, o bana sarılırken kollarımdan biri bedenlerimizin arasında sıkışmıştı.*

İzin verseydi kucağına tırmanırdım.

Kes şunu, Nina.

Yakışıklı ve en sevdiğim vücut tipine sahip olan bir yabancının bana sarılması beni bir sapığa dönüştürecek kadar zor durumda mıydım? Hormonlarımın bu saçmalığı derhal durdurması gerekiyordu.

Buradaki herkesin büyük olasılıkla olağanüstü duyulara sahip olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Uzun zamandır normal insanların arasında yaşamak beni tembelleştirmişti. Sırlarımın olması, her zaman bu kadar savunmasız ve dürüst olmamak güzeldi.

Ayrıca Sienna ona olan ilgimi daha önce fark etmişti.

Eğer şimdi garip davranırsam, bu herkese yanlış bir mesaj gönderecekti. Ayrıca, vücudum sadece çok az tanıdığım birinin değil, *en yakın arkadaşımın aile üyesinin* yanında yapmaması gereken bir şey yaparsa utancımından ölürdüm. İşler benim lehime sonuçlanırsa komşum olabilecek biri.

Umarım duyularını açmamıştır. Kurtlar bütün gün, her gün etrafta dolaşp her şeyi koklamazlar ne de olsa. Matti'nin duyularını sadece evdeyken ya da diğer insanlar hakkında emin olamadığı ve onları hissetmek istediği durumlarda açtığını biliyordum.

Neyse ki Henri'nin burnu fazla mesai yapmıyordu ve bir süre sonra arkasına yaslandı, avucu yüzüme giderken bakışları Duncan'da kaldı.

Bir noktayı kanıtlamayı bitirmemişti ve görünüşe göre benim de onun yanında aynı derecede rahat olduğumu göstermek istiyordu.

Henri çenemi geriye doğru eğdi, ben de bir oyuncak bebek gibi ona izin verdim ve adam hiç vakit kaybetmeden alnını boynuma dayadı. Hareketleri yavaştı. Açısı değişti, böylece burnu kulağımın hemen altına kadar bir çizgi çizdi. Sonunda burnundan köprücük kemiğime dokunan yumuşak nefes puflarından beni kokladı... biraz da ağzından....

Eğer duyuları daha önce açık değilse bile şimdi açıktı.

Titreyemedim. Kesinlikle yapamazdım. Bu baştan bir kurt adam işiydi. Saatler önce beni geri çevirdiğinde onu davet ettiğim şey . Sayılırdı. Daha önce kimsenin bunu yaparken kolunu bana doladığından emin değildim. Kimse de bunu bu kadar *yavaş yapmamıştı*.

"Beni yeniden tanımaya çalışıyor, Dunky," diye açıkladım, Henri'nin yüzü iki yana dönerken sesimi eşit tutmak için hayatım pahasına mücadele ettim. Nefesleri yine oradaydı. Yanağı. Burnu. Hepsi bir marka gibiydi. Bir arada tutmak zorundaydım. bir arada tutmak zorundaydım ve bunu da bildiğim tek yolla yaptım. I

gevezelik etmeye başladı. "Birbirimizi uzun zamandır görmedik. O zamanlar şimdiki gibi kokmuyordum," diye açıkladım, sonunda geri çekildiğinde yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Henri'nin göz kapakları düşüktü. Dudakları hafifçe ayrılmıştı. Güçlü bir çenesi vardı. Çenesinde küçük bir yarık vardı. Çarpıcı yüz kemiklerini saran kalın kaşlarının çerçevelediği derin bakışlı gözleri.

Ona göz kırptım ve başka bir şey söyleyemeden öne doğru eğilip yüzümü daha önce olduğu yere sıkıştırdım. Omzuyla boğazının arasına. Sadece sıcak değil, aynı zamanda yağmur ve sedir gibi odunsu bir şey kokan bir nokta.

Güzel, çok güzel.

Henri'nin bunu bilmesini istemedim. Seçme şansım olsa bile. "Gördün mü Donut? Arkadaşlar," dedim yavru köpeğime, olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde biraz daha nefes alarak.

Geri çekildiğimde Henri beni izliyordu, göz kapakları hâlâ aşağıdaydı ama ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Durdu," dedi bana çok yakın olan adam.

Fark etmemiştim. Sonuna kadar geri çektim ve hissettirdiği kadar sıkı görünmemesini umarak tekrar gülümsedim. "Burada olmamızın senin için sorun olmadığına *emin* misin?"

On yılı aşkın süredir görmediğim yüzü orada asılı kaldı ve bir an sonra başını sıkıca salladı.

Henri'nin pantolonunun yanından alçak bir çınlama duyuldu. Ayağa kalktı ve kot pantolonunun arka cebini karıştırdı. Ekrandaki yazıyı okurken konuşmaya başladı. "Kahvaltı saat dokuzda. Dallara dikkat edin. Doktor asistanımız şu anda burada değil ve en yakın hastane bir saatten fazla uzaklıkta."

"Tamam."

Henri bir an tereddüt etti. O ana kadar daha önce giydiği tozlu beyaz gömleğini değiştirdiğini fark etmemiştim. Dudağı da iyileşmişti.

Bana uzun uzun baktı. "Senin için gerek yok, değil mi?" İkimiz de neyi kastettiğini biliyorduk.

Onlar gibiydim ve değildim ve bunu kişisel algılamak istemiyordum. Bir keresinde babama, eğer ondan korkuyorlarsa neden komşumuzun karşısında oturduğumuzu sormuştum ve o da "*Bu nedenle Nina. Onun varlığı sevdiğimiz şeyleri başka bir yerde olabileceğimizden daha güvende tutuyor.*"

"Nasıl?"

Başımı okşamıştı. *"Ondan korkan bir tek biz değiliz."*

Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Korku vardı, saygı vardı ve bunların arasında gri bir alan vardı. Ve hayatta kalan tek küçük domuzun tuğla evde saklanması bir nedeni vardı.

Başımı salladım. "Hayır, endişelenmene gerek yok." Elimi kaldırdım, parmaklarım V şeklindeydi. "Huzur içinde geldim."

O gün ikinci kez kimse şakama gülmedi.

Telefonu tekrar çaldı ama duymazdan geldi. "Sadece emin olmak istedim." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni yere düşürdüğüm için özür dilerim," dedi o alçak sesiyle, yüzünde tanıyamadığım bir ifade belirdi, başparmağını ekranda kaydırıp kulağına götürmeden önce, "Blackrock," diye bağırarak eve doğru yürümeye başladı.

"İyi uykular" diledim yine de, bu etkileşim hakkında tam olarak ne hissettiğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, genel olarak onun hakkında.

Matti ve Sienna için ben her zaman Nina'ydım. Yaptığım her iyi ve kötü şeyi biliyorlardı ve yine de beni seviyorlardı. Her zaman seveceklerini düşünmüştüm.

Benim hakkımda bildiklerini seven başka insanlar da vardı. Güzelce gülebiliyorduk. Konuşabiliydik. Ama onları uzak tuttum, endişelenmeye gerek olmayan şeylere nasıl tepki verebilecekleri veya verecekleri konusundaki endişelerim nedeniyle hakkımda bildiklerini filtreledim. Bilekliğimi diğer büyümlü varlıkların yanında takmak bana her zaman sürekli bir filtre takıyormuşum gibi hissettirdi - bazı insanlar sadece bir parçamı görebiliyordu ki bu doğrudu.

Sarhoş bir denizkızı bana yaptığı en karanlık şeyleri anlatabilirdi ama ben asla aynısını yapacak kadar açık sözlü olamadım.

Ya Henri için? Sadece birkaç saat içinde Cricket olmuştum, tanıdığı kız ve Nina, anlamadığı ve çok sert yargılamamak için çabaladığı yetişkin - en azından bana öyle geliyordu. Bu iki insan arasındaki dalgalanmaları çoktan belli olmuştu. Bu konuda ona kim olduğumu göstermekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu ve bunun için zamana ihtiyacım vardı.

Bunun da ötesinde, ona karşı bir çekimim vardı. Sadece küçük bir çekim değil, eğer seçme şansım olsaydı, dilediğimden daha fazla. Daha önce yakışıklı olarak tanımlayabileceğim biriyle sanmıyordum ama şimdi onu görünce bu kelimenin nasıl kullanılabileceğini anladım.

Tüm bunları düşünürken Duncan kucağıma , dikkati bizden uzaklaşan figürdeydi. Burnumu başının tepesine dayadım ve ben de izledim, Henri'nin sesinin alçak mırıltısı mesafeye rağmen bize ulaşıyordu; ıssızlığın ortasında olmanın iyi ve kötü yanlarından biri de buydu: her şeyi duyabiliyordunuz. Ön kapı açıldı ve kısa süre sonra kapandı.

Ancak o zaman Duncan'ın burnu Henri'nin yanağını ovduğu noktaya gitti. Orayı kokladı. Bunu yaptığında saçlarını mohawk yapmadı, ki bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Belki Henri bizim için kuralları esnetmeyecekti ama bize karşı da çalışmayacak gibi görünüyordu. Bunu bir kazanç olarak kabul etmeliydim. Ve belki de buradaki bazı erkekleri tanımamda bana yardımcı olabilirdi. Çünkü bu konuda da çalışmam gerekecekti: bir eş bulmak.

Tabii o bir seçenek değilse? Bunu daha sonra düşünecektim. Önce önümüzdeki üç ayı atlatmamız gerekiyordu.

Şimdilik, odaklanmamız gerekiyordu. İnsanların bizi sevmesini sağlamaya.

Yol boyunca kimseyi korkutmamak.

Ve umarım Henri bir noktada bizim tarafımıza geçer.

Ama Duncan için her şeyi yapardım ve şimdi bunu kanıtlamam gerekiyordu.

CHAPTER 6EVEK

!!

İkiniz de... bunu nasıl söylesem? S-h-i-t. İkiniz de s-h-i-t," diye kıkırdadım ertesi sabah Sienna ve Matti'nin önünde.

Haklı olmaktan daha iyi çok az şey vardı.

Ve bu konuda kendini beğenmiş olabileceğiniz zamanlardan bile daha az.

İkinci ve üçüncü en sevdiği kişilerin neden bize mesaj atmadığını öğrenmek için odamızdan çıktığımızda Duncan zaten bir saate yakın bir süredir uyanıktı. O zamana kadar ben de neredeyse iki saattir uyanıktım. Kendimi kötü hissederek uyanmışım, sersemlemiş ve telaşlıydım, sanki gecenin bir yarısı olan bir şeyi hatırlamam gerekiyordu ama nedenini bilmiyordum.

Rüya görmemiştim. Rüyalarım arasında yıllar geçti. O kadar uzun zaman ki, detaylarını unuttum ama bana hissettirdiklerini ya da her seferinde benimle konuşan sesin nasıl olduğunu unutmadım. Hiçbir anlam ifade ve sorun şu ki, bu konuda konuştuğum hiç kimse rüya görmediğimi söylediğimde bana gerçekten inanmamıştı. Hepsi sadece onları hatırlayamadığımı düşünüyordu.

Durum öyle değildi.

Gece boyunca her ne olduysa, normalden daha erken uyanmış, kendimi kötü hissetmeme neden olan hayali örümcek ağlarından kurtulamamıştım. Tekrar uyumaya çalışmaktan vazgeçtiğimde, Duncan elektrikli testereyle keserken bir an önce halletmem gereken küçük şeyler için bir plan yapmaya çalıştım. Sonra tekrar duş aldım, her ne kadar dün gece içeri girdikten sonra duş almış olsam da. Her zaman kullandığım kokusuz sabunu kullandım.

ile yıkandım, bu yüzden hayatımın büyük bir bölümünde kokularımı hassas burunlar için sınırlandırmaya alışkındım.

Sonra işemeye gittik ve sonunda bu ikisini aramaya çıktık, ancak onları ölüm döşeginde bulduk.

Sienna yorganın altındaki yerinden, aynı sesi çıkarırken kolunu gözlerinin üzerine atmış olan Matti'nin yanında inledi. "İkimizin de midesi gevşemişti. Sen yapmadın mı?" diye inledi.

"Hayır, ama sana benzin istasyonundaki o sosislileri almamanı söylemiştim, değil mi? Sen de bana '*Biz hiç hastalanmayız Nina. Benim midem sağlamdır,*' dememiş miydin?" İki orta parmağımı yiyen bir ses tonuyla hatırlattım. Güldüm ve kapının pervazına yaslandım. "Siz benzin istasyonu acemilerisiniz. Asla sosisli sandviç yemez ya da nacho almazsınız," diye onlara o zaman kullandığım kelimeleri hatırlattım.

"Kapa çeneni Nina," diye mırıldandı Matti, donuk gözlerini bana kadar kolunu kaldırarak. "Kıçım iki tane on kiloluk bebek doğurmuş gibi hissediyorum."

Ben kıs kıs güldüm ve Sienna bile inlemeden önce homurdandı. "Yapma," dedi kendi acı dolu ses efektleri arasında.

"Evet, Matti, onu güldürme. Başkasının yatağında sıçmasına gerek yok. Burada iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

Aynı anda inledi ve yerden bir yastık alıp bana fırlatmaya çalıştı. Yastık yatakla yatak odasının kapısı arasında yere çarptı. Bu kadar zayıf olmak için gerçekten hastaydılar.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz?" Nazik olmaya karar vererek onlara sordum.

Yanıtları daha fazla inleme şeklinde geldi, ben de bunu "hayır" olarak algıladım. Komodinlerinin yanındaki su bardaklarından susuz kalmayacaklarını biliyordum. Muhtemelen elektrolitlerini yenilemek için karavanımdan onlara biraz tuz getirmeliydim.

Bir anneye dönüşüyorum, o anda fark ettim.

Sağ ayağımın yanında oturan sakın yavru köpeğe baktım ve gülümsedim. Kuyruğu sallanıyordu, üzerindeki alev küçük ve lacivertti. Gece yarısı bir kez yuvarlanmıştı, o kadar iyi uyumuşt ki.

"Pekala, kahvaltı işini halledeceğiz. Henri.... aşağıda olmamızı söyledi."

Beni dinlemiyorlardı. Ya da belki de inlemelerinden beni duyamıyorlardı.

"Cep telefonum yanımda. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı? Sienna'nın kışını sileceğim ama seninkini silmeyeceğim, Matti, en azından

Yetmişli yıllar," dedim ve bir yastık daha havada uçuşurken odadan çıktım. "Sizi seviyorum çocuklar," diye seslendim, çöreğimle göz teması kurmadan önce odalarının kapısını kapattım. "Dunky, aşağıya tek başımıza inmek istemezdim ama başka seçeneğimiz yok. Buna alışsak iyi olur. En azından birbirimize sahibiz."

Başını eğdi, "*evet*" demesi bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattı.

Her mevsimin en kötü koşullarında lastik değiştirdik, yürüyüşlerde kahverengi ayılarla karşılaştık ve bir ya da iki kez geceleyin hiçliğin ortasında mahsur kaldık.

Duncan ve ben bazı şeyler yaşadık.

İkimiz de kovboy olmayabilirdik ama bu bizim ilk rodeomuz değildi ve biz bir takımdık.

Duncan Donut Takımı.

Eninde sonunda alışmamız ve Matti ve Sienna olmadan da insanlarla tanışmamız gerekecekti. Bu kısmı tartışmaya açık değildi. Oğlum yanımdayken aşağıya indik. Her yönden sesler geliyordu. Burada yaşayan insanlarla yemek yeme meselesini nasıl hallettiklerini sormamıştım. Dün gece dördümüz karavanımda yemek yerken çantalarımızı almıştık. Gözlüklü yaşlı Franklin, bu binada kaç kişinin yaşadığı konusunda muğlak konuşmuştu. Herkes yemeğini paylaşıyor muydu? Herkes kendi yiyeceklerini kendi mi alıyor ve eşyalarına isim ve etiket mi koyuyordu? Sorularım vardı. Şimdiye kadar birlikte yaşadığım tek insanlar ailem ve Sienna'ydı.

"Günaydın, Nina ve Duncan."

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Koridorun sonunda, dün bizi gezdiren yaşlı adam başını eğerek selam verdi. Elimi kaldırdım. "Günaydın."

Şişkin yüz hatlarının yokluğundan Franklin'in bir süredir uyanık olduğu anlaşılıyordu. Üzerinde bordo bir yelek olan düğmeli gömleği, haki pantolonunun içine sokulmuş, gözlükleri burnunun üzerinde, bana bir kütüphaneciyi düşündürdü. Çok çekici görünüyordu.

Bazı nedenlerden dolayı bu izlenime güvenmedim.

Ve dünkü turumuz sırasında da teyit ettiğim gibi, onun büyüsunü hissedemediğimi tekrar fark ettim.

Bileğinde bir bilezik gördüğüme emindim. Uzun kolları da şu anda herhangi bir izi saklıyordu. Neydi o? Sorsam Henri bana ne olduğunu söyler miydi?

"Odanız rahat mıydı?" diye sordu yaşlı adam.

"Evet. Mükemmel, teşekkür ederim."

Başını biraz sertçe salladı, en azından ben öyle düşündüm. "Size mutfağa kadar eşlik edeceğim. Henri yumurta yapıyor ve bize yemek yapma sırası ona geldiğinde bu büyük bir zevk oluyor."

Dağ adamı Henri'nin kendinden başkaları için yumurta yapması fikri karşısında yüzümü buruşturamazdım. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

Yaşlı adam bizi çatlak bir kapının dışında bekledi - altta daha küçük bir köpek kapısı vardı - içeriye hızlı bir bakış bir yatak odası olduğunu doğruladı. Sanırım onun odasıydı. Görünen tek şey ikiz yataktan biraz daha büyük bir yataktı ve yapılmıştı. Duncan ayaklarının dibinde durduğunda Franklin gülümsedi. Yaşlı adam başının üstünü kaşımak için uzandı. "Yakışıklı çocuk nasıl uyudu?"

Yakışıklı çocuk kendi cevabında burnunu adamın eline çarpmak için uzandı.

Oğlum sevecen davrandığına göre kadar da kötü olamaz, değil mi?

Ayrıca, Duncan'ın iltifatlarına bayılırdım. Şüpheli görünebilirdi ama iyi bir zevki vardı. "Harika. Bu sabah yataktan çıkmak istemedi." Gecenin yarısında göğsümün üzerinde uyumuştı ve ben zar zor nefes alabilmıştım ama bundan asla ama asla şikâyetçi olmayacaktım.

Franklin başını salladı ve dün mutfağın nerede olduğunu açıkladığı yere kadar onu takip etmemi işaret etti. Dün gece susadığımızda karavanıma gitmiş ve etrafta dolaşmak yerine marketlerde doldurduğum beş galonluk sürahilerden su almıştık. Utangaç değildim ama buraya bu kadar çabuk evimmiş gibi davranmaya hazır değildim.

"Sorunuz var mı?" Yaşlı adam bana döndü. "Dün her şeyin üzerinden hızlıca geçtik."

Bu içimi rahatlattı. "Aslında ben de şu anda merak ediyordum... Bu binada kaç kişi yaşıyor?"

"Yaşlılardan üçü kulüp binasını ev olarak kullanıyor, ben de dahil. Hepimiz birinci kattayız, beni bulduğunuz koridor boyunca uzanıyoruz. Diğerleri şu anda tesis dışında, ailelerini ziyaret ediyorlar. Çocuklardan birinin de bizimkinin yanında bir yatak odası var." Dün gece bundan hiç bahsetmemişti. "Üçüncü katta, aile üyeleriyle birlikte yaşamayı tercih etmeyen ya da böyle bir seçeneği olmayan iki çiftleşmemiş topluluk üyesi var."

Bu yorumu ruhumda hissettim.

"Mülkte sahip olduğumuz evler, aile birimleri olan üyelerimiz için ayrılmıştır."

"Aile birimi olarak ne sayılır?" Ben sordum.

"Bir yetişkin ve bir çocuk ya da evli bir çift. İki ya da daha fazlası bir aileyi oluşturur," diye yanıtladı. "Sen ve Duncan deneme sürenizden sonra aile olacaksınız."

Başka bir koridorun sonuna geldik, pişmiş et kokusu yaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Duncan tırısı bile kalktı, burnu yukarı kalktı, kuyruğu havaya dikildi. Neredeyse hoplayıp zıplıyormuş gibi görünüyordu.

Telefonumu cebimden biraz çıkardım ve onun bir fotoğrafını çektim.

Franklin konuşmaya devam etti. "Çok kalabalık olmadığımız için kahvaltı ve akşam yemeği için bir yemek programı belirledik. Bu daha uygun, böylece birbirimizin üzerine basmıyoruz ve tencere tava temizlemekle ilgili tartışmalar olmuyor."

Başımı salladım, dinliyordum... ama bir yandan da gözüm Prancer'ın üzerindeydi. Kulakları o kadar uzundu ki yerde sürüklenmekten birkaç santim uzaktaydı. Çok değerliydi.

Daha da sevimli olanı, kokusunu aldığı ve heyecanlandığı her neyse, onun heyecanla "*Evet, evet, evet, evet,*" dediğini belli belirsiz duyabilmemdi.

"Kilerde, ne zaman kahvaltı ya da akşam yemeği hazırlayabileceğinizi ve hangi yemeği hazırlayacağınızı belirtebileceğiniz aylık bir takvim var. Tek isteğimiz yirmi dört saat önceden karar vermeniz. Eğer birisi yemek istemiyorsa, yemez. Bazen birilerinin normalden daha yoğun olduğunu anlıyoruz, bu nedenle bunu yaptığınız sürece kaç kez yapacağınız konusunda minimum veya sınırimız yok. Bu konuda adil olun, tek istediğimiz bu. Bazı günler herkes kendi başınadır." Kahverengimsi yeşilimsi gözler benimkilerle buluştu. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Hayır, ben yemek yapmayı seviyorum" diye onayladım, programlarını düşünürken. "Yiyeceklerin parasını kendimiz mi ödüyoruz yoksa herkes parasını birleştiriyor mu?" Ufak tefek ekstra masrafları çok da dert etmeden geçinecek kadar kazanıyordum ama diğer yetişkinleri beslemek? Özellikle de etoburları?

Bunun için yeterince kazanmadım.

Franklin irkilmiş görünüyordu. Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Toplum fonu tüm sakinlerin yiyeceklerini karşılıyor. Bizim bir

Haftada bir kez yiyecek teslim eden bir bakkaldan gelen sevkiyat. Eğer temel gıda maddelerinin dışında bir şey isterseniz, onu kendiniz satın almakla yükümlüsünüz."

"Bir toplum fonu mu var? Yiyecekleri mi ödüyor?" Geniş bir mutfığa açılan kapıya geldiğimizde sordum.

Oda ticari bir mutfak büyüklüğündeydi ama yine de ev gibiydi. Koyu renk dolaplar duvarların çoğunu çevreliyordu, iki dev ada ve durduğumuz yerden görülebilen en az dört ankastre fırın vardı. İki kapılı büyük bir paslanmaz çelik buzdolabı diğer duvarı kaplıyordu ve yan tarafta bana restoranlarda gördüğüm gömme buzdolaplarını hatırlatan başka bir çelik kapı vardı.

Ama en hayret verici olanı, bir elinde spatula, ayaklarının dibinde beyaz bir kurt yavrusu olan, çok gözlü ocağın başındaki adamdı.

"...toplumdaki işletmelerden elde edilen gelirler bazı şeylerin masraflarını karşılıyor. Temel gıda maddeleri derken kastettiğim çoğunlukla etler ama aynı zamanda ekmekler, bazı süt ürünleri, meyveler ve sebzeler. Eğer nadir bulunan bir Fransız peyniri arıyorsanız, bu sizin mali sorumluluğunuz olacaktır."

Lanet olsun, söylediklerinin bir kısmını kaçırmışım. Henri'nin sırtına fazla odaklanmıştım, yaşlı adam konuşurken o da dönmüştü. Yeşil flanel gömleğini kot pantolonunun içine sokmuştu, saçları duştan dolayı nemliydi. Dün gecedен beri tıraş olmuştu.

Pürüzsüz bir cilt ona da çok yakışıyordu.

"Günaydın Henri," diye selamladı Franklin onu. "Nefis kokuyor."

"Peynirli omlet," diye açıkladı kurt adam. Bakışları bana doğru kaydı. "Günaydın," diye selamladı bizi. Çok kibardı.

Gülümsedim. "Günaydın Henri. Merhaba, Agnes."

Beyaz köpek yavrusu vücudunu yana doğru eğmiş, gözlerini bizden ayırmıyordu. Eğildim ve Duncan'ı ona göstermek için kucağıma aldım, her ne kadar o ana kadar çoktan kokusunu almış olsa da. İkisinin de kulakları dikildi. Onu yere bıraktıktan sonra Franklin'in çift kapılı buzdolabına yönelmesini ve bir portakal suyu kabı çıkarıp havaya kaldırmasını izledim. "Nina?"

"Evet, lütfen."

"Su için... oh, bulmuş," Franklin tam höpürdetme sesinin bana ulaştığı anda sözünü kesti ve yerde biri seramik, diğeri paslanmaz çelik iki su kabı bulmak için eğildim.

Duncan seramik olanından içiyordu. "Bunları gün boyunca yıkıyoruz. Kirli görürseniz lütfen temizleyin."

Ocakta Henri omzunun üzerinden, "Yemek seçen biri mi?" diye sordu.

Elimde olmadan biraz ürperdim. "Hayır. Bir hafta önce ölü hayvanları yemeye çalışmayı bıraktı." Ağzından çıkardığım şeyleri hatırlayınca boğazımda bir tıkaç oluştu. Bir yanımda bu yüzden hastalanmayacağını düşünmüştü - Matti'nin çocukken kurt formundayken yavru köpek gibi her türlü berbat şeyi yediğini hatırlıyorum - ama en azından daha iyi bir bağışıklık sistemi oluşturan kadar fazla delirmek istememiştim.

Henri dönüp çekmecedan iki dokulu silikon paspas çıkarmadan önce başıyla onayladı. Sonra buzdolabından kap üstüne kap ve kısa bir konserve kutusu çıkarınca ağzım açık kaldı. Saatler önce yüzümü boynuna çeken adam, küçük, benekli, kabuklu yumurtaları, çeşitli çözölmüş etleri ve ardından konserveden sardalyaları altlıkların üzerine yaydı ve yiyecekleri bir çatalın altıyla oluklara itti. Duncan ve Agnes'in gelip onun ayaklarının dibinde oturduklarını ve her ikisinin de yavru köpek yüzlerinde hevesli ifadeler olduğunu görmek için tekrar tezgahın kenarına eğilmem gerekti.

Ve Duncan birkaç saat önce ona hırıliyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kahvaltı için bu iyi mi?" Franklin bana bir bardak meyve suyu uzatırken Henri arkası bize dönük bir şekilde sordu.

"Mükemmel," dedim ona, normalden çok daha nefes nefese, çoğunlukla onlara yedirdiği şeyden zevk ve şaşkınlık içinde. Duncan'a kahvaltıda verdiğimin neredeyse birebir kopyasıydı. Göğsümü biraz tuhaf hissettirdi.

"Bir sorun mu var?" Franklin yanımdaki koltuğa otururken sordu. "Hayır."

Bu doğrudu ama dürüstlük en iyi politikaydı. "Sadece Onu biyolojik olarak ihtiyacı olan şeylerle beslemediğim için endişeleniyordum. Şimdi ona verdiklerimin sizin olması gerektiğini düşündüğünüzden çok da farklı olmadığını görünce kendimi çok daha iyi hissediyorum." Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bildiklerinden değil ama onlara kendimden daha çok güveniyordum. Bir beslenme uzmanının onun kilosu için önerdiklerini uyguluyordum.

Yaşlı adam garip bir şekilde ya da belki de isteksizce sırtımı sıvazladı. Franklin'in kaç yaşında olduğundan emin değildim. Elli yaşlarında da olabilirdi, seksen yaşlarında da. Gözlükleri ona bir dede havası veriyordu,

Ama onda bana pek de yaşı gibi gelmeyen başka bir şey vardı.

Ya da belki de kolunun altındaki bilezik yüzünden güvensiz davranıyordum.

"Sağlığı yerinde. Onunla iyi bir iş çıkarmışsın Nina. O mutlu ve sağlıklı, aranızdaki bağ da güçlü görünüyor. Tüm bunlar önemli. Bir çocuğu sağlıklı bir diyetle besleyebilirsiniz, ancak sevgi ve güvenin olmadığı bir atmosferdeyse, bu onlar için kötü beslenme seçimleri kadar zararlı olabilir."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim, sözlerini düşündüm ve içlerindeki gerçeği gördüm.

Başını salladı, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerimin içine dikkatle baktı. Biraz sert olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle elini bıraktı. "Kahvaltıdan sonra yapmam gereken işler var ama yavruyu yakında konuşuruz," diye teklif etti. "Onun olası mirası konusunu araştırmaya başlayacağım ve herhangi bir bilgi edindiğimde size geri döneceğim."

Merak ettim. Hem de nasıl merak ettim. Ama bir cevap için bu kadar beklemiştik. Biraz daha zamanın ne önemi vardı? Önüne bir tabak konduğunda, "Teşekkür ederim Franklin," dedim.

Henri'nin boğuk sesi, "Ne yediğinizi bilmiyorum, o yüzden kendiniz servis yapın," diye açıklarken menzile geri dönmeden önce kısa bir süre bakışlarımla karşılaştı.

Gözleri daha mı güzelleşmişti yoksa ben mi hayal görüyordum? "Teşekkür ederim."

"Yemeklere kaydolmak için takvim şurada." Henri büyük mutfakın uzak köşesinde, gömme buzdolabı olduğundan emin olduğum şeyin yanındaki normal görünümlü kapıyı işaret etti.

Birisi konuşmamıza kulak misafiri olmuştu.

"Bir bakayım," dedim ve kalkıp, üzerinde annemle babamın eskiden kullandıklarına neredeyse tıpatıp benzeyen çiçekler krem rengi bir tabağa yiyecek doldurmakla meşgul olduğu yere doğru ilerledim. Duncan bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kahvaltısının beklediği tezgâha verdi.

Şu andan itibaren sadece biz olmamaya alışmam gerekecekti. En azından birkaç ay boyunca bu binada yaşayacaksak her sabah böyle olacaktı. Ondan sonra işlerin nasıl değişeceğini kim bilebilirdi? Bu konuda üzülemezdim, onu paylaştığım için, yaşadığımız hayatın yasını tuttuğum için, yeni yerlere gittiğim için, sütyensiz kahvaltı ettiğim için, iş programıma göre istediğimiz her şeyi yapabildiğim için.

Hiçbir şey aynı kalmıyordu ve güvende olması gerekiyordu.

Burada yeni bir rutine başlayacağız. Yeni alışkanlıklar ediniriz. Farklı bir hayat yaratırız.

Her şeyden çok, iyi bir örnek olmam gerekiyordu. Önceki hayatımızla ilgili kederimi hissetmesine ve bu yüzden kafasının karışmasına gerek yoktu. Ben yapamazsam onun ilerlemesini nasıl bekleyebilirdim?

Yığından bir tabak aldım ve Henri kendi porsiyonlarımı almak için kenara çekilene kadar bekledim, istifa ve kararlılık vücudumu ve beynimi çelikleştirdi. Açık büfe gibi dizilmiş tabakta bahsettiği peynirli omletlerin yanı sıra domuz pastırması, bir çeşit hamburger köftesi ve irmik olduğuna emin olduğum bir tencere vardı. Bu kısım beni şaşırtmıştı çünkü tanıdığım her kurt adam et, balık ve avokado, tereyağı ve az miktarda peynir gibi yüksek yağlı yiyecekler dışında bir şey yemezdi. Meyve tolere edilebilirdi - meyve suları her zaman hoş karşılanırdı. Makarna veya ekmek gibi karmaşık karbonhidratlar nadiren yenirdi. Belki sade bir patates ya da birkaç patates kızartması ile idare edebilirlerdi.

"İrmik sevmez misin?" diye sordu o homurdanan ses. Henri'ye bir kez daha göz attım.

Yüz hatları Matti'ninkinden o kadar farklıydı ki benzerliklerini görmek zordu.

Çeneleri ve elmacık kemikleri farklı şekillerdeydi, göz renkleri de aynı değildi; yapıları kaslıydı ama tamamen zıttı. Fiziksel olarak sahip oldukları tek benzerlik ikisinin de uzun boylu olmasıydı. İçeride ve dışarıda gece ve gündüz gibiydiler.

Matti, Amarak ataları sayesinde bu formdaki bir kurt için iriydi ama Henri'ye kıyasla cılız bir ergen gibi görünüyordu - bunu ona asla söylemeyeceğimden değil.

"Hayır, irmiği severim," dedim ona. "Sadece onları gördüğüme şaşırdım. Aşağı inmeden önce, bundan sonra öğle yemeğime biraz lif katmam gerektiğini düşünüyordum." Gülümsedim. "Bunları yaptığın için teşekkür ederim."

Çenesi büküldü ama çenesini eğdi.

"Burada yaşayan herkesin çoğunlukla etobur olduğunu söylemeliydim," diye araya girdi Franklin, dikkatimi bu kadar farkında olmamam gereken adamdan ayırarak. "Yemek planlaması için."

"Sorun değil, annem de babam da büyümlü formlarında birer kurt. Buna alışkınım," dedim yaşlı adama.

Bakışları bir an için daraldı, sonra başını sallayarak ağzına küçük, sıkı bir gülümseme yerleştirdi. "Anlıyorum." Franklin'in dikkati bir an için tabağına kaydı ve ardından, "Yulaf ezmesi isterseniz... Çocuklar için hazır yulafımız yok mu Henri?" diye sordu.

"Var," diye cevapladı Fluffy, tabağını tezgâhın üzerine koyup etrafında dolaşmaya başladı. Bir paspas aldı ve buzdolabına en yakın duvara dayadı.

Agnes hareket etmedi ama Duncan'ın kuyruğu sallandı.

Görünüşe göre, çöreğim şimdilik Henri için endişelenmiyordu. Yemek yaptığı için miydi? Yoksa dün gece olanlar onu sakinleştirmiş miydi?

Henri diğer mindere gitti ve onu bir adım öteye yerleştirdi. "Agnes ve Duncan, artık yiyebilirsiniz." Bir beyaz tüy yumağı ve bir siyah tüy yumağı hiç tereddüt etmeden kahvaltılarına doğru atıldılar.

"İki yaşında mı demiştin?" diye sordu en yakın arkadaşımın kuzeni, yavruların yemeklerini mideye indirmelerini izlerken.

"Öyle. İki yıl ve birkaç ay." Dunky bir haftadır yemek yememiş gibi davranıyordu.

Henri düşünceli bir sesle, "Yaşına göre kendini iyi kontrol ediyor," dedi.

Tabii ki öyle yaptı. Bu yorum beni fazla kendini beğenmiş yaptı ama alçakgönüllü olmaya çalıştım ve "O çok iyi bir çocuk. Agnes kaç yaşında?"

"Sekiz," diye yanıtladı Franklin.

Sienna Henri'nin bir eşi olmadığını söylemişti ama....

Hayır, kız onun değildi. Matti şimdiye kadar bir şeyler söylerdi.

Düşündüm de, Shiloh ve Pascal'ın aksine, dün topluluğa döndükten sonra kızgın ebeveynleri ya da vasileri ortaya çıkmamıştı. Henri ona cezasını büyüklerden almasını söylemişti. Ailesinin durumu neydi? Burada yaşayan çocuk o muydu? Bunu daha sonra sormaya karar verdim. Kesinlikle onun önünde değil. Duncan'la ilgileniyor gibi görünüyordu ama kahvaltımı almak için etrafından dolanırken bana bir köpek gösterdiğinden emindim. Bir yanım bunun için ona hayranlık duyuyordu.

Akıllı bir çocuktur, hayatına giren herkese güvenemeyeceğini zaten biliyordu.

Çoğumuzun bu dersi öğrenmesi çok daha uzun sürdü.

Yaşlı adam taburesini geri ittiğinde yemeğimi NEREDEYSE bitirmiştım. "Gitmem gerekiyor." Gözlüklerini burnuna doğru itmeden önce ellerinin tozunu aldı. Tüm tavırları çok gergin görünüyordu, bana gülümsemesi de zorlamaydı. "Genç bayan, sizi emin ellere bırakıyorum."

Kimin elleri?

Yaşlı adam Henri'ye baktı. "Gitmeden önce Henri, neler oluyor? Bu sabah normalden daha somurtkandın."

Biz adada yemek yerken sessizce oturan Henri, gözlerini tabağından ayırmadan homurdandı. "Ben iyiyim."

Daralmış bakışlarından Franklin'in ona inanmadığını söyleyebilirim, ben inanmadım. "Bu...?" yarıda kesti, ima ettiği şey havada asılı kalmıştı, anlamadığım bir gizemdi bu.

Ama ben istedim.

"Hayır," diye cevap verdi Henri, aklından geçenler hakkında konuşmak istemediği belliydi.

İyi davranmaya karar vererek ona bir kemik attım. Arkadaş olmamızı istiyordum ve arkadaşlar her zaman müttefiktir. "Muhtemelen onu ısırduğım için bana kızgındır," diye açıklama yaptım.

İki çift göz bana doğru çevrildi.

Henri'nin alını çatıldı. "Kızgın değilim çünkü sen...."

Gülümsedim.

Kaşlarının arasındaki oluklar daha da derinleşti. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Buna inanamıyor gibiydi.

Başparmağımı ve işaret parmağımı bir santim kadar birbirinden ayırdım. "Birazcık." Ama bu onu doğruladı, bir şey yüzünden havaya girmişti.

Başını yana eğdi.

Bunun onun eğlenen yüzü olduğundan oldukça emindim, en azından bir tanesinin. Ya da hüsnükuruntu da olabilir.

"Neden anlamıyorum." Franklin başını sallamadan önce kaşlarını çatı. "Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Nina, aklına başka sorular gelirse, Henri cevaplayamazsa daha sonra cevaplayabilirim. Bu akşam ikinizle de görüşeceğim," diye sözlerini hızla bitirdi ve acelesi varmış gibi mutfaktan çıkarken elleri cebindeydi. Franklin tabağını bile tezgâhın üzerine bırakmıştı.

Belki bir yere geç kalmıştı ama... onda hâlâ şüpheli bir şeyler vardı.
Gerçekten şüpheli.

"O iyi mi?" Her zaman böyle olup olmadığını gerçekten bilmek istememe rağmen sordum, ama bu kafamda agresif bir ses gibi geldi.

Sandalyesini geriye itti. "Benim için iyiydi."

Öyle diyorsa öyledir.

Ayağa kalkarak taburemi geri ittim ve Franklin'inkiyle kendi tabağımı aldım ve yavruların yemeklerini yedikleri yere gidip onların yaladıkları paspasları da topladım.

"İki bulaşık makinemiz var. Tabakları elle yıkamak yerine doldurabiliyorsunuz. Su tüketiminden tasarruf ediyorsunuz," diye açıkladı Henri taburesini iterken. Yemek yerken son derece sessizdi; üçümüz de öyleydik.

Agnes ve Duncan yemeklerini bitirip biraz daha su içtikten sonra yanımıza oturmak için gelmişlerdi. Duncan küçük bir topun içine kıvrılmış, beyaz yavru köpeği izliyordu.

Bulaşıkları lavaboya yerleştirirken Henri yanıma geldi. Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğdim. "Paspasları da bulaşık makinesine koyabilirsin. Ben artıkları buzdolabına koyayım, sen de tencereyi bulaşık makinesine yerleştir."

Bunu yapabilirim.

Bulaşık makinesini yerleştirirken arkasından, "Matti ve arkadaşı nerede?" diye sordu.

Birinin sormasını bekliyordum. "Üst kattalar." Ona ayrıntıları vermemem için hiçbir neden yoktu. "Kahverengi vebaya yakalanmışlar."

"Kahverengi...." Sessizleşti, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Onları düşünürken kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. "İkisi de dün geceye göre yaklaşık 10 kilo daha hafif görünüyordu, sanırım bu size nasıl olduğu hakkında bir fikir verir."

Henri boğazını temizledi. "Anlıyorum."

Eminim o yapmamıştır, ama ne kadar hasta göründüklerini düşününce başımı sallamak istedim. O sosisli sandviçler konusunda kendilerinden çok emindiler. Ya burunları? Onlarda bir sorun olduğunu nasıl anlayamadıklarını anlamıyordum.

"İşimiz bittiğinde size bir tur attıracağım, böylece araziye tanıyabilirsiniz."

"Pekâlâ." Bulaşık makinesi için fazla büyük olduğu için elde yıkadığım tavayı musluğun altına tuttum. "Sadece biz mi?"

Bir duraklama oldu. "Bu bir sorun mu?"

Tavayı ters çevirip diğer tarafını durularken yüzümü buruşturdum. "Hayır, neden olsun ki?" Suyu kapattım ve omzumun üzerinden baktım. Sırtına baktığımı hissetmiş olmalı ki o da yavaşça aynısını yaptı ve bana göz kırptı. Çenemi kaldırdım. "İyi misin? Sadece bir soruydu."

Menzile doğru geri döndü. "İyi," diye cevap verdi, yine kesik kesik cevaplar vermeye başlamıştı.

Tamam o zaman.

Bulaşıklarla işim bittiğinde Duncan'ı kucağıma aldım, Henri Agnes'i sevmek için eğildi ve ben de onu mutfığa gitmek için kullandığımız koridorda takip ettim. Sesi net bir şekilde duyabileceğim kadar yüksekti, yanındaki beyaz kurt ona kıyasla çok küçük görünüyordu. "Biri erken okul durumumuzu açıkladı mı?"

"Franklin dünkü turumuz sırasında bir kreşten bahsetti...."

Agnes'in sarı gözleri bize bakıyordu ve bunu yaparken hiç yavaşlamıyordu. Duncan'ın ağırlığının çoğunu taşımayan elimle parmaklarımı ona oynattım. Bana *iki* köpek dişini *de* gösterdi.

"Öyle ve burası bir kreş değil. Annelerinden uzak kalabilecek yaşa gelen tüm yavrular buraya devam ediyor. Bazı ebeveynler bunu daha çok okula gidecek yaşa gelene kadar küçükler için bir anaokulu olarak tanımlıyor."

"Bazı çocuklar okula mı gidiyor? Şehirde mi?"

"Çoğu. Birkaçı evde eğitim alıyor ya da online kurslara katılıyor. Tesisimizde ders verecek kadar çocuğumuz ya da nitelikli öğretmenimiz yok," diye devam etti Henri. "Aileleri onları alamayan çocuklar için akşam altıya kadar okul sonrası gözetim sağlıyoruz, ancak o saate kadar gelemeyen bir çocuğa göz kulak olacak birini bulmak hiçbir zaman sorun . Çocukların çoğu okuldan sonra biriyle eve gidiyor."

Ben bile kreşin çok aranan bir şey olduğunu biliyordum.

"Çocuklar genellikle iki yaş grubuna ayrılıyor - küçük olanlar ve sadece okuldan sonra gelenler - ancak daha büyük çocuklara bakan üye annesine bakmak için izinli. Şimdilik, yaz boyunca, görevi devralacak başka birini bulana kadar bir arada kalıyorlar."

Duncan ve ben aşağıya indiğimizde Franklin'in önünde durduğu kapının önünden geçtik. Şimdi kapalıydı. Her kapının küçük bir köpek kapısı vardı. Şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. Sadece onun değildi.

Kollarımdaki bebeğe odaklandım. Rahat, meraklı ve çok uyanıktı. Onu biraz daha kendime çektim. "Bu harika bir seçenek-"

"Bu bir seçenek değil."

Henri'nin kafasının arkasına odaklandım, saçları yanlardan daha kısa ve tepeden daha uzundu, sanki önemsiyordu ama çok fazla çaba sarf etmek de istemiyordu. Onun için iyi bir saç kesimiydi. "Pekâlâ. Ama buraya yeni geldiğimiz için yerleşene kadar birkaç gün beklememiz gerektiğini düşünüyor musun?"

Henri omzunun üzerinden bakma cüretini gösterdi, kollarımdaki yavru köpeğe bakarken kara kaşları hafifçe kalktı. "Bana yerleşmiş gibi geldi."

Yüzü öne dönük olana kadar yanağımın içini ısırarak için bekledim. "Bence şu ana kadar harika gidiyor, ama daha bir gün bile olmadı-"

Sözümü kesti. "O iyi olacak."

Bir kurt adama hırlayamazdım, özellikle de şimdiye kadar karşılaştığım diğer kurt adamlara neredeyse hiç benzemeyen bir kurt adama. Bununla ilgili sorularım vardı ama hiçbirini bu binada ya da ses geçirmez duvarlar olmadan soramazdım. Kendime Henri ile tartışmak zorunda olmadığımı hatırlattım. İyi geçinmek zorundaydık. Onun arkadaşı olmak istiyordum. "Onu strese sokmak ya da terk edildiğini düşünmesine neden olmak istemiyorum...."

Ön kapıdan geçtik ve küçük çocukların çıkardığı belli belirsiz doğru yöneldik.

Biraz gerginleşmeye başlamıştım. "Yarına ne dersin?"

Henri koridorun ortasındaki bir kapının önünde durdu. Önünden geçtiğimiz diğer kapılar gibi bunun da alt kısmında köpek yavrusu büyüklüğünde mini bir kapı vardı. Tek fark, diğerlerinin iki katı büyüklüğünde olmasıydı.

Ciddi adam bana daha da ciddi bir ifade verdi. "İyi olacak," diye ısrar etti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak onunla tekrar tartışmamak için kendimi zor tuttum. Onun iyi tarafında kalmaya çalışıyordum, lanet olsun.

"Gergin ya da korkmuş değil ve söylediklerimizi anladığınızı söylediniz, bu yüzden onun için geri dönmeyeceğinizi düşünmesi için hiçbir neden yok." Onun

Gözleri göğüs bölgeme kaydı. "Neler olduğunu anlıyorsun, değil mi Duncan?"

"Evet "i sadece ben duydum.

İşte son umudum da gitti. Burada oturmuş konuşmalarımıza kulak misafiri oluyordu ve kreşe gitmesine karşı çıkmak için gıkını bile çıkarmadı. Sanırım aldırmadı...?

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Kabul etti," diye itiraf ettim, bu ifadenin ne kadar asık suratlı çıktığını çok iyi biliyordum. Sevgilime baktım ve sesimi sadece biraz alçalttım. "Sanırım kalıyorsun, Donut."

"Evet," diye onayladı Duncan, iç çekmeme neden oldu. Şimdiden nasıl bu kadar olgun olabiliyordu?

Ona iki kez daha sarıldım ve o da çenemi ve yanağımı aynı sayıda yaladı.

Bir boğaz temizlendi. "İşiniz bittiğinde onu içeri götürelim."

Bir anda, bir torba dolusu savaş başlığı yutmuş gibi hissettim ve yüzüm bunu yansıtmıyorsa şaşırırdım.

Eğer Duncan'dan ilk kez ayrıldığım için biraz merhamet hissettiyse, bu Henri'nin yüzüne kesinlikle yansımadı.

Kreşin zorunlu olduğunu söylediğinde ona inanmadığımdan ya da Duncan'ın benden uzakta olmasının büyük olasılıkla iyi olacağından değil....

Fikrini değiştireceğini ummuştum. Yutkundum ve çöreğime daha sıkı sarıldım. Onu öylece bırakmamı nasıl bekleyebilirdi?

Bir iç çekiş oldu ve Henri'nin sesinin *biraz* daha yumuşamış olabileceğini hayal ettiğimden emin değildim. "Bu onun için iyi olacak. Bu ortam sosyalleşmeyi, sürü bağlarının güçlenmesini, duygusal olgunluğu-"

Onun benim bebeğim olmasının sonunun başlangıcı.

Birdenbire ebeveynlerin çocuklarını okula bırakırken neden ağladıklarını anladım.

Duncan'ın son iki yıldır neredeyse her şey için bana ihtiyacı vardı. Bana güveniyordu ve gerçek şu ki ben de ona güveniyordum. O benim gölgemdi. Ölüm kalım meselem. Carne asada tacolarıma kişniş ve misket limonu.

Boğazımda bir düğüm oluştu ve nefes vermek için her şeyimi harcadım. Gergin çıktı. *Onun güvende olması için bunun altına imza atıyorduk.*

Tüm bunları bilmeme rağmen, gerçekten yardımcı olmadı.

"Evet, ." Sesim kısıkta. Anlamak istemiyordum ama....

"Aşk."

Duncan'ın yüzüne baktım. Kollarımın arasında oturmuş beni izliyordu ama burnu odadaki şeyin ya da daha büyük olasılıkla kimin kokusunu aldığı için seğirmekle meşguldü.

Bu dönemde olmak birçok şeyin sonuydu ama aynı zamanda yeni bir şeyin de başlangıcı olabilirdi.

Kalbimin kırılmaya başlaması.... Dur, Nina.

Bakışlarımı Henri'ninkilerle buluşturmak için kaldırdığımda ses tonumdaki kederi saklamak tahmin edebileceğimden daha fazla çaba gerektirdi. "Eğer içeri girmek istemezse ya da ağlamaya başlarsa...." Tank gibi adam bir süre beni izledikten sonra kapıya doğru döndü ve iterek açıp içeri girdi.

Bir sarılma ya da başka bir güvence kelimesi kullanabilirdim. Hatta bir dürtme, ama tamam. Tamam.

Bunu yapabilirim.

Kucağımdaki köpek yavrusu pencereden dışarı fırlamaya çalışmadan önce Henri'nin pencereden içeri çömeldiğini zar zor görebildim.

Burada ağlamanın eşiğindeydim, onu terk ettiğim için kendimi çok suçlu hissediyordum ve

Beni terk mi ediyordu?

Tam elimden kurtulup odaya girmek için mini kapıdan içeri daldığı sırada çömeldim ve beni ağzım açık bir şekilde orada öylece bıraktı. Ona *inanamıyordum*.

İlk fırsatta beni bu kadar çabuk terk ettiği için biraz kıskançlık ve hayal kırıklığı kalbimi toplamda belki iki saniye acıttı. Ama tanıdık, şakacı havlamasının sesi bunu neredeyse aynı hızla tersine çevirdi. Onun için istediğim şey buydu. Mutlu olmasını. Benden ve ara sıra Sienna ve Matti'lere yaptığımız ziyaretlerden başka insanların olması.

Yutkundum.

Ayrı yaşadığım, tek başıma kaldığım dönem sona ermişti; tabii önümüzdeki üç ayı atlattığımız sürece.

Birisi bana bir keresinde hayatın yüzde 10'unun içinde olan şeyler, yüzde 90'ının ise bu şeylerle nasıl başa çıktığınız olduğunu söylemişti.

Şimdi, bir sonraki bölümle nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyordu. Başım dik, kalbim açık ve belki biraz da gözlerim yaşlı olacaksa, öyle olsun. Duncan için, ben hallederdim.

Kapıya doğru ilerleyerek onu ittim ve doğruca Henri'nin yanına gittim. Parlak ışıklı ve çok sayıda ışıklandırılmış sınıfa çok fazla girmemişti.

pencereler. Etrafına çeşitli boylarda küçük varlıklar dağılmıştı. Çocukların çoğu insandı ve yeni yürümeye başlayan çocuklarla ilkokul çağındaki çocuklar arasında görünüyorlardı. Agnes öğretmenle selamlaşıyor, Duncan ise kulaklarını kaşıyan küçük bir çocuğu kokluyor ve kocaman sırtıyordu.

Çok, çok yavaşça, Agnes'in yanında olduğu kadın yanıma doğru gelirken uzun bir nefes aldım.

Çok nazikti; elimi sıkı ve Duncan'ın iyi olacağına dair bana güvence verdi ya da buna benzer bir şey. Her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Kokuşmuş bir çöplük gibi koktuğumu söyleyebilirdi ve ben bunu bilemezdim çünkü ağlamamak için o kadar çok çabalıyordum ki dişlerimi sıkı ve sürekli başımı salladım.

Kimseyi kandırdığımı düşünmüyordum çünkü Henri öğretmenin söylediklerinin yarısında bir kez omzumu sıvazladı.

Duncan'ı terk ediyordum.

Her şey çok hızlı ilerliyordu.

Şaşkınlık içinde, içeri girer girmez Henri bizi dışarı kovdu ve ben Duncan'ın dikkatini çekmeye çalıştım ama o büyük kulaklı ve soluk yeşil tenli bir çocuk tarafından sevilmeyle meşguldü. Donut'ımın poposu havadaydı, kuyruğu ileri geri sallanıyordu ve bir dev olduğunu tahmin ettiğim çocuk ona gülümsüyordu.

Bu onun iyi olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Kendini güvende ve emin hissediyor ve bir yetişkin olana kadar onu asla ama asla terk etmeyeceğimi biliyordu. Ağlayamadım.

Bu hayatımın en kötü anı olabilir.

En azından ilk beşe girmiştım ve ikinci ailem olarak gördüğüm Matti'nin anne ve babasını kaybetmeyi ve kendi ailemden uzaklaşmayı yaşamıştım.

Henri durduğunda kapı arkamızdan ancak kapanmıştı ve ben de aynısını yapmaktan başka bir şey yapacak gücü kendimde bulamadım.

Üst dudağımı kaşıdım.

Henri sesini alçalttı. "Dışarıda ağlayabilirsin ama onun önünde değil."

Teknik olarak onun önünde değildim, tartışmak istiyordum ama sarsak bir şekilde ve sadece bir kez başımı salladım. "Onu banyodan dışarı kilitlediğimde feryat ederdi çünkü iç çamaşırlarımı ısıtır ve onlarla koşmaya çalışırdı ve beni kötü bir alışkanlık gibi bırakırdı," dedim ona, gülmekle ağlamak arasında kaldım.

Bir saniye bile geçmeden kazanan belli oldu. Omzumu silkerek gözümü sildim ve burnumu çektim. Sonra tekrar yaptım.

"Bir şey yok. Ben iyiyim," diye onu ikna etmeye çalıştım. Sonra elimi yüzümün üst yarısının önünde salladım ama bu hiçbir işe yaramadı. "Bir şey söylemene gerek yok. Ağlamıyorum."

Henri elini kaldırıp omzuma koydu, bir saniye bekledi ve hafifçe sıktı. "Mutlu görünüyor."

"Öyle, ha?" Fısıldadım.

Başını salladı.

Sonra başımı salladım.

Ve çok ciddi bir şekilde, "Ağlamaman bittiyse tura başlayabiliriz" dedi.

Eğer bitmiş olsaydım....

İşte bu oldu. Keder bir anda bedenimi terk etti. Bir yandan buna nasıl saygılı bir şekilde karşılık verebileceğimi düşünürken, bir yandan da benimle tekrar dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordum.

Henri karar vermem için bana yeterli zaman tanımadı. Omzumu bir kez daha nazikçe sıktı, çok kurtadamca bir dokunuştı ve tanıdığım, anılarımda hiç kimseye karşı çok sevecen olmayan erkek çocuğa hiç benzemiyordu

-Ve dedi ki, "Beni takip edin."

CHAPTER DOĞRU

//

Müstakil evlerde yaşayan toplumun yaklaşık yarısı

Çiftlikte dolaşmak için kendi ulaşım araçlarını kullanmaları gerekiyor. Tam boy araçların park alanının dışına çıkmasına izin vermiyoruz." Binanın arka tarafındaki kapıdan çıkarken Henri hemen açıklamasına başladı. Burası, geldiğimizde yaşlılarla tanıştığımız devasa oturma odası ve konferans alanının hemen yanındaydı.

Turuma başlamadan önce, kreşten ayrıldıktan sonra hızlıca yolumuzu değiştirip Matti ve Sienna'yı kontrol etmeye gitmiştik. Vicdanım onların iyi olduğundan emin olmadan gitmeme izin vermiyordu. Sayamayacağım kadar çok kez midem bozulmuştu ama onlar bozulmamıştı. Henri arkamdayken kapıdan içeri baktım ve arkadaşlarımı baygın halde buldum. Bardaklarındaki suyu musluktan hızlıca sonra -Henri tüm bina için mükemmel bir filtreleme sistemi olduğunu söylemişti- onları uyandırmadan gizlice dışarı çıkmıştım. Hâlâ bok gibi görünüyorlardı.

Dışarıda, kulüp binasının hemen arkasında dün fark etmediğim dev bir metal bina vardı. Ön tarafında üç büyük garaj kapısı vardı ve bunlardan biri açıktı; golf arabaları, UTV'ler ve başka neler olduğunu bilmiyordum. Eliyle işaret etti. "Buradaki her şey burada yaşayan herkesin kullanımına açık, ancak kullandığınız her şeyi çamura bulandığında temizlemenizi, aküsü azaldığında şarj etmek için fişe takmanızı ve başka birinin ödünç almak istemesi ihtimaline karşı mümkün olan en kısa sürede geri getirmenizi rica ediyoruz. Kimse eşyalarınızı çalmayacaktır, ancak onları araçlarda bırakmayın."

Önümde olduğu ve başımı salladığımı göremediği için "Pekâlâ," dedim.

"Şimdi bir tane alacağız, böylece daha hızlı dolaşabiliriz," dedi. açılan bölmeden.

Ne yaptığını ve her şeyin nerede olduğunu tam olarak bildiğinden, ön sıradaki ilk yan yana iki koltuklu arazi aracının fişini çekti. Arkada kısa bir yatak vardı. Bulunduğum yerden zemine yayılmış çok sayıda kablo vardı, bazıları golf arabalarının yanlarına bağlıydı, ancak çoğu duvarlar boyunca kancalara asılmıştı.

"Elektrikli mi?" Garaj kapısına geldiğimde sordum.

Yaptığı şeyi yapmaya devam etti. "Bazıları. Öndekiler öyle. Eski UTV'ler çalışmayı bıraktıkça ve sadece tamir edilemeyecek duruma geldiklerinde değiştiriyoruz. Kimse benzin kokusunu sevmez ama hala çalışıyorlarsa onlardan kurtulmak savurganlık olur. Depolar düşük tutuluyor. Birini kullanırsanız, gaz koymanız gerekir. Arka tarafta duvar boyunca portatif depolar var. Onları ne zaman doldurduğumuzun tarihlerini yazıyoruz, böylece gerektiğinde ilk önce en eskilerini kullanabiliyoruz. Buna dikkat edin."

"Pekâlâ," diye tekrar kabul ettim. "Benzin nereden geliyor?" "Birisi her iki haftada bir doldurmak için onları kasabaya götürüyor," dedi. açıkladı. "Anahtarları iade ederken içinde bırakın. Mümkünse geri koyun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, dürtüyle savaştım... ve kendimi kaybettim. Sırıttım. "Evet, efendim." Arkadaşımın kuzeni ATV'nin yanında olduğu tarafa doğru eğildi ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde tekrar kayboldu ve elinde tuttuğu ipi duvardaki rastgele kancalardan birinin üzerine bıraktı. "Hazır mısınız?"

Araçta, bankın üzerine kaydım ve kalın emniyet kemerini göğsüm ve kucağım boyunca bağladım. Henri de aynısını yaptı, sonra UTV'yi çalıştırıp binadan çıktı ve hemen sağa dönerek topluluktaki yapıları birbirine bağlayan geniş çakıl yollardan birine girdi.

Ağaçlar üzerimizde yükseliyordu, yaşlı ve görkemli. Sonbaharda nasıl görüneceklerini merak ediyordum. Bazıları mutlaka renk değiştirecekti; hepsi çam değildi. Hava bir şekilde dün olduğundan daha taze ve davetkâr görünüyordu. Bir ciğer dolusundan fazlasını içime çekmek konusunda pek de kurnaz değildim; cildim de burnum kadar tepki veriyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyordu.

Ama Henri'ye havadaki büyüünün onu etkileyip etkilemediğini sormak için yan tarafa bakarken, sorumu kendime sakladım.

Öne doğru bakıyordu. Çenesinin açısı gergindi ve yanağı ile kulağı arasındaki kasın şişkin olduğundan oldukça emindim. Onun

Kemik yapısı ona çarpıcı bir profil veriyordu.

Bir süre sonra onu kontrol etmeyi bırakmalıydım.

"İyi misin, Fluffy?" Dudaklarının büzüldüğünü fark ederek ona sordum.

"Evet."

Şu anda arka azı dişlerinin birbirine kenetlenmiş gibi görünmesine bakarak bunu saçmalık olarak nitelendirdim ama olsun. "Tamam."

Bana güvenmek istemedi mi? Bu iyiydi. Mutfakta bunu açıkça belirtmişti, değil mi?

Sadece uzaktan gördüğüm evlere ve binalara odaklandım. Çoğunlukla hepsi aynı büyüklükteydi, bazıları diğerlerinden biraz daha büyüktü. Arabayla yollarından geçerken küçük bir kulübenin önünde duran bir kadın el salladı ve Henri de ona selam verince biraz şaşırdım. Ben de öyle yaptım, umarım gelecekteki komşularıyla arkadaşça davranmam gerektiğini düşündüm.

Ancak bundan sonra solumdaki düşünceli görünümlü adama tekrar bakmama izin verdim.

Çiftleşme konusunda ne hissediyor?

Başka tarafa baktım.

İleride, üzerinde bulunduğumuz patika ikiye ayrıldı. Ağaçların arasından geçen birden fazla patika vardı; hiçbirisi asfalt değildi ama hepsi iyi durumdaydı ve döküntülerden arınmıştı. Yabani otların ne kadar sık büyüdüğünü ve *her şeyin* üstünü kapladığını bilecek kadar çok kamp alanında yaşamıştım. Çakıllı mini yollar her binayı ya bir ana yola ya da birkaç durumda birbirine bağlıyordu. Her yüz metrede bir 5 numaralı hız levhaları bile vardı. Orman sık olsa da, bol miktarda güneş ışığı içeri sızıyor ve köyün bir önceki gece olduğu kadar gerçek dışı görünmesini sağlıyordu. Çok sevimliydi.

Çok tatlıydı.

Yardım edemedim ama "ooh" ve "ahh". Ağaçların arasına sıkışmış çok sayıda kulübe ve ev vardı. Çoğu kütük evdi, çevreye mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu, ancak yeni gibi görünen, nötr tonlarda boyanmış, yarıya kadar metal kaplamalı birkaç tane vardı.

Direksiyondaki adam yolda saatte tam 7 mil hızla gidiyordu. Sonunda, çitlerle çevrili bahçesi olan bir evin önüne geldiğimizde yavaşladık. Yataklardan birinde küçük bir çocuk diz çökmüştü ve bizim yaklaştığımızı duyunca başını kaldırdı.

Shiloh'du.

Beyaz tişörtü rengarenk el izleriyle kaplı, satir bacaklarını altına sıkıştırmış yeni arkadaşımın yüzünde çok kederli bir ifade vardı

Yüzü. Bizim olduğumuzu fark ettiğinde daha da kötüleşti, çünkü kolunu kaldırıp elinde küçük bir kürekle el sallarken daha da üzgün görünüyordu.

"Onunla konuşmak için yavaşlamıyorum. Kaçtığı için aldığı cezanın bir parçası da cezalı olması ve bu da sosyalleşmemesi anlamına geliyor. Ailesi, başı beladan kurtulana kadar kimsenin evlerine gelmemesini istedi."

Yüzümü buruşturdum ama daha önce de ceza almıştım. "Pascal'ın da başı belada mı?" "Büyük belada."

Henri ve ben evin önünden geçerken ikimiz de el salladık ve daha sonra Shiloh'un arkamızdan baktığını görmek için omzumun üzerinden gizlice bir bakış attım.

Ona elimden geldiğince sinsice el salladım ve bu bana sevimli bir gülümseme ve daha mutlu bir el sallama kazandırdı.

"İyi olacak," diye söz verdi yanımdaki adam, muhtemelen ne yaptığımı fark etmişti ama bundan çok da rahatsız olmamıştı.

Kısa bir süre sonra Henri, eve benzeyen ama aynı zamanda benzemeyen daha yeni bir yapıyı işaret etti. Yeterince penceresi yoktu. Metal çatıya iki uydu anteni monte edilmişti. "Burası gençlerin binası. Teknik olarak herkesin girmesine izin veriliyor ama biz onlara orada kendi alanlarını vermeye çalışıyoruz."

Buradaki gençlerin kendi alanları mı vardı? "Bu çok güzel," dedim ona. "Burada kaç genç yaşıyor?"

Sürmeye devam ettik. "On üç ile on sekiz yaşları arasında mı? On sekiz." "Vay be."

Başını salladı ve uzaktaki ihtiyatlı görünümlü kahverengi bir binayı işaret etti. "Bir topluluk kuyusunun üzerindeyiz. Birileri genellikle kuyunun bakımı için bir şeyler yapıyor. Suyu mümkün olduğunca tasarruflu kullanmaya çalışıyoruz. Bizimle birlikteyken bunu aklınızda bulundurun."

Sen bizimle birlikteyken.

Tüm evlerin ötesinde, beş büyük seranın bulunduğu devasa bir alana geldik. Elllerinden geldiğince çok yiyecek yetiştirdiklerini, herkesin seraların bakımına katılmasının beklendiğini, ancak iki üyenin tam zamanlı bir iş olarak sadece seralarda çalıştığını anlattı.

Ayrıca birkaç kümes ve topluluğun otobur ve omnivorları için mantar yetiştirdikleri bir başka yapı daha vardı.

Daha sonra Henri beni güneş panellerinin bulunduğu bir alana götürdü ve çiftliğin güneş, rüzgar ve hidroelektrik enerjisinin bir karışımını nasıl kullandığını anlattı.

tüm araziye elektrik sağlamak için yakındaki nehir. Ayrıca yine korumanın önemini ve buranın uyum içinde çalışmasını ne kadar büyük bir iş olduğunu vurguladı.

Matti buralarda herkesin üzerine düşeni yapması konusundaki uyarısında abartıya kaçmamıştı. Uzakta, çiftlik çalışanlarının görevlerini yerine getirmek için dolaştıklarını açıkladığı daha fazla araç gördük.

Henri, "İyi olduğun bir şey var mı?" diye sorduğunda ön penceresinden bakan yaşlı bir adama el sallıyorduk.

Dikkatimi ön camdan ayırmadan ellerimi kucağımda birleştirdim ve bir karar verdim. Sonra ona baktım. "Quesadillas yapmak. Kickball. Islık çalmakta çok iyiyimdir."

Henri'nin dönüp bana bakışı....

Gülümsedim.

Yanağındaki bir başka kas, bu seferki daha yukarıda ve çenesinden daha uzaktaydı, esnedi. "Gördüğüm kadarıyla sen de bir veletsin."

Bir kahkaha patlattım. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben hiç şımarık olmadım."

Öne doğru baktı, yanak kasları yine şişmişti. Gülümsememeye mi çalışıyordu? Çünkü bana öyle göründü.

"Sadece seni neşelendirmeye çalışıyordum, gergin görünüyorsun ama büyüklerin kalmama izin vermeden önce bana bunu sormaları gerekmez miydi? Burada nasıl yardımcı olabileceğimi anlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır ve evet." İfadesini dünkü gibi sildi, sanki bunu yapmaya alışık olduğu bir şeydi, çok kolay yapıyordu. Biraz eğlenirken bu kadar hızlı bir şekilde iş yapmaya başlamak bir yetenektir. Ya da belki de çok pratik gerektiriyordu. "Herkes ne yapmaktan hoşlandığına bakmaksızın katkıda bulunur." Ağzının kenarı seğirdi. "Çocuklar bizim yol bakım ekibimiz. Yolları temiz tutuyorlar."

Homurdandım. "Ciddi misin sen?"

Öyleydi. "Bunu bir oyun haline getiriyorlar; bu çocuk işçiliği değil."

Her şeyi düşünmüşlerdi. Gerçekten her şeyi. Burası iyi yağlanmış bir makineydi.

"Başka binalarımızın olduğu başka bir bölüm daha var," diye açıkladı tam o sırada telefonu çaldı. Henri telefonu çıkardı, bir süre ekrana baktı ve cevap verdi. "Henri."

Şimdi Henri. Blackrock değil. Bunu daha sonrası için katalogladım.

Dinledi ve gözleri her saniye daha da kısıldı. "Nerede?... Bana koordinatları gönder. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. ... Doğruca oraya gidemem.

Seraların yanındayım ve önce kulüp binasına uğramam gerekiyor."

Boğazımı temizledim ama hiçbir şey olmadı. Tekrar yaptım, daha yüksek sesle, tam ortasında tek eliyle U dönüşü yapıyordu. "Ahem," diye üçüncü kez denedim.

Hiçbir şey.

Elimi yüzünün önüne koydum ve parmaklarımı oynattım. Bu sonunda işe yaradı. "Eğer bu acil bir durumsa, seninle gelebilirim."

Kaşları düz bir şekilde aşağıya indi.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedim ona sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi. Seralardan ve kulüp binasından bahsetmişti; her ne oluyorsa çiftlik işiydi. "Hadi gidelim."

Gözlerinin benimkilerden birinden diğerine gidip gelmesinden teklifimi düşündüğünü anlayabiliyordum ama beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde başını salladı. "Yoluna çıkmayacaksın."

Bir soru değil, bir ifadeydi ve ben iç çekmemeyi ya da ona göz kırpmamayı zar zor başardım. "Evet, Fluffy. Yoluna çıkmayacağım ve istersen bunun üzerine serçe parmağı yemini edebiliriz."

Telefonu tekrar yanağına götürdü ve birazdan orada olacağını söyledi.

Sonra kurt adam topluluğun saatte 5 mil hız sınırını 5 mil daha aştı ve bizi yoldan çıkardı.

Büyü kokusu ve hissi, bölgelerinin derinliklerine doğru ilerlediğimiz her dakika daha da güçlendi.

Kendimi güneşin altında bir süper kahraman gibi hissettim. Sanki kısa bir süre içinde arka arkaya birkaç enerji içeceği içmiş gibiydim. Ellerim seğirmeye başladı, sonra tamamen titremeye başladı ve bir seferde on beş saniyeden daha uzun süre bunu yapabilen bir tür serbest dalgıçmışım gibi nefesimi tutmak zorunda kaldım. *Çünkü burası....*

Bu, bir kedinin kedi nanesi etrafında yaşadığı şey olmalıydı.

Ellerimi uyluklarımın arasına sokmak zorunda kaldım çünkü onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Henri yolculuk sırasında bir şeyler hissettiğimi sezdiyse de tek kelime etmedi, hatta göz ucuyla bile bakmadı, ama bunun nedeni devrilmiş kütüklerin ve dalların üzerinden tekerleğiyle geçmesi de olabilirdi.

bir eliyle telefonunu tutarken diğerk eliyle de ekrandaki haritayı kullanarak navigasyon yapıyor.

Duncan'ın başka bir şeye odaklanması gerektiğini düşündüm. İyi olduğunu umuyordum. Arkadaş edinmek... mini Benedict Arnold.

Bir yanımd beni ilk fırsatta nasıl terk ettiğine gülmek istiyordu, diğerk yanımsa bu olaydan dolayı hâlâ biraz kırgındı. Azıcık. Birazcık. Ama seçim yapmak zorunda olsaydım tam olarak istediğim şey buydu. Bana sarılıp ağlamasını ve korkmasını istemiyordum. Şimdilik sadece bir bebektir elbette, ama gezegendeki diğerk tüm canlılar gibi büyüyecek, genç bir yetişkin olacak, sonra bir yetişkin olacak ve bir gün gidecekti - hayır, henüz oraya gidemezdim. Zor bir pas.

Bu düşünebileceğim en kötü şeydi. Şu ana odaklanmam gerekiyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra yabancılarla vakit geçirecek kadar rahat ve güvende hissettiği gerçeğine. Mutlu görünüyordu. Tüm bunlar duygusal dengenin işaretleri değil miydi?

Yan yana duran araç kayarak keskin bir şekilde durdu. Bunu fark ettiğimde Henri çoktan kemerini çözmüş ve dışarı atlamıştı. Beni orada bıraktı.

"Yoluma çıkma," diye seslendi omzunun üzerinden.

Bir saniye orada oturdum. Sonra kıs kıs güldüm. *Bu* daha çok tanıdığım Henri'ye benziyordu.

Emniyet kemerimi çıkararak banktan kaydım. Bizi iki metre genişliğinde, devrilmiş bir ağaç gövdesinin diğerk tarafında durdurmuştu. Çoktan onun ve orman zeminini kaplayan benzer birkaç kütüğün üzerinden atlamıştı, o uzun bacakları mesafe kazanmasına gerçekten yardımcı oluyordu.

Bana neler oluyor? Ona sinsice yaklaşmayı bırakmalıydım. Biraz haysiyetli ol.

Yüzü bir Yunan tanrısına ait olabilirdi -bildiğim kadarıyla içinde o soydan hiçbir şey yoktu- ve vücudu da Herkül'den esinlenilerek şekillendirilmiş olabilirdi, ama -Dur, *Nina*.

Bu yer bana bir şeyler yapıyor olmalıydı. Büyü beni azdırıyordu. Hormonlarım ve benim daha sonra, hayranlığımızın nesnesi etrafta olmadığına ve ince kot pantolonunun içinde şaşı olduğumu hissedemediğinde ciddi bir konuşma yapmamız gerekecekti.

Ondan etkilendiğim için utanmıyordum ama bu sadece işleri zorlaştırırdı. Bu yüzden ölçülü davranmak zorundaydım.

Benimle açıkça flört etmeye başlamadığı sürece.

O gün o gün olacak.

Artık benimle zar zor konuşuyordu. Ve beni geride bırakmakta tereddüt bile etmemişti. Neredeyse gülecektim.

İleride, uzakta küçük bir grup olduğunu görebiliyordum. İki kişi mi? Ve onlar...?

Bir ağaçla mı konuşuyorlardı?

Hayatımda duyduğum en gürültülü kükreme ondan patlamadan önce ağaç yarım saniye içinde eğilmiş gibi görüldüğünde gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimi kısıtım. Bahse girerim bir T-Rex'e bile taş çıkartırdı. Jenny Greenteeth'in hırıltısı bile tıslama krizine benziyordu.

Yine de bunun bir ağaç olmadığına, insanlardan biri tam arkasına yaslanıp kurt adam sesini tanıyabileceğim kadar yüksek sesle hırladığında karar verdim.

Neydi o şey? Merak ettim. Devrilmiş büyük bir kütüğün üzerinden tırmanırken bir dal kıcıma sertçe battı. Durup pantolonumu yırtmadığından emin olmak zorunda kaldım. Benden uzaklaşan Henri'nin hareketleri hızlandı ve kelimenin tam anlamıyla sinsice ilerledi. Bu büyüklükteki bir bedenin nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiği etkileyici olmanın ötesindeydi ve keşke konuşan ağaç bu kadar ilgimi çekmeseydi de onu o kot pantolonla izlemekle yetinebilseydim.

Ama merak ettim.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bir nehir yarattığı, bir kiklop ve bir satir görmüştüm. Burada geçireceğim zamanın geri kalanı nasıl olacaktı? Olasılıklar beni heyecanlandırıyordu ve ara sıra ilginç varlıklarla karşılaşmadığım da söylenemezdi.

Sözümden dönmek için Henri'nin gittiği yerin etrafından dolanmaya çalışırken diğer tüm gövdelerin üzerinden atlayıp tırmandım. Bana geri dönmemi söylemediği için takip ettiğimi fark edemeyecek kadar kızgın olduğunu düşündüm. Rüzgârın yönü de yardımcı oldu.

...ya da belki de bana ne olduğu değildi. Hmm.

T-Rex benzeri kükremelerden biri daha ormanın içinde patladı ve Henri'nin bir gün önce yüzüme yaptığı gibi ama on kat daha yüksek sesle hırladığını duydum. "Bugün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Ağaçla konuşuyordu.

Gerektiğinden fazla ses çıkarmamak için elimden geleni yaparak yaklaştım. Sinsi davranarak paçayı kurtaracağımı düşündüğümde değil - Henri küçüklüğünden beri olağanüstü bir işitme ve koku alma duyusuna sahipti

Ama umarım bir süre dikkatini veremeyecek kadar dalgın olur. Eğer şanslıysam.

"Hiçbir gün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim," diye cevap verdi alçak, insanlık dışı bir ses. Derin sesler başka bir şeydi ama bu kendi ligindeydi. Eğer bir dağ konuşabilseydi, sesi böyle olurdu.

Sonunda konuşan dalın iyi bir fotoğrafını çektim.

O ağaç değildi.

Ağaç kabuğu sandığım şey saçmış. Çok ama çok uzun tüyler. Steroidli bir Yorkie gibi. Kahverengimsi saçlı nehir kocakarisının daha büyük ve daha az iğrenç görünümlü bir versiyonu.

İşte o zaman nefesim kesildi. Bu bir kocaayaktı. *Kocaayak.*

Keşke Duncan da burada olup bunu görebilseydi!

Artık yeterince yakın olduğum için, ilk gördüğüm iki figürün bir erkek ve bir kadın olduğunu söyleyebiliyordum. İkisinin de bir gece önceki insanlarla aynı kişiler olduğundan emindim; kadın, kocaayağın ilk kükremesinden sonra ona hırlayan kişiydi. Tam o sırada adam başını benim durduğum yöne çevirdi. Saçları Henri'ninkinden daha açık tonlarda, vücudu Matti'nin zayıf yapısına daha yakındı.

Gizli kalmaya çalışarak beş saniye dayanabildim. Lanet olsun. Elimi kaldırdım. *Artık gizli olmanın bir anlamı yoktu.*

Henri bulundukları yere varmadan bir an önce vücut dilinde bir şeyler değişti.

Çocukluk arkadaşım kocaayağı öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi incelerken gergin görünmüyordu bile. "Oh? Keyfin yerinde değil mi?"

Alay mı ediyordu? Acaba Henri kendisinden bir metre ya da daha uzun bir koca ayakla mı dalga geçiyordu?

"Çünkü," diye konuşmaya devam etti, "bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve ormanın bu kısmında bulunmanıza izin verilmediğini çok iyi biliyorsunuz."

Alay ediyordu. Buna hiç şüphe yok.

Yaklaşık bir metre boyunda olan kocaayak, şimdiye kadar gördüğüm tüm sözde fotoğrafların birebir kopyasıydı. Yüzünü çevreleyen uzun saçlarının altından koyu renk gözleri görünüyordu. Burnu varsa bile fark edilmiyordu ve sadece ağzını görebiliyordum çünkü dudaklarını gürültülü bir hırıltıyla geriye çektiğinde ağzındaki her bir sivri diş ortaya çıkıyordu.

Neredeyse korkutucuydu.

Kocaayak kollarını o kadar uzun uzatmıştı ki vücuduyla orantılı değildi, bu da görüntüyü daha da etkileyici hale getiriyordu. "Ben ormanım-"

Henri güldü. Oduncu görünümlü bu adam *yüksek sesle* güldü. Tam o anda, varlığın konuşmasının ortasında, derimi diken diken eden ve kafamın biraz iyi olduğunu hissettiren bu ormanda güldü. Ha- ha-komik değildi, daha çok sinirlendiğimde ve birini öldürmek istediğimde yaptığım gibi bir şeydi.

Yapacağımdan değil, ama yapmak istedim - ya da en azından onları biraz boğmak istedim.

Hatta duruma inanamıyormuş gibi başını salladı. "Senin halkın Kuzeybatı Pasifik'ten. Sana topraklarımızda yaşamak için izin verdik, Spencer" -*Hayır*. Kocaayağın adı *Spencer* mıydı? S-p-e-n-c-e-r?

-Henri ona güçlü ve talepkâr bir sesle "Bu ormanın koruyucusu sen değilsin, benim," dedi. Kollarımdaki tüyleri daha da diken diken eden bir şey. O kadar büyük bir otoritesi vardı ki. "*Biziz* ve bu konuyu en son konuştuğumuzda, birkaç ayda bir yaptığın bu öfke nöbetlerine tahammül etmeyeceğimizi açıkça belirtmiştik."

"Öfke nöbetleri mi? Kiminle konuştuğunun farkında mısın, Küçük Kurt?" Kocaayak Spencer öyle dişler gıcırdattı ki, büyük beyaz bir köpekbalığı bile şaşırıp kaldı.

Yıllar önce tanıdığım adam yine yaptı yapacağını, güldü. Bu sefer daha da yüksek sesle. Büyük, cesur ve sonra ben de biraz güldüm, daha çok kıkırdadım. Çünkü *Küçük Kurt*? Henri'yi kurt formunda görmüş müydü? O bedende gözbebekleri bile küçük değildi.

Kocaayak devasaydı ama ben paramı Henri'ye yatırırdım. Yüksek duygular karşısında sakin, toparlanmış insanlar tehlikeliydi. Daha az hata yaparlardı. Her şeyi enine boyuna düşünürlerdi.

Gruptaki herkesin başı döndü.

Kamuflaj olarak kullanmaya çalıştığım ağacın arkasında yarım adım geri çekildim.

"Yoldan ," diye seslendim Henri'ye, çünkü çekilmiştim. Aramızda en az elli metre vardı.

Hafif bir esinti tam da o anı seçerek ağaçların arasından ilerledi ve grubu benden rüzgâr yönünde uzaklaştırdı.

Saçmalık.

Çıplak bileğimi tuttum.

Anormal derecede uzun bir kol öne doğru uzandı ve içinden uzun bir parmak çıktı. "Bu da ne?" diye sordu kocaayak, açıkçası pek de hoşuma gitmeyen bir şekilde. Bu sözleri daha önce de duymuştum. Bu ses tonunu da.

Bundan hiç iyi bir şey çıkmadı.

"Seni ," diye tersledi Henri, neşesi , dikkati bana doğru yönelen dev saç yumağına odaklanmıştı.

Bir öncekiyle aynı yöne giden biraz daha güçlü bir esinti esti ve buranın her yerine sinmiş gibi görünen o zengin kokuyu bir kez daha içime çektim. Burada çok daha güçlüydü. Ellerimi ceplerime sokmak zorunda kaldım, beni çok seğirtirdi.

Ama Spencer Henri'ye dikkat etmiyordu çünkü şanslı kazanan bendim. Sonra kocaayak söyledi, keskin dişlerinin uçları göründü, "Bu iğrenç bir şey gibi kokuyor."

O mu? Öncelikle, burada kendi işime bakıyor muydum, bakmıyor muydum? Evet, belki Henri güldüğünde gülmemeliydim ama komikti. *Ona* değil, söylediklerine gülüyordum.

Ama şimdi?

Ağaçların arasındaki boşluklardan alçak bir hırıltı süzüldü ve bu ses kocaayaktan gelmiyordu. Henri yavaşça, "Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et," diye tehdit etti.

Bir an için ona baktım, onun için ayağa kalkacağından etkilendim.

Ben.

Kıllı varlık bir adım öne çıkarak bakışlarımı tekrar ona çevirdi.

"Göster kendini iblis!" diye bağırdı.

Dünyada seçebileceği onca kelime varken, bu terim beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde etkiledi - başka hiçbir şeyi kastetmiyorum. İçimde, bunca yıldan sonra daha iyi olduğumu düşünmek istediğim bir şeyi tetikledi. Beni bir daha asla rahatsız etmeyecek bir sürü kelime vardı. Bazen insanlar berbattı. *İğrençlik* şüphesiz kötüydü ama şeytan....

Bedenimde görünmez bir şekilde, ruhum ve organlarımla yan yana yaşayan o şey, orada olduğunu bana hatırlatarak esnedi.

Hep oradaydı ve hep orada olacaktı. Anlasam da anlamasam da. İstesem de istemesem de.

Ama Henri'ye verdiğim sözü tutacaktım, bu yüzden kendime izin verdiğim tek şey ağacın etrafına doğru eğilmek oldu, böylece acımasız koca ayak bana iyice bakabilecekti. Burada olduğumu zaten biliyordu. Onun boyunun çok küçük bir kısmı olabilirdim ve onun fiziksel özelliklerine sahip olmayabilirdim ama kendimi savunmak için ikisine de ihtiyacım yoktu.

İşte bu yüzden öfke ve kırgınlığımın beni ele geçirmesine izin verdim ve aklıma gelen ilk şeyi bağırdım. "Buradaki tek iğrençlik senin kuru saçların, Fabio!"

"Kötü" veya "pislik" gibi kelimelere tenezzül etmeden çok şey yapabilirsiniz. Bir hakareti yeterince kişiselleştirirseniz, neredeyse gerçekten kötü bir şey kadar incitici olabilir.

İşe yaradı.

"*Bana saçımın* kuru olduğunu söylemeye nasıl cüret edersin?" diye bağırdı koca serseri. "Hakarete uğramak hiç hoş değil, değil mi?" Tekrar bağırdım, saçıma odaklanarak

Ağacın biraz daha arkasına geçene kadar bir adım geri çekilirken kıllı varlık. Sözümden tamamen dönmek istemiyordum.

"Saçım kuru değil!" Spencer kükredi.

Bazı insanlar kendi ilaçlarını alamazlar. Bana iblis diyebilirdi ama ben onun saçı hakkında konuşamaz mıydım? Çünkü Jenny Greenteeth buradaki tek küçük b değildi.

"Bunun ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu kıllı efsanevi varlık, soruyu gruba yöneltti.

Henri'ye tekrar bakma hatasını yaptım ama bu sefer dikkati benim üzerimdeydi. Sadece bana. Kaşları bronz alnında sert bir çizgi oluşturunuyordu ve ifadesi....

Belki de golf arabasında kalmalıydım.

Kocaayak öncekilerden bile daha yüksek bir kükrete çıkardı. Tepki veren tek kişi Henri'ydi, o da birkaç adım atarak Spencer'ın benim bulunduğum yere giden yolunun tam ortasında durdu. Onun beni görmesini mi engelliyordu?

"Bu topraklarda bir lanete izin verdiniz," diye tükürdü Pislik Spencer ve Henri'nin pazen gömleğinin altındaki kasların gerildiğini görebiliyordum.

Bana lanet mi dedi? Bu yeni bir şeydi.

"Buradaki tek lanet senin kırık uçların," diye mırıldandım, yeniden hakarete uğramıştım.

Sağ tarafıma rastgele düşen kütük bir şey ifade ediyorsa, beni duyduğundan oldukça emindim.

Ne pislik ama!

Henri bir kütük aldı -küçük bir kütük değildi, tek başına ya da çıplak elle kaldırılabileceği bir kütük de değildi- ve omzuna kaldırdı. Akıcı bir hareketle kütüğü bir cirit gibi fırlattı. Spencer'ın birkaç metre yanına düştü. I

Sanırım Spencer'ın bana zarar vermeye çalıştığını düşünen tek kişi ben değildim.

"Yeter!" Henri'nin baskın sesi ormanın içinde yankılandı.

Hayatım üzerine yemin edebilirim ki kuşlar bile bu ses karşısında ötmeyi bıraktı. Rüzgar da esmeyi kesmiş olabilir. Çevremizdeki her şey bir an için donmuş gibiydi. Duyduğum tek şeyin Henri'nin tekrar konuşmadan önce derin bir nefes alması olduğundan oldukça emindim.

"Yaptığımız anlaşmayla ilgili bir sorunuz varsa, gidin. Bu iş eskidi artık. Bunu bir daha yaparsan, sana bu topraklardan gitmene eşlik ederim. Halkımı bir daha sözlü ya da fiziksel olarak tehdit edersen yine yaparım ama iki bacağın kırılır." Çıkardığı hırıltı korkunç bir tehditti. "Yeterince açık konuştum mu?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

O anda, hayatımda hiç kimseden bu kadar etkilendiğimi düşünmemiştim.

Güçlü bir esinti genç ağaçları salladı ve toz zerreciklerini bir rüya gibi etrafımızda döndürdü. Koca ayağın kokumu iyice aldığı anı gördüm. Etrafa çirkin sözler savurmaktan tedirgin görünmeye geçmesi bu kadar uzun sürdüyse berbat bir koku alma duyusuna sahip .

Bileziğimi sormam gerekiyordu.

Henri efsanevi varlığa doğru bir adım attı. "Aynı fikirde miyiz?"

Spencer'ın boncuk gibi siyah gözleri bulunduğum yerden etrafını saran yarım daire şeklindeki kurtadamlara kaydı. Beklediğimden daha uzun süre sessiz kaldı. "Evet," diye homurdandı kocaayak.

Her seferinde bir adım geri çekilirken çevresine bu kadar iyi uyum sağlaması şaşırtıcıydı. Saçının rengi ağaçlara doğal bir kamuflaj gibi uyuyordu. Bize asla sırtını dönmedi.

Sonunda ağaçların arasında kaybolduğunda, çocukluğumda ilk kez aşık olduğum adam yavaşça bana doğru döndü.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Yoldan çekildim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Önce o bana hakaret etti."

Henri bana bakmaya devam etti ve ben onun beni bir güzel benzetmesini ya da en azından azarlamasını bekledim - ne de olsa otoriter bir havası vardı - ama tek yaptığı orada öylece durmak oldu. Dik dik bakmadı. Bakmak değil. Sadece sakın ve soğukkanlı görünüyordu,

Şortum ve üzerinde turuncu harflerle Güney Dakota yazan büyük bir tişörtümle orada dururken tarafsızdım.

Lanet olsun.

Bunu yapmamalıydım. İçimde bir Jenny Greenteeth'i korkutacak ve bir kocaayağı telaşlandıracak bir şey olduğunu kimseye hatırlatmamalıydım. Uyum sağlamam gerekiyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Ama....

"Duygularımı incitti," diye açıklamaya çalıştım, hakaretlerine karşı hassas olduğumu anlamalarını beklediğimden değil, ama gerçek buydu. Benimle ya da vücudumun herhangi bir parçasıyla dalga geçebilirdiniz ama iblis, şeytan ve iğrençlik benim tetikleyici kelimelerimdi.

Onları duyduğumda dönüştüğüm kişiyle gurur duymuyordum ama verdiğim tepkiden çok daha kötüsünü verebileceğimi de düşündüm.

Henri koyu pembe dudaklarını birbirine bastırdı ve bir saniye sonra elini kaldırarak parmağıyla "buraya gel" işareti yaptı.

Bu beni çocukluğuma götürdü ve Matti'yle beni yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalamıştı. O zamandan beri insanlara patronluk taşıyordu, değil mi?

Ben de dudaklarımı birbirine bastırdım. Devrilmiş ağaçları ve sivri dalları aşmak için acele etmedim. Durdukları yere -Henri, adam ve kadın- vardığımda Henri'nin yüzü hâlâ büyük ölçüde netti.

Omuzlarımı düşürdüm ve yüzümü ona doğru eğdim. "Evet?"

Kaşı bir milimetre yukarı kalktı, o kadar küçük bir hareketti ki neredeyse kaçırıyordum, aynı anda adem elması da sallanıyordu. Yüzü o kadar ciddiye ki, onu gençken tanımasaydım, aynada pratik yaptığını düşünürdüm, ama o zamanlar bu işte iyiydi. Sadece şimdi daha iyiydi.

Ve neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı?

O kehribar gözler bir gözümde diğerine sıçradı. Ona temkinli bir şekilde gülümsedim.

"Saçıyla dalga mı geçtin?" Sorusu yavaştı, sanki bunca zamandır orada durmuyormuş gibiydi. Ya da belki yanlış duyduğunu düşündü?

Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde yanlarıma kaldırdım ve indirdim. Henri Blackrock gözlerini kırıştırdı.

Bu topluluğun lideri, sakinlerinin kılıcı ve tokmağı, bana baktı.

Ve o anda onu bir elinde savaş baltası, diğer elinde kılıcı, çenesinde gür sakalıyla hayal etmek o kadar kolaydı ki

İskandinav atalarım gurur
duyuyor. Şimdiden
çuvallamış mıydım? O
kadar kızgın mıydı?

Birdenbire, hiç beklemediğim bir anda, ağzının köşesi yukarı kalktı ve o
bir türlü unutamadığım gözleri -açık kahverengi turuncu irisler haftanın her
günü rastlayabileceğiniz bir şey değildi- parladı.

Kafam karışmıştı.

Göğsünden kuru, sert bir kıkırdama çıktı, yavaş ve sabitti ve göz ucuyla
adamın ve kadının aniden sırttığını gördüm.

Henri kızgın değil miydi?

"Yüzleşmemize saniyeler kalmıştı ve sen *beş yüz kiloluk bir kocaayağa
uçlarının kırık olduğunu söyledin.*" Gülümsemesi her saniye daha da büyüdü
ve hatta gözlerini kısarak bana baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Bunun komik olduğunu düşündü.

Bunun komik olduğunu düşündü.

Tam önümde Henri bir avucunu yüzünde gezdirdi ve başını sallarken
ağzını kapattı.

Onu daha önce bu kadar eğlenirken gördüğümünden ya da
duyduğumdan emin değildim. Ama hoşuma gitti.

Ağzımı açtım, kapattım ve sonra omuz silktilim. "Birazcık, sanırım.
Duygularımı incitti ve ben de onun sırtını incitmek istedim." Bunu bir an için
düşündüm. "Çok mu fazlaydı? Belki de çizgiyi aştım."

O yoğun gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesi ve eğlencesi bir
saniye içinde bir kez daha silinip gitti. İfadesi, dün olan her şeyi bir
profesyonel gibi ele alan o tanıdık, saçma sapan ifadesine geri döndü. "Bunu
hak etti. Herkesi aşağılıyor. Bu yüzden topluluğa yaklaşmasına izin
verilmiyor. Hoş bir üyemiz olan bir yetimiz var, ama kocaayaklar birlikte
yaşamaları zor olan kötü şöhretli pislikler."

Yeti ile Koca Ayak arasındaki fark neydi? Birine sormam gerekecekti. Bu
arada, tüm bu durum zaten akıl almaz değilmiş gibi ona başımı sallamakla
yetindim.

Ama bu, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ormanda rastgele iki
efsanevi yaratık demekti. İki!

Eski hayatımda, zaman zaman büyülü varlıklarla karşılaşmaya yabancı
değildim. Bir ya da iki kitsune ile karşılaşmıştım - birçok kültürde birçok
isimle anılan, saygı duyulan dokuz kuyruklu bir tilki. Su bazlı bir şey
beklemem gerektiğini biliyordum.

ben sahildeyken. Maine'de selkie'lerle dolu bir kasaba vardı. Ama diğer büyülü insanlarla karşılaşmam aylar sürebiliyordu, yani bu çılgıncaydı.

Bana durmamı söyleyemeyecek kadar küçükken Fluffy diye seslendiğim adam, o ana kadar sessiz kalan iki kişiye dönmeden önce uzun bir süre daha bana odaklandı. "Randall, Ani, bu Nina. Nina, Randall ve Ani güvenlik sorunlarımızla ilgilenen topluluk üyeleridir. Randall da kulüp binasında yaşıyor."

Onlara gülümsedim, hala içimde dolaşan büyü'nün *ve koca ayağın* bana doğru fırlattığı kütüğün adrenalinin etkisiyle ellerimin titrediğini hissettim ve elimi önce uzun boylu, kaslı sarışın kadına, sonra da çilek sarısı adama doğru uzattım. Tokalaştık. "oldum," dedim ikisine de. "Genelde yabancılara karşı bu kadar kaba değilimdir, beni bağışlayın. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Kadından yargılayıcı bakışlar yerine bir gülümseme aldım. "Bunu hak etmişti.

Çiftliğe hoş geldiniz," dedi Ani, gözleri avucuna doğru kayarak.

Korkmuş, endişeli ya da rahatsız görünmüyordu ve göğsümde en ufak bir umut yeşerdi. "Teşekkür ederim."

Bakışları yüzümden diğer tarafıma kaydı, kurtadamlarda genellikle rastladığım türden bir merak ondan yayılıyordu. Kaşlarının arasında küçük bir çentik oluştu.

Sadece duygularımı destekledim.

"Cildinin böyle parlamasını nasıl sağlıyorsun?" diye sormaya karar verdi.

Göz kırptım. Sonra gülümsedim. "Salyangoz nemlendirici, ama sanırım daha çok genlerimden kaynaklanıyor." İyi genler olduklarını söylemeyecektim çünkü bu tartışılabilirdi ama tamamen berbat da değillerdi.

Baldır kası büyüklüğünde pazuları olan bu kadın inledi. "C vitamini kullanıyor musunuz?"

Başımı salladım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Pul pul dökmek mi?" "O da ne?"

Dudakları aralandı ve ben sııttım.

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Haftada iki kez, her hafta," diye paylaştım.

Ani'nin gülüşü beni gülümsetti. Gürültülü ve özgürdü ve bu hoşuma gitti. Gülüşüne bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz ve onunindeki özgürlük çok şey anlatıyordu. Altın sarısı kahverengi gözleri vardı.

Tanıdığım kurtadamlar. Tahminimce en az beş on yaşında olmalıydı. Onunla ilgili her şey yetenekli görünüyordu ve ona bakmak kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Güvenlik ekibinin bir parçası olmasına şaşmamalı.

Adam bir adım öne çıktı. Kafasındaki çilek rengi saçlardan bir ton daha koyu kısa bir sakalı vardı. "Ben...?" Elini kaldırdı ve boynuna dokundu.

Dün Henri'ye aynısını yapmayı teklif ettiğim gibi o da beni koklamak istiyordu. Başımı salladım ve ikinci kez söylememe gerek kalmadan öne doğru bir adım attı ve eğilmeye başladı.

Bir el kızıl saçlı adamın alnına indi ve yüzünü geriye itti. "Hayır," diye tersledi Henri.

Sorun olmadığını, buna alışık olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama bana fırsat vermeyecek kadar hızlı bir şekilde konudan uzaklaştı ve adam onunla bu konuda tartışmadı.

"Şimdiye kadar ikinizden de haber almadığıma göre, izinsiz giren kişiyi bulamadığınızı tahmin ediyorum?" diye sordu.

"Hayır." Cevap veren Ani oldu. "Yeni bir şey yok. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalı. Yakınlarda olsaydı onu bulurduk."

"Güzel. Yolumuza devam edeceğiz ve eğer geri gelirse onunla ilgileneceğiz." Garip bir sessizlik oldu. "İçimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor."

Kulağımın arkasını kaşıdım.

"Dün gece onlar hakkında biraz araştırma yaptım. Çok fazla bilgi mevcut değil. Farklı yerlerde farklı isimlerle anılıyorlar, falan filan, ama hepsi agresif gibi görünüyor...." Adam, Randall, bakışları tekrar bana doğru kayarak konuşmasını sonlandırdı.

Sevimli olduğunu düşündüm ve tek yönlü bir görevdeydim. Çok önemli bir görev. Elimde olmadan sol eline bakmaya çalıştım ama vücudunun doğrudan erişemediğim bir tarafındaydı. Başka bir zaman tekrar kontrol etmeye karar verdim, onları dinlerken topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyordum.

Burada seçeneklerimi açık tutmak zorundaydım. Unless....

Henri, "Gözümüzü dört açacağız," dedi. Bir duraklama oldu. "Bugün Dominic'i göreniniz oldu mu?"

Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

Adam kıs kıs gülen bir ses çıkardı. "Yakından değil ama uzaktan siyah gözünü gördüm."

Dudağını patlatan adam!

"Ona sadece bir tane verdiğim için mutlu olmalı." Henri'nin sesi alçaktı. "Bu akşam devriyesine çıkmazsa bana haber verin. Vardiyam başlamadan önce gidip bu işi bitirmem gerekiyor," dedi Henri onlara. "Dikkatli olun."

Bu benim aptalı oynamayı bırakma işaretimdi. Onlara gülümsedim. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin. Ben kulüp binasında kalıyorum."

Ani kadın tekrar sırtıttı ve Randall denen adam başını salladı. Burnunun gizlice seğirdiğini fark ettiğimden oldukça emindim. Hâlâ istiyorsa, başka bir zaman beni koklamasına izin verirdim. Henri'nin neden bu kadar savunmaya geçtiğini anlamamıştım. Birinden kendisini koklamasını istemek kabalık değildi; sadece ne olduğunu sormak kabalıktı.

"Bu teklifini kabul edeceğim. Görüşürüz," dedi Ani. "Dikkatli ol Henri. Dom aptalın teki."

Henri ile göz göze geldik ve ben de bunu UTV'ye doğru yürümek için bir işaret olarak kabul ettim. Neredeyse hemen bana yetişti ve eli enseme geldiğinde biraz heyecanlandım... ta ki beni gittiğim yön yerine sağa yönlendirene kadar. Başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim.

Elini bıraktı.

On dakika önce beni bir kocaayağa karşı savunuyordu. Şimdi ise bitlendim. Hayat kafa karıştırıcıydı.

Arazi aracına geri döndüğümüzde, kemerlerimizi bağladık. "Fluff?" demeden önce kısa bir mesafe uzaklaşana kadar bekledim. Benim için ayağa kalktığın için teşekkür ederim. Minnettarım."

"Elbette" diye cevap verirken dikkati hâlâ ilerideydi. Sanki benimle devasa, öfkeli bir yaratık arasına girmesi ve ardından misilleme olarak devasa bir kütük fırlatması önemli bir şey değilmiş gibi.

"Artık ödeşik diyebiliriz," diye haber verdim. "Ödeşik mi?" Bir duraksama oldu.

"Ne için?"

"On yıl boyunca kendime, seni bir daha görürsem karnına yumruk atacağımı söyledim."

"Neden?" diye sormadan önce bir süre daha sessizlik oldu.

Yaptıklarının beni ne kadar incittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünmüştüm hep. Yaşım ilerledikçe, yaptıklarını neden yaptığını anlamaya başlamıştım ama yine de o yumruğu atmaya kararlıydım. Ona çelme takmaya bile razıydım. "Matti'yi o şekilde aldığın için. Veda etmemize izin vermeden böyle gitmen beni mahvetmişti. O benim olduğu kadar

tıpkı senin olduğu gibi," diye açıkladım. "Ama artık bunun için endişelenmene gerek yok. Dedğim gibi, ödeşdik. Hayatımı biraz olsun kurtarmış olabilirsiniz."

Kehribar rengi gözleri yine bana doğru kaydı. Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Cricket, ben... ellerin neden titriyor?" Kaşlarını çatarak gazı bıraktı. "Korkmuş gibi kokmuyorsun."

Bunu tekrar yapmaya başladıklarını fark etmemiştim bile. Onları yumruk haline getirdim. Belki de hayatımızın o dönemini gündeme getirmek dünyadaki iyi fikir değildi. Belki de bu konuyu kapatmalıyım. "Aslında ben de sana bunu sormak istiyordum."

"Yüzün kıpkırmızı," dedi ve neyse ki konuyu değiştirmeye karar verdi.

Parmaklarımın ucuyla yanaklarıma bastırdım. Yanaklarım sıcaktı. "Hasta hissetmiyorum. Ama buraya geldiğimizden beri kendimi... gergin hissediyorum? Sanki arka arkaya birkaç enerji içeceği içmişim gibi." Bunu bir kez yapmıştım ve kalp krizi geçirmemiş olmam bir mucizeydi. Sienna'yı o kadar korkutmuşum ki bir daha tek bir tane bile içmeyeceğime dair bana söz verdimişti. "Buradaki büyü çok yoğun, ama Sienna'ya sordum ve bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu."

UTV'yi biraz daha yavaşlattı. İri elleri direksiyonun üzerinde esnedi. Henri boğazından küçük bir hırıltı çıkardı.

"Kötü hissettirmiyor ama bana kafayı bulduğumu hatırlatıyor," dedim ona, açıklamakta zorlanarak.

"Burada yaşamaya gelen bazı insanlar diğerlerine göre daha hassas."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı, dikkati ön camdan görünen manzaradaydı. "Dışarıda ne kadar çok kalırsan o kadar faydası olur. Bir ay içinde iyi olacaksın."

Hmm. Bunu düşünmek için sakladım. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. "Hayır, ama hayatımın çoğunu burada geçirdim. Bununla ilgili her şeyi seviyorum toprak."

Onun bu yorumu beni gülümsetti. Sonra sordum, "Diğer yaratıklarla düzenli olarak sorun yaşıyor musunuz? Topluluğun üyesi olmayan yaratıklarla?"

"Sık sık değil, ama istediğimden daha fazla oluyor."

"Sizce bunun nedeni buradaki büyüün ne kadar güçlü olduğu mu? Bir şekilde büyüye çekildiklerini mi?"

Aracı yana doğru yönlendirdi ve ikiye bölünmüş inanılmaz kalınlıkta bir kütüğün etrafından dolaştı. "Bunun arkasında bilim yok ama sanırım

Yani. Bu bölgeye yaklaştıkça, varlıklar bunu daha fazla hissetmeye başlar. Bazıları için bir bakıma mıknaş gibi. Dolunay zamanı daha da kötüleşiyor."

"Bu, buradaki insanları güvende tutmayı ve toprağı kendinize saklamayı gerçekten zorlaştırıyor olmalı." Düşündükçe kafamda daha da karmaşık bir hal alıyordu. Kaç yaratık burayla karşılaşp buranın bir parçası olmak istediğine karar vermezdi ki? Ya da hepsini kendilerine mi istiyorlardı? Ve neden herkes değil de bazılarımız bundan etkileniyordu? Bazı insanların lavanta kokusunu sevmesi ve diğerlerinin iğrenç bulmasıyla aynı nedenden dolayı mı?

"Olmasını engellemek için önlemler alıyoruz ama bunun sonu gelmiyor. Sorunsuz haftalar geçirebiliriz, bazen daha uzun sürebilir ve bir gün çocuklar kaçır, bir nehir kocakarı onları yemeye çalışır ve bir koca ayak yalnız ve kızgın olduğu için kavga etmeye karar verir."

Ve *bu* beni etkiledi. "Koca ayak yalnız mı?"

Ağzının kenarı gerildi. "Bu unvanı pek ."

İrkildim. Ben kim oluyordum da birine neyin duygularını incitip neyin incitmeyeceğini söyleyebiliyordum? Bana o çirkin isimleri söyledikten sonra kafasını kazıtmaya hazırdım ama.... "Hâlâ bir pislik ama şimdi kendimi kötü hissediyorum."

Bundan daha fazlasıydı. Kendimden utandım. O benim duygusal şahdamarıma saldırmıştı ve ben de aynı şeyi yapmış olabiliyordum. O beni incittiği için ben de onu incitmek istemişim ve belki de bu beni de onun kadar kötü bir insan yapmıştı.

Ruhum bu fikir karşısında soldu.

Kimseyi incitmek istemedim. En azından onları gerçekten .

Elleri yine direksiyonun üzerinde o şeyi yaptı. Henri dikkatle, "O böyle olmayı seçiyor," dedi. "Onun için kendimi çok kötü hissetmezdim."

Yine de kendimi kötü hissettim. Çünkü daha iyi bildiğim halde unutmıştım. Bazı insanlar sırf öyle olabildikleri için pislikti, ama çoğu insanın öyle davranmak için derin, çok derin nedenleri vardı. Bir başkasının ne yaşadığını ya da onları bu hale getiren şeyin ne olduğunu asla bilemezsiniz.

Ayrı bir not olarak, Dominic kimdi ve Henri neden ona morarmış bir göz vermişti?

Ben de kamp alanlarının dramatik olduğunu düşünürdüm.

CHAPTER NIKE

//

Damperli kamyonunu şuraya park et. Ben yakalamak istemiyorum

"O akşam Sienna nihayet akşam yemeği için mutfığa girdiğinde ona bitli olduğunu söyledim.

Sienna'nın cevabı mızızlanmak oldu, hâlâ solgun ve zayıf görünüyordu, bu da içinde bulunduğu durumun çok açık bir göstergesiydi. Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca onun hiç hasta olduğunu hatırlamıyordum. Öksürdüğünü bile duyduğumu sanmıyorum. Düşündükçe, onun ve Matti'nin, inanılmaz büyüğü DNA'sı olmayan herkesi hastanelik edecek korkunç bir bakteri kaptıklarına daha çok ikna oluyordum. Çocukken Matti'nin öyle şeyler yediğini görmüştüm ki, Duncan'ın ağzına attığı "organik maddeler" neredeyse Michelin'e benziyordu.

Bu nedenle, kontamine gıdanın geldiğinden emin olduğum marketi aradım ve onları ellerinde bir ölüm tuzağı olabileceği konusunda uyardım.

Bulaşıcı olma ihtimali yüzde 1 olan mikropları gözbebeklerime bulaştırma riskini almak istemediğimden, iki altımdaki koltuğu işaret ettim. Biraz mesafe hiç mesafe olmamasından iyidir diye düşündüm. Ama eğer Duncan'a dokunmaya kalkarsa, onunla mücadele ederdim.

En iyi arkadaşım tabureye otururken yüzünü buruşturdu. O sırada mutfakta sadece ikimiz vardık. Kilerdeki takvimi kontrol ettim ve Franklin'in adı ve yemeği yuvaya kaydedilmişti, bu yüzden onun için yardımcı şef olacağımı ve malzemelerin nerede olduğunu ve işleri nasıl yapmayı sevdiklerini öğrenmeye devam edeceğimi varsaydım. Kendimizi kaptırmıştık.

Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi.

Öğleden sonranın nasıl geçtiğine bakılırsa, Duncan şimdiden bu konuda muhteşem bir iş çıkarıyordu. Onu kontrol etmek için kreşe gittiğimde çok mutlu olmuştu. Öğretmeni beni pencerede gördükten sonra kalmama izin vermişti. Üzerime atlamış, diğer çocuklarla oynarken bile sanki şarkı söylüyormuş gibi bana "*Aşk, aşk, aşk*" diye seslenmişti. Yavru köpek gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Öğretmeni çok başarılı olduğunu söylemişti. Tüm işaretler onun iyi vakit geçirdiğini gösteriyordu.

Kendimi böylesinin daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışmışım. Tepesi atsaydı, ağlasaydı, üzerime tırmansaydı, o yavru köpek gözleriyle onu bırakmamam için yalvarsaydı, bu çok zor olurdu. Bu anlık bağımsızlık ve güven daha iyiydi.

Elbette.

Küçük bencil kalbimin kendine gelmesi gerekiyordu.

Şimdi, siyah tüy yumağı o kadar yorgundu ki taburemin altına kıvrılmış, yeni bir ortamda yeni insanlarla etkileşim içinde geçen uzun bir günün ardından sızmıştı. Şu andan itibaren yeni bir uyku programına alışması gerekecekti.

"Kıçım ağrıyor." Sienna bacaklarını taburenin basamağına dayarken yüzünü buruşturdu. "Seninle vakit geçirmeden günü boşa harcamak istemedim. Bu berbat bir şey."

Dirseğini tezgâha dayadığında kıs kıs güldüm. "Biliyorum, umarım sen ve kıçın daha iyi hissedersiniz."

"Matti neden hiç a-n-a-l denemek istemediğimi şimdi anladığını söylüyor," diye fısıldadı.

Duncan'ın henüz alfabeyi bilmediğini konuşmuştuk - en azından ben öğretmemiştim ve Susam Sokağı'nı da seyretmiyordu. Daha çok umuyordum. "Ama tüm o kaslar şiştiğine göre belki de şimdi bunu yapmanın tam zamanıdır," dedim ve inledi.

"Hayır. Asla. Bir daha bakmasına bile izin yok."

Ben güldüm, o da biraz gülümsedi. "O nerede bu ? Hâlâ çok mu hasta?"

"Uh-huh. Ona oruç tutmasını söyledim ama dinlemedi ve birkaç saat önce kurutulmuş etinizden daha fazla yedi ve şimdi bunun bedelini ödüyor."

İkimiz de yüzümüzü buruşturup aynı anda "Aptal" dedik ve kıkırdamaya başladık.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, yüz hatlarının her yerinde mutsuzluk vardı. "Seni tüm bu yabancılarla bıraktığımız için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapmalısın." Bir omzumu kaldırdım. "Öncelikle, biri-" Duncan'ın bulunduğu yeri işaret ettim. "Varlığımı unutmuşum. Buradaki anaokulunun çocuklar için zorunlu olduğunu biliyor muydun? Her neyse, onu bıraktım ve c-r-y yapmamak için kendimi zor tutuyordum ve o sanki kıcı yanıyormuş gibi içeri koştu. Gerçek ateş yani."

Sienna'nın kahkahası, bugün klozet oturağında karın kaslarını çekmiş olabileceğinden emin olduğum düşünülürken olabildiğince yüksekti.

"O-f-f-e-n-d-e-d ve biraz da h-u-r-t, ama iyi görünmesine gerçekten çok sevindim." *Öyleydim.* İçten içe. Çenemle ayaklarımın dibindeki dünyanın en şirin çöreğini işaret ettim. "Ne kadar yorgun olduğunu görüyor musun?"

Aşağı baktık. Dilinin ucu ağzından dışarı sarkıyordu. Horlama sesi duyduğuma emindim. *Çok sevimliydi.* Hain ve hepsi.

Sinirlenmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Her neyse, kaçırdığın tek şey çiftlikte bir turdu."

Sanki geri sarmamı istermiş gibi eliyle bir daire çizdi. "Seni kim gezdirdi?"

"Henri."

"Başka kim gitti?"

"Sadece biz."

Burnu kırıştı. "Huh." "Ne?"

Omuz silkmesi oldukça zarıftı. "Sadece ikiniz. Huh. Hmm." Tezgâhın üzerine daha da yığıldı ama yüz ifadesi dikkatliydi. "Matti'ye mesaj atacak vakti yok ama size burayı gezdirecek vakti var."

"Franklin, yaşlı olan, beni ona rehin verdi. Eminim o-Henri -Sadece bakımla ilgili çok fazla iş olduğunu ve benden yardım beklediklerini anladığımdan emin olmamı istedi," dedim. "Üç ayla ilgili söylediği o saçmalıktan sonra buraya taşınmam konusunda konuştuk ve sorun olmadığını söyledi ama...."

Ama belki de bu onun karakterine uygun bir davranıştı, ama belki de söylediklerine rağmen gitmemi tercih ederken diplomatik davranmaya çalışıyordu.

Bundan şüpheliydim. Şimdiye kadar konuşma ya da davranış biçimleriyle ilgili hiçbir şey bana sözlerini ya da kararlarını gözden geçirmek için çok fazla zaman harcadığı izlenimini vermedi. Sadece duygularını. Hâlâ, ben çocukken isteksizce şövalyelik yapan aynı onurlu Henri gibi görünüyordu. Sanki beni yakalarsa

beni Matti'nin evine geri götürür ve bana bir ilk yardım çantası verirdi. Ya da Matti ve ben çok sert oynarken yakalandığımızda, ona daha nazik olması gerektiğini hatırlatmaktan asla çekinmezdi. Ona aşık olmamın bir nedeni vardı. Erkeklerden hoşlandığımı keşfettiğimde, ilk kurbanlarımdan biri o olmuştu.

O sadece... iyi bir adamdı. Belki de şimdi iyi bir adamdır, benim tahminim. Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe bunu öğreneceğimi düşündüm. Birbirimizle konuşmak şu ana kadar zor olmamıştı. Bana birçok kez Kriket diye seslendi. Hatırlamış olması güzeldi.

Kocaayaktan dönerken -yani ona hâlâ bahsetmem gereken kocaayak *Spencer*dan bahsediyordum- Henri bana çiftlikte yaşayan çocukların durumundan daha fazla bahsetmişti. Belli bir yaşa geldiklerinde ve büyülerini yeterince kontrol edebildiklerinde en yakın kasabadaki normal bir okula gidiyorlarmış ama hepsi gitmiyormuş. Gençlerin yarısı arazide okumayı tercih ediyordu. Ona yönelttiğim her soruya bir cevabı vardı. İyi bir cevap.

Burası hakkında her şeyi biliyordu.

Ve dikkatimi çeken birkaç şey daha söyledi.

Çiftlikte beş bin dönümlük bir yaban hayatı koruma alanı bulunuyordu.

Yılda iki hafta, bazı sakinler, arazinin karşı tarafındaki nehrin bir bölümünde özel - yani pahalı - sal balıkçılığı turları için tur rehberi olarak çalışıyordu.

Çiftliğin belirli noktalarından görebileceğiniz dağlardan birinin adı Blackrock Dağı'ydı.

Araçların binaya geri döndüğümüzde tek söylediği, "Başka biri size daha fazla ayrıntı verecek" oldu. Sonra başka bir şey söylemeden doğruca kulüp binasına geri döndü ve beni dışarıda bıraktı.

Henri beni ikinci bir bakış atmadan terk eden ilk kişi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. En azından Duncan yanımdan her geçtiğinde beni öpüyordu, ben de günün geri kalanını kreşte Maggie adında çok iyi bir öğretmenle geçiriyordum, o da bana yardım ettiğim için en az on kez teşekkür etmişti, çünkü başka ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her ne kadar bu "yardım", projeler için gerekli malzemeleri dağıtmasına, mucizevi bir şekilde sürekli çözülen ayakkabı bağcıklarını bağlamasına ve ardından Shiloh ve Pascal'ın bir gün önceki maskaralıkları hakkında fısıldaşan ve yaz boyunca okulda olmayan daha büyük çocuklarla masa oyunları oynamasına yardım etmekten ibaret olsa da, yine de.

Bütün çocukları severdim. İyi huylu, biraz yaramaz, nazik ve sadece iyi çocuklardı.

Atıştırmak için susuz tavuk boynu yedikten sonra yüzünü silmeyi teklif ettiğimde bana hırlayan Agnes bile.

Ve şimdi burada, mutfakta, sadece üçümüz vardık. Agnes kreşten kendisinden biraz daha büyük bir köpek yavrusuyla ayrılmıştı.

"Zamanının olması bana biraz uygun geliyor." Sienna bana gülümsemeye çalıştı ama kendini iyi hissetmediği için çoğunlukla sarhoş görünüyordu. Sesini alçalttı. "Seni garip hissettirmiyor mu?"

Garip mi? "Hayır. Neden?" Ben de fısıldadım.

Sesini daha da düşürdü, öyle ki dudaklarını okumak zorunda kaldım çünkü sesi hiç çıkmıyordu. "Yaydığı titreşimler yüzünden. Konuşma şekli. *Çok fazla şey* hissettiriyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hmm. Sanırım bunu görebiliyordum. Onunla ilgili her şey, boyut ve kişilik açısından, şimdiye kadar tanıştığım diğer insanlardan daha büyük görünüyordu. Onda heybetli bir şeyler vardı. Sanki yuvarlanıp göbeğimi göstermem gereken bir kurt adam varsa, bunu yapabilecek tek kişi oydu. "Bugün biriyle konuşma şeklinden bunu anlayabiliyorum. Ama ben gibi değilim, bu yüzden bana o kadar sert gelmiyor. Onu hâlâ kafamda kapüşonunu her zaman yukarı çekmiş, sessiz ve gizemli olmaya çalışan bir genç olarak canlandırabiliyorum. Belki de bu yüzdendir?"

"Evet," diye kabul etti. "Ve o sıcak bir insan değil. Matti'ye hiç benzemiyor." Çocukların kahvaltısını nasıl sabırla ve düşünceli bir şekilde hazırladığını düşündüm. *Ama* çok az tanıyordum ve gerçekten de, içindeki iyilik hakkında ne kadar çok tartışırsam, Sienna orada olmayan bir şeyi o kadar çok görebilirdi.

Görevini yapıyordu. O gülünç bedeniyle. Hepsi bu kadardı.

"İnsanların neden oldukları gibi olduklarını ve yaptıkları şeyleri yaptıklarını kim bilebilir?

Tek umudum Duncan'a iyi davranması ve bana karşı nazik olması."

"Öyle olsa iyi olur." Elini ikimizin arasında havada yumruk yaptı.

Aynı anda ben de güldüm, o da aynısını yaptı. "*Umarım* buradaki diğer insanlar da beni sever. Şimdiye kadar çocukların çoğunu çantaya koydum. Bugün dost canlısı olan bazı aile üyeleriyle tanıştım...." Shiloh'nun annesi dışında hepsi kurt adamdı. Dev çocuk bir kurt adam yavrusu ve ailesiyle birlikte gitmişti. "Kimsenin bana incitici isimler takmamasına razıyım." Parmaklarımı çapraz yaptım.

Spencer gibi.

Ve işte yine suçluluk duygusu.

"Yapmasalar iyi olur," diye tehdit etti, birisi onun yanında kaba davrandığında her zaman yaptığı gibi. İnsanlar ona karşı kaba olabilirlerdi ama Tanrı korusun, sevdiklerinden birinin duygularını incitebilirlerdi. Bu onun içindeki kurt adamdı. "Kimseyi kazanmana gerek yok. Birinin hayatında senin olman onun için minnettar olması gereken bir armağandır."

Ona dokunmak için uzanmaya başladım, ama hasta olduğunu hatırladım ve elim yarısına kadar gelmişken durdum. "Bugün seni sevdiğimi söyledim mi, Germs?" Elimi bırakarak sordum.

"Gerek yok. Ben biliyorum." Gülümsedi ve ben de onun sevgisini ait olduğu yere, kalbime gömdüm.

"Unutmadan, tahmin et ne gördüm?" Cevap vermesini beklemedim. "Bir koca ayak!"

Tam da beklediğim gibi nefesini içine çekti. "Bir tane mi gördün?"

"Görmekten fazlasını yaptım. Birbirimizi kızdırdık ve ona saçlarının kuru olduğunu söyledim-"

"Nina!" diye bağırdı boğuk bir kahkaha atarak, avucunu karnına götürüp inlemeye anında pişman oldu.

"Beni bitirmeye hazır. Bana bir kütük fırlattı ve ben de ona uçlarının kırık olduğunu söyledim ve şimdi kendimi kötü hissediyorum çünkü Henri onun kötü biri olduğunu ama aynı zamanda yalnız bir koca ayak olduğunu söyledi."

"Sana kütük mü fırlattı?"

Sesi çok endişeli geliyordu. "Henri ona bir tane fırlattı. Oldukça destansı bir şeydi," diye açıkladım, kütüğe bir cirit gibi davranma hareketini taklit ederek. "Onu bulduğumuz bölgeye gittiğimizde yoldan çekilmem için bana söz verdirdi ama ben dinlemedim."

"Güzel," diye homurdandı, pek de ikna olmuş görünmüyordu.

Belki şanslı olmayı dilediğim pek çok konuda şanslı değildim ama önemli olan tüm konularda piyangoyu kazanmıştım. Harika ebeveynler tarafından yetiştirilmiştim. Beni çok seven iki arkadaşım vardı, birbirlerinden sonra en sevdikleri ikinci kişiydim. Ve yeterince acıktığında beni bir tavuk eti sepetiyle takas edebilecek, ama daha sonra buna pişman olacak küçük bir adamım vardı. Ama birkaç aydır ilk kez geleceğin belirsizlikleri konusunda bu kadar endişeli değildim.

Sienna'ya Koca Ayak Spencer'la ilgili her şeyi anlattım ve bu olayın bize hatırlattığı diğer aptalca şeyler üzerine gülmeye başladığımızda ona yine de sarıldım.

Eğer ishal olacaksam, bunu dünyadaki en sevdiğim insanlardan birinden de alabilirdim, özellikle de birlikte geçirdiğimiz zaman azalırken.

"SHH," diye fısıldadım Duncan'a gece yarısını beş dakika geç. Koridorlar bir gün önce olduğu kadar sessizdi ve birinci katta yaşayan tek kişi Franklin olsa bile kimseyi uyandırmak istemiyordum.

Yaşlı adamın uykuya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sienna'nın bana apartmanımızdaki bir komşumuzla tek bir yere park edemediği için tartıştığımız zamanı hatırlatmasının ortasında mutfığa geldiğinde Franklin çoktan esnemeye başlamıştı. Sienna'nın tüm akşam yemeğini kaplayan aile içi sorunlardan bahsetmesini dinlerken ve hatta kız kardeşinin erkek arkadaşıyla yaşadığı sorunlara bile dahil olurken, ben de memnuniyetle beş kilo tavuk yapmasına yardım etmişim. Agnes sonunda içeri girmiş, doğruca büyüğüne, sonra da Duncan'a yönelmiş ve geri kalanımızı görmezden gelmişti.

Akşam yemeği, bana birden fazla kez yan gözle bakarken yakaladığım yaşlı adamı inceleme fırsatı vermişti.

Benim hakkımda bir şeyden mi şüpheleniyor?

Emin değildim ama bunu gereğinden fazla düşünecek de değildim. Koca bir gün olmuştu ve her şey düşünüldüğünde oldukça iyi bir gündü. Ve şimdi, çörek ve ben geceyi küçük bir kovalamaca oyunuyla tamamlayacaktık, sadece ikimiz-

"Oh my fuuu-" Çığlık attım, ne yaptığımı bile düşünemeden eğildim ve Duncan'ı kollarımın arasına aldım, koşarak merdivenlerden yukarı çıkmaya ve bizi odamıza kilitlemeye hazırdım.

Koridorda duran soluk saçlı kız, "Kötü bir söz söyledin," dedi. gecenin bir yarısı *zifiri karanlık* koridorda- dedi.

Bir an için gerçekten de evin Viktorya dönemi çocukları tarafından perilendiğini düşünmüştüm ama küçük kızın hayalet olmadığını fark ettim çünkü vücudu yarı saydam değildi. *Teşekkürler, iyi gece görüşü.*

Duncan, benim ve içgüdülerimin aksine, hafifçe bile telaşlanmadan sallandı. O neden...? Oh. Oh. "Agnes?" Fısıldadım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu tam da onun ağzından çıkmasını hayal ettiğim bir sesle. Etkilenmemiş, düz, o yaştaki kızların yapabileceği şekilde yüksek. En şaşırtıcı şey ise üzerinde tek boynuzlu at pijamaları olmasıydı. Mini kurt formunda yapabildiği uzmanlık seviyesindeki yan bakışlardan Wednesday Addams'ın pijamalarını giymesini beklerdim.

Bir denizanası gibi çok sevimliydi. Bakabilirdiniz, ama belki de ona dokunmayı ikinci kez düşünmeliydiniz.

Duncan'ın kuyruğu yanımda biraz daha sallandı ve ben de onu yere bıraktım. Yeni arkadaşının yanına doğru koştu. Ona şefkatli bir sevgi gösterdi ve duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler fısıldadı. Onu selamladığı kadar hızlı bir şekilde geri geldi, kışını havaya kaldırmadan önce ayaklarıma atladı, patilerini önüne uzattı.

Tanrım, çok tatlıydı. Sürekli ona sarılma isteği içinde yaşıyordum. Kulakları yere sürtünüyordu ve onları silmem gerekecekti. Çok küçükken, yemek yerken kulaklarını tutmak için saç bağı kullanırdım.

"Seni tanıyamadım." Ona küçük bir gülümseme verdim. "İyi misin? Uyuyamadın mı?"

Agnes başını salladı, ben de onun iyi olduğunu ama sakinleşemediğini düşündüm. Endişelerle dolu olmak için çok gençti ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bunun yerine yapabileceğim şey ona karşı daha nazik olmaktı.

Bir ispiyoncu gibi görünse ve benden hoşlanmıyor gibi görünse bile.

Ama güvensizliğinin bir nedeni vardı, sadece ne olduğunu bilmiyordum.

He

nüz Bir an tereddüt ettim, sessizce orada öylece durmasını izledim.

.

"Nerede uyuyorsun?" Denedim.

Kolunu kaldırdı ve yanındaki kapıyı işaret etti.

Onun insan halinden faydalanmak zorundaydım. "Bütün gece yalnız mısın?"

"Hayır. Liddie ve Sera sırayla benimle yatıyorlar."

O insanların ikisini de tanımiyordum. "Aynı odada mı?"

"Evet." Orada öylece duruyordu. "Horluyorlar. Sadece onları sertçe sallarsan uyanırlar."

"Anlıyorum." Bu beni daha iyi hissettirdi ve büyülü olsun ya da olmasın bir çocuğun bütün gece tek başına uyumasından çok daha mantıklı geldi.

"Yani onlardan biri

şu anda odada mı?"

Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Duncan ayaklarıma pati atarak acele etmemi söyledi. "Dışarı çıkıyoruz. Seni de davet ederdim ama sanırım herkes uyuyor ve Henri'nin nerede olduğunu bilmiyorum." Ya da Franklin'den başkasının. "Seni götürmeye korkuyorum, sonra izin istemediğimiz için başımız belaya girer." Gecenin bir yarısı bir yabancıyı uyandırmanın da iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum; Liddie ve Sera muhtemelen bundan hoşlanmazlardı.

Zaten cezalı değil miydi?

Solgun sarışın tek kelime etmedi ve lanet olsun, bu beni kötü hissettirdi. Ama benim olmayan bir çocuğu gecenin bir yarısı evinden almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Biri benim iznim olmadan Duncan'a bunu yapsa nasıl hissederdim?

Ancak durumun ne kadar karmaşık olduğunu ve doğru şeyi yaptığının farkında olmak bile kendimi daha az berbat hissetmemi sağlamadı.

"Yarın bu konuda biriyle konuşmaya çalışacağım. Yatakta olman gerekiyor mu? Duncan daha önce uzun bir uyku çekti ve çok fazla uykuya ihtiyacım yok...." Bu çocuk daha önce de benim hayranım değildi, hâlâ da değil. Yüz ifadesi değişmese de bunu hissedebiliyordum. "Özür dilerim Agnes. Yarın bizimle bir şeyler yapmak için dışarı çıkıp çıkmayacağını soracağım -eğer bir şey yaparsak-. Tamam mı?"

Çok ciddi küçük kız, ilk başta olduğunu düşündüğüm genç hayalet gibi orada duruyordu.

Duncan yine beni pençeledi, ön dişleri ayakkabı bağcıklarını ısırды ve . Artık yapabileceğim fazla bir şey yoktu. "Sabah görüşürüz. İyi uykular." Bir gün içinde nasıl iki kez bu kadar kötü hissedebilirdim? Çok iyi gidiyordum.

"İyi geceler Duncan," diye seslendi küçük kız.

Ahh. Onu suçlayamazdım ama eğer isterse, özellikle de başka kimsesi yoksa, çörekle yaptığım faaliyetlere onu da dahil etmek için biriyle konuşmaya öncelik verirdim.

Biraz sönük bir şekilde -en azından ben öyleydim- dönüp koridora yöneldik ve nihayet arkama bakmak için ön kapılara varana kadar bekledim. Agnes gitmişti. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı ama istediğim her şeyi yapabileceğim heyecanlı bir yavru köpeğim vardı ve eğer yapabilirsem bunu . Bu arada....

Evden yeterince uzaklaştığımızda bel çantama doldurduğum topu çıkardım ve el altından fırlattım. Duncan topun peşinden bir roket gibi havalandı, kuyruğu gölgeler arasında parlıyordu. Topu aldı, bana baktı... ve sonra ağaçlara doğru havalandı.

"Lanet , Duncan!" Gülmemem gerektiğini bilerek güldüm ama kendimi tutamadım.

o.

Hâlâ topu tutarak birkaç ağacın etrafında daireler çizdi ve yavaşladı. onu yakalamama izin vermek için. Yakaladığımda topu aldım ve tekrar fırlattım. Tekrar tekrar "*Evet*" diyerek topun peşinden giderken saf bir mutluluk duydu. Bu sefer topu geri getirdi, ben de atar gibi yaptım, sonra da diğer tarafa doğru koşmaya başladım.

"Hadi, ağır abi," diye onu kışkırttım ve bir sandığın etrafından dolaşım. Topuğuma atladı ve onu kovalayabilmem için 180 derecelik hızlı bir dönüş yaptı. Yaptım ya da en azından denedim. Hızlıydı ve büyüdükçe daha da hızlanıyordu. "Seni yakalayacağım!"

Değildim ama öyleymiş gibi davranabilirdik.

O kısa bacaklar daha da hızlandı, kestirme bir yol olarak dalmadan önce geniş alt dalları olan bir çamın etrafından dolaştı.

Bir şey ayağıma takılarak dengemi kaybetmeme neden oldu ve bir "kahretsin!" ve "ah!" ile dizlerimin üzerine düştüm.

"İyi misin?"

Dizlerimi fırçalarken başımı kaldırdığımda -bunun suçlusunun çözülmüş ayakkabı bağcığım olduğunu fark ettim- otopark yönünden gelen figürü nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyordum. Onu hiç hissetmemiştim. Dışarıda tek bir ışık bile yanmıyordu ama vücudunu kaplayan koyu renk üniformanın her ayrıntısı belliydi. Siyah bir pantolon ve kısa kollu siyah bir polo giymiş olan *bu* iri yapılı adama tepki olarak gıkımı çıkarmamak, *yüzümü* buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Bir kadının bilerek tutuklanabileceği türden bir kolluk kuvveti gibi görünüyordu.

Kızışıyor muydum? Bunu yapabilir miydim? Çünkü....

Hayatımda futbol forması dışında forma giyen bir erkeğe karşı hiçbir şey hissetmemiştim ama bunu gerçekten yeniden gözden geçiriyordum.

Onu her zaman çekici bulmuşumdur. Önce şirindi. Sonra seksi olduğunu düşündüm. Ya şimdi? Yakışıklıydı.

Çok yakışıklı.

Kes şunu, Nina.

"Yaşayacağım," diye seslendim, ayakkabı bağcığımı çabucak bağladım, sonra bacaklarımı altına alıp ayağa kalktım. Etrafta bir tek o vardı, bu da gururumu okşuyordu. "Selam, Fluff."

Mavi bir parıltı olduğu yerde durdu, Duncan'ın kuyruğu havaya kalktı. Hırlamıyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Hey." Henri diz çöktü ve elini uzattı. "Merhaba, Duncan."

Köpek yavrusu daha fazla yaklaşmadı ama boynunu bükerek parmaklarını uzaktan kokladı. Henri'nin gülümsemesi gölgelerin arasından görünüyordu. Onların içinde benden hiçbir şey saklanamazdı.

"Sen yakışıklı bir çocuksun. İyi bir çocuk, ha?" diye mırıldandı çöreğime, küçük burnu seğirirken elini uzatmaya devam etti. "Bu sabah kahvaltını hazırlamıştım, hatırladın mı?"

Onları izledim.

Henri alçak ve sakinleştirici bir sesle, "Seni bacaklarını esnetmeye götürmeliyiz," diye konuşmaya devam etti. Duncan ona daha fazla yaklaşmamış olmasına rağmen yüzündeki o küçük, memnun gülümseme hâlâ yerindeydi. "Matti ile koşuları nasıl gidiyor?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Duncan'ın kuyruğunun kıl kadar da olsa biraz aşağı inmesini izledim ama küçük bir gelişme yine de bir gelişmeydi. "Matti ya da Sienna'nın özgürce koşabilecekleri bedenler içinde kendilerini yeterince güvende hissettikleri hiçbir yere birlikte gitmedik."

"Nedenmiş o?" diye sordu. Henri de aynı şeyi yapan yavru köpeğime odaklanmıştı. "İki yıldır seninle birlikte, değil mi?"

"Evet, ama birbirimizi o kadar sık görmüyoruz. Ziyaretlerimiz arasında birkaç ay oluyor. Kuzenin çok seyahat ediyor, Sienna işiyle meşgul ve ben de Chicago'ya kolaylıkla uğrayabilecek kadar yakın değilim."

Yüzünü buruşturdu.

Bu ifade ne içindi? Merak ettim. Bunun nesi yanlıştı?

Onları o kadar sık gördüğü de söylenemezdi.

Aklına her ne geldiyse, konuşmayı ilerletme biçimine bakılırsa o kadar da önemli değildi. "Eğer senin için de uygunsa, Randall'la birlikte izin günlerimden birinde onu dışarı çıkarabiliriz. İyi anlaşıyor gibi göründükleri için Agnes'i de yanımızda getirebiliriz. Uzun ya da yorucu bir şey olmasın. Sadece biraz koşmasına izin vermek için."

Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Elbette."

O turuncu-kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Neden şaşırmış görünüyordu?

"Ne? Matti bana sana güvenebileceğimi söyledi ve eğer güvenemezsem burada olmamın bir anlamı yok. Eskiden birbirimizi tanırdık. Bana karşı her zaman kibardın, Fluffy. Hatta bazen çok kibardın," diye takıldım ona.

Gözleri Dunky-Dunk'a doğru kaydı ve oğluma uzun, değerlendirici bir bakış atarken ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Duncan yarım bir melekti ama yan göz oyunu çok güçlüydü. O başka bir şeydi. "Bu iyi bir nokta."

"Bugün kreşte gerçekten çok iyiydi."

Henri daha önce ondan duyduğum tüm seslerden daha yumuşak bir sesle, "İyi iş, yavrum," diye onu cesaretlendirdi.

Çekiciliğimin her zerresini *bastırmak* zor.

Kıpırdandım. "Hey, Agnes hakkında... bizi gizlice çıkarken yakaladı, ama kimsenin onu kaçırdığımı düşünmesini istemedim. Kimse ailesi hakkında bir şey söylemedi...." Boğazımı kaşıdım. "Senin kızın mı?" Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama asla bilemezsiniz. Elbette Henri'nin bir eşi yoktu ama....

Bu onun dikkatini çekmemi sağladı. "Buradaki herkes benim."

Burada yaşamamın en zor kısmının duygularımı nasıl bastıracağımı öğrenmek olacağına o anda karar verdim.

Bir şekilde yüzümü eşit tuttum, boğazımdaki sesi zincirledim ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Hmm."

Ama bu tam olarak bir cevap değildi.

Aynı hızla çöreğime geri dönmeden önce bakışları bana kaydı. "En çok bana ve Franklin'e bağlı ama hepimiz ona göz kulak oluyoruz. Buradaki her çocuk, Agnes başta olmak üzere her büyüğü büyük anne ve büyük baba olarak görür. Aynı şekilde her yetişkin de her çocuğun koruyucusudur," açıkladı. "Artık siz de buna dahilsiniz. Onların güvenliği ve refahı sadece biyolojik aile üyelerinin değil, herkesin sorumluluğundadır."

Bu göğsümü biraz komik hissettirdi ve gözlerimi daha da komik hissettirdi. Durum beklediğim gibiydi. Umdüğüm şeydi. "Bu çok hoş." Meraklı kehribar rengi gözlerini tekrar bana çevirmesine neden olan sesimdeki aksamayı duydum. "O zaman, eğer uyanıksa ve kimse kafamı koparmaya çalışmayacaksa, onu gece oynamaya götürebileceğimi mi söylüyorsun?"

Alnı çatıldı. "Burada kimse sana zarar vermeyecek Nina."

Surat asmamaya çalışmak hayal edebileceğimden çok daha zordu, özellikle de tam bana bakarken ve

Kısa kollu, yakalı tişört, bronz pazuları gösteriyordu.

Henri devam etti. "İkinizden biri. Ve evet, istersen onu dışarı çıkarabilirsin."

"Evet," diye cevap verdim. "O zaman cezalı değil mi?"

"Öyle ama...." *Bana* öyle uzun bir bakış attı ki kaşlarım alnımdan yukarı fırladı.

"*Ama?* Kuralları mı ?" Sevinçle fısıldadım.

Kimdi bu adam?

Yüz ifadesi değişmedi ve ben daha da çok yedim. "Eğer sen söylemezsen, ben de söylemem. O iyi bir çocuk ve bu Pascal'ın fikriydi. Bana onları geri getirmeye çalıştığını söyledi ve ben de ona inanıyorum."

Şaşkınlığım daha da artınca ağzım küçük bir O harfi oluşturdu ve gözlerini kırıştırmadan önce ağzının bir tarafı bir anlığına yukarı kalktı.

"Biri sorarsa diye bana bir izin belgesi vermeniz gerekiyor mu?"

Beni sürekli şaşırtan adam etrafına bakındı. Kelimenin tam anlamıyla, geniş omzunun üzerinden. "Şu anda burada bu konuda endişelenecek başka insanlar var mı?"

Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyordum, tanıdığım erkek çocuk değildi, ama onu tanımak istiyordum. Bu kısmı beni gülümsetti, sadece beklenmedik olduğu için değil, çünkü... hoşuma gitti. Hem de çok.

Homurdandım. "Onları görmüyor ya da koklamıyor olmam, burada olmadıkları anlamına gelmez. Muhtemelen her zaman devriye gezen adamlarınız vardır, değil mi?"

Yanılmadığımı gösteren bir hareket yaptı. "Arkadaşların nasıl? "Sienna kendini yeterince iyi hissetti, ağağı indi ve biraz Akşam yemeğinde sade tavuk yedik ve Matti hâlâ yukarıda ölüm döşğinde olduğunu iddia ediyordu. İkisi de ilk kez gıda zehirlenmesi geçiriyor."

Bu onun dikkatini çekti. "Ne yediler?" Onları ziyaret ettikten sonra bunu sormamıştı. Bana çok dalgın görünmüştü. "Onları daha önce kontrol ettiğimizde viral bir şey kaptıklarını düşünmüştüm. Bizi hasta eden birkaç hastalık var."

"Benzin istasyonundan sosisli sandviç."

Alnı çatladı. "Bunu neden yesinler ki?" Güldüm. "Ben de öyle dedim!"

Henri tiksintiyle başını salladı. "Benzin istasyonunun adını hatırlıyor musun?"

Fit bir vücuttan da öte, iyi bir erkeğe karşı zaafım vardı.

Başım beladaydı.

Ama bu iyi adama karşı bir şeyler *hissetmemeliydim*. Sanırım biriyle son konuşmamdan bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki, bu bana çok yeni geliyordu. Çok ödüllendirici. Son erkek arkadaşım Duncan'dan önce BD'ydi. Hatta karavan hayatımdan önce. Son erkek arkadaşım Santa Fe'de yaşadığım zamandı.

Uzun zaman olmuştu.

Her neyse, bu iyi adamın başlangıçta beni bir insan olarak o kadar da sevdiğine ikna olmamıştım. Hoş görmek mi? Bunu anlayabilirdim. Alaycı olabilir ve belki biraz şakalaşabilir ? Evet, ama aynı zamanda çoğu insana bu hisleri verdiğimin de farkındaydım, en azından bir parçam öyle yapıyordu. Bazı insanları iten ve diğerlerini güçlü bir şekilde çeken garip bir çelişkiydim.

Burada kalabilmek için kendimi benimle evlenecek birini bulmaya adayacaksam, çekici bir adama aşık olmanın da bir anlamı olmayacaktı. gereken en önemli şey buydu. Seçenekler bulmam gerekiyordu. Sonunda olursam olayım, ne olursa olsun bu işi yürütecektik.

Çünkü eğer bir kurt adamsa, eşiyle birlikte kalırdı. Bir kurt adamın eşine olan bağlılığı eşsizdi. Hastalıkta ve sağlıkta, güneşli gökyüzünde ve kasırgalarda birlikte kalırlardı. Ve bu hoşuma gidiyordu, hep gitmişti. Ama Henri'nin önünde bunu düşünmenin bir anlamı yoktu, bir kurt adam en iyi şansım olsa bile, çünkü çoğu benden hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Ama beynimin bir kısmı yine Henri'nin potansiyel bir eş olup olmadığını merak ediyordu. Diğer soru ise Matti'yle bu konu hakkında konuşmalı mıydım yoksa bu fikri kendime mi saklamalıydım? Çenesi düşüktü ve nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

"Hatırlıyorum. Daha önce arayıp müdürle konuştum ama istersen sabah senin için numarayı yazarım" dedim.

Başını salladı, sonra da "Onları kontrol etmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Sienna ve ben Matti'nin ölmesine izin vermeyeceğiz. Önümüzdeki altmış yıl boyunca bana musallat olmasını istemiyorum."

Gözlerinin kenarları kırışmıştı, bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok oldu. "Pekâlâ," diye cevap verdi öncekinden biraz daha yumuşak bir sesle.

"Ne?" diye sordum. Çenemi ona doğru eğerek sordum.

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, yarı yarıya cevap vermemesini bekliyordum. Ama cevap verdi. "Hatırladığım Cricket'a benzemiyorsun ya da onun gibi kokmuyorsun. Sonra gülüyorsun ya da sevimli bir şey söylüyorsun ve ben sen olduğunu anlıyorum." Henri gözlerime baktı,

Gözlerini kaçırmadan önce burun deliklerinin kısa bir an için tekrar alevlenmesini izledim.

Yine bileziğimi ve onu nasıl hâlâ geri vermediğini düşündüm ama sormak istemedim. Eğer benden istedikleri buysa -şimdilik kendimi maskeleyemem- bunu yapabilirdim.

Sadece Spencer'dan uzak durmam gerekiyor.

"Teşekkürler Henri." Burada olmamdan nefret etseydi böyle bir şey söylemezdi. "Daha önce Franklin'e sormayı unuttuğum için sana bir şey sormam gerekiyor."

" oluyor?"

"Yakında tekrar çalışmaya başlamam gerekiyor. Buralarda nasıl yardım edebilirim? Hangi konuda yardıma ihtiyacınız olduğunu nereden bileceğim? Gönüllülük için bir takvim varsa da ben görmedim."

Bu onun ilgisini çekti. "Ne iş yapıyorsun?"

"Müşteri hizmetlerinde uzaktan çalışıyorum. Sadece internete ihtiyacım var. Uydu interneti çok iyi olduğundan beri yıllardır yaptığım şey bu." Üç ay dolana kadar karavanımı satmak gibi bir planım yoktu. Ondan sonra bile satmayabilirdim. Ya bir gün Duncan tekrar insan içine çıkabilirse? Belki biraz seyahat edebilirdik ve karavanımın parası ödenmişti; aylık ödemem gereken tek şey sigortaydı.

"Kimin için çalışıyorsun?"

Ona büyük bir online evcil hayvan şirketinin adını söyledim. "Tam zamanlı ve zamanlama gerçekten esnek." İş sevdim ve şirketin yönetim şekli müşteri odaklıydı, bu yüzden nadiren insanlara "hayır" diyerek onları kızdırmak zorunda kalıyordum. Ayrıca, en sevdiği eğlence yöntemi hayvan leşleri olsa da Duncan'ın oyuncakları için indirim alıyordum, onu herhangi bir eski sopa takip ediyordu.

"Çoğumuz çiftlikten uzakta çalışıyoruz. Tek beklenen, elinizden geldiğince yardım etmeniz. Uygulamayı indirin. Herkesle bu şekilde iletişim kuruyoruz. Bir takvim, bir forum ve bir kayıt listesi var..."

Bir uygulama mı vardı? Burada *her şeyi* düşünmüşler. Hayranlığımın her geçen gün artmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama artıyordu.

"...kaydolabileceğiniz farklı işler ve görevler var," diye açıklamasını bitirdi.

Görevler. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum ama bakacaktım. "Kulağa hoş geliyor," dedim. "Yaşlılarla tanıştığım odada çalışmamın bir sakıncası var mı? Uydu internetim var, ama jeneratörümü çalıştırmaktan kaçınabilirsem, bunu yapmaya çalışırım."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Evet." Yanağındaki kas esnedi. "Artık burada yaşıyorsun. Yatak odaları ve aile evleri herkes için boş alan olmayan tek yerler."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olmak istedim."

"Vergi amaçları için, kasabada ikametgahınız olarak kullanabileceğiniz bir adres var. Sizin için getireyim."

"Tamam. Teşekkürler." Ona gülümsedim.

Turuncu-kahverengi gözleri üzerimdeydi. Yüzümde. Ay ışığı yüz hatlarına öyle bir vuruyordu ki, tüm o çarpıcı açılar ve kremi altın rengindeki teninin güzel rengi canlanıyordu.

Gözleri aniden Duncan'a kaydı.

Henri'yi kontrol etmeyi bırak.

Orada bir dakika boyunca sessizce durduk, Duncan olduğu yerden Henri'yi koklamaya çalışırken ilgi odağı oldu. Bir süre sonra yavru köpeğim bacaklarıma doğru koştu, ayaklarımin üzerine oturmada önce bacaklarımin arasından kıvrıla kıvrıla geçti. Başının yan tarafını dizime yasladı.

Henri çöreğimi başıyla işaret ederek, "Anneni koruyan iyi bir çocuksun," dedi. "Yatağa gitmem gerek." Kurt adam iç çekmeden önce avucunu yüzüne götürdü. "Dışarıda insanlar var. Hiçbiri bu kadar yakına gelmeye cesaret edemez ama bir şeye ihtiyacın olursa bağırabildiğin kadar bağır."

Tekrar gülümsedim. "Uyuyacağım. İyi uykular," diye diledim ona.

Bir an bana baktı, başını sallamadan önce boğazı düğümlendi. "İyi geceler, Duncan," diye seslendi eve doğru yönelmeden önce.

Arkasını dönme ihtimaline karşı onu izlememe izin vermedim. O siyah taktik pantolonunun içindeki poposunu incelediğimi görmesine kesinlikle gerek yoktu. Zaten daha önce ormandayken ilgimi çekmemiş olmasını umuyordum. Bunun yerine eğildim, Duncan'ı yanından dürttüm, "Sen osun, Donut," dedim ve tekrar koşmaya başladım.

Belki başka bir gün Henri'yi de oynamaya davet ederiz.

CHAPTER TEK

"Q

Bana bakmayı kes."

"Bana bakmayı kes."

"Sana bakmıyorum bile!" Kamyonetime doğru yürürken Matti'ye yan gözle bakarak güldüm.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," diye itiraz etti burnunu çekerek, bunun hasta olmasından çok baş belası olmasıyla ilgisi vardı. Önceki gün kahverengi vebaya yakalandığından beri odadan ilk kez çıkıyordu. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalara ve yanaklarının çelimsizliğine bakılırsa bir asırdır terk edilmiş hastanelere dadanmış gibi görünüyordu. Bu onu gördüğüm en zayıf haliydi ve onu cılız çocukluk yıllarından tanıyordum.

Ve tam o anda, tanıdığım ve sevdiğim aynı baş belası oluyordu çünkü kalbi doğru yerdeydi.

Gittikleri için üzgün olduğumu saklayamazdım - ne onun burnundan ne de hayatımızın büyük bir bölümünde beni tanıyan gözlerden. Bunun için ağlamayacağımı düşündüm. Bu bizim ilk vedamız değildi, hatta yirminci vedamız bile değildi ve son vedamız da olmayacaktı. Yine de bu zor olmadığı anlamına gelmiyordu. Her seferinde öyleydi.

Bu sefer biraz daha berbat olabilirdi çünkü o hastayken birbirimizle vakit geçirdiğimiz iki günü kaybetmiştik ve... her ne sebeple olursa olsun, bu veda farklı hissettirdi. Biraz daha kalıcı. Biraz daha korkutucu, en azından benim için.

Duncan ve ben aniden istesek bile kamyonuma yükleyip oraya gidemezdik.

Ona öfkeyle baktım. "Eğer öyleysem, kuyudan çıkmış bir şeye benzediğin içindir."

Arabama geldiğimizde ofladı pufladı ama görünüşünü inkar etmedi.

Belki havaalanında biri onu şeytan çıkarmaya çalışırdı. "Bu sana beni bir daha asla görmezden gelmemeyi öğretir." Dirseğimle onu dürttüm.

Kamyonetin kasasını açtığımda Matti kıs kıs güldü ve homurdanarak önce Sienna'nın çantasını, sonra da kendi çantasını kasaya koydu. Onu taşımayı ben teklif etmişim. Bagaj kapağını kapatıp kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce bana dirsek attı. Ben de kaşlarımı kaldırarak ona karşılık verdim, bu da bana bir gülümseme ve iki omzuma birer el kazandırdı.

"Birlikte daha fazla zaman geçiremediğimiz için üzgünüm," diye özür diledi en eski arkadaşım.

" yok." Elimi onun ellerinden birinin üzerine koydum. "Bizimle geldiğin için teşekkür ederim. Burayı bulmama yardım ettiğin için. Her şey için." Bunu söylemenin en basit yolu buydu, değil mi?

"İyi olacak mısın?"

"Sanırım öyle," dedim ona dürüstçe, ön kapının kapandığını duyunca. Sienna, bizimle gelemeyeceği için Duncan'a son bir kez veda etmek üzere çocuk odasına gitmişti. Çiftlikten ayrılmak risk almaya değmezdi ve kreşte kalabileceği rahat bir yeri vardı. Matti daha önce veda etmişti. "Çörek şu ana kadar mutlu, umarım ben de mutlu olurum."

Daimi gülümsemesi azaldı. "Buraya ilk geldiğimde, ilk birkaç ay herkes beni rahat bıraktı Nina, kendimi toparlamam için bana zaman tanıdılar. İnsanların sana yer vermesini kişisel algılama, tamam mı? Bir şey söylemediler ama üç ayları dolana kadar yeni insanlarla fazla yakınlaşmamaları konusunda sakınleri cesaretlendirdiklerini hatırlıyorum."

Sienna'nın ona buradaki bazı ebeveynler ve Henri'nin beni tanıştırdığı birkaç kişi dışında kimsenin merhaba demeye gelmediğini söylemesine hiç şaşırmadan başımı salladım.

Sienna bir gün önce hâlâ kendini iyi hissetmese de, Duncan'ı kreşe bıraktıktan sonra çiftliğe en yakın iki kasabayı ziyarete gitmiştik. Bütün sabahı ve öğleden sonranın büyük bölümünü neredeyse bir saat uzaklıktaki büyük kasabayı gezerek geçirmiş, büyük mağazalardan alışveriş yapmış, sonra da çiftliğe yarım saat uzaklıktaki çok daha küçük mağazalara uğrayıp neler varmış diye bakmıştık ki gelecekteki geziler için plan yapabileyim.

Döndüğümüzde, Sienna Matti'yi kontrol edip biraz ben de çocuk odasında Maggie'ye yardım ettim. Akşam yemeğinden sonra Dunky yeni arkadaşlarıyla geçirdiği heyecanlı bir günün ardından uyurken biz de odamda yatağa uzanıp televizyon izleyerek ve sohbet ederek vakit geçirdik. En sevdiğim insanlardan biriyle geçirdiğim güzel bir son gün olmuştu.

Artık onlara şimdilik veda etmek zorundaydım.

Matti'nin yüzündeki ifade daha da ciddileşti. "Seninle gelip burada yaşarken tanıdığım bazı insanları bulabilir miyiz diye bakmayı planlamıştım ama hiçbirisi merhaba demeye gelmedi." Kaşlarını çatı. "İyi ki hiçbirisiyle iletişim kurarak zamanımı boşa harcamamışım."

Korumacılığına gülümsedim ama o kaşlarını çatmaya devam etti.

"Eğer biri sana kötü davranırsa-"

Öne doğru bir adım attım ve kollarımı onun ortasına doladım, yanağımı belki de hayatımda elli bininci kez omzuna bastırdım. "Ben isimlerini yazayım, sen de onlarla paylaşmak için sosisli sandviç getirebilirsin."

Gülüştü normalden daha zayıftı ama yine de tamamen Matti'ydi. O da bana sarıldı. "Eğer mutlu değilsen, söyle ve başka bir seçenek bulalım, tamam mı?"

Ona karşı başımı salladım.

Matti geri çekildi. "Ciddiyim."

Hayatında bir kez olsun öyleydi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Zaten konuşuyorduk ve çalışma programlarımızı kontrol edip ne zaman geri dönebileceğimize bakacağız."

"Bana haber ver yeter. İkinizin de meşgul olduğunu biliyorum."

"Kendine ve Duncan'a bakmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum" -omzuma vurdu- "ama birinin seni kontrol etmesi gerekiyor."

"Evet, Nina'mızı kontrol etmemiz gerekiyor," dedi Sienna birkaç metre öteden, kulüp binasının olduğu yönden bize doğru yaklaşırken.

Ama beni şaşırtan onu takip eden adamdı ve Matti'nin kafası sarsıldığında tek kişinin ben olmadığını anladım.

"Sana bir mesaj gönderdim. Gidiyoruz," dedi en iyi arkadaşım kuzenine.

Dün hiç görmediğim Henri yanımda durdu, işaret parmağında yıpranmış paslanmaz çelik bir su şişesi asılıydı. Kot pantolonu ve başka bir uzun kollu tişörtüyle, uzun bir vardiyadan sonra ormanda koştururken gördüğüm ve tişörtünün göğsünde LOBO COUNTY SHERIFF'S DEPARTMENT yazan adamdan farklı görünüyordu.

"Anladım." Bakışları benimkileri yakaladı ve son görüştüğümüzde hâlâ aynı kişi olup olmadığını anlamaya çalıştığını hissettirecek şekilde sabit tuttu. "Sakıncası yoksa ben de seninle geleceğim Cricket."

Matti'ye bakmamak için kendimi zor tuttum çünkü Henri'nin yüzünde şok olmuş gibi görünmemek için tüm çabamı harcamak zorundaydım. "Benim için sorun değil...?"

Gözlerini kırıştırdı. "Neden bunu bir gibi soruyorsun?"

Sakin ol, Nina. "Meşgul olduğumu anladığım ve gelmene şaşırdığım için mi?" Tekrar denedim. Akşam yemeğinde Franklin'den Henri'nin son zamanlarda çok fazla mesai yaptığını öğrenmişim - bu sadece Matti'ye söylediği bir bahane değildi. Aynı zamanda yaşlı adamın bugün geç saatlerde ayrılmak için planlar yaptığını da öğrenmişim. Bir gece önce yaptığı tek açıklama "araştırması gereken bir şey" olduğuydu, yine de hayal mi görüyordum yoksa doğası gereği şüpheli bir insan mıydı emin olamasam da şüpheli davranmaya devam ediyordu.

Taktığı bilezik hakkında ne düşüneceğimi ve bunun ne anlama gelebileceğini gerçekten bilmiyordum. Yine de Franklin hakkında soru soracak durumda değildim ve bunu biliyordum. Geçmişini benimle paylaşmaya karar vermediği sürece, bu hep birlikte yaşadığım bir gizem olarak kalmak zorunda olabilirdi.

Bu durumda nefesimi tutmayacaktım... tabii hapis cezasını tamamladıktan sonra Shiloh'dan bir şeyler koparabilirsem o başka. Sır tutmakta zorlandığını zaten kanıtlamıştı ve ben de bu şekilde masum bir bilgiyi ortaya çıkarmaktan çekinmiyordum. Göreceğiz bakalım.

Henri sol kaşını bir milimetre kaldırdı. "Hâlâ bir soruymuş gibi cevap veriyorsun."

Boynumu kaşıdım. "Tamam mı?"

Gülen Matti oldu, başını eğip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Tam bir baş belasısın Nina, ama artık gitmeliyiz. Çantamı kontrol etmek istiyorum."

"Ben baş belası değilim." dedim.

Henri de "O bir baş değil" dedi.

Beklenmedik olsa da beni tekrar savunmasından memnun olarak gülümsedim. Sonra her şeyi mahvetti. "O sadece bir velet."

Ben ona baktım, o da bana baktı.

Ama gözlerinde, beklenmedik komikliğini ortaya koyduğu diğer zamanlarda gördüğüm o ışıltı vardı.

Birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranmakla, bana zar zor tahammül ediyormuş gibi davranmak arasında neden gidip geldiği zihinsel kapasitemin ötesindeydi. Ayrıca, buradaki diğer her şeyde yaptığım gibi, bunu da fazla düşünüyor olma ihtimalim vardı. Belki de bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve sadece ruh haline bağlıydı. Ama insanlar karmaşıktır ve onun ne zaman böyle davrandığını ve bunu yaparken etrafında kimlerin olduğunu düşünmek için yeterince zaman harcarsam, bu davranışların farklı bir şekilde gün ışığına çıkma ihtimali vardı. O kötü bir adam değildi. Gerçekten de duygularımı incitmeye *çalıştığını* düşünmüyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse, yanımda tek bir kişinin olmasını istiyordum. Kreşte tanıştığım çocuklar ve bir an önce garip bir konuşma yapmam gereken öğretmen Maggie dışında, Henri şu anda benim tek "arkadaşım" gibi görünüyordu. Eğer her şeyin böyle olmasını istiyorsa, sorun yoktu. Sanırım bir kefal olacaktık. Önde iş, arkada kimse bakmazken parti.

Tamam, belki duygularımı incitecekti ama telafî edemeyeceğim bir şey değildi.

", öyleyse gidelim," dedim, yanlarından geçip sürücü tarafına doğru ilerlerken orada duran Henri'ye dikkatle baktım.

Sienna, ön koltuğa geçmek için kocasının önünden çekilmeden önce, "Av tüfeği," diye seslendi.

Direksiyona geçtiğimde iki kuzenim çoktan arka koltuğa oturmuştu ve Sienna'ya navigasyon uygulamasına havaalanının adresini girmesi için telefonumu uzattım. Topluluğun otoparkı çoğunlukla boştu, sadece on kadar araba park etmişti.

Arabalarına gidip gelen hiç kimseyi görmemem çok garipti.

Şüpheyi bedenimde tutmaya çalıştım, böylece arkadaşlarım bunu hissedip soru sormayacaklardı ve işe yaramış olmalıydı çünkü kapılardan geçtiğimiz anda - dün öğrendiğimize göre çıkışta hareket sensörü aktif hale getirilmişti - müzik akışı uygulamamı açtım ve nefesimizin altında şarkı söyledik, arka koltuk garip bir şekilde sessizdi, gelen mesajlara benzeyen seslerin neredeyse sürekli vızıltısı dışında. Dikiz aynasına bir bakış Henri'nin telefonuna yapışmış olduğunu doğruladı. Yanında, Matti oturduğu yerde yayılmış, hâlâ geçmiş Noel'in hayaleti gibi görünüyordu.

Havaalanı yakın değildi ve yol tarifine göre virajlı dağ yollarından oraya varmak bir saatten fazla sürecekti. Sienna sebepsiz yere kıs kıs gülmeden önce yirmi dakika kadar yol almıştık. Çenemi ona doğru kaldırdım.

"Büyükannemi görmeye gittiğimizde lastiğimizin patladığını ve servisimiz olmadığı için otostop çekmek zorunda kaldığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Oh, arka koltuktaki zavallı köpek titriyordu ve ağlamayı kesmiyordu, sizden çok korkmuştu ve kadın hasta olduğundan endişeleniyordu," diye hatırladım.

Matti'nin kafası koltukların arasında belirdi. "*Otostop mu çektin? Ne zaman?*"

Yolculuğun geri kalanında Matti'ye Sienna'nın büyükannesiyle geçirdiğimiz bir yaz boyunca üç eyalet arasında yaptığımız yolculuğun hikayesini anlattım. Bunu iki kez yapmıştık ve her seferinde gülüp eğlendiğimiz komik bir hikâyesi vardı. İkimizin de Matti'ye bundan hiç bahsetmemiş olması şaşırtıcıydı ama onlarla birlikte gülmek dünyadaki tüm müzikleri dinlemekten daha iyiydi.

Ne yazık ki, zamanın çok hızlı geçmesine de neden oldu ve küçük bölgesel havaalanının iniş bölümüne yanaştığımda, yıllar önce kaçınmaya çalışırken neredeyse bir kazaya karıştığımız bir armadillo hakkında konuşuyorduk.

Arabadan indik ve Sienna yolcu kapısını kapatır kapatmaz beni kucakladı. "Yakında ziyarete geleceğiz," diye söz verdi.

Yanağımı onunkine yasladım. "Eğer Duncan kuyruğunu ya da gözlerini nasıl saklayacağını öğrenirse ya da öğrendiğinde, buraya gelecek olan biz olacağız." Yine de nefesini tutmadığını umuyordum.

"Sadece bir telefon kadar uzaktayız." Sesini birden düşürdü. "Matti Henri'ye bir şey söylüyor."

Eğer o onları duyabiliyorsa, onlar da onu duyabilirdi, ama ne demek istediğini anladım. O benim kızımdı. "Ne ?" Ben de onlara bakma isteğime karşı koydum. Bu çok açık olurdu.

"Ona... sana göz kulak olursa çok memnun olacağını söyledi... eskiden onunla ilgilendiğini ve... ha, bu doğru," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Başkalarıyla ilgilenip kendinle ilgilenmeyeceğini... şşş, hala dinliyorum."

Belki bunda doğruluk payı vardı ama korktuğunu söylemesine gerek yoktu. *Henri* bu konuda.

"Matti eğer işler yolunda gitmezse ona söylememi istedi...." Sienna aniden önce bir yanağını, sonra diğer yanağını öptü ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Sesi de normal seviyesine dönmüştü. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Anladın mı?" Göz kırptı ama yanakları pembeydi.

Bu da neydi şimdi? Gözlerimi ona diktim. Ona daha sonra mesaj atar ve olayı öğrenirdim. Şimdilik yanaklarını öptüm. "Evet, hanımefendi." Kaslı pazularını sıktım. "Seni seviyorum Si. Bizimle buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim."

Gözleri parlamaya başladı ve eminim ki duygularını koklama yeteneğim olsaydı, üzgün olan tek kişinin ben olmadığımı teyit ederdim. "Senin ve bebeğin için her şeyi yaparız. Seni seviyoruz. *Ben* de seni seviyorum."

Tekrar sarıldık, biraz daha sıkı, biraz daha uzun süre tutunduk.

Konuşmaları biten Matti yanlarına geldi ve kollarını iki yana açtı. "Uslu bir kız ol, Jaws."

"Kapa çeneni." Güldüm ve kucağına girip ona sıkıca sarıldım. Kesinlikle kilo vermişti. "Seni seviyorum. Her şey için teşekkür ederim."

Başımın tepesini öptüğünü hissedebiliyordum. "Sadece bir telefon uzaktayız," diye hatırlattı geri çekilip bana sert bir bakış atarken. "Eğer biri sana zarar vermeye çalışırsa, yapman gerekeni yap, anladın mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona başımı salladım. "Ben ciddiylim."

"*Biliyorum*," dedim ona. "Söz veriyorum. Yapmam gerekeni yapacağım."

Bana tamamen inanmış gibi görünmüyordu -çünkü beni böyle hissedecek kadar iyi tanıyordu- ama bir süre sonra başını salladı. Sonra parmağını kaldırdı ve "Buraya gel, sana bir şey daha söylemek istiyorum" dedi.

Gözlerimi kıstım ama bir adım daha yaklaştım. "Eğer kulağıma geçirirsen...." "Geçirmeyeceğim," diye ısrar etti.

Ona inanmadım ama . "Evet?" "Daha yakına."

Tamam. Ben yaptım.

İki tarafa da baktı -Henri ve Si arkasındaydı- ve "*Kuzenimi seninle evlendir*" diye mırıldandı.

"Ha?" Neredeyse havlayacaktım, dudaklarını doğru okumamın mümkün olmadığından oldukça emindim.

Kimden ve ifade o verdi Ben, I biliyordu
I vardı, içinde gerçek, Yanlış anlaşılmamıştı. Sonra,
yüzü o kadar ciddiydi ki, açıkça şöyle dedi: "Bana güveniyorsun,

değil mi?"

Bu aptalca bir soruydu ve bunu ona kendi yüz ifademle söyledim.

Henri'yle *evlen*, diye mırıldandı bu kez, hiç çekinmeden.

Bana yapmamı söylediği şey karşısında kalbimin daha hızlı atmaya başladığını saklayamazdım ve ikimiz de bunu eğilip bana bir kez daha sarılmadan önce gözlerini kocaman açmasından anlamıştık. O kadar gergindim ve dikkatim dağılmıştı ki -ve bunu gerçekten düşünmüş olmama rağmen onunla bu konuda konuşmadığım için pişmanlık duyuyordum- o geri çekilmeden önce kendime bir kez daha sarılmayı zar zor başarabildim.

Dönüp kamyonetin kasasındaki çantaları almaya gitmeden önce bana attığı yüklü ifade boğazımda bir düğüm oluştururken, Si yüzünü buruşturdu, açıkça neler olduğunu merak ediyordu. Henri'nin dikkatinin üzerimizde olduğunu görebiliyordum, bu yüzden omuz silktim ve ona son bir kez sarıldım. Arkadaşlarım bavullarını arkalarından terminale doğru çekerken el salladılar.

Matti yarı yolda durdu ve arkasını döndü. "Birinin Henri'ye zor anlar yaşatması lazım. Anladın mı Nina?" diye bağırdı.

Daha yeni onunla evlenmemi önermişti ve şimdi de ona zorluk çıkarmamı mı söylüyordu?

Gözlerimi kırıştırdım ve eğildim. "Benim için bir onurdur," dedim yüzümde biraz titrek bir gülümsemeyle. Her şeye rağmen onu öldürebilirim diye düşündüm, onlar devam ederken.

"Seni seviyorum!" Sienna sürgülü kapılardan geçmeden hemen önce bağırdı. "Henri, kızıma iyi bak!"

Kamyonetime gitmeden önce ona bir öpücük verdim.

Tam iki saniye sonra, ön yolcu koltuğuna oturmuş olan Henri yüzünü bana çevirdi. Dümdüz karşıya bakıyordum.

Ona bakamadım.

Hiçbir şeye bakamadım.

"Neden ağlıyorsun?" Sesi hırçındı. "Peki Matti seni endişelendiren ne söyledi?"

Orta parmağımın ucunu gözümün dış köşesine bastırarak burnumu çektim. Cevap vermek için ağzımı açtım, yutkunmak zorunda kaldım, sonra tekrar denedim. "Veda etmekten nefret ediyorum." Diğer sorusunu es geçtim, bunu unutmamasını beklediğimden değil. Her seferinde tek bir şeyle uğraşmam gerekiyordu ve şu anda kazanan üzgün olmaktı.

"Beş dakika önce iyiydin."

Parmağımı diğer gözüme bastırdım. "Biliyorum ama onların önünde ağlamayacağım. Zaten yeterince endişeleniyorlar." Tekrar burnumu çektim ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, sanki ağlamamı daha iyi görmek istermiş gibi koltuğunda daha da dönmesini görmezden gelmeye çalıştım. "Birini en son ne zaman göreceğini asla bilemezsin," diye açıklamaya çalıştım. "Bunu annem ve babamla her zaman düşünüyorum."

Bir süre duraksadıktan sonra, "İkisi de sağlıklı Nina," dedi.

Tekrar gözümü sildim. "Senin burnun bende yok, o yüzden bunu söyleyemem ama demek istediğim bu değil. Bırakın iki dakika sonrasını, bir hafta sonra ne olacağını bile bilemezsiniz. Ve ben onları seviyorum." Bu bir vıraklama gibi çıktı. Sesimi kontrol altına almak için yutkunmak zorunda kaldım. "Her seferinde üzülüyorum. Lütfen onlara söyleme. Sanırım gerçekte olduğumdan daha sert olduğumu düşünüyorlar." Durdum. "Ama onlar da biliyor olabilir ve bunu yanıma bırakabilirler." Bunun da olabileceğini görebiliyordum.

Gevezelik etmemeyi kabul etmedi, ben de ona bakmak zorunda kaldım. "Lütfen, Henri?"

Fısıldadım.

Açık renkli gözleri kısıldı ama bir dakika sonra başını salladı. "Duncan'dan önce de onlara yakın yaşıyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Tutmaya çalıştığım gözyaşlarımdan dolayı bulanıklaşan gözlerimle, hâlâ park etmiş olduğumuza şükrediyordum. "Çünkü ben onlar gibi şehirlerde yaşamayı sevmiyorum, onlar da benim gibi küçük kasabaları sevmiyorlar. Birbirimizi görmek için uzlaşıyoruz. *Ağlamayı kesmem gerek.* Duncan ağlamamdan nefret ediyor. Onun endişelenmesini istemiyorum." Ama bu düşünceyle birlikte yanaklarıma daha fazla gözyaşı döküldü.

Henri sessizce beni incelemeye devam etti ve ben de iç çektim. "Seni rahatsız etmek istemiyorum. Bir dakika içinde duracağım."

"Beni rahatsız etmiyorsun."

Alt kirpiğimden bir damla gözyaşı daha dökülürken yanağımın içini ısırdım.

Bakışlarının çenemde gezinmesini, ağzının neredeyse dümdüz olmasını izledim. "Şu anda tarçın gibi kokuyorsun," dedi açıkça.

"Öyle mi?" Burnumu çekerek sordum. İnsanların önünde çok fazla ağlamamıştım ama buna tanık olan hiç kimse kokum hakkında yorum yapmamıştı. Bir şeyler söylerlerdi... Söylemezler miydi?

Boğazından olumlu bir ses çıkardı. "Özür dilerim."

Biraz daha yer değiştirdikten sonra bir duraklama daha oldu ve ardından "Ne için üzgünsün?" diye sordu.

"Koku." Bakışlarını tenimde hissedebiliyordum.

"Tarçın gibi koktuğun için özür mü diliyorsun?" diye sordu yavaşça.

Parmak eklemimle gözlerimin kenarını biraz daha sildim. "Söyleme şeklin..." Gözbebeklerimi tehdit eden birkaç damla yaşı daha tutmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Sanki hoşuna gitmiyormuş gibi konuştun. Sadece kısa sürede çok fazla değişiklik oldu ve bu beni birdenbire etkiledi Fluff."

Sesim yine gitti.

Onu kaybedemezdim. Araba kullanmam gerektiğini kendime hatırlattım. Neden üzülüyordum ki? Arkadaşlarımı özlemek bir şeydi. Ama kokumdan hoşlanmıyor muydu? Bu ne zamandan beri yeniydi? Yüzümün ulaşabildiğim kısımlarını omzumla kuruladım, sonra derin bir nefes aldım. "Sorun değil. Sadece duygusalım çünkü bundan sonra onları görmek daha karmaşık olacağı için üzgünüm ve biraz zaman alacağından endişeleniyorum ama bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz. Bir dakika içinde ağlamayı keseceğim, yemin ederim."

Tek kelime etmedi ve bir dakika geçmesine rağmen hala durmadığımda, iç çekişi kabini doldurdu.

Kes şunu, Nina.

Üzgün olmakta sorun yok. Etrafınız yabancılarla çevriliyken tek başınıza olmaktan endişe duymanız normal. Sevdiğiniz bir hayattan bir şey daha kaybetmek sorun değil.

Belki de en çok buna üzülüyordum. Bir şeyi daha bu kadar çabuk kaybetmek. Tüm büyük laflarıma rağmen, değişimi kabullenmek hayattaki güçlü yanlarımdan biri değildi. Belki de Matti'nin varlığının hiçbir uyarıda bulunmadan hayatımdan çıkıp gitmesinden bir travma tepkisiydi ya da belki de sadece arkadaşlarımı seviyordum ve şu anda olan her şey genel olarak başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. İkisi de olabilir.

Yüzümü biraz daha sildim, bu sefer nazik olmaya bile çalışmadım. Bütün avucumu kullandım. Sonra pantolonuma sildim ve bir daha yaptım, gerçekten kadınsı olmayan bir ses çıkarmamak için çok uğraştım. *Kendine gel.*

"Henri?" Bir saniye sonra titrek bir sesle sordum.

"Hmm?" sesi daha çok bir homurdanma gibi çıktı.

Parmaklarımdan arasından ona bakabilmek için elimi yeterince hareket ettirdim. "Seni ısırduğım için özür dilerim."

"Sen...."

Kaşlarını çatmış ve ters ters bakarken bana inandığını sanmıyordum. Koyu pembe dudaklarına o kadar odaklanmış olmalıyım ki, avuç içi enseme kavrayana kadar parmaklarının bana doğru geldiğini görmedim.

Vücudum bu adamın bana karşı şefkatli -bana karşı nazik- olduğu gerçeğini işlemekten başka bir şey yapamadan, sesi buruşuk kadife gibi çıktı ve "Yakında dönecekler," diye mırıldandı.

İkisi de bana aynı konuda güvence vermişti ama Henri'nin ağzından çıkanlar nedense rahatlatıcıydı.

Devam etti. "Matti önümüzdeki ay bir hafta sonu için deneyeceklerini söyledi."

Matti. Kıçımdaki o acı. Bana söyledikleri retinalarıma kazınmıştı. Henri'yi benimle evlendirmek mi?

Bunu bana söyleyip sonra da çekip gitmekle ne *düşünüyordu*? Böyle bir şeyi konuşmak için en az bir saat konuşmamız gerekiyordu. Bazı konuşmalar mesajla yapılamazdı ve şimdi bu neden açtığını açıklaması için kim bilir ne kadar beklemem gerekecekti. Neden böyle bir şey aklına gelsin ki? Elbette bunu düşünmüştüm. Kısaca.

Ama Matti'nin kendisinden? Unless....

Arkadaşım pek çok şey olabilirdi ama gerçekçiydi. Tanıdığım en fevri insanlardan biriydi, ama aynı zamanda, önemli olduğunda düşüncelerini ve eylemlerini mantığın yönlendirdiği biliniyordu.

Hmm.

Kuzenini ringe atmasının bir nedeni olmalıydı.

Benim bilmediğim neyi biliyordu? Kirpiklerimde birkaç damla gözyaşı daha birikince yüzümü sildim. Tam hıçkırdım ki çok alçak bir hırıltı ve ensemdaki parmakların esnemesi, gözlerimi beni daha iyi hissettirmeye çalışan adama doğru çevirmeme neden oldu. Kaşları birbirine düğümlenmiş, dudakları sıkıca bastırılmıştı.

Ya da belki Matti, yanımda zar zor oturabiliyorken Henri'nin hayatını benimkine bağlamasını önererek aklını kaçırmıştı.

"Özür dilerim!" Kapıya doğru uzandım. "bir şey gelmez. Camı açmama izin ver."

Kaşları daha da çatıldı. "Camı neden açman gerekiyor?"

Parmaklarımı kapımdaki düğmelerin üzerinde hafifçe gezdirdim, henüz basmadım. "Şu anda delirmiş gibi görünüyorsun." Durakladım. "Tarçın kokusu yüzünden."

Ya da açık renkli gözleri yüzümde gezinmeden önce böyle düşünüyordum. Boğazının sallanışını, çene çizgisinin belirginleşmesini izledim. "Bu o değil" diye homurdanmadan önce dişlerini sıkmaya zorlayışını gözden kaçırmak mümkün değildi.

Öyle değil miydi?

"I..." Kalın boğazı çalışıyordu, sanki kelimeleri söylemek bile zordu. "Ağlaman... gözyaşların... seni ısırarak istememe neden oluyor."

Gözlerimi çok ama çok yavaş kırptım.

"Bunu yaptığında kurabiye gibi kokuyorsun." Ama kurtadamlar kurabiye bile yemezler.

Yüzümü kaldırdım ve biraz daha sildim. Henri bana doğru bakıyordu. Hatta ters ters bakıyordu. Onu işaret ettim. "Yemin ederim, beni ısıırırsan, ben de seni ısıırım."

Henri'nin yüzündeki gerginliğin bir kısmının kaybolduğunu hayal ettiğimi sanmıyorum.

"Beni ısırabileceğin kadar sert değil ama elimden geleni yapacağım," diye uyardım onu. "Çocukken Matti'ye çürükler verirdim. Hatırlıyor musun?" Bu yüzden başım hiç derde girmemişti. Annesi bir ısırığın bir mesajı herhangi bir kelimedenden daha iyi ilettiğini söylerdi.

"Hayır," diye cevap vermekte ağır davrandı. "Onu ısırdın mı?"

"Annesi yapmamı söyledi." Onu neredeyse ailemi sevdiğim kadar çok sevmiştim.

Bana inanmış gibi görünmüyordu.

Arkamdan gelen bir korna sesi gözlerimi kırptırıp nerede olduğumuzu hatırlamama neden oldu. Kamyoneti vitesine taktım ve yola çıktım. Tekrar konuşmak için bizi çiftliğe götürecek otoyola çıkana kadar bekledim. "Sihrini gösterdikten ve bir tüy yumağına dönüşmeye başladıktan hemen sonra Matti beni ısırmaya başladı. Duncan da beni yakaladı ve bu acıttı. O dönemi atlattığımıza sevindim." O yetişkin dişlerin aynısını yapmasının ne kadar acı vereceğini hayal ettim. "Acıyı sevmiyorum." Ona yan gözle baktım. "Onun yerine dişleyebilir misin?"

Dudakları hafifçe aralandı. "Seni kemirmemi mi söylüyorsun?" Sesi çivi yutmuş gibi çıkıyordu.

"Beni ısırarak yerine," diye açıkladım.

Henri öne doğru baktı. Bir trafik lambasına yanaştığımızda ellerini yumruk yaptı ve sonra tekrar tekrar bıraktı.

Belki de bunu tuhaflaştırmıştım. Niyetim bu değildi. Sadece şaka yapıyordum. "Şu anda bana neyi hatırlatıyorsun biliyor musun? Vampirlerle ilgili filmler vardır, muhtemelen izlememiştir ama eminim duymuşsundur. Vampir filmdeki kızın kokusunu beğenir ve '*Grr, o şimdiye kadar kokladığım en iyi şey*' der, ama aç yerine kabız görünür."

Henri'nin her iki kaşı da bir milimetre kadar yukarı kalktı. "Seni ısırmayacağım ya da... kemirmeyeceğim." Bana yan gözle baktı. "Vampirler genellikle kabız görünürler."

Ağzım açık kaldı. "Onlar *gerçek* mi?"

O kalın kaşlar oldukları yerde kaldı. "Bilmiyor muydun? Çok fazla değiller ama etrafta dolaşıyorlar."

Yapabileceğim en yakın ciyaklama sesini çıkardım. Vampirler! Onlar gerçektir!

Neden ki?

Birden aklımdan geçen milyonlarca soruyu hissetmiş gibi Henri elini kaldırdı. "Onlar hakkında kan içtikleri ve ışığa karşı alerjiden daha hassas oldukları dışında pek bir şey bilmiyorum."

Bir sonraki yarı çılgınlığım biraz daha sessizdi, ama yine de sayılırdı ve ağzının köşesi, *vampirlerin* varlığına duyduğum şoktan tamamen rahatsız olmamış gibi seğirdi.

Yakışıklı mıydılar? Ölümsüzler miydi? Ne kadar kan içiyorlardı? Ve neden merak ettiğim şey buydu? "Sienna'ya onlardan bahsedebilir miyim?" Fısıldadım, kamyonetimin kabininde büyük bir sır hissettim.

Henri omuz silkti ve ön cama doğru dönerken burnunun ucunu başparmağı ile işaret parmağının ortası arasına sıkıştırdı.

İçimden bir suçluluk dalgası daha geçti. "Kokumun bu kadar çok yayılmaması için havalandırmayı üzerime üflemeden uzaklaştırmamı ister misin?"

Hâlâ ileriye odaklanmıştı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim," diye ısrar etti, sesi o kadar da emin gelmiyordu.

İç çekmesine aldırmadan uzanıp havalandırmayı hareket ettirdim

Ve burada Matti onu benimle evlenmeye ikna etmemi istedi. O ne düşünüyordu? Ne düşünüyordum ki? Henri ve ben aynı masada bile oturamıyorduk.

Birlikte ön tarafa.

Bu biraz moral bozucuydu çünkü en azından bir arkadaş olarak benden hoşlanmasını gerçekten istiyordum.

Bunu gizlice yapabildiğim anda Matti'ye bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söylemek zorunda kalacaktım, çünkü ihtiyacım olan son şey birinin *bu* konuda konuşurken bizi duymasıydı.

Ayrıca, neden o, Sienna ya da ailem ben ağladığımda kokum hakkında hiçbir şey söylememişti? Çok sık üzülmezdim ama onların yanında kesinlikle birden fazla kez üzül müştüm. Hatta üzgün olduğumda bana normalden daha sıkı sarılırlardı.

Kahretsin, sevdiklerimi hatırlamak bile beni yeniden gözyaşlarına boğdu.

Değişim *iyiydi*. İyi değişim harikaydı. Burada yaşamamıza izin verildiği için ihtiyacımız olanı almıştık.

Bana *neler* oluyordu? Önce, ormandaki sihir kedi nanesiymiş gibi davranıyordum. Sonra Henri'nin daha önce hiç erkek görmemiş gibi davranıyordum. Ve şimdi de ağlamaklı mıydım?

Bu çok fazlaydı ve önümüzdeki birkaç ay ya da yıl boyunca olan ve olmaya devam edecek her şey için herkes ağlayabilir, dedim kendime, duygusal olarak neden bu kadar dağınık olduğumu daha iyi hissetmeye çalışarak.

Güçlü olmalıydım ve... Gözyaşlarımın arkasını göremezsem araba kullanamazdım, lanet olsun.

Henri'nin iç çekişi taksiyi doldurdu ama sesi neredeyse çocuklarla konuştuğu zamanki kadar yumuşak çıktı. "Gerçekten neden üzülüyorsun, Cricket? Matti ve Sienna yüzünden mi?"

Bu kadar iyi davranarak durumu daha da kötüleştiriyordu. Boğazımı kaşıdım. "Hem evet hem hayır."

Şimdiye kadar daha iyi bilmiyor muydum? Dünyada beni önemseyen kimse olmadığını düşünmüyordum, vardı ama o insanlar orada olmayı seçmişlerdi. Orada olmak için çalıştılar. Her şeyden çok, istediler.

Ve sonra diğer herkes vardı.

İnsanlardan uzak durduğunuzda, onlara sizi uzaklaştırma fırsatı vermemiş olursunuz.

Tek başına yalnız olmak, sizi orada istemeyen insanlarla çevrili bir yerde yalnız hissetmekten farklıydı.

Uyumlu olmadığınızı bildiğiniz halde uyumluymuş gibi davranmak zordu ve diğer herkes de öyleydi. Gözlerimin yaşarmasına engel olamamama şaşmamalı. *Kes şunu.*

"İki blok sonra sağda bir lokanta var," dedi Henri, hızla zayıflığım haline gelen o yumuşak ses tonuyla. Kuzeninin beni daha iyi hissettirmek için kullandığı yöntem beni güldürmektir. Sienna'nın yöntemleri arasında gıdıklamak da vardı. Henri aslında *iyi davranmasını* beklediğim kişi değildi. "Otoparka çek."

Rica etmiyordu; bana yapmamı söylüyordu. İkisi arasında açık bir fark vardı. Ama.... "Ben iyiyim," diye söz verdim, yüzümü sildim. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Hâlâ görebiliyorum."

Çevresel görüş alanımdan büyük bir el çıktı ve bir an için elini direksiyona koyup kontrolü ele geçirmeye çalışacağını düşündüm.

Ama tanıdığım ama tanımadığım bu adam parmaklarını benimkilerin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. Sıcaktılar. "İyi olup olmadığını ya da şu anda araba kullanmanın senin için güvenli olup olmadığını sormuyorum. Lokantanın orada kenara çek," diye emretti o sinsi, otoriter kurt adam sesiyle, sanki onu dinlemem gerekiyormuş gibi hissettirerek.

Can sıkıcı kısmı mı? İşe yaradı. Burnumu çeke çeke bir sonraki bloğu geçtim ve Howling Hill Lokantası'nın tabelasını bulup -bilerek mi koymuşlardı- lokantaya girdim. Çiftliğe en yakın küçük kasaba olan Lobo Springs'te olduğumuzu fark etmemiştim bile. Kasabanın dış mahallelerindeydik ama sınırların içinde olduğumuzdan emindim.

Kamyonu park ettiğim anda Henri anahtarlara uzandı, onları çevirdi ve ardından emniyet kemerini çözdü. Sonra uzanıp benimkini çözdü ve arkasına oturdu.

"Bir yavru üzgün olduğunda," diye söze başladı, yerine yaslandıktan sonra bacaklarını olabildiğince açarak, "sarılmak genellikle kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar."

Ben... Ben bir köpek yavrusu değildim ve bunu neredeyse ona da söylüyordum ama o bunu zaten bilmiyordu. Ama sevgiye asla hayır demeyecektim, özellikle de tanıdığım birinden, hele ki bu kişi Henri'ye benziyorsa ve onun gibi rahatlatıcı, istikrarlı hisler yayıyorsa. Adam sarılmak için yaratılmıştı.

Bu da bana Matti'ye neden ve nasıl diğer herkese kıyasla bu kadar büyük olduğunu sormamı hatırlattı. Amaroklar diğer tüm türlerden daha büyüktü.

Ama Henri, Matti'nin babasının iki katı büyüklüğündeydi ve tam bir Amarok'tu.

O anda bankın üzerinden kaymak yerine ona "Üzerime kusmanı istemiyorum," dedim. "Eğer yaparsan kalbim kırılabilir." O zaman hemen taşınmayı düşünmem gerekecekti, ki Duncan için bunun işe yaramasını istediğimden bunu tekrar düşünmek zorunda kalacaktım ve ondan sonra hayatımın geri kalanında Henri'den ne pahasına olursa olsun uzak durmak zorunda kalacaktım.

Gözlerini kısmıştı. "Neden kusayım ki?"

Kelimeleri tekrar yüksek sesle söylemek istemediğim için burnumun ucuna dokundum.

Dudaklarından yavaş bir nefes döküldü. Başını yana eğdi, kehribar rengi gözleri beni dikkatle süzüyordu. "Nina," yine o nazik sesini kullanmaya başlamıştı, "tarçının kokusunu seviyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı, parmaklarını kot pantolonunun dikişlerini zorluyormuş gibi görünen dolgun kalçalarında gezdirdi.

Emin miydi?

"Sen bir insan pastasıydın," dedi Henri, bakışlarımla doğrudan karşılaşarak.

Yüzümü bir kez daha sildim, hâlâ ona inandığımdan emin değildim. Kelimelerim kadar sesim de bunu ele veriyordu. "Öyle miyim?"

"Öylesin."

"İyi bir pasta mı?" Yarı şaka, yarı ciddi sordum. "Yoksa benzin istasyonunda satılanlardan mı?"

Boğazındaki kaslar gerildi. "İyi bir hamur işi," diye onayladı.

Yani beni o şekilde umursamadı. Bunu en başta itiraf edemez miydi? Vücudum biraz rahatladı ve aynı anda yüz ifadesinin de yumuşadığına yemin edebilirim, çok değil ama biraz. Ve bu gerçekten o kadar beklenmedik bir şeydi ki, yüzümü silerken biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Tek söylediğim "Teşekkürler Henri." oldu.

İç çekişi çok yumuşaktı. "Yapma." İçinden kısa bir homurtu geçti. "Ben bir şey söylemeden nasıl hissettiğimi anlayamayacağımı unutmuşum. Çiftlikte herkes birbirinin duygularından her zaman haberdardır. Hiçbir şey saklamıyorum çünkü saklayamam. Senin bu halini seviyorum...." Bir kez daha iç çekti ve yalvarmaya çok yakın bir bakışla beni delip geçti. "Lütfen. Ağlamayı kes."

Birkaç şeye karşı zaafım vardı. Büyük kaslı adamlar, yavru köpekler, çocuklar ve "lütfen" kelimesi. Peki Henri'den çıkarken? Ne olduğunu bilmiyordum.

ama gözyaşlarımı yüzümden silmeden duramadım.

Bir saniye daha bana baktı, yüz ifadesi neredeyse acıya dönüşmüştü, sonra bankta kayarak yanıma oturdu.

Bir elini sırtımla minder arasına sokmasını ve diğer eliyle önce bir gözümün altını, sonra da diğerini nazikçe silmesini izledim. Ve ben orada otururken, geçmiş ve şimdiki zaman için üzüntü, bilinmeyen gelecek için korku ve gözyaşlarım için kullandığı el burnuna gittiğinde en beklenmedik türden bir şaşkınlık karışımı içindeydim. Nemli parmağını kokladı, boğazındaki tendon esnedi ve ben bunun ne olduğunu sormadan tekrar hareket etti. O avuç başımın arkasına gitti ve alnımı omzuna doğru çekti.

Ona izin verdim.

"Zavallı küçük Cırcırböceği" diye iç geçirirken başımı kalın kasları ve boynu boyunca uzanan noktaya bıraktım.

Ona doğru daha da yığıldığımda kemiklerim yok olmuş olabilirdi. İnsan jölesi gibiydim. Ona göre tarçınlı jöle.

O benim ailem, Matti, Sienna ya da Duncan değildi ama bu yanlış gelmiyordu. Ucuz hissettirmedi. Beni daha iyi hissettirdi.

Henri beni daha iyi hissettirdi.

"Matti ve Sienna'yı tekrar göreceksin." Tenimdeki sıcak parmakları sihir gibi geldi. "Uzun zamandır yeni bir yerde yaşamadım ama zor olduğunu biliyorum. Zamanla alışacaksın."

Kendimi toparlamaya o kadar kaptırmıştım ki, *onun* kokusunu tekrar takdir etmeme izin vermemiştim. Ne kadar hoşuma gitmişti. Yakından bakınca, ikinci seferde daha da güzeldi. Normal davranmak, doğal vücut kokusu ve deodorantı yağmur ve sedir gibi kokarken her zaman yaptığım gibi nefes almak için vücudumdaki tüm gücü harcadım.

Parmak uçları hareket etti, gömleğimin ince kumaşının arasından sırtım boyunca süzüldü. Avucunun sıcaklığını başımın arkasında hissedebiliyordum. Başını bana doğru eğmiş gibi nefesi kulağımda yumuşaktı.

Sevgiye aç değildim ama....

"Daha çok arkadaş edineceksin," diye söz verir gibiydi kararlı ve güçlü bir sesle.

Açıkçası benimkine, hatta kendime bile güvenmiyordum, bu yüzden tek yaptığım başımı sallamak oldu. Ona yeni arkadaşlar edinme konusunda çok endişeli olmadığımı söylemek istedim ama bu bir yalandı. Emin olmadığım pek çok şey vardı.

İnsan şeklinde olan ve insan şeklinde olmayan yaslar ve bu korkunç bir gerçektir.

Neyse ki güzel kokuyordu, sıcaktı ve çok iyi davranıyordu ve bunu etrafında üzülen herkes için yapacağını biliyordum. Çiftlikteki herkesin kendisinin olduğunu söylemişti ve ben de buna inandığına inanıyordum. Sanırım bu beni de bir bakıma öyle yapıyordu.

Birçoğundan biri.

Ama bu da bir şeydi.

İhtiyaç duyulmak çok can sıkıcı bir şey olabilir, ama aynı zamanda size hayal edebileceğinizden çok daha fazla amaç da verebilir. En berbat günü bile daha parlak hale getirebilir. Bunu şimdi ilk elden anladım.

Bu yüzden geri çekilmeyecek ve teklif edilen şeyi kabul etmeyecektim. Yapacağım şey orada oturup kokusunu ve bedeninin bana verdiği güvenceyi içime çekmektir. O Matti değildi, onun varlığı ruhuma sıcak, dostça bir sarılma değildi, ama tamamen farklı bir şekilde güzel bir şeydi. Evcil bir ayağa sarılmak gibi.

Birkaç nefes aldıktan sonra biraz kıpırdandı ve ben de bunu başımı kaldırmam için bir işaret olarak kabul ettim. "Daha iyi misin?" diye sordu. Geriye kaymamıştı ve burnu tam orada, benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

O elmacık kemikleri ve kare çenesiyle muhteşimdi.

"Çok daha iyi. Teşekkür ederim," dedim ve ona gerçek bir gülümseme verdim. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Henri bana bir saniye daha baktı, sanki bana inandığından emin olmak ister gibiydi, bir süre sonra çenesini eğdi. "Aç mısın?"

"Ben her zaman açım."

Ağzının etrafındaki kaslar hareket etmedi ama gözleri biraz kırıştı. "Bir şeyler atıştıralım o zaman."

Başımı salladım, yanaklarımı bir kez daha okşadım ve dışarı çıktım. Kamyonun arkasında beni bekliyordu, yüzünde o sert, saçma sapan ifade vardı. Orada duran gerçek bir aksiyon kahramanıydı.

Sonra elini cebine attı ve bir dizi boncuk çıkardı. Bu benim bileziğimdi.

Gözlerime kısa bir süre bakmaktan fazlasını yapmadan aramızdaki mesafeyi kapattı, sağ bileğimi tuttu ve bileziğimi bana taktı. Avuç içi boncukları ve bileğimi kapladı. "Kim olduğunu saklamana gerek yok," dedi başparmağı elimin ön kolumla birleştiği yumuşak çentiğe dokunarak, "ama bu senin kararın. Duncan'ın tasmağını sana sonra vereceğim."

Dudaklarım küçük bir O harfi şeklindeydi ama başımı salladım ve onun parlak bakışlarına tam olarak karşılık verdim.

Parmağının dayandığı yere bakarken hiçbir şey söylemedi. Teni benimkinden biraz daha kremi ama çok bronzdu. Bir süre sonra elini bıraktığında elini cebine soktu ve yan yana lokantaya girdik, o da benim için kapıyı açtı.

Park ettiğimizde dikkat etmemiştim ve içerisinin gerçek bir 50'ler lokantası olduğunu görünce şaşırdım. Zemin kareli, vinil kabin koltukları pembe, siyah masa üstleri pırıl pırıldı. Bir müzik kutusu bile vardı. Bir masaya yardım eden garson, sevimli siyah-pembe bir etek ve düğmeli, kısa kollu bir gömlek giymişti.

Ancak beni dekordan daha çok etkileyen, mekânın her santimetrekaresinden yayılan sihir oldu.

Ses garsondan, tezgâhın arkasından -aynı üniformayı giymiş iki kadın daha vardı- ve onların ötesinden, mutfaktan geliyordu.

Hepsi bir çeşit büyümlü varlıklardı.

Parmakları ön kolumu dürttü ve Henri başıyla köşedeki kabini işaret etti. Onu takip ettim, etrafıma biraz daha göz gezdirdim, masalarda oturan bir avuç insana baktım. Onun karşısındaki koltuğa oturdum, popom bankın üzerinde gıcırıyordu.

Çalışanlar bizi izliyordu. Bakıyorlardı desek daha doğru olur.

Tezgâhın arkasındaki kadınlardan biri, diğer çalışanla - dostça diyemeyeceğim bir surat ifadesi takınan bir sarışınla - ne konuşuyorsa kesip yanına geldi ve yolda tek bir menü aldı. Koyu renk saçları ve iri siyah gözleriyle güzel bir kadındı, belki otuzlu yaşlarının başındaydı.

Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Merhaba," diye seslendi restoranın yarısını geçmişken. Gözleri Henri ve benim aramda gidip geliyordu, neredeyse... gergin bir şekilde?

Telefonum gelen bir mesajla bipledi ve bel çantamdan çıkardım.

Sienna: Seni şimdiden özledim.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı karşıdaki adam, ben metni okumayı bitirdikten belki bir saniye sonra.

Güldüm ama gözlerim sulandığında ikimizin de şaşırdığından şüpheliydim. Bir elimle ona ekranı gösterdim ve diğer elimle de gözlerimi sildim.

diğerini. Siyah saçlı garson masaya geldiğinde, "Sienna'nın hatası," diye açıkladım.

Menüyü önüme koydu, Henri'ye bir şey bırakmadı. "Günaydın, Phoebe," diye onu çok kibar bir tonda, neredeyse nazikçe selamladı.

Bana yırtıcı bir hayvan gibi gelmiyordu ve ona baktıkça bir şeyleri kaçırdığım hissi daha da güçleniyordu. Nedense büyüğü tanıdık geliyordu ama buna benzer bir şeyi nerede hissettiğimi tam olarak belirleyemiyordum....

Göğsündeki isim etiketinden Phoebe olduğu anlaşılan kadına gülümsedim. Yuvarlak, kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve benimkilerin ne kadar parlak olduğunu gözden kaçıramayacağımı biliyordum. "Merhaba," dedim menüyü elime alarak.

"Senin için su, Henri? Ne içmek istersin Nina?" diye sordu. İçecek seçeneklerini okudum ve "Vanilyalı milkshake, Lütfen."

Adımı biliyor mu? Yüzümü kaldırdım, bunu da anlamaya çalışıyordum. "İçkilerinizle birlikte döneceğim," dedi ben tahmin etmeye fırsat bulamadan.

Döndüğü anda, diğer çalışanların hala kulak kabartıp izlediğini görmek için yanından baktım. Elleriyle ağızlarını kapatmaları bana tek bir şey söylüyordu: Bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Ya da ben kendi egomu şişiriyor olabilirdim ve onlar sadece Henri hakkında konuşuyorlardı.

"Onu , değil mi?" dediğini zar zor duydum.

"Tanıdık geliyor ama nedenini bilmiyorum," diye fısıldadım ona. Başlangıçta buranın 100 mil yarıçapı içinde o kadar çok insanla tanışmış değildim.

"Satir formunda değilken o kadar çok çili yok." Gözlerim kocaman oldu. "Bu yüzden farklı görünüyor!"

Henri başını salladı.

Shiloh'un *annesiydi*. Farkına vararak "ohhhhh" dedim. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." Güldüm.

"Yine unuttum," dedi burnunun kenarına vurarak. O da aynı şekilde kokardı.

Başımı salladım. "Senin hislerine hiç sahip olmadım, bu yüzden neler kaçırdığımı bilmiyorum, ama bu konuda konuştukça çok şey kaçırmışım gibi geliyor," diye şaka yaptım.

"Hayatı daha az karmaşık hale getirebilir, ancak her zaman doğruyu söylemek ve bununla başa çıkmak zorunda kaldığınızda çok daha zor hale de getirebilir

"Karavanımda yaşamaya başladığımdan beri mi?" Karavanı satın almadan önce pek fazla yere seyahat etmemiştim. Büyüdüğümüz küçük kasabadan ayrıldıktan sonra Sienna'yla birlikte Santa Fe'ye taşınmıştık ve orada çok sayıda insanın arasında yaşamaktan ne kadar hoşlanmadığımı öğrenmiştim. Ama onun için, ikimiz de okulu bitirmek için altı buçuk yıl boyunca burada kalmıştım.

Kullanabileceğimiz hiçbir alanda diploma almıyor ve derslerimizi zar zor geçiyorduk. Tam zamanlı çalışmak ve okula gitmek zayıflar için değildi. O zamana kadar Santa Fe'de kendimi aşmışım.

Ama Henri çenesini eğdiğinde sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordum. Yine de ona anlattım. "Her yeri gezecek vaktimiz var mı bilmiyorum ama batı kıyısındaki hemen her karavan ya da eyalet parkında en az bir kez, birkaç tanesinde de birden fazla kez kaldığımdan eminim. Arizona'da bir yıl, Kaliforniya'da bir yıl, New Mexico'da aylar geçirdim ama yaşadığımız yerde değil...." Omuz silktim. "Her yerde, Fluff. Kuzey Colorado. Lobo Springs'i hiç duymamıştım. Böyle bir yerin var olabileceğini bilmiyordum. Güney Dakota ve Wyoming şimdiye kadar deneyimlediğim en yakın yerlerdi ama burayla kıyaslanamaz bile. Burası m-a-g-i-c'in nükleer reaktörü gibi hissettiriyor."

Henri'nin parmakları masanın üzerinde gerildi. "Alaska'da zengin bir yer var. Banff ve Thunder Bay'e yakın yerler en çok benzeyen yerler ama yine de bizim seviyemizde değiller."

Matti Alaska'daki yerden zaten bahsetmişti. "Gerçekten mi? Bu yerlerin hiçbirine gitmedim." Bu yerlerin hepsinin vahşi doğada bulunma ihtimali neydi? Ya da belki de bu yüzden bu kadar çok vahşi doğa vardı.

Eski bir komplo teorisi.

"Bizimki gibi toplulukların çoğunun bulunduğu yer orası, en azından başarılı olanların." Tekrar o kadar alçak sesle konuşmaya başlamıştı ki, tüm dikkatimi dudaklarını okumaya vermek zorunda kaldım.

"Çok var mı? Bunu sen ve kuzenin sayesinde biliyorum, bir tane de Kansas'ta var ama o da karavanımın dışındaki bir sohbete kulak misafiri olduğum içindi. Orası hakkında iyi şeyler söylemiyorlardı."

"Bildiğim bir tanesiye, onu yöneten insanlar aptal ve hala buralarda olmaları bir mucize," diye cevap verdi. "Çok fazla topluluk yok. Aynı büyüklükte sadece bir avuç kadar; daha küçük olanları da var. Çoğunlukla geniş aile birimleri. Her komşunun büyüğü olduğu küçük kasabalardaki sokaklar."

"Böyle sokakları bilirim." Evin bulunduğu yer gibi. Tüm sokak büyülüydü - kimse diğer formlarında ya da başka bir şeyde koşturmuyordu, ama birkaç kereden fazla, birinin "büyük köpeği" serbest kaldı ve görüldü. Geceleri nadiren ama özel olarak ortaya çıkan bir sürü İrlanda kurt köpeğimiz vardı.

Kurt köpekleri. Bu bahaneyi her kim bulduysa zekiymiş. "Ailen gerçekten tüm bu araziyi sana mı bıraktı?" Ona sordum.

Henri başını salladı. "Babamın ailesi, evet. Benim-Matti'nin babası haklarından feragat etti."

İçimden bir ses, bu kadar meraklı insanın önünde bu konuşmayı yüksek sesle yapmaktan muhtemelen hoşlanmayacağını söylüyordu. Devam ettim. "Emlak vergilerini nasıl karşılıyorsunuz?"

Bu adam cevap verirken gözlerimin içine baktı: "Parayla."

Öne doğru eğildim, alnım masanın üzerinde durdu ve gülmeye başladım. "Sen de *kimsin*?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda o ağırbaşlı ağzından belli belirsiz, minicik bir gülümseme geçti.

Shiloh'nun annesi döndüğünde ben de tam bunu yapıyordum - ciddi ağzının bir sırtışıyla savaştığını izliyordum. Önce benim milkshake'imi, sonra da bir bardak suyu masaya koydu. "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?" diye sordu, vücut dili tekrar rahatsız olmaya başlamıştı. Belki de gergindi.

Mesele şu ki, rahat değildi. Sorun bende miydi yoksa Henri'de miydi, hiçbir fikrim yoktu. Geçen gün Henri sesini yükselttiğinde gerçekten irkilmişti. Tanıştığımızda bileziğim takılıydı, şimdi de takılıydı ama... , bu konuşmayı bir an önce bitirmem gerekiyordu. Mümkünse bugün. Bunu ertelemem için hiçbir sebep yoktu. Hayatımın geri kalanında parmak ucunda yürümek istemiyordum.

Menüyü . "Patates kızartmalı BLT lütfen."

"Elbette." Phoebe Henri'ye neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Her zamankinden mi?" "Çok memnun olurum," diye cevap verdi Henri, tekrar yumuşak tonunu kullanmaya başlamıştı.

"Emirlerinizi alıp döneceğim." Geri çekilmeden önce sesi alçaktı ve onu tehlikeye atan pervasız kararlar verdiği için çocuğunu boğmanın eşiğinde olmadığı zamanlarda genellikle böyle konuşup konuşmadığını merak ettim.

Elimi bileziğimin bulunduğu karşı bileğime doladım. "Henri, genelde herkesin yanında gergin midir, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Suyundan bir yudum aldı ve kelimelerini seçip seçmediğini ya da sadece susayıp susamadığını merak ettim. "Sanırım ikisi de."

Bu yardımcı oldu.

Başını yana eğdi ve bir elini kulağının üstündeki kısa saç uçlarının üzerinden geçirmek için yukarı kaldırdı. "Shiloh doğmadan önce buraya taşındı.

doğdu. Daha önce durumu nasıldı bilmiyorum ama çoğunun ürkek olduğunu bilecek kadar satirle tanıştım."

Haklıydı.

"İnsanlar en iyi şartlarda bile anlamadıkları şeylerden korkarlar." Yarı boyun eğmiş yarı evrensel bir gerçeği kabullenmiş bir şekilde gülümsedim. "Bir keresinde açık denizde balık tutmaya gitmiştim ve kıyıdan yüz mil uzakta okyanusa atlayabilmiştik ve ben hep korkmuştum. Suyun içinde, ayaklarımın altında başka neler olduğunu bilmiyordum. Tüm içgüdülerinizin size tehlikeli olduğunu söylediği birinin yanında uyuduğunuzu düşünün."

"İnsanların neden kontrol edemeyecekleri şeylerden korkarak zamanlarını boşa harcadıklarını hiç anlamadım. Bir şeyin gelmekte olduğunu bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak daha kötü değil mi?"

ambalajını soyarken durdum. Suyundan bir yudum daha aldı.

"Bunu hiç böyle düşünmemiştim." Kağıdı toparladım ve pipetimi bardağın içine koydum. "Korku korkutucudur sanırım, görsen de görmesen de. Mantıklı olsa da olmasa da. Belki de yapabileceğin tek şey korktuğun şeylerle başa çıkmayı öğrenmektir. Anlıyor musunuz? Onları parçalara ayırmak. Yapabiliyorsan mantık yürüt." Bunun hakkında biraz daha düşündüm. "Ama bazı şeyler vardır ki hiçbir mantık yürütme onları daha katlanılabilir kılmaz." Bir yudum aldım ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Ooh, bu iyiydi.

Lokantanın etrafına bir kez daha baktım. Phoebe de dahil olmak üzere garsonlar tezgahın arkasındaydı. Bazıları bize bakarken ihtiyatlı olma konusunda berbat bir iş çıkarıyorlardı. Ya da konuşmalarımızı dinlemeye çalışıyorlardı.

"Korkunç olanın korkutucu olduğunu mu söyledin?" Henri dikkatimi tekrar ona çekerek sordu.

Başımı salladım. "Evet. Öyle."

Masanın karşısından beni izlerken bir an için hiçbir şey söylemedi. "Seni ne korkutuyor?"

"Pek çok şey."

"Gibi mi?" Kelimeyi uzatarak söyledi.

Bu sohbetin bana bu kadar zevk vermesi gereksizdi. Bunun sebebinin Henri Blackrock'un kırklı yaşlarındaki bu halinin yeni ve beklenmedik biri olması olduğunu düşünmek istedim; gençliğinde sorumluluk almaktan pek de kaçınmayan o ciddi içe dönük halinden çok farklıydı.

Gençti ama kesinlikle aşırı korumacı ya da aşırı şefkatli biri değildi. Etrafta olduğu zamanlarda hep yanında olmuştu.

Belki de beni ona en çok çeken şey büyümesiydi, zaman içinde ne kadar değiştiğini görmek istiyordum. Diğer insanları kendi sorumluluğu altında, koruması altında gören, küçük çocuklara karşı gözle görülür bir zaafı olan bir kolluk kuvveti mensubuydu. Ürkek insanların yanında sesini alçaltan. Üzgün birini teselli eden.

Meraklı bir adamdı ve içinde alaycı ve komik bir yan da vardı.

Ama bunu fazla analiz etmeyecek ya da gereğinden fazla büyütmeyecektim. En azından onun önünde.

"Vergiler," diye cevap verdim.

Bankın arkasına yaslandı. "Gecikme ücreti."

Sağ yanağındaki kaslar seğirdi. "Keneler."

Bu gerçekten yüzünde bir gülümsemenin başlangıcı mıydı? Bir omzumu kaldırdım.

"Mortgage faiz oranları mı?" Evet, öyleydi.

"Kredi puanım. O şey beni de korkutuyor."

Onu ele veren sadece yanakları değildi, gözlerindeki parıltıydı da. Köşelerindeki kırıksıklıklar. "Puanınız iyi ama başka bir kredi kartı açmalısınız."

Sesimi alçalttım. "Kredimi mi kontrol ettin?" Buna *kızmamıştım* ama... bunu beklemiyordum... ve sosyal medya hesabımı nasıl ele geçirmişti?

"Mecburdum. Fatura tahsildarlarının ya da hükümetin etrafta dolaşmasına izin veremeyiz." Çok lakayt görünüyordu. "Yaşlılar sana toplantıda geçmişini kontrol edeceğimizi söylediler-" Henri'nin ağzı cümlesinin ortasında kapandı. Başını yana, otoparkla aramızda bir pencere duvarının olduğu yere çevirdi.

Ben de aynısını yaptım, onu böyle tepki vermeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Bir adam benimkinden birkaç sıra aşağıda park etmiş bir kamyonun yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, binaya doğru bakıyordu.

Henri kabinden çıkmadan hemen önce yavaş ve derin bir nefesle ciğerlerini terk etti. Gözlerimle buluştuğunda yüz ifadesi ve ses tonu buz gibiydi. "Geri geleceğim. Burada bekle."

Destek isteyip istemediğini sormak dilimin ucundaydı ama bu adam 1.80 boyundaydı, tahminimce 300 kiloya yakındı ve ben

ona hakaret etmek üzereydim.

Ayrıca, mecbur kalmadıkça ya da o istemedikçe olaylara karışmak istemiyordum.

Şimdi, eğer dışarıdaki adam gerçekten aptalca bir şey yaparsa, bu durumu değiştirirdi, ama bu arada orada oturdum ve kabul ettim.

O dışarı çıkarken varlığım sona erdi ve onun otoparkı geçip yabancından birkaç adım ötede durmasını izledim. Adam uzun boyluydu ama daha önce beni teselli eden adamla aynı seviyede değildi.

Henri orada oturdu, beni omzuna aldı ve bana sarıldı - onun sözleri, benim değil.

Henri Blackrock bana sarılmıştı.

Ve şimdi park yerinde, geniş lastikleri ve parlak jantları olan gümüş bir kamyonun önündeydi, sarışın yabancı öfkeyle bir şeyler söylerken kolları iki yanında gevşekti, pazularının ve ön kollarının kasları kendini ifade ederken şişkinleşiyordu. Bu kadar uzaktan onun büyüsunü hissedemiyordum.

Ama bir şeye sinirlenmişti. Yüzü kızarıyordu.

Elimi yanımdaki bankın üzerine koydum, dışarı çıkmaya hazırdım.

Önümdeki masaya üç katlı bir sandviç ve patates kızartmasıyla dolu bir tabak kondu, hemen karşısına da başka bir yemek yerleştirildi. Phoebe orada duruyordu, iri kahverengi gözleri dışarıdaki iki adama odaklanmıştı. Dudakları büzülmüştü.

Çok az utanmam olduğunu hep biliyordum. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

"Dominic" diye fısıldamadan önce omzunun üzerinden iş arkadaşlarına doğru bakmasının bir şey ifade ettiğini düşündüm.

Bu o muydu? Henri'nin ona yumruk atmasına izin verdiği adam mı? Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım ve onları daha önce bulundukları pozisyonda buldum. *Dominic* gevezelik ediyor, Henri ise patlamak üzere olan bir yanardağı andırıyordu. Siyah bir gözün izini görebildiğimi sandım....

Ona tekrar baktım ve kaşlarımı biraz daha çattım. Endişeli görünüyordu. "Henri'yi kurtarmaya gitmem gerekiyor mu?" Ben de fısıldadım.

Gözleri büyüdü. "Henri'yi kurtarmak mı?" Bana kimseyi kurtaramayacağımı düşündüğünü belirten bir bakış attı. Pembe yanakları ve kalkık kaşları vardı. "Hayır... Sanmıyorum."

"Sadece biraz endişeli görünüyorsun," dedim, gerçi onu son gördüğümde de endişeli görünüyordu.

Phoebe "O... zor biri," demeden önce omzunun üzerinden bir kez daha baktı.

Onu zaten almıştım.

Ama bu *Henri*'ydi. Daha önce sadece olmasına izin verdiği için yaralanmıştı, demişti ama ben ona inanıyordum. Yine de her şeyden çok, kendine bakabileceğine bahse girerdim, özellikle de toplum içinde. Diğer adamlarla arasındaki boy ve kilo farkından çok daha fazlasıydı bu; ondan her zaman yayılan o çok becerikli olma hissiydi... şu ana kadar birbirimizi gördüğümüz iki gün boyunca, ama içgüdülerimden şüphe etmedim, en azından onun söz konusu olduğu yerde.

Birkaç gün önce bir koca ayakla kafa kafaya çarpışmış ve hiç umursamamıştı.

Ve onunla bir daha ne zaman özel olarak konuşma fırsatı bulacağımı bilmediğimden, bunu değerlendirmem gerektiğini düşündüm. O ve diğer adamın yumruk yumruğa kavga etmekten başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Sarışın hâlâ atıp tutuyordu.

Sesimi tekrar alçalttım. "Phoebe, seni telaşlandırdıysam özür dilediğimi hemen söylemek istiyorum." Çoğu insan korkularını kimseye, özellikle de bir yabancıya itiraf etmek istemez. Ben kesinlikle istemezdim. "Çiftlikteki hiç kimseye zarar vermek istemedim. O gün sadece nehir yarattığı konusunda çocuklara yardım etmeye çalışıyordum. Elimden gelse karınca bile öldürmem.

"Umarım beni tanımaya istekli olursunuz. Bazı insanlar için farklı koktuğumu biliyorum ve iyi bir insan olduğuma inanmak için hiçbir nedeniniz yok, ama bence öyleyim." Daha küçük bir gülümseme daha takdim ettim. "Eğer benim yanımda kendini rahat hissetmiyorsan, bu konuda seninle konuşmaya hazırım. Burası senin evin ve buraya ilk sen geldin." Onu kazanmaya çalışmadan doğrudan gitmeyi teklif edecek değildim ama denemek istediğimi bilmesini istiyordum, böylece o da kendini buna mecbur hissedecekti.

Hiçbir noktada iç çekmesini ya da sadece kelimelerle vücudunun gözle görülür bir şekilde gevşemesini beklemiyordum, ama öyle oldu. Aynı zamanda bir satır olan bu kadın gerçekten de biraz rahatlamış görünüyordu. "Özür dilerim, Nina."

Biraz gülümsememek elde değildi.

"Shiloh senin hakkında en güzel şeylerden başka bir şey söylemedi. Yaratıkla geçirdiği günle ilgili hikâyeyi bana en az on kez anlattı," dedi. "Onun sezgilerine herkesten daha çok güveniyorum, kocaminkine bile, çünkü o hassas bir çocuk."

"Çok iyi bir çocuk," diye kabul ettim.

Devam etmeden önce omzunun üzerinden bir kez daha baktı. "Yabancıların yanında rahat değilim ve bunun seninle bir ilgisi yok." Elleri belinde kıpırdandı. "Sana o gün ya da o günden sonra herhangi bir gün teşekkür etmeliydim ama zihnim tam anlamıyla panik içindeydi. Shiloh'un yaptığı bir teşekkür kartı var ama şu anda cezalı...."

Phoebe kendini sakinleştiriyormuş gibi küçük bir nefes verdi. Elleri göğsüne doğru uzandı, biri diğerinin üzerine geldi. "Kocam ve benim için dolayı size hayatımız boyunca minnettar kalacağız. Ailemin sizin için yapabileceği bir şey olursa lütfen bize bildirin. Size borçluyuz." Minnettarlığını dile başladığı andan itibaren yüzüm pembeleşmeye başlamıştı ve o anda ne renk olduğunu hayal bile edemiyordum ama yine de sesimi alçaltarak, "Rica ederim. Ne zaman isterseniz. Ama umarım bir daha böyle bir şey yapmazlar." Durakladım. "Ama iyiyiz o zaman? Ya da en azından olacağız?"

Satir Phoebe bana utangaç bir gülümseme verdi. "Evet, benimle bu konuda konuştuğunuz için minnettarım. Altı yıldır buradayım ve hala Henri'yle ya da birçoğuyla göz teması kuramıyorum, gerçekten."

Gözlerinin içine baktım ve "Seni korkutuyorlarsa, ısır onları" dedim.

Beti benzi attı. "Isırmak mı?"

"Elbette. Henri'yi ilk gördüğümde ısırdım ve beni korkuttu," diye itiraf ettim, gerçeği biraz esneterek. Duncan'a zarar vereceğinden paniklediğim için beni korkutmuştu.

Gözleri fal taşı gibi . "Bunu Shiloh'un uydurduğunu sanıyordum!" Başımı salladım.

Phoebe kıkırdadı ve bu güzel bir kahkahaydı, çok şirin ve ona yakışan bir kahkahaydı.

Yumurtlayayım bari, diye düşündüm. "Clifford'u ısırma gibiydi. Saatler sonra ağzımda kıl buldum." Ben bulmamıştım, o insan formundaydı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Diğer garsonlardan biri adını söylemeden önce gülümsedi. Dar yüzü çözüldü. "Kimseyi tanımadığınızı biliyorum, benim de çok vaktim yok ama merak ediyorum... belki bir gün, vaktin olursa... dediğin gibi, birbirimizi tanıyabiliriz. Market alışverişine gideriz? Ya da ayak işlerini yaparız...."

Daha teklifini bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım. "Çok isterim." Kulağa kahve ya da başka bir şey almaktan çok daha az baskıcı geliyordu. Düşündükçe bu fikir daha da hoşuma gitti ve biraz daha başımı salladım.

Sonra hatırladım.

"Aslında," sesimi en küçük fısıltıya kadar düşürdüm. "Plan yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

Bu onu sinirlendirdi.

"Büyüklerle çoktan söyledim ama-" Burnumu kıvırdım. "-Benim etrafımda çok vakit geçiren kadınların hamile kaldığını bilmelisiniz. Onlara hepinize söylemelerini söyledim ama söylediklerinden emin değilim."

Benim yaşlarımda olması gereken kadın çömeldi, bir eli masada, diğeri bankta duruyordu. Gözleri her zamankinden daha genişti. Sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duydum. "Bu doğru mu?"

İnsanlara öyle söylenmişti. Ne kadar rahatladım. Başımı salladım.

Gözleri yüzümde geziniyordu, sanki bir yalan arıyor ya da onunla dalga geçtiğimi başka bir şekilde doğrulamaya çalışıyordu. Bir süre sonra, ona seslenen aynı garson tekrar seslendiğinde, ağzında küçük bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme nedense hepsinden daha parlaktı. "Duyduk ama...."

"Bu doğru. Sadece bir uyarıda bulunmam gerekiyor. Eğer hamile kalabileceğin yaşlar hakkında başka biriyle konuşursan, lütfen onlara söyle. Üzerinde 50 Feet Geride Kal ya da Hamile Kal yazan bir tişört giymek istemiyorum," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Endişe kayboldu. Phoebe *mutlu* görünüyordu. "Haberı yayacağım, ama bu... Kimsenin bu konuda şikayet ettiğini görmüyorum."

Geçmişte komşularım beklenmedik bir şekilde hamile olduklarını öğrendiklerinde onları duymamıştı. Sienna'nın mükemmel işitme yeteneği ve ince apartman duvarlarımız bizi pek çok döngünün içinde tutuyordu. Bazı günler kanepede oturup televizyon izlemek yerine komşulara kulak misafiri olur ve neler olup bittiğini tekrarlardı.

Kahretsin, onu yine özledim.

"Teşekkür ederim Nina," diye fısıldadı yakın gelecekteki arkadaşım. "Teşekkür ederim," diye tekrarladı, adı bir kez daha söylendiğinde geri çekildi.

Bunu beklemiyordum ama moralimi çok yükseltti, belki de ötesine taşıdı.

Henri'yi tamamen unutmuştum.

Pencereden baktığımda iki adamın hâlâ dışarıda olduğunu gördüm. Diğer adam *hala* konuşuyordu ve Henri dinliyormuş gibi duruyordu ama

cinayeti de düşünüyor olabilir. Bir kızartma yedim ve sarışının söylediklerine kafasını sallayışını izledim.

Ben daha fazla patates kızartması yedim, bir ısırık aldım ve sonra BLT'nden bir tane daha, adam devam etti, devam etti ve Henri her geçen saniye daha da sinirlendi. Kulaklarının kızardığına yemin edebilirim. Patates kızartmamın yarısına geldiğimde, Henri diğer adamın yüzünün kulaklarından daha fazla kızarmasına neden olan bir şey söyledi ve kurt adam ikinci kez bakmadan dönüp içeri girdi.

Kabine kaymadan önce garson kızlardan birine -yüzünü buruşturan sarışın kıza- pis bir bakış attığında kesinlikle sinirlenmişti.

Matti bazen patates kızartması yer....

Tabağımı masanın diğer tarafına iterek, temiz çatalımla Henri'nin tabağına üç kaşık attıktan sonra tabağı tekrar kendi tarafıma çektim.

Tekrar yemeye başlarken bakışlarımı ondan uzak tuttum. Bir dakika sonra iç çekti, patates her birini yedi, sonra kaplarını aldı ve iki bifteğinden birine başladı. Başka bir şey yemedi. Yemeğimizi bitirirken ikimiz de tek kelime etmedik ve o bıçağını ve çatalını bırakana kadar ona bakmadım.

Kendime engel olamadım. "Yani o meşhur Dominic miydi?"

Suyunu yudumladı, yutkunurken boğazı düğümlendi. Yanağı yine gerilmişti. "Evet," diye cevap verdi bilgi pınarı, dişlerini sıkarak, bu hareket orada neler olduğu hakkında çok şey söylüyordu.

Bilmek istiyor muydum? Elbette istiyordum, ama bu beni ilgilendirmezdi, bu yüzden daha fazla müdahaleci soru sormadım. Bugün zaten muhtaç kartımı fazla kullanmıştım. Bunun yerine, Phoebe hesabı getirirken peçetemi küçük bir akordeon şeklinde katladım. Nakit para koydum, bu da Henri'nin bana bakmasına neden oldu, o da benimle fiş arasında gidip gelirken tereddüt etti. Bir dakika sonra kartını da parayla birlikte yere bıraktı.

"Sana mesaj atarım," dedim Phoebe'ye, çekte yazan numarasını rehberime yazdıktan sonra.

"Tamam," diye kabul etti bir başka utangaç gülümsemeyle. "Görüşürüz, Henri."

Ona başını salladı, sonra başını bana doğru eğdi. Kabinden çıkıp dışarı çıktık ve kamyonetime bindik. Kasabanın içinden geçen ana caddeye çektim. Lobo Springs, yeni evim.

Kasabaya girişteki tabelada nüfusun 3,000 olduğu yazıyordu. Yükseklik 7012, gerçi çiftlikte daha yüksek olması gerekiyordu. Bir ilkokulları vardı.

okul ve küçük bir lise vardı ama ortaokul görmemiştim. Hatta iki kilise bile vardı. Nedenini bilmiyordum ama bu beni başka şeyler düşünmeye itti.

"Ne oldu?" Henri'nin sesi taksiden yüksek geliyordu. "Neymiş o?"

"Yüzündeki o ifade."

Bu benim ona yan gözle bakmama neden oldu. Parmak uçlarımla yanağımı okşadım. Yüzümü buruşturmamıştım. Hatta olumsuz ya da iyi şeyler bile düşünmüyordum, onun fark edebileceği kadar değil. Aklımdan geçenleri ona söylemek istediğimden de emin değildim, ziyaretçisinden sonra içinde bulunduğu ruh haliyle değil.

İnandırıcı bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey yeterince hızlı gelmedi.

"Hâlâ orada," diye suçladı. "Otuz dakikalık bir yolumuz kaldı, bana söyleyebilirsin." Durakladı. "Ben de tahmin etmeye çalışabilirim."

Bu adam... çok huysuz ve ciddi görünüyordu ve bu kaba dış görünüşünün altında Styx'ten daha derin bir alaycılık vardı. Neden aklımın başka şeylerde olduğunu fark etmemiş gibi davranamıyordu? Matti ve Sienna bile sürekli saçmalıklarımı yüzüme vurmuyordu. Zaman zaman yaptığım şeylerin yanıma kâr kalmasına izin veriyorlardı. Buna mahremiyet deniyordu.

"Kriket...."

Yanağımın içini ısırdım. "Ne zaman bu kadar konuşkan oldun bu arada?"

Bu onu yakaladı.

"Konuşkan olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesi şaşırılmış gibiydi. "Genç Fluffy'ye kıyasla mı? Evet."

Bir duraklama oldu. "Bütün gün insanlara homurdanarak pek bir şey elde edemiyorum," diye iddia etti.

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Beni rahatsız eden bir şey yok," diye açıkladım.

Hiçbir şey söylemedi. Orada oturdu, gözleri yüzümün yan tarafında bir delik açıyordu.

Bu işin peşini bırakmayacağını anlayınca nefesimi üfledim. "Eğer ısrar edersen, her şey yolunda. Sadece mezun olduktan ve bir süre Matti ve ailesiyle yaşadıktan sonra sana ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyordum. En başta neden onların yanına taşındığımı bile bilmiyordum."

Kıs kıs gülmesi beklediğim bir şey değildi. O gülünç kadife sesiyle kıkırdadığı "Nina" da değildi, o sıcaklık ve zenginlikti. "Aklından geçen bu muydu?"

Sağ elimi ona doğru salladım. "Evet. Bazı şeyler hakkında çok ketumsun." Bunu düşündüm. "Arkadaş olmak istiyorum, Fluff. Bir sürü soru sorduğum ya da seni şeyler hakkında konuşmaya zorladığım için benden nefret etmeni istemiyorum." Omuz silktilim. "Ve eğer bunu da bilmek istiyorsan, çok tatlı bir kıkırdamaya sahipsın. Orada mı? Şimdi mutlu musun?"

O kadar güçlü bir sessizlik anı oldu ki, arabamın kapısını açmayı ve dışarı çıkarken yuvarlanmayı düşündüm.

Ama ben bunu neden yapamayacağımı düşünemedim, komik bir sesle, "Hep böyle dürüst müsün?" diye sordu.

Homurdandım. "Hayır, ama bu konuyu kapatmayacaktın, ben de içimi döküp ikimize de zaman kazandırabileceğimi düşündüm. Son on sekiz yıldır ne yapıyordun?"

Vücudunu kapının köşesine ve koltuğa yasladı, dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir erkek sağlığı dergisine ait olan kollarını esnetti. "Matti gideli birkaç saat bile olmadı ve sen şimdiden bana zor anlar yaşıyorsun" diye cevap verdi.

"Ben kendi işime bakıyordum. Bana zor anlar yaşıyorsun." Yolcu koltuğumda otururken hızla ona baktım.

Bana çok lakayt bir bakış attı. "Ne sormak istiyorsan sorabilirsin. Burada olmandan nefret etmiyorum ve biz... arkadaşız."

Orada bir duraklama oldu ve bir parçam onu kurcalamak, biraz dürtmek, ne olduğunu görmek istedi, ama daha büyük bir parçam, bunu yaparsam ortaya çıkabileceklerden korkan parçam, yapmamam gerektiğini söyledi. Bana verilenle yetinmemi ve onunla mutlu olmamı söylüyordu. Henri arkadaş olduğumuzu söylediye, arkadaşlık. Bu yeterli olmalıydı.

Koltuğumda kıkırdandım. "Bu bana onca yıl boyunca ne yaptığını söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

Henri'nin ağzının bir kısmı sırttı ve tanıdığım ama tanımadığım o adam başını iki yana salladı. "Hayır, ama bu soramayacağın anlamına gelmez."

Kıs kıs güldüm ve duymaya her şeyden çok ihtiyacım olan tek şeyi söylemeden önce sırtışının biraz daha genişlediğini hayal bile edemedim.

"Burada iyi olacaksın Nina," diye tahmin etti. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

CHAPTER RLEVEK

!!

Sanırım bu hafta en az iki kilo almışsın," dedim Duncan'a.

Onu merdivenlerden aşağı taşıdım, olumlu bir şekilde bir gece önce aynı şeyi yaptığımdan daha fazla zorlanıyordum. Sağ kolum yorulmaya başlamıştı ve ofluyordum. Huffing!

Yeni doğmuş bir bebek olarak hayatıma girdiğinde ağırlığı bir kilonun biraz üzerindeydi. Hayatının ilk yılı boyunca on iki kiloya ulaştı ve sonraki yıl boyunca bu kiloda kaldı. Küçük bir yavru köpek göbeği, yumuşak ve masum bir yüzü, patileri ve kıymeti vardı.

Ama çiftliğe geldiğimizden beri bir ay içinde *altı* kilo almıştı.
pound.

Altı!

Boyu uzamıştı, ayakları kesinlikle daha büyüktü ve çocuk yemeklerden sonra daha fazla yemek istiyordu. Hiç şüphe yok ki, donut'ım son dört hafta içinde fiziksel ve duygusal olarak gelişmişti.

Ben mi? Tam olarak yeni bir insana dönüşmüyordum ama mutsuz da değildim. Çiftlikte her şey yolunda gidiyordu - karavanda sadece ikimizin olduğu zamanlardaki kadar yalnız vakit geçirdiğimi hesaba katmadığım sürece.

Her şey yolundaydı ve birkaç gün önce görüntülü sohbet ettiğimizde Sienna'ya da aynen böyle söylemiştim. "Biz iyiyiz," diye söz vermiştim.

Bana sadece göz kırptı.

Ama gerçek buydu. Onu ve Matti'yi havaalanına bıraktıktan sonra tekrar çalışmaya başlamıştım ve bunu yapmadığım zamanlarda da kreşte ya da benim deyimimle yaz kampında gönüllü olarak çalışıyordum. Shiloh ve Pascal hapishaneden erken tahliye olmuşlardı - cezalıydılar - ve şimdi

Günde birkaç saatini benimle geçiriyordu. Çocuklarla birlikte olmadığım zamanlarda, Duncan ve ben geceleri tesiste bol bol dolaştık. Çoğunlukla odamızda, karavanımızda yaptığımız şeylerin aynısını yaparak vakit geçirdik - oynadık, kulüp binasının etrafında burun oyunları oynadık, televizyon izledik, Duncan bulmaca çözdü ve sonra gece yarısı kovalamaca oyunlarımız için dışarı çıktık.

Şu anda yaptığımız da buydu.

Merdivenin diğer yarısından önceki kısa sahanlıktan geçerken, "Bu gidişle ağırlık kaldırmaya başlamam gerekecek," diye konuşmaya devam ettim. Yüzüne baktım. "Sorun değil. Gerekirse vücut geliştirmeye başlarım."

Dünyanın en sevimli yavru köpeği yakut kırmızısı gözlerini bana kırptı.

"Evet," dedi bana.

Onun için ağırlık kaldırmaya değerci. Daha kalın kemiklere sahip olmak sadece bir bonus olurdu.

"Bunu düşünüyordum, Dunky ve eminim ki sen, insanların sana hizmet ettiği yüzlerce hayat yaşamış bir tür nadir sihirli prens olduğunu biliyorsun ve bu sefer sıra bende, bu yüzden farklı bir şey bekleme. Haklıysam evet de."

Duncan, ağırlığının üst yarısını desteklemek için kullandığım koluma bir pençe koydu. "Evet," diye iletişim kurdu ve ben güldüm.

Kilo almasının yanı sıra telepatik yeteneklerinin güçlenmesi de bir başka değişiklikti.

Benimle çok daha sık iletişim kuruyordu ve "sesi" daha yüksek ve netti. Bu kısmı sevdim.

"Değerini bilmene sevindim." Birinci katta durduğumuzda kıs kıs güldüm. Öne doğru eğilerek merdivenin etrafına, Agnes'in genellikle durduğu koridora baktım - içimden beni korkutmaya çalıştığını biliyordum.

Ama orada değildi.

Geçen ay hayatımızdaki en büyük değişikliklerden biri de bu oldu -Agnes, Silahşör grubumuzun üçüncü üyesine dönüşmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla *Duncan* içindi -sadece onun içindi- ama en son yavru köpek formunda bana hırlamasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti.

Zamanın yüzde 80'inde kurt formunda kalan küçük kız, Matti ve Sienna'nın ayrıldığı gün ilk kez bize katılmıştı. O zamandan beri

Sonra, kovalamaca oynadığımız her gece bizimle dışarı çıktı. Hâlâ ilk günkü gibi sessiz ve huysuzdu ama Duncan onun üzerinde sihrini konuşturmuş ve onun pofuduk korumasına dönüşmüştü. Durum böyle olmasaydı bile ona iyi davranırdım ama çöreğime olan bağlılığı onu daha çok sevmemi sağladı.

Çiftlikte en çok vakit geçirdiğim kişi oydu, çünkü Franklin hâlâ kimsenin bahsetmediği bir seyahate çıkmıştı. Üçümüz her sabah birlikte kahvaltı ederdik, neredeyse her akşam yemek yedik ve sonra gece yarısı oyun zamanımız gelirdi. Kreşten sonraki bazı günler başka bir yavru köpek ve ailesiyle eve gitti ama çoğu akşam biz yemeğe başlamadan önce geri döndü. Sonra Duncan ve ben, gece bakıcılarından biri olan Liddie onu almaya gelene ya da diğeri gelene kadar mutfakta takılırdık ve Agnes onu bulmak için odasına gider, daha sonra tekrar bir araya gelirdik.

O sert küçük bedeninin derinliklerinde iyi bir çocuktur. Ve o anda, kayıp bir çocuktur.

Hmm.

Koridorun aydınlatılma biçimine , mutfaktaki ışık yanıyor olabilirdi. *Orada olmalıydı.* Yemek sonrası maceralarımıza başladığımızdan beri tek tanesini bile kaçırmamıştı. Mutfağı kontrol edebilir, sonra da iyi olup olmadığını anlamak için kapısını çalabilirdik. Bu bana iyi bir plan gibi geldi.

Duncan Donut hâlâ kucağımdayken, önce o yöne doğru gittik.

Kısa süre sonra fark ettim ki ışıkların yarısı yanıyordu. Oraya doğru ilerlerken sesler duymamıştım, Duncan duyduysa da bana bir işaret vermemişti ama Henri'yi kalçasını ocağın yanındaki tezgâha dayamış halde bulunca pek şaşırmadım. Bacağına yaslanmış olan Agnes'ti. Duncan ve ben içeri girdiğimizde Henri'nin bakışları çoktan kapının girişindeydi.

Ve tıpkı son birkaç haftadır onun yakınında olduğum her seferinde kendime söylediğim gibi, yine yaptım: *Kendini topla, Nina.*

Havaalanına yaptığımız yolculuktan beri Henri'yi pek görmemiştim. Gördüğümde de izinli olduğu günlerde sabahları kahvaltı sırasında ve birkaç kez de Duncan'la yürüyüşe çıktığımızda uzaktan görmüştüm. Beni hissetmiş ve el sallamıştı ama meşgul olduğunu anlayabiliyordum ve onu rahatsız etmek istememiştim. Ne yazık ki, birlikte geçirdiğimiz tüm zaman bu kadardı.

Duygularımı incittiğini söylemeyecektim, meşgul bir adamdı ama... kamyonetimde arkadaş olduğumuzu *söylemişti.* Benimle şakalaşmıştı bile. Ben yapmadım.

ikinci kez tahmin etmek istemedim. Kalbimin derinliklerinde Henri'nin kastetmediği bir şeyi söyleyecek biri olmadığını biliyordum. Çok ciddi, çok kibardı, hissettiklerini söylemek zorunda kalmaya çok alışmıştı çünkü çiftlikte etrafındaki herkes BS metreya sahipken başka seçenek yoktu, ama... onu daha fazla görmek güzel olurdu.

Henri şimdi vücuduna oturan üniformayı çıkarmış, siyah eşofman altı ve üzerinde soluk siyah harflerle LOBO COUNTY SHERIFF'S DEPARTMENT yazan koyu gri bir tişört giymişti.

En azından açık gri eşofman değildi, diye düşündüm evrene sessiz bir şükran duası ederek.

Yüzünün ve vücudunun üzerimde yarattığı etkiye alışacağımı düşünseydim yanılırdım. Aksine, onu her gördüğümde daha da çekici hale geliyordu ve ben bu düşünceleri at kuyruğumdan daha sıkı sarmak için elimden geleni yapıyordum.

"Merhaba," diye selamladım onu, Duncan kollarımda kıpırdanırken, bu onu aşağı indirmenin evrensel işaretiydi.

Yaptım ve yavru köpekler sanki birlikte yemek yememişler gibi birbirlerine doğru koştular. Ya da günün büyük bir bölümünde çocuk odasında birbirlerine yirmi adım mesafede olmamışlardı. Biri koyu renk ve çok kabarık, diğeri açık renk ve biraz daha az kabarık olan iki kuyruk sallandı.

"Hey," dedi Henri sonunda.

"Sana onunla evlenmeni söyledim çünkü senin gibi birini hayatında kullanabilirdi," demişti Matti birkaç hafta önce telefonda, havayolu terminalinin dışında bana yaptığı yorumla ilgili mesajlarımı bilerek görmezden geldikten sonra.

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktım, karavanıma çıkan basamakta otururken. Etrafta kimlerin olduğuna dikkat etmek istemiştim, böylece kulak misafiri olma ihtimalim azalacaktı.

"Ben her zaman mantıklı davranırım."

Gülmeden önce de bir dakika boyunca sessiz kaldık.

"İşe gitmediği zamanlarda da çalışıyor. Her zaman çalışıyor. Abartmıyorum. Hiç gerçek bir tatil yaptığını sanmıyorum. Onu Denver'da gördüğüm zamanlar çiftlik işlerini halletmek için izin aldığı günlerdi çünkü sadece yüz yüze görüştüğü insanlarla iş yapıyor. Hiç rahat değil. Şöyle düşün Nina, o müdür ve sen de yaz tatilindesin," diye açıkladı. *"Bence senin için de iyi olur. Sadık biri. Çok çalışır.... Seninle ilgileneceğini biliyorum."*

Benimle ilgilenecekti. Bu içimde ilginç bir etki yaratmıştı. Mesele şu ki, bu uzun bir konuşmaydı ve haftalar sonra bile aklımdan çıkaramadığım bir konuşmaydı.

Adanın etrafında dönüp buzdolabına yöneldiğimde, dondurucuyu açıp birkaç farklı buzlu şeker çıkardığımda gözlerin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Lobo Springs'teki markette çocukların sevdiği doğal tatlandırıcılı, organik buzlu şekerlerden bulmuştum. Önce Agnes geldi ve ona bir seçenek sunmak için çömelirken gülümsedim.

Buzlu şekerleri uzattım ve mini kurt ortadakini dürttü. Ayağa kalkarken Henri'ye baktım. Sakalları biraz uzamıştı ve boğazını, çenesini ve üst dudağını kaplayan hafif bir kıl onu buraya ilk geldiğimizde tanıştığım sınırdaki dağ adamına benzetiyordu. "Bir tane ister misin?"

Kısa, kalın kirpikleri yavaşça gözlerinin üzerine düştü ve omuzlarının kalkması bir an aldı "İstemediğin her tadı alacağım."

Yanağımın içini ısırdım, tartışmayı düşündüm ve renklendirmek için pembe bir karpuz seçtim. Sonra Agnes Duncan'ın üzerine atlarken ve Duncan onun kuyruğunu ısırmaya çalışırken onları tekrar uzattım. Henri yeşil olanı seçti - şaşırtıcı bir seçim - ve ben de kırmızı olanı yavrum için sakladım. Tereddüt ettim. Daha önce gece keşiflerimize gelmemişti. Onları bildiğini biliyordum ama....

"Çocukları dışarı çıkaracaktım. Genelde biraz oynarız ve sonra dondurmalarımızı yeriz.... Agnes'i yine de götürebilir miyim?"

Başını yana eğdi. "Sormana gerek yok." Dondurmayı parmaklarının arasında oynattı. "Ben de seninle geleceğim."

"Emin misin?" Durakladım. "Çok yorgun değil misin? Çok çalıştığımı duydum."

"Hayır." Boynunun arkasını avuçladı. "Oynayamayacak kadar yorgun değilim."

O da mı oynayacaktı?

Ona başımı sallarken bu fikre gülümsemekten başka bir şey yapamadım. O sadece bana baktı.

Tuhaf mı davranıyordu? Tarçın kokusu ve sarılmalarla onu rahatsız mı etmiştim? Son birkaç haftadır aklımda hep bu vardı. İnsanlarla anlaşmak çok karmaşıktı, özellikle de sihirli bir burnum yokken. Çünkü ne isterseniz söyleyebilirdiniz ama vücudunuz ne hissettiği konusunda yalan söyleyemezdi.

Ama hiçbir şeyi saklayamayan bendim, bu yüzden benim için çok kötü. Gelmesine aldırmadım. Bu bana onu tanımak için bir bahane verirdi.

Kahvaltıdan gelen telaşlı baskı olmadan. Bu süre zarfında aynı odada olmamız çok fazla konuşabildiğimiz anlamına gelmiyordu. Etrafta olduğu sabahların çoğunda telefonla konuşuyordu, bazen aramalarına "Blackrock" diye cevap veriyordu ama çoğu zaman "Henri" diyordu.

Buraya geldikten hemen sonra ormanda tanıştığım güvenlik görevlisi Randall, Henri'nin ne kadar meşgul olduğunu bana anlatmakta bir sakınca görmemişti. Öğrendiğime göre çilek sarışını, Henri, Agnes, MIA Franklin ve uzakta olan diğer yaşlılar dışında kulüp binasında yaşayan tek kişiydi. Birbirimizi sık sık göremiyorduk çünkü neredeyse her gün farklı saatlerde çalışıyordu ve çiftlikte yaşayan ve sık sık birlikte yemek yediği bir ailesi vardı. Gerçekten iyi bir adamdı ve en sevdiğim yanı Matti kadar dedikodu yapmasıydı.

Şu lanet kurtadamlar. Onları bu kadar çok sevmemin bir nedeni vardı. Ayrıntıları doğrudan araştırmak istemeyebilirdim ama Henri'nin on yıldan uzun süredir kız arkadaşı olmadığını paylaşmak isterlerse, onlara çenelerini kapamalarını söylemeyecektim. Ama bu daha sonra düşünülecek bir şeydi.

Şimdilik hayatımdaki en önemli kişiye odaklanmaya karar verdim, emin olmadığım kişiye değil. "Dunky, seni dışarı taşımamı ister misin?" Her akşam yaptığımız gibi buzlu şekerleri Agnes'in beslenme çantasına koyarken sordum. Yan tarafında tek boynuzlu bir at vardı.

Kırmızı gözler benimkilerle buluştu ve bilincimin fırçasının kendi gözlerime değdiğini hissettim. "*Hayır.*"

Ona göz kırptım ve çöreğimin üzerinde yükselen küçük kıza odaklandım.

Karanlıkta atılmış bir adımdı ama yine de denedim. Kendini ortaya koymazsan hayatta hiçbir yere varamazdın. Çünkü onunla arkadaşlığım henüz pek gelişmemiş olabilirdi, ama elli ya da altmış kilo ağırlığında olduğundan emin olsam bile vazgeçeceğim biri değildi. "Agnes, seni taşımamı ister misin?"

Ölü gözlerle bakışı hayır diyordu ve ben bunu kişisel olarak algılamadım. Beni gülümsetti. Sert bir kurabiyeydi, ama bu sorun değildi. Sert kurabiyeler kolay kolay parçalanmazdı.

Eğer bana izin verseydi, bu ispiyoncu kurabiyenin bir arada kalmasına yardımcı olan yumurtalardan biri olacaktım, çünkü küçük kız bana kim olduğumu takdir ettirmişti.

Hikayem bir animasyon filminde geçen bir hikaye olmayabilirdi, ama bu sorun değildi. Hikayemin daha çok gotik bir peri masalı olduğunu biliyordum.

güneşli bir eyalette bir kalesi olandan daha iyiydi ve ben bununla iyiydim. O prenseslerin hiçbirinin, onlar için birini yakabilecek yavruları yoktu.

"Pekâlâ o zaman, hadi Donut ve Mini Kurt. Bu gece çok fazla bulut yok ve belki şansımız yaver gider kayan yıldızlar görürüz," dedim ve Henri'nin gözlerine bakıp, garip hissetme ihtimaline karşı biraz gülümsedim.

Döndüm ve mutfaktan çıktım, yardımcım ayaklarımın ucundaydı. Henri ve Agnes arkamızdan geldiler, küçük kız öğle yemeği çantasını taşıyordu. Bina her zamanki gibi boştu. Koridordan geçip ön kapıdan çıktık, Henri neredeyse benden önce davranıp devam etmemizi işaret ettiğinde sıcak parmaklarım kapı tokmağına sürtündü. Öyle yaptım, iki yavruyu da sevmek için eğildim - Agnes sadece yan gözle bana baktı - devam etmeden önce, bahçeden geçip daha önce atıştırmalıklarımızı yediğimiz tanıdık açıklığa doğru ilerledik.

Agnes yalıtımlı çantayı yere bıraktı ve programımıza alışmış, oynamaya hazır çocuklardan yayılan gerginliği hissettim. Artık bir rutinimiz vardı. Daha sonra serinlemek için buzlu şeker yemek Agnes'in fikriydi ve ben kim oluyordum da hayır diyebiliyordum? Çantası erimelerini engelledi.

Kendimi işaret ettim. "Eenie." Sonra Duncan'ı işaret ettim. "Meenie." Üçüncü Agnes'ti. "Miny." Şimdi yeni bir oyuncumuz vardı ve Henri'yi işaret ettim. "Mo."

"Kimin 'o' olacağını görüyor muyuz?" diye sordu.

"Şşşt," diye susturdum onu, her kelimedede farklı bir kişiyi işaret etmeye devam ederken. "Bir kaplanı ayak parmağından yakala. Eğer bağırsa, bırak gitsin. Eenie, meenie, miny, mo!" Henri'yi işaret etmeyi daha bitirmemiştim ki çocuklar ters yönlerde doğru kaçışmaya başladılar. Hileciler.

Onunla göz göze geldim ve göz . "O sensin, Fluff."

O nötr yüz hafifçe parladı, kaşları bir santim kadar yukarı kalktı ama ne yapacağını biliyordu. Orada duran bana baktı, açık renkli gözleri lacivert gökyüzünün altında parlıyordu ve Duncan'ın peşinden gitti.

"BU SENİN İÇİN, bu da senin. Donut, bana bir saniye ver de seninkini getireyim," dedim ve buzlu şekerleri dağıttım. Çok uzun süre oynamamıştık, sadece nefes nefese kalmama yetecek kadar.

Böylece kendimizi Agnes'in öğle yemeği çantasının etrafında gevşek bir daire şeklinde otururken bulduk. Bacak bacak üstüne atmıştım ve Duncan'ın kaburgalarının uzunluğu kalçama baskı yapıyordu, bir kol boyu ötede Henri ve yanında Agnes vardı.

Çocuklarla arasının bu kadar iyi olması, onları gerçekten seviyor gibi görünmesi beni şaşırtmaktan neden vazgeçmemiştii emin değildim. Bu, en büyük pazulardan daha çekiciydi.

Henri de gülümsüyordu. Hatta bir ağacın etrafında daireler çizerek koşarken, Agnes'i yakalamaya "çalışırken", sonra da Duncan'ın pençesine takılmaktan kurtulmaya çalışırken bile sırtıyordu. Güldüğünü duymuştum, mutluluğu o kadar yumuşak ve tatlıydı ki, eğer biraz daha iyi duyularım olsaydı, eminim tadına bakabilirdim.

Ama onu yakışıklı olmaktan çıkarıp dayanılmaz derecede muhteşem yapan şey o küçük, neşeli gülümsemesiydi. Lanet olsun.

Çekici olduğunu düşündüysem ne olmuş? Beni kim suçlayabilir ki? Yani Sienna dışında. Daha önce çıktığım tek kişi büyücü olmayan biriydi ve bir yuva kurmayı düşündüğümde, bu hep biriyle olmuştu. Ama sonra diğer saçmalıklar geldi. Yalan söylemek zorunda kalacaktım ve çocuk sahibi olamayacaktık çünkü partnerime çocuğunun yapabildiği şeyleri neden yapabildiğini anlatamayacaktım.

Çocuk sahibi olmaktan kaçınan yeterince varlık tanımıştım ve bunun nedenini anlamak zor değildi. Yapmamanız gereken şeyleri açıklamaya istekli olmadığınız sürece yapmanız gereken bir fedakarlıktı. *Açıklayamayacağınızı.* Her kültürün ve türün gerçeğin çok yanlış gittiğine dair kendi hikâyeleri vardı.

Bunlar her nesilden nesile aktarılırdı.

Matti'nin annesinin bize anlattığı eski bir hikaye vardı; büyük büyükbabası bir insanla evlenmiş ve bir çocukları olmuştu. Çocuk yedi yaşındayken bir gece ansızın kurda dönüşmüş ve kocası karısına bunun güvenli , çocuğun kötü olmadığını açıklamaya çalıştığında, kadın için işler korkunç bir şekilde ters gitmiş. Ya şoktan ya da korkudan, muhtemelen her ikisinden de kalbi durmuştu.

Bu tür hikayeler her yerde bulunabilir.

Bu yüzden gerçeği sır olarak saklamak herkesin üzerinde anlaşılabileceği tek evrensel yükü. Bu gerekliydi çünkü kimse bir şeyleri kendine saklamayı bilmiyordu, kendi kıcı tehlikede olmadığı sürece.

Hayat karmaşıktı ya da en azından öyle olabilirdi.

Neyse ki o anda değildi ve bunun için minnettardım.

Duncan'ın paketini çıkardım, sonra onunkini dişlerimin arasında tutarak benimkini açmaya başladım. Tam yere uzanıp her zamankinden daha parlak olan yıldızları seyretmek üzereyken Henri'nin vücut dilinde bir değişiklik oldu. Ben daha olduğunu tahmin edemedim, çok ama çok alçak sesle, zar zor duyabileceğim şekilde mırıldandı: "Onları görüyor musun, Cricket?"

Başımı onun ve Agnes'in baktığı yöne çevirecek kadar çevirdim. Her ikisinin de profilinde şaşkın bir ifade vardı. Kucağımdaki Duncan'ın vücudu, o da bakmak için hareket ettikten sonra kaskatı kesildi. Etrafımızdaki diğer şeylerin kokusunu alamayacak kadar yemeğine odaklanmış olmalıydı ama onları fark ettiği anda anlamıştım.

Cüceler.

Daha kısa olmasa da bir kutu makarna büyüklüğündeki küçük figürler, uzaktaki ağaçların diplerindeki küçük oyuklardan birbiri ardına çıkıyordu. Gece görüşüm bu kadar iyi olmasaydı onları görmem mümkün değildi. Ama görebildim ve bu manzara tüm bedenimin nefesini kesti.

Minik, rengârenk şapkaları olan cüceler ağaçların arasından çıkıyordu. Birkaçının elinde yeşil ateş yanan meşaleler vardı, derileri buruşuk ve kahverenginin çeşitli tonlarındaydı, burunları vücutlarına oranla büyüktü. Kol ve bacaklarını kahverenginin, kırmızının ve bana yaban mersinini anımsatan mavimsi morun tonlarında giysiler örtüyordu. Ve doğruca bize doğru yürüyorlardı.

Dünyanın taşınmıştık?

Evet, bir aydır normalin dışında bir şey görmemiştim ama *cüceler*? "Burada hiç olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadım, düpedüz şok olmuştum. "Burada cüce olduğunu bilmiyordum.

Cüceler geniş ağaç gövdelerinin etrafında zahmetsizce hareket ediyordu. "Var olduklarını duymuştum ama...." Buna inanamıyordum. Hızlıca bir göz attığımda Henri'nin de inanamayacağından oldukça emindim.

Cüceler.

Keşke onlara sunacak bir şeyim olsaydı. Eve döndüğümüzde Matti ve bana onlardan bahsedenler ogre komşularımız olmuştu. Devlerin yakındaki dağlarda yaptıkları madencilik çalışmaları karşılığında onlara bıraktıkları sunular hakkında her şeyi biliyordum. Cüceler, çıkardıkları mücevher ve minerallerden ihtiyaçları kadarını kullanan ve fazlasını civardaki diğer büyümlü varlıklarla paylaşan çalışkan işçilerdi.

Nadir ve harikuladeydiler ve burada olduklarına inanamıyordum.

"Bak, Duncan," diye fısıldadım. "Onlar cüceler. Sana onlar hakkında bir şeyler okumuştum, hatırladın mı?"

"Evet" demesi bile bir parça huşu hissi uyandırdı.

Henri başını yavaşça salladı, sanki çok agresif davranmak onları korkutabilirmiş gibi. "Elli yıldır bu dağlarda görülmediler," diye açıkladı. "Gittiklerini sanıyorduk."

Duncan bir milim bile kıpırdamadı, gözlerini küçük insanlara dikmişti, kuyruğu gecenin içinde bir şamdan gibiydi. Bir avuç içimle omurgasını okşadım. "Sorun yok," diye ona güvence verdim. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Bunu düşündüm. "Ya da Agnes'in ya da Henri'nin."

Göz ucuyla Henri'nin bana baktığına yemin edebilirim.

"Evet." Dunky'nin güveni kalbimde ağır bir şekilde hissediyorum.

Hiçbirimiz gözlerimizi onlardan alamıyorduk. Çok küçüklerdi!

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı yanımdaki adam kesin bir şaşkınlıkla.

Dikkat bir anda üzerime geldi ve *birdenbire* bu efsanevi varlıkların yeniden ortaya çıkması konusunda ne hissettiğimi bilemedim. Beynimden önce bedenim bir karar verdi ve yan tarafa kaymadan önce Duncan'a bir ön kol sardım. Henri'ye daha yakın.

Belki de bu bir tesadüftü.

Ama belki de değildi.

Belki de bunun Duncan'la bir ilgisi yoktur.

Ama belki de öyleydi.

Kesin olarak bildiğim şey, onun güvenliğini daha fazla riske atmayacağımdı.

Boyu bir metreden kısa insanların yanında bile.

Duncan'ı aldıktan sonra Agnes'i alıp kaçacaktım, sonra da Henri'yi biz kaçarken kendi başının çaresine bakması için bırakacaktım, o anda karar verdim, sadece biraz suçluluk hissediyordum ama bu plan hakkındaki fikrimi değiştirecek kadar değil.

Çok iyi olurdu. Çocukları sakladıktan sonra geri gelip ona yardım ederdim. Ölümcül bir tehlikede olduğundan şüpheliydim.

Ona yeterince yaklaştığımda Henri'nin dizi kalçama çarptı. Etrafta hareket eden tek kişi de ben değildim, Agnes karnının üzerinde sürünerek onun arkasına saklanıyordu. Yamyam bir nehir kocakarisına karşı koymuştu ama bir gnomdan mı saklanıyordu? Benim bilmediğim neyi biliyordu?

Türleri hakkında hatırlayabildiğim diğer ayrıntıları ya da bilgileri hatırlamaya çalıştım, ancak onlar bizzat yanımdayken, küçük yeşil ateşleriyle yanıma gelirken, kesinlikle dehşete düşmekle gerçekten aşırı derecede emin olmamak arasında kalarak izlemekten başka şey yapamadım.

Sırtımın ortasına bir ağırlık dokundu ve omzumun üzerinden baktım. Fluff omurgamı avuçluyordu. Henri'nin yüz hatlarında ciddi bir ifade vardı, kehribar rengi gözleri hâlâ yollarına devam eden yaratıklara dikilmişti. Mağazada gördüğüm bahçe cücelerine neredeyse tıpatıp benziyorlardı, sadece daha küçüklerdi. O anda gözlerinin beyaz kurda ya da insan derisi giymiş devasa kurda odaklanmadığını fark ettim.

Her bir cücenin dikkati Duncan ve benim üzerimdeydi. Ve içlerinden ilki bize üç adım yaklaştığında, altışarlı sıralar halinde dizilmeye başladılar. Sayılarının elliye yaklaştığından emin olana kadar birbiri ardına dizildiler.

Duncan'a *biraz* daha sıkı sarıldım.

Henri'nin vücudu dizimin yanında kıpırdandı ve ona bakmamı sağlayan bir güç ve o derin bağlılıkla, "Burada olman bir onur," derken sesinin farklı bir tona büründüğünü tahmin etmemiştim.

Sesi, bir kralın ziyarete gelen başka bir hükümdarı karşılamasını hayal ettiğim gibiydi, görkemli ve kesin.

"Geri döndük," diye cevap verdi öndeki cücelerden biri, cüssesiyle çelişen bir derinlik ve cesaretle çatallaşan bir sesle. "Burası neredeyse senin olduğu kadar uzun zamandır bizim de evimiz, Yüce Kurt."

Yanımdaki "Büyük Kurt "a bir göz attım ve yavaşça ziyaretçilerimize döndüm. Bu başlığa daha sonra geri dönecektim. Evet, dönecektim.

"Burayı eviniz olarak görmenize sevindiğimi söylerken buradaki herkes adına konuşuyorum. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Henri hâlâ o emredici ses tonuyla sordu. "Madeninizi yıllar önce kapattık, ama ne zaman isterseniz sizin için orada."

Eşzamanlı olarak, cücelerin her biri çöreğe ve bana döndü ve meşalelerinin yeşil parıltısı bir şekilde yeterince aydınlanırken varlıklar baktı, ışık o kadar kör edici olmayana kadar gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Bize bakıp durdular.

Bu beni pek de iyi hissettirmiyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Kimse bir şey söylemiyordu. Henri onların bizi izlemesini izlemekten başka bir şey yapmıyordu.

Ben de doğru hissettiğim şeyi yaptım, dev arkadaşlarımın daha önce gündeme getirdiği şeyi. Fermuarını açtığım bel çantama uzandım ve atıştırmak için sakladığım bir paket bademi çıkarıp onlara uzattım. Uygun bir ikram değildi ama bir şey bir şeydi.

Yeşil meşaleler daha da parladı. Pakete en yakın olan gnom paketi aldı; neredeyse onun kadar büyüktü. Döndü ve cüceye uzattı, o da aynısını yaptı ve arka sıradaki biri bademleri alana kadar bunu tekrarladılar.

Ne yapacağımdan hâlâ emin değildim, bademleri ilk alan varlığa elimi uzattım ve o da hiç vakit kaybetmeden hayal edebileceğimden çok daha büyük bir elini bana sardı - derisi gerçekten pürüzlüydü

-İşaret ve orta parmaklarımı birleştirip salladım. "Ben

Nina, bu da Duncan," dedim ona. Onlar.

İlk cücenin sağındaki cüce, komşusu elini bıraktığı anda elini uzattı ve o da benimkini sıkınca bir gülümsemeyi bastırdım. Ön sıradakilerin hepsi ellerini uzatıp ben de sıkmak isteyince çok şaşırdım. Duncan kucağımda boynunu belki yarım santim uzattı, küçük burnu sertçe seğiriyordu. Yine de gergin değildi. Kuyruğu tüm bu süre boyunca mavinin aynı güvenli tonunda kaldı ve *bana* güven verdi.

"Varlığınızdan mutluluk duyuyoruz," dedi paketi alan ana gnome, başka bir dilde kulağa çok gürültülü gelen bir kelime veya isim ekledi, hayatımı kurtarmak için onu yeniden yaratamadım. Sanki bir ya da iki balgam çıkarmış gibiydi.

Orada duran ciddi yüzlere temkinli bir şekilde gülümsedim. "Bağışlayın ama sanırım yanlış kişiyi yakaladınız. Hiçbirinizle tanıştığımı hatırlamıyorum." Daha önce bir gnome ile tanıştığımı hatırlıyorum.

Cevap vermediler.

Cüceler hep birlikte tekrar Henri'ye dönüp, "Selamınız için teşekkür ederiz," diyene kadar bakmaya devam ettiler. Şu anda yardıma ihtiyacımız yok." Sonra hepsi bir adım geri çekildi ve "Ay yolunuzu açık etsin" dedi. Geliş sıralarının tersine, her biri geldikleri ağaçlara geri döndüler ve içlerinde bu kadar çok kişinin girebileceği kadar derin olmaması gereken budaklı mağaralarda kayboldular.

Satirlerin insana, insanların da görkemli kurtlara dönüştüğünü görmüştüm ama hiçbir şey ağaç sistemlerinin yaptığı gibi aklımı başımdan almamıştı.

Henri son gnome da gidene kadar başka bir şey söylemedi. "Güvendesin Uğur Böceği. Titremene gerek yok."

Bu dikkatimi çekti. Beyaz kurt Henri'nin sırtına sarılmıştı. Titriyordu ve bu ruhumda şefkat çiçekleri açmasına neden oldu. Ne de olsa o sadece küçük bir çocuktı.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyiz, Agnes." Onun da kendini güvende hissetmesini sağlamaya çalıştım. Birlikten kuvvet doğar. Ayrıca Henri'ye o kadar yakındım ki, iş başa düşerse bedenimi kalkan olarak kullanabilirdi.

Ona kim bilir başka neler söyledi ve kısa bir süre sonra titremesi büyük ölçüde hafifledi.

Ve işte o zaman yarım saattir nefesimi tutuyormuşum gibi sonunda nefesimi verdim. Bu karşılaşma ne bir anlam ifade ediyordu ne de kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Onlardan adam kaçırma izlenimi almamıştım, Duncan'ın rahat tavırları da öyle, ama asla emin olamazdınız. Ben olsam emin olmazdım.

Fluffy'ye döndüm. "Bu garip ve inanılmazdı, değil mi?"

Beklediğim son şey Agnes'in tüylü başının tepesini avuçlarken sıkıntılı görünmesiydi. "Evet...." Sustu.

Yarısı erimiş bir buzlu şeker tutan elimi dürtünce -diğerini ne zaman düşürmüştüm- Duncan büyümlü cücelerle tanışma deneyimini çoktan geride bıraktığı için onu yalayabilsin diye elimi indirdim. "Neden geri döndüler?" Sanki benim duymadığım bir şeyi duymuş gibi sordum.

Bu soru Henri'nin kendine gelmesini sağladı. "Sen söyle. Ne söylediler?"

Gittikleri yöne doğru baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onları duydum ve bana ne dediklerini anladım, ama sana söyledikleri benim kulaklarım için değildi," diye cevap verdi, çiftliğe ilk geldiğimizde yaptığı gibi gözlerini kısarak.

"Onları anlayamadın mı?" Kafam çok karışmıştı. Henri başını salladı.

"Ne? Farklı bir dilde konuştuklarını mı düşünüyorsun?"

Yine o kafa sallama hareketini yaptı.

Bu da ne...? "İspanyolcam mükemmeldir. Ama hepsi bu kadar. Başka dil bilmiyorum."

Başını tekrar ağaçlara doğru çevirdi. "Bundan daha fazlasını biliyorsun" demesi bir dakikadan fazla sürdü.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ve ne anlama geliyordu? Duncan buzlu şekerin kalanını yalarken merak ettim, sanki nadir sihirli varlıklar içeri giriyormuş gibi

ve hayatından çıkması önemli değildi. Birinin dirençli olmasına sevinmişim.

Az önce ne olduğunu ve ne anlama geldiğini anlamama yardımcı olacak bir ipucu bulmaya çalışır gibi etrafıma bakındım. Ama bulduğum tek şey, Henri'ye yaklaşımadan önce yere düşürdüğüm buzlu şekerden arta kalanlardı. Kir ve çam iğneleriyle kaplıydı.

Bir şey kalçamı dürttü.

Henri kendisinden kalanı uzatıyordu. Bir santim daha yukarı kaldırdı. "İki ısırık alabilirsin."

Gözleriyle tanıştım.

"Sadece iki tane," diye belirtti yüzünü asmadan.

Az önce nadir bulunan cüceler bize yaklaşmıştı ve Agnes yaprak gibi titrerken Duncan önemli bir şey yokmuş gibi davranmıştı, Henri ve ben şoktaydık ve cüceler benimle anlamadığı bir dilde konuşmuştu...

Ve bu adam....

Bu adam....

"İki tam ısırık mı? Bu kadarını yememe izin mi vereceksin?" Gülmekten kırıldım. Ağzının bir köşesi bir milimetre yukarı kalktı. "Yarısı," diye ödün verdi. Bu beni homurdandırdı. "Çok cömertsin ama ben böyle iyiyim, teşekkürler."

Cücelere takılıp kalan tek kişi bendim, görünüşe göre o da yoluna devam ediyordu. "Bir ısırık al. Zaten fazla bir şey kalmadı," diye beni teşvik etti.

Rollerimiz ters olsaydı Agnes ile paylaşırdı. Bu bir sürü şeyiydi. Paylaşmak. Topluluk. Harikaydı ve tam olarak aşına olduğum ve alışkın olduğum şeydi. Önemseydiğim her kurt adamla kaç kez yemek paylaşmışım?

Öne doğru eğildim ve soğuk dişlerime çarptığında yüzümü buruşturdum, kirecin hafif tadı dilimin üzerinde kayıyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım buzun etrafında.

Uzatmaya devam etti. "Bir tane daha al."

Başımı salladım. "Bu harika, Fluff, teşekkür ederim."

Kalanını ısırırken bana bir bakış fırlattı, Agnes de kendininkinden kalanları ısırmaya başladığında tadını çıkarıyordu, gözleri endişeyle etrafta, özellikle de cücelerin gittiği yönde gezinirken bile.

"Sana zarar vermeyecekler," dedim ona, bundan emin olmasam da. *Biliyordum* ama bilmiyordum. "Sorun yok, Agnes."

Gözleri bana kaydı ama bir dakika sonra ciğerlerinden bir iç çekiş çıktıktan emindim.

Her şey yolundaydı ve cücelerin gizlice çıkıp Duncan'ı kaçıracaklarını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Henri onları hissedebilirdi, Agnes ve çöreğin kendisi de öyle, eğer yakınlardaki bir ikrama fazla odaklanmamışsa. Sesini alçaltmam gerekiyordu.

Zayıf ya da savunmasız değildim. Ve Henri buradaydı. Vücudumdaki her içgüdü bana onun çocukları koruyacağını söylüyordu. Daha önce Spencer'ın önünde benim için ayağa kalkmıştı, değil mi? Koca ayağı düşününce irkildim.

Ama yine de Henri'ye ihtiyacım yoktu. Bazen bu kısmı unutuyordum. Burada yalnız olduğumdan değil, ama yüzlerce insanla birlikte yaşarken ve kibar ama bize mesafeli duran -ya da bana mesafeli duran- sadece bir avuç ebeveynle tanışmışken başka kimseye güvenmeyi de bekleyemezdim.

Matti son görüşmemizde çiftliğe ilk taşındığında o kadar da arkadaş canlısı olmadıklarından bahsetmişti ve ben de onların da büyük ihtimalle aynı şeyi yaptıklarını .

Ancak bu, kreş öğretmeni Maggie, çok ama çok nazik olan satir Phoebe ve kocası ve birlikte çok zaman geçirdiğim çocuklardan daha fazlası tarafından kabul edilene kadar tek başımıza olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu.

Umarım sadece iki ay daha uzun sürer.

Henri'nin bize zaman ayırmasını bekleyemezdim. Ona güvenen bir sürü insan vardı. Bir numara al, tamam mı?

Sırt üstü yatmak için yuvarlandığımda, Duncan üzerimde tepinecek kadar rahatladığında gökyüzüne baktım, pençeleri beni oflatıp puflatan ve inleyen yerlere gidiyordu, o yerleşene kadar, karşımda yatıyordu, hala elime erişebiliyordu. Yıldızlar çılgınca parlaktı, şimdiye kadarki tüm gecelerden daha parlaktı. Büyükayı da küçükayı da oradaydı, Samanyolu gökyüzünün bir bölümünü diğerinden ayıran bir parıltı çizgisiydi.

Onlara bakmayı hep sevmişimdir. Eğer bir uzay gemisine binebilseydim, binerdim diye düşünürdüm. Şimdi ise oğlumdan ayrılma düşüncesi akıl almaz bir şeydi ve benim için sorun yoktu. Onun üzerimdeki ağırlığı, her şeyin değişiyor olabileceğini ama bana hâlâ ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordu ve o değişene kadar bu kuyuyu kurutacaktım.

Tek umudum bundan onlarca yıl sonra olmasıydı.

İki kayan yıldız sonra, Duncan buzlu şekerini bitirdiğinde, kolumla vücudumun yan tarafı arasına girdi ve o da bakabilmek için sırt üstü yuvarlandı. Agnes ve Henri'nin de etrafta dolaştığını duyabiliyordum ve yaprakların çatırdamasından onların da aynı şeyi yaptığını anladım.

Bir kuyruklu yıldız olmalıydı, çok parlaktı, gökyüzüne doğru fırladı. "Bunu gördün mü?" Yanımda yatan yavru köpeğe sordum.

"Evet," dedi bana.

Arka bacağına uzandım ve elimi patisinin etrafına sardım. "*Sevgi, sevgi, sevgi*" kalbimi doldurdu.

Cüceleri ne kadar sevsem de, kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa Duncan'a yan gözle bile bakmasalar iyi olur. Ve bu düşünce beni başka düşünceye götürdü. Daha az stresli bir tanesine. "Henri," diye seslendim. "Cüceler sana neden Ulu Kurt diyor?"

Cevap vermedi ve ben de yavaşça doğruldum. Zaten bana aldatıcı bir şekilde boş bir ifadeyle bakıyordu ve bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

"Kim tarafından yetiştirildiğimi biliyorsun," diye hatırlattım ona, ailemin nahuales-şekil değiştirenlerin soyundan geldiğini bildiğini biliyordum. "Ve bana kurt mitolojisi hakkında her şeyi öğrettiler. *Bunun* ne anlama geldiğini biliyorum Bay Kurt Tanrısı," diye fısıldadım yüzümü bir sırtış kaplarken.

Büyük Kurt'un hikâyesi Kuzey Amerika'nın her yerinde anlatılan, ovalarda dolaşan korkunç ama asil bir kurt hikâyesiydi. Bir koruyucu. Zayıflar için bir kalkan. Geçmiş yüzyıllarda karşılaştığı büyük savaşların hikayeleri vardı, göklerden kopardığı destansı gök gürültüsü kuşlarına ve geceleri köylüleri avlayan dev pumalara karşı, bunlardan birkaçı.

Büyük Kurt bir kahraman ve efsaneydi.

Ve bu unvanla tanınan adamın birkaç santim uzağında oturduğum gerçeğinden dolayı çılgınca bir neşeye sırtımdan kendimi alamadım.

Henri'nin çenesi anında sağa kaydı. Hatta gözlerini iki kez kırıştırdı. "Bana öyle dedikleri anda bunun için bana bok atacağını biliyordum."

Yüzü kızarıyor muydu?

Güldüm. "Kraliyet ailesinin huzurunda olduğumu bilmiyordum." İnledi ve başka tarafa baktı, bu da beni daha çok güldürdü.

Yanaklarında kesinlikle bir kızarıklık vardı. Onun için çok kötü.

Çok güzel.

"Bundan sonra size hitap ederken bunu aklımda tutacağım, efendim," diye şaka yaptım, başını sallayışını izledim... ama yüzünde hafif, *hafif* bir gülümseme vardı

Yüzünü. Kendimi cömert hissederek şimdilik onu rahat bırakmaya karar verdim. "Bu senin atalarından biri miydi?"

Omuz silkme şekli utanmanın sınırındaydı... ama başını salladı.

Gülümsedim ve tekrar uzandım, memnun ve şaşkındım ve... bir anda aklıma bir düşünce geldi. "Bekle, Matti bunu biliyor mu?"

"Matti onunla akraba olduğunu biliyor mu? Evet, biliyor."

Ve o pislik herif *daha önce* hiç *ima* etmemiş miydi? *Matti*'nin de onunla akraba olabileceği aklıma *gelmemişti*. Sanırım otomatik olarak Büyük Kurt'un Henri'nin ailesinin ortak değil, diğer tarafında olduğunu varsaymıştım.

Henri kızgınlığımı hissetmiş gibi ekledi: "Bu bizim reklamını yaptığımız bir şey değil. Matti... orijinaliyle hiç tanışmadı ve sanırım babası da onunla sadece bir kez karşılaşmış olabilir."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, ama yine de fırsatını bulduğum ilk anda ona bu konuyu açacaktım. Bir ipucu bile vermediğine inanamıyordum. *Ama belki de bu aslında büyük bir sır olduğu ve çoğu insanın bilmesi gereken bir şey olmadığı içindir.*

Hmm.

Sesi karanlıkta beklenmedik bir şekilde gürledi. "Öz ailen hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?" Soru o kadar incelikle hazırlanmıştı ki, sanki yumurta kabuklarının üzerine oturtmuş gibiydi. Duygularımı incitmemeye mi çalışıyordu?

Olmazdı ama bunu nereden bilebilirdi ki? Onunla daha önce aile durumum hakkında, büyüklerin önünde yaptığım yorumlar dışında hiç konuşmamıştık. O insanlar hakkında hiç konuşmamıştım, nokta.

Çoğunlukla Duncan'ın kokusundan derin bir nefes aldım ve irkildim. Yakında banyoya ihtiyacı olacaktı. "Fazla değil. Bir şey ifade edecek kadar değil," diye cevap verdim, bunun benim için yıkıcı bir konuşma olduğu gibi yanlış bir fikre kapılmaması için sesimi hafif tuttum.

"Bana bildiklerini anlat."

Duncan'a biraz daha sıkı sarıldım. "Yeni doğmuş bir bebekken ailemin evinin dışında bırakıldığımı biliyorum." Bunu düşündüm. "Üzerimdeki tek şey bir battaniyeydi. Üzerimde kıyafet bile yoktu. Doktorlar bir aylıktan daha küçük olduğumu tahmin etmişler." Duncan'dan bir nefes daha aldım. "Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Homurtusu ağaçların arasında yankılandı ve daha önce homurdanmanın bir şeyleri ifade etmediği hakkında söylediklerini düşündüm.

Başımı eğdim. O da sırt üstü yatıyordu, yüzünün görünen kısmı gergin görünüyordu. Endişeli miydi? Belki de sadece düşünceli? Sessizliğine rağmen belki o da cüceler hakkında endişeleniyordu... ve benimle neden farklı bir dilde konuştuklarını ve bunu nasıl anladığımı.

Ön kolumu başımın altına sokarak onu destekledim ve tekrar gökyüzüne odaklandım. Nefes alışım kulaklarımı tırmalıyordu, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Bildiğim tek gerçek bu. Kimse benim ne olduğumu tam olarak anlayamadı, anlıyor musun? Bazı insanlar sadece... bundan hoşlanmadıklarını biliyorlar." Daha çok nefret ediyorlardı ama bu konuda beni neredeyse görünmez yapan bir bileklik takmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Sanki dünyaya beni sevebileceklerini ama bunu sadece başka biri olduğumda yapabileceklerini söylüyordum.

Bir şey düşünmeden önce kulağımın arkasını kaşıdım. "Annemle babamın tahminleri vardı."

"Neyden şüpheleniyorlardı?"

"Annemin ailesinin kökleri nesiller öncesine dayanıyor. Mayaların piramitlerini inşa ettikleri günlere kadar, bunu biliyor muydun?" Cevabını beklemedim. "Annem onların birkaç tanrısının dindar bir takipçisi, onun annesi de öyleydi, ondan önceki annesi de... liste yüzyıllar öncesine dayanıyor. Her neyse, doğurganlık yeteneğim nedeniyle, benim..." İsimlerini yüksek sesle söyleme batıl inancı neredeyse devreye giriyordu. Eskiden bunun yerine heceleyerek söylerdi. Ama bu dürtüyü bastırdım, "*Bırak da adını söylediğimi duysun*" diye düşündüm. "Ix Chel's."

Ix Chel, Maya ebelik tanrıçası. Bazı söylenceler onu diğer şeylerin yanı sıra ay, aşk ve tıp tanrıçası olarak da anıyordu. Aztekler, Cihuacóatl'a saygı duyarlardı. Ve emindim ki, tarihte geriye gidebilir ya da başka bir kıtaya gidebilir ve belki de, sadece belki de onun olarak bilinmiş olabileceği diğer bereket tanrılarını bulabilirdim.

Eğer o benim DNA annem olsaydı, bu birçok şeyi, içsel ve dışsal şeyleri açıklardı.

Henri'nin bana yan gözle baktığını görmek için ona baktım. Ona küçük, düz bir gülümseme verdim.

"Eğer bir tanrı birine çocuk gibi değerli bir şey bırakacaksa, bu sadık bir takipçisi olurdu," diye kararlı bir şekilde kabul etti, yüzü nötr bir maske gibiydi, bu da onun hâlâ duygularımı incitmemeye çalıştığını düşünmeme neden oldu.

"Annem de öyle dedi, çocuğunu büyütmenin bir hediye olduğunu düşünmüş olmalı." Omuz silktim. "Kim bilir? Bana bir kartvizit bırakmadı."

Henri bu yanıtta pek hoşlanmamış gibiydi.

Yine de artık onun hakkında konuşmak istemiyordum. Dikkatimi tekrar yukarıya çevirdim. Zamanımı ve enerjimi harcayabileceğim başka şeyler de vardı. "Her neyse, bir anlamı olabilecek ama olmayabilecek bir şey daha var." Bu konuyu açtığım için aptal olabilirdim, zaten itiraf ettiğim diğer her şeyden sonra aşırı paylaşımcı olabilirdim, ama soruyordu ve bu konuyu ona açmamak için hiçbir neden yoktu. "Kimsenin bana inandığını sanmıyorum ama ben de bunu hiçbir zaman açıklayamadım."

"Ne ?" diye sorması beni gülümsetti. Birileri çok meraklı. "Gerçekten hiç rüya görmem."

"Rüya mı?"

Belki de bana inanmıyordu. "Evet, rüya. Hiç normal rüya görmedim. Pek değil. Herkes gibi değil," diye cevap verdim, yarı yarıya bana diğer insanlarla aynı cümleleri kurmasını bekliyordum. *Sadece onları hatırlamıyorsun. Eminim hatırlıyorsundur. Herkes rüya görür.*

Elbette, muhtemelen herkes görmüştür ama benim gördüğüm kadar nadiren değil. Mesele şu ki, ben yaşadıklarına "gerçek rüyalar" demezdim. Uyurken hiç epik bir fantezi yaşamadım. Hiçbir zaman zombiler tarafından kovalandıktan sonra dehşet içinde uyanmadım. İnsanların önünde çıplak kalmamış, kendi hayal gücümün labirentinde kaybolmamış ya da uyurken ünlü biriyle tanışmamıştım.

Ama Henri dinliyordu, ben de devam ettim. "Karanlıkta benimle konuşan biri oldu. Her seferinde. Her kimse, her neyse, tanıdık geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Neye benzediklerini söyleyemem ama her zaman bir erkek olduğunu düşündüm. Ve o rüyalarda gerçek olmayandan daha gerçekmiş gibi hissettiren bir şey vardı. Uyandığımda sanki tanımam gereken biriyle konuşmuşum gibi hissederdim." Sonra ona daha önce sadece Sienna ve Matti'ye bahsettiğim şeyi anlattım. "Küçükken babamın benimle konuştuğunu düşünürdüm ama neden öyle düşündüğümü hatırlamıyorum ve sonuncusunun üzerinden en az on yıl geçti.

"Muhtemelen bir şey ifade etmiyordur. Beynin nasıl çalıştığını kim anlar ki zaten, değil mi?" Yanağımın içini ısırđım. "Sanki kimse beni aramaya gelmedi. Biyolojik ailem beni bulmak isteseydi, eminim bulabilirlerdi. Ama bulamadılar."

Sessizlik aramıza girdi. Acımanın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Ondan sonra ne dedin? Doğruyu söylemek gerekirse ben de ne yapacağımı bilemezdim. Üzgün olduğumu mu söyledim? Birine sarılmak mı?

"Her neyse," dedim ona, "her şey harika oldu. Dünyanın en yakışıklı oğluna sahibim. Annem ve babam çok iyiler, her ne kadar onları artık çok fazla göremesem ve konuşamasam da mutlular. Hava çok güzel. Burası çok güzel kokuyor...."

"Ama?" diye
sordu. "Ama
ne?"

"Bir terslik var." Henri burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. "Buraya ilk geldiğin zamanki kadar mutlu kokmuyorsun."

Hiçbir şeyi saklamıyordum. Bir omzumu kaldırdım. "Ben
iyiyim." "Sen iyi misin?"

Dürüstlükten başka her şeyi anlayacağını bildiğim için bir an tereddüt ettim. "Sanırım biraz yalnızım, normalde etrafımda çok fazla insan olmasına alışık olmadığım için bu pek mantıklı gelmiyor. Ve Duncan etrafımdayken iyiyim. Oğlum yanımdayken yalnız olamam. Sadece pek çok şey hâlâ belirsiz gibi geliyor. Belki de? İyi olacağım."

"Yerleşmeniz için size zaman veriliyor."

Matti'nin ima ettiği de buydu. "Biliyorum, kuzenin de öyle demişti."

Etrafımızdaki tek sesin çocukların gürültülü nefes alışları olduğu uzun bir duraklama oldu. "Bundan daha fazlası var Cricket," diye açıklamaya çalıştı. "Buraya gelen çoğu insan burada kalmıyor. Kimse bundan bahsetmedi, değil mi? Yeni sakinler nadiren üç ayı tamamlayabiliyor. Yarıları ilk aydan önce ayrılıyor. Neredeyse hepsi ikinci ayın sonunda gitmiş oluyor. Sakinlerimiz kalmayacak insanlara yatırım yapmak istemiyor" dedi. "Üç yıl önce bir dev üç çocuğuyla birlikte geldi ve iki hafta sonra kimseye bir şey söylemeden gittiler. Ondan bir yıl önce bir goblin gitmeden altı hafta önce geldi ve bu sırada bir UTV çalmaya çalıştı. İnsanların şu anda mesafeli olmasının sizinle kişisel bir ilgisi yok. Bunu daha önce açıklamam gerekirdi, özür dilerim."

Bu o kadar mantıklıydı ki sinir bozucuydu. Kaş çatma sırası bendeydi. "Bir yere gitmeyi ya da bir şey çalmayı planlamıyorum. Belki hüsnükuruntu ama nedense burası bana doğru geliyor. Yani bu orman. Ama sihirli olabilirim." Kıs kıs güldüm, umarım sesim

savunmacı. Ellerim artık daha az gergin hissediyordu ama içimde hâlâ büyüğü bir enerji vardı. "Bunu daha önce başka biri söyledi mi?"

"Biz çiftlikte bir aileyiz. Hepimiz," dedi bana. Ondan sonraki sessizlikte boğazının dibinde küçük bir homurtu yuvarlandı. "Burada olmaman gerektiğini düşünmen için bir neden yok Nina. Belki de buradasın. Belki de... olman gereken yer burasıdır."

Dirseğimin üzerinde yükselirken, başını benimle göz teması kurmak için mükemmel bir şekilde eğerek bir çıtırtı yapmasını izledim. *O kadar yakışıklı ki.* "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim Henri."

Kehribar rengi gözleri yavaşça yüzümde gezindi, yüz ifadesi anlamak istediğim derin bir çekingenlik içindeydi. Milyonuncu kez, onun ne hissettiğini koklayabilmeyi diledim. Belki bir gün Duncan daha telepatik kelimelerle konuşabilir ve bana işin iç yüzünü anlatabilirdi.

"Ne oldu?" Henri bir süre sonra sordu.

"Keşke şu anda hissettiğin şeyin kokusunu alabilseydim diye düşünüyordum."

Yüzüne yayılan yavaş gülümseme gözlerimi kırptırmama neden oldu. Hatta kendimi biraz desteklemiş bile olabilirim. "Eğer Matti'nin o gün havaalanında sana hayalet görmüş gibi bakmana neden olan sözlerini söylersen sana ne hissettiğimi anlatırım," diye teklif etti.

MFer. Bunu neden bir ay sonra hatırladı? Yapacak daha iyi işleri yok muydu? Ve onun ne düşündüğünü bilmeyi ne kadar çok istiyordum?

Oldukça kötü. Çok kötü bilmek istiyordum. İki kere düşünmeden başımı salladım. "Anlaştık."

Pişman olacak ? Umarım olmaz. O bir yetişkindi. Ben de bir . Belki gülerdi.

Ve belki de yüzde 0,001 ihtimalle beni şaşırtabilirdi. Yine de paramı yan gözüne yatırmıştım.

"Ne düşünüyorsun?" Önce benim gitmemi söylemesini bekleyerek sordum.

Yapmadı ve bunun onun hakkında her şeyi anlattığını düşündüm. "Düşünüyordum da" -yüzünü sildi- "biyolojik ailen her kimse, seni tanıma fırsatını gerçekten kaçırmışlar."

"Bu söylediğin çok güzel bir şey Fluff" demek iki denememi aldı. Bunun için teşekkür ederim" demeyi iki kez denedim.

"Ciddiyim," dedi o ciddi sesiyle ve beni dikkatle izledi.

Ve şimdi sıra bendeydi. Neredeyse kendimi yapraklarla örtüp saklanmaya , böylece orada olduğumu unutabilirdi, ama hayır, kabul etmişim.

En kötü ihtimalle gözlerini devirir. "Garip davranma, tamam ?" Onu uyardım. "Ben asla tuhaf değilim."

Belki de değil, ama ona duymak istediğini düşündüğü şeyi söyledikten sonra buna bahse girmiyordum. Gözlerimi kısıtım. "Sana söylemeyi planlamıyordum ama bunu sen istedin," diyerek temkinli bir şekilde devam ettim.

Başını yana eğdi, o çıtırtıyı o kadar uzun süre tuttu ki, söyleyeceğim şeyi söylemek üzere olmasaydım etkileyici olurdu. "Nina, Matti'nin neler yapabileceğini biliyorum."

İçimden bir homurtu çıktı, çünkü Matti'yi sandığı kadar iyi tanımasına imkân yoktu.

Yüzünü buruşturmaya cüret etti. "Beni şaşırtacak hiçbir şey söyleyemez. Ergenlik çağına girdiğinde onunla uğraşmak zorunda kaldım."

Omuz silktim. "Her şey ," diye şarkı söyledim.

"Garip davranma." "Bekliyorum," diye homurdandı.

Ne olursa olsun, bu konuda çok garip davranmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Sormuştu ve ikimiz de kuzeninin deli olduğunu biliyorduk. *Çoğunlukla sormuştu.*

Ben de gözlerinin içine baktım, hafifçe gülümsedim ve "Matti seninle evlenmemi söyledi, Fluff" dedim.

CHAPTER ON İKİ

Ertesi sabah çocuklarla birlikte çocuk odasına doğru yola çıktık.

evin arka tarafından, toplantı odasının olduğu yerden gelen sesleri duyduk.

Ve her ne konuşuluyorsa, onları bu kadar iyi duyabilmem için hararetli olması gerekiyordu. İşin komik tarafı, tartışmanın içine çekilen tek kişi ben değildim. Duncan dinlemek için koridorun ortasında olduğu yerde durdu. Küçük poposunu yere bıraktı, kulakları daha iyi dinlemek istiyormuş gibi seğiriyordu.

Beni gülümsetti.

"Ne söylüyorlar?" Bana değerli bir bilgi verecek şekilde cevap veremeyecek olsa da fısıldadım.

"Cüceler hakkında konuşuyorlar," diye cevap verdi küçük kız şaşırtıcı bir şekilde, sanki yakalanmamız umurunda değilmiş gibi normal ses tonuyla. Duncan ve ben aşağıya indiğimizde onu mutfakta protein açısından zengin kahvaltısını yaparken bulmuştuk. Her ikisini de kreşe götürdüğüm bir rutine girmiştik, en azından haftanın beş günü kreş açıkken.

Kahvaltı sırasında Henri'nin nerede olduğunu merak etmişim ama çiftlik işleriyle meşgul olduğunu düşünmüştüm. Benden kaçtığı için falan değil.

Doğru.

Matti'nin önerdiği şeyi bir gece önce ona söylediğim için pişman olduğumu söylemeyecektim ama uygulamam daha iyi olabilirdi. Yine de bunu profesyonelce yapmış olsaydım beni ciddiye alabilirdi. Sormuştu ve ben de onu uyarmıştım. Hatta daha sonra ona sırtmıştım bile.

Henri'nin tek yaptığı göz kırpmak oldu, sonra tekrar yattı. İçeri girme vakti geldiğinde ayağa kalktı ve benim de ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Yüz ifadesinin normal olduğunu düşünmüştüm.

İtiraf ettiğim şeyi itiraf ettikten sonra içimde sadece çok küçük bir parçam ölmüştü, ama hala buradaydım ve hala bu konuda garip davranmayı reddediyordum. Ona söylemek *benim* fikrim değildi ve o zamandan beri bunu düşündüğüm bir iki anda, o kadar da çılgınca olmadığını fark ettim. Aslında değildi. Aramızdaki yaş farkı çok büyük değildi. Onun bekâr olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu, ben de öyleydim. Beni itici bulduğunu sanmıyordum ve onun gördüğüm en yakışıklı adam olabileceğini düşünüyordum.

Matti'nin saçma sapan şeyler söylediği bilinir ve onun yorumu da bu seviyedeydi ama *o kadar* da çılgınca değildi. Ama öyle olmadığını düşünecek kadar da hayalperest olabilirim.

Daha öncekilerden daha yüksek bir ses hepimizi tekrar koridora baktırdı ve arka kapının camına dayanmış, ellerini kapının iki yanına dayamış bir yüzle karşılaştık. Bu Shiloh'du... kulak misafiri mi oluyordu?

Elimi kaldırıp el salladım ve diğer taraftan beni görmüş olmalı ki kaybolmadan önce bana el salladı.

Tamam o zaman....

Daha fazla dinlemek istememe rağmen Duncan'ı kucağıma aldım ve "Seni bırakalım, öğrendiğim her şeyi daha sonra sana anlatırım" dedim.

Sarkık kulakları sarktı ve tam sınıfın kapısına geldiğimizde bu beni güldürdü.

"Özür dilerim, Donut. Daha sonra meraklı olacağız," dedim yavru köpeğime. "Eğer sen de bilmek istersen sana söylerim Agnes."

Bu teklifin bana kazandırdığı tek şey, bizi geride bırakıp içeri girerken omzunun üzerinden fırlattığı küçük bir bakış oldu ve ben de Duncan'ı yere yatırdım.

Kolumu yaladı.

"İyi günler. Seni seviyorum," dedim ona, "okul" için ayrıldığında beni hâlâ etkileyen o minicik keder duygusunu görmezden gelerek.

Ama olan oldu ve onun mutluluğu her şeyden daha önemliydi. Yeni normallerin kolay olmaması gerekiyordu ve bir gün hayatımızın bu dönemine dönüp bakacak ve onu sınıfına taşıyabildiğim için minnettar olacaktım. Bir gün, muhtemelen yanına yaklaşmama bile izin vermeyecekti.

Bu dünyada düşünebileceğim en kötü şeydi.

O kırmızı gözler bana şüpheyle baktı ama sonra beni gönderdi "*aşk*" ve o büyüyen ayakları köpek-ya da

Kurt gibi miydi? Kapı. Pencereden içeri baktım, Maggie'nin kahverengi gözleriyle karşılaştım ve el salladım. *Sonra geleceğim*, diye seslendim ona. O da gülümsedi. Randall ve Henri dışında buradaki herkesle en fazla etkileşim kurduğum kişiydi. Onu zorladığım rahatsız edici hamilelik sohbeti dışında henüz birbirimizle çok özel bir ilişki kurmamıştık ama beni her gün davet ediyordu ve Duncan'a benim etrafta olmamdan hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumda cevabı kesin bir "*evet*" olmuştu.

Maggie'de ne tür bir büyü olduğunu ilk kez merak etmiyordum. Her neyse, gerçekten çok inceydi. Kurt adam gibi hissetmiyordu ama onların boyuna sahipti.

Onun dışında, çocuklarını almaya gelen bazı ebeveynlerle de konuşmuştum, ama uzun süre değil. Ama şimdi Henri bana sakinlerin aramıza koyduğu mesafeyi açıkladığına göre, bu beni o kadar da rahatsız etmiyordu.

Sırtımın ortasına yapılan bir dokunuş, sanki biri beni çarpmış gibi irkilmeme neden oldu. Kendimi kaybettiğim için başıma gelen buydu. Koridordan gelen büyülu varlığa dikkat etmemiştim.

Henri'ydi.

Henri'nin yüzünün her yerinde kızgınlık vardı, hem de çok. Üzerinde normal kıyafetler vardı; kot pantolon ve tişört. O sabah tıraş olmamış olmalıydı çünkü saçları normalden daha kalındı.

Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Benimle gelebilir misin?" diye sordu, lafı dolandırmadan.

"Günaydın," diye selamladım onu, vücut dilini biraz daha okumaya çalışarak. "Elbette."

Henri gözlerini kırptırdı. Ses tonu bundan sonra biraz daha yumuşaktı.

"Günaydın, Nina."

Elimi dirseğine koyarak ön kolunu biraz ovdum. "İyi misin?" Çok gergindi.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce ona dokunduğum yere kaydı. "Ben iyiyim," diye cevap verdi, sesi gerçekten de samimiydi. Belki *tamamen iyi* değildi ama bir saniye öncesine göre daha *iyiydi*.

Ben elimi bıraktıktan sonra boğazını temizledi. "Bir saniye." Henri kapıya yerleştirilmiş küçük pencereye doğru eğildi, elini kaldırdı, yüz hatlarında *beni* gülümseten kısa bir gülümseme belirdi. Bir saniye sonra geri çekildi, yüz ifadesi sanki hiç orada olmamış gibi eriyip gitti. Bunu yapmakta çok iyiydi. "Büyükler medya odasında."

Onu koridorda takip ettim. "Bir dakika önce içeride tartışmalar oluyor gibiydi."

Henri hırıltısını bastırmaya bile çalışmadı. "Bunu duydun mu?"

"Birazcık."

Ne hakkında tartıştıklarını sormak istedim ama büyüklerin bizi duyabileceğini düşündüm, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve onu takip etmeye odaklandım, bu da bana dün gece eve geri döndüğümüzde arkadan nasıl görüldüğünü hatırlattı. O eşofman altı sıkı ve yüksek kasları tam olarak sarmıştı....

Bu düşüncemi masada oturan birden fazla büyüğü fark ettiğim anda bir kenara bıraktım. Franklin hariç hepsi, o da hâlâ kayıptı.

Bu insanlar topluluklarına katılmama izin verdiler, sonra da şimdiye kadar hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular.

Bu incinmişlik hissinin beni neden etkilediğinden emin değildim ama etkilemişti. Gerçekten de uzun süre dayanamayacağımızı mı düşünüyorlardı?

Neredeyse anında, kürek kemiklerimin arasına sert bir ağırlık indi. "Neler oluyor?" Henri kulağıma doğru sordu.

Ağzımdan bir şeyler uydurma dürtüsü çıktı ama nefesi tenime değince bastırdım. Ona cevap vermek için yanlış bir andı. Kalbimden geçenleri söylemek için yanlış yerdi, bu yüzden omzumun üzerinden baktım ve başımı salladım.

Açıklama yapmamamdan hoşlanmadığını anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu ama ne yapacaktım? Herkesin bizim kaçık olduğumuzu düşünmesinden dolayı hayal kırıklığına uğradığımı mı söyleyecektim? Daha dün gece ona yalnız olduğumu söylemişim.

Zamanlamanın yanlış olduğunu anladığını umarak, geçmişte olduğu gibi yaşlıların karşısındaki aynı sandalyeye oturmadan önce uzanıp bacağını okşadım. Ancak bu sefer yalnızdım. Matti ve Sienna'yı özlemişim. Her zaman olduğu gibi mesajlaşıyorduk -ayda bir ya da iki kez görüntülü görüşüyorduk ki bu da normaldi- ama şimdi durum farklıydı.

Henri'ye baktım, o da daha öncekiyle hemen hemen aynı yerde duruyordu. Bu sefer masaya biraz daha yakın olduğunu düşündüm.

Sandalyemi öne doğru iterek, bulabildiğim en kırıcı olmayan sesle, "Günaydın büyüklerim," dedim.

Karşılığında "günaydın" gibi bir şey mırıldandılar ama kulağa pek de coşkulu gelmiyordu.

"Nina, onlara dün gece neler olduğunu anlat," diye sordu Henri, öfkesi tüm ihtişamıyla geri dönmüştü.

Kadınlardan biri kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardından ona kısık bir bakış attı; Franklin'den sonra ilk gün en çok konuşan kadındı. Gümüş-Mavi Saçlı. Nazıkçe öksürdü. "Burada soruları ben hallederim Henri." Aldatıcı bir şekilde cesaretlendirici bir gülümseme sundu. "Nina, bize dün gece neler olduğunu adım adım ve kelimesi kelimesine en iyi şekilde anlat."

Bunu ne kadar hızlı yaparsam, o kadar çabuk bitirebilirdim. Başladım. "Dışarıdaydık, Henri, Agnes, Duncan ve ben. Elim sende oyununu yeni bitirmiştik ve dondurmalarımızı yiyorduk, oturmuş konuşuyorduk-"

"Ne hakkında?" diye sordu
tepegöz. Bakışlarımı Henri'ye
kaydırdım.

"Bunun bir önemi yok," diye cevap verdi benim yerime, sesi soğuktu.

Gülümsemedim ama bir parçam gülümsemek istedi. Yaptığım şey onlara ağaçların arasından çıkan ve bir peri masalından fırlamış gibi bize doğru gelen cüceleri anlatmaktı. Onlara giysilerinin renginden, hep bir ağızdan konuşmalarından ve söylediklerinden bahsettim, en azından benim hatırladığım kadarıyla, ki bu Henri'yle bile paylaşmadığım bir şeydi. Sanırım ikimiz de görünüşlerindeki mucizeyi fark edemeyecek kadar kendimizden geçmiştik. Yaşlılara her şeyi anlattım, Henri'nin buzlu şekerini nasıl paylaştığımız ve sonrasında ailem hakkında yaptığımız konuşma hariç. Bana göre bu tartışmalar onları ilgilendirmiyordu.

Yaşlı Tepegöz konuştu. "Onların dilini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "O söyleyene kadar farklı bir dil konuştuklarını bile fark etmemiştim."

"Onlarla daha önce hiç karşılaşmadınız mı?" diye sordu gözlüklü kadın.

"Asla."

"Farklı bir yerde bile mi?"

Başımı salladım. "Hayatımda hiç gnome görmedim, konuşmadım ya da rüyamda görmedim. Onlar hakkında sadece okudum."

Daha fazla karıştırma. Daha fazla fısıltı.

Cildinde soluk yeşil bir ton olan bir adam öne doğru eğildi. "Cücelerin uzun ömürleri ve aynı derecede etkileyici hafızaları vardır," dedi, sanki bu benim için bir şey ifade ediyormuş gibi.

Olmadı.

Gruptan, onun yorumu üzerine isteksiz bir anlaşma gibi görünen daha fazla mırıltı geldi.

"İkimizin de aynı deneyimi yaşadığını duyduğunuza göre, artık başka bir şey konuşabilir miyiz?" Henri'nin boğuk sesi odayı kapladı, bir sorudan çok bir ifadeydi.

Kadın, "Biz sadece neden bu kadar uzun süre sonra geri döndüklerini anlamak istiyoruz," dedi.

"Daha fazlası varsa da bizimle paylaşmadılar. Dediğim gibi," diye devam etti Henri. "Burada dikkatimizden daha fazla yararlanabilecek başka şeyler varken bunu uzatmaya ve bunun için başka bir toplantı yapmaya gerek yok. Cüceler geri döndü ve bu iyi bir şey. Bu konuyu burada bırakabiliriz."

Kadın elini salladı. "Bu tartışmaya devam etmeliyiz. *Nedenini* anlama konusunda herkesten çok senin daha anlayışlı olmanı beklerdim Henri. Bu senin yapacağın bir şey değil."

Bu konuda Henri'nin tarafındaydım. Varsayımsal nedenleri ve cevapları istedikleri kadar tartışabilirlerdi ama eğer bunlar bizim anlamaya başlayamadığımız bir ağaç sisteminde seyahat edebilen eski, gizemli büyü varlıklarsa... bunun gerçekten bir önemi var mıydı? İkimize de tek bir ipucu bile vermemişlerdi.

Havadaki gerginlikten, yeni bir tartışmanın başlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum ve yapmayı tercih ettiğim başka şeyler vardı. "Benden başka bir isteğiniz var mı?" Onlar başlamadan önce ben sordum.

"Hayır, Nina," diye cevap verdi birkaçı aynı anda, kendi kendilerine dönmeden ve birden fazla kişi aynı anda konuşmaya başlamadan önce ikinci bir düşünce olmadan beni reddetti.

Sandalyeyi geriye ittim, dışarı kaydım ve rahatsız edilmeden kapıya yöneldim. Yine unutulmuştum. Odama çıktım, birkaç gün önce gelen küçük karton kutuyu aldım ve aşağı inmeden önce yürüyüş botlarımı giydim. O yöne doğru giderken kütüphaneden gelen sesler yankılandı ama kapı aralığından geçtim ve olanları görmezden gelerek doğrudan arka kapıdan çıktım. Hava, Duncan'ı işemesi için dışarı çıkardığım zamankinden daha temiz ve tatlıydı ve çiftliğin kızıl saçlı güvenlik görevlisi Randall'ı araçlarla birlikte binanın dışında gördüğümde genişçe gülümsedim.

Son birkaç haftadır rastgele yemeklerde tanımaya başladığım adam binaya yaslanmış, telefonuyla mesajlaşıyordu, ancak

Beni hissetti, elini bıraktı ve bana dostça bir gülümseme verdi. "Günaydın," diye seslendi.

"Selam, Randall. Nasıl gidiyor?"

"Pekâlâ." Bana çiftlikte doğmuş birkaç kişiden biri olduğunu söyleyen adam başını kulüp binasına doğru eğdi. "Seni de cüce tartışmalarına dahil ettiler mi?"

"Evet...." Büyükler hakkında kötü konuşmak istemediğim için sözümü yarıda kestim. Sırıtınca anladığımı düşündüm. "Neler oluyor?"

"Kocaayak Spencer'ı nasıl bulacağımı söyleyebilir misiniz?" Benden birkaç yaş büyük bu hoş adama Noel Baba'nın gerçek olduğuna dair elimde kanıt olduğunu söylediğimi sanırdınız.

Soru. "Spencer'ı mı bulmak istiyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

Boyumun bir santim kadar uzadığını hissederek saç kremi çubuğunu kaldırdım. "Buraya ilk geldiğimde onun duygularını incittiğimi hatırlıyor musun? Özür dilemek ve bunu telafi etmek için ona saç kremi vermek istedim. Bunu daha önce yapmalıydım ama buraya gelmem uzun zaman aldı. Sipariş ettiğim saç kremi yani."

"Duygularını mı incittin?" Randall bana inanamadı.

Ama inanması gerekiyordu.

Başımı salladım. "Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misin?" Bunu düşündüm. "Bana bir şey olmaz. Ben izin vermediğim sürece bana zarar veremez." Bunu anlamasını istiyordum, aksi takdirde işlerin ters gidebileceğinden endişelenebilirdi.

Olabilir. Sadece izin verirsem.

Beni affetmesini istiyordum ama güvenliğimi tehlikeye atarak değil. O kadar aptal değildim. "Lütfen?" Tekrar denedim.

Kızıl saçlı bir an düşündü. "Elbette, ama seni de götürebilirim. Birinin pilleri kontrol etmek için o tarafa gitmesi gerekiyor, ben değiştiririm."

"Tamam," diye kabul ettim, çok minnettardım. "Yardım edebilir miyim?"

"Ben hallederim. UTV'yi yan araçla değiştireyim ve yola koyulalım," diye teklif etti ve ben de başımı salladım.

Araç değiştirmesi uzun sürmedi ve tanıdığım bir ses konuşmadan önce ana evin kapısının açılıp kapandığını duydum. "Her şey yolunda mı?"

Henri , 1.80 boyunda, kaburga kemiği gibi bir adamdı.

Normal insanlar sadece ona başka bir şey olduğunu nasıl anlamadılar? Hayatının bir döneminde futbol oynadığını mı düşündüler? Ya da güreşçi olduğunu mu düşündüler? İnsanlar onun yaratılmamıştı.

Bu düşünceye de bir kapak koydum.

Randall depodan çıkarken ona "Her şey yolunda," diye cevap verdim.

Diğer adam çenesini kaldırdı. "Hey, patron. Arazinin batı tarafına doğru gidiyoruz. Muhtemelen birkaç saatliğine gitmiş olurum. Kuzeyden gitmenin bir sakıncası var mı?"

Henri'nin adımları yavaşladı ve kara kaşları bir milimetre yukarı kalktı. "Birlikte mi gidiyorsunuz?"

Sesi biraz farklı çıkıyordu, yoksa ben mi hayal ediyordum?

Başımı salladım. "Randall'dan bir işi halletmek için benimle gelmesini istedim." Nereye gittiğimizi bilmesini istemediğimden değil, ama neden özür dilemem gerektiği ya da aklına gelebilecek başka bir şey hakkında bir ders alma riskini almak istemedim.

Ama bir kurt adamın meraklı doğasını hafife alıyordum ve bu her zaman yapılacak aptalca bir şeydi. Henri, "Ne işi?" diye sordu.

Randall, "Çit boyunca pilleri kontrol ediyoruz ve Spencer'ı görmeye gidiyoruz," diye cevap verdi.

"Spencer?" Sesi Randall'dan bile daha şaşkın çıkmıştı.

Ona zayıf bir sırıtış attım. "Evet, koca ayak Spencer, eski koca ayak."

"Neden?"

Bu yüzden aileme her zaman her şeyi bir kerede açıklardım. Bunu hatırlamam gerekecekti. "Ona vermek istediğim, saçlarına iyi gelen bir saç kremi var. Onunla dalga geçtiğim için kendimi kötü hissediyorum."

Hakkını vermek gerekirse, Henri iki saniye daha şaşkın şaşkın baktıktan sonra yüz hatları onun için standart olan o ciddi ifadeye büründü. Patron yüzü. Elini Randall'a uzattı. "Ben giderim."

Lanet olsun. "Gitmek istiyorum. Ondan özür dilemek istiyorum," diye açıkladım. "Ona sadece saç kremi vermek değil."

Kehribar rengi gözleri bana doğru kaydı. "Anlıyorum. Seni götüreceğim ve batıdaki çit hattını kontrol edeceğiz."

Hiçbir koşulda bunun bu kadar karmaşık bir hal almasını istememiştim. "Tek başıma gidebilirim. İkiniz de meşgul görünüyorsunuz...."

İkisinin de ağzından "Hayır" çıktı.

Tamam, muhtemelen yine de kaybolacaktım. Eğer buralarda kalacaksak, ki sanılanın aksine planımız *buydu*, onların harita uygulaması ve koordinatlarıyla yön bulmayı öğrenmem gerekecekti.

Henri, Randall'ın fırlattığı anahtarları aldı ve yan yana arabaya bindiğimiz andan itibaren tek kelime etmedi.

Ormanın yerleşim yerlerine en yakın kısımlarından, Duncan' hafta sonlarında aşına olduğum tüm bölümlerden yavaşça geçtik. Kısa bir süre sonra çakıllı yoldan ayrıldık, ardından daha uzak bir bölgeye ulaşana kadar toprak yoldan devam ettik. Bunu bizi yönlendirecek herhangi bir GPS da navigasyon olmadan kendi başına yaptı. Henri tam olarak nereye gittiğimizi biliyordu.

Ellerimi kalçalarımın sürttüm, belki iki dakika daha dayanabildim ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Ee? Garip mi davranıyorsun, yoksa şu anda büyüklere mi kızgınsın?"

Başını çevirip bakmadı ama "Garip değilim" diye cevap vermeye karar verdi.

Ona karşı burnumu kıvırdım.

Yine de çenesi bir dakika öncesine göre daha da belirgin görünüyordu. "Aklımda çok şey var." Tereddüt etti, sonra dudaklarını birbirine bastırdı, sanki çıkmak isteyen başka sözcükleri de yakalıyordu.

Koltuğun diğer ucuna uzanarak elimi bir kez daha ön koluna koydum ve sıktım. "Benimle ne istersen konuşabilirsin. Söyleyebileceğim tek kişi Duncan ve o da kimseye söyleyemez."

Gözleri aynı hızla tekrar ilerlemeden önce bana kaydı. O bronz eller direksiyonun etrafında esneyerek açılıp kapanıyordu. Bunu o kadar uzun süre yaptı ki beni görmezden geldiğini sandım. Sonra dedi ki, "Meşgulüm. Burada ve işte. Biri olmadığı zaman, diğeri oluyor." Nefesi yumuşaktı ve aniden oflamadan önce bitirdiğini düşündüm. "Ve senin yanında garip davranmıyorum. Beni rahat bırak."

Onu rahat bırakalım mı?

Neden tuhaf davranıyor olabileceği konusunda şaka yapma dürtüsü güçlüydü, ama ondan gelen bu dürüstlük diliminin ne anlama geldiğine dair belirsiz bir fikrim vardı.

Henri Blackrock bana biraz açılmıştı. *Şikayet etmişti.*

Bunun hayatta bir kez yaşanacak bir olay olduğunu anlamak için onu zaten tanıdığımdan daha iyi tanımama gerek yoktu.

Ve şimdi onun daha fazla zamanını aldığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Elimi yukarı kaydırdım ve dirseğini sıktım. Teni güzel ve sıcaktı. "Çok yoğun olduğun için üzgünüm, Fluff. Bir kişiden sorumlu olmak çok fazla iş ve seninle o kadar çok zaman geçirmedim, ama nasıl olduğunu gördüm.

meşgulsün. Telefonun sürekli çalıyor, çiftlikte sürekli birileriyle bir şeyler konuşuyorsun... Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum." Matti'nin babasının sorumlulukları nedeniyle buradan ayrıldığından bahsettiğini düşündüm, sonra bu konuyu şimdilik bir kenara ittim. Henri'nin ihtiyacı olan son şey, ona sempati duysam bile, ne kadar çok olduğunun hatırlatılmasıydı. "İşler daha iyi olacak mı, yoksa bu da işin bir parçası mı?"

Elleri direksiyonun etrafında yine o esneme hareketini yaptı. "Başka bir şerif yardımcısı alır almaz, ne zaman olursa olsun, gelecekler. İlçeye doğru niteliklere sahip bir dizi insan gelmiyor."

Başparmağımla kolunun alt kısmındaki kasa masaj yapmaya devam ettim, bu sırada gerginliğin yavaş yavaş azaldığından emindim. "Anlıyorum."

"Bir noktada olacak, ama olana kadar bu kadar çok çalışmaktan hepimiz yoruluyoruz. Sadece ben değil," diye açıkladı boğazını temizlemeden önce, belki de itiraf ettiği şey hakkında biraz utanmıştı.

"Diğer vekillerin kaç yaşlılarla ve her şeyin ötesinde davranış sorunları olan dev kıllı yaratıklarla uğraşmak zorunda bilmiyorum. Ben olsam kendime bu kadar yüklenmezdim."

olduğumu düşünmüş gibi çenesini eğdi. "Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

Alnı kırıştı. "Ne için?"

"Eskiden hep çok ciddi olduğunu düşünürdüm ama şimdi anlıyorum. Çünkü her zaman öyle olmak zorundaydın. Gelecekte nelere katlanmak zorunda kalacağını biliyordun, değil mi? Daha gençken?"

Gözlerime baktı. Ona gülümsedim.

"Uzun süredir burada olmadığımı ve fikirlerimin pek bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama bence harika bir iş çıkarıyorsun Fluff. Ciddiyim. Çocuklar mutlu ve seni seviyorlar. Kreşte sürekli 'Henri şöyle, Henri böyle' diyorlar. Hepsi de öyle. Pascal'a bunu söylediğimi söyleme ama geçen hafta senin bir sürü resmini çizdi. Bana senin onun kahramanı olduğunu söyledi. Bu çok şirin bir şey. Ayrıca çiftlik harika durumda..."

"Senin fikrin önemli." Henri'nin çene kasları biraz daha tik tak yaptı. Elleri büküldü. Sonra birden kaşları çatıldı. "Böyle şeyler söyleme."

Bir yudum aldım ve tepki vermem bir saniye sürdü. "Benim için önemli, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Ne demek istediğini biliyorum ama umurumda değil." Bana bir bakış fırlattı. "Umursama."

Kolunu bir kez daha sıktım, o kadar etkilenmişim ki elimi kalbimin üzerine koymak istedim. "O halde, teşekkür ederim. Minnettarım." Tekrar ön cama odaklanmış olmasına rağmen ona gülümsedim. "Sen iyi bir adamsın, Henri Blackrock."

Onu bıraktığımda bana dönüşü....

"Suratını öyle yapma. Seninle flört etmiyorum." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Senin iyi bir adam olduğunu söyledim...."

"Bana evlenme teklif değil mi?" diyerek sözümü kesti. Vücudumdan çıkan nefes çılgılık sınırındaydı. "Ve sen bana velet olduğumu söylüyorsun." Başımı salladım, bu konuyu açması, özellikle de bu şekilde açması beni tamamen hazırlıksız . Bir şakadaki gibi. Güldüm bile

Daha sert. "Sana söylediklerimi söylememiş gibi yapacağımızı sanıyordum!" "Oldu," diye mırıldandı, ağzı seğiriyordu.

Bunun *komik* olduğunu mu düşündü?

İnledim. " dinle, sana evlenme teklif *etmedim*. Kuzenin-" "Onun benim olduğu kadar senin de kuzenin olduğunu söylemiştin."

Bu oluyordu. Henri benimle dalga geçiyordu. "O ilk senindi ve sana ne dediğini sadece sorduğun için söyledim!" Biraz daha güldüm ve başımı salladım. "Sana söyledikten sonra bunu tuhaflaştıracağını biliyordum, biliyordum."

Bana ne kadar çok çalıştığını ve yorgun olduğunu anlatmayı yeni bitirmiş olan bu adam sırtıttı. Tam o anda ve orada. Buna yarı gülümseme bile diyebilirdim.

Onun bu halini sevdim.

Hem de çok sevdim.

Tüm bu farklı yönleriyle hiç de beklediğim gibi biri değildi.

Ormanın daha da kalın bir bölümüne geldiğimizde aracı yavaşlatırken bunu düşünüyordum, ince ağaçlar birbirine o kadar yakın kümelenmişti ki daha fazla sürmek imkansızdı.

"Yolun geri kalanını yürüyerek gitmemiz gerekecek," diye açıkladı, yan yana duran arabayı kapatıp emniyet kemerini çözerken.

Ben de aynısını yaptım ve onunla arazi aracının önünde buluştum. Kavakların etrafından dolaşmak için ayrılmak zorunda kaldık, aralarındaki boşluklar çok dardı. Her yere dağılmış irili ufaklı dallar ve kayalar vardı ve ben ıslak yapraklara gurur daha fazla basıp kaydım. Çoğu zaman ayakta durmamı sağladı ama arada bir kendi kendime "lanet olsun" diye mırıldandığımı duymamış gibi yaptı.

Bir süre sonra "Neredeyse geldik," diye haber verdi.

"Tamam."

Onun "neredeyse varmak üzere" dediği şey benim "neredeyse varmak üzere" dediğim şey değildi, bundan kesinlikle emindim. Kulüp binasından daha önce hiç görmediğim bir tepe ya da ağaçların arasına gizlenmiş bir dağ olması gereken dik bir yokuşa çıktık. Baldırlarım ve kalçalarım egomun beklediğinden daha kısa sürede yandı ve nefesimi daha uzun süre tutmaya başladım, böylece nefes aldığımı duymayacaktı.

"Ara vermemiz gerekiyor mu?" diye sordu birkaç dakika sonra ileriden.

Burnumdan nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı ve ciğerlerim on sekiz bin fitte olduğumuz izlenimine kapıldığı için hangi irtifada olduğumuzu gerçekten bilmek istiyordum. "Neredeyse vardık mı?"

Henri durdu. Yüzü kızarmamıştı. Terlemiyordu bile, oysa yüzümün muhtemelen bir domatese benzediğini ve bir inhale ihtiyacım olabileceğini fark ettiğinden emindim. "Burnundan nefes al."

"Başka nereden nefes almam gerekiyor?" Nefes nefese kaldım.

Kaşları kalktı. "Beş dakika içinde orada olacağız. Yapacak mısın Bu mu?"

Sertçe yutkunarak onu ileriye doğru salladım. yanımda biraz su getirdim.

Henri'nin gözleri bir an parladıktan sonra tepeye tırmanmaya devam etti. Gayet düzgün bir sesle konuşmaya cüret ediyordu. "Evi ileride. Kaba davranırsa gideriz. Eğer kendini rahatsız hissedersen, biz de gideriz. Anlaşıldı mı?"

", Kraliyet Kurtluğunuz," diye onayladım.

Yavaşça dönüp bana baktı. Burnu biraz kıvrıktı.

Ona gülümsedim, hırıltı çıkarmak isterken normal nefes almak için çok uğraştım.

Burnu buruşuk kaldı, sonra işaret parmağıyla olması gerekenden çok daha çekici olan "buraya gel" hareketini yaptı.

Belki de ne istediğini sormalıydım ama sormadım. Ona doğru adım attım, o kadar yaklaşmışım ki başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Henri başını eğdi ve o erkeksi yüzünü indirdiğinde beyin hücrelerimin en azından yarısı çalışmayı bıraktı -beni öpmeyeceğini biliyordum, bunu Duncan'ın gözlerinin tam tonunu bildiğim gibi biliyordum- ama yine de kafatasımdaki beyin hücreleri o anda kalbimi hızlandırmaya karar verdi.

Muhteşem bir adamın bana bu kadar yaklaşması her gün olan bir şey değildi.

Ama ağzı vücudumun bir yerine dokunmak yerine, yanağı başımın üst kısmında hareket etti. Boynunu eğerek kulağıma ve kendi yanağıma sürttü... biraz da ağzımın bir kısmına. Aynı şeyi diğer yanağıyla diğer tarafıma da yaptı.

Henri Blackrock beni kokusuyla kaplıyordu ve ben öylece duruyordum.

Tepki vermemek için kendimi zor tuttuğum belki de hayatımın en uzun bir iki dakikasından sonra yere baktı ve başını salladı. "Güzel," diye homurdandı.

İyi mi?

Burun delikleri birazcık açıldı. "Artık benimki gibi kokuyorsun."

O anda boğulmamak şimdiye kadar yaptığım en zor şey olabilirdi, çünkü ne demek istediğini *biliyordum* ve aynı zamanda bir parçam yardım edemedi ama kulağa geldiği gibi aldı.

"Benim gibi kokarsan Spencer'ın sinirlenme ihtimali azalır. Sana bulaşırsa bana bulaşmış olacağını bilir." Bunu o kadar kayıtsızca söyledi ki, sanki bu tür şeyleri her zaman yapıyormuş gibi o anı görmezden geldi. "Hadi gidip kibar olalım, Cricket."

Oh, tabi. Ben iyiydim. Hiçbir şey olmamış gibi.

Başımı sallamakla yetindim ve şokta değilmişim gibi davranarak onu takip ettim; tepenin yamacı her adımda biraz daha dikleşiyordu. Sanırım bir parçam kaya oluşumunun içine yuvalanmış bir mağara bulmayı umuyordu, ama karşımıza çıkan şey bir tarafında güneş panelleri, diğer tarafında *uydu anteni* olan küçük ama uzun bir kulübeydi.

Henri her yerime sürtünmeye başladığında ağzım bir karış açık kaldı. "Bu büyümlü cehennemde ne...?" Fısıldadım.

Yanımdaki kıkırdama beni yakaladı. Henri yine yarı gülümsüyordu. "Buzdolabı var."

Buna inanamadım. "*Televizyonu* mu var?" Çanağın üzerindeki şirketin adını tanıdım.

"Temel hizmet. Daha fazla kanal için ekstra ödeme yapmak istemiyor," diye açıkladı Henri. "Topluluğun bir üyesi olmanın getirdiği bir standart bu. Kurumsal bir anlaşma alıyoruz."

Bir kocaayağın ıssız bir yerdeki kulübesinde ne tür programlar izlemek isteyebileceğini merak edemeden büyük bir kapı açıldı ve gür bir ses "Benim arazimdesiniz" diye seslendi.

Yanımdaki adam iç çekti. "Senin arazin kuzeybatıda. Burası benim toprağım ve yaşamaya izniniz var. Topluluğun herhangi bir üyesi

istedikleri zaman buraya gelebilirler. Kanla anlaştınız ve birini görmeniz gereken tıbbi bir durumunuz olmadığı sürece hafıza sorunları yaşamaya başlayacak kadar yaşlı değilsiniz."

Sekiz ayak uzunluğundaki bir varlıkla konuşmak için gereken güven seviyesi.... Kocaayak evden çıkıp öndeki açıklığa doğru adım attı.

Vücudundaki tüm kıllara rağmen sinirli olduğu belliydi. "Ne istiyorsun? Bir daha yakınına 'gitmedim'. Mesafemi korudum."

Spencer tartıştı.

"Biri sizinle konuşmak istiyor."

"mi?" diye homurdandı kocaayak, o karanlık gözleri

Ben.

I-oooh. *Ooh*. Bu düşündüğümden daha zor olacaktı. Dürtü Kızgınlığım geçince pişman olacağım bir şey söylemek ağzımdan çıkmıyordu ama iyi olmaya çalışan yanıma bana bunun üstesinden gelmem gerektiğini hatırlattı.

Ama yine de dişlerimi sıkarak, "Buraya özür dilemeye gelmişken bana böyle seslenmen çok kaba *Spencer*," dedim. O benim için aynı şeyi yapamasa da ben ona bir insan gibi davranacaktım. *Henüz*.

"Ne için buradasın?" diye havladı kocaayak beni doğru duymamış gibi.

Ona baktım. "Daha önce söylediklerim için üzgün olduğumu söylemek için buradayım. Duygularımı incittiniz, ben de misilleme yaptım ve bu olaydan beri beni rahatsız ediyor."

O karanlık, boncuk gibi gözler Henri ile benim aramda gidip geliyordu, sanki onunla dalga geçmediğimizden emin gibiydi. Bu beni daha da suçlu hissettirdi. Aynı zamanda söylemem ve yapmam gerekeni yapmak konusunda daha da kararlı olmamı sağladı.

Tekrar denedim. "Saçında çok güzel renkler var. Benimkine baksana. İçinde tek bir vurgu bile yok-"

Spencer çok kolay bir şekilde, "Sade," diye

onayladı. Gözlerimi kırptım. "Elbette, sade-"

"Kestane rengi bile değil. *Bu* güzel bir renk tonu," diye araya girdi kocaayak.

Yavaşça başımı salladım ve yanağımın içini ısırdım.

Yine de iltifatlar gelmeye devam etti. "Koyu kumral diyebilirim." Omuz silkti. "Meh."

"Meh?" Yankıladım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. Kuru saçlı bu dev efsane benimle dalga mı geçiyordu? Uçlarım kırılmamıştı. Sadece

Sağlıklı, lanet olsun.

Bir el omzuma kondur ve onu sıktı, ben de Henri'ye bakma hatasını yaptım. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bu konuda ketum olmaya da çalışmıyordu.

Birinin bunun komik olduğunu düşünmesine sevinmiştim. "Fikrini paylaştığın için minnettarım," diye düz bir sesle yalan söyledim, bunu kastetmediğimi anlayabileceğini çok iyi biliyordum.

"Bir şey değil, iblis."

İblis mi?

Pekala, işim bitmişti.

"Çok parlak. Bu senin için iyi bir şey," diye ekledi Spencer, tam Henri'nin bileğinden tutup onu geldiğimiz yöne doğru çekecekken.

Saçlarımın uçlarına dokundum. "Teşekkür ederim." Görünüşü konusunda kibirli olduğunu *biliyordum*. "İki yıl önce şampuan kullanmayı bıraktım ve bu benim için dünyalar kadar fark yarattı."

Henri, "Ama güzel kokuyor," diye mırıldandığında şaşırdım.

Bir iltifat. Elimi bıraktım. "Hala hint sabunuyla yıkıyorum, sadece şampuanla değil. Sirkeyle duruluyorum ve iyi bir saç kremi kullanıyorum. Bu tam bir yöntem." Ve aslında bu, neden burada olduğuma dair iyi bir başlangıçtı. Bel çantamdan küçük kutuyu çıkardım -çok fazla saç olduğu için ona birden fazla kutu almam gerektiğini o zaman fark ettim- ve fırlattım.

Koca ayak onu yakaladı ve kutuyu okudu, ki bu Sienna'ya söylemem gereken bir şeydi. Ya da Henri'ye sormam. Okumayı nereden biliyordu? Bazen insan kılığında mı dolaşıyordu? "Kondisyoner?"

"Söylediklerime rağmen saçlarınız iyi durumda ama bu iyi bir saç kremi. İsterseniz daha fazla sipariş etmenize yardımcı olabilirim." Parası var mıydı?

Tepeden tırnağa saçla kaplı bir varlığın şaşırdığını nasıl anlayabilirdim, tam olarak anlamadığım bir şeydi ama anladım.

"İstersen," diye teklif ettim, böylece herhangi bir baskı hissetmeyecekti. Belki nefret ederdi ama denemiştim.

Spencer'ın sesi yüksekti. "Tamam." Ne teşekkür etti ne de başka bir şey. Sadece *tamam*. En azından bana yine iblis dememişti. Öndeyken bırakmalıydım.

"Öfkeyle söylediklerim için tekrar özür dilerim. Umarım saç kremi beğenirsiniz." Henri'ye döndüm ve kaşlarımı kaldırarak, eğer o da isterse gitmeye hazır olduğumu söyledim.

Başıyla onayladı. Geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladık. Çok uzaklaşmamıştık ki Spencer o gür sesiyle "Henri?" diye seslendi.

"Ne?" diye bağırdı yanımdaki adam, hız . "Maggie'ye ona hain dediğimi söyle!"

Henri başını sallayarak, "Hayır!" bağırdı. Maggie mi? *Kreş Maggie?* Bu da ne...?

Tepeden aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha kolay değildi. Dizlerim çatladı ve ağırmaya başladı ve nemli yapraklar üzerinde birden fazla kez kaydım ama ayakta kalmayı başardım. Ama yukarı çıkmaktan daha hızlıydı.

Arazinin düzleştiği yere henüz varmıştık ki, her cümleyle daha da tanıdık hale gelen zengin ses tekrar konuştu. "Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun."

"Ne? Üzgün olduğumu mu söyleyeyim?" "Evet."

Benden biraz ileride olduğu için yüzünü göremiyordum ama o da benimkini göremiyordu. "Belki değil, ama hayatının nasıl olduğunu, onu kimin incittiğini bilmiyorum. Bektan insanlar silsilesinde bir kişi daha olmak istemiyorum."

Bu onu iki kavağın arasında durdurdu. Başını kaldırdı ama başka bir şey yapmadı.

"Mantıklı, değil mi? Bir psikopat değilseniz, eğlenceli olduğu için bu kadar güvensiz ya da kaba olabileceğinizi sanmıyorum." Yürümeye devam ettim ve onun yanına geldiğimde gözlerini yakaladım. Ona ve o düşünceli, yakışıklı yüzüne omuz silktim. "Sevmesi en zor olan insanlar genellikle buna en çok ihtiyacı olanlardır. Ne kadar tuhaf, değil mi?"

CHAPTER THIRTEEN

Sienna: Bebeğim nasıl?

Akşam yemeğinden sonra yatağa uzandığımda, bir yandan kemiğini kemirmekle meşgul olan, bir yandan da avlanmakta olan ölümsüz askerleri konu alan bir aksiyon filmine takılmış olan Duncan'a baktım.

O çok fazlaydı.

Televizyonu ve özellikle de aksiyon filmlerini sevmesi beni hiç şaşırtmadı. Ama yaptığı hemen hemen her şeyde bu yetenek vardı. Lunapark ziyareti sonrası yorgun bir baba gibi horlayarak oturabilirdi ve ben bunun çok değerli olduğunu düşünürdüm. Osurukları, kokusunu saymazsak, çok sevimliydi. Telefonumdaki fotoğrafların en az yarısı uykunun çeşitli aşamalarında çekilmişti. Patileri havada, yan yatmış, tek patisini uzatmış, poposu benim üzerimde ve geri kalanı başka bir yüzeyde.

Aşkın bir insana yapabilecekleri çığnıcaıydı. Bunun için tüm hayatlarını değiştirebiliyorlardı. Ve her şey tamamen mükemmel olmasa bile, belki de daha iyiydi - ya da en azından daha önce daha tanıdıktı - aşk için fedakarlıklar hiç bu kadar az acı verici olmamıştı.

Belki de kurban olarak bile sayılamazlardı. Si'ye mesaj atarken aklımda bu vardı.

Ben: Bebek harika gidiyor. Hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla arkadaşı var ve nihayet bu akşam sürüyle birlikte ilk koşusuna çıkacak.

Henri bana haberi o sabah kahvaltıda vermişti ve belki de Duncan'ın pek umurunda değildi -çünkü neler kaçırdığının farkında değildi- ama sorun değildi. Onun için yeterince heyecanlıydım. Öğle yemeği molasında Matti'konuşmuştum ve ne kadar eğlenceli olduğundan bahsetmişti.

ve çörek için ne kadar iyi olacakları. Ebe ve top oynayarak etrafta koşuşturmak iyiydi ama sürü koşusu *farklıydı*.

Ayrıca bana Büyük Kurt akrabasından bahsetmediği için de ona çok kızmıştım, o da bunun babasının ona asla kimseye bahsetmemesini söylediği bir şey olduğunu anlatmıştı. *Uzun yaşayan varlıkların uzun hafızaları vardır* ve Büyük Kurt bazı varlıkların asla unutamayacağı bazı şeyler yapmıştı. Düşmanlar muhtemelen sonsuza dek düşman kalacaktı. Görünüşe göre Sienna onun soy ağacını biliyordu ama nasıl öğrendiğine dair bir hikâye duymadım. Babamın benden sır olarak saklamamı istediği bir şey varsa bunu gözümü kırpmadan yapacağımı düşünerek bu konuyu geçiştirdim. Matti'nin de ailesini benim ailemi sevdiğim sevdiğini çok iyi biliyordum. Elbette o da aynısını yapardı.

Matti'ye birisinin ona bu şekilde hitap edip etmeyeceğini sorduğumda ise kahkahalarla gülmüştü. "*Hayır*" demesi çok komikti. Bunun neden bu kadar komik olduğunu anlamamıştım ama olsun.

Ben kim oluyordum da aile sırları hakkında ona bu kadar saçmalayabiliyordum?

Ama Henri'nin bu bilgiyi benimle paylaştığını öğrenmekle fazlasıyla ilgilenmiş görünüyordu.

Bir mesaj daha geldi.

Ama sen nasılsın?

Onu özliyordum, hala biraz yalnızdım ve oğlumun ne kadar hızlı büyüdüğüyle mücadele ediyordum. Ama bunu ona mesajla söylemedim. Belki bir dahaki sefere konuştuğumuzda ve çiftlikten uzakta olduğumda.

Ben: Ben iyiyim. Sadece bu yeni normale alışmaya çalışıyorum. [thumbs-up emoji]

Mesajı gönderdikten hemen sonra içim cız etti. Bir başparmak yukarı emojiyle saçmalıklarına inanma ihtimali neydi ki? Sanki beni hayatım boyunca tanıdığını unutmuş gibiydim.

Cevabı beklediğimden de hızlı geldi.

Sienna: [düz gözler ve düz ağız emoji]

Ben: İYİYİM. Söz veriyorum.

Yalan değildi. Sağlıklıydım, işim iyiydi, Duncan iyiydi. Daha ne isteyebilirdim ki?

Ayak bileğimi yalayınca bacağımdan aşağıya, çenesini ayağımın üstüne dayamış, oyuncağını patilerinin arasına sıkıştırmış bana bakan yavru köpeğe baktım.

"Ben iyiyim," diye söz verdim. "Sadece Sienna'ya mesaj atıyorum. Onu ve Matti amcanı özledim. Hepsi bu." O parlak kırmızı meraklı gözler hiç kırılmadı ve burnunun ucunu okşadım. "Seni seviyorum, Dunky," dedim. "Ben iyiyim."

"Evet," dedi bana. "Aşk."

Gülümsedim, dikkatini çeken küçük hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. Başını aniden duvarın olduğu sol tarafa çevirmeden önce beni bir kez daha yaladı. Kapı çalınmadan bir saniye önce kuyruğu havaya kalktı.

"geldi," dedi Henri'nin sesi kapıdan içeri girerken.

Duncan'ın kabarık siyah kuyruğu sallanarak beni gülümsetti. Duncan'ın Henri'yi gerçekten sevdiğini söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama ona en son hırladığından bu yana haftalar geçmişti. Donut'ımın gönlünü yavru köpeklerle sık sık kahvaltı hazırlamasıyla mı yoksa bir kovalamaca oyunuyla mı kazanmıştı bilmiyorum ama Büyük Kurt yavaş ama istikrarlı bir şekilde oğlumun gönlünü kazanıyordu.

En azından onu görebildiğimizde, ki bu hala çok fazla olmamıştı.

Henri'yle Spencer'ı ziyaret edeli bir hafta olmuştu ve bu süre içinde onunla iki kez kahvaltı etmiş, bir kez de akşam yemeği yemiştik. Zavallı Henri'nin üç seferde de erken çıkması gerekmişti, çünkü aldığı telefonlar yüzünden mutfak aletlerini öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ama yine de sayılırdı. Bu da bir şeydir.

"Tamam, geliyorum," diye seslendim, çoktan yataktan kalkmıştım. "Ayakkabılarımı giyeyim, sonra seni bırakırım," dedim Duncan'a, kapının yanında sıralanmış ayakkabıların yanına giderek. O aşağı atlarken ben de yürüyüş botlarımı, bel çantamı ve ince ceketimi giydim. Başının tepesine bir dokunuşla kapıyı açıp boş bir koridora çıktım. "Matti bu gece çok eğleneceğini söyledi. Sürünün diğer birkaç üyesiyle etrafta koşturacaksın. Aya karşı uluyacaksın; bu harika olacak. Seninki çok yüksek değil diye endişelenme çünkü sen küçüksün, yani boyutunla orantılı dostum. Senin ulumaların şimdiye kadar duyduğum en güzel ulumalar."

Merdivenleri yan yana çıkarken kuyruğu baldırıma sürtündü.

Hafta boyunca iki kilo daha almış ve boyu en az bir santim uzamıştı.

Ben iyiydim. Sadece mest oldum.

"Henri seninle ilgilenecek ve Randall da sen dışarıdayken sana göz kulak olacağını söyledi. Agnes de muhtemelen bekliyordur. Sen dönene kadar ben dışarıda bekleyeceğim."

Merdivenlerin dibine geldiğimizde bacağımı dürttü, "evet "i güçlüydü.

Ön kapıdan çıkarken koridor boştu. Her gece oturup yıldızları seyrettiğimiz aynı açıklıkta, ki o anda dolunay çok parlak bir şekilde parladığı için yıldızlar sönüktü, bir avuç yetişkin ve yanlarında bir değil iki genç kurt vardı.

Diğer herkes neredeydi?

Duncan bana baktı, ben de başımla onu selamladım, sonra beyaz kurda ve kürkünün renginden Pascal olduğunu anladığım biraz daha iri ve koyu renkli kurda doğru koşmaya başladı. Jenny Greenteeth'le olan olaydan beri onu yavru haliyle görmemiştim. Oraya vardığında oğlumun kalçasını kontrol etti ve onlara doğru ilerlerken grubun en uzun boylu yetişkini olan Henri'yi tanıyarak gülümsedim. Randall onun yanındaydı, Ani yan taraftaydı, Pascal'ın babası ve biraz tanıdık gelen başka bir adam. Henri'den daha gençti, onun kadar uzun değildi, kirli sarışındı ve-

Bana doğru bakarak mı?

, belki de bu gece yeni bir arkadaş edinmeyecektim.

Ellerimi ceplerime sokarak gruba doğru ilerlerken Ani bana baktı. El salladım. "Selam, Ani."

UTV deposunda karşılaştığımda biraz vakit geçirdiğim kadın gülümsedi. "Nasıl gidiyor, Nina?" Beni içten bir nezaketle karşıladı. Kırk iki yaşında olduğunu, iki çocuğu olduğunu ve Meksikalı bir kurtla evli olduğunu öğrendim.

"Oldukça iyiyim, sen nasılsın?" Onunla Randall arasındaki boşlukta durduğumda sordum. "Merhaba Randall. Merhaba, Pascal'ın babası." Kreşte birbirimizi başımızı sallayarak ve gülümseyerek kibarca selamlamaktan başka bir şey yapmamıştık. Pascal bana annesinin kışkandığını fısıldamıştı, bu yüzden mesafesini kişisel olarak algılamadım. Peki ya annesi onu almaya geldiğinde? Bu farklı bir hikayeydi ve Pascal'ın kişiliğini nereden aldığını görebiliyordum.

İstemesem de dikkatimi yabancıya yönelttim. Yine de elimi uzatmadım. "Merhaba. Ben Nina."

Eli olduğu yerde kaldı, tam da beklediğim gibi düşmanca bir tavırla. "Merhaba," diye mırıldandı yabancı, duruşu sertti, bakışları kesinlikle yoğundu, hatta belki biraz çatışmacıydı.

Göğsümde bir batma hissiyle Henri'ye döndüm. Ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Duncan'ı dışarı çıkardığın için teşekkür ederim."

O anda Henri'nin yüz ifadesinde bir şey vardı. Bu, günler önce koruma için yüzünü her tarafıma sürten şakacı adam değildi. Bu otoriter kurt Henri'ydi. Soğukkanlılığı ve tarafsızlığıyla Büyük Kurt Henri. O Henri sanki yabancıymışız gibi başını eğdi. "Onunla konuşacağım, ne yapacağımızı anlatacağım ve sonra yola çıkacağız. Bir saat kadar sürer."

Başımı salladım.

Henri çocuklara yaklaştı, yavru köpeğimin birkaç adım ötesine çömeldi ve onlarla konuşurken dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum.

"Daha küçük bir grupta yavruları takip etmek daha kolay, bu yüzden sadece biz olacağız. Sürünün geri kalanı daha sonra buluşacak," diye açıkladı Randall yanımda. "Ona göz kulak olacağız. Yavrulardan biri belli bir yaşa geldiğinde bunu yaparız."

"Teşekkürler," dedim ona, yüzümün yan tarafında bir delik açan adamı görmezden gelmeye çalışarak. O da bunu saklamaya çalışmıyordu. Ama başka hiç kimse onun ruh hali hakkında endişeli görünmüyordu, bu yüzden muhtemelen duygularını çok iyi kontrol ediyordu ve belki de aşırı farkında olduğum için beden dilini fazla düşünüyordum. Henri neredeyse sürekli ciddi görünüyordu. Belki de kaltak suratını dinlendirmek bu adamın normaliydi.

Bir süre sonra Henri, "geldi," diye seslendi.

Birkaç adım geri attığımda, grup beş yetişkin insandan, yerlerinde duran beş büyük kurda dönüşürken bir büyü dalgası tenimi gıdıkladı.

Duncan bacağıma bastırdı, küçük, belirsiz bir "aşk" dikkatimi çekti.

Endişelenmiş miydi? "İyisin dostum." Başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda eğildim. "Henri ve Randall'ı tanıyorsun. Agnes ve Pascal senin arkadaşların."

Daha da yaklaştı, kuyruğu ile ensesi arasındaki saç şeridi yukarı kalktı.

Yeni bir yere taşınmak onu tedirgin etmemişti, ama bu? *Donut'ım*.

"Bu senin sürün Dunky," diye ona ve evrene söz verdim. "Henri sana bir şey olmasına izin vermez. Buraya geldiğimizden beri sana çok iyi davranıyor, değil mi?"

Duncan bana baktı ve onun "evet" ini hissettiğimde içimde büyük bir parçaya dokundu.

Yumuşak bir uluma beni çocukların yanında duran kurtadamların en büyüğüne odakladı. Diğerleri siyah kurdun yanında huskie gibi kalıyordu. O anda cücelerin ona Büyük Kurt demesi çok mantıklı gelmişti. Ay ışığının altında, büyülu kabuklarıyla yükselen ağaçlarla çevrili, her boydan diğer kurtların etrafını sardığı Kurt Henri, kalın, koyu renkli kürkü, heybetli başı ve yapısıyla fantastik bir romandan fırlamış gibiydi... ya da bir aşk romanından.

Ona bir başparmak işareti yaptım.

Bunun üzerine Henri'nin göğsünden bir uluma daha yükseldi, alçak ve sessiz başladı ve her saniye derinleşip hacim kazandı. Yetişkin grubundan iki ses daha ona katıldı ve çocuklardan yüksek bir ses yükselirken havada birlikte dolaştılar. Bu Agnes'ti. Başka bir yetişkin koroya katıldı, ardından küçük bir yetişkin de aynı şeyi yaptı.

Sesleri bana ailemi düşündürdü. Onları özlememe neden oldu. Çocukluğumu ve tüm dünyam olan insanları özledim. Umarım yakında beni ararlardı. En son konuştuğumuzda, annemin kız kardeşlerinden birinin onları mini bir aile buluşması için alacağını söylemişlerdi ama hangi kız kardeş olduğunu söylememişlerdi ve annemin altı tane kız kardeşi vardı. Kontrol etmeleri için onlara bir hafta daha verirdim ve sonra onları bulmaya çalışırdım.

Kesilmeden önce ayaklarımdan küçük, çatlak bir uluma geldi ve Duncan bir atış daha yaptı. Başını eğdi, boynu zarif bir çizgiydi, kulakları tüm vücudunu vurguluyordu. O da şarkı söylemeye çalışırken dudakları birbirine yapıştı.

Benim oğlum. Donut'ım.

Sesi diğerlerinden daha inceydi, ama kurt değildi ve bir bebektir ve küçük ciğerleri çok kısa sürede nefessiz kaldığında ve yeniden başlamak zorunda kaldığında sevgi tüm vücudumu doldurdu, dünyada duyulabilecek en sevimli uluma. Aksini düşünmem için bana bir milyar dolar verseniz yetmezdi. Bu sihir ve hayattı ve büyüdüğünde nasıl ses çıkaracağını hayal bile edemiyordum.

Küçük bir pençe ayağımın üstüne kondu ve Duncan boynunu biraz daha dikleştirirken bana şöyle bir bakış attı....

"Aşk," dedi bana, o kırmızı gözleri başka bir şey anlatmaya çalışıyordu.... Pençesini kaldırarak ayağıma bir kez daha vurdu.

Güldüm. "Oh, benim de ulumamı mı istiyorsun?"

"Evet "i o kadar neşeliydi ki, üzerine daha fazla ağırlık koyduğunda yine güldüm.

Ben.

"Evet, evet, ."

Yetişkin kurtların şarkısı bir kez daha yükselmeye başladığında ona "Tamam, tamam," dedim.

"Evet, ," diye ısrar etti Duncan'ın telepatik dokunuşu. Sanki ona hayır diyebilirmişim gibi.

Herhangi bir peri ya da halk masalında dört ayaklı bir yaratık olmayabilirdim ama daha önce bir sürünün üyesiydim.

Yüzümü kaldırdım ve onlarla birlikte uludum, çöreğimin ağırlığı üzerime daha da çöktü, sesi nota ile ses kazandı.

Uludum ve nefesim tükendiğinde onu yakaladım ve daha da yüksek sesle uludum, kendimi gösterişçi gibi hissetmeme izin vermedim çünkü bunu kimin için yaptığımı biliyordum.

Benim olan bu tatlı çocuk için. Benim olan. Korumak benim. Sevmek benim.

Ve tüm dünyamı etrafında topladığım, büyümekte olan çocuğa bakarken, aynı düşünceyi ona ve genel olarak evrene yansıttım, beni o göndermişti. SEVGİ, SEVGİ, SEVGİ, ona gönderdim. TÜM SEVGİMİ.

Bir gün, bunu benimle paylaştığında benim hissettiğim gibi hissetmesini umuyordum.

Yıllar boyunca sevdiklerimle onlarca kez yaptığım gibi başımı kaldırıp biraz daha uludum ve neredeyse anında at büyüklüğünde bir kurdun kehribar renkli bakışlarına yakalandım. Henri'nin şarkısının derin temeli aniden belki bir saniyeliğine kaybolmuş gibi göründü, sonra onu buldu ve hem kurt adam büyüsü hem de çok daha fazlası olan bir uuu yaptı. Bunun dünyanın geri kalanına daha da yüksek sesle ulumaları için bir çağrı olduğunu hissedenden tek kişi ben değildim.

Ve sonsuz güzelliği ve yüceliğiyle ay, biz ona birlikte şarkılar söylerken daha da parlak görünüyordu.

Bir şey duyduğumda açıklıkta sırtüstü yatıyordum. Genelde geceyi dolduran kurbağalar ve baykuşlar ya da bir şeyin kulağıma girmeye çalışacağı paranoyasına kapılmama neden olan hışırtı sesleri değildi. Bunlar küçük, gıcırtilı seslerdi.

Yavaşça doğrulduğumda, yaklaşık yirmi metre ötedeki büyük bir ağaçtan bana doğru gelen küçük yeşil ateşi hemen fark ettim. Üzerinde

Meşalenin iki yanında iki cüce vardı, buruşuk yüzleri niyetli ve ciddiye. Ciddi gibi mi görünüyorlardı yoksa ben mi hayal ediyordum?

"Selamlar," diye meşalesiz olan. "Selamlar," diye ekledi meşalesi olan.

Onlara gülümserken ellerim bel çantamı karıştırmaya başlamıştı bile. "Selamlar."

Ne kadar küçük ve yaşlı göründüklerine göre çok hızlı hareket ediyorlardı ama görünüşleri aldatici. Dürüst olmak gerekirse, biraz kötü göründüklerini düşündüm. Biraz huysuz. Kendi tarzlarında sevimli.

"Nasılsınız?" Oturduğum yerden birkaç adım ötede durduklarında sordum.

Sorumu beklemediklerini gösteren bir duraksama oldu ama meşalesiz olan "Hoş" diye cevap verdi.

Onlara gülümsedim, bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim. Bir saniye sonra bel çantamdan birkaç parça kurutulmuş tatlı patates çıkardım ve onlara uzattım. Onları son kurutulmuş et partimizden bir gün önce yapmıştım. Meşalesi olmayan gnome uzandı ve yuvarlakları aldı, birini cebine koydu ve diğerini arkadaşına vermeden önce kemirdi ve o da bitirdi.

Bir dakika geçip de başka bir şey olmayınca boğazımı temizledim. Şimdi bu biraz garipti. Ayağımı ağzıma sokmak istemedim ama burada oturup bana bakılması beni kıpır kıpır yaptı. "Geçen sefer konuştuğun kurt şu anda burada değil. Yakında dönecek."

Elinde meşale olan cüce kısa bir homurtu çıkardı. "Buraya gelme sebebimiz Ulu Kurt değil. Senin için buradayız, çocuk."

Kendimi işaret ettim.

Aynı anda başlarını salladılar.

Bu korkutucu değildi. Bu hiç de sinir bozucu değildi. Benimle konuşmak mı istediler? "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Konuşmak gereksiz, sadece huzurunuzda olmak istiyoruz," diye cevap verdi meşaleli olan sert bir bakışla.

Ha?

"Obsidyeniniz bizden hiçbir şey saklamıyor. Biz toprak elementlerine uyumluyuz," diye açıkladı diğer gnom, Meşale Cini başını sallayarak.

Ohhhh. Anladığımı sanmıştım, en azından o kısmı. "Yani siz... takılmak ister misiniz?" Kafam çok karışmış gibi görünüp onları aşağılamamayı umarak sordum.

"Evet," diye yanıtladı Meşale Cücesi. "Klanımızın en yaşlısı biziz. Soyumuzu devam ettirmek bizim görevimiz."

Gözlerimi kırptım. Tam düşündüğüm şeyi mi ima ettiklerini soracaktım ki, konuşkan cüceler devam etti.

"Kuzeydeki kardeşlerimizden babanızın durumunun iyi olduğunu duymak sürpriz oldu," dedi Meşale Cücesi neredeyse sohbet edercesine. "Bir süre önce vefat ettiğini sanıyorduk."

"Pek sık haber göndermezler," diye ekledi diğeri başını sallayarak. Hayatımda hiç bu kadar hazırlıksız yakalandığımdan emin değildim.

Sesimin ne kadar yüksek çıktığını kontrol edemiyordum. "Benim... babam mı?" Her iki cüce de birbiriyle senkronize bir şekilde başını salladı.

"Gecenin oğlu,
Evet."

Kan basıncım düşmüş olabilir. Bir an için nefesim kesilmiş bile olabilir. "Ben... Ben biyolojik babamla hiç tanışmadım. Beni büyüten babam, bildiğim kadarıyla hiçbir cüceyle tanışmadı ve hiçbir şeyden ya da hiç kimseden saklanmadı, bu yüzden onu kastettiğini sanmıyorum, değil mi?"

Birbirlerine baktılar.

İçlerinden biri bir süre sonra, "Bu durumda, kalbinizdeki babanızdan değil, gerçek babanızdan bahsediyoruz," diye açıkladı.

Sözleri ve önüme bıraktıkları küçük ipuçlarıyla midem çalkalanırken, bir anda kendimi çok ama çok büyük hissettim.

"Beni başka biriyle karıştırıyor olabilirsin." Bir an tereddüt ettim ve bileziğime baktım. Çıkarıp yere koydum ve ikisinin de biraz öne eğilip ciğerlerini bir kez doldurduktan sonra nefeslerini bırakmalarını izledim, her ne kadar onlardan hiçbir şey saklamadığını ima etmiş olsalar da.

Bir şey biliyorlardı. Hayatım üzerine bahse girerim. Sertçe yutkundum.

"Sakın korkmayın. Karışıklık yok. Siz onun gençlerisiniz," diye duyurdu meşaleli olan.

Sesleri kendilerinden çok emin geliyordu... ama bu ailemin beni terk ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. İkisinin de. Sadece biri ya da diğeri değil. Ve ikisi de beni kontrol etme zahmetine girmemişti. Gerçekten kontrol ettilerse bile, bunun bir önemi yoktu.

Daha gençken, DNA donörlerim olarak düşünmekten hoşlandığım insanların başına trajik bir şey geldiği fikrine tutunmuştum. Sadece bir kez

Annemle babama bu konuyu hiç açmamıştım ve acıma duygusunun yüzlerini nasıl şekillendirdiğini hala hatırlayabiliyordum. Buna inanmayı bırakmam uzun sürmedi.

Ama artık daha büyüktüm ve evlat edinen kurt adam ebeveynlere sahip olmama neden olabilecek tüm olasılıkları kabul ettiğimi sanıyordum. Yine de kendime yalan söylediğimi fark ettim, çünkü DNA babamın dünyanın dışında bir yerlerde olduğu, hayatını yaşadığı ve bu cücelerin ondan haber alabileceği fikri?

Bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım.

Aklıma getirdiği düşünceler hoşuma gitmedi.

Ve burnumdan hırıltılı bir nefes alıp göğüs kafesimdeki sihirli kıpırtıyı her zaman sakladığım cebe sokmak zorunda kaldım.

"Zarar vermek istemedik," diye mırıldandı içlerinden biri. "Teklifin için minnettarız, çocuğum."

Daha fazla bilgi, bir *isim* isteme dürtüsü dilimin ucundaydı ama hayır.

Hayır.

Ne önemi vardı? Neyi değiştirdi? Hiçbir şeyi. bu.

Bilmek istediğim bir şey aklıma gelene kadar cüceler çoktan geri çekilmeye başlamıştı. "Bekle!" diye seslendim ve durmalarını izledim. "Neden ben sizi anlayabiliyorum da arkadaşım kurt, Büyük Kurt, anlayamadığını söylüyor?"

Dudaklarında gülümsemeler belirdi.

Ürkmemek için kendimi zor tuttum çünkü ağızlarında iğneye benzeyen keskin dişler vardı. Her zaman otçul olduklarını düşünmüştüm....

"Babanın kızı olabilirsin ama aynı zamanda annenin de kızıydın. Güneydeki kardeşlerimiz bir süre onun halkı arasında yaşadılar," diye cevap verdiler.

Detay vermelerini çok istiyordum ama cüceler konuşmamızın bittiğini düşünüp geldikleri ağaca doğru yürüdüklerinde alacağım tek şey buydu. Meşalelerinin ışığı yavaş yavaş karanlığın içinde kayboluyordu çünkü gövde yeterince derin görünmüyordu.

O ağaca baktım. Uzun süre baktım. Ta ki dallar kırılana ve yapraklar uzaktan çatırdayana kadar. Ta ki kırmızı gözler ve mavi bir alev uzaktan bana doğru koşarak gelene kadar.

Burnum tuhaflaştığında ve parmaklarım karıncalanmaya başladığında beni gülümsetebilecek dünyadaki tek şey oydu.

Az önce yaptığım konuşma.

Duncan hücumu geçti, Agnes peşinde, Pascal onun arkasında, dili dışarıda, önden gidiyordu. Yetişkin kurtlar daha geridelerdi, ağaçların arasında çöregimin sahip olduğu aciliyet olmadan zarifçe ilerliyorlardı.

Kollarımı uzattım ve Duncan kollarıma atladı, yere indiğinde nefesim kesildi.

"Evet, evet, , evet."

O gerçektir. O önemlidir. O-

"Dunky, yüzün neden ıslak?" Yanağımı yalarken haykırdım, lanet olası evrende bir dere bulmuş olmasını ve burnunu ıslatan şeyin vücut sıvıları olmamasını umuyordum. "Oh," diye inledim, bir milim bile kıpırdamadan ya da beni yalamasını engellemeye çalışmadan ama her yerimi bu şekilde ovmasına izin vererek zar attığının tamamen farkındaydım.

Yalamaya devam etti ve beni su, kan ya da daha kötüsü olabilecek şeylerden uzaklaştıran şey, sağ elimi dürten sıcak bir burun ve diğer elimdeki kürk hissiydi. Pascal parmaklarımı kokluyordu ve Agnes... Agnes'in ne yaptığını bilmiyordum ama bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissettiğimi sandım.

"Oh, peki," diye güldüm ve pes ettim. Dewormer ve antibiyotiklerin var olmasının bir sebebi vardı. Sabun ve su vardı ve giysiler değiştirilebiliyordu.

"Aşk, aşk, aşk, aşk, aşk."

Duncan çenemi ve şakağımı yaladı, yaladı, zıplayıp atlarken kuyruğu duygu ve mutlulukla çırpınıyordu. Küçük pençeleri vücudumun hassas yerlerine bastırıyordu ama önemli değildi. Eğer neşe bazı çürüklere neden oluyorsa, bu ödemeye istekli olduğum küçük bir bedeldi. Sonra Pascal da katılmış olmalıydı çünkü biri daha büyük bir bedeni sırtıma ve yanlarıma bastırıyordu ve kollarımı açıp yavru köpek bedenlerine sarıldım... evet, ikisi de ıslaktı ve hala son bir saat içinde bir dere bulmuş olmalarını umuyordum.

"EVET, AŞK, EVET, AŞK, , , AŞK, AŞK," Duncan neredeyse bağırdı, o kadar heyecanlıydı.

"Hayatının en güzel anını yaşadın mı?" Hala gülerek ve heyecanını içime çekerek sordum.

Yanlarını tırmaladım. Onlara sarıldım. Önce bir bedene, sonra diğerine. Sonra tekrar yaptım, şefkat ve mutluluk beni gülümsetti. Bu yavruların herkes tarafından büyütülmesine şaşmamalı. Onların sevgisini nasıl sevmezsiniz?

Ve kırmızımsı kahverengi bir kurt tırsıyla yanıma gelip burnuyla önce bir yavruyu, sonra bir diğerini, o sırada dışarıda takılan Agnes'i dürttüğünde gülümsemeye devam ettim

bir tane de ben aldım. Tanıdık gözler benimkilerle buluştu ve gözlerimi kıstım, "Randall?" diye sordum.

Kulaklarından biri seğirdi ve ben sııttım.

Kara bir kurt gülünç derecede uzun bacakları üzerinde hantalca ilerlerken alçak bir havlama duyuldu ve Randall'ın uzaklaşmasını izledim. Kurt Henri'nin kehribar rengi bakışları, köyün içinde bir gökdelen gibi bize doğru gelirken parlak ve ışıltılıydı. Başını eğdi ve uzun burnuyla kolumu dürttü.

"Bir çizik mi istiyorsun?" Yavaşça sordum, şaşırmıştım.

Kırmızı Başlıklı Kız'ın altını ıslatacak bir yüz, sıcak burnu en nazik fırçasıyla yanağımı sıyrana kadar bana yaklaştı.

Hareket etmedim. "Evet?" Emin olmak için sordum.

O yumuşak, sıcak burun bana doğru geri çekildi, boynuma doğru ilerledi. *Burnunu çekiyordu.* Beni koklarken yumuşak nefesler beni neredeyse titretiyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye uyardım onu.

Kurt Henri'nin burnu boynumu biraz daha sıırdı ve beni geren tam olarak korku değildi, ama insan Henri'nin vücudumdaki hassas noktalardan birini koklamasına izin vermek bir şeydi ve bunu Kraliyet Kurtluğunun yapmasına izin vermek farklı bir şeydi. Birincisi, çünkü dişlerini görmüştüm. Duncan'ın diş çıkarma dönemini zar zor atlatmıştım. Yetişkin kurt dişlerinin neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdim. Bir de başka bir sebep vardı: Gıdıklanıyordu.

Ve belki de gıdıklamaktan biraz daha fazlasını yaptı.

Neyse ki, Wolf Henri yüzünü hareket ettirdi, burnunu kulağıma hafifçe dokundurdu ve aynı anda o kocaman patilerinden biri bacağımı dürttü.

Bunu kışkırtmasına hâlâ şaşırmış bir halde uzandım ve elimi omzunun üzerinden geçirdim, parmaklarımı olabildiğince derine soktum, ancak postuna ulaşamadım ve bunu daha önce tanıştığım kurtların hiçbirinin dokunulmasından şikâyet kulağındaki bir noktayı kaşıyarak takip ettim. Yüzüme o kadar yakındı ki boğazından alçak bir gümbürtü yükseldi.

Böyle bile güzel kokuyordu.

Onu kaşıdım, kaşıdım, ta ki Duncan bacaklarımın üzerine atlayıp neredeyse gözümü yalayana kadar ve ben de başka bir şey yapamayacak kadar çok güldüm. "Tamam, tamam," diye güldüm ve gözlerimi açtığımda tüm yetişkinlerin insan bedenlerine geri döndüğünü gördüm. Duncan ayaklarımın üzerine düştü, pembe dili ağzından dışarı sarkıyordu. O kadar mutluydu ki.

Onu daha önce bu kadar mutlu gördüğümden emin değildim.

"Eğlenmene çok sevindim," dedim ona, kendimi çok haklı hissediyordum, sanki bu büyük adımla ilgili tüm endişelerim ve güvensizliklerim bu an için değmişti. Ondan gelen bu tepki için.

Henri, "Bir şeyler atıştırmak için içeri giriyoruz," diye seslendi. "Geliyor musun?" diye sordu omzunun üzerinden, yanında bir insan Randall ile.

"Elbette," diye cevap verdim.

Cüceleri hissetmediler mi? Belki de bekleyip bu konuyu Henri'ye daha sonra özel olarak açmalıydım.

Donmadan önce Duncan'a alnının üstünden bir öpücük verdim. Ağzıma dokundum ve renkli bir şey çıkmadı. Kan değildi, sadece terdi... diye düşündüm. Parmaklarımı kokladım; çiş gibi kokmuyorlardı....

Göz ucuyla Agnes'in havalandığını, Henri ve Randall'a yetiştiğini, sonra da kulüp binasına doğru ilerlemeye devam ettiğini gördüm. Grubu içeri kadar takip ettik ama herkes mutfığa gitmek yerine oturma odasına yöneldi. Üç şarküteri tabağı masada hazır bekliyordu; sucuk, salam, tavuk eti ve tam olarak ayırt edemediğim başka et parçaları. Kim getirmişti, hiçbir fikrim yoktu ama kimse sıra dışı bir şeymiş gibi davranmıyordu.

Hayatımda ilk kez aç değildim, bunun için cücelere teşekkür edebilirim. -Yavrular koşarak gelip Ani'nin dağıttığı yiyecekleri mideye indirirken geride durdum; yetişkinlerin aksine insan formuna geri dönmemişlerdi. On dakikadan kısa bir süre sonra, üç yavru köpek parke zemine yığılmış, baygın ve tok bir haldeydi.

Ani'yle aynı anda ben de homurdandım. "Çok şirin."

Üçünün en irisi olan Pascal ortadaydı. Duncan'ın ağzının açılmaya başladığını görebiliyordum, testere horlaması devreye girmeden önceki imza hareketiydi bu. Agnes'in sırtı Pascal'ınkine dönüktü ve benim çöregim de diğer çocuğun göğsüne yapışmıştı. Telefonumu çıkardım ve yaklaşık on fotoğraf çektim.

Zar zor başa çıkabildiğim minnettarlık beni çok mutlu etti... Burayı bulduğumuz için çok minnettarım. Duncan'ın yaş farklarına rağmen ona çok iyi davranan bir değil, yaklaşık bir düzine yavrusu daha vardı. Her birini ayrı ayrı sevdim.

"İçecek bir şey ister misin?" Randall tam iki zil sesi duyulurken sordu.

Hem Henri hem de Pascal'ın babası telefonlarını çıkardılar. Diğer adam kendi telefonuna cevap vermekte tereddüt etmedi ama Henri bir an için kendi ekranına baktı

Odadan çıkmadan önce sola dönüp "Blackrock" diye bağırarak evin önüne doğru ilerledi. İş yerinden biri aradığında bu şekilde cevap verdiğini öğrenmişim. Çiftlikten biri aradığında ise ilk ismiyle cevap verirdi.

İki adam da odadan çıktığında Randall elinde iki farklı şişe tutuyordu. "Biramız var."

Yerdeki yavru köpek yığınınına baktım ve sol elini işaret ettim. Kapağı açtı ve dostça ama çok da dostça olmayan gülümsemesiyle uzattı. Bir daha beni koklayıp koklamadığını sormadı, ben de konuyu açmadım. Randall çok ama çok iyi biriydi ama benimle ne kadar ince bir çizgide yürüdüğü gözümünden kaçmamıştı. Ani ve yavru köpeklerin aksine, ellerini kendine ve vücudunu neredeyse sürekli bir metre uzağımda tutuyordu.

Bu yüzden onu hayali potansiyel eşler listemden çıkarmıştım bile.

Randall'dan şişeyi alırken, kanepelerden birine yayılmış, bacaklarını önüne uzatmış sessiz sarışın adama baktım. Onu bilerek görmezden geliyordum. Elinde zaten kendi şişesi vardı ve daha önce olduğu gibi, bakışlarının beni odanın içinde takip etmesi konusunda ihtiyatlı davranmıyordu.

Neden tanıdık geliyordu?

Bir cep telefonu daha çalmaya başladı ve bu sefer Randall kendi telefonunu çıkardı. "Randall... Evet... Evet... Birazdan orada olacağız... Evet, yardım getireceğim." Kıkırdadı, sonra aramayı sonlandırdı. "Constance düştü ve yardıma ihtiyacı var. Ani, benimle gelir misin? Giyinmesi gerekiyor ve onu çıplak görmemi istemiyor."

"Evet." Ani diğer adama doğru bir bakış attı, göz temasları devam ediyordu ve emin olmadığım bir şey anlatıyordu. Neredeyse kırılğan görünen bir gülümsemeyle bana döndü. "Birazdan geri döneceğiz Nina."

"Elbette," dedim. "Burada olacağım."

Göz kırptı. Sonra adama bir kez daha baktı ve beni rahatlatmayan bir yüz ifadesi takındı.

Randall da ona ters ters baktı, Ani ve Randall ayrılmadan önce birasından uzun bir yudum aldı, sağa dönerek arka kapıdan çıktı, kapı arkalarından çarparak kapandı.

Neredeyse donmuş şişeden tek bir yudum almayı başarmıştım ki tanımadığım bir ses "Sen nesis lan?" diye sordu.

Neredeyse tahmin edilebilirliğe kıs kıs gülmek istiyordum. İnsanlar, insanlar, insanlar.

Ona cevap vermek ya da onunla ilgilenerek zamanımı boşa harcamak yerine, olması gerekenin yarısı kadar bile keyif almadığım bir yudum daha aldım.

Ne yazık ki benim için, ipucunu almadı.

"Ne sorduğumu duydun mu?" diye bir kez daha denedi sarışın adam.

Onu biraz daha görmezden gelmeyi düşündüm ama içimden bir ses bunun istediğim etkiyi yaratmayacağını söylüyordu. Bu yüzden ona bakmadan, "Seni duydum" diye cevap verdim.

"Ee?" diye sordu hayatımda duyduğum en sinir bozucu, en yetkili ses tonlarından biriyle. Talepkârlılığıyla anında sinirime dokunan o seslerden biriydi. Otoriterlik vardı, bir de pasif-agresiflik vardı.

İnsanların beni sevmesini istedim. Uyum sağlamak istedim. Ama ne pahasına?

Buraya geldiğimizden beri, çocuklar dışında kimse bana ne olduğumu sormadı ve kimse beni gözle görülür bir şekilde dışlamadı. Bu güzel bir şeydi.

Ama buraya geldiğimizde tam da korktuğum tepki buydu.

Ve onu bırakmayacaktı.

"Dinliyor musun? Bilmeye hakkım var," diye iddia etti kurt adam.

Bir dereceye kadar haklıydı, ancak gerçeği bilmek istediğine ne kadar inanırsa inansın, sorusunu yanıtlamaya hala hazır değildim.

O yapmadı.

Sadece bunu henüz bilmiyordu.

Kaçınmaya çalıştığım şey de bu farkındalıktı.

Bu da, çok kaba davranmasına rağmen "gereken bir şey değilim" derken kibar yüzümü takınmam gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca, bilekliğim takılıydı, zaten kokumu alabilecek gibi değildi.

"Bu benim soruma cevap değil."

Yanağımın içini ısırđım ve sabrımı korumaya çalıştım. Anlayışımı korumaya çalıştım. Kibar olmak için elimden geleni yaparak ona, "Öyle değil ama sorduğun şey kişisel ve kaba," dedim. Hatta kendime burayı neden işletmemiz gerektiğini hatırlatmak için anlık serotonin desteğime -uyuyan Duncan'a- baktım.

Yardıımı oldu ama yeterli değil.

Özellikle de adam alay ettiğinde.

Biramdan bir yudum daha aldım ve Duncan için tekrar denedim. "Bakın, büyükleriniz bu bilgiyi kimseyle paylaşmak zorunda olmadığını söyledi ve umarım isteklerime saygı duyarsınız." Ne kadar nazik olabildiğimi gördünüz mü?

Yine de yeterince hoş değil.

"Eğer saklayacak bir şeyin , neden kimseye söyleyemiyorsun?"

Elimdeki şişeye odaklandım, hayal kırıklığının beni alt etmesine izin vermemeye çalıştım. Tuzağa düşürülmekten hoşlanmıyordum. Yüzleşmek de bana göre değildi, en azından gayet iyi bir gün geçirirken. Spencer'ın bana duygularımı incitecek bir şey söylemesi bir şeydi, sinir bozucu biriyle uğraşmak başka bir şeydi... çok sinir bozucu.

"İnsanlar bir olduğunda bir şeyler saklarlar," diye etti sarışın.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Haksız değildi. Aynı zamanda, hayal etmediğimi bildiğim bileklikli ihtiyarı düşündüm. Franklin'in umurunda mıydı? Bundan şüpheliydim. Ama ihtiyarı düşünmek bile onun büyüğü doğasına olan merakımı yeniden alevlendirdi. "Neden bilmen gerektiğini düşündüğünü anlıyorum," diye ikna etmeye çalıştım. "Ben senin gibi değilim. Öyleymişim gibi davranmayacağım ama umarım bana güvenebileceğini anlamışsındır. Herkes ne için buradaysa ben de o yüzden buradayım. Oğlumu güvende olabileceği güzel, sakın bir toplumda büyötmek istiyorum."

Adamın ifadesi karardı *ve bu hiç hoşuma gitmedi*. "Seni tanımıyorum. Sana güvenmeme gerek yok," diye tükürmek üzereydi.

Büyüm göğsümde dalgalandı. "Alınma ama ben de seni tanımıyorum ve sana güvenmek için hiçbir nedenim yok. Yaptığın şey taşaklarının ne kadar büyük olduğunu sormamla aynı şey, tek fark umurumda değil çünkü onları görmek istemiyorum, aynı şekilde soyum da seni etkilemiyor," diye cevap verdim, neredeyse tüm bu süre boyunca dişlerimi sıkarak.

Adamın kulakları pembeleşmeye başladı. "İçimizden biriyle evlenmek zorunda kalacaksın. Kim olursa olsun, bilmek zorunda kalacak."

"Elbette yapacak, ama herkesin yapmasına gerek yok, buna siz de dahilsiniz."

Gözleri kısıldı, ağzı neredeyse büzüldü ve sanki dişlerini sıkıyor gibiydi.

Eğer sineceğimi düşündüyse, hiç şansı yoktu. Phoebe'nin kurtadamların yanında gergin olmaktan kastettiği şey bu muydu? Bazıları böyle davranıyorsa, şaşılacak bir şey yoktu. Bu adam sadece saldırgan değil, tam bir pislikti.

Ve zorbalardan gerçekten hoşlanmazdım.

Adam eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, tüm yüzü, enerjisi çok agresifti. "Bana neyi bilip neyi bilmemem gerektiğini söyleyemezsin."

Bu tartışmayı kazanamayacaktım. Bunu biliyordum. Kazanamazdım. Bu MFer bu kadar dik kafalıyken olmaz.

Ama iyi davranmam gerekiyordu. Ne kadar kaba olursa olsun bir düşman istemiyordum. *Bu Duncan için.* Hayatının en güzel zamanını geçirmişti. Burada geliyordu. Buraya ihtiyacı vardı.

İnsanlar ebeveyn olmanın zor olduğunu söylediklerinde, daha iyi bir insan olmak gibi küçük şeylerden hiç bahsetmezlerdi. Bir yabancıyla evlenmek, yalakalık yapmanın yanında hiçbir şeydi.

Henri'nin nötr yüzünü en iyi şekilde taklit etmeye zorlayarak tüm dikkatimi sarışına odakladım. Onu bir yerlerde gördüğümü biliyordum. Kendi tarzında yakışıklıydı. Zindeydi, Henri'den daha fazla sakalı vardı ama gözlerinde çok ama çok belirgin olan kötü bir parıltı vardı.

Bunu saklamak mümkün değildi: O kesinlikle bir pislikti.

"Adın ne senin?" Sormak zorundaydım.

"Dominic."

İrkilmemeyi başardığımdan emin değildim. *Bu yüzden tanıdık geliyordu.* Lokantadaki aynı adamdı. Henri'nin kışındaki diken... pençe. Şaşırmadım. Prensip olarak ondan hoşlanmamak için adını bilmeme bile gerek yoktu.

Phoebe'nin ona verdiği tepki pek çok şeyi açıklıyordu.

Henri'nin derisinin altına girebiliyorsa, bunu başkalarına da yapabilmesine şaşmamalı.

"Ee?" diye sordu haftalar önce Henri'yi yumruklayan adam, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Güzel koktuğunu söylüyorlar. Sen zencefilli çörek falan mısın?"

Gözlerimi devirmedığım için bir madalyayı hak etmiştim. "Hayır, ben zencefilli kurabiye kadın değilim." Şimdi de Pinokyo'nun gerçek olup olmadığını mı soracaktı?

Ondan yayılan küçümsemeyi hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Sen bir öcü müsün?" *Dominic* bir dakika sonra küçük, iğrenç bir alaycılıkla alay etti. "Çünkü herkes öyle düşünüyor."

Benimle alay ediyor, bunun mümkün olmadığına ikna olmuş gibi "öcü" diyordu. Hayatımda daha önce hiç bu kadar kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemek istediğimden emin değildim. Ama yapmadım. Onun yerine tek söylediğim, "Kimsenin ne düşündüğünü umursamayacak kadar yaşlıyım." oldu.

Küçümsemesi daha da kötüleşti. "Henri bizi aptallar gibi nehir canavarını aramak için koşturdu ve sen aynı gün ortaya çıktın. Kimse senin hakkında bir şey bilmiyor ve izin mi veriyorlar? Bunun ne anlamı var ki? Bize yardım edeceksin.

çocuklarımızı yetiştirmek. Onların sizden korunmaya ihtiyacı olmadığını nereden bileceğiz?"

Kimsenin bana istemediğim bir şeyi yaptırmasına izin verecek değildim, özellikle de bu pisliğin.

Bu şekilde değil.

Her ne kadar bana tahammül etmesini ve buradaki herkesin de aynısını yapmasını istesem de, bunun gerçekleşmesi için geriye doğru eğilmeyecektim. Buna o anda karar verdim.

Duncan için her şeyi yapardım ama bir sık kafalının bana sebepsiz yere kaba davranmasına izin veremezdim.

Gözlerinin içine baktım ve muhtemelen söylemem gereken son şeylerden birini ağzımdan kaçırdım: "Çocuklara asla bir şey yapmam. Ama onlara zarar veren insanlar? Bana zarar verenler? Onlar için aynı şeyi söyleyemem."

Daha önce pembe olan yüzü, konuşmamı bitirdiğimde mercan rengine dönmüştü. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Seni tehdit etmiyorum. Sana söylüyorum." Arada büyük, çok büyük bir fark vardı.

Ve o başladığında çenemi kapamalı ya da odadan çıkmalıydım, bunu o zaman biliyordum, ama artık çok geçti, bu yüzden şimdi bunu atlatmak zorundaydım.

Odanın diğer ucunda, oturduğu yerden kalktı. Tahminimce benim 1.80 boyuma karşılık o 1.80 boyundaydı. Benden en az elli kilo fazla olmalıydı.

Durduğum yerden birkaç adım ötede dururken, "Bu bana bir tehdit gibi geldi," diye itiraz etti.

Belki de öyleydi ama gözümün önünden çekilmesi gerekiyordu. "Kimseyi tehdit etmeme gerek yok."

Bir adım daha attı ve artık göz temasını kesmeme imkân yoktu.

Ona meydan okuduğumu biliyordum. Davranış problemi olan tedirgin bir kurt adamdı. Çoğu insan için bu durum berbat bir fikir olurdu.

Ama bana karşı bu kadar saldırgan ve kabaysa, diğer insanlara karşı nasıl davranırdı? Onları da buldozer gibi ezmeye çalışır mıydı? İçimden bir ses bunun yeni bir şey olmadığını söylüyordu. Bu konuda çok iyiydi.

Dominic bir adım *daha* yaklaştı. "Kiminle konuştuğunu biliyor musun sen?"

Göz teması kurabilmek için başımı arkaya eğmiştim. Öfke midemin derinliklerinde zonkluyordu ve büyüm içimde yeniden alevlenerek bana

Her zaman orada olan bir parçası. *Bu boku almana gerek yok*, Matti bana söylerdi.

Kanıtlanamayan gereken hiçbir şey yoktu. Hiç kimseye. Özellikle de ona.

Ama tüm bunları bilmeme rağmen kendime engel olamadım. Bir zorbadan ne kadar hoşlanmadığımı görmezden gelemezdim.

Ben de sesimi alçaltarak "Buradaki sorun kiminle konuştuğunu bilmemen, kıymetlim" dedim.

Bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Onu şaşırtmıştım. Belki de şok etmiştim.

"Oluyor?" Henri'nin sesi odayı bir savaş baltası gibi yarararak geçti.

Neredeyse geri adım atacaktım ama Dominic'in bunu onun yüzünden yaptığımı düşünmesi riskini almak istemedim. Önümde alnı çatılmıştı. Hâlâ öfkeliydi ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Daha önce orada olmayan bir şey.

Pascal'ın babası odanın arkasından, "Dom Nina'nın gözünü korkutmaya çalışıyordu," diye cevap verdi.

Ne zaman geri gelmişti? Ne zamandır buradaydı? Onu fark etmemiştim ya da duymamıştım.

"Ve sen orada öylece dikiliyorsun?" Henri hışımla odaya girerken karşılık verdi.

"Yardımına ihtiyacı yoktu," diye karşı çıktı baba, tanıdık bir beden tam önüme geldiğinde, o kadar yakındı ki ona yer açmak için geri geri gitmek zorunda kaldım.

Ama artık dinlemiyordu. En azından Pascal'ın babasını.

Dikkati Dominic'in üzerindeydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Henri'nin sesi düz ve soğuktu, eğildim ve yanağım kolunun yanına geldi.

Dominic ile neredeyse burun buruna duruyordu.

Henri onun alanındaydı, her şey yüzündeydi, birkaç santim daha uzundu, vücudu daha iriydi, Henri'nin ifadesi, Spencer'ın bir pislik olduğu gün onunla uğraşırkenki ifadesinden bile daha sertti.

Çok kızgındı.

O anda onu tanımlamak için çileden çıkmış kelimesini bile kullanabilirim.

Ama her ne kadar ön sıradan bir koltuk için para ödemeye razı olsam da Henri'nin birine karşı büyük ve kötü davranması -çünkü biliyordum, içinde olduğunu biliyordum, o sessiz yoğunluk beni kandırmıyordu- istediğim şey bu değildi. Kendim ve diğer tüm küçük patatesler için ayağa kalkmaya çalışıyordum.

pisliğin gözünü korkuttu. Fluff'un bu pislikten hoşlanmamak ve onunla tartışmak için yeterince nedeni vardı. Kolay lokma olmamak için bunlara daha fazlasını eklememe gerek yoktu.

Her şeyden öte, Henri'nin hayatını zorlaştıran bir kişi daha olmak istemiyordum. Mecbur kalmadıkça böyle bir arkadaş olmayı reddediyordum ve bu durumda? Buna değmezdi. Dominic buna değmezdi. Belki Dominic'e düşünmesi için bir şeyler vermiştim, belki de vermemiştim ama artık bunun bir önemi yoktu. Elimi yüzümün yanındaki oyulmuş pazulara koydum ve fısıldadım, "Ben iyiyim Henri. Bu hikâyedeki küçük domuzun ben olmadığımı bilmiyor."

Sözlerim üzerine başı döndü. O berrak gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki gerginliği gördüm. *Öfkeyi*. Sadece kızgın ya da sinirli değildi; öfkeden kudurmak üzereydi.

Bunun iyi bir anlamı olamaz.

Bunu ben yapmıştım ve düzeltmem gerekiyordu. Bu yüzden dikkatini bana yönelttiğinde aklıma gelen ilk şeyi yaptım: Ona göz kırptım. Sonra kolunu sıktım.

Fluff göz kırptı.

"Büyük Çene efsanesini duymamış," diye fısıldadım, hâlâ durumu yatıştırmaya çalışıyordum.

İkinci kez göz kırpışı daha da yavaştı ve tam dikkatini dağıtmak için başka bir yorum bulmaya çalışacakken Henri o kadar alçak bir sesle homurdandı ki omurgamda hissettim. "Defol git buradan, Dom."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tartışmaya başladı Dominic, Henri hırlayarak kafasını diğer adama çevirmeden önce.

Ses ellerimi karıncalandırdı, kötü anlamda değil. Bende bir sorun vardı. Henri'nin koluna doğru eğilip ona baktım.

Henri o ölümcül ses tonuyla, "Seninle ne yapıp yapmadığın hakkında konuşacağız," diye mırıldandı.

"O iyi," diye yanıtladı pislik. "Karşılık veriyordu. Korkmuyordu."

Henri'nin yüzü karardı ve gözbebeklerinin büyük beyaz bir köpekbalığı gibi büyüdüğünden oldukça emindim. "Haklısın, değildi. Eğer öyle olsaydı, bu iş çok daha farklı olurdu." Sesi daha da korkutucuydu, tamamen düz ve duygusuzdu.

Ben de onun yüz hatlarını bu kadar iyi kontrol etmesinin etkileyici olduğunu düşünüyordum. Düşük ses seviyesinde korkutucu olmakta daha da iyiydi. Ben

yakamı boynumdan çekme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

En yeni koruyucum öne doğru eğilerek diğer adamla tekrar burun buruna geldi. "Gitmene izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce evine git."

Dominic'e bakmadığım için giderken suratını asıp asmadığını göremedim. Ayak seslerinden sinirli olduğu anlaşılıyordu ama siktir et o adamı. Büyüsünü hissetmeyi bıraktığım anda nihayet bir adım geri attım ve Pascal'ın babasının bize yaklaştığını gördüm.

Ne kadarına kulak misafiri olmuştu? Dominic'i tehdit ettiğimi duydu mu?

Özür dilemek için ağzımı açtım ama göz göze geldiğimizde yüzüne küçük, çok dikkatli bir gülümseme yayıldı.

Kapattım.

O dikkatli gülümseme tam bir gülümsemeye dönüştü. Gözünde bir damla yaş var mıydı? "Ona karşı koyuşun çok fena oldu."

Kimdi bu insanlar?

Cevabımı toparlamam bir saniye sürdü. "Teşekkür ederim...?" Yüzümün sıcak olduğunu hissettim.

"Hiç kariyer yapmayı düşündün mü?"

Henri'nin eli aramızdan kalktı ve Pascal'ın babasını işaret ederek keskin bir "Hayır" dedi. Diğer adam gözlerini devirdi ama iki elini de havaya kaldırdı.

Henri bir an için onu süzdükten sonra elini bıraktı, boğazındaki çizgiler esnedi. "Yavruları kaldırmama yardım eder misin?" diye sordu, sesi hâlâ homurdanıyordu ama Dominic'le uğraşırkenki kadar yoğun değildi.

Kiminle konuştuğundan emin değildim ama Pascal'ın babası ve ben yavru köpeklerle doğru ilerledik.

Ama Duncan'a giderken Agnes'in gözlerinin açık olduğunu fark ettim. Onu yakaladığım anda gözlerini kapatmıştı. Bütün bunları duymamış olmasını diledim. Kötü örnek olmak istemedim.

Tek küçük nimet, en azından Duncan'ın her şey boyunca uyumuş olmasıydı, bu da genellikle benimle çok uyumlu olduğu için bir sürprizdi. Yorgun olmadığı zamanlar öyleydi. Pascal'ın babası oğlunu aldı, Henri sahte bir uyku çeken Agnes'i omzuna aldı ve ben de çöreğimi taşıdım. Pascal arka kapıdan çıktı, ama Henri ve ben diğer tarafa gittik; sessizlik boğucu değildi, ama midemde küçük bir düğüm bıraktı.

Umarım bana kızmamıştır.

Henri odasına yönelirken ben de gün geçtikçe ağırlaşan küçük bedenimle merdivenleri çıktım.

Oğluma sarıldım, düşüncelerim kendisinden daha küçük insanlara sataşmayı seven o aşağılık kurda geri döndü.

Keşke bilseydi....

Odamıza döndüğümüzde, Duncan'ı yatağın ayak ucuna yatırdım ve battaniyesini üzerine örttüm. Sonra telefonumu alıp bir fotoğraf çektim. Tam Sienna'ya mesaj atıyordum ki kapı çalındı.

İçimi çektim.

"Neden iç çekiyorsun?" Henri'nin sesi diğer taraftan geldi ve bana bir kez daha burada yaşayan hiçbir şeyin saklanamayacağını hatırlattı, hele ondan hiç.

Bu dünyadaki hiçbir şey beni Henri Blackrock'un hayatımdaki en meraklı kişi olmasına hazırlayamazdı.

Kapıyı açtığımda oradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş.... öyle bakıyordu.

Kaşlarını kaldırdı ve kaşlarıyla bana tekrar neye iç çektiğimi sordu.

Omuzlarım düştü. "Yaptığım şey için bana zor anlar yaşatmanı bekliyordum," diye cevap verdim.

Kaşları biraz daha yukarı kalktı. "Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silktim.

"Dom'u tanıyorsam, bunu o istemiştir." Henri başını yana eğerek güçlü çenesini gösterdi. "Geri adım atmadığına sevindim."

"Öyle misin?" Gözlerimi kıstım. "Neden?" Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu ya da belki de o kadar paranoyaktım.

"Çünkü artık herkes gerçeği öğrenecek." "Bazen inatçı olduğumu mu?"

Yanaklarındaki kaslar gerildi. "Seninle uğraşılmaması gerektiğini," diye açıkladı.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Ne bugün, ne yarın, ne de bir milyon yıl sonra.

"Biz güce hayranız." Kendi kendine başını salladı. "Aferin sana."

Ben bir şey söylemedim. Her ne kadar mantıklı olsa da verdiği destek beni çok şaşırtmıştı. Haklıydı, kurtadamlar gücü bir armağan olarak kabul ediyorlardı ama zayıf olanları da kabul ediyorlardı. Eskiden daha kolaydı.

Çocuk. O zamanlar kurallar tamamen farklıydı. Çocuklar her şeyden önce el üstünde tutulur ve korunurdu.

Şimdi mi? Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ve bu noktada hâlâ sır olarak saklamak istediğim birkaç şey vardı... Henri'nin aramıza girmesinin nedeni de buydu.

Yine beni korumaya çalışıyordu.

Çenemi kaldırdım. "O... kişiye karşı beni savunduğun için teşekkür ederim." Daha çok bir moron gibiydi ama kulaklarım yüzünden diplomatik olmaya çalışıyordum.

Arkadaşım olarak görmekten hoşlandığım adam bana baktı. Gerçekten bana baktı. Uzun ve ciddi bir incelemeydi bu, içim kıpır kıpır oldu çünkü az önce yaptığının iyi bir şey olduğunu söylemesine rağmen aklımdan neler geçtiğini anlayamadım. Alnı çatıldı ve sesi kısıldı. "Büyüdüğünde ne olacağını merak ederdim."

Öyle mi?

Avucunu ağzından aşağı doğru çekti. "Büyün nihayet devreye girdiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

İşte yine utangaç hissediyordum. "On altı."

Sonunda gerçekleştiğinde bu onu da benim kadar şaşırtmış görünüyordu. Asla olmayacağını düşünmeye başlamıştım, belki de herkesin kokumla ilgili olarak sürekli dile getirdiği o "farklı şey" bir tesadüftü. Yarı insan olduğumu varsaymıştım ve bu yüzden beklentilerimi düşük tutmuştum. Belki de bu yüzden büyümlü bir çifte teslim edilmişim.

Efsanevi varlıkların insanlardan çocukları olmazdı çünkü miras aldıkları ve sonunda dönüşecekleri şeyi saklamak mümkün .

Diğer büyümlü varlıkların insan yerine geçebilen çocuklarına gelince, onlar hakkında pek bir şey yoktu. Mitolojide yarı-tanrı çocuklarla ilgili bulabildiğim hikâyelerin çoğu mutlu sonla bitmiyordu. Bildiğim kadarıyla, belki onlar hakkında da hiçbir şey değişmemişti. Belki de bazıları, ebeveynlerinin kim olduğuna bağlı olarak, kendilerinde farklı bir şeyler olduğunu hiç fark etmemişlerdi bile.

Sonra olan oldu.

Annemle babam gecenin bir yarısı, ay gökyüzünde parlak ve dolunayken odama dalmışlardı, çünkü odada farklı bir koku almışlardı.

Ev. Orada olmaması gereken bir şey. Daha önce hiç orada olmamış bir şey.

Değişen tek şeyin ben olduğumu görünce kimin daha çok şaşırdığından emin değildim.

Bir an uyanıktım, her zaman olduğum gibiydim. Sonra uykuya daldım ve uyandığımda vücudumda daha önce var olmayan bir his vardı. Karnımda çok sakın bir kelebek varmış gibi hissettiren bir şey.

O zamandan beri beni terk etmemiştir. Görmezden gelmek ya da belki de birlikte yaşamak daha kolay hale gelmişti... elimden geldiğince. Sihrimin ne anlama geldiğini öğrendiğimizde, orada değilmiş gibi davranabilsem de, onu her zaman kontrol altında tutmam gerektiğini hemen kabul etmek zorunda kaldım.

Neyse ki sinirli biri değildim; en fazla saçma sapan konuşurdum. Kimsenin kötülüğünü istemezdim ve kesinlikle bir savaşçıdan çok bir aşkıttım.

En azından sevdiğim biri tehlikeye girene kadar, o zaman, içimde sahip olduğum şey olmasa bile, birine işkence etmenin bir yolunu bulurdum.

"Büyünün ne anlama geldiğini sormuyorum, ama üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu soruyorum," diye açıkladı, muhtemelen yüz hatlarımdaki panik sınırını görmüştü. "Doğurganlık yönünün istemsiz olduğu hakkında bir şeyler söyledin. Hepsi bu kadar değil, değil mi?"

Tereddüt ettim ama sonra başımı salladım.

Soyumu sormaması, bazı belirsiz şüpheleri olabileceğini gösteriyordu. Belki de benim bir chihuahua olduğumu düşünüyordu; en büyük ya da en kötü olmayabilirim, ama bu beni ayak bileklerinizin ve ulaşabildiğim her şeyin peşinden gitmekten alıkoymayacaktı.

Henri endişeli görünmüyordu.

Ama öyleydim. Çünkü bu konuda konuşmak istememiştım ve o da bende diğer büyülü insanlardan farklı bir şeyler olduğunu hissediyor olabilirdi. Buradaki herkese istediğim kadar endişelenmemelerini söyleyebilirdim ama çiftlik sakinlerini koruduğunu en başından beri açıkça belirtmişti.

Isırığının havlamam kadar büyük olup olmadığını ya da sadece blöf yapıp yapmadığımı bilmek istiyordu. Peki ne söylemem gerekiyordu?

Yalan söyleyemezdim.

Ben de kıpırdandım ve omuz silktim. ", üzerinde kontrol sahibi olmaktan daha karmaşık, tek yapman gereken bir kurt olmak istediğini düşünmek gibi

ve olur. Öyle değil mi? Peki Henri'nin bu versiyonu olmak istediğinizde nasıl geri dönüyorsunuz ve kıyafetleriniz üzerinizde oluyor. Vücudum değişmiyor. Doğurganlık üzerinde hiçbir kontrolüm yok." Bu bana cücelerin yorumlarını hatırlattı. Buna geri dönebiliriz. "Olduğum şeyin diğer kısımları? Bunu içimde hissediyorum ve ellerimi gıdıklamasına izin verip vermemeyi ben seçiyorum." Bu mantıklı mıydı?

Öyle olduğundan emin değildim. Tam olarak değil ve "Ellerin gıdıklanıyor mu?" diye mırıldandığında bunu doğruladı.

Başımı salladım.

Sormak istedi. Öğrenmeyi istiyordu ama ben henüz ona söylemek istemiyordum. Arkadaş olmak için doğru yoldaydık ve benden hoşlandığından emindim. Birlikte aksini düşünemeyecek kadar çok zaman geçirmiştik.

Ondan hoşlanmıştım. Bunu inkâr edecek değildim. Ama bu duyguların hiçbiri, her şeyi değiştirebilecek küçük bir gerçeği, yani bana verilen "hediyelerin" diğer aktif kısmını paylaşmak için yeterli değildi.

Henri bir elini ensesinde gezdirdi, yüzü dikkatliydi. "Çoğu insan Dominic'i sevmez. Öfkeli biri ve yeterince saçmalayarak istediğini elde etmeye alışmış. Buradaki sakinlerin yarısı ondan uzak duruyor. Ama sen oradaydın, korkmanı gerektirecek bir şey olmadığını biliyormuş gibi ona meydan okuyordun."

Ona verdiğim gülümseme çok zayıftı ve o da bunu biliyordu.

Burun delikleri alevlendi ve bana o kadar uzun süre baktı ki, ne sakladığımı bilmeyi neden hak ettiği konusunda bana ders vereceğinden emindim. Ama yapmadı. "Burada kanıtlayacak hiçbir şeyin yok Nina, kim ne derse desin." Sesini alçaltmadan önce çenesi gerildi. "Agnes sana ailesi hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey." Üzerinde blok harflerle Oregon yazan turuncu tişörtümün yakasını çekiştirdim. "Merak ettim ama bu konuyu açmadım. Hâlâ ilişkimiz üzerinde çalışıyoruz."

"Seni uyarmak için bu konuda bir şeyler söylemeliydim." Beni uyarmak mı?

"Dom, Agnes'in babası." Bunu itiraf etmek ona pahalıya mal olmuş gibiydi. "Bu biraz karışık."

"Sarı saç şimdi mantıklı geliyor ama...."

Nedense çenesi daha da sıkılaştı. "O ve Agnes'in annesi onu doğurduklarında bir ilişki içinde değillerdi. Annesi gençti ve onu büyütemedi.

Onu Dominic'e verdi...." Avuç içi yukarı kalktı ve boğazını avuçlamadan önce ağzının üzerinde sürüklendi. "O artık bizim," diye özetledi.

"Onu ele mi verdi?" Fısıldadım.

"Haklarından vazgeçmesi için ona imza attırdık."

Sesimi daha da alçaltarak ona bir adım daha yaklaştım. "O biliyor mu?"

"O biliyor. Kokusunu alabiliyor," diye açıkladı. "Bunu ondan hiç saklamadık."

"O sik kafalının onun babası olduğuna inanamıyorum," dedim ona... inanabilirdim de. Belki de tavrını buradan alıyordu. Ama bu düşünce aklıma girer girmez, bundan daha derin olduğunu fark ettim, belki bir dereceye kadar genetikti, ama bahse girerim ilk etapta durumuna tepki vermesi gerekiyordu. Belki de.

Babasını etrafta görmek, onunla birlikte olmaktansa bir kulüp evinde tek başına yaşamayı tercih edeceğini bilmek nasıl bir şey olurdu?

Tam da o pislikten daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünürken, yanıldığımı kanıtladım.

Dişlerimi sıkma sırası bendeydi. "Birlikte vakit geçirmiyorlar mı? Hiç mi?"

"Sürü koşuları ve yılda iki kez onunla vakit geçirmeyi kabul etmek zorunda kalması dışında -eğer isterse- hayır." Henri yine diş sıkma sopasını eline aldı. "Koşulara gitmesinin tek nedeni çiftliğin güvenliğinin bir parçası olması ve bunun zorunlu olması."

"Burada onu alabilecek başka bir ailesi yok mu?" Lokantada çalışan sarışın kadını düşündüm.

Henri'nin yüzü . "Reddettiler."

Yüzümü buruşturarak Agnes'e öyle bir sarılmak istedim ki boğazım acıdı. "Bu yüzden mi sana bu kadar pislik davranıyor? Ona ondan daha çok babalık yaptığın için mi?"

Henri'nin vücudu doğruldu ve gözlerinin benimkilerin birinden diğerine sıçrayışını izledim. Ağzı biraz düzleşti. "Bu...." Diliyle yanağının içini dürtüyor gibi görünüyordu. "Tüm nedeni bu değil ama eminim bir parçasıdır. Kurallarımızın çoğunu kabul etmiyor ve çiftliği bizden daha iyi yönetebileceğini düşünüyor."

"Yani o her zaman bir pislik miydi?" Mırıldandım.

En azından bu Henri'nin ağzının seğirmesini sağladı.

"Temel olarak." Biraz gülümsedim. "Ama Agnes'in annesi şimdi nerede?"

"Buralardan değil. Ziyarete geldiğinde tanışmışlar. Denver'dan olabilir, bilmiyorum." Umurunda değildi, onun için fark etmiyordu, ima ettiği şey buydu.

İçimi çektim. "Şimdi onun için çok kötü hissediyorum ama o adam...." Aramızdaki elimi kaldırarak yumruğumu salladım, böylece ne demek istediğimi sessizce anlayabilirdi.

Yine sıırttı. "Saç kremi çubuğunu hak etmiyor." "Daha çok içine tükürölmeıi hak ediyor," diye kısı kıs güldüm.

Ağzının köşesi kasıldı, ama bunu yapar yapmaz ifadesi tekrar kayboldu. "Gözünü ondan ayırma. Havlayıp duruyor ve iyi bir güvenlik görevlisi ama Ani'yle arasını bozdum. Korkmuyor olabilirsin ama birinin seninle yüz yüze gelmesi fikri hoşuma gitmiyor."

"İyi olacağım, Fluff," diye onu temin etmeye çalıştım, ama daha cümlemi bitirmeden başını sallamaya başladı.

"Yaralanmanı istemiyorum, sadece fiziksel olarak değil," dedi Henri ve bunu yaparken gözlerimin içine baktı.

Bu gece onlarla birlikte o odaya girdiğim için pişman oldum. Dominic saçmalıklarına başladığında oradan uzaklaşıyordım tüm bunlar önlenebilirdi. Daha büyük bir insan olsaydım.

Benim için endişelenerek gerçekten iyi davranıyordu.

"Anlıyorum. Onunla arama mesafe koymaya çalışacağım," diye söz verdim.

Yüz hatları çarpıktı. *Ne olduğunu bilmek istiyordu.* Ondan ya da Spencer'dan uzaktan korkmamak bir şeydi. Bir bataklık kocakarısını korkutmak başka bir şeydi ama o moron yüzüme bakıyordu. Nefesinin kokusunu alabiliyordum ve bu beni uzaklaştırmaya yetmemişti.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum çünkü bana yaptığı saçmalığın aynısını yaparak daha önce kaç kişinin gözünü korkutmuştu?

O parlak turuncu-kahverengi gözler yüzümde gezindi, alnı yeniden çatıldı. "İnsanları doğurgan yapıyorsun ama aynı zamanda senden dört kat daha büyük varlıkların ödünü koparıyorsun," dedi, müdahaleci çizgiyi mükemmel bir şekilde yürüyordu.

Küçük bir parçam bunu inkar edebilmeyi diledi, ama bir peni için, bir pound için. Omuz silkerek geçiştirdim. "Bunun gibi bir şey mi?"

Cevabım kafasının içinde dönüp durdu ve kelimelerimi birbirinden ayırarak nasıl bir araya geldiklerini anlamaya çalıştı. Nasıl bir anlam ifade edebileceklerini. Ona söyleyemedim çünkü ben de bilmiyordum.

"Kimsenin benden korkmasını istemiyorum," diye itiraf ettim. Daha doğrusu *onun* benden korkmasını istemiyordum. Matti korkmuyordu. Sienna da öyle. Ama beni *taniyorlardı*.

Henri korktuğunu söylemedi. Korkmadığını da söylemedi. Yaptığı tek şey beni izlemeye devam etmektir. Bir süre sonra ağzı düz, küçük bir çizgi haline geldi.

"Bak." Ağzımdan çıkmak üzere olan sözleri söylediğime pişman olmamayı umuyordum. "Dominic ne isterse düşünebilir. Kendini daha iyi hissetmek için kapısına rünler çizebilir ama... Benden korkmanı istemiyorum, Fluff. Hepsi bu."

Gözlerinin açılmasına bakılırsa belki de bunu söylememeliydim ama nedense bunu ona itiraf etmek beni rahatlatmıştı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ama muhtemelen pek fazla şeyden korkmuyorsun, değil mi?" Sesimde, tenimde ve ruhumda gerginlik vardı. "Sanırım korkutacak ya da zorlayacak pek bir şey yok. Belki Agnes. Bazen bana bakışları korkutucu oluyor. Bakışları kilitlenmiş durumda."

Konuyu değiştirmeye çalışmama bak.

Neyse ki ya cömert davrandı ya da benden korkması fikri o kadar saçmaydı ki bu kadar çabuk untabildi.

"Gençken zorbalığa maruz kalmadım. Şimdi...?" Ağzının kenarından dünyaya belli belirsiz bir yarım gülümseme yayıldı ki bu, tam bir gülümsemeden hoşlandığım kadar hoşuma gitti. "Yavrular bunu telafi ediyor."

Kendim hakkında konuşmayı bırakmama izin verdiği için evrenin onu on ömür boyu kutsamasını umuyordum. "Sanırım Duncan'ın henüz cevap verememesi iyi bir şey."

Henri'nin gözleri etrafımda dolaşarak kapının yanına gitti ve yatağın üzerinde baygın yatan yavru köpeğe bir göz attı. "O iyi bir yavru."

"Öyle," diye kabul ettim. En iyisi.

Tekrar bana odaklandı, çenesi gergindi. "Bu konuyu herkesin önünde açmak istemedim ama yaşlılar cücelerin bu geceki ziyareti hakkında seninle konuşmak isteyecekler."

Ah. Bu yüzden buradaydı. "Doğru." Dik durdum. "Seninle onlar hakkında konuşmayı planlıyordum ama sonra aşağıda olanlar oldu...."

"Bilmem gereken bir şey söylediler mi?"

"Anlamadığım o kadar çok şey söylediler ki Fluff," diye kestirip attım, kafamdaki listeyi gözden geçiriyordum. "Bugün iki kişiydiler, klanlarının en yaşlıları. Benim yanımda olmak için orada olduklarını mı söylediler?"

Onun için standart olan o küçük kaşını kaldırdı ve ben de başımı salladım.

"Hayal görüyor olabilirim ama bana çocuk sahibi olmalarına yardımcı olabileceğimi düşünmüşler gibi geldi. Sonra babamdan bahsettiler - DNA babam, kurt adam olan değil - ve öldüğünü düşündüklerini ama ölmediğini duyduklarına nasıl sevindiklerini anlattılar?" Tek bir nefeste geveledim, konuşmanın geçtiği andaki kadar bunalmış hissediyordum. "Muhtemelen yanlış kişiye sahip olduklarını söyledim ve öyle olmadığını iddia ettiler. Bahsettikleri kişinin o olduğunu söylediler."

Yanağımın içini ısırđım ve son kısmı attım. "Obsidiyenin büyüü onlardan saklamadığını biliyor muydun?"

Kara kaşları bir milimetre daha yukarı kalktı ve histerinin eşiğindeki insanlarla uğraşmaya alışkın olmalıydı çünkü saçmalamamdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. İlk olarak "Bunu bilmiyordum," diye cevap vermeye karar verdi.

Başka bir şey daha hatırladım. "Ayrıca güneydeki 'kardeşlerinin' bir noktada DNA annemle birlikte yaşadıklarından da bahsettiler ve ben onları böyle anlıyorum. Bu nasıl oluyor?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Cücelerin uzun hafızaları olduğu söylenir. Hakkında bilmediğimiz çok şey var." Durakladı. "Bir keresinde bitkilere inanamayacağınız şeyler yapabilen bir adamla tanışmıştım. Açıklaması olmayan şeyler yapabilen başka varlıklar da duydum." Bunu gözlerimin içine bakarak söyledi. "Sokağın karşısında yaşayan adamı hatırlıyor musun? Göz bandı olan?"

"Ah, evet. Ailemin onun kim olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Henri yavaşça başını salladı. "Düşündükleri kişi o, Nina."

Ben de bundan korkuyordum. Aslında korkmuyordum ama.... "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Eğer bu adam anlatılanların yarısını yapmışsa, aynı anda hem korkulan hem de saygı duyulan biri olmasına şaşmamak gerekirdi. İyiliksever bir tanrı olarak bilinmiyordu.

Bir zamanlar adı Odin olan bu adamın New Mexico'nun küçük bir kasabasına nasıl ve neden geldiğini ise asla anlayamayacaktım

ya da.

Henri çoktan yoluna devam etmişti. "Cüceler hiç isim söylemedi mi?" Sesi neredeyse umutlu geliyordu.

"Hayır, ama ona gecenin oğlu diyorlardı." Omuz silktim.

Henri bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Yaşlılar ne hakkında konuştuğunuzu soracaklar. Onları gördüğünüzü söylemek zorundayız ama gerisi bekleyebilir."

Bana yalan söylememi mi söylüyordu?

Yüzümdeki soruyu görmüş olmalı ki ekledi: "Biliyor musun? Bana anlattın. Bu yeterince iyi. Eğer bir şey söylemek istiyorsan, senin etrafında olmak istemelerinin bir şeyi nasıl değiştireceğini ya da bir şeyi nasıl ele vereceğini anlamıyorum."

Tekrar çalışmaya başlamadan önce tıraş olması gereken kısa, siyah saçlarla kaplı kalın boğazına odaklandım. "Burada olmamızı mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Olmayacak." Başını iki yana salladı. "Hiçbir konuda yalan söylemiyorsun. Sana sorun olmadığını söylüyorum; eğer bir sorunları varsa benimle konuşabilirler. Tamam mı?"

Bakışlarım tekrar onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve gördükçe daha da güzelleşen o iri kemikli yüzün her bir parçasını içime çektim. "Ben de senin başının belaya girmesini istemiyorum."

"Yapmayacağım," diye söz verir gibiydi, ifadesi çok ciddiydi. "Ve başkalarının saçmalıklarına katlanmak zorunda değilsin. Kimsenin sana bir şey söylemen için baskı yapmaya hakkı yok, onların bile, onları ilgilendirmiyorsa. Bir dahaki sefere bir sorun olduğunda bana haber vereceksin."

Bana sormuyordu. Yapacağımı söylüyordu.

İçimden bunu halledebileceğim konusunda ısrar etmek geliyordu ama teklifi, benden hoşlanmasını isteyen yanıma bir şeyler yaptı, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve "Beni destekleyecek misin?" diye sordum. Sanki buna inanamıyormuşum gibi.

Belki de yapamadığım içindir.

Yanağındaki kaslar esnedi ve o güzel gözleri etimi yakıp içime işledi. "Yapacağım," diye onayladı.

Teklifini ciddiye aldım ve başımı salladım.

Ve sonra muhtemelen hayatımın geri kalanında kafamda dönüp duracak olan sözleri söyledi. "Ne olduğunu bilmeme gerek yok, çünkü görüyorum ve senin için endişelenmiyorum, Cricket." Dakikalar önce o pislikle aramda bir bariyer gibi duran göğüs kafesi kalktı

ve düştü. Henri Blackrock, "Sende hiç de korkutucu bir şey yok," diye iddia etti. "Anladın mı?"

CHAPTER FOURTEEN

Duncan'ı düşürdüğümde bir şeyler döndüğünü anlamıştım.

Agnes kreşten çıktı ve Pascal'ı bana utangaç bir şekilde el sallarken yakaladı.

Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde onun hakkında öğrendiklerime göre, vücudundaki utangaç kemikler insanların kulaklarında bulunan küçük kemikler kadardı... tabii başlangıçta varsa. Jenny Greenteeth olayının olduğu gün Matti'nin yanında ne kadar sessiz olduğunu saymadım çünkü konuşkanlığını çalan şeyin utangaçlıktan çok şok olduğunu hissediyordum.

Yine de onun dalgası üzerine çok fazla düşünmedim. Aklımda başka şeyler vardı. Biyolojik ailem, cüceler ve onların gizemli arzuları, Henri, Duncan ve o pislik Dominic gibi şeyler. Agnes da. Ve hemen ardından vardiyama başlamam gerekiyordu.

O öğleden sonra, bir gece önce tüm aksiyonun yaşandığı odada çalıştıktan sonra, çocuk odasına gittiğimde bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğini anlamıştım. Çünkü kapının küçük penceresine geldiğimde, her bir yavru köpek düzgün bir şekilde oturuyordu, bazıları arka ayakları üzerinde, bazıları da insan kışları üzerinde bacak bacak üstüne atmışlardı.

Ama *hepsi* kapıya bakıyordu. Her biri. Küçük kulakları arkaya ve aşağıya doğru kıvrılmıştı. Gözleri parlak.

Tüm çocukları aynı anda en iyi davranışlarını sergilerken hiç görmemiştim.

Orada kollarını kavuşturmuş duran Maggie'ydi, öğretmenleri. Sanki beni bekliyormuş gibi el salladı.

Kapıyı müdürün odasına gider gibi açtım ve bütün yavru köpekler kuyruk sallamaya başladı. İçlerinde en siyah olanı en hızlıydı ve

Elimde olmadan önce Duncan'a bir öpücük gönderdim, sonra da çok yavaş ve temkinli bir şekilde "Merhaba? Her şey yolunda mı?"

Küçük gıcırtilardan çok daha derin olanlara kadar her "awoo" sesi bana cevap verdi ve beni sırttırdı. Keşke zil sesi olarak kaydedebilseydim. Çok tatlıydı.

"Her şey yolunda," diye cevap verdi Maggie. Uzun boyluydu, 1.80 civarındaydı, yapısı bana bir pin-up modelini anımsattı ve onun ne tür bir büyümlü varlık olduğunu tekrar merak ettim. Sonra kendime böylesine iyi bir insanın neden Spencer'ın radarında olabileceğini sordum. Bu da Henri için listemdeki bir başka soruydu. "Hayran kulübünle bir anlaşma yaptım ve onlar kendi anlaşmalarına sadık kalırlarsa ben de kendi anlaşmamama sadık kalacağıma söz verdim."

Yanağımı kaşıdım, bunun yarısının ne anlama geldiğinden emin değildim. "Pekâlâ... Neler oluyor?" "Hayran kulübü" mü demişti? Odadaki kuyruklar daha da hızlı sallandı.

Tatlı Shiloh, hala tüm çocuklar arasında en sevdiklerimden biri, çünkü o en nazik ve sabırlı olanıydı, konuştu. "Duyduk."

Bugün insan formundaydı, üzerinde şortu ve popüler bir çocuk video oyununun tişörtü vardı. Bu haliyle onda güzel ve zarif annesinin izlerini görebiliyordum. O bilmiyordu ama "hayatını kurtardığım" için bana hazırladığı teşekkür kartı komodininin üzerinde duruyordu. Phoebe onu lokantada konuşmamızdan bir gün sonra getirmişti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ağzımdan çıkan bir sonraki sorudan pişman olmamayı umdum. "Ne duydun?"

"Aşk!" Duncan bana gönderdi, arkasındaki güçle beni çok şaşırttı. Bunu nasıl yapacağını ne zaman öğrenmişti? Daha yüksek sesle ve daha net bir şekilde yansıtmaya başlamıştı ama bu şekilde değil.

"Hakkında...." Shiloh'nun iri kahverengi gözleri sanki tahmin etmemi istemiş gibi irileşti.

"Cüceler mi?" Denedim.

Tatlı dostumun yanındaki Pascal bir osuruk sesi çıkardı. "Hayır! Dom'a karşı koydun!" diye bağırdı ve yumruğunu bir savaş ılgılıymış gibi havaya kaldırdı.

"Evet!" Bir düzine farklı ses aynı fikirdeydi. "Bağırmak yok," diye susturdu Maggie onları.

Sadece onlara baktım. "Dom'a karşı mı çıktım?" Bunu nereden biliyorlardı? O nereden biliyordu? Uyuyordu.

değil mi?

"Evet! Herkes Dom'dan korkar," diye cevap verdi Pascal normal bir ses tonuyla ve sanki bu bir gerçekmiş gibi başını salladı.

"Hayır, babam değil," diye ekledi beş yaşlarında bir çocuk, dev çocuklarından biri.

"Franklin değil," diye araya girdi biri.

Genç çocuklardan biri, "Henri değil," diye karşı çıktı.

Pascal o kadar coşkuyla başını salladı ki, birine karşı çıkmamın onları nasıl ve neden bu kadar heyecanlandığına inanamadım. Dom gerçekten de o kadar pislik biri miydi? Kişiliği ona karşılık vermeme kutlayacak kadar rezil olabilir miydi?

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. *O MFer küçük arkadaşlarıma kötü mü davranmıştı?*

"Bunu nasıl yaptın?" diye bağırdı arkadaki büyükçe bir çocuk, sonra da yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, bağırıyorum Bayan Maggie."

"Özür dilediğin için teşekkür ederim, Jurgis." Maggie'nin bana karşı ifadesi özür diler gibiydi. "Onlara sadece sana istediklerini sorabileceklerini ama senin hiçbir şeye cevap verme zorunluluğun olmadığını söyledim. Bütün gün konuşabildikleri tek şey buydu."

"Babam Dom'un çok kızgın olduğunu söyledi... ve babam bir deniz komandosuydu ve neredeyse herkesten daha sertti ve ondan hoşlanmıyordu... ve babam yüzüne vurduğunda *hiçbir şey* yapmadığını söyledi," Pascal kelimeleri birbiri ardına, hızlı bir şekilde tükürdü, yüzü çok geniş, masum ve heyecanlıydı. "Hareket etmedin. Gözünü kırpmadın. Hiçbir şey yapmadın."

Gülümsedim ve sonra daha da geniş gülümsedim. Çünkü bu şekilde ifade ettiğinizde....

"Nasıl?" diye sordu küçük çocuk. "Neden kimseden korkmuyorsun? Nasıl kimseden korkmayabilirim? Çünkü annem beni çok korkutuyor. Babamı da korkutuyor." Nehir kocakarısından bahsetmedi ve bunun kasıtlı olduğunu hissettim.

Güldüm. İşten sonra buraya gelmeyi tam da bu yüzden seviyordum. Çocuklar çok çılgınca şeyler söylüyorlardı. "Ben de annenden biraz korkuyorum Pascal. Bazı şeylerden korkarım ama pek çoğundan değil."

Kesinlikle Dom gibi insanlar değil.

Birkaç çocuk "Ne gibi?" diye bağırdı.

Şimdi sorduklarına göre, onlarla ilgili olabilecek tek bir şey bile düşünemedim.

Yüzümü buruşturdum. Örümcekleri öldürmedim, karanlık benim arkadaşım sayılırdı, yükseklikler iyiydi. Vergiler ve kredi notları hakkındaki şakamı anlamadılar. Neden aklıma bir şey gelmiyordu?

"Gördün mü!" Pascal manyak gibi gülerek bağırdı. "Gördün mü!"

Yemin ederim, kurt adam çocuklarında bir sorun vardı. Delirmişlerdi. Büyükler deliydi ama küçükler daha da kötüydü. Matti'yi neden bu kadar çok sevdiğime şaşmamalı.

Onu özlemiştim. Ziyarete gelmeyi planlamıştı ama iyi iş yapan sözleşmeleri vardı ve buluşmamızı erteliyorduk. Bu ilk kez olmuyordu ve para kazanıyor olmasına seviniyordum. "Dinle, bazı şeylerden korkuyorum, sadece şu anda hiçbir şey düşünemiyorum.

Ve korkmakta yanlış bir şey yok. Ama Dom'dan neden korkuyorsun?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak ve cevabına bağlı olarak dün gece olanları tırmandırmak zorunda kalmayacağımı düşünerek sordum.

"Çünkü o kötü biri!" diye bağırdı arkadan biri.

Tepki vermemek için elimden geleni yaptım ama.... "Çok kaba!" dedi başka biri. "Sopamı kırdı!"

"Bana sinir bozucu olduğumu söyledi!" diye ekledi bir başka çocuk.

Dünyada kim bu küçük sevgililere kötü davranabilir ki?

Birinin benzin deposuna su koymam gerekecekti.

Pascal yana doğru kaymaya başladı. "Sen," daha da yaklaşırken sesini en hafif fısıltıya düşürdü, "süper güçlerin var mı?" Öne doğru eğildim ve kollarımı çılgın hayal gücüne sahip küçük, koca ağızlı kurda doladım. Ve küçük, koca ağızlı kurt tereddüt etti

Cılız kollarını bana dolamadan önce sıfır saniye.

Tekrar fısıldadı, "Öyle mi?"

Ben de "Hayır ama keşke olsaydı" diye fısıldadım.

Vücudu sarktı ve gülmemek için kendimi zor

tuttum. "Özür dilerim."

Bana daha sıkı sarıldı. "yok."

Nemli bir burun başımın yan tarafını dürttü ve Duncan'ı orada bulmak için kaldırdım. Patisini dizime koydu. Kıskanmış mıydı? Bir kolumu Pascal'ın etrafından ayırdım ve kendi yavruma dolayarak onu kendime yaklaştırdım.

Ne olduğunu anlamadan etrafımı birden fazla köpek yavrusu sardı ve bir şekilde hepsine sarıldım - Agnes hariç, o geride kaldı ama onunla göz teması kurup gülümsemeyi ihmal etmedim.

Bu konuşmanın onu nasıl etkileyebileceğini düşünmemiştim bile. Lanet olsun. Bunu telafi edecektim. Amacım onu bizimle daha fazla şey yapması için yanımda getirmektir. Devam eden temkinliliğinin beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Şimdilik sarıldım ve kucakladım, sonra üçüncüler ve dördüncüler için gelen birkaç çocuk ve yavru daha vardı ve ben kimdim ki hayır diyecektim?

Tüm bu süre boyunca Duncan kucağımın yarısına kadar oturdu, sahiplendi ama talep etmedi ve arada sırada yanıma gelen arkadaşlarını yaladı.

Belki de herkesin beni sevmesine ihtiyacım yoktu. Belki de sadece gerçekten önemli olan birkaç kişiye ihtiyacım vardı. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

"İŞTE HAYAT BU DUNKY." O gecenin ilerleyen saatlerinde zevkle iç çektim.

Bana doğru döndüğünde Duncan'ın ağzından bir parça kuru et sarkıyordu. *"Evet," diye onayladı, ağzı gülümsüyormuş gibi görünecek şekilde şekillenmişti. "Aşk."*

Yatağın karşısında oturan tanıdık ama farklı yüze bakıp içimi çektim. Kulakları daha uzun, çenesi biraz daha genişti. Daha uzun boylu olduğu ve kaburgalarının daha kalın olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Alevi bile daha büyüktü.

Büyümenin iyi bir şey olduğunu kendime hatırlattım, son iki yıldır hayatımın merkezinde olan çocuğu gözümün önüne getirerek.

Ve bugün harika bir gündü. Bir parçam hâlâ kreşteki sahnenin etkisindeydi, bir saat içinde muhtemelen hayatımın bazı dönemlerinde bütün bir yıl boyunca aldığım dan daha fazla kucaklanmışım. Çocuklar en iyileriydi ve onları bu kadar harika yetiştirdikleri için tüm ebeveynlerine teşekkür etmek istedim.

Şimdi, içlerinde en sevdiğim çocukla, daha da güzel bir güne dönüştü, diye düşündüm, yorganın altında daha da derine inerken, yanımda onunla güzel ve rahat bir şekilde sokulurken, gerçekte muhasebeci olmayan bir muhasebeci hakkında bir film izlerken bacaklarıma sarılmıştı.

Bir elimle poposunu kaşıdım ve daha yüksekte durabilmek için sırtımın ve başımın arkasındaki yastıklara daha iyi açtım.

"Bu hafta sonu biraz kurutulmuş tavuk yapmalıyız diye düşünüyordum. Sen ne düşünüyorsun?" Kucağımdaki kuru et torbasına uzanarak sordum ve

bir parça alıyordum. Yanımda bir tabak elma dilimi ve hindistan cevizi yağıyla yapılmış tatlı patates cipsi vardı. Dunky'nin en sevdiğı atıştırmalıklar.

"Evet," diye cevap verdi hemen, kuru etini kemirmeye geri dönmüştü. Sesimi alçalttım. "Agnes'e biraz versek sorun olur mu?" Duncan televizyona olan odağını bozmadan, "Evet," diye cevap verdi.

Aşk göğsümde daha da parlak bir şekilde iek açtı. "Sen iyi bir çocuksun, bunu biliyor musun?"

Kapı alınmadan bir an önce başını kapıya doğru çevirdi. "Henri?"

Sonunda büyüünün güçlü varlığını hissederek seslendim. Bu farklıydı, büyük ve , aynı zamanda vahşi ve sağlamdı. Tıpkı onun gibi, bir bakıma.

Kapı önce çatladı, sonra beklediğim adam kapı aralığında belirince daha da genişledi. Parlak saçlarından duş aldığı belliydi. Koyu yeşil pijama pantolonu ve beyaz iç gömleği beni şaşırtmıştı. Onu hiç bu kadar erken yatmaya hazır görmemiştim.

"Merhaba, Fluff. Ziyaretçi beklemiyordum." Koltuk altıma sıkıştırdığım battaniyeyi ve vücutuma dağılmış atıştırmalıkları gösterdim, kurutulmuş sığır eti tam anlamıyla göğsümde oturuyordu.

Henri kapının hemen içinden başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Yorgun görünüyordu; sesi de öyle geliyordu. Kahvaltıya ya da akşam yemeğine gelmemişti ve ben de bugün izinli olduğunu sanıyordum.

Biraz doğrudum. "Her şey yolunda mı?"

Bakışları odada dolaştı, Duncan'a, annemle babamın fotoğraflarına, komodinlerin üzerindeki Matti ve Sienna'yla bize, sonra şifonyerin üzerine yığılmış oyuncaklara takıldı. Sonunda turuncu-kahverengi gözleri tekrar bana döndü, tam o sırada ensesini avuçladı, sert kasları ince beyaz gömleğine yapışmıştı. Meme uçlarının sertleştiğini fark etmemiş gibi davrandım. "Dünden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Evet, iyiyim, teşekkür ederim." Bir saniye onu izledim, sonra bir saniye daha düşündüm. "Bizimle bu filmi izlemek ister misin? Daha on dakika oldu." Göğsümü ve tabakları işaret ettim. "Atıştırmalıklarımız var ve çarşafları bugün yıkadım." Yanımdaki yatağı okşadım ve ona gülümsedim. "Komik bir şey yok. Söz veriyorum."

Ağzına yayılan belli belirsiz gülümseme kalbime fazla dokundu. Özellikle de bana en yakın

Gözlerinin etrafındaki koyu halkalara. Son zamanlarda ne kadar uyuyordu?

"Eğer istersen," diye teklif ettim. "Burada kimse seni aramaya gelmez. Kapının altına bir şey sıkıştırabiliriz, böylece kimse açamaz."

"Hâlâ arayabilirler," diye haber verdi bana, pantolonunun pamuğuna bastıran telefonun belirgin açılarının olduğu cebine dokunarak.

"Evet," dedi Duncan durup dururken. Artık Henri'den korktuğunu düşünmüyordum ve bu noktada onu Agnes'in beni sevdiğinden daha çok fark etmişim ama onu bizimle takılmaya davet edecek kadar sevdiğini fark etmemişim.

Bu çok ilginç.

"Duncan bile seni davet ediyor," diye Henri'ye tercüme ettim, şaşkınlığımı yüzümden belli etmemeye çalışarak. "Yine de baskı yok, Pofuduk Ekselansları." Kararını verdiği anı gördüm ve Henri o uzun bacaklarının üzerinde doğruca gelip yorgani arkaya doğru çekerken Duncan'a yaklaştım. Milyonlarca kez yapmıştı ve yatağa tırmanıyordu.

Yatağıma.

Örtülerin üstünde değil, *altında*.

Yastıkları ayarlamak için bir saniyesini ayırdı, benim yaptığım gibi sırtını yatak başlığına dayayacak şekilde destekledi, ama daha düz bir şekilde, tüm bunlar olurken Duncan ve ben onu izlemiyor gibi davranmaya bile çalışmadan izledik.

Bir yanım gerçekten evet demesini beklemiyordu ama göz göze geldiğimizde gülümsedim ve içinde kurutulmuş et olan çantayı uzattım.

Bir parça almak için uzandı ve etmeden yemeye başladı, gözleri yarı yarıya . O turuncu-kahverengi irisler bana doğru kaydı.

Torbayı tekrar uzattım ve iki şerit daha aldı.

Bir parçasını bitirdikten sonra "Neden bu kadar iyi?" sordu. "İçine sıvı duman ya da şeker katmıyorum." Göz kırptım.

Bakışları hâlâ benimkilere kilitliydi, o güçlü beyaz dişleriyle bir ısırık daha aldı.

Silikon torbayı aramıza koyarak tekrar televizyona döndüm ve parmaklarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Duncan iki kez baktı ve ben ona bir parça daha kurutulmuş et uzattım, o da televizyona döndü, kurutulmuş eti pençelerinin arasında tutuyordu.

Göz ucuyla Henri'nin biraz sonra bir elma dilimi aldığını gördüm. O kadar derin bir iç çekti ki, bir sıcak hava balonunu şişirebilirdi. Zavallı Fluff.

İki reklam sonrasına kadar kimse tek kelime etmedi.

"O bileziği hiç mı?" diye sordu durup dururken.

İrkildim ve sanki ezberimde değilmiş gibi boncuklardan birine dokundum.

"Bazen, ama o kadar sık değil."

"Hmm" demesi beni en az "Benim yanımda takmana gerek yok, biliyorsun" demesi kadar hazırlıksız yakaladı. Uzun bir duraklama oldu. "Şu anda kulüp binasında sadece biz varız."

Parmağımı bandın altından geçirip bir kez çektim. Ama... Bıraktım. "Teşekkürler, Fluff. Belki başka bir zaman."

Duncan'inkiyle aynı anda dikkati kapıya yönelmeden önce dudakları biraz aralandı. Donut'ımın kuyruğunun havaya kalkması dışında. Sallamaya başladı.

"Evet," diye seslendi telepatik olarak, aynı anda Henri de sesini yükseltti, "Uğur Böceği?"

Agnes?

Kapı tokmağı dönmeden önce bir duraklama oldu ve aralıkta küçük bir yüz belirdi.

Agnes'in yüz hatlarındaki uzak ifade kalbimi tuhaf hissettirse de yüz ifademi olabildiğince eşit tuttum. Yaşına göre çok soğukkanlıydı. Fazla soğukkanlı. "İçeri gel, Mini Kurt," diye seslendim ve onu içeri buyur ettim.

Gözleri Duncan'dan bana ve Henri'ye kayarken vücut dili ciddi bir utangaçlık içindeydi.

Yorganın üzerinden parmaklarıma uzanan Henri de olsa, onun parmaklarına uzanan ben de olsam, sırtları birbirine değiyordu ve aynı olduğumuzu anlamak için Duncan'ın telepatisine ihtiyacım yoktu. İkimiz de onun neden burada olduğunu

Ve ikimiz de kalmasını istedik.

Ondan bu kadar hoşlanmamalıydım. Bunu biliyordum. Bu zaman ve enerji kaybıydı ve bunun için fazla hassas bir kalbim vardı. Ama o anda kendime ona karşı bir şey hissetmememi, onun nasıl bir adam olduğuna hayranlık duymamamı söylemek, yapabileceğim en zor şey gibi görünüyordu. Hayatımın geri kalanında sol elimle yazacağımı söylemek gibi. Gözlerimi kısmadan rimel sürmek gibi.

"Neye ihtiyacınız var?" Henri kibar bir ses tonuyla sordu.

Üzerinde oyuncak ayılar olan leylak rengi pijamalarını giymiş, parmak uçlarına kadar yükselmişti. "Seni arıyordum," diye cevap verdi, sesi sessizdi ve güvenmediği insanları ısırmaya çalışan yan gözlü çocuğa hiç .

"Sera nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu ona.

Yere bakmadan önce hızla başını kaldırıp bize baktı. "Ona mutfağa gideceğimi söyledim."

"Onlarla ortadan kaybolman hakkında konuşmuştuk," diye azarladı onu, boştaki eliyle telefonunu çıkarmaya başlamıştı bile.

Hâlâ benimkine dokunmayan.

"Özür dilerim," dedi, sesi o kadar da üzgün gelmiyordu... sadece tereddütlüydü. "Başın belada değil Uğur Böceği, ama bunu yapamazsın. Bu seni endişelendiriyor.

Geceleri nerede olduğunu bilmezsek bize zarar verirsin." Henri ekran kilidini açtı ve mesajlaşma uygulamasını açtı.

Biliyordum çünkü bakıyordum.

Boğazımı temizledim ve yakalanmadan önce bakışlarımı tekrar ona kaydırdım. "Mini Wolf, bizimle takılmak ister misin?"

Sağ tarafımdaki boşluğu okşarken gülümsememeye çalıştım. "Tam burada Agnes büyüklüğünde mükemmel bir alan var." Film kanlı olacaktı ama kreşte ondan daha küçük çocukların ne tür video oyunları oynadıklarını konuştuklarına kulak misafiri olmuşum ve bunlar PG değildi.

"Evet," diye onayladı donut'im, kuyruğu hâlâ arkadaşını görünce sallanıyordu. "Duncan yapman gerektiğini söyledi," diye tercüme ettim.

Bir yetişkin zoru oynardı. Ama o çocuk bunu yapmadı. Hemen başını salladı ve yatağın Duncan'ın bulunduğu tarafına doğru ilerledi. Agnes onu okşadı, o inanılmaz kulaklarının arasına bir öpücük kondurdu ve kimsenin gözlerine bakmamaya özen göstererek işaret ettiğim yere tırmandı. Elma tabağını aramıza koydum çünkü kurutulmuş etten pek hoşlanmayan tek kişinin o olduğunu biliyordum.

En azından benim etim.

Bir saniye sonra sinsice meyveye uzandığını görmemiş gibi davranarak ellerimi kucağıma koydum.

Ama bir parmak ucu yanağımı sıyırdığında neredeyse irkiliyordum. Başımı yanımdaki adama çevirdim, dokunuşu karşısında şok olmuş gibi görünmemek için kendimi zor tuttum. *Lütfen bedenim, utanç verici bir şey yapma.*

Yardımcı olmuyordu.

Henri'nin başparmağı çene kemiğimde gezindi.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı ve sert bir başparmağıyla kulak mememi okşadı. Nefes almaya cesaret edemedim.

Ve geri çekilmeden önce eğilip iki saniye boyunca ağzını şakağıma dayadığında buna çok minnettar oldum.

O anda yüzümün nasıl görüldüğünü bilmek istemiyordum.

Ben ağzının *yüzüme değdiği* gerçeğinin şaşkınlığını yaşarken, çok kısık bir sesle, "Liseden ve New Mexico'da yaşadığım o yıldan sonra, lisansımı almak için Montrose'a taşındım, sonrasında iki yıl orada polis teşkilatında çalıştım ve Matti'nin annesi o zaman öldü," dedi. Durakladı, boğazı düğümlenirken sessizlik çok gürültülüydü. "Ne yapacağımı bilemedim, Matti'yi aldım ve buraya taşındık. İlçede bir işe girdim, sonunda sorumluluklarımı üstlendim ve o zamandan beri buradayım."

Sonunda lokantadan sonraki araba yolculuğunda sorduğum soruya cevap veriyordu. Vay canına. Vay canına. Vay canına. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim, Fluff. Hep merak etmişimdir," diye itiraf ettim, kişisel bilgilerimi paylaşmasını büyütmemek için elimden geleni yaparak.

Bana bakabilmek için başını yana çevirdi. "Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır, Matti artık neredeyse aileyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmiyor." Duraksadım. " ailenin sizin tarafıyla ilgili pek konuşmazdı."

Kaşlarını çatı. "Annesi ya da babası değil mi?"

Başımı salladım. "On yıl içinde bunu kaç kez yaptığını bir elin parmakları kadar sayabilirim."

"Matti?"

"Koca ağızlı Matti, evet," diye onayladım, çünkü kuzeninin bu davranışının büyüklüğünü biliyordu.

Kaşları daha da çatıldı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Benim hakkımda konuşmamasına şaşırmadım-"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü...." Birden biraz rahatsız görünüyordu. "Çünkü mü?"

Fısıldadım.

Henri eliyle ağzını sildi, neredeyse cevap vermemesini bekliyordum ama onun bir parçası olduğunu unuttuğum şeyi yaptı, gerçeği söyledi. "O zamanlar ona göz kulak olmakta berbat bir iş çıkarmıştım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Yas tutarken-"

Ne zaman kederlenmişti? Kime üzölmüştü?

"-Yalnız kalmak istedim, ben de ona bunu verdim. Ancak o gittikten sonra bunun benden istediğı şeyin tam tersi olabileceğini düşündüm."

"Senin hakkında ne bana ne de Sienna'ya tek bir kötü söz söylemedi," dedim. "Seni seviyor. Eminim yaptığın şeyi takdir ediyordur. Bu çok zor bir durumdu."

O kaslı omuzlardan biri inip kalktı. "Burada mutlu değildi. Mümkün olduğunca çabuk ayrıldı."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu," diye açıklamaya çalıştım. "O ailesini seviyordu, Fluff. Hayatı bir gecede değişti. Hepsi bu kadar. Bir başkasının kırık kalbi için kimsenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, o bir şehir çocuğu. Bana yemek teslimatı ve iki günde bir kargo olmadan yaşayamadığını söyledi. *Beyaz bir kanepesi var.*"

Yana doğru yuvarlandı. "Beyaz bir kanepesi mi?" diye tekrarladı inanamayarak.

Başımı salladım. "Arabasının içi de beyaz, inanabiliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Kirleniyor mu?"

"Dolaplarında bir buharlı temizleyici buldum."

Ağızından bir huff çıktı ama hemen ardından köşesi yukarı kalktı. "Hala çok küçük bir pislik. İlk grilerim o benimle yaşamaya başladığında ortaya çıktı."

Uzanıp şakağının yan tarafına dokundum, orada siyah saçlarının arasına karışmış birkaç gümüşü tel vardı. Onları daha önce hiç fark etmemiştim ama o kadar çok da yoktu. Ama bu fırsatın kaçmasına izin veremezdim. "Bunlar mıydı...?"

Gözlerini kısma şekli Agnes'in ifadelerini tam olarak kimden öğrendiğini gösteriyordu. "Bahse girerim diğer tarafta Spencer'a boktan konuştuğun ve sana bir ağaç fırlattığın için birkaç tane vardır."

Şaka mı yapıyorduk? "Pardon?" Ona özür dileyen bir bakış atmaya çalıştım. "Üzgün olduğun tek şey ona kötü davrandığın."

Buna itiraz edemem.

Ve eğer bunun sevimli olduğunu düşündüysem, beni bunu anlayacak kadar iyi tanıyordu... Sanırım dünyada sevimli olduğunu düşünebileceğim daha kötü şeyler de vardı.

CHAPTER FIFTEEN

Birkaç gece dikkatim dağınık olduğu için Sienna'yı suçlayacaktım.

Daha sonra.

Sienna: yakışıklı çocukla tanıştın mı?

Sienna: Geleceğin Bay Popoca'sı var mı?

Aslında çiftlikte tek bir yakışıklı erkekle bile tanışmamıştım... hem de hiç. Henri'den sadece bir "erkek" olarak bahsetmezdim ve Randall'a karşı hislerim de ne yazık ki bu yönde değildi. Kreşte tanıştığım babalardan hiçbiri de listeye giremedi - hepsi çiftleşmişti.

Bu yüzden ona iki harften cevap yazmama gerek kalmamıştı.

Ben: Hayır

Sienna: O zaman neyi bekliyorsun?

Ve akşam yemeğine giderken kısa bir ıslık sesi beni etrafımda döndürdüğünde aklımda bu soru vardı.

Ne bekliyordum ki?

Henri'yi merdivenlerden inerken bulduğumda bunu düşünmek için daha fazla zamanım yoktu, koyu renk kot pantolonu ve üzerinde Lobo Springs yazan uzun kollu tişörtüyle duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Geçen gece bizimle kalıp bir değil iki film izleyen adam harika görünüyordu.

Her zamanki gibi.

Çenemi kaldırarak ona gülümsedim. "Selam, Fluff. İşten yeni mi çıktın?"

"Selam." Aşağıya bakıp biraz gülümsemeden önce başını salladı.

"Merhaba,

Duncan."

Donut'ımın kuyruğunun ucu seğirdi.

"Birkaç dakika önce eve geldim," diye açıkladı temkinli bir şekilde ve vardiyasının nasıl geçtiği hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Neredesin?"

Gidiyor musun?"

Başparmağımı koridorda gezdirdim. "Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacaktım."

"Ben de o tarafa gidiyordum," dedi omzuma dokunarak.

Sanırım birlikte gidiyoruz, diye düşündüm mutfağa doğru ilerlerken.

"Agnes bu akşam Ema ve ailesiyle yemek yiyecek," dedi bana, burun delikleri aniden genişledi, bir şeylerin kokusunu alır gibi olunca kaşları çatıldı.

Ema yaşlılardan , hatırladım. Gümüş-mavi saçlı bayan.

Franklin'in yatak odasının kapısının yanına geldiğimizde yavaşladım. sesler mutfaktan mı geliyordu yoksa ben mi hayal görüyordum? *Hayır*, evin öbür ucundan gelen bir büyü yoğunluğu hissedebiliyordum.

Kurtadamlar, hem de sürü, eğer haklıysam.

Ne düşündüğünü anlamak için Henri'ye baktım ama yüz ifadesi endişeli olmaktan çok şaşkıncı, yani kötü bir şey ya da biri olamazdı. Muhtemelen yaşlılardı. Ne de olsa cüceler konusunda bana yaklaşmamışlardı ve ben de her an bombardımana uğramayı bekliyordum.

Bu da bana etrafta beklediğim diğer şeyleri düşündürdü için.

Kulağımın arkasını kaşıdım. "Randall'ın akşam yemeği yiyip yemediğini biliyor musun?

bu gece burada mı?"

Aşağı baktı, kemik yapısı tepedeki ışıktaki göz kamaştırıyordu. "Evet. Neden?"

"Onunla bir şey konuşmak istiyordum."

İnsanlar kedilerin meraklı olduğunu düşünürdü. Kurtadamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. "Benimle konuşabilirsin."

Farkında bile olmadan hayatımı nasıl bu kadar karmaşık hale getirebildi?

Göz ucuyla ona baktım... ve o da beni yakaladı, yüz hatlarını şekillendiren şüpheli bir ifade vardı. *Suçluluk duyacak bir şey yok.* "Burada potansiyel eşlerle tanışmama yardım edip edemeyeceğini soracaktım, çünkü hepsi beni tanımak için sıraya girmiş durumda." Kıs kıs güldüm. "Anladın mı? Tanıdığım tek insanlar çocuklar ve ebeveynleri olduğu için mi?"

Henri kelimenin tam anlamıyla yavaşladı. Kaşları hafif çizgili alnı boyunca yukarı kalktı. Baktı... baktı....

Gözlerimi kıstım. "Ne?"

"Tanışmak istiyorsun..." Yanağı esnediğinde yaptığı şeyi yaptı. "Erkekler mi?"

Şeytani bir yaratığa da isim verebilirdim.

"Öyle mi?" Cevap verdim. Neden kıpırdanmaya başlamak istiyordum? Neden kendimi suçlu hissediyordum? Yanlış bir şey yapmıyordum ve yine de.... "Sienna aklıma girdi ve zamanımın kısıtlı olduğunu fark ettim. Buraya geleli bir aydan fazla oldu bile. Bir yıl hiçbir şey olmamış gibi geçecek. Kalmamız için bir yol bulmalıyım. Bazı insanların bizim kaçacağımızı düşündüğünü biliyorum ama öyle değiliz ve eğer bu benim öne çıkmamı gerektiriyorsa, o zaman"-kollarımı kaldırdım-"ben varım."

Sesinin daha önce komik çıktığını düşünmüş olsaydım bile, bir sonraki sesiyle kıyaslanamazdı. Sanki ekşi bir şey emmiş gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?"

O da mı o korkunç yavaşlığı söylemişti yoksa ben mi hayal görüyordum?

Ve işte yine suçluluk duygusu. Açıklığa kavuşturmak istemedim. Cevap verirken ona bakmak da istemiyordum, bu yüzden önümdeki duvara odaklandım. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Yok," diye itiraz etti.

Nasıl bu kadar çabuk bu kadar rahatsız hissedebildim? Yapmam gerekeni yapıyordum. Yönergeleri, tüzükleri ya da her ne deniyorsa, neyi gerektiriyorsa onu. Henri'yi çok çekici bulduğum... ve ondan biraz daha fazla hoşlandığım... ve yardım istediğim kişi *o olduğu* için garip mi davranıyordum?

Muhtemelen. Ama... yapılması gerekiyordu.

Henri'nin beni bir arkadaş olarak sevdiğini ve belki de bana bakmaktan nefret etmediğini kabul etmek benim için bir şeydi, ama benimle *evlenmesini* beklemek başka bir şeydi.

Özellikle de ona Matti'nin önerdiği şeyi söylediğimde verdiği tepkiden, kelimenin tam anlamıyla yanıt vermemesinden sonra.

Geçen gece şakağına bir öpücük konmuştu ama hepsi o kadardı.

Ve eğer bunun utanç verici olduğunu düşünüyorsam, o zaman bu benim hatamdı.

İçimdeki kıpırdanma isteğini olabildiğince derine ittim. "*Biliyorsun.* Kendimi ortaya koymam gerekiyor. Belki gidip bir push-up sütyen almalıyım ya da bikiniyle dolaşmalıyım ya da... biraz ilgi uyandıracak bir şeyler yapmalıyım." Sesimi ve omuzlarımı düşürdüm. "İnsanlarla tanışmalıyım."

En iyi arkadaşımın kuzeni bana baktı.

Şakağındaki damar zonkluyor muydu yoksa bu bir göz yanılması mıydı?

Ama gerçekten, ne bekliyordu ki? Programı olan bendim. Bütün bu çileye umutla yaklaşan bendim. Söylediklerimde ciddiymdim. Bu iş yürümeliydi ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunu biraz erteleyebilirdim ama biriyle ne kadar erken tanışırsam, onu o kadar erken tanıyabilirdim, bu bir gerçektir.

Neden bunu haklı çıkarmak için kıvranmak istiyordum ki? Henri'nin çenesi çok ince bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket etti.

Gözlerimi kırptım.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Mayoyla dolaşma," dedi.

Yanak kasları zonklamaya başladığında kendime engel olamadım. Bir ay boyunca kendime olan tüm hakimiyetimi Dominic üzerinde kullanmıştım. "Ama gidip push- up sütyen mi alacaksın?"

Her nasılsa çenesini daha da sıkmayı başardı, ben de ön kolunu dürttüm.

"Şaka yapıyorum Henri." Ona gülümsedim. "Sadece giymeyeceğim." Gözleri tavana kaydı ve ben de güldüm.

"Şaka yapıyorum!" Onu tekrar dürttüm, çünkü neden olmasın?

Çenesini indirmeden elini yüzünde gezdirdi. "Randall'a potansiyel partnerlerle nasıl tanışacağını sormayacaksın o zaman?" diye sordu, boğuluyormuş gibi çıkardığına yemin ettiğim bir sesle.

"Hayır, bu konuda şaka yapmıyorum. Sütyen ve bikini hakkında şaka yapıyordum... ve sütyensiz şey. Birinin beni ben olduğum için sevmesini istiyorum, kıyafetimden dolayı değil."

Bu onun dikkatini çekmemi sağladı, gözleri kısılmıştı. "Deri kıyafet mi?"

Başımı salladım. Göğsüm fetiş kategorisine girecek kadar küçük ya da büyük değildi. "Güçlü yönlerimin mizah anlayışım, çocuk sahibi olmaya istekli olmam ve insanlarla ilgilenmeyi sevmem olduğunu biliyorum." Her birini parmaklarımla işaretledim.

O parlak gözlerin yüzümden çıkıp köprücük kemiği bölgeme inmesi ve tekrar yukarı çıkması göğsümde komik bir şeylerin oluşmasına neden oldu. "Bunların güçlü yönlerin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şu anda ses tonun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum, Fluff," diye kestirip attım.

Elini bırakmadan önce tekrar yüzüne doğru kaldırmaya başladı, ancak açılan burun delikleri onu ele verdi.

Birisi sinirlenmişti.

"Yapmam gerekeni yapmalıyım." Midemdeki huzursuzluk hissini görmezden gelmeye çalıştım. Eğildim ve bir noktada ayaklarımızın dibine yerleşmiş olan Duncan'ı homurdanarak yerden kaldırdım. Ağırdı. Kırmızı gözleri kurt adam komşumuza dikilmişti. "Hadi Dunky, sana bir üvey baba bulmalıyız," diye alaycı bir şekilde fısıldadım.

Bana gönderdiği "*evet*" güçlü ve netti. En azından aynı fikirdeydik. O gerçekten benim ölüm kalım meselemidi.

Ama bir yere varamadan koluma dokunan bir el beni durdurdu.

Henri'nin sıcak avuç içi kolumda gezindi ve dirseğimin hemen altında durdu. Sesi alçaktı. "Neden bir şeyler yapman gerektiğini düşündüğünü anlıyorum" -kelimeleri dişlerinin arasından sıktı- "ama hiçbir şey için acele etmene gerek yok. Zamanın var."

Tartışmaya hazırdım ama eli bileğime ve arkaya doğru kaydı ve o bunu yaparken beynim kısa devre yaptı. "Ben sadece..." *Kendine gel*. Başımı bizi izleyen Duncan'a doğru eğdim. "Kalmak istiyorum, Fluff. Birini ne kadar uzun süre tanırsam o kadar iyi, değil mi?"

O inanılmaz gözleri tekrar kısıldı ve yanağındaki kaslar yeniden şişmeye başladı. "Beni dinle."

Güzel bir sesi vardı ve bu bir zorluk değildi, bu yüzden ona başımı salladım. "Kimse seni buradan atmıyor," diye büyük bir konuşma yaptı.

"Ama-"

Başparmağı dirseğimin iç kısmında damarlarımın olduğu yeri sıyırmadan hemen önce eli beni hafifçe sıktı. Henri sessizce, "Hiç kimse, Cricket," diye ısrar etti. "Sen iyi olacaksın. Duncan da iyi olacak. Üç ay bekle."

Karşı çıkma dürtüsü çok güçlüydü. Ne dediğini anlıyordum ve bana güven verdiği için minnettardım ama benim planım da mantıklıydı. Gerçek şu ki, zaman benim tarafımda değildi ve hayatımı başlatmak için beklemek istemiyordum.

Ama nedense kendimi çok suçlu hissediyordum, sanki birini aldatıyormuşum gibi... sadece meçhul insanlarla çıkmayı düşünüyordum.

Belki de bunu aşmam ve daha iyi bir zihinsel duruma gelmem gerekiyordu, böylece biriyle tanışabilir ve onu diğer insanlarla karşılaştırmayabilirdim.

Bu konuda biraz daha düşünmem gerekecekti. Artıları ve eksileri tartarak geçireceğim bir ya da iki hafta beni öldürmez diye tahmin ediyorum. Tabii başka bir kadın evlenmek için ortaya . Eğer olursa o zaman çıldırabilirdim.

Başımı salladım ve Henri'nin sanki mesele hallolmuş gibi çenesini geriye doğru eğmesini izledim.

En azından şimdilik.

Mutfığa doğru dönerek omzumun üzerinden "Geliyor musun?" diye sordum.

"Henri arkamdan o kadar yakından takip ediyordu ki, vücudundan yayılan ısıyı ve büyüünün gücünü görmezden gelmek zordu.

Bunu düşünecektim ve eğer iş o noktaya gelirse Randall'a fikrini soracaktım.

Henri benim için çok şey ifade ediyordu. Geçmişimle, tüm dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriyle bir bağım vardı ve neredeyse kurşun geçirmez olduğumu düşünsem bile burada bir kalkandı.

O benim arkadaşımdı.

Benim çok çekici, çok olgun, şefkatli, istikrarlı ve sorumluluk *sahibi arkadaşım*. Ve bu fikir neden omuzlarımın çökmesine neden oldu?

Mutfaktan gelen sesler her adımda daha da yükselirken, bir şeyler seçmeye karar verdim.

Yürümeyi bıraktım ve Henri'nin kolunun benimkine değdiğini hissettim. Yüz ifadesi endişeliydi. "Ne oldu?"

"Neden mutfakta bir sürü insan var?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ben de bunu merak ediyordum."

"Ama bir fikrin var?"

Omuz silkti ama yüzü o kadar da rahat görünmüyordu.

Duncan'a biraz daha sıkı sarıldım. "Burada kimse bana gitmemi söylemeye çalışmıyor, değil mi?"

Odaklanması kafamın üzerinden geçti.

"Bundan şüpheliyim." Lanet olsun.

Ağırlık enseme indi ve Henri başını o kadar yaklaştırdı ki gözbebeği ile çok daha açık renkli iris arasındaki koyu halkayı görebildim. "Sana daha önce ne demiştim? Kimsenin sana bulaşmasına izin vermeyeceğim. İkinizin de." Boynumdaki eli aşağı kayarak kürek kemiklerimin arasına indi. "Anlaştık mı?"

Başımı salladım.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye hatırlattı bana, belli ki bunu duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Tekrar başımı salladım ve dikkatimi tekrar mutfak kapısına çevirdim; omuzlarımdaki baskı biraz daha ağırlaştı.

"Nina, bana bak."

Baktım.

Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Bazı insanlar genetik piyangoyu kazanıyordu ve Henri bir şekilde rekor kıran bir Powerball kazanmıştı.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye ısrar etti, yüzünü biraz daha alçaltarak.

Ben bunu biliyordum, ama herkes biliyor muydu?

Henri bana bir dakika daha baktıktan sonra yavaş ve naneli bir nefes verdi ve ön koluma dokundu. "Bakalım orada neler oluyor. Birlikte."

Elini çekmeyince, mutfağa giderken elinin varlığının beni rahatlatmasına izin verdim. Duncan'ın burnu seğirmeye başladı ve havayı kokladığını duyabiliyordum. Kuyruğu çok ama çok hareketsizdi ama rengi değişmemişti.

Erkekler vardı. Hem de çok sayıda. Bir çift adalardan birinde oturuyordu, iki kişi dolaplara yaslanmıştı ve üç kişi de yemek pişiriyordu, Randall da onlardan biriydi. İkinci bakışımda adadaki iki kişiden birinin Dom olduğunu fark ettim.

Ve hepsi bize doğru odaklanmıştı.

Henri'nin ayak parmaklarına basıp "Bebeği kurtarın" diye fısıldayana kadar geri geri gittiğimi fark etmemiştim bile.

"Ne?" Bana daha da yaklaştı. Dudağının kabuğu sıyırdığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Duncan'ı al," diye tekrarladım, başımı eğerek ona baktım.

Şaka yapmıyordum ama gözleri kısılinca şaka yaptığımı düşünmüş olmalı. Ciddi olduğum konusunda ısrar edemedim başımın üzerinden odaya baktı ve sonra normalden daha boğuk bir sesle "Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

Bir "hey" ve "merhaba" korusu bize cevap verdi, ama bazı adamların birbirlerine bakarken nasıl kıpırdandıklarını kaçırmadım.

Birdenbire rahatsız mı oldular yoksa bana mı öyle geldi? "Akşam yemeği için buradayız," diye cevap verdi bronz tenli bir adam, öyle geniş gülümsüyordu ki

Henri'ye daha da yaklaştım, ta ki kendimi koltuk altına sıkıştırana kadar.

Kulağımın yanındaki göğüste hırıltıya çok benzeyen bir ses titreşti.

Poligonda Randall ellerini kaldırdı. "Onlara eve gitmelerini söyledim."

İnsanların -erkeklerin- bundan önce var olmamak yerine nihayet ziyarete gelecek kadar kibar olmalarından memnun olmalıydım, ama yapamadım. Hayır, efendim, yapamadım. Bu çok uygun oldu.

Neden şimdi?

Ama odada olumsuz duygular olsaydı Henri de Duncan da bunu hissedebilirdi. Donut'ım sıra dışı bir şey yapmıyordu, sadece kollarımda dinleniyor, odayı rahatça inceliyordu. Radarında kötü bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Ve hepsi kibar davranıp bizi selamladıkları için... Elimi kaldırdım. "Merhaba," diye seslendim.

Bir dizi derin sestten daha fazla "merhaba" ve "merhaba" yankılandı odada, ama ayağa kalkıp eski arkadaşlarımız gibi adımı söyleyen Dominic oldu. "Nina?"

Bu pislik çok kısa bir süre önce yüzüme vurmuştu. Henri'yi de yumruklamıştı, çocukların onun hakkında söyleyecekleri korkunç şeyler vardı ve aslında ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta Noel listemde yer almayacaktı. Ama saçmalamaya da başlamak istemedim, bu yüzden "Evet...?" dedim.

"Sen ve soru gibi gelen cevapların..." diye mırıldandı Henri nefesinin altından. Ona bakacaktım ama gözlerim odanın diğer ucundaki ortak düşmanımızdaydı. *Agnes'in biyolojik babası.*

Dom baş ve işaret parmağını ağzının kenarlarında gezdirerek, "Benden geri adım atmaman hoşuma gitti," dedi.

Ona baktım. Benden ne yapmamı istiyordu? Teşekkür etmemi mi?

Ama sonra Dom beni gerçekten boğan şeyi söyledi. Henri'nin boğazında boğuk bir ses çıkarmasına ve belimi avuçlamasına neden olan şeyi. Geceler önce benimle burun buruna gelen adam -ve iyi anlamda değil- "Seninle çiftleşeceğim" dedi.

"İYİ MİSİN?"

Konuşanın Henri olduğunu anlamak için gözlerime ihtiyacım yoktu. Ön kapının açılıp kapandığını duymuştum. Büyüsünün parlak alevini hissetmiştim. Üstelik tüm bunları yaparken Agnes'in gülümsemesini de yakalamıştım.

Şimdiye kadar, ondan bu tepkiyi almaya layık sadece bir kişi vardı ve kreşte çocuğu olan neredeyse her ebeveyn tarafından kucağa alındığını görmüştüm. Onlara hırlamıyordu ama yüzünde kesinlikle hiç sevinç ifadesi yoktu. Henri'yi her gördüğünde yüzünde oluşan ifadeye yakın bir ifade yoktu.

Ayrıca, çimenlerin, çam iğnelerinin ve küçük dalların üzerinde çıtırdayan ağırlığının sesini gizlemek mümkün değildi... tabii o . Ama Henri üçümüzün yattığı yere doğru ilerlerken gizlenmeye çalışmıyordu. Buzlu dondurmalarımızı yeni bitirmiştik ve sırt üstü uzanmış, yıldızlara bakıyor, etrafımızı saran tüm yaşamın sesini içimize çekiyorduk. Havadaki sihir olabildiğince güçlü değildi ama yine de duyulara bir hediye gibi geliyordu.

Saatler önce mutfakta yaşanan gerçek hayattaki TV şovunu bir kenara bırakmak kolay olmuştu.

Hala şokta olmasaydım neredeyse gülmek isteyecektim, ki Henri'nin tam olarak bunu sorduğunu anladım.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim ona... ve sonunda çıldırdım. Oturmak için dirseğimi altıma aldım ve onu tam sağımda buldum. "*O da neydi öyle?*" Nefes nefese kaldım, çatladım.

Bir yanım gülümsemesini bekliyordu, ama daha önce olduğu kadar eğlenmiş görünüyordu, ki hiç de eğlenmiş değildi. Çenesinin sıkılığından ve kaşlarının düz ve duruşundan huysuz olduğu anlaşılıyordu. Cevabı bile monotonluk sınırındaydı. "Bir avuç lanet olası aptal, aptallık ediyor."

Yemek boyunca normalden daha sessizdi. İki kez telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı, sonra telefonu cebine geri soktu, ki bu onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Matti'nin aramalarına cevap vermediğini ve ona mesaj atmasının uzun sürdüğünü duymuştum ama günün saati yüzünden böyle yapmadığını düşünmüştüm. Seyahat etmediği sürece genellikle sadece öğle yemeği saatinde ya da gece yarısı konuşmaya vakti olurdu.

Ondan önce Henri, Dominic'in beni çok şaşırtan ve adamların birbirleri hakkında konuşmaya başlamasına neden olan akıl almaz açıklamasını yaptıktan sonra mutfakta durmuş ve o emredici kurt adam sesiyle "Hayır" demişti.

Hayır. Ağzından çıkan tek şey buydu. *Hayır. Hayır.*

Sonra avuçlarını birleştirdi ve yabancılardan hiçbiri bir santim bile kıpırdamayınca sesini yükseltti: "Herkes

Randall'ın eve gitmesi gerekiyor."

Orada durmuş odadaki gerginliği içime çekmiştim, daha önce hiç görmediğim bu adamların hepsi derin derin nefes alıp verdiler ve birbiri ardına hemen mutfaktan çıkıp gittiler. Başka bir şey söyleyen tek kişi Dominic'ti, o da çıkarken, gözden kaybolmadan önce "Bunu bir düşün," diye son bir şey önermişti.

Neyse ki kurt adamların arasında büyüdüğüm için hepsinin deli olduğunu öğrenmiştim. Her birinin. Ne kadar makul ya da harika oldukları ya da olabilecekleri önemli değildi, en temel doğalarında deliydiler ve içgüdülerini tanıdığım herkesten daha fazla takip ediyorlardı. Ve bir kez kızdılar mı? Mantiğı unuttun.

Ve onlardan biriyle evlenmem gerekiyordu. En azından evleneceğim kişinin o ihtimali vardı. Bu gece mutfağa giren her erkeğin bir çeşit kurt olduğundan oldukça emindim.

Onlar gittikten sonra, Randall'ın yemek yapmasına yardım ederken odada garip bir gerginlik oldu. Ancak biz oturduktan sonra Henri'ye Franklin'le konuştuğunu ve yaşlı adamın eve doğru yola çıktığını söyledi. Tüm bu süre boyunca orada oturmuş, yarı dinliyor yarı da mutfağa gelen adamların neye benzediğini hatırlamaya çalışıyordum.

Elimden geldiğince sinsice telefonumu çıkardım ve yasadışı bir şey yapıyormuşum gibi hissederek bazı notlar aldım.

Aptal değildim. Neden geldiklerini anlamam uzun sürmemişti. Kesin olarak biliyor muydum? Hayır. Ama bulmacanın parçalarının çoğunu bir araya getirebiliyordum, özellikle de Dominic'in süper romantik teklifinden sonra.

Henri en iyisini söylemişti: Kurtadamlar güce hayrandı.

Ve bu çılgın piçler, kendimi savunmamı çekici bir özellik olarak görüyorlardı.

Toplumlarının baş belası olarak bilinen bir üyesinin önünde sinmemiştim ve bunun için bana hayranlık duyuyorlardı. Sinir bozucuydu ama biraz da komikti. Sanırım Jenny Greenteeth ve Spencer'la saçma sapan konuşmak yeterince etkileyici olmamıştı. Yine de bu Dominic hakkında çok şey söylüyordu.

Kıs kıs gülerek solumda duran Duncan'a baktım, o da sağımdaki adama odaklanmıştı. Kuyruğu aşağıdaydı. Henri'nin bunu fark edip etmediğinden emin değildim ama ben fark etmiştim.

"Kafam çok karışmıştı," dedim Henri'ye, inanamayarak başımı sallayarak.

Kalp krizi geçirmiş kadar ciddi görünüyordu. Gözleri kısılmış, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Neden orada olduklarını anlıyor musun?"

"Dominic benimle çiftleşmeyi teklif etti çünkü altıma işemedim ya da benimle çatışmaya girdiğinde geri adım atmadım. Şimdi de akşam yemeğine gelen bir grup kurt adam mı var? Hadi ama Fluffy, büyü ve DNA dışında her şeyimle kurt adamım ben." Ve fındık kısmı. Bunu düşünürken durakladım. "Tabii yanılmıyorsam, devam edip kendimi gezegendeki en büyük aptal gibi hissetmeliyim."

Boğazında kısa, sabit bir uğultu vardı. "Haksız değilsin." Whew.

"Haberin çabuk yayılacağını tahmin etmişim ama bu kadar hızlı olacağını beklemiyordum." Yanağındaki kas sanki spazm geçiriyormuş gibi tekrar tekrar şişti. "Yarın daha kötü olacağına bahse girerim."

Bir dereceye kadar dehşete kapılmışım. İlgi odağı olmak ergenliğe girdiğimden beri hayatımı yaşama biçimime ters düşüyordu. Etrafımdaki herkesten -büyülü olan ve olmayan- ne kadar farklı olduğumu öğrendiğim andan itibaren uyum sağlamak benim sloganım olmuştu. Kendinize çok fazla dikkat çekmemek daha iyiydi, bu da bana kolay geldi. Çok uzun ya da kısa değildim, çok zayıf ya da kıvrımlı da değildim. Hızlı bir bakışta, yanından geçip gittiğimde kimse beni yadırgamazdı.

Ama şimdi bu çılgın kıçlar ilgileniyordu.

Tek yapabildiğim gülmekti. Bu tam olarak istediğim değildi, ama aynı zamanda Randall'ı daha önce sorgulamaya hazır olduğum şeydi -insanlarla nasıl tanışacağım.

Ne istediğine dikkat et. Bu sözü her kim bulduysa büyü bir varlık mı diye merak ettim.

Tekrar uzandım ve masmavi gökyüzüne yayılan Samanyolu çizgisini takip ettim. İçimi çektim. "Henri?"

"Öyle mi?"

Elimi yumruk yaptığımda ellerim nemliydi. "Mutfaktaki o herhangi biri düzgün biri mi?"

Kısa kelimeyi uzatarak cevap vermeden önce net bir duraklama oldu. "Neden?"

"Çünkü." Kendimi kötü hissetmem için hiçbir neden yoktu. Rahatsız olabilirdim. Ama bu Duncan içindi. "Konuştuğumuz gibi bekleyeceğim, ama o adamlardan bazılarının geçmişini araştırmaktan zarar gelmez." Uzandım ve parmaklarımı çöreğimin batırdım. Yumuşaklığı

Vücudunun sıcaklığı da bana neden bu durumda olduğumu hatırlatıyordu. "Sonunda gizli bir göt deliğine sahip olmak istemiyorum."

Henri keskin bir nefes çekti.

" gece bir cevaba ihtiyacım yok, ama bir düşün, olur mu?" diye sordum. "Lütfen mi?"

Cevap vermedi, ama kalbimde onun istese de istemese de bana göz kulak olacak kadar iyi bir adam olduğunu biliyordum.

Belki Matti'ye bu öneriyi gizlice iletebilirdim, böylece o da benim için dedikodumu yapabilirdi. Henri'yi suçluluk duygusuyla bir şeye ikna edebileceğinden şüpheliydim ama belki onun etkisi bir şeyler yapabilirdi. En azından bir göz kırpmaya ya da başparmak indirme. Bu çok fazla çaba gerektirmezdi.

Ya da... Kıs kıs güldüm.

"Ne?" Henri bu kelimeyi de hecelerinden ayırdı.

"Sadece düşünüyordum...." Ona iyice bakabilmek için başımı eğdim. Dikkati gökyüzündeydi ama yanağının hâlâ kaydığını görebiliyordum. Belki bir gün onunla magnezyum eksikliği hakkında konuşabilirdim. "Benimle evlenmek isteseydin hayatım çok daha az karmaşık olurdu, Fluffy."

Henri gözünü bile kırpmadı. Yüzünde neredeyse tepki yoktu. Sadece yanağı saçmalıklarını durdurdu.

Biraz solmuştum.

"Ya da değil." Yıldızları daha fazla izleyebilmek için tekrar uzanmadan önce duygularımın incinmesine sadece bir saniye izin verdim. Belki de böylece yüzümde hayal kırıklığı bulmakta zorlanırdı. Eğer varsa tabii. "Seninle dalga geçiyorum."

Şaka

yapıyordum.

Öyle değil mi?

Duygularımın paylaşmamaları gereken bir şeyi yansıtmaması için Duncan'ın göğsünün parmaklarının altında yükselip alçalmasına odaklandım ve kendime utanmadığımı söyledim.

Benimle evlenmesi konusunu tekrar açmayacaktım. Dalga bile geçmeyecektim. Asla. Nokta. O an kendime söz verdim.

Bu Henri'yle çiftleşmekten bahsettiğim son sefer olacaktı. Yüzüm yanıyordu ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Ama Henri'nin en beklenmedik anda sürpriz yapmayı sevmesi gibi, uzun bir süre biraz garip bir şekilde

Sessizlik, boğazını temizledi. Sonra adımı söyledi. "Nina."

Nina ile gidiyordu. Bu iş demektir.

Neyse ki, huysuz bir müşteriye sinirlendiğimde bile müşteriye elde tutma konusunda mükemmeldim ve fırsatım olsa kendimi yaprakların altına gömecekmişim gibi görünmeyen bir şekilde cevap verdim. "Henri?" Sesim o kadar lakayt çıkıyordu ki, elimde olsa oyunculuk becerilerim için kendime ödül verirdim.

"Sen daha küçükken Matti'ye sana her zaman göz kulak olacağıma dair söz vermiştim," dedi soğukkanlı ve tarafsız sesi.

"Neden?" Dönüp ona bakma isteğimle savaştım. Beni vurduğu için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu, bunu biliyordum.

"Idaho'daki amcalarının yanına gittiği yazı hatırlıyor musun?" "Hayır."

Idaho'daki amcalarını hatırladım, çok hoş ve eğlenceliydiler.

-Ama onları ziyarete gitmesi? Asla.

"Yedi yaşlarındaydın. Onlarla kalmaya gitti... önemli değil. Seni iki hafta yalnız bırakacağı için endişeliydi. Benden sana bakmamı istedi."

Boğazımdan asla tarif edemeyeceğim bir ses çıktı ama bu saf sevgi ve duyguydu ve birden arkadaşına sarılmayı her şeyden çok istedim. Bu şimdiye kadarki en Matti şeyiydi. O zamanlar bile en iyi arkadaşım.

"Ben kabul edene kadar bu işin peşini bırakmayacaktı," diye devam etti Henri, kendi sesi çok rahattı. "Sonunda kabul ettim."

Başımı oynatmadan yan gözle bakmaya çalıştım. "Bu yüzden mi bana iyi davrandın?"

Adam şöyle bir göz gezdirdi. "Güzel mi?"

Gülüşüm *beni* hazırlıksız yakaladı. Ama ben kin tutan bir tip değildim. Peki ne yapacaktım? Benimle evlenmek istemedi diye kızacak mıydım? En azından ben konuyu açtığımda gülmemişti. Bunu bir kazanç olarak kabul edebilirdim.

Ben de bir çıtırtı yaptım ve gözleriyle buluştum. "Dur, dur, dur. Yani, bana bebek gibi davranmadın ya da prenses gibi davranmadın Henri. Asla kaba olmadın. Eğer düşersem ve etrafta kimse yoksa, kesiklerimi yıkamamı söyler ve bana bir kağıt havlu uzatırdın. Üzerime yara bandı yapıştırıp yaralarımı öpmezdin. Her zaman kibardın. Sabırlı. *Kibardin*."

Yine uzun bir sessizlik oldu. baktık ve onun aklından neler geçtiğini bilmek için hayatımın bir gününü verebilirdim.

başını salladı. Ama tek söylediği garip bir ses tonuyla "Anlıyorum" oldu.

Bana bir şey görmüş gibi gelmedi.

"Sorun değil. Sen her zaman güvenilir bir insan oldun. Gerçekten bir şeye ihtiyacım olduğunda senden isteyebileceğimi biliyordum." Karşı komşudan sonra listenin en alt sıralarında yer alıyordu ama bunu yüksek sesle itiraf etmek bana ne kazandıracaktı ki? "Bu büyük bir istekti, bu yüzden bana göz kulak olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Hayatını ve kılıcını benim onuruma adamamıştı ama bu bir şeyden daha fazlasıydı. Çoğu insanın yapabileceğinden daha fazlası. Özellikle de genç bir çocuktan.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandığına yemin edebilirim ve tekrar uzandığımda yıldızlara bakıp gülümsememe neden oldu. "Neden homurdanıyorsun?" Bir dakika önceki garip evlilik konuşmamıza odaklanmamaya çalışarak kendimi sormaktan alıkoyamadım.

"Nice-ish. Nefesimin altında hoş-muş diyordum."

Birisi sinirlenmişti. "Delirdin mi sen?"

"Hayır. Şimdi siz söyleyince ne demek istediğinizi anladım."

Başımı tekrar kaldırdığımda onu sırtüstü yatmış, parmaklarını birbirine geçirmiş ve düz karnının üzerinde dinlenirken buldum.

Ama yüz hatlarındaki ifade....

İşte yine kendimi suçlu hissettim. "Saçmalamıyorum ya da minnetsizlik etmiyorum. Bana karşı Matti'ye olduğundan daha nazık olduğunu biliyorum-"

Henri Blackrock kelimenin tam anlamıyla homurdandı. "Yardımcı olmuyor."

Yüzümü buruşturdum. "Durumu daha da kötüleştiriyorum, ha?" Ağzının kenarının yukarı doğru kıvrıldığına yemin edebilirdim. "Söylemeye çalıştığım şey... evet, vay canına, ne şekilde söylersem söyleyeyim, yine de hakaret gibi geliyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kabul etmiş gibi tekrar homurdandı.

Doğru olsa bile kendimi bu işe bulaştırmıştım ve bu konuda olumsuz bir şey *söylemek* istememiştim. Güzel bir şey düşünmeye çalıştım ve ağzımdan çıktıktan hemen sonra yüzümü buruşturdum. "Sen benim... hiç sahip olamadığım ağabeyim gibiydin," diye teklifte bulundu çıldırmış ağzım.

Söyleyebileceğim onca şey varken....

Bu onu bir *kez daha* çtırdattı. Kaşları tek kaş gibiydi, o kadar çatıktı ki. Çenesi o kadar belirginleşmişti ki, "Ben senin ağabeyin değilim, Nina" diye bağırırken derisinin altındaki kas çizgilerini görebiliyordum.

Ahh. "Ağabeyim *gibi* dedim. O zamanlar." Ama yine ah. İyi olan şey, küçük aşk sırrımın bir gün daha yaşamasıydı.

Her ne kadar o zamanlar bunu biliyor olsa da. Bu konuda endişelenmeyecektim.

Kolumu uzatarak ona uzandım ve elinin üst kısmına dokundum, parmaklarının uzun ve kalın olduğunu fark ettim. "Seninle dalga geçiyordum Henri. Matti hakkında söylediklerin için teşekkür ederim. Sana ihtiyacım olduğunda her zaman güvenebileceğimi bildiğim konusunda söylediklerimde ciddiydim. Hâlâ böyle düşünüyorum."

Tek kelime etmedi, ben de irkildim.

İşte yine koca ağzım. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, cüceler ilk ortaya çıktığında yavru köpeklerle kaçmaya ve seni onlarla bırakmaya hazırdım çünkü bizi koruyacağını biliyordum."

Göz kırpması kıs kıs gülmeme neden oldu ve Alaycı Henri'nin yeniden ortaya çıkması, beni kibarca alt etmesinden kalan acıyı biraz olsun dindirdi. "Beni kurbanınız yaptığınız için teşekkürler?" diye mırıldandı ama bunu yaparken ağzının kenarında hafif bir seğirme vardı.

"Rica ederim," dedim ona tatlı bir sesle, bu noktaya kadar gelebildiğimiz için rahatlamıştım.

Dudakları biraz daha seğirdi. "Sen gerçek bir veletsin, bunu biliyor musun?" "Sadece senin yanındayken, sanırım."

Ofladı ve bu beni gülümsetti.

İki saniye geçmeden, çalan telefonunun tanıdık sesi geceyi doldurdu. "Blackrock "ı keskindi.

Bu benim oturmam için bir işaretti. Henri diğer hattaki kişiyle konuşurken Duncan kucağıma tırmandığında sırtımı fırçalıyordum, göz attığımda yüzündeki hayal kırıklığı açıkça görülüyordu.

Parlak kırmızı gözleriyle bana bakan Duncan'ı ve başımı telefondaki adama doğru eğdim. Üzerine eğilerek kulağını avuçladım ve fısıldadım, "Söyle ona, bu o." Üçümüz zaten oynamıştık ama hızlı bir oyun daha oynamaktan zarar gelmezdi.

Donut'ımın kırmızı gözleri parlıyordu. "*Evet,*" diye onayladı.

Gülümsedim ve sırtından aşağı doğru uzun bir çizgi çizdim, sadece boyunun uzamadığını, artık dokunulacak daha fazla omurgası olduğunu da fark ettim.

Henri oturur pozisyona geçerek keskin bir şeyler söyledi. Elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi ve bakışlarımla hızla buluştu. Uzandı,

Avucumu trapezinin üzerine koydum ve geri çekilmeden önce bir saniye boyunca oradaki kası yoğurdum.

Eğer benim sevgime yüzünü çevirirse... O noktada ellerimi kendime sakladım.

Görüşmesini tamamlarken bakışları üzerimde kaldı, sonra telefonunu cebine geri koydu.

"İyi misin? İşe gitmen gerekiyor mu?"

"Her şey ." Burun delikleri usulca açıldı. "Yarına kadar bekleyebilecek idari bir çağrı sadece."

Başımı salladım ve gizlice Duncan'ı dürttüm. Benim parlak zekam hiçbir şeyi kaçırmadı. Ayağa kalktı, ön bacaklarını uzattı, aşağı doğru köpek pozisyonuna geçti ve çok rahat bir şekilde Henri'ye doğru koşmaya başladı.

Normalde ciddi olan adam onu dikkatle izledi, hatta köpek yavrusu dizinin hemen yanında durduğunda biraz gülümsedi.

Bacaklarımı altına aldım ve Agnes'i de yavaşça kalkarken yakaladım. İşaretleri fark etmiş olmalı. Ya da kulak misafiri oldu.

Duncan bir an için Henri'ye baktı, o inanılmaz kuyruk karanlıkta bir mum gibiydi.

Çok nazıkçe, çöreğim tek pençesini adamın diz kapağına koydu. Baş yukarıda, kuyruğu herhangi bir işaretçininki kadar düzdü. Ondan sonraki her şey çok hızlı oldu. Dunky keskin ve ani bir şekilde havladı ve göz açıp kapayıncaya kadar koşmaya başladı.

Agnes ters yöne doğru koştu.

Orada çömeldim, Kraliyet Pofudukluğu'na gülümsedim ve "Anlamadıysan seni etiketleyen oydu" dedim.

Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesinin ağzının bir köşesinden başlayıp diğer tarafa doğru uzanışını izledim. "Anladım," diye onayladı.

Zıpladım. "Sadece emin olmak istedim." Çocukların gittiği yönden başka bir yöne doğru yürümeden önce ona sııttım. İkimiz de onun önce benim peşimden gelmeyeceğini biliyorduk.

Sadece birkaç adım atabilmişim ki omzumun üzerinden "Sen hala bir veletsin" sesini duydum.

Bir velet olabilirdim ve benimle evlenecek kadar ilgilenmeyebilirdi, ama en azından onun gülümsemesine yardımcı olmuşum.

Bu da bir şeydi.

Ve bu yeterli olmalı.

CHAPTER 6IXTEEK

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten Henri'nin bir gece önce benimle. "*Bahse girerim yarın daha kötü olacak*" bir şaka gibi gelmişti.

Ertesi sabah Duncan'la aşağı inerken ona sordum, "Ne düşünüyorsun küçük çöreğim? Bugün mutfakta benimle evlenmek için kaydolmaya çalışan bir sürü erkek olacak mı?" Bunu kıkırdayarak söylemiştim. Kuyruğunun yavaşça sallanmasından ve "*evet*" derken bileğimi tatlı tatlı dürtmesinden, onun da benimle birlikte oynadığını düşündüm.

Aldığım tek uyarı, mutfağın yarısına geldiğimizde ve nihayet oradan gelen güçlü büyü varlığını tekrar fark ettiğimde oldu.

Ancak bu kez sekiz ya da dokuz uzun adam vardı ve ortalarında Franklin şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Günaydın...." Duncan bacağıma yaslanırken sözümü yarıda kestim. Kuyruğu yavaşlamıştı ve savunmacı ya da endişeli *görünmüyordu* ama küçük kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor, herkesi içine çekiyordu. Ayağıma bastı.

"Günaydın "ın farklı versiyonları cevaplandı.

Bu arada Franklin'in kaşları gözlüklerinin arkasında birbirine dolanmıştı. Bir aydan uzun süredir kayıp olan birine göre iyi görünüyordu. Nereye gittiğini sormaya hiç fırsatım olmamıştı.

"Merhaba Franklin," diye özellikle selamladım yaşlı adamı, çizgili düğmeli gömlek ve koyu kahverengi pantolon üzerine giydiği yarım fermuarlı bebek mavisi kazağına bakarak. "Tekrar hoş geldin."

Cevap verirken yüzündeki ifadenin biraz fazla parlak olduğundan şüphelenmiştim. "Günaydın Nina," diye cevap verdi gergin, çelişkili bir sesle. Bakışları

ve gür kaşları birbirine daha da yaklaştı. Genel olarak etrafını işaret etti. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Bir an için yeşil gözlü yakışıklı bir adamla göz göze geldim ve sonra kendimi tekrar yaşlı adama odaklanmaya zorladım. "Onlar mı? Dün gecedен beri."

Gruba biraz daha baktı, elleri ütülü pantolonunun ceplerine gitti. "Burada olmalarının bir nedeni var mı?"

Bileziğini unutmamıştım.

Orta kahverengi tenli ve ela gözlü bir adam yüksek sesle boğazını temizledi. "Artık kendimizi tanıtabilir miyiz?"

Franklin ona ters ters baktı.

Peki ya ben? Orada durdum, ne yapacağımdan emin değildim. Bu benim parlama zamanım mıydı? Arkadaşça davranıp onlarla konuşmalı mıydım? Doğam gereği *arkadaş canlısı* değildim... ama bu suçluluk duygusu nedense intikam duygusuyla geri geldi.

Yanlış bir şey yapmıyorum.

Ancak zaman benim tarafımda değildi ve toplumda başlangıçta seçebileceğim çok fazla bekâr erkek vardı - ilgilenebilecek olan daha da az. Ne kadar de geri çekilip odamda kaybolamazdım. Dominic hakkımda dedikodular olduğunu açıkça belirtmişti.

İnsanların benden hoşlanması normalde isteyeceğim bir şey değildi ama....

"*Yine mi?*" diye homurdandı derin bir ses.

Arkamı dönmeye fırsat bulamadan sıcak, kuru bir avuç enseme kavradı, başparmağım ve işaret parmağım boğazımın iki yanındaki tendonlara indi. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, onu hissedecek kadar dikkat etmemiştim.

Kısa bir an için ona, onun yanına geri dönmeyi düşündüm. Henri'nin tanıdıklığına ve rahatlığına... ve sonra Duncan ayakkabı bağcığımı kemirmeye başladı ve kendimi bir santim bile kıvıldamadan durdurdum.

Henri bana göz kulak olacağına dair söz vermişti, benimle evleneceğine değil. Olan oldu.

Bu yüzden tek yapabildiğim omzumun üzerinden ona zayıfça gülümsemek oldu.

-Üzerinde eşofman altı ve uzun kollu bir tişört vardı ve "Günaydın" dedi.

Adamlardan bazıları küfürlü kelimeler mırıldanmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır," diye konuştu Franklin. Başını sallıyordu. "Bundan hoşlanmıyorum. Eğer kur yapacaksak, bunu geçmişte yaptığımız gibi yapacağız." Gözlerinin bana doğru kaydığını fark etmedim.

Boynumdaki parmaklar saç çizgime kadar sıyrıldı, sıcak avuç içi tenime yaslandı.

Kendimi olduğum yerde kalmaya zorlarken Franklin, "Bu çok erken," diye devam etti. "Bir program ayarlayacağım ve eğer potansiyel sakinimizle biraz zaman geçirmek istiyorsanız, bir slot için kaydolabilirsiniz." Yaşlı adam tereddüt ettikten sonra bana acımasızlık sınırında görünen bir gülümseme paylaştı. "Eğer senin için de uygunsa, Nina. Biz bu süreci üç aydan sonra başlatmaya alışkınız."

Bu insanlar ve programları.

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım ve başımı daha coşkulu sallayabilirdim ama... Bu insanları tanı mıyordum ve tüm dikkatleri benim üzerimdeydi... ve Henri buradaydı, buna tanıklık ediyordu....

Bu çok fazlaydı.

Belki de korkaklık ediyordum. O da vardı.

Onlarla tanışmam -eninde sonunda- ve onları tanımam gerekiyordu ama bunu bu şekilde yapmak istemiyordum. Bu bir iş görüşmesinden daha kötüydü.

Henri'nin başparmağının sert ucu çenemin alt tarafını sıyırdığında başımı salladım ve çenem içgüdüsel olarak tepki olarak yukarı kalktı. Bunun bu kadar hoş hissettirmesi için hiçbir neden yoktu. Ve bu olmuyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

Franklin gözlüklerini burnuna doğru itti ve bir kez el çırdı. "Her şey ayarlandı. Herkes dışarı. Doğru düzgün tanışma faslını başka zaman yaparsınız, mutfağı doldurduğunuz ve bazılarımızın yapacak işleri olduğu bir zamanda değil." Kapıyı işaret etti. "Hepiniz dışarı."

Kimsenin gıkı çıkmadı ve yeşil gözlü adam tekrar dikkatimi çekti, bunu yaparken de hafifçe gülümsedi.

Ben de gülümsedim; kulağımın dibinden gelen derin, alçak bir hırıltı başımı yana çevirdi.

"İyi misin?" Yüzünü görebilmek için eğilmeden önce Henri'nin çenesinin alt tarafına sordum.

Göz kırptım. Gözleri kısılmış, çenesi sıkılmıştı. Boğazındaki tendonlar bile normalden çok daha fazla öne çıkmıştı ve onu daha önce de sinirli ve öfkeli görmüştüm.

Çenesine iki kez vurdum.

Kehribar rengi gözleri yüzüme dikildi, yanağındaki kas bir kez daha titredi ve sonra düzeldi. "İyi," diye neredeyse havlayacaktı.

Bu ton bana iyi gelmedi, ama eğer bağlı kalmak istediği hikaye buysa, ben kim oluyordum da ona saçmaladığını söylüyordum? Ben de o sırada

Mutfaktan çıkan adamlardan biri -her nedense hepsinin başı öne eğikti, fark ettim- durup gözlerini benimkilerle hızlıca buluşturduğunda omuz silktili. "Bugün kahvaltı hazırladım," dedi sessizce.

İrisleri yakından daha da güzeldi. Sanki gözbebeğinin etrafında bir yıldız patlaması varmış gibiydi. Biraz altın, kahverengi ve yeşil birbirine karışmıştı.

Henri, Franklin daha da sinirli bir ses tonuyla tekrar araya girmeden hemen önce adama doğru tek bir adım attı.

"Tekrarlamama gerek var mı?" diye tersledi yaşlı adam. Dudakları kıpırdamaya devam etti ama ondan sonra duyduğum tek şey bir şeydi, "ölüm dileği" gibi bir şey.

Ela Gözler irkilmiş görünüyordu, sonra hızla başını salladı ve ilerlemeye devam etmeden önce başını tekrar eğdi.

Kurtadamlar normalde bu kadar itaatkar değillerdi....

Gözbebeklerim güzel gözlü adamı odanın dışına kadar takip etti, en azından yolun bir kısmını, Henri beni korkutmadan önce. Sesi keskindi. "Ne yapıyorsun?"

Sarsıldım, yakalandım. "Vay, Fluff, onu kontrol ediyorum."

Tam o anda Henri Blackrock'un alnında şişebilen bir damar olduğunu öğrendim. Uzanıp işaret parmağımın ucunu üzerinde gezdirdikten sonra bakışlarıyla karşılaştım ve "Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

Sonra hiç ama hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Elimin kenarını ısırdı. Biraz sert bile değildi ama ısırık ısırıktı ve şok içinde elimi geri çektim. Yıllardır ısırılmamıştım. On yıllardır!

Güldüm. "Özür dilerim. Sadece çok... hantal."

Fluffy gözlemlerimden etkilenmiş gibi görünmüyordu, biraz bile. Birileri alıngandı.

Onu daha iyi hissettirmeye çalıştım. "Şirin mi?"

Franklin, ikimizin de dikkatini ona çeken bıkkın bir ses çıkardı. "Artık kahvaltı edebilir miyiz? Haberlerim ve sorularım var."

Tek huysuz olan Henri değildi.

"Evet" dedim, aynı anda Henri kabul etti.

Hazırlanmış farklı yemeklerin olduğu menzile gittiğimizde kimse fazla bir şey söylemedi.

Henri, Franklin için her şeyden biraz içeren bir tabak hazırlarken, Agnes dört ayak üzerinde mutfığa girdiğinde ben de yavrulara kahvaltılarını hazırladım. Sıcak bir beden üzerime eğildiğinde ve başımın tepesinde bir dürtme olduğunda bir porsiyon yumurtayı paylaştırmanın ortasındaydım.

Henri'nin hemen yanımda, bu kadar yakınımda olmasına göz kırptım. O... muydu? "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Saçımı mı kokluyordu?

Bir dürtme daha oldu. "Seni işaretliyorum."

Başını aşağı eğdiğinde dudaklarım aralandı.

Spencer'ı görmeye gittiğimizde yaptığı gibi kokusunu üzerime sürüyordu.

Kelimelerimi toparlamam bir saniye sürdü ve toparladığımda, yanağını tacıma bastırırken aklıma gelen tek bir kelime vardı. "Neden?"

Henri, boğazının yan tarafı kulağımı umursamazca sıyırırken beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Korunmak için."

Neredeyse boğuluyordum. "Az önce giden büyük kötü kurtlardan mı?" Mırıldandım.

Cevap vermedi.

Yaptığı şey öne doğru eğilip yanağını yanağıma değdirmek oldu, bunu yaparken nefesinin yumuşak bir pufu kulağıma çarptı. Ve sanki bunu her gün yapıyormuş gibi, ilk başta yaptığı kadar rahat bir şekilde Henri doğruldu, bana bir kez daha baktı ve sonra yanağını avuçladı. Sonra son bir kez başını salladı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi poligona döndü.

Bu kesinlikle sadece "koruma" içinmiş gibi görünmüyordu ama....

Aşırı analiz yapmanın zamanı değildi, özellikle de Franklin oradayken.

Önemli bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak Henri yüzünü bana sürttü, servisimi bitirdim ve hala gerçekten şüpheli davrandığını düşündüğüm yaşlı adamın yanındaki tabureye oturdum. Henri'den daha şüpheciydim, o da gelip diğer tarafıma oturdu ve kalçasıyla benimkini sıkıştırdı.

Bacağımyı olduğu yerde bıraktım.

Hepimiz biraz yemek yedikten sonra Franklin, "Yokluğumda kaçırdıklarımı telafi etmek istiyorum ama önce ilginı çekebilecek bazı haberlerim var Nina," dedi.

Taburenin üzerinde dönüp ona bakarken çatalımı düşürmemeyi zar zor başardım. "Duncan hakkında mı?" Sesim dengesiz çıkmış olabilir.

Kürek kemiklerimin arasına ağır bir el yerleşti ve Henri'nin bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirdim. İfadesi değışmedi ama dokunuşu ağzının söylüyordu - benim için oradaydı - ve bu beni o kadar etkiledi ki kollarımı ona sarma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Yaşlı adam sanki az önce benimle dalga geçmemiş gibi yemeği çatalla ağzına götürdü. Yumurtalarını yerken memnun bir yüz ifadesi takındı ve ben de anladım. Yumurtalar çok lezzetliydi. Tereyağlı ve kabarıktilar ve Ela Göz'ün neden övgü almak istediğini anladım. Ben de isterdim.

Onu notlar uygulamama eklemeliyim. Bu düşünce midemi daha da ağrıttığında yumurtaları dürttüm.

"Evet. Yavrunun geçmişıyle bazı başarılar elde ettim," diye açıklamaya başladı Franklin lokmalar arasında. "Eski bir arkadaşıma ulaştım, o da beni başka birine yönlendirdi ve Kaliforniya'da çok özel bilgilere sahip olabileceği söylenen bir adamla temasa geçebildim. Telefonda tek kelime bile etmedi, ben de onu ziyaret etmek için bir yolculuğa çıktım."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. California'ya *Duncan için* mi gitmişti? Onunla zar zor tanıştıktan sonra mı?

"Bana Alaska'da cevapları olabilecek bir grup kardeşten bahsetti." Franklin hikâyesine devam ederken yemeyi ya da çiğnemeyi bırakmadı ama sesinin tuhaflaştığına yemin edebilirim. Belki biraz düz? "Orada bir topluluk içinde yaşıyorlar."

Matti'nin buraya yedek olarak bahsetmiş olduğu yer olmalı.

Franklin konuşmaya devam etti, "Oraya bir yolculuk yaptım-"

"Ziyaret etmene izin mi verdiler?" Henri şaşırmış bir sesle sordu. "Misafir kabul etmediklerini sanıyordum."

Bu soru yaşlı adamı duraksattı. Tereddüt ettiği belliydi ve ben de nedenini merak ettim. "Benim... bu topluluğu evi olarak gören bir aile üyem var. Ben bir istisnayım."

Bu gizli kalmaya değer bir şey miydi?

"Dediğim gibi." Çabuk oldu. "Oradaki büyü zengin ama bizimki kadar güçlü değil. Bizden daha az toprakları var. Toplulukları çok daha yeni. Organizasyonları vasat; şimdilik bir monarşı olarak yönetiliyor. Çözmeleri gereken bazı şeyler var." Yüzünü hafifçe buruşturdu. "Benden tavsiye istemediler, ben de vermedim ama bir gün ele almaları gereken bazı konular var," dedi hışımla.

"Konuyu dağıtıyorum. Kardeşleri benimle konuşmaya ikna etmek için biraz ikna etmek gerekti. Kabul ettikten sonra birkaç soruları oldu. Onları en iyi şekilde cevapladım.

yeteneğimi. Yavrunun fiziksel tanımını paylaştığımda, orada bir tepki vardı. Onlara yavrunun ne olabileceğini dűşündüklerini itiraf ettirmeye çalıştım ama reddettiler." Burnunu çekti ve bize memnun ve neredeyse kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Biraz zaman aldı ama neyse ki bir uzlaşmaya varabildik."

Bu ne anlama geliyor?

Franklin kahvaltıda sosis yerken hikâyesine ara verdi ve bitirdikten sonra ekledi, "Kardeşler daha yaşlı ve seyahat etmekten kaçınıyorlar. Verdiğim bilgileri teyit etmek için önce topluluktan bir temsilci göndermek istiyorlar. Bu noktada, yavru temsilci ile birlikte geri dönebilir ya da doğru koşullar altında buraya gelmeyi düşünebilirler. Bu koşullar, yavrunun ebeveynleriyle ilgili bazı işaretlere güçlü bir şekilde inanmalarıdır."

Dik oturdum, yani gerçekten dik. Kahvaltısını yaptığı duvardan -en azından ben öyle sanıyordum- Duncan'ın "*hayır*" *sesinin* aynı anda odanın öbür ucuna fırladığını hissettim.

Ve bunların hiçbirisi yeterli olmadıysa, Henri'nin neredeyse korkutucu, soğuk sesi çok dikkatli bir şekilde, "Duncan'ı almıyorlar, ne olduğu ya da olmadığı önemli değil," dedi.

Vücudum ve beynim, Franklin'in az önce açıkladığı şeye şiddetle tepki veremeyeceğimin bir dereceye kadar farkındaydı. Ağlayamazdım, sinirlenemezdim ve . *Ama istedim*. Cesedimi çiğnemedem, oğlum bensiz bir yere gidemezdi.

Kalp atışlarımın hızlanmasını kontrol edemiyordum ama üzölmemek için kendimi zor tutuyordum.

Dunky'nin bilmesini istemedim.

Ama bildiğim tüm küfürleri dizginlemeye çalışırken ellerim yumruk oldu. Çıldırılmamaya odaklanmakla o kadar meşguldüm ki oturduğum tabure dönmeye başlayınca neredeyse dengemi kaybediyordum.

Her santimini öğrendiğim o mükemmel yüz, temiz traşlı çenesi ve mümkün olmaması gereken turuncumsu açık kahverengi gözleriyle birdenbire orada, benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Kendini kaybetme," diye sessizce emretti.

Elimi sıkıca kavrayarak dudaklarımı birbirine kenetledim.

Taburemi döndüren eli benimkilerden birinin üzerine konmadan önce kaşları bir milimetre kadar kalktı. "Beni dinle Cricket," diye talimat verdi, kuru ve sıcak parmaklarıyla parmaklarımı araladı.

"Dinliyorum," dedim, bunu yaparken dişlerimi gıcırdattığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak.

"O senin, sen de onunsun," diye hatırlattı Henri, diğer elimi tutup o parmakları da açmaya başladı. Göz temasını hiç kesmedi. "*Kimse* senin oğlunu almayacak."

"Hiç kimse," diye vurguladım küçük bir baş sallamasıyla.

"Sana buradaki herkesin benim olduğunu söylemiştim, değil mi?" diye devam etti ve parmaklarımı açmayı bitirdiğinde serçe parmağımı salladı.

"Evet." Bu cevabı verirken sesim Pascal gibi çıkıyordu, biraz somurtkan, biraz da boyun eğmiş.

Kaşı diğeriyle paralel olacak şekilde yukarı kalktı ve ses tonunu fark edip etmediğini merak ettim. Eğer anladıysa da boş verdi. "Ve sen de bu topluluğun bir üyesisin, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Buna sen ve Duncan da dahilsiniz ve kimsenin bir yere gitmesine izin vermeyeceğim," diye güvence verdi bu muhteşem adam bana. "Öyle değil mi?"

Bana karşı bu kadar nazik olmak zorunda değildi, bunu biliyordum ama bu konuyu açmayacağımdan emindim. Bu yüzden çenemi eğdim ve kabul ettim, "Doğru."

Henri'nin başparmağı parmak eklemlerimin üzerinden geçti. "Sen üzgünsün, o da telaşlandı. İkinizin de herhangi bir şekilde hissetmenize gerek yok ama onun ne olduğunu bilmek istiyorsunuz, değil mi?"

Bencil yanımda, bu maliyetle yapmadığımı söylemek istiyordu ama... "Yapıyorum."

"O zaman gelip onunla tanışmaları gerekiyor, ama hepsi bu kadar olacak. Anladınız mı?"

Bunu söylemek istemiyordum, *söyleyebileceğimi* de düşünmüyordum ama söylemek zorundaydım. Bunu biliyordum.

Tamamen bencil olmayan yanımda bulmak için hayatımda hiç olmadığı kadar derine inmem gerekti. Duygusal açgözlülük, inatçılık ve değerli ve yeri doldurulamaz bir şeyi kaybetme korkusunun katmanları altında gömülüydü. Çünkü Duncan benim için buydu. O benim hazinemdi ve hiç kimse en çok değer verdiği şeyi kaybetmek istemez.

Hiç kimse.

"Gitmek istemediği sürece," diye mırıldandım, bu sözleri söylemiş olabileceğimi çok iyi biliyordum ama kulağa çok ama çok zorlama geliyordu.

Yumuşak ayak sesleri beni oğlumun yaklaştığı konusunda uyardı ve çöregimin çenesi doğruca dizime gitti.

Bana öyle bir baktı ki iç geçirdim. Gülümseyen yüzünü takınmıştı. Bu yaşta nasıl bu kadar olgun olabilir?

"Her şey ," diye onu rahatlattım ve uzanıp yumuşak yanağını okşadım. Nazikçe ; çok yumuşaktı. "Sen istemediğin sürece hiçbir şey olmayacak."

Son cümleyi söylerken alay etmediğimi umuyordum ama eğer ettiysem, Duncan'ın bunu bana söylemesinin bir yolu yoktu.

Ama onun o anki "*sevgisi*" kalbimin atmasını sağlayan yakıttı ve ben onun sadık yüzüne bakarak onu çok sevdim. Her santim büyüdüğünde yerden daha da uzaklaşan uzun kulaklarına. O dünyanın en tatlı çocuğuydu.

En iyisi.

Ve ne pahasına olursa olsun onun için doğru olanı yapmalıydım.

"Kahvaltını bitir," dedim Dunky'ye bir öpücük kondurarak. "Sonsuza kadar sen ve ben." Durakladım. *Belki müstakbel üvey babam da olabilirdi* ama Koruyucu Henri'nin kokusu üzerime sinmişken bu bilgiyi kendime sakladım.

Fırsat bulduğumda Matti ile bu konuyu konuşacaktım.

Yavru köpeğim bana oldukça şüpheli bir bakış daha attı ama o inanılmaz kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayarak isteksizce yatağına geri döndü.

Duncan tekrar yemeğe başladığında Henri'yle yüzleştim. "Gidebilmesinin tek yolu bu, tabii isterse."

Mutfağın öbür ucundan "*Hayır*" sesi geldi ve göğsümdeki gerginliği biraz daha azalttı. Aynı zamanda beni gülümsetti çünkü o çok inatçı, meraklı bir çörekti.

Henri bana inanmış gibi görünmese de, "İstemediği sürece," diye onayladı.

Sesimi alçalttım. "Ama onu istemediği halde götürmeye kalkarlarsa, dikenlerini mi sökeceksin?"

Bir elini kaldırıp yakışıklı yüzünde gezdirdikten sonra kehribar rengi gözlerini bana dikti. Henri neredeyse oflayacaktı. "*Hayır*. Kimse kimsenin omurgasını sökmüyor Nina."

Gözlerimi kırptım. "Ama ya onu kaçırmaya çalışırlarsa?"

"O zaman onlarla konuşur ve yapamayacaklarını anlatırız," diye yanıtladı gözlerini biraz kısarak.

Duncan'ın ısrarlı "hayır "ı yüzünden Henri'ye çenemi kaldırmam durum hakkında daha iyi hissettiğimin bir işaretiydi. "Ama ya onlar

ısrarcı? Sen yapar mıydın?"

O sırada gözleri yarılmıştı ama "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun yoksa ciddi misin anlayamıyorum" derken ağzı komik bir çizgiye dönüşmüştü.

Sadece biraz ciddiydim, çünkü insanların yapmalarını istemediğim şeyleri yapmalarını engellemek için ona güvenmek zorunda değildim, ama o bunu bilmiyordu. Tahmin edebilirdi ama *bilmiyordu*, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve sadece ortamı yumuşatmak için rol yaptım.

Franklin beni dinlediğini hatırlatırcasına uzun uzun kıkırdadı ve "Sen kötü bir şeysin," dedi. Neredeyse gurur duyuyor gibiydi. "Sizi temin ederim ki kimse izinsiz bir şey ya da kimseyi almayacak."

İsteksizce taburemi geri çevirdim. "Onlar gelmeden önce bana şüphelerinizin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Tereddüt etti.

"Emin olmadığınızı anlıyorum."

Franklin bir an düşündü, sonra başını salladı. "Spekülasyon yapmamayı tercih ederim."

A'nın oğlu...

"Birazdan burada olurlar" dedi, beni daha da panikletmek yerine daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığını düşündüren bir şekilde.

"Ne kadar yakında?" diye bağırmmamak için kendimi *zor* tuttum. Yarın mı yoksa üç ay sonra mı?

"Herhangi bir daveti kabul etmeden önce sizinle konuşmam gerektiğini söyledim." Gözleri Duncan'a doğru kaydı. "Çocuğun iyiliği için."

Sırtımın alt kısmındaki bir sıyrık beni dik oturttu ve Henri'nin en çok ihtiyacım olduğu anda cimri davranmadığı şefkatini takdir ettim.

Çünkü o an gerçekten öyle hissettim. Her ne kadar aşırı tepki vermemeye çalışsam da kalbim yavaş ama istikrarlı bir şekilde göğüs kafesine çarpıyordu. Ama tüm hayatınızın tehlikede olması herkeste böyle bir etki yaratabilir.

Henri Büyük Kurt sesiyle, "Onlar gelmeden önce isimlere ve uçuş bilgilerine ihtiyacım var," dedi.

Franklin yemeğine geri döndü, görünüşe göre otoriter ses tonundan rahatsız olmamıştı. "Farkındayım Henri. Bilgiyi aldığımda sana göndereceğim." Çatalıyla bir sosis mızrakladıktan sonra hareketleri durakladı. "Duncan'ın soyundan gelme ihtimali onları biraz heyecanlandırdı."

Bunu duymak hoşuma gitmedi.

İnsanlar en son onunla tanışmak için heyecanlandıklarında, boynum morarmış, ses tellerim ağrımış ve aklımdan çıkmayacak ama keşke almasaydım diyeceğim kararlar vermiştim.

Ama bir daha asla böyle saçmalıklara kanmayacaktım. Henri, Duncan'ı korumak için dikenlerini sökmeye istekli görünmüyordu -bir hayal kırıklığı- ama gerekirse tırnak makasındaki küçük bıçakla onları oyabilirdim. Tek seçeneğim buysa tırnaklarımı kullanırdım.

"Bu plan sizin için uygun mu?" diye sordu yaşlı adam.

Çok fazla seçeneğim yokmuş gibi görüldüğünü söylemek istemedim. Duncan'ın ne olduğunu bilmek istiyordum, daha çok ona doğru şekilde bakabilmek için. Bu bilgiye sahip olmak onun için de iyi olurdu.

Kendisi gibi insanlarla tanışması ve onlarla yaşamayı tercih etmesi için *küçük bir* şans vardı. Bunun farkındaydım. Bu fikirden binlerce güneşin tutkusuyla nefret ediyordum ama onun yararına olacaksa bu riski almaya hazırdım.

Bu beni öldürebilir ama özgürce verilen bir hediye aşk neydi?

Ayrıca, eğer Duncan... üç aylık deneme süresi dolmadan... bensiz giderse, ben ne yaparım? Köklü bir değişiklik olmadığı sürece burada kalmak için bir nedenim olmazdı. Ya ben evlendikten sonra gitmeye karar verirse? O zaman ne olacaktı? Hayatımın sonuna kadar sebepsiz yere birine mi bağlanacaktım?

Bu değişkenler işleri o kadar karmaşıktı ki kalbim ve beynim acıdı.

Belki de topluluk deneme süresinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Belki de birilerini tanımadan önce üç ayın dolmasını beklemeliydim. Bu, bu süre zarfında araştırma yapamayacağım ve not alamayacağım anlamına gelmiyordu.

Ne olur ne olmaz.

Yanağımın içini ısırdım ve sesimi düz tutmaya çalıştım. "Kulağa hoş geliyor, Franklin. İşe yarar." Çatalımı bir sosisin içine daldırdım ve dişleri tabağa değdiğinde durakladım. "Şimdi, daha önce bahsettiğin şu program meselesinin ne anlama geldiğini açıklar mısın? Ben de ona uydum ama anlamadım."

"Ah, evet," diye yanıtladı yaşlı adam, dikkati kısa süreliğine arkamdaki bir şeye takıldı. "Geçmişte, yeni bir üye topluluğa katıldığında ve potansiyel bir eşle tanışma sürecindeyken, eşlerin birbirleriyle konuşabilecekleri belirli, kısa süreler olduğunu gördük."

Başka bir mahremiyet en iyi sonucu verir. Tabii her konuşmanızda bir izleyici istemiyorsanız?"

Bu, dans kartının günümüzdeki eşdeğeriymi. "Zaten hepiniz her şeyi duyamıyor musunuz?"

Alnı kırıştı. "Yapabiliriz ama mahremiyet fikri işleri daha rahat hale getiriyor."

Etrafınızın, isterlerse en küçük osuruğunuzu bile duyabilecek insanlarla çevrili olduğunu nasıl unutmanız gerektiğinden emin değildim ama... tabii.

"Genellikle yeni üyelerimizden bu adımı atmadan önce deneme sürelerinin bitmesini beklemelerini isteriz...." İhtiyar sözlerini yarıda kesti, gözleri benimkilerle omzumun üzerinden baktığı şey arasında gidip geliyordu. "Daha fazla zamanınız kaldığını sanmıyorum. Hazır olduğunuzda, ilgilenen taraflarla buluşmak istediğiniz gün ve saatleri seçin ve kaydolabilecekleri bir programımız var."

Bu birdenbire çok ama çok gerçek ve aynı zamanda çok ama çok gerçek dışı hissettirdi. "Yemek saatlerinin nasıl planlandığı gibi mi?" Kuru bir sesle sordum.

Bana küçük bir baş selamı verdi.

Her zaman burada her şeyi düşündüklerini söyledim.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Bu sürenin dolmasını beklemekle ilgili bir sorunuz var mı?"

Sırtımdaki el çekildi. Bir dakika boyunca o kadar sabit durmuştu ki Henri'nin hâlâ bana dokunduğunu unutmuşum. Omurgam aniden yalnız ve soğuk hissetti.

Ama çok kötü.

Mızraklı sosisini aldım ve ısırđım. Ancak yuttuktan sonra dedim ki, "Tabii. İşe yarar. Sanırım... Sanırım o zamana kadar bekleyeceğim. Üç ay yani. Yarisına geldim. Köşeyi dönünce burada olmalı, değil mi?" Yüzümü kaplayan zayıf gülümseme geldiğı gibi hızla kayboldu.

Şüpheli yaşlı adam gözlüklerini kaldırdı ama başını salladı.

ÇOCUK MU?

Orada mısın?

Bir solukla uyandım; kalbimin göğsümün sınırları içinde deli gibi atmasına neden olan vahşi, emici bir soluk. Kendimi hız treninde dik bir iniş yapmış gibi hissediyordum ama yataktaydım ve Duncan ayaklarımın dibinde horluyordu.

O değildi. Sesi ona benzemiyordu. Bu... bu ses daha yüksek ve çok netti. Donut'ıminkinden çok daha derindi.

Ama kesinlikle erkekti.

Rüya mı ? Beynimi bulandıran sersemliği üzerimden atmaya çalıştım. Uzun süre uyuduğumu sanmıyordum.

Yine de duymuştum. Duyduğumu biliyordum. Bu bir rüya .

"Alo?" Genelde bir şeylerden korkmadığım için kendimi çok yükseklerde gördüğüm düşünülürse, olması gerekenden daha tereddütlü bir şekilde yüksek sesle sordum.

Aldığım tek cevap Duncan'ın horultularının daha da yükselmesi idi. Yatağın altından ya da dolaptan gelen bir ses yoktu. Ne yüksek sesle, ne de kafamın içinde, Duncan ve annesinin iletişim kurabildiği gibi.

Hiçbir şey.

Yorganı iterek ayağa kalktım ve kapıyı açmadan önce ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum. Duncan hâlâ kıpırdamıyordu, ben de döndüm ve dinlemeye çalışarak merdivenleri çıktım. İçgüdülerim bunu hayal etmediğini söylüyordu.

Koridorlar gecenin bu saatinde olmasını beklediğim kadar boştu. Agnes çoktan uyumuş olmalıydı ve Franklin'in de koridorlarda dolaşıyor olmasını beklemiyordum. Ön kapıya geldiğimde, kapıyı açtım.

"Alo?" Seslendim, etrafıma bakındım, bir işaret mi? Kırmızı gözler için mi? Orada rastgele duran biri için mi? *Bir şey* için. "Alo?" Bu sefer daha yüksek sesle.

"O da neydi?"

Çılgılık attım, öyle şiddetli bir şekilde irkildim ki neredeyse karın kaslarımda bir kas çekecektim, hayatım için savaşmaya hazır bir şekilde etrafımda dönerken... sadece Henri'nin kapıda durduğunu, uykulu ve huysuz görüldüğünü gördüm.

Ve sadece uyku pantolonu giyiyor.

Bol uyku pantolonu. Görünürde bir gömlek yoktu. Sadece...

kaslar. Bir sürü kas.

Geniş, iri göğüs kasları, üzerlerine serpiştirilmiş göğüs kılları ile düz, sert bir karına dönüşüyor ve orada da bir tutam koyu renk kıl var, beli kalın ama sıkı-

Kes şunu.

Bakışlarımı güvenli bir bölgeye çevirdim. "Bunu sen de duydun mu?" Göğüs kıllarından değil, beni şaşırtmasından kaynaklanan biraz tiz bir sesle sordum. "Yoksa deliriyor ?"

Kaşlarını çatarken kaşları alnına indi. Yanağında yastıktan kaynaklanan bir kırıksıklık vardı ve bu kırıksıklık olması gerekenden çok daha şirindi. Bu onu çok... normal gösteriyordu. "Bir şey duydum..." O berrak, parlak gözleri pijamalarımaya kayd; kalçalarımaya ancak ulaşan soluk bir tişörttü bu.

Oops. Şort giyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Gözlerini kaldırmadan önce çenesi gerildi ve biraz komik ama uykulu bir sesle "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Birden bir ürperti geldi ve omurgamda aşağı yukarı hareket etti. "O zaman sen de bir şey duydun mu? Çünkü hâlâ hayal görüyormuşum gibi hissediyorum."

Gözleri yüzümden aşağıya doğru bir kez daha gezinirken bile çenesini eğdi ve beklediğimden daha uzun süre aşağıda kaldı. Uyluklarımda tüylerin diken diken olduğunu anlamak için bacaklarımda dokunmama gerek yoktu. "Rüyalarımda konuşan biri gibi geldi." Kaşlarını daha da çattı. "Korktun mu?"

Başımı salladım, düşündüm, sonra omuz silktim.

Duncan'ın benimle telepatik olarak konuşması bir şeydi, ama bir yabancı?

Savunmasız... çaresiz... olmak boktan bir duyguydu.

Gerçekten, gerçekten boktan bir his.

Sanki aklımı okumuş gibi Henri'nin kaslı kolları açıldı ve bana şu bakışı.... şu daveti yaptı

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ona doğru yürüdüm. Henri Blackrock olan canlı duvara doğru. Doğruca kucağına atıldım, önümü onunkine yapıştırdım ve kollarını sırtıma dolmasına izin verdim, ben de kollarımı lanet bir sülük gibi onun kaburgalarına doladım. Ve bir sülük gibi ona yapışmaktan hiç utanmadım.

"Güvendesin," diye homurdandı başımın tepesine doğru, beni bir şekilde daha da yakınına çekip önlerimizi birbirine kenetlerken.

"Tamam," diye mırıldandım, yanağım göğüs kafesindeki deri ve kıllara değiyordu.

Çok sıcaktı ve *güzel* kokuyordu. olduğundan daha iyi. Sabun ya da kolonya olamayacak serin, taze bir hava gibi.

Burunları çok hassas olduğu için kokulu bir şeyi isteyerek kullanacak tek bir kurt adam bile düşünemiyorum.

Bir el sırtımı sıyırdı. "Tam olarak ne duydun?" Sesinin daha derinden geldiğine yemin edebilirim.

"Çocuk' dedi. Benim... birinin... orada olup olmadığını sordu." Benim içinmiş gibi geldiğini söylemek istemedim. Bu çok saçmaydı. Öyle değil miydi? Ne de olsa o da duymuştu.

"Çocuk' kelimesini duydun mu?"

Başımı salladım, ellerimi belinin yanlarına, kalçalarındaki kumaşın tam üzerine kaydurdım. Yumuşak bir pamuktu. Çok da inceydi.

Kalbi yanağımın altında atıyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Biraz daha başımı salladım ve onu bir kez daha dikkatlice koklamak için elimden geleni yaptım. *Üzerinde kıyafet yokken nasıl bu kadar sıcak olabiliyor?* Merak ettim, belini gevşek ve rahat bir şekilde kavradığımdan emin olurken, beynimin bir kısmı kendimi bir battaniye gibi onun üzerine örtmeye hazırdı.

"Daha önce hiç duydun mu?" diye sordu, benim gibi düşüncelerini toparlamakta zorlanmıyordu.

"Sanmıyorum." Bu... bu bir yalan olabilirdi. Konuşmacının ses tonunun anısı beni terk etmeye başlamıştı bile. "Belki mi? Sana daha önce 'rüyalarımnda' gördüğüm sestem bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Aynı ses olabilir ama bilmiyorum. Gördüğüm son rüyadan bu yana gerçekten uzun zaman geçti."

Sırtımdaki avuç içi tam ortasında durdu, parmakları omurgamı şekillendirdi. Sütyen giymediğimi anlayıp anlamadığını merak ettim, çünkü ben onun iç çamaşırı giymediğini kesinlikle anlayabiliyordum. Ama ben buraya yarı giyinik gelmişim, o da öyle. Teşhirci Sienna'nın etrafında yaşamaya alışmışım. Matti ve annesinden sonra Sienna'nın poposunu en çok gören üçüncü kişi olabileceğime emindim.

Şimdi de Henri'nin popo yanaklarını düşünüyordum. Yüksek ve sıkı mı, yoksa alt kısımları daha etli miydi? Diğer kısımları gibi bronz muydular, yoksa pantolonunun gömleğiyle birleştiği yerde güzel bir bronzluk çizgisi oluşacak kadar sık mı gömleksiz geziyordu?

Kes şunu, Nina.

"Tüm duyduğun bu mu?" Henri sordu, benim onun kalçalarıyla ilgili hayaller kurmamdan bihaber, bir yandan da onun çeyrek tombulluğunu önemsemiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

"Evet, sadece 'çocuk' ve 'orada mısınız? bu."

Karnıma bastıran şeyi düşünmeyi bırakmamı sağlayacak kadar güçlü bir düşünce bana çarptı.

Duncan'ın babası olabilir mi?

Bu ihtimal karşısında dizlerimin bağı çözüldü.

"Havada bir koku alıyor musun?" Endişemi paylaşmak yerine Henri'ye sordum. "Yakınlarda olmaması gereken bir şey var mı? Normalin dışında bir şey göremedim ya da hissedemedim. Ağaçlar parmakla gösterilmiyor."

"Hayır," diye cevap verdi tam nefes alışının sesi göğsüne bastırduğım kulağımı doldurmadan önce. Nefesini o kadar uzun süre tuttu ki iyi olduğundan emin olmak için başımı kaldırıp ona bakmak istedim. Verdiği nefes, nefesin sadece bir kısmı kadar sürdü. "Yakınlarda normalin dışında bir şey yok." Sırtımdaki eli biraz yukarı kaydı ve bu noktada bunun bir kucaklaşma olarak kabul edilmesi gerektiğinden emindim. "Neden endişeleniyorsun?"

Tekrar yakalandığım için solgunlaştım. İtiraf etsem iyi olacaktı. "Düşünüyordum da... herkese Duncan'ın annesinin benimle telepatik olarak iletişim kurduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Cevap vermesini beklemedim. "Sence babası olabilir mi? Belki de kokusunu engelleyen bir şey vardır?" Bacaklarım yeniden tuhaflaşmıştı ve kollarım Henri'nin beline biraz daha sıkı sarılmış olabilirdi.

Vücudu kaskatı kesildi. "Ne demek istediğini anlıyorum." Geri çekildi, sert ve karanlık yüz hatlarında endişe okunuyordu. "Bakacağım. İçeri gir."

İçeri girmek mi? Şaka mı yapıyordu? "Bir golf arabası bulup seninle geleceğim." Başını salladı. "Tek başıma daha hızlı giderim."

"Peki ya yardıma ihtiyacın olursa?"

"Hayır, onun kim ya da ne olduğunu bilmiyoruz," diye itiraz etti, sonra ağzından yavaşça belli belirsiz bir gülümseme geçti. Kaşları birbirine çatıldı. "Benim için endişeleniyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım o kadar da velet değilmişsin." Ben daha ona bir şey söyleyemeden kurt adam bir adım geri çekildi. "Eğer bir şey duyarsan, seslen. Seni duyarım."

Ne yazık ki, güverteden inip diğer bedeninin önünde kısa bir süreliğine parıldayan formuna bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar onun burada benimle tişörsüz ve iç çamaşırsız olmasına takılmıştım. Muhteşem siyah kurt ormana doğru fırladı, adımları bana olduğundan çok bir atı hatırlatıyordu.

Ona sarılmak için garip bir istek duydum.

Ve aniden ailemi çok özledim. Beni yakında arayacaklarını umuyordum. Bazen, tam da istedikleri gibi izole ve sessiz hayatlarını yaşarken, onlardan haber almaktan hoşlanan muhtaç bir çocukları olduğunu unutuyorlardı.

Ve sonra bunu nereden aldığımı merak ettim.

Bekledim ve Henri'nin karanlıkta daha da uzun ve gerçek dışı görünen ağaçların arasında kayboluşunu izledim. Ay ışığı ağaç kabuklarının bir kısmından yansıyarak, buraya geldiğimiz ilk gün gördüğüm o parıltıyı veriyordu. Belli belirsizdi ama oradaydı.

Dakikalar geçti. Sonra dakikalar daha geçti ve ben yavaş yavaş buranın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ne bir uğultu, ne bir uluma, ne de kurbağalar vardı.

Ürkütücü bir sessizlik vardı.

Ama bu bana aslında yalnız olmadığımı düşündürdü. Nasıl....

"Bay Cüceler?" diye önce güverteden birkaç adım attım. Bana isimlerinizi hiç söylemediniz ama orada mısınız?"

Hiçbir şey ve hiç kimse cevap vermedi ve vereceklerini düşündüğüm için kendimi biraz aptal hissettim. Ne bekliyordum ki? Etrafta bekleyip beni dinlemelerini mi?

En yakınımıdaki ağaçtan gelen hışırtı üzerine aşağıya baktığımda, ağaçtaki küçük dairesel bir düğümün içinden dört çift göz buldum.

Bunu nasıl yaptılar?

Çömeldim. "Merhaba." Onları rahatsız ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama onlara boş ver diyecek kadar da aptal değildim. Onun yerine "Bağırarak uyandırdığım için özür dilerim," diye özür diledim.

"Uykuda değildik," diye cevap verdi cücelerden biri. Hepsinin o kadar benzer özellikleri vardı ki, geçmişte konuştuklarımdan biri olup olmadığından emin olamadım.

"Aynın örtüsü altında çalışmayı tercih ediyoruz," diye açıkladı diğerlerinden biri.

"Oh, tamam." Bu kadar düşüncesiz davrandığım için hâlâ kendimi kötü hissediyordum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu gece bir ikramım yok, üzgünüm."

Cüceler bana baktı.

Sanırım affedildim?

"Seni aradım çünkü bilmek istedim... Bir şey duydun mu? Birkaç dakika önce?" Kendimi biraz -hatta birazdan da fazla- aptal gibi hissederek sordum. Az önce tam anlamıyla uyumadıklarını açıklamışlardı. Henri de o sesi duyduğunu söylemişti ama rüyasında duymuştu.

"Duymamızı beklediğiniz şey neydi?" diye sordu içlerinden biri.

"Bir adamın bir çocuğa seslendiğini duyduğumu sandım."

"Rüyalarında mı?"

Başımı salladım.

Öndeki iki kişi aynı anda göz kırptı. "Sanırsız akrabalarınız."

Akrabam mı?

Sanki hayali bir varlık bacaklarımı altımdan çekip almış gibi, kığım kontrolüm dışında çamur ve çam iğnelerinin üzerine düştü. "Sence... ailemden biri mi yaptı? Neden?" Çığlık attım.

Cüceler, Matti'nin ağzından çok saçma bir şey çıktığında ve bu konuda ona kimin kızacağına karar vermeye çalışırken Sienna'yla benim birbirimize attığımız bakışların aynısını attılar. "Başka kim rüyaların içinden geçebilir ki?"

Hayatımda olan onca şey arasında bu en gerçek dışı olanıydı. Kırmızı gözlü ve kuyruğunda alev olan bir yavru köpeğim vardı. Ve insanları hastaneye göndermişim.

"Yanıt verdiniz mi?" diye sordu içlerinden biri.

Gözlerimi kısıtım. "Hayır... Düşündüm...." Gerçek şu ki, rüyalar aracılığıyla konuşabilen akrabalarım -ebeveynlerim- olduğunu ima ettiklerinde ne düşündüğümünden emin değildim.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Sizce bu benim... babam olabilir mi?" Daha önce üzerinde çok durdukları aile üyesi olduğu için ciyak ciyak bağırdım.

Kabul ettiklerinde hiç tereddüt etmediler. "O olabilir." Başım döndü.

"Akrabalarınızdan biri olabilir," diye öneride bulundular. Bu hiç yardımcı olmuyordu.

"Yerinizde olsam cevap verirdim," dedi diğeri. "Eskiler görmezden gelinmeyi pek hoş karşılamazlar."

Oraya gitmişlerdi. Eskiler. Haftalardır ilk kez ellerim karıncalanmaya başladı.

Haklı olabilirler mi? Biyolojik bir akrabam olabilir mi? yatkın değildi. *Olmuyordu*. Otuzlu yaşlarımda olduğumu ve aynı kanı paylaştığım hiç kimse hakkında hiçbir şey bilmediğimi göz önünde bulundurduğumda. *Ama...* "Anladığımdan ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak istiyorum. Bir çocuk için seslenen her kimse... o kişinin ben olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," diye cevap verdi cüceler hep bir ağızdan.

"Ama arkadaşım kurt Henri de onu duyduğunu söyledi."

Küçük gözleri bana dikilmeden önce bir kez daha bakiştılar. "Evet."

Bu mümkün değilmiş gibi geldi. Avuçlarımı birbirine bastırarak çenemin altına sıkıştırdım ve "Arkadaşlarım... size böyle hitap edebilir miyim?" diye fısıldadım.

"Olabilir," diye kabul ettiler.

"Söylediklerinizin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bebekken terk edildim. Beni terk eden kişi üzerime kıyafet giydirecek kadar bile umursamadı. Bunu yapabilen, benimle hiçbir şey yapmadan otuz yıldan fazla bir süre geçirebilen birinin şimdi birdenbire umursayacağından şüpheliyim."

Hiç düşünmeden yüzümü sildim, gözlerimin bir noktada yaşarmaya başladığını fark etmemiştim. Çoğunlukla öfkeyle. Belki biraz da hayal kırıklığıyla.

Sihrim ortaya çıktıktan sonra kendimden korktuğum bir dönemden geçmiştim. Bu, Duncan'ı almaya çalışan biriyle yaşadığım olaylar dışında bildiğim tek gerçek, hakiki korkuydu. Ama çaresiz hissetmenin neredeyse dehşet verici bir yanı vardı ve benimle konuşan sesin yarattığı etki de buydu. Bana bu kişinin *ben bayginken benimle iletişim kurabilecek*, sadece benim değil Henri'nin de aklına girebilecek kadar güçlü olduğunu söylüyordu. Bu neredeyse akıl almaz bir şeydi. Eğer bunu yapabiliyorlarsa, başka neler yapabilirlerdi? Hikayeler duymuştum. En eski büyüleri varlıkların, meteor düştüğünde başlangıçta orada olanların, yeteneklerinin ne kadar güçlü olduğunu. Hâlâ en eski masallardan bildiğimiz tanrılar nasıl da onlardı.

Annem bir keresinde bana, *takipçilerinin hikâyelerini yazmayı bırakmış olmalarının kitaplarının bittiği anlamına gelmediğini* söylemişti. *Bu sadece bazı bölümlerini görebildiğimiz anlamına geliyor.*

Cüceler bana sessizce bakarken küçük, buruşuk yüzler daha da buruşurken ormanda büyük bir şey hareket etti. Sonra her biri tahtadaki düğümden bir elini uzattı ve serin avuçlarını bacağımın kendilerine en yakın kısmına yerleştirdi. "Bir çocuğu terk etmenin hiçbir mazereti olamaz. Acınız ve incinmişliğiniz yersiz değil."

Hissettiğimin acı değil, öfke olduğunu iddia etmek istedim. Kızgınlık. Hayal kırıklığı. Çirkin şeyler, ama ben bunu yapamadan cüceler yaprakların ve molozların üzerinden geçen ağır yükün sesini duymazdan gelerek yollarına devam ettiler.

Cücelerden biri, "Her şey yoluna girecek çocuğum," diye kehanette bulundu. "Korkacak bir şey yok. Yaşlı olan öfkelenebilir ama hayalperest geri döndü."

Bu da ne demek oluyor?

Tek bir kelime daha edemedi gitmişlerdi... ve yüzlerinin olduğu yerde ağaç kabuğu vardı.

Uzaktan yaklaştığını duyduğum ses arkamda durdu, derin nefesler sessizliği doldurdu. Arkamı döndüm ve kirpiklerini sayabileceğim kadar yakınımda duran devasa kurda baktım. Karanlık yaratık başını eğdi ve boğazıma doğru burnunu çekti, tamamen sıcak bir rahatlık ve korkmadığım keskin dişler.

Kollarımı boynuna doladım.

Wolf Henri'ye çok sıkı sarıldım. Hem de çok sıkı. Çünkü belki benimle evlenmek istemiyordu ama halkından biri olduğumu söylemişti.

Ve o anda sarılmaya her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Ona doğru eğildim ve alnımı burnunun yan tarafına, gözünün hemen altına bastırdım. Bunun için minnettarım. Onun için minnettarım. Bir ayıya ya da bir kara köpekbalığına sarılmak böyle bir his olmalıydı.

Burada olmak zorunda değildi. Ne daha önce ne de şimdi beni teselli etmesine gerek yoktu. Yataktan çıkmasına bile gerek yoktu.

Ama vardı çünkü o öyle bir insandı.

Ve lanet olsun, ondan ne kadar hoşlandığımı düşünmenin zamanı değildi, ama hoşlanmıştım. Ondandır çok hoşlanıyordum. Onunla ilgili her şeyi. Fiziksel kısmı hepsinin en küçük faktörüydü.

Henri, ruhu şad olsun, beni hiçbir şeyden mahrum etmedi. Ben sarıldım, o da bana izin verdi. Gücünü emdim ve o da sorun olmadığını söyledi.

Vücudu değişmeden önce beş ya da on dakika geçmiş olabilir. Kürk ve kaslar, bir tutam vücut kılıyla kaplı pürüzsüz bir tene dönüştü. Kolları sırtıma dolandı. Yüzü göğsüne, kalçaları bacaklarına, o güçlü el başımın arkasını avuçladı, yanağımı şefkat diyebileceğim bir şekilde ona doğru tuttu.

Bunu söylemeyi, ona anlatmayı planlamamıştım, ama anlaşılan vicdanımın kısmı bunu ağzımdan kaçırmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi, bu konuda rahat ya da komik olmaya bile çalışmadım. "Sende ne var bilmiyorum Fluff ama kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun." Ona daha sıkı sarıldım. "Benim için dikenlerini sökmeyeceğini biliyorum ama yine de güzel." Yanağımı, göğüs kaslarındaki gevrek tüylerin yüzümde kaydığını hissedecek kadar hareket ettirdim. "Bunun için teşekkür ederim."

Sanki karşılık olarak bana daha çok sarılmıştı, ama belki de bu benim hayal gücüm ya da hüsnükuruntumdur. Ve bir süre sonra, yorumumu yeterince görmezden geldikten sonra -ki bu da iyiydi çünkü ne demesi gerekiyordu? "Ne oldu?" diye sordu. Cüceler bir şey mi yaptı?"

Muhtemelen yorumumu unutmaması en iyisiydi, zaten geri alacağımdan da değil. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ve Matti'ye, bu koruma kapasitesine sahip adamı hayatıma soktuğu için zaten sahip olduğumdan daha fazla minnet borçluydum. Özellikle de buna en çok ihtiyacım olduğu şu anda. Daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım varken, çünkü hayat artık benim etrafımda dönmüyordu.

"Hiçbir şey yapmadılar," diye cevap verdim. "Sadece karıştırdılar." "Hepsi bu mu?"

Hepsinin bu olmadığını biliyordu. Bunu hissedebiliyor olmalıydı. "Ben de üzgünüm," diye itiraf ettim.

Yumuşak bir dokunuş yatağımın başını okşadı. "Neden üzgünsün?"

Burnumdan titreyerek verdiğim nefesle gurur duymuyordum. Hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir zaman "eğer"lere ya da "olabilir"lere çok fazla odaklanan biri olmamıştım. Ama burada Henri'ye tutunmaya çalışıyordum, sanki biri beni gerçekten yere düşürmüştü. "Sen gittikten sonra, belki bir şey duymuşlardır diye düşündüm, bu yüzden onlara seslendim ve gerçekten geldiler. Onları şuradaki ağaçta bir düğümün içinde gördüm."

Göğüs kasları sertleşti ve ben etkilenmemeye çalıştım. "Ne düğümü?"

"Sana göstereceğim. Nasıl bilmiyorum." "Ne dediler?"

"Uyumuyorlardı, bu yüzden 'çocuğu' duymadılar, ama rüyamda nasıl olduğunu anlatır anlatmaz, bunun babam ya da 'akrabam' olması gerektiğini söylediler," dedim.

"Ailen mi?" Ses tonunda gecikmiş bir ilgi vardı. Ya da belki de temkinliydi.

"Söyledikleri buydu ve sonra bana rüyadaki sesin çağırdığı çocuk olduğumu söylediler ve ben de onlara bunun hiçbir anlam ifade etmediğini çünkü biyolojik ailem her kimse beni zaten istemediklerini söyledim-"

Hırladı.

Babamın -kurt adam olan babamın- beni üzen bir şeyden sonra bana sarıldığında kaşlarını çatarak ağladığını hatırlıyordum. O da benim üzgün olmamdan hoşlanmazdı. Ama bunu bu kadar yakından ve kişisel olarak deneyimlemeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Harikaydı. Biraz testere gibi ama daha iyiydi.

Yanağımı ona daha da bastırdım. "Beni hiç tanımak istemeyen ve başıma gelenleri hiç umursamayan insanlar için üzölmek aptalca, özellikle de bunu yapan bir aileye sahip olmuşken, ama..." Omuz silktim ve parmaklarımı beline doladım. "Eğer akrabam olan biriye, bunu neden yapsın ki? Babam olabilir mi? Kardeşlerim var mı? Ve neden şimdi? Ve nasıl, Henri? *Rüyalarımızda* mı?

"Dediler ki...." Önerdikleri şeyi kendime saklayabileceğimi sanmıyordum. Ona anlatmak istediğimi fark ettim. "Eskilerin görmezden gelinmekten hoşlanmadığını söylediler. Ve bir hayalperestin geri dönmesiyle ilgili bir şey?" Fısıldadım. "Anlamıyorum."

Ben konuşurken hırıltı hiçbir yere gitmemişti ama Duncan'ın horlarken ulaştığı sesi hatırlatan bir uğultuya dönüşmüştü, sessiz ve sabit. "Şüphelerim var," diye mırıldandı Henri.

Bedenim gerildi ama onu bırakmayı reddettilim. Bir zamanlar tanrı olarak adlandırılan varlıklar hakkında konuşmaktan kaçındığınız bir inanç sistemiyle yetiştirilmiştim. Dünyadaki, açıklaması bir insanın dört ayaklı bir varlığa dönüşmesinden bile daha zor olan sihir hakkında. Dünyada o kadar çok insanın hayatında buruk bir tat bırakan sihir hakkında ki, korku tanrıların sırlarını herkesten daha sıkı koruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum, bunu yaparken yutkundum.

Tüm o sert kasları, hatta kalçalarının benimkilere değen kısımları bile kaskatı kesilmişti. Sonra derin bir nefes aldığını duydum ve hissettim. "Bir dakika oturalım. Dallar can sıkıcı."

Yalınayak olduğunu unutmuşum. Başımı sallayarak, o olduğumuz yerde bağdaş kurmadan önce geri çekildim. Elini kalçasına koydu. Bunun beynimin bana söylediği türden bir davet olup olmadığını merak edemeden, bacaklarının üzerinde gergin duran pamuğa dokundu. "Buraya gel, Nina."

Bu... yeniydi.

"Kıymık batmasını istemezsin," diye uyardı o kadife ses.

Tepkimi saklayacak kadar kurnaz olduğumdan emin değildim -gözlerim büyüyordu- ama elimden geldiğince önemli bir şey değilmiş gibi görünmeye çalıştım.

yetenek. Gerekçesi mantıklıydı ve kıcıma bir sopa batmasını gerçekten istiyor muydum? Pek istemezdim. Bu yüzden dediğini yaptım ve okşadığı bacağın iç uyluğuna uzandım, ayaklarımı karşı uyluğunun altındaki bir noktaya soktum, dizlerim göğsümdeydi. Eğer bu pozisyon bana onun çıplak göğsünü çok ama çok iyi görme imkânı veriyorsa, bu sadece bir bonustu. Üçlü Yahtzee gibi.

Göğsü kolumu sıyırdı ve önemli bir şey değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Belki de bu kötü bir fikirdi.

Birdenbire beni kaldırıp üzerine oturttu ve bir kolunu sırtımın altından geçirerek beni desteklemeye başladı. "Bence önce bana ne düşündüğünü söylemelisin, sonra ben gideceğim. İkimiz de aynı fikirde olmazsak şaşırırım," diyerek uzlaşmaya çalıştı.

Rahatsızlık, sorduğu şey karşısında göğüs kafesime saplanan bir cirit gibiydi.

Ama Henri'yi hiçbir şeyin geçemediğini unutmuştum. "Eğer istemiyorsan bu konuda konuşmamıza gerek yok."

İstemiyordum ama aynı zamanda kafanızı kuma gömüp bir şeyler olmuyormuş gibi davranmak da bir şeylerin olmadığı anlamına gelmiyordu. Elbette, biri rüyalarımda -ve Henri'ninkilerde- bana seslenmiyormuş gibi hayatıma devam etmek istiyordum ama gerçek şu ki, bu sadece beni etkilemiyordu.

Ama tek yapabildiğim ona homurdanmaktı. Bana farklı gözle bakmasını istemiyordum.

"Nina," diye mırıldandı Henri ve sesinde şefkat ya da en azından eğlence duyduğuma yemin edebilirdim. "İkimiz de biliyoruz ki ebeveynlerinden en az biri bir yerlerde, bir noktada a-"

Elimi ağzının üzerine koydum. "Bu kelimeyi sevmiyorum."

Bir kaşını kaldırdı ve bir milimetreden daha fazlaydı. Parmakları bileğime gitti ve elimi aşağı doğru çekti. "Ben de sevmiyorum. Çok fazla önyargı var, ama neden bahsettiğimi biliyorsun - eski bir tane, işe yarıyor mu?"

Başımı salladım.

Kaşı düştü. " zaman birinin çok yaşlı olduğunu tartışmaya gerek yok. İkisinin de yaşlı olma ihtimali var. Haksız mıyım?"

Gözleriyle karşılaştım ve orada sadece merak buldum. Ona bir kez başımı salladım. Sonra ailemin bile asla kabul etmek istemediği şeyleri kabul ettim

Yüksek sesle ya da en azından hecelemeden. "Sanırım öyle." Her zaman hissettiğim kirli bir sır gibi söyledim.

"Öyle mi dersin?" adam o anda alay etmeye karar verdi.

O anda kiminle konuştuğumu fark ettim. Cücelerin Büyük Kurt dediği adamla. Bir kurt tanrısının soyundan geliyordu. Bu da onu bir kurt tanrısı yapıyordu. Muhtemelen. Onunla Matti arasında büyük bir fark vardı ve bunu saklamak mümkün değildi. *Hiç* kimsenin Henri'nin ailesinden olması gözümünden kaçmamıştı. Hâlâ ayrıntıları sormak istiyordum ama bu bana bile mahremiyet sınırlarını aşmak gibi geliyordu.

Şimdi kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyordum.

"Buna geri dönebiliriz," diye teklif etti. "Zaten tek yaptığımız tahmin etmek, değil mi?"

Başımı salladım, sonra o da benimle birlikte parmak uçlarına basarak yürüdü.

"Birisi senin, benim ve kim bilir başka kimlerin rüyalarında seninle konuşuyor, bunun bir nedeni var. Bahse girerim bu yeteneğe sahip figürlerin bir listesi vardır ve bahse girerim bu listeyi daraltabiliriz. Bahse girerim senin de fikirlerin vardı ve bu olay onları daraltmış olabilir."

Homurdandım ve çenemi eğerek onayladım, dizlerimi sıktım, iç çamaşırlarımı gizlemek için gömleğimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

Bakışları ellerimle tekrar buluşmadan önce ellerimin ne yaptığına kaydı. Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ve ağırlığını altımda kaydırıldığını hissettim. "Benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir var olan hikâyeler var. Yaşlılardan ve onların atalarından da daha uzun süredir. Buraya taşınan, burayı evleri yapan ve bu toprakları miras alan ailem, bize burayı *burası* yapan her şeyin içinde ne kadar çok sihir olduğunu anlatırdı. O zamanlar atomlar için bir kelime olduğunu sanmıyorum ama bu fikir.... Ellerin artık titremiyor, değil mi?" diye sordu aniden.

Yüzüne gülümsedim, hatırlamış olması beni duygulandırmıştı. "Birkaç hafta önce kendi kendilerine gergin olmayı bıraktılar."

"Güzel. Eninde sonunda geçeceğini biliyordum." Durakladı. "Birisi ne kadar büyülü olursa, buradaki büyü o kadar güçlü bir şekilde deneyimlediğini fark ettim." Bakışları şimşek hızıyla tekrar ellerime kaydı. Gözlerini kırıştırdı. "Nerede kalmıştım?"

"Bu topraklarda çok fazla büyü olduğunu söylüyordun." Kendim için zaten mantık yürüttüğüm bir şeydi ama onu dinlemek hoşuma gidiyordu.

Daha dik oturdu ve göğsünü koluma ve yan tarafıma daha da fazla temas ettirdi. "Doğru. Büyüdüğüm hikayeler bu toprakların özel olduğunu söylüyor. İçinde yaşayan her şeyi yükselttiğini.... Neye gülüyorsun?"

Yüz kaslarımı kontrol edemiyordum; o kadar sert sırtıyordum ki canım acıyordu. "Hikâye anlatmakta iyisin." Gözlerimi kısıtım. "Neden? Gülümsememi kesmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Bana bir kez daha baktı, sonra devam etti. "Burada doğup büyüyen her şey, başka yerlerde olduğundan daha büyük, daha güçlüdür."

"Bu yüzden mi bu boydasın?" Sözünü kestim.

"Evet ve hayır," diye gizemli bir şekilde cevap verdi. Hızla devam etti. "Bence bunu yapan her kimse, sen burada olduğun için senden daha fazlasıyla iletişim kurabiliyor. Belki de sana yansıtıyordur... hangi yeteneğiyle biliniyorsa artık."

Nefesim kesildi, neyi ima ettiğini çoktan anlamıştım: rüyalar. Ama on yıllardır umursamadığım biri hakkında bilgi edinmek istediğimden çok, konuşmaya devam etmesini istiyordum, bu yüzden en azından birazcık gözümün döndüğünden emin olmama rağmen ağzımı kapattım. Söyledikleri mantıklıydı.

Gerçekten çok mantıklı.

Fark etti. "Bilmiyorum, Cricket. Bu konuda yanılıyor olabilirim. Cüceler de yanılıyor olabilir ama aynı zamanda neden olmasın? Neden şimdi? Seni hissettiler. Yaşlılar bununla yüzleşmek istemeyebilir ama buraya sebepsiz yere geri dönmediler." Henri gözlerimin içine baktı. "Sana o yorumu yaptılar. Belki de üremek istiyorlardır. Biyolojik annenden de bahsettiler."

"Bunu merak etmişim...." Sözümü kestim.

"Neden olmasın?" Sanki bu, çocuk sahibi olmak isteyen yaşlı, büyülü varlıklar ve cüceleri içeren gerçek dışı bir konuşma değilmiş gibi tekrarladı.

Ve şimdi, kafam daha da karışmıştı.

Ne kadar çok şey bildiğimi, ne kadarını tahmin edebildiğimi ve ne kadarının tamamen şans ve tesadüf meselesi olabileceğini düşününce omuzlarım çöktü.

"Küçükken çok tatlı koktuğun için herkes sana 'Ballı Çörek' derdi," dedi Henri sessizce, durup dururken bu konuyu açarak beni şaşırttı. "Şimdi...."

"Şimdi kişniş gibiyim. Bazı insanlar sever, bazıları nefret eder." Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bunu beklemediğinden oldukça emindim. Bir parçam

Şaka yapmak ve kişniş sevip sevmediğini sormak istedim... ama gözlerimiz buluştuğunda zihnim karardı. Görünmez bir güç göğsümün tam ortasına indiğinde yanağımın içini ısırdım.

Kulaklarımın çınlamaya başladığına yemin edebilirdim ama bu doğru olamazdı çünkü sesi bir an sonra netleşti.

"Bir yanıml hâlâ Matti'yle birlikte olmadığınıza inanamıyor," diye itiraf etti.

Yorum tam olarak bir kova buzlu su değildi, daha çok ılık su gibiydi ve beni kıs kıs güldürdü.

"Bana Sienna' çiftleşeceğini söylediğinde onu vazgeçirmeye çalıştım," dedi.

Tüm vücudum sarsıldı. "Hayır! Yapmadın!"

"Evet. İkiniz hep birbirinize çekilirdiniz ve o da sizin hâlâ arkadaş olduğunuzu söylerdi...." Henri beni dikkatle izliyordu.

Başımı salladım. "Sanırım ailem de bir süre aynı şeyi düşündü ama hiç şansımız olmadı. Bana hep başka bir bedendeki ikizim gibi geldi." Omuz silktim. "Sienna benim sağ elim, Matti de sol elim. Onları seviyorum. Onlar da beni seviyor. Üçümüz de birbirimize yakın olmak için çok çalıştık."

"Şu anda üçünüzü bir arada görene kadar anlamamıştım." Sesi biraz tuhaflaştı. "Onu bir arkadaştan başka bir şey olarak sevmiyorsun."

"Hayır. İhtiyacı olsaydı ona bir böbrek verirdim ya da bir yolunu bulurdum. Çirkin olmadığını biliyorum ve öyle olduğunu söyleyen biriyle tartışacak ikinci kişi ben , ama öyle değil." Ona gülümsedim, erkeksi yüzünün sert yapısını inceledim. Benim için çok yakışıklıydı. Ve kokusu, hissettikleri....

Yüz hatları kaşlarını çatmakla çatmak arasında bir şeye dönüşmeden bir an önce boğazında küçük bir hırıltı yükseldi. Bir kaş çatma. Bir frowl.

Lanet olsun. Ondan hiçbir şey saklayamazdım. Bu kadar yakınken olmazdı. Hissettiklerim bu kadar güçlüyken olmazdı.

Ben de yapmam gerekeni yaptım ve vücudumun az önce bana ihanet etmek için yaptığı şeye sahip oldum. "Üzgünüm, çekicisin ama bu bir şey ifade etmiyor." Sesim biraz yükseldi ve sinirle gülme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum. Sen sadece... çok güzelsin ve hoşsun, ama eminim herkes senin hakkında böyle düşünüyordur, o yüzden... lütfen görmezden gel ve bir iltifat olarak kabul et, tamam mı Fluff?"

Henri Blackrock, kolluk kuvveti, kurt adam, bu toprakların koruyucusu, arkasına yaslandı. Çok fazla değildi ama kesinlikle vücudunun üst kısmını benden uzağa doğru eğdi. Ama ben alınmadan ya da bu kadar dürüst davranarak her şeyi berbat ettiğim için endişelenmeden önce gözlerini kırptırdı. Sonra burnundan kahkaha sayılabilecek bir nefes çıkardı.

"Ne?" Gözlerimi kısmıştım.

Tek söylediği "Sen," oldu.

"Sadece gerginliği azaltmaya çalışıyorum," dedim ona temkinli bir şekilde. "Tuhafılaştırmaya gerek yok."

Yine o frowl vardı. "Garipleştiriyor *muyum*?"

Sesi alınan mıydı? "Güldün. Az önceki ses tonun. Tek yapman gereken 'tamam' ya da 'bu bana uyar' demektir ve ikimiz de yolumuza devam ederiz ve ben senin kalçada otururken ve ikimizin de üzerinde her zamankinden daha az kıyafet varken senin yakışıklı biri olduğunu düşündüğümü koklamamışsın gibi davranırdık." Kaşlarımı kaldırdım. "Daha çirkin ol. İşte oldu. Sorun çözüldü."

Burnundan bir kez daha, öncekinden biraz daha yüksek sesle huff diye güldü. Çok sevimliydi.

"Seni rahat bırakmaya çalışıyorum. Beni utandırmana gerek yok." Ona baktım. "Elimden geleni kendime saklamak için zaten çok çalışmam gerekiyor, teşekkürler."

Bir huff-laugh daha yaptı! "*Seni* utandırmaya mı çalışıyorum? Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü bana gülüyorsun." İşaret ettim. "Yüzüme doğru."

Kıkırdamaya başladı ve gözlerindeki parıltıyı nasıl kaçırdığımı bilmiyordum ama oradaydı.

Bu kadar eğlenmesini gerektirecek ne vardı? Onun iri yarı bir adam olduğunu yüksek sesle itiraf etmem mi? Gerçekten mi? "Bu bir iltifat, biliyorsun," diye mırıldandım.

Bakışları yüzümde biraz daha dolaşırken vücudu yavaşça ayıldı ve göğsünü tekrar koluma ve yan tarafıma değdirerek doğrulmaya başladı. "İltifatınız için teşekkür ederim." Kendini tutamamış gibi ağzı hafifçe seğirdi. "Sana gülmiyorum. Ağzından çıkan aptalca şeylere gülüyorum. Komik olan da bu."

Yine benimle dalga mı geçiyordu? "Ben aptalca şeyler söylemem."

"Sanırım bir dakika önce bazen bunu yaptığını kanıtladın."

Gözlerimi kırptım. "Yine ısırılmak mı istiyorsun?"

Gözleri parladı ve Henri bana doğru eğildi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Yüzündeki sert kemikleri, gözlerindeki ve vücut dilindeki mizah belirtilerini inceledim. "Gülümsüyorsan pek iyi değil." Gülümseme sırası bendeydi. Elimde değildi. O böyle Henri'yken olmazdı. Rüya gibi Henri. Yarı çıplak, oyuncu, koruyucu ve herkesin isteyebileceği her şey.

"İlk ısırık bedavaydı," diye uyardı. "Bir dahaki sefere, hemen bir tane geri alacaksın ve tam olarak nereye gideceğini biliyorum."

Neredeyse kucağından düşüyordum.

Sesimin boğuk ve olması gerekenden daha heyecanlı çıkması muhtemelen hayatımın geri *kalanında* beni rahatsız edecekti ama çok kötü. "Affedersiniz?" Onun şakacılığını yiyip bitirerek uludum, onu kutuladım ve daha sonra atıştırmalık olarak biraz daha yemeyi planladım.

Nedense biraz daha yaklaştı. "Dene beni Nina. Öğren." Beni kızdırıyor gibiydi... tehdit ediyordu... ya da belki de bir kışkırtmaydı.

miydi?

Emin değildim ama meme uçlarım sertleşmişti.

Beynimin benimle flört eden bu efsanevi erkek örneğini yorumlamaya çalışırken bir parçamın biraz kayganlaşmış, biraz ıslanmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm.

Başka bir şey düşünmem gerekiyordu. Onunla başka bir şey hakkında konuşmam gerekiyordu. Ama... Kendimin en büyük düşmanıydım.

"Bana neden güldüğünü söyleyecek misin, yoksa bunu kendim mi anlamalıyım?" Onun yerine, yüzünde daha önce hiç fark etmediğim küçük ayrıntıları daha da fazla özümserken sordum. Dudağının altında, cildinin geri kalanından biraz daha soluk olan küçük bir yara izi vardı. Gözlerinden birinin rengi diğerinden biraz daha koyuydu. Bunu daha önce nasıl görmemiştim?

Alt dudağı da hep böyle dolgun muydu?

"Bilmek ister misin bilmiyorum," dedi dikkatle.

"Beni biraz rahat bırak, Fluff. Sırlarının çoğunu kendine saklayabilirsin. Bilmek isterim," demeye çalıştım.

"Bundan emin

misin?" Başımı

salladım.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Seninle ilgili özel olmayan tek şeyin burnun olduğunu unutup duruyorum."

Onu sevmemem için bana yardım etmiyordu.

Henri bir şeyler mırıldanmamı beklemedi, çünkü o böyle davranırken, bana böyle dokunurken yapabileceğim en iyi şey bu olurdu. "Bana komik geliyor," diye söze başladı sert, sessiz bir sesle, "senin düşün-"

Konuşmayı kesti, tiz bir ses "Henri?" diye seslenmeden bir an önce kafasını kulüp binasına doğru çevirdi.

Agnes'ti.

Üzerinde sakız pambesi pijamalarıyla verandadaydı, fırfırlı ve uykulu görünüyordu.

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşırken küçük, küçük bir parçam olduğu yerde söndü çünkü dışarıda dolaşmak için on saniye daha bekleyemezdi. Ne söylemek üzereydi? *Ve benimle flört mü ediyordu?* Öyle hissettim. Ona ihtiyacım olduğunda Sienna neredeydi?

Kalkması gerektiğini işaret etmesini beklemedim, yutkunarak ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Henri bakışlarımı karşıladıktan sonra uzun parmaklarını benimkilere doladı ve ben de onun ayağa kalkmasına yardım ettim, benden en az yüz kilo daha ağır olduğunu düşünürsek elimden geldiğince.

"Her şey yolunda," diye seslendi küçük kıza, sesi bir dakika öncesine göre biraz daha farklı, daha boğuk çıkmıştı. "Geliyorum Uğur Böceği."

Hiçbir zaman sahip olduğumdan ya da ihtiyacım olandan daha fazlasını istememiştim. Bir şekilde her zaman çoğu insanın sahip olduğundan ya da olabileceğinden daha fazlasına sahip olduğumu biliyordum. İstemiş olabileceğim şeylerin hiçbir zaman *gerçekten* benim olamayacağını bir dereceye kadar biliyordum.

Ama birdenbire, tam o anda, sahip olmayı dilediğim bir şeyi daha düşündüm. İsteddiğim bir şey daha. Çok, çok fazla.

Bu çarpıcı, güçlü iradeli, alaycı adam.

Kehribar rengi gözleri, üzeryükseldiğinde bile benimkilerden ayrılmadı. Yüzü ayıktı. Gülümsemesi gitmişti.

Onun için bir tane toplamaya çalıştım ama çabamın o kadar da ikna edici olduğunu düşünmüyordum. İçimi görebiliyor olmalıydı. Muhtemelen içimi görebiliyordu -özlemimi, o andan ne kadar keyif aldığımı. Bir parçam, ortasında olduğu şeyi söylemeyi bitirmiş olmasını diliyordu.

Ve daha fazlası.

Ama her şey sona ermişti ve her şey normale dönmüştü ve ben kalbimin derinliklerinde onun cümlesinin sonunu asla duyamayacağımı biliyordum. Dahası, ben de istediğimi asla elde edemeyecektim. Gerçekten istemiş olsam bile.

CHAPTER 6EVEKTEEK

!!

Randevularınıza gittiğinizde beni Zoom'a bağlayın."

Telefonumdan uzaklaştım, sırtım arkamdaki devasa ağaç gövdesine çarptı ve kahkahayı patlattım. "Cehenneme kadar yolum var."

Matti'nin tanıdık yüzü tüm ekranımı kapladı ve bana hastalandığında verdiği tüm kiloları geri aldığını gösterdi. Birkaç hafta önce bir daha asla sosisli sandviçe bakmayacağını açıklamıştı. "Onları taramanıza yardımcı olabilirim," diye ısrar etti, kamerasına daha da yaslanarak. Ben ona mutfaktaki tüm adamlardan ve Franklin'in bahsettiği programdan bahsedene kadar yemeğini yiyordu. Yine de bunların hiçbirisi hakkında ne hissettiğimden emin olmadığımı paylaşmamıştım.

O kısmı, yani hızlı buluşma kısmını hatırlamadığını iddia etmişti. Ona inandım ama önceden bilseydim burada olup olmamam bir şeyi değiştirmezdi. Sadece yüzünü biraz olsun görebildiğim için mutluydum. Son görüntülü görüşmemizin üzerinden haftalar geçmişti. Ben meşguldüm, o meşguldü ve birkaç günde bir mesajlaşıyor ve sadece bu nedenle kullandığımız sosyal medya hesaplarımızdan komik videolar gönderiyorduk.

"Onları uzaktan izlememe yardım etmene ihtiyacım yok. Burada olsaydın ve niyetlerinin kokusunu alabilseydin, bu farklı bir hikaye olurdu, ama sen büyük şehirdeki çocuk hayatını yaşıyorsun." Başımı salladım. "Seni görüntülü aramıyorum."

"Tarihleri kaydedin, daha sonra analiz edebiliriz," diyerek yüzünü ekşitmemeye çalıştı.

Alay ettim. "Şaka düşünmek istiyorum ama yapmadığını biliyorum."

"Ben değilim," diye onayladı Matti. "Sienna'yla ikimiz de kiminle çiftleşeceğin konusunda söz sahibi olmayı hak ettiğimiz konusunda hemfikiriz çünkü

onlarla da. Ona sorun."

Başımı yana eğdim.

Öfkelendi. "En azından bana isimlerini söyleyin, ben de bilsem de bilmesem de size fikrimi söyleyeyim."

"Tamam, oradan başlarız. Elimde bir liste var ama kimsenin adını bilmiyorum, sadece neye benzediklerini biliyorum," diye açıkladım.

Bana Henri'nin Şakacı Henri ile Ciddi Henri arasında gidip gelmesini hatırlatan bir şekilde aniden ayılmadan önce güldü. Matti öne doğru eğildi, o kadar yakındı ki sadece dudaklarını görebiliyordum. "Nina," diye fısıldamaya çalıştı, "Henri'nin görmesine izin verme."

"Neden?" Nedense kafam karışmış bir şekilde fısıldadım. Dudakları ekranı kaplamaya devam etti.

"Sadece bana güven."

Ona hayatım pahasına güvendim ama.... Sesimi aynı seviyede tuttum. "Söylediğin şey hakkında onunla zaten konuştum. İki ya da üç kez. O... o ilgilenmiyor."

Henri'dışarıda yalnız kaldığımız geceden beri beni terk etmeyen o özlem dolu düşünceyi ona anlatmak istiyordum ama bunun ne yeri ne de zamanıydı ve bu Matti'yle yapabileceğim bir konuşma değildi. Çiğ brokoli yediğim için şiştiğimi ve korkunç gazım olduğunu biliyor olabilirdi ama kuzenine karşı hissettiklerimi?

Sadece hayal edebiliyorum: *Hey, Matti, sanırım kuzenine biraz aşık olabilirim, ama sadece birazcık. Sen ne düşünüyorsun?*

En iyi senaryo: muhtemelen gülerken sandalyesinden düşer.

Ama başka bir şey söyleyemeden yüzünü buruşturdu. Tanıdığım bir yüz. Genç Matti yüzüydü. Yanlış bir şey yaptığını bildiğinde ve yakalanmamaya çalıştığında yaptığı yüz ifadesiydi.

Beni kırmızı alarına geçirdi.

"Ne?" Soruyu uzatarak sordum.

Kamera geri döndü. Boğazına uzandı ve kayrak mavisi yeleğinin içine sıkıştırdığı soluk gri kravatını düzelitti. Bana yan gözle bakarak, temkinli davranmakta haksız olmadığımı onayladı. "Kuzenim tam bir aptal." Gözlerini kıstı. "Bunu söylediğimi ona söyleme."

"O neden bir aptal?"

Matti'nin ifadesi beni zaten olduğumdan daha fazla şüpheli hissettirdi. Bir an kabız gibi baktı, yüzünü buruşturdu ve sonunda ağzını açtı. "Hiçbir şey söylemeyecektim, Sienna'yla bu konuyu konuştuk ve her şeyin doğal akışına bırakılması konusunda anlaştık ama...."

"Bu işi çok ," diye mırıldandım.

En yakın arkadaşım, "İlk gün sana olan tepkisini hissetmedin," diye ağzından kaçırdı.

"Açıkla."

Bana başka birini kandırabilecek klasik bir Matti gülümsemesi daha verdi. Bu onun "bakın ne kadar sevimli ve " yüzüydü. "Gör...." Yine sözünü kesti.

"Lanet olsun, Matti, uzatmayı bırak." Kendimi zorluyordum.

"*Dinle....*"

Ağaca yaslandım ve ellerimi havaya kaldırdım.

Matti *güldü*. "Nina, beni dinle. Sen ve Duncan'ın çiftliğe taşınacağınızı düşündükten iki saniye sonra, senin biriyle evlenmen gerekeceğini düşündüm. Hemen ardından da '*Henri*'yle ' diye düşündüm ama bu konuyu açmadım çünkü o bir şehit değil. Ona ihtiyacı olduğu için biriyle evlenmeyecek. O kadar cömert değil."

Yüzümün biraz kızardığını hissettim çünkü bunu zor yoldan öğrenmişim.

"*Umuyordum* ama şansın az olduğunu düşündüm. Senin de Hepimize siktirip gitmemizi söylerse hayal kırıklığına uğrarız," diye açıklarken ben de yüzüne bakabilmek için telefonumu geri indirdim.

Yine de yapmamı söyledi ama ben devam etmesine izin verdim.

Saçmalamaya devam ederken en iyi arkadaşımın yüzü ayıktı. "Ama seni ilk gördüğünde Sienna'yla benim aldığımız kokuyu almadın. O ilk on dakika." Alçak sesle ısıklık çaldı. "Bir daha asla onun kokusunu almak istemiyorum ama onun nasıl hissettiğini biliyorum, Sienna da öyle hissetti ve bu yüzden sana onunla evlenmeni söyledim Koca Jaws. Çünkü bunu saklayamazsın ve onun ne düşündüğünü bilmiyorum." Durakladı, sonra tekrar ısıklık çaldı. "Her zaman çok tutucuydu. Isırıcı bir sapkınlığı olmasını bekleyeceğim son kişi o olurdu ama sen yaptın ve o bundan nefret etmedi."

Ağzım biraz açıldı ve az önce neyi itiraf ettiğini anlamaya çalıştım. Ne anlama geldiğini. Ya da beni nasıl hissettirdiğini.

Ama bu MFer'in bir şeyler hissettiğini biliyordum!

Ve bu düşünce beynime daha yeni girmişti ki, başka bir gerçeklik ilk düşünceyi bir kenara itti. Neredeyse anında yelkenimdeki rüzgârı da alıp götürdü. O kısacık umut ve huşu parıltısı kayboldu ve ben yığılıp kaldım.

Ekranda çenesini yukarı kaldırarak bana soru sordu.

Ona gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Ne hissederse hissetsin, bu onu... bilirsin işte. Sana söylemiştim. Bunu bir kereden fazla dile getirdim." Durakladım. "Ama geçen gün sinsice olduğunu düşündüğüm bir şey yaptı. Çiftlikten birkaç adam kahvaltıya geldi ve hemen ardından yüzünü saçlarıma, yanaklarıma ve her şeyime sürtmeye başladı."

Matti'nin yüzünde neredeyse inanılmayacak bir ifade vardı. "Sana söyledim, o bir-"

Bedenim anında büyüünün farkına vardı, his her saniye daha da güçleniyordu ve parmağımı kaldırarak onun sözünü kestim.

Yapılacakları biliyordu ve sustu.

Tanıdık bir ses duymadan önce ağır ayak sesleri çakılların üzerinde gıcırdıyordu. "Ne yapabileceğime bakacağım ama hiçbir şey için söz veremem."

Matti'ye kaşlarını kaldırdım, yüz ifademden kimin geldiğini anlayacağının farkındaydım. Henri oturduğum yere doğru yürüdüğünde yanılmamıştım, telefonu yanağına dayamış diğer uçtaki kişiyi dinliyordu. Kulüp binasının yan tarafındaki büyük ağaca yaslanmış beni iki adım geçtikten sonra durdu ve omzunun üzerinden baktı. Gözlerini kırıştırdı, telefon hâlâ kulağındaydı.

Ona gülümsedim ve o da tüm vücudunu bana doğru çevirdi. Telefonumu ona doğru çevirerek ekranda kimin olduğunu görmesini sağladım. Matti bir tür jest yapmış olmalıydı çünkü Henri'nin kaşları düştü, sonra içini çekti ve telefonuna homurdandı, "Dediğim gibi, herhangi bir söz veremem Margaret."

Margaret henüz tanıştığım biri değildi ama Randall ondan daha önce bahsetmişti ve topluluğun kıdemli bir üyesi olduğundan oldukça emindim.

Telefonumu geri çevirdim.

Matti benimle konuştuğu sestten daha alçak bir sesle, "Beni sonra ara," dedi.

"Yapacağım. Seni seviyorum, hoşça kal."

"Sen de, hoşça kal," cevap verdi, yüzü kaybolmadan ve arka plandaki görüntüm -ağzında bir sopa olan bebek Duncan- belirmeden önce bir Küçük Matti gülümsemesi daha gösterdi.

Ayaklarımı altıma alarak sandığı ittim ve ayağa kalktım. Henri

kaba görünümlü bir işaret parmağını kaldırdı.

Beklememi mi istedi?

"Evet, sana geri döneceğim... elimden geldiğince çabuk... evet... evet... elbette." Ben kışımı fırçalayıp bir süre onu o konuşmaya devam etti.

Uzun kollu bir tişört, koyu renk bir kot pantolon ve botlar giymiş, bana bugün izinli gibi göründü.

Ve nasıl oluyor da her geçen gün daha da yakışıklı oluyordu? Matti ile yaptığım kısa konuşma bunu bir kenara bırakmadan önce merak ettim. Aynı anda hem bir şey hem de hiçbir şeydi.

Bu benim için iyi gitmeyecekti.

Henri'nin derin iç çekişi telefonu kapattığının ilk işaretiydi, ardından eli yanına düştü.

Kaşlarımı kaldırdım. "İnsanlar seni delirtiyor mu?"

Doğrudan ruhundan geliyormuş gibi görünen bir nefes daha verdi. "Uzun bir gün oldu."

Telefonumun ekranına baktım. "Saat sabahın 10'u."

Bana bir bakış fırlatmadan önce elini ağzına götürdü. "Aynen öyle."

"Zavallı Fluffy," dedim ona sırtarak. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Her şey . Önümüzdeki iki gün işten izinliyim," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Margaret'in sıcak suyuyla ilgili bir sorunu varmış ve beni aramanın bakım görevlimizi aramaktan daha hızlı olduğunu düşünüyor." Bakışları yüzümde, beyaz gömleğimde, siyah şortumda ve bel çantamda gezindi. Kaşlarının arasında küçük bir çentik belirdi. "Burada ne yapıyorsunuz? Duncan nerede?"

Yanağımı kaşıdım. "O ve Agnes, Phoebe ve Shiloh ile birlikteler. Az önce onları bıraktım, dönüş yolunda üzüldüm ve beni neşelendirmesi için kuzenini aradım. New York'ta bir iş gezisinde olduğunu unutmuşum."

Henri bana tekrar bakmadan önce nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir yüz ifadesi . Tam şey söyleyecek gibiydi ki, o ana kadar ezberlediğim zil sesi çaldı. Gözlerini kapadı, boğazından bir mırıltı çıkardı, sonra gözle görülür bir şekilde -ve yarı yarıya başarısız olarak- hırlamamaya çalıştı, "Bir saniye," dedi telefonunu kulağına götürmeden önce. "Henri," diye cevap verdi, hissettiği hayal kırıklığı ya da kızgınlığın tüm izleri en azından sesinden silinmişti.

Diğer yandan yüzü? Görüntülü arama yapmıyor iyi bir şeydi.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," diye telefonu kapattı. Yüz hatları gök gürültüsü gibiydi, karanlık ve keskindi. Henri'nin vücudu gerginleşti.

Kızgındı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Çoktan geri adım atmaya başlamıştı. "Birisi ona ait olmayan bir şeyin kokusunu almış ve tarif edildiği gibi sadece birkaç şey var. Kontrol etmem gerek."

"Sence Jenny Greenteeth geri mi döndü?" O küçük şey saçmalıklarıyla geri dönmese iyi olur.

"Bilmiyorum, ama kendim görmem gerek," diye açıkladı, bir adım daha geri çekilerek.

Bunu düşünmedim bile. "Ben de seninle geleceğim." Durdu. "Gerek yok-"

"İstiyorum." Gülümsedim. "Senin koruman olacağım."

Henri'nin gözlerinde parlayan eğlenceyle neredeyse aynı anda kafası sarsıldı.

Ama onu neden koruyamadığımı söylemesi için ona zaman tanımayacaktım. Bileğine uzandım ve onu golf arabasının bulunduğu binaya doğru çekmeye başladım. "İki çift göz bir taneden daha iyidir ve odamda hiçbir şey yapmamaktansa seninle takılmayı tercih ederim. Duncan arkadaşlarıyla birlikteyken ona helikopter annelik yapmamaya çalışıyorum. Ve eğer yine Jenny Greenteeth'se, arkadaşlarımı yemeye çalışması hakkında ne düşündüğümü ona söylemek istiyorum."

Henri'nin ağzı çok şirin bir ifadeye büründü ve en azından yanımda yürüyene kadar onu bir dakikalığına çekmeme izin verirken gözlerine bile dokundu. Oraya vardığında kolunu uzattığım yerden çekmedi.

Ben de bırakmadım.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, yeni elektrikli UTV'lerden biriyle yola koyulmuştuk ve gideceğimiz yerin koordinatları, sol eliyle sürerken sağ elinde tuttuğu cep telefonunun ekranındaydı. Ne bulacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama normalden daha gergin vücut dilinden endişeli olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve konsantre olmasına izin verdim.

Kulüp binasının ve otoparkın önündeki açıklıktan geçerken gökyüzüne baktım.

Birinin rüyalarımda benimle konuşmaya çalışmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Henri'yle ormanda oturup gölgeler ve gümüşü ay ışığıyla sarmalandığımız, hâlâ sır gibi gelen ve muhtemelen hep öyle kalacak olan şeyler hakkında konuştuğumuzdan beri. Ruhumda hissettiğim o inanılmaz özlem, kaderimde olmayan şeyler için umutlanmama neden olduğundan beri.

Bu düşüncüyü dizlerimde kesip o gece olanların geri kalanına odaklandım, çünkü bu ikincisinden daha güvenli bir konuydu.

Göz ucuyla ikincisine baktım. Şimdi zamanı değildi.
Matti ne demiş olursa olsun, hiçbir zaman doğru zaman değildi.

Her neyse.

Cüceler.

Geçen hafta boyunca bilerek geçmişimle ya da kan bağımlı olabilecek herhangi biriyle ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalışmışım. Çünkü birinin beni bulmak için *otuz yıl* beklediğini düşündükçe daha da sinirleniyordum. Bunu haklı çıkaracak nasıl bir mazeret olabilirdi ki?

Öyle bir şey yoktu.

Endişelenmem gereken yeterince şey vardı. İsteyeceğim son şey rüyalarımda benimle konuşan sinir bozucu bir sesin olmasıydı, Agnes'in o gece uyanmasının nedeni de buydu. O da duymuştu. Ertesi sabah Duncan'a bunu sorduğumda, duymadığını doğrulamıştı ve ben de telepatisinin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etmişim.

Duncan'ı düşünmek stresimi daha da arttırdı çünkü bu bana Franklin'e göre Alaska'dan ziyarete gelen kişiyi hatırlattı.

Havada asılı duran hokkabazlık yapmaya çalıştığım tüm o topları düşündükçe midem bulanıyordu... oysa en başta nasıl hokkabazlık yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Henri'nin ne kadar gergin olduğunun bir göstergesiydi, ya da belki de rüzgârın yüzümüze çarpmasıydı, o anki değişken ruh halim hakkında yorum yapmaması. Onun her şeyi anlamasına ve beni bu konuda konuşmaya zorlamasına alışmışım. Belki bu beni biraz delirtiyordu ama hoşuma da gidiyordu.

Ben kendimin en büyük düşmanıyım, lanet .

Beklediğimden çok daha kısa bir süre sonra UTV'yi kenara çekti. Henri indi, sonra durdu. Bana döndü ve ağaçların arasından süzülen altın sarısı ve güzel ışık ona mükemmel bir açıyla vurdu, onu dünyaya yeni düşmüş bir melek gibi aydınlattı.

Ama bir koruyucudan çok savaşçı bir melek gibi.

Yakışıklı adam elini uzattı. "Ne bulacağımızı bilmiyorum ve senin zarar görmeni istemiyorum."

Önce parmaklarına, sonra o inanılmaz yüze baktım ve avucumu onunkinin içine koymak için yanına gittim. Sıktım.

Beni korumaya çalışırken ne kadar da şirindi. Geri sıkmadı ama sorun değildi.

Ona ayak uydurabilmek için normalden daha hızlı yürümem gerekiyordu ama değiyordu. Elimi tutmasına rağmen Henri tamamen taramaya odaklanmıştı, ona her baktığımda burun delikleri hafifçe açılıyordu. Çok uzağa gitmemiştik ki, onu geren bir şeyin kokusunu aldı. Sinirlenmesine ve arayan kişinin endişelenmesine şaşmamalı. Kulüp binasına ve tüm evlere çok yakındık.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Gözleri ormanlık alanda gezinirken burnunun daha çok çalıştığı belliydi. "Çürüyen bir şey gibi kokuyor ama doğal bir şekilde değil. Cesetler genelde böyle kokmaz."

Aradaki farkı nasıl anladığını sormak istedim ama ne yazık ki neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Daha önce de buna benzer bir koku almıştım. "Bogeyman?" Sessizce sordum.

Bana baktı. "Kokuyu alıyor musun?"

"Hayır, ama onlarla daha önce karşılaşmıştım ve onları bu şekilde tanımlardım." Bir keresinde Maine'de bir kamp alanında karşılaşmıştım. Karnım ağrıyordu ve iki numaraya gitmem gerekiyordu, ki karavanımda bunu asla yapmazdım ve gecenin bir yarısı tuvaleti bulmak için dışarı çıkmıştım. Figürün kamp alanının etrafında sinsice dolaştığını, gölgelere yapıştığını, saklanmak için elinden geleni yaptığını görmüştüm, bu cesurcaydı çünkü ayaklarla ayrılmış insan kümeleri değilse kamp alanı neydi? Tam olarak ne gördüğümünden emin değildim ama büyüsunü hissetmiş ve kokusunu almıştım, kokusu çok güçlüydü. Pencerelerden gözetlemiyordu ve baltalı katil olmadığından emin olmak için onu yeterince uzun süre izlemiştim. Bir noktada, figür onu izlediğimi fark etti ve sonra karavanlardan birinin gölgesinde eriyip gitti.

Ertesi sabah, duş tesisinden çıkarken, yetmiş yaşlarında iyi giyimli bir adamın yanından geçtim, büyüsu bir önceki geceki varlığıyla aynıydı. Yüzümü tanıdı ve bileziğimin ne olduğunu hemen anlamış olmalı ki görüldüğü için özür diledi. Olaylar birbirini izledi, birkaç gün birlikte kahvaltı ettik ve ne olduğunu açıkladı.

Bir öcü.

Henri cevap olarak mırıldandı. "Gittikçe yaklaşıyoruz." Elimi sıktı. "UTV'ye geri dönmek ister misin?"

Bu adam. Parmak uçlarıma kadar yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. O sabah tıraş olmuştu ve teni pürüzsüz ve sıcaktı. "Sen iyi bir

Adamım, Henri, ama ben de geliyorum. İyi olacağım."

Yüzündeki ifade tartışmak istediğini söylüyordu ama başka bir şey kazandı çünkü başını salladı. Eğer bir öcü olsaydı....

Öcü adamlar sadece insanların boklarını attıkları ve pencerelerinden işedikleri zamanlarda bir şehrin sokakları gibi kokmuyorlardı. Büyülü formlarıyla çoğu insanın canavarlık olarak adlandıracağı şeylerdi ve çoğu kişi için onlara bakmak bile terlemelerine, hatta panik içinde erimelerine neden oluyordu. Geceleri yetişkinleri ve çocukları korkutmalarının bir nedeni vardı. Bir succubus'un seksten beslenmesi gerektiği gibi korkularını emip emmediklerinden emin değildim ama duyduğum kadarıyla bundan besleniyorlardı. Yaşlı adam bana ağzındaki baklayı çıkarmamıştı, bu yüzden sihrinin tam olarak nasıl çalıştığına dair bir açıklama alamadım.

Henri ve ben fazla uzaklaşmadan ileride bir şey fark ettim - birden fazla şey. İki sıırım gibi vücut ağaçların ve yeşilliklerin arasında ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, normalde tatlı olan havaya günlük kusmuk ve çürüme kokusu sinmişti.

Zaman zaman Duncan'ın kışından kakayla kaplı uzun ot tellerini çıkarmaya ve yememesi gereken bir leşi kustuğu birkaç durumda öğürmek zorunda kalmaya duyarsızlaşmamış olsaydım, öğürmeye başlayabilirdim.

Belki bundan sonra akşam yemeği yiyemeyecektim ama bunu daha sonra düşünecektim. Arkamızdan bir rüzgâr yükseldi ve doğruca iki figüre doğru ilerledi.

Öcüler etraflarında döndüler.

Hiçbir şeye çirkin demeyi sevmezdim ama... *kahretsin*. Benek benek soluk gri tenleri, başlarının tepesindeki seyrelmiş saçları ve bir deri bir kemik kalmış yapılarıyla hiç de çekici varlıklar değillerdi. Beş kilo bile taşıyamayacakmış gibi görünen küçük, zarımsı kanatları koyu renkti ve kemikli, kambur çıplak sırtlarına yapışmıştı. Vücut kokularının yanı sıra, her iki formda da berbat bir nefesleri olduğunu doğrulayabilirdim - olarak tanıştığım biri ağız kokusu için en başından beri özür dilemişti.

Söylentilere göre sık sık çiftleşmemelerinin bir nedeni vardı.

Elimi kaldırdım ve onlara el salladım.

İnce ağızlar ayrıldı ve yanımda Henri hareketsiz kaldı.

"Merhaba," diye seslendim.

Henri'nin başı bana doğru döndü ama durmamı söylemedi. "Affet... bizi...."

İlki iri, fazla küt dişlerinin arasından mırıldandı.

Fazla ısırılmış olabilir.

Gözlerimizin önünde hava parıldadı ve orta boylu, zayıf iki adam belirdi. İkisi de siyah saçlı ve siyah gözlüydü. İyi görünüyorlardı ama akılda kalıcı ya da dikkat çekici hiçbir yanları yoktu.

İçlerinden biri ellerini ovuşturmaya başladı. "Kapıyı denedik ama kimse bizi içeri almadı," diye iddia etti öcü adam, gözleri endişeyle Henri'ye kayarak. "Yola park ettik ve bir izi takip etmek için sihrimizi kullandık."

Ne beklediğimden emin değildim ama orada sessizce duran, burnundan yüksek sesle nefes alan, elleri yumruk olurken kollarındaki kaslar esneyen Veliaht Prens Wolfiness değildi.

Boğazları düğümlendi ve adamlar birbirlerine baktılar.

İkincisi, sesi gergin çıkmadan önce kendini toparlamış gibiydi. "Zarar vermek istemiyoruz. Biz.... arıyoruz." Otuzlu ya da kırklı yaşlarında olduğu anlaşılan adam diğerine baktı; şimdi onları daha iyi görebildiğim için akraba hatta kardeş olabileceklerini düşünmeme neden olan bazı fiziksel benzerlikleri vardı. "Genç biriyle ilgili bir söylenti duyduk...."

Henri bana doğru bir adım attı ve eliyle belimi avuçladı. "Hayat gibi kokan biri," diye sözünü bitirdi öcü adam, zayıf yüz hatları Beklentili ama açıkça gergin.

Henri'nin kızgın olduğunu anlamak için görsel teyide ihtiyacım yoktu ve eğer düzgün burunları olsaydı, bunu da anlayabilirlerdi.

"Çocuk sahibi olmak istiyoruz," diye neredeyse ağzından kaçırıyordu diğer adam, sesi duygusaldı. "Bir lütuf umuyorduk. Bunun için para ödeyeceğiz! Bu bizim için dünyalara bedel. Saygısızlık etmek istemiyoruz. Kapıyı birçok kez denedik ve yarın ayrılıyoruz...."

Sırtımdaki parmaklar düzden Idaho'dan aldığım tişörtümün kumaşını kavramaya başladı.

"Ne oldu?" Ona bakarak fısıldadım.

Sol kaşı, özel izin olmadan geçmesine izin verilmeyen o imza milimetresini kaldırdı. Bir şey hakkında gerçekten dikkatle düşünüyor gibiydi. Dikkati öcülerdeydi ama sonunda "Beni aramıyorlar, genç adam" dediğinde benimle konuştuğunu anladım.

Hayat gibi koktuğumu söyleyemem. Hiç de öyle demezdim. Kimse bana böyle bir fikir vermemişti. Hiçbir şekilde. Çocuklar ve Henri'nin bana bir pastaya eşdeğer olduğumu söylemesi dışında zaman tam tersi olmuştu.

Ama o anda Henri sanki bir şey söylememi.... bir şey yapmamı bekliyormuş gibi orada duruyordu.

Sanırım cevap vermeyince o da bana baktı.

İşaret parmağımla çok sevdiği "buraya gel" hareketini yaptım ve doğrudan kulağına "Sence benden mi bahsediyorlar?" diye sorabileceğim kadar yaklaştığında oldukça memnun oldum.

Kulak memesi ağzımdan bir kıl kadar uzakta olduğu halde olduğu yerde kaldı. "Başka kimse olamaz," diye cevap verdi ve teninin dudağımı bir milisaniye sıyırdığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Emin misin?" Fısıldadım, tekrar yapmamak için bir santim geri çekildim.

Başını iki yana salladı ve doğru açıyı yakaladığında kehribar rengi gözleri yüzümde gezindi ve... ağzındaki küçük şefkatli bir gülümseme miydi? O ciddi yüzünde? "Doğurganlığın ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu elini kaldırıp hafif parmaklarıyla çeneme dokunmadan önce. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Hiçbir şey yapamam; ben böyle çalışmam," diye açıkladım, dudaklarına bu kadar yakından bakmamak için kendimi zor tutarak. En üstteki dudakta mükemmel bir kavis vardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"Bunu onlara söyle o zaman, çünkü son on beş dakikadır kışlarını arazimden sürüklemeye hazırım ve bir izinsiz girene karşı daha önce hiç olmadığım kadar cömert hissettiğim için şanslılar." Bu sefer sesini alçaltma zahmetine girmedi. Hem de hiç. "Arazime gelerek hayatlarını riske atıyorlar ve bunu biliyorlar."

Birkaç dakika önce cinayet gözleri vardı. Yüzümü buruşturdum.

Parmaklarından birinin ucu ağzımın kenarına kaydı ve yine kaşlarını çatı. "Sabrım tükeniyor. Ne yapacaksan yap ya da yapma ama karar ver. Kokuları başımı ağrıtmaya başladı ve başım ağrıdığında huysuzlaştığımı söylediler."

Onun huysuz olduğu fikrine sııttım. Ciddi, sık sık ve sıklıkla. Arada bir somurtkan. Ama huysuz? Aww.

Ama sözlerinin ağırlığı kalbime yerleşti, izinsiz girerek neyi riske attıklarını bildiklerini düşünüyordu. İstedikleri şeye. Sadece üreme. Büyütülecek bir şey değil. *Önemli değil.*

Ona başımı salladım ve adamlara döndüm. Bu konuda açık olsam iyi olacaktı. "Benim sihrim böyle çalışmıyor," diye seslendim ve yanağımı kaşıdım.

İki çift göz irileşti ve onların bile bana inanmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. "Sen o musun?"

Seslerinde kesinlikle bir hayal kırıklığı vardı.

Gülümsedim. "Aradığım kişi Neo. Ben sadece Nina'yım." Omuz silktim. "Ama sanırım kişi benim. Belki de. Ben sadece... bilirsin işte... öyle bir şey değil. Erkekler üzerinde mi kadınlar üzerinde mi yoksa her ikisi üzerinde mi çalıştığımıza dair bir araştırma yapmadım."

Yanımda bir iç çekiş oldu. Henri ses tonunda hafif bir hırıltıyla, "Bu o," diye onları temin etti.

Eğer bunu yapıyorsak, acele etmeliyiz. Sabrının tükenmekte olduğunu söylerken abartmıyordu.

Adamlar birbirlerine döndü. İçlerinden biri başını salladı. "Bir lütuf... bir dokunuş... her şey hoş karşılanır."

"Herhangi bir şey," diye
tekrarladı diğeri. Bir lütuf mu?

"Lütfen, bir oğlumuz ya da kızımız olsun isteriz. Biri için her şeyi yaparız," diye yalvardı sağdaki öcü adam, bize inandıklarına ikna olmasam bile dileği çok içtendi.

Henri'nin göğsünde biraz daha yüksek bir hırıltı başladı ve ben o anda bir karar verdim.

Kendime nefesimi tutmamı söyleyerek oraya doğru yürümeye başladım. En azından denedim. Omzuma bir el inmeden önce iki adım atmıştım. Momentum beni durduramadan Henri'nin kadife homurtusu mırıldandı, "Bir saniye bekle kovboy. Oraya yalnız gitmiyorsun."

Koruyucu Henri'yi çok severdim. Bu tartışmasız bir gerçektir.

Ve Matti'nin itirafı tam o anda geri geldi ve beni sahte bir umut duygusuyla uyutmaya çalıştı. Belki de gülümsemem biraz soldu ama....

Henri sadece kendi yöntemleriyle benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Ve bu benim için sorun olmayacaktı. Ona o kadar sert gülümsedim ki yanaklarım acıdı ve yüz hatlarının yumuşamasını kaçırmadım. Sadece bir saniyeliğine ama yumuşamıştı.

Yan yana, birlikte onlara doğru yürüdük. Henri o kadar yakındı ki, ikisinden birkaç adım ötede durduğumuzda kolu omzuma değdi. "İstediğin gibi bir şeyi bilerek yapamam ama sarılmaya ne dersin?" Kendime onların zamanını boşa harcamadığımı söyleyerek teklif ettim. Bu konuda açık konuşmuştum. Israr ettiler.

"Sarılmak mı?" Sağ Öcü dikkatle sordu.

Pekala, sanırım o değil. Bunu düşündüm ve elimi uzattım. "El sıkışma...?"

Bir düşünce beni doğrulmaya itti ve bileziğimi çıkarıp yere koymak için eğildim. "Belki de aradığınız kişi ben değilimdir." Başımı kaldırdım ve onlar... onlar... ikisi de aniden afallamış görünüyordu.

Biraz şaşkınlık değil ama s-t-u-n-n-e-d. Şaşkına döndüm bile diyebilirim.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar, tek öcünün yüzünü tanımlamak için kullanılabilecek her türlü sıfat saf heyecana dönüştü ve ağzımdan başka bir şey çıkmadan ikisi de kollarını bana doladı.

İsimlerini bilmediğim, daha önce hiç görmediğim ya da hissetmediğim, şüpheli vücut kokusuna sahip bu iki tuhaf adam bana sarıldı.

Birbirimizi birkaç aydır görmediğimizde Sienna'nın bana sarıldığı gibi sarıldı.

Birbirimizden uzaklaştığımızdan beri her bir araya gelişimde annemle babamın yaptığı gibi.

Kollarımı onlara da doladığımda çerçeveleri titredi, tepkimi gizleyemeyeceğim bir koku alma ihtimalime karşı nefesimi tutmaya çalıştım.

Duygularını incitmek istemedim.

"Oh," dedi Sol Öcü, sesi çok... rahatlamış gibi geliyordu? Etrafımdaki kollar sıkılaştı, titremeleri şiddetlendi. Ellerinden biri tişörtümün içine kıvrıldı.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı derin, hırıltılı bir ses, aynı anda bir avuç içi belime bir kez daha indi.

Öcüler anında tepki verip beni serbest bıraktılar ve içlerinden biri eğildi. Sonra diğeri de aynısını yaptı, dikkat çekici olmayan, zayıf yüzleri parlak ve ışıltılıydı ve kalbimi sıkıştıracak kadar umutluydu.

İçlerinden biri ağlıyor muydu?

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi soldaki, beni rahatsız eden bir başka selamla.

Sağ Öcü elini arka cebine atarak Henri'den insani olmayan net ve yüksek bir hırıltı çıkardı ve adam cüzdanını tutan ellerini avuç içleri bize bakacak şekilde kaldırdı. "Kötü bir niyetim yok," diye yutkundu cüzdanı karıştırıp para çekmeye başlarken.

Bir avuç dolusu banknot uzatmasını izledim. Yüzlükler ve yirmilikler gibi görünüyordu. "Lütfen, kutsamanız için," diye açıkladı Sağ Öcü.

Hâlâ sırtımda olan elim seğirdi ve göz ucuyla Henri'nin yüzünü görebildim. Dişlerini gıcırdatıyordu, ben de başımı salladım.

yabancı. "Hayır, zorunda değilsin. Bu... Sana söyledim, bu işler böyle yürümüyor."

Öcü adam Henri'yi süzdükten sonra, "Eski günlerde-" diye atıldı.

"Daha otuzlarımdayım!" Boğazımı temizledim ve sesimi alçalttım. "Benim için eski günler kapaklı bir telefona sahip olmaktı," dedim hafifçe gülerek.

"Ama-"

Yanımdaki insan testeresinin sesi daha da yükseldi.

Onların hatırı için Henri'ye bir adım daha yaklaştım, sırtımdaki el de benimle birlikte hareket etti ve bir de baktım ki kolu omuzlarıma dolanmış.

Ve daha bir saat önce ciddi duygular besliyor olabileceğimi düşündüğüm adam beni yanına çekti, sımsıkı, beklediğimden çok daha sıkı, omzum koltuk altına mükemmel bir şekilde yerleşirken beni kelimenin tam anlamıyla soktu. Tüm elini koluma dolamadan önce parmak uçları kolumun açıkta kalan derisini sıyırdı. Başımı kaldırdığımda onu yabancılara kısıp gözlerle bakarken buldum.

İlginç bir surattı.

Bana gençliğimizdeki Matti'yi hatırlattı ve okulda hiçbir şeyden haberi olmayan bir insan çocuk onun tabağından yemek çalmaya çalışırdı.

Zavallı aptalın ısırılmaya ne kadar yaklaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Henri sıkılmış dişlerinin arasından, "Sabrım tükendi," diye tükürdü. "Bu hiç olmamış gibi davran. Bu senin ödemen olabilir." Kesik gözlerle onlara baktı. "Eğer sizi buralarda bir yerde yakalarsam ya da bugün olanları birine anlattığınızı duyarsam, sizi bulurum. İkinizi de. Anlaşıldı mı?"

Öcüler hemen eğildi, elinde cüzdanı olan onu cebine geri soktu. "Teşekkür... nezaketiniz için teşekkür ederim," diye kekeledi soldaki, aynı anda hem gergin hem de sevinçli sade yüzüyle bana odaklanmadan önce. "Nezaketiniz, hediyeniz için teşekkür ederim-"

"Fikrimi değiştirmeden ve izinsiz girenlere ne yaptığımı sana göstermeden önce arazimden defol." Benimkiyle aynı hizada duran sert vücut belirli bir yönü işaret etti ve homurdandı, "Hızlı ol."

Adamlar kaçtı.

Onları izledik ya da en azından ben başımı eğmeden önce bir dakika izledim.

Yukarı.

Henri artık onlara hiç dikkat etmiyordu. Odak noktası aşağıdaydı. Bana odaklanmıştı.

Ağzı çoktan düzleşmiş, bakışları daralmıştı. Düşünüyordu. Hem de uzun uzun düşünüyordu. Yanağı o pop şeyini yapıyordu. Pop, pop, pop.

Ona doğru uzanarak diğer üst kolumu tutan parmakları sıktım. "İyi misin? Onları bırakmanın sorun olmayacağına emin misin?" İyi olmadığını söylerse ne yapacağımdan emin olamadığım için sordum. Gerçekten gittikleri ve sözlerini tuttukları sürece onlara zarar vermesini istemiyordum.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi, o ayık ucube suratıyla gözlerimin içine bakarak.

"Bu iyi," dedim yanağımın içini ısırp bir karara önce. "Bu konuda...."

Henri beni daha önce hiç görmemiş gibi içine . Bu beni geriyordu.

"Bu cümleyi bitirme. Onların türünden biriyle en son karşılaştığımda sonu iyi bitmemişti," diyerek sözümü kesti. Gözlerimi kırıştırmama neden olan şey bir sonraki söylediği idi. "Güzel bir şey yaptın. Umut başlı başına bir armağandır."

Bu konuda haksız değildi ama bu durum kendimi daha az bilinçli hissetmemi sağlamadı. Bir parçam bu olay olmamış gibi davranmak istiyordu, ben de konuyu değiştirmek istediğimde genellikle yaptığım şeyi yaptım.

Henri'nin karın kasları olan sert duvarı dürttüm. "Gördün mü? Sana koruman olacağımı söylemiştim."

Göz kırptı ve bu beni sırttırdı.

Ama birden aklıma bir düşünce geldi. Midem bulandı. "Kendim için endişelenmiyorum ama topluluktan biri konuşuyorsa... Duncan hakkında söylentiler mi yayacaklar?"

"Hayır." Henri'nin sesi çok emin geliyordu. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Çocuklar toplumumuzdaki en büyük hazinemiz. Kimse tek kelime etmez. Dominic bile. Bir çocuğu tehlikeye atmak, hayatını feda etmek demektir."

Her sözüne güvenerek neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

"Hadi, gel-" Zil sesi çaldı, telefonunu çıkarırken yüzünü kızgınlık kapladı. "Bir saniye," diye uyardı ekrana dokunmadan önce. "Henri," diye cevap verdi, ses tonu aldatıcı bir kibarlıktaydı. Diğer hattaki kişi çenesinin bütün o süre boyunca sıkılı olduğunu asla bilemezdi.

Odağı hala bende olduğu için başımı UTV'yi bıraktığımız yöne doğru eğdim ve o da başını salladı. Geri döndüğümüz yol boyunca "evet" ve "doğru" dışında bir şey söylemedi. Bileziğimi düşürdüğüm yerden aldığımda bile sadece bana uzattı. Direksiyona geçtiğinde ağzından aramayı sonlandırmış gibi bir ses daha çıktı ama Henri telefonu yanağından daha yeni çekmişti ki telefon tekrar çaldı. "Henri" adına çiftlikten gelen başka bir aramaydı.

Matti ve babasının burayı geride bırakmasına şaşmamalı.

Onu burada hiç yalnız bıraktılar mı? Hiç dinlenmek için bir gün izin aldı mı? Olmadığı fikri beni çok üzüyordu, çünkü dışarıdaki birkaç oyun seansı ve bizimle film izlediği geceyi saymazsak, izin aldığına dair bir işaret bulmak için ne zaman beynimi yoklasam, aksi yönde somut bir kanıt bulamıyordum.

Bu da beni düşündürdü....

Kulüp binasına dönerken yol boyunca telefonda kaldı, arada bir özür dileyen bir yüz ifadesi takındı, elleri direksiyonu kavradı, eklemleri yol boyunca bir beyazlaştı bir beyazlaştı. Depoya vardığımızda arabayı kenara çekti, hâlâ telefonun diğer ucundaki saçma sapan konuşmayı dinliyordu.

O kehribar rengi gözleri park ettikten sonra bana doğru kaydı ve başını salladı, tüm ifadesi... yorgundu.

Neredeyse acı çekiyordu.

Bana öğrettiği gibi işaret parmağımı kaldırdım ve kulüp binasına koşması için onu orada bırakarak dışarı çıktım. Odama çıkıp ihtiyacım olan şeyleri almam uzun sürmedi. Mutfığa gitmem de uzun sürmedi ve kamyonetimi karavanıma bağlamak için park yerine koşmam da öyle.

Depoya geri döndüğümde en fazla on beş dakika geçmiş olabilirdi, Henri'yi hala orada bulacağımdan emin değildim ama *oradaydı*.

Onu bıraktığım . Bir eli alnında, gözleri kapalı, düz bir sesle, "Su ısıtıcın bugün tamir edilemediği için üzgün olduğunu biliyorum, ama Shane yenisine ihtiyacın olduğunu söylediyse, o zaman yenisine ihtiyacın var, Margaret. O zamana kadar kulüp binasında kalabilirsin."

Elini indirdi ve yanındaki koltuğa oturduğumda bana düz bir gülümseme verdi.

Birkaç şey daha homurdandı ve yaklaşık beş dakika süren güvence ve özürlerin ardından, içinde telefonu olan elini aramızdaki koltuğa bıraktı.

Ağzından aynı anda üç normal insan büyüklüğünde nefes çıkardı.

Anahtarlarımı elinin koltukta durduğu yerin yanına koymadan önce ona rahatlaması için bir saniye verdim. Bu hareket dikkatini çekti ve bana o çok iyi olduğu nötr ifadesini verdi. Anahtarları parmaklarına biraz daha yaklaştırdım.

"Şu anda karavanımın buzdolabında bir sürü yemek artığı var. Her işediğinizde sifonu çekmezseniz jeneratörde iki gün yetecek kadar benzin ve depolarda su var. En iyi tahminim, durup daha fazla almazsanız, şişelerde iki günlük içme suyu olduğu yönünde. Karavanım kamyonuma bağlandı bile, gitmeye hazır. Telefonlarımızı değiş tokuş edebiliriz, böylece sen acil durumlarda telefonsuz kalmazsın, ben de sen yokken gelen telefonlarla ilgilenirim." Ona planımı aceleyle açıkladım.

Henri gözlerini kırıştırdı.

"Herkese işe çağrıldığını söyleyeceğim ve eğer işin sana ulaşır, telefonumdan iletişime geçip mesajı iletebilirim," diye devam ettim. "Ve kimse yalan söylediğini anlamayacak çünkü telefonda olacak."

Alt dudağı üst dudağından yavaşça sıyrılarak, ağzının açılmasına en yakın şey diyebileceğim bir şekilde açıldı.

Devam ettim. "Burayı yönetecek kadar kalifiye olmadığımı biliyorum ama birinin şikayetini senin kadar iyi dinleyebilirim. Ayrıca, onlara bu iş için kim para alıyorsa onu aramalarını söylemekte bir sakınca görmüyorum, Fluff. Ben müşteri hizmetlerinde çalışıyorum. Sorunları çözme konusunda profesyonelim," dedim ona yüzümü asmadan. "Olaya şöyle bakmak istersen: Hayatım boyunca değil ama uzun zamandır bunun için eğitim alıyorum."

Henri bir kez daha gözlerini kırıştırdıktan sonra dikkati tekrar elinin yanında duran anahtarlarına kaydı ve boğazı düğümlendi.

Onları daha yakına ittim. "Kamyonumda yaklaşık yarım depo benzin var," diye haber verdim.

O inanılmaz bedenden çok ama çok derin bir nefes daha çıktı. Ve boğuk bir sesle "Sen...." demeye başladığını neredeyse duymuyordum. Durakladı, alnı kırıştı. "Bunu yapar mısın?"

Bu kadar şaşırmış görünmek zorunda mıydı?

Dudaklarımı birbirine kenetledim. "Tüylü Ekselansları, yorgunsunuz, çok çalışıyorsunuz ve bence beş yıl önce bir tatile ihtiyacınız olabilirdi. Gidin. Ölüm kalım meselesi olursa seni ararım. Ama önce gerekirse yalan söylerim. Sağduyulu davranacağıma söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bana güvenebilirsin," dedim ona ciddi bir şekilde, her kelimeyi kast ederek ve bunun farkında olduğunu umarak. "Her zaman başkalarıyla ilgilenen sensin. Bu sefer sana yardım etmeme izin ver."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ifadesi o kadar boş, o kadar ki, ne karar vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra o kehribar rengi gözleri benimkilere takıldı ve başını sallamaya başladı. "Ben-"

"Kendinizi kötü hissetmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Burada öğrendiğim kadarıyla burası iyi işleyen bir makine. Vardiyada olduğunuzda asistanlar sizi rahatsız etmiyor ve bazı iş konuşmalarınızı duydum - o kadar da önemli değiller. Değil mi? Acil bir durum olursa seni arayabilirim. Sadece Matti ve Sienna mesaj atabilir ya da arayabilir. Dün gece ailemle konuştum, yani onlardan da haber almayacaksın. Eğer sendeyse telefonum fazla çalmaz" dedim.

Takıntı haline getirmiş olabileceğim o sandık yükseldi ve düştü ve... başını salladı.

Henri korkuyla başını salladı.

O uzun parmakları anahtarlarımın etrafında kıvrıldı ve onları avuçladı. "Nereye gittiğimi bilmiyorum," dedi bana. "Fazla uzağa gitmeyeceğim."

"Bilmeme gerek yok." Onu kışkıışladım. "Git. Ben hallederim. Benim işim üzgün insanlarla uğraşmak. Bu bir bilim ve iyi biriyim ama o kadar da kolay lokma değilim. Nina Ticaret Şirketi'nden alışveriş yapan müşteri her zaman haklı değildir. Biraz sert sevgi kimseyi öldürmez. Gidin."

O anda gitmedi; elinde anahtarlarımla tereddüt etti, düşündü ve muhtemelen tekrar düşündü.

Ama Henri bana öyle bir baktı ki -sıcak, hoş bir bakış- ona gülümsememe neden oldu.

Göğsümü oluşturan kemiklerin kalbime küçük gelmesine neden olan bu çalışan, sadık adama.

"Teşekkür ," dedi sessizce ve bir saniye sonra gitmişti.

"Evet hanımefendi, size de iyi günler," dedim ertesi gün telefonda, ellerini deli gibi sallayan Pascal'a başparmağımı uzatırken kısmen dikkatimi vermiştim.

Yine dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Küçük çocuk, birinin tek odağı olmadığını anlamak için bir radara sahipti, özellikle de önemli olduğunda, ki o anda öyleydi çünkü çocuklar bir parende atma yarışması yapıyordu ve ben de şanslı jüriydim. Kucağında küçük bir beyaz tahta vardı ve biri bana rüşvet vermeye çalışmıştı bile. O kişi Pascal'dı. Cebinde bulduğu bir oniks parçasıyla.

Ama ben bütün çocuklara 9 ve 10 puan veriyordum. Eğer takla atmayı tamamlayamazlarsa 9 veriliyordu ama ayaklarının üzerine düştükleri sürece 10 alıyorlardı. Çok sevimliydiler. Havanın harika olması ve bulunduğumuz alanı serin tutan sürekli bir esinti sayesinde çocuklarla en sevdiğim günlerden birini geçiriyordum. Ama diğer herkesle?

Telefonu bel çantama geri koyarken yüz hatlarımı nötr tutarak en iyi Henri taklidimi yapmadan önce hattın diğer ucunun tamamen kapanmasını bekledim. Allah korusun, biri gözlerimi devirdiğimi görür, kiminle konuştuğumu anlar ve onlara geri dönerdi. Gerçek şu ki, Henri'nin bu saçmalığı her gün nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun sorunları varmış gibi davranan insanlarla uğraşırken soğukkanlılığını korumak zorundaydı.

-Ölüm kalım meselesiydi.

İnsanların aradığı sorunların bir listesini yapmıştım. Bazıları önemliydi ama bazıları önemsizdi. Liste Henri'nin telefonundaki notlar uygulamasına şu şekilde kaydedilmişti: MFer. Birinin uydu televizyonu çalışmıyordu. Bir başkası Wi-Fi'ına giriş yapamıyordu. Margaret yine sıcak su ısıtıcısı hakkında dert yanmak istiyordu. Birisi evine ekleme yapıp yapamayacağını öğrenmek istedi Başka bir sakın kendini yaktı ve asistan telefonuna cevap vermiyordu. Birisi hissetmemesi gereken bir şey düşündü. Bir genç, ailesinin kendisini cezalandırmasından şikayet etmek için aradı. Margaret su ısıtıcısından biraz daha şikayet etmek için tekrar aradı.

Ve bu sadece ilk dört saat içindeydi.

"Nina! Nina! Nina! Şunu izle! Şunu izle!" Pascal, ben ona bir kez daha baş parmağımı kaldırıana kadar bağırdı ve kendini bir takla atmaya attı.

Beyaz tahtaya 10 rakamını çizdim ve havaya kaldırdım.

Küçük çocuk altın madalya kazanmış gibi zıplamaya başladı. Agnes birkaç metre , "Çok aptal," diye mırıldandı. O karar vermişti

En başından beri yarışmaya katılmıyordu.

ve bir kenarda oturmuş, keçeli kalemle bir Şeyler iziyordu.

Aramızda, Shiloh küçük bir kakhaha attı ve ben de ona baktım. Yanıma gelip kalçama diz çökecek kadar yakınımaya oturmadan önce birkaç takla atmıştı. Yassı taşları st üste diziyordu ya da en azından bileziğimi takarken yapmaya çalıştığı Şey buydu.

Bu ocuklar için yeni bir Şeydi, her gün okuldan eve geldiklerinde sırayla takıyorlardı. Kimin alacağına nasıl karar verdiklerinden emin değildim ama ben de buna uydum. Bunu çok sevdim çünkü her onlardan çok tatlı tepkiler alıyordum. "*ok nefis kokuyorsun Nina,*" diye mırıldandı Shiloh onu giydirmeme izin verirken.

Bileziğim takılıyken kokumu , ama bileziksiz? Onların yorumları ruhuma iyi geldi.

Dev çocuklardan biri, Billy, çok güzel bir takla attı. Yanına gülen yüzle birlikte 10 yazdım.

"Aynı anda bir tane yapacağız!" diye bağıran iki tatlı kurtadam ikiz kız bir süre sohbet ettikten sonra birbirlerine ciddi bir Şekilde başlarını salladılar ve kendi taklalarını atmaya başladılar. İki kalp ile 10 aldılar.

Dev ocuk ve Pascal birbirlerine sokuldular ve ben de ne yapmayı planladıklarını merak ettim. Bu ılgın kılarla asla bilemezsin.

Agnes başını kaldırdı, vücudunun st kısmı dönmeye başladı, tam o sırada ben de aynı yönden gelen tanıdık bir varlık hissettim.

"Nina!" Pascal bağırmaya başladı. "Nina! Nina! Nina! Nina! şuna bakın!" O ve diğer ocuk beşlik aktılar ve arkamdaki büyünün gücü ve yakınlığı arttıkça arka arkaya *iki* takla attılar. Onlara her iki yanında iki yıldız olan 10 puan verdim ve daha önce hiç görmediğim bir dansı yapmaları beni sırttırdı.

Bir fiğr yaklaştı ve Agnes'in yanına çömeldi, onunla yumuşak bir Şekilde konuştu ve çevresel görüşümün dışında, Shiloh'un taşlarını yere bıraktığını ve ziyaretimizden bir kucak aldığını gördüm.

İkizlerden biri bağırdı, "Bir tur Nina!"

Bunun zerine Pascal donup kalmadan önce "Ben de!" diye bağırdı. " da ne?"

Kıs kıs gülerek kızın takla atmasını ama tek ayak yerine iki ayağıyla yere inmesini izledim. Çocukların onlara ne söylediğinden emin değildim ama kız

ve bu da onları bir tanesini taklit etmeye yöneltti - gerçi bana takla atıyor gibi göründüler.

O sırada iki el omuzlarıma indi ve beklediğim yüzü görmek için başımı çevirdim. Bu noktada gözleri ezberlemiştim. Yanakları ve çeneyi de hafızamdan çizebilirdim.

Farklı göründüğünü söyleyecek kadar ileri gidemezdim ama Henri bir şekilde farklıydı. Belki enerjisinden, belki gözlerindeki parlaklıktan, belki de ağzındaki belli belirsiz kıvrımdan. Her zamankinden daha iyi görünüyordu.

"Hey." Ona sııttım. "Yakında dönüyorsun."

"Evi özledim," diye itiraf etti.

Ona nereye gittiğini, nasıl gittiğini ya da telefonunu geri isteyip istemediğini sormadan, bu harika adam bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, yumuşak, tatlı bir şekilde, tek bir saniye süren yumuşak bir dokunuş, ama hayatımın en uzun saniyesi olabilirdi.

Geri çekildikten sonra "Teşekkür ," diye mırıldandı, sesi fısıltıya yakındı.

"Ne için?" Ağzım hâlâ dudaklarının baskısını hissederken ve bana sanki sevdiği birini hayata döndürmüşüm gibi bakarken hangi yılda olduğumuzdan bile emin olamadan neredeyse nefes nefese kalmıştım.

"Birinin benim için yaptığı en güzel şey için," diye cevap verdi.

geçen bu olsaydı, her gün onun için güzel şeyler yapardım diye düşündüm. Tüm telefonlarına cevap verirdim. En azından çoğuna.

Göz ucuyla Shiloh'nun başını eğip bizi izlediğini gördüm, ağzı bir karış açıktı.

Henri de bunu görmüş olmalı çünkü omuzlarımı sıcak patates gibi bıraktı. Boğazı düğümlendi ve göz açıp kapayıncaya kadar yüzü nötr haline döndü. "Bir şey kaçırdım mı?" diye sordu, sevgisinin tüm kanıtları kaybolmuştu.

Doğru.

Tamam o zaman. Sanki zihnim hâlâ bir dakika önce beni öpmesine odaklanmamış gibi gülümsemeye zorladım. Kurt adam olmakla suçlayabileceğiniz pek çok şey vardı ama *bu* onlardan biri değildi. Ve ne anlama geldiği bir yana, bunu neden yaptığını tahmin etmeye çalışmayı kaldırabileceğimden emin değildim.

"Her şey yolunda gitti," dedim ona.

Çiftlik sakinlerinin ne kadar muhtaç olduklarından ve Margaret'in gece yarısı arayıp

milyonuncu kez telefonunu ezmeyi düşündüm.

Ona söylemediğim bir şey olduğunu anlamış gibi kaşlarını kaldırdı. Ona anlatmadığım çok şey vardı, ama omuz silktim ve çocukların önünde onunla paylaşmak istediğim tek dürüstlük parçasını ona verdim. "Bazı arkadaşlar edindim, belki bazı düşmanlar ve M-a-r-g-a-r-e-t'i kovması için bir rahip çağırmayı düşünebilirdim, ama endişelenecek bir şey yok, Fluff. Ben hallettim." Beyaz tahtamı tuttum. "Önemli olan tek şey iyi bir mola vermiş olman."

Ve bunun için bir öpücük daha alsam yine yapardım. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

CHAPTER RIGHTEEK

Pek hoş değildi, ama bir dahaki sefere inlemeye bu kadar yakındım.

Sabah mutfağa girdiğimde adalardan birinde Franklin, gümüş mavisi saçlı yaşlı kadın ve adını hâlâ bilmediğim tepegözlü yaşlı oturuyordu.

"Günaydın," diye selamladım onları, bu sabah burada olmalarının tüm nedenlerini gözden geçirirken isteksiz görünmemeye çalışıyordum. Henri'nin telefonuna cevap vererek kimseyi çok kızdırdığımı düşünmüyordum. Çocuklara kötü bir kelime de öğretmemiştim.

Rüyalarla ilgili bir şey miydi? Yoksa cüceler mi? İlk ziyaretten sonra Henri'den başka kimse bu konuyu açmamıştı.

"Günaydın," diye başladı tepegöz beni selamlamaya, ben daha mutfağın yarısına bile gelemeden Ema adındaki kadın BS'yi kesti.

"Görüşmeyi umuyorduk-" diye söze başladı.

"Bazı izinsiz ziyaretçilerle ilgili bir olay dikkatimizi çekti," diye duyurdu Tepegöz, yan bakışıyla onun sözünü kesti.

"Ne-" *Oh*. İçimdeki Henri'yi dinledim ve sorumu bitirmek için yüzümü boş tuttum. "Ziyaretçiler mi?" Aptalı oynadığımdan değil, sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istedim.

"Biz de bunu bize söylemenizi istiyoruz. Başka bir bölge sakini de sizinki gibi tuhaf bir kokuya rastladıklarını söyledi," diye cevap verdi Tepegöz.

Franklin'in Tepegöz ve Ema'ya yönelttiği pis bakışları ancak o anda fark ettim.

Sinirlenmişti. En azından yirminci kez, ona neler olduğunu merak ettim. Dün gece yemek sırasında çok sessizdi, vücut dili gergin görünüyordu, Yemeğini bitirir bitirmez mutfağı terk etmişti.

Henri bile onun ne kadar tuhaf davrandığından bahsetmişti ama o, Franklin'in bir gece önceden haber vermeden gittiği için ona kızgın olduğunu düşünmüştü.

"Bir asistan size benim ve başka birinin kokusunu aldığını mı söyledi?" Çoğunlukla ne bildiklerini görmek için sordum.

"Evet," diye yanıtladı tepegöz. "Ormanda, evlerimize yakın bir yerde. Bu açıkça yasaklanmış bir şey-"

Ayaklarımın dibinde duran Duncan'a baktım, oğlum uzun boylu ve çelimsizdi ve ona ve gülümseyen yüzüne gülümsemekten kendimi alamadım.

SEVGİ, ona söylemeye çalıştım. Kulaklarından biri seğirdi.

Dikkatimi tekrar yaşlılara yönelterek Henri'nin nerede olduğunu merak ettim. Bir gün önce eve geldikten ve beni öptükten sonra, ki bunu hâlâ çok fazla düşünüyor ama düşünmemeye çalışıyordum, öğleden sonra ve akşamın geri kalanında yanımdan ayrılmayarak beni çok şaşırtmıştı.

Çok güzeldi.

Çocuklarla dışarıda bir saat daha geçirdik ve o da benimkinin hemen yanına kendi puanını çizerek jimnastiklerini değerlendirmeme yardımcı oldu.

Sonra bizi kreşe kadar takip etti ve sonraki birkaç saatini orada geçirdi; tüm çocuklar bu durumdan çok mutlu olmuştu. En küçük yavrulardan birkaçı onun kucağına tırmanıp yüzüne doğru tırmanmaya çalışırken ağlamıştı bile. O kadar tatlıydı ki fotoğraflarını çekmiştim. Daha sonra birlikte yemek yedik, sonra gelen bir telefon onu uzaklaştırdı ama Agnes ve Duncan'la dışarıda oyun oynamak için buluştuk.

etiketleyin ve yatmadan önce buzlu şeker yiyin.

Ve tüm bu süre boyunca beni dudağımdan öpmemiş gibi davrandı. Normal, sevimli Henri gibi davrandı. Bana dünyadaki diğer insanlardan biriymişim gibi davranan bir Henri.

Bu, mikroskop altında analiz etmek istediğim ama yapamayacağım bir travesti. Çünkü o hiçbir şey olmamış gibi davranacaksa, ben de öyle yapacaktım. Bana karışık sinyaller vermiyormuş gibi davranabilirdim.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmesi önemli bir şey değilmiş gibi davranabilirdim.

Mesele şu ki, öcülerle şu an arasında geçen sürede olayı kimseye anlatacak zamanı olduğunu düşünmüyordum. Şimdi biri sadece *beni mi* ispiyonlamıştı? Bana biraz saçmalık gibi geldi.

Cyclops, "Durumu tartışmadan önce hikâyeyi bir de sizin açınızdan dinlemek istiyoruz," diye sözlerini bitirdi.

Franklin'in diğer ihtiyarlara bakışı soğuklaştı. "Tehditlere gerek yok Yiannis," derken ses tonunda bile hecelerin donukluğu vardı.

Beni mi savunuyordu?

Tepegöz aşağılanmış görünüyordu. "Ben kimseyi tehdit etmiyorum."

Yeni şampiyonum olabileceğini düşündüğüm adam alay etti. "Ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu? Durumu daha da kötüleştirmek için, bu dedikoduyla sana kimin yaklaştığını bize söylemiyorsun. Siz Nina'yla konuşmayı talep edebiliyorsanız, ben de dedikoducuyla konuşmayı talep edebilirim."

Tepegöz, "Bu bilginin neden gerekli olduğunu anlamıyorum," diye karşı çıktı.

Ne yapacağımı bilemeden, ilkokula geri dönmüş gibi elimi kaldırdım ve bu üç büyüğün de dikkatini çekmeye yetti. "Beni kimin ispiyonlamaya çalıştığını bilmeme gerek yok ama yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum," diye söze girdim. "Size ne olduğunu anlatacağım. Bavullarımızı toplamak istemiyorum."

"Neden bavulunu hazırlaman gerekiyor?"

Sadece tek bir adama ait olabilecek bir ceset yanıma geldi ve Henri'nin üzerine dökülmüş olması gereken üniformayı görünce neredeyse iki kez bakakaldım. Siyah pantolon ve polo tişört tarihte hiç kimseye bu kadar yakışmamıştı. Sanırım futbol formalarından sonra yeni bir favori kıyafetim olmuştu.

Sonra ağzının benimkine dokunurken nasıl hissettirdiğini hatırladım ve ona gülümsedim ama bunu ölçülü tutmaya çalıştım.

"Her şeyi duydun mu, yoksa sana ne olduğunu anlatmamı ister misin?" Onunla asla bilemezsin.

Kolu benimkine değerken göz kapakları açık renkli gözlerinin üzerine düştü. "Ben daha çok bavulunu toplamaya degecek bir şey yapmadığını kastetmiştim." Gözleri adadaki yaşlıların üzerinde gezindi, ifadesi düz olanın içinde eridi. Ses tonu kalındı. "Kimdi o?"

Garip bir sessizlik anı oldu.

Tepegöz burnunu çekerek, "Merhaba Henri, bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum," diye cevap verdi.

Henri'nin avucunun giderek tanıdıklaşan hissi omurgamı sıyrarak ensemin hemen yakınına indi. "Hikâyelerinde önemli bir gerçeği atladıkları zaman. Eğer 'diğer' varlığı hissedebilselerdi ve Nina'yı aynı yerde , o zaman tüm bu süre boyunca onunla birlikte olduğumu anlamamaları mümkün değildi."

Tepegöz birden o kadar da rahat görünmemeye başladı. "Birlikte miydiniz?"

"Sizce onu buraya kim davet etti? Telefon geldi ve teyit etmek için görevli yeşillik bekçisiyle irtibata geçebilirsiniz, çünkü hangisiyle konuştuğumu hatırlayamıyorum. Nina benimle birlikte oraya geldi ve sorunu çözmemeye yardımcı oldu," diye açıkladı alçak ve sabit bir sesle. "İzinsiz bir ziyarette, bununla ilgilendik ve ziyaretçiler ayrıldı. Eğer bununla ilgili bir sorun varsa, o zaman benim karar verme mekanizmamla ilgili bir sorun var demektir."

Franklin koltuğunda kıpırdandı, tepegöze hâlâ kızgındı ama Henri'nin itiraf etmeyi bitirdiği şeyle daha çok ilgileniyordu. "Ziyaretçiler kimdi?"

Henri, "İki öcü," diye cevap verdi.

"Bogeymen? Burada mı? Neden?" diye ciyaktadı yaşlı kadın, telaşla.

Kehribar rengi irisler benimkileri buldu ve omuz silktim. Onları daha önce uyarmadığım bir şey değildi ve belki de biri benim için iyi şeyler söylerse tehditlerini geri çekerlerdi. Bu muhbir her kimse ondan hoşlanmamıştım ama....

"Dedikodular çiftlikten dışarı çıktı, bu da herkesle konuşmamız gereken bir konu çünkü bu bilgiler yabancılarla paylaşılmamalı ve bu kurallarımızın bir parçası." Sesi o kadar arsız geliyordu ki neredeyse herkesin önünde ona kahramanım diyecektim. "İzinsiz girenler doğurganlık g-"

Başımı kaldırdım ve sallamaya başladım. "Ben... bu bir abartı."

Franklin'in koltuğunda kaydığı çok açıktı.

Henri hiçbir şey söylememişim gibi davrandı. "Nina ile benim gözetimim altında, benim bir kerelik onayım ile buluştular ve işleri bittikten bir dakika sonra ayrıldılar. Uygunsuz bir şey olmadı ve dedikodulardan hoşlanmıyorum." Kürek kemiklerimin arasında bıraktığı eli aşağı kayd ve belimi sardı. Bu sefer biraz geriye yaslandım. "Bana kiminle konuşmam gerektiğini söyle."

Büyük Kurt geri dönmüştü.

Franklin'in bakışları ihtiyatlı bir şekilde bana doğru kayd ve onu bu bakışlara yansıyabilecek küçük nüansları fark edecek kadar iyi tanımasam da gözlerinin hafifçe açıldığı belliydi.

"Bu bilgiyi size özel olarak vereceğim," diye düzeltti Kiklops. *neredeyse pişman.*

Belki de kendini suçlu hissetmiştir.

Henri'nin yanağındaki kas ortaya çıktı, "Dominic miydi?" diye sorarken ses tonunda saldırganlık vardı.

Tepegözün "evet" demesine gerek yoktu çünkü yüzü bunu söylüyordu. "Bölge sakini Nina'nın kokusunu bir başkasıyla birlikte tanıdıklarını söyledi. Sanırım artık bu konuyu kapatabiliriz."

Franklin'in sesi ilginçti, "Sanırım yapabiliriz," diye onayladı.

Gözlerimi kırdım, sessizlik o kadar yoğunlu ki uzay boşluğunda süzülmenin böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Neredeyse boğucu bir sessizlikti ve ruhuma ağır geliyordu. Kıpırdanmayı çok istiyordum. Belki ısıklık çalmak.

Yaşlı kadın burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. "Talipleriniz için bir program ayarladınız mı?" diye sordu ve bu noktada sadece konuyu değiştirmeye çalıştığını hissettim.

"Talipler" kelimesi ağzından çıkar çıkmaz suçluluk duygusu intikam duygusuyla geri geldi. Henri'ye bakma dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Ama bakmadım. "Erkekler. *Evet*. Franklin'le bu konuyu konuştuk ve deneme sürem bittiğinde uygulamaya bir takvim eklemeyi planlıyorduk."

Yaşadığım gizli bir topluluk için bir uygulamada efsanevi varlıklarla mini randevular ayarlamayı kabul ettiğime inanamıyordum, hem de devasa bir aşktan daha fazlasına sahip olduğum bir adamın önünde. Beni öpen ve şu anda avuç içiyle omurgamın bir kısmını haritalayan bir adam.

Hayatımı kurtarmak için Matti'den başka bir erkeğin bana iki kez bakmasını sağlayamayan on dört yaşındaki ben, sevinç gözyaşları dökerdim.

İyi bir adama, *harika* bir adama, tanıdığım en çekici adama karşı hisleri olan ve aynı zamanda yanlış adam olan otuz iki yaşındaki ben de buna inanamıyordum ve bu iyi bir şekilde değildi.

"Duncan'la ne yapacaksın?" Cüssesine ve yaşına göre garip bir şekilde korkutucu olan bir ifadeyle yaşlı tepegöze bakmaya devam ederken bile soruyu soran Franklin'di. Boyu orta boy ile 1.80'den birkaç santim kısa arasında bir yerdeydi. Eskiden koşucu olan ve hâlâ formunu koruyan bir adamın vücuduna sahipti. Bir de her zamanki iş kıyafetleri vardı.

daha fazlası vardı, bu . Ama bu daha sonra düşünülecek bir şeydi.

soru beni Ema'nınkinden daha fazla rahatsız etse de çok iyi bir soruydu. Henri'ye tekrar bakma isteğimle savaştım. "Bunu düşünmek için zamanım var ama sanırım isterse onu da yanımda götürebilirim. O

Sonunda kiminle olursam olayım, onu da sevmem gerekiyor." Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, tanıştığım her kişiyle onun da tanışması fikri hoşuma gitmiyordu.

"Benimle ziyarete gelebilir," diye teklif etti Franklin, tepegöze hızlı bir bakış daha atarken gözlerinde hâlâ o korkutucu parıltı vardı. "O ve ben birlikte biraz zaman geçirmeliyiz. Topluluğun diğer üyelerini tanımaya ihtiyacı var çünkü benim yokluğumda çok azı bunu yapmaya uygun görünüyordu."

Tepegöz ve kadın utanarak bakma nezaketini gösterdiler - çok değil ama biraz. Peki ya ben? Onlara seslenmesine tepki vermemeye çalıştım. Bu durumdan rahatsız olan tek kişinin ben olmadığımı sevinmişim.

"Ben de çocuğa bakabilirim," diye gönüllü oldu kadın. "Ben de yavruyla biraz vakit geçirebilirim," dedi Tepegöz, kesinlikle Utangaç bir sesle.

Göz ucuyla Henri'nin kaşlarını çatıldığını gördüm ama bunun nedeni yaşlıların suçluluk duygusuyla hoş karşılanıp karşılanmaması mıydı yoksa çiftlikteki dedikodular mıydı, bilmiyordum. Ona dirsek attım ve çenemi yukarı kaldırdım. Sadece başını salladı.

Sanırım buna geri döndük.

İsterse sırlarını saklayabilirdi.

Öne doğru döndüm. "Teklifleriniz için teşekkür ederim," dedim onlara. "Zamanı geldiğinde size haber vereceğim." Bunu söylemek çok tuhaftı. Son birkaç ayın büyük şemasında, ilk beşte bile değildi.

Bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

Henri'nin yüzündeki sert ifade, menzile doğru ilerleyip bir tabak yemek doldurmaya başlamadan önce, siyah, uzun kollu polo tişörtünün altında vücudunun üst kısmı açıkça gergindi.

"Agnes nerede?" Franklin birdenbire sordu.

Henri her zamankinden daha sert bir ses tonuyla, "Ben geçerken odasıdaymış gibi geldi," diye cevap verdi.

Çoktan burada olmaması garipti. Son birkaç gündür mutfığa gelmesi gittikçe daha uzun sürüyordu. Son zamanlarda çok daha sık insan bedenine giriyordu. "Onu çağırayım mı?" Ben önerdim.

Franklin, "Lütfen," diye cevap verdi.

"Hemen döneceğim o zaman." Sesimi yükselttim. "Duncan, benimle gelmek ister misin?"

"Hayır" cevabı Henri'ye doğru koşarken ve ona yaslanırken mi geldi?

Öyleydi.

Güzel. Mutfaktan çıkıp doğruca onun kapalı kapısına yöneldim. Kulaklarım çok iyi duymasa da içeriden sesler geldiğini anlayabiliyordum. "Agnes? İyi misin? Kahvaltıya hazır mısın?"

Altta sallanan kapıya baktım ama hiçbir hareket yoktu. "Agnes?" Tekrar denedim.

Hala bir şey yok.

Karnımın üzerinde sürünme ve kafamı açıklıktan içeri sokma dürtüsüyle savaştım, ama ilişkimiz üzerinde hâlâ çalışırken onun mahremiyetini bu şekilde ihlal edemezdim. Yavaş yavaş, çok yavaş bir yerlere varıyorduk ama onun da kaldırabileceği bir yere kadar.

Ama yine de tedbirli olmak için....

"Ben bir şey mi yaptım?" Yüksek sesle sordum. "Yaptıysam bana söylemen sorun değil." Ben öyle düşünmüyordum ama....

"Hayır," diye cevap verdi huysuz, küçük ses, beni çok şaşırtarak. "Emin misin?"

"Evet," diye cevap verdi, hâlâ alıngandı.

Pekala. "Bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Bir sessizlik anı daha o kadar uzadı ki, artık cevap vermeyeceğine ikna oldum, ama tam onu konuşturmak için başka bir taktik deneyecekken konuştu. "Nasıl yapılacağını bilmiyorsun."

"Neyi nasıl yapacağım?" Bana olan inançsızlığı yüzünden zaten kırılmış bir halde sordum. "Saçımı örmeyi."

"Saç örmeyi biliyorum."

Uzun bir duraklama daha oldu. "O zaman neden saçların hep dağınık görünüyor?"

O anda alay etmemek hayatımda yaptığım en zor şey olabilirdi. Bu çok kabaydı. "Çünkü saçımın görüldüğü umurumda değil." Kapıya doğru gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. O bir çocuktu. *O bir çocuktu.*

"Saçını örmemi ister misin?"

"Hayır."

Bu cevap hakkında hiç düşünmemişti. O zaman gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "O zaman başka bir saç modeli denememi ister misin? Uzay topuzu? Atkuyruğu?" Küçük kızlar saçlarını nasıl severdi? Annem vahşi bir hayvan gibi etrafta koşturmama izin vermişti. On beş yaşına kadar şampuan dışında bir saç ürünü kullandığımı sanmıyorum.

"Onları düz yapabilir misin? Sera hep çok yüksek yapıyor." Kıs kıs gülmek için kendimi zor tuttum. "Elimden geleni yaparım," diye söz verdim.

İsteksizce "Tamam" demeden önce çok uzun bir sessizlik anı daha oldu.

Kendime onun genç olduğunu tekrar hatırlattım. Çok genç. "İçeri girebilir miyim?"

Biraz daha sessizlik, sonra "Tamam."

Bu çocuk beni uğraştırıyordu. Tüm kreş çocukları arasında hâlâ tek sert kız oydu. Sevmediği herkesle mesafe koyan tek kişiydi ve bu mesafeyi koruyan pek fazla kişi yoktu. Pascal'a, Shiloh'ya ve birkaç çocuğa daha tahammül ediyordu; bunun da arkadaşlığa eşdeğer olduğunu düşünmüştüm. Ama Duncan'a karşı her zaman tatlı, her zaman sabırlı ve nazikti.

Henri ile olduğu gibi.

Ve bu beni, yıllar sürse bile onu kazanmaya daha da kararlı hale getirdi.

Ne de olsa tüm iyi şeyler emek ister, diye düşündüm ve aklım anneme gitti. Bana birçok kez insanların bitkilere benzediğini ve genel olarak hayatın bahçeciliğe çok benzediğini söylemişti. Bazı insanlar dikenliydi, bazılarının ise gövdeleri çok zayıftı.

Bu durumda bana hatırlatacağı gibi, bazı bitkilerin büyümesi için çok fazla su gerekiyordu, bazı bitkiler ise gelişmek ve serpmek için sadece birazcık suya ihtiyaç duyan kaktüslerdi.

Ve Agnes, keskin dişlerine rağmen, sanırım daha çok bir bonsai gibiydi. Gelişmesi için koşullarının mükemmel olması gerekiyordu. Ama bunu başardığında dünyanın en güzel kızı olacağına dair bir his vardı içimde.

Düğmeyi çevirerek kapıyı açtım. Oda bizimkinden biraz daha büyüktü, duvarlar soluk mor renkteydi. Beyaz boyalı, düz ahşap başlıklı, kullanışlı, tam boy bir yatağı vardı. Karşısında, oyuncak bir yarış arabasından ortasında balerin olan bir mücevher kutusuna kadar birkaç ıvır zıvırla uyumlu büyük bir şifonyer vardı. Ayrıca Henri ile birlikte karnavala benzeyen bir yerde çekilmiş bir fotoğraf çerçevesi de vardı.

Özenle yapılmış yatağının üzerinde o kadar çok doldurulmuş hayvan vardı ki, onları saymak için yeterli zamanım olduğundan emin değildim.

Bana en çok dokunanlar bunlardı. Birinin parmaklarını ısırp koparmaya hazır bir ispiyoncu olabilirdi ama o küçük bir çocuktü. Bir insan topluluğu tarafından bir kız.

Ama neden çiftlikteki ailelerden hiçbiri onu evlat edinmemişti? Mantıklı gelmiyordu ve bu beni daha da üzüyordu. Ama onu bırakmamın bir yolu yoktu.

Onun varlığında gözlerim yaşıyor, bu yüzden en azından beni daha iyi tolere edene kadar bunu onun şartlarına göre yapmam gerekecekti.

İspanyol paça kot pantolonu ve pembe kazağıyla yatağının yanında duruyordu, sevimli yüzü çok ama çok dikkatli bir ifadeye bürünmüştü, sanki beni kovması için bir sebep vermeme bekliyordu. Ama onun yerinde olmak berbat olacaktı çünkü bunun olmasına izin vermeyecektim. Onun kurallarına göre oynayabilirdik. Bu küçük tomurcuğu sulayacaktım.

"Ben yatağa oturacağım, sen de ben üzerinde çalışırken bacaklarımın arasında durabilirsin, anlaştık mı? İyi görünmezlerse tekrar deneriz," diye teklif ettim sarışına.

Agnes'in burnu kıristı ve gözlerini kısıtı ama bana Henri'yi hatırlatan bir şekilde başını salladı.

Bu bir sınavdı. Nedendir bilinmez, bu fikir beni SAT sınavına girdiğim zamankinden daha fazla germişti. Çoğu insanın beni sevmemesi umurumda değildi ama onun sevmesini istiyordum.

Herkes sevgiyi hak ediyordu, özellikle de zor olanlar.

Bu ben olabilirdim. Bu Duncan olabilirdi. Bu Matti ya da hatta Henri olabilirdi, burada, saç modeli konusunda yardım isteyecek kadar güvendikleri bir yetişkin olmadan.

Ağlayamadım.

Ama yatağın ucuna oturduğumda ve kız elinde üç farklı çeşit lastikle bacaklarımın arasında durduğunda bir sürü kez göz kırptım.

Bana sadece iki kez saç örgüsünü yeniden yaptırdı.

ÇOCUK MU?

Beni duyabiliyor musun?

Nefes nefese uyandım ve oturur pozisyona geçtim.

Kaşlarımın hemen üzerinde, alnıma doğru hafif bir ağrı nabızı, bir bebek baş ağrısı bastırdı. Kalbim hızla çarpıyordu. Boğazım kurudu.

Bu bir rüya değildi.

Hiçbir şekilde korkunç bir rüya değildi.

Yatak odamın kapısı açıldı, uyuyan yavru köpeğim davetsiz misafir karşısında başını hışımla kaldırdı, tanıdık bir beden içeri süzülürken kuyruğu da aynı şeyi yaptı.

"Cricket?" Henri'nin sesi yumuşaktı, uzun bacakları onu yatağıma getirirken lacivert eşofman altı can havliyle kalçalarına yapışmıştı. Yine tişört giymemişti. Bunu fark etmeyecek kadar kendimde değildim.

Duncan ona şöyle bir baktı, yavru köpek gözleriyle beni süzdü ve başını tekrar yere koydu.

İyi olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan tek şey bir nefes oldu. O da titretek bir nefesti. Tekrar denedim ve aynı şey oldu.

Korkmadım ama heyecanlandım.

"Duydum." Henri yatağın kenarına otururken kaşlarını çattı, poposu tam anlamıyla bacaklarımı kenara itiyordu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Parmaklarım titriyordu. Ama hiçbir şey olmamıştı. Kimse yaralanmamıştı.

Sıcak bir el benimkini kapladı, tam kucağımdaydı, tıpkı Hayatımın korkusunu yaşadım.

"Hey, sen iyisin." Henri'nin parmakları benimkilerin üzerinde kıvrıldı. Alnı kırıştı. "Buradasın. Güvendesin. Dinliyor musun?"

Ağzımı tekrar açtım ama vücudumdan çıkan tek ses titretek bir nefes daha oldu.

Parmak uçlarım çeneme dokundu ve başımı geriye doğru eğdi.

Henri'nin yüzü çok yakınıma eğildi, elmacık kemikleri ve gözleri görüş alanımı doldurdu, o anda tüm dünyam haline geldi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi bana.

Beynimin mantıklı kısmı, telaşlanacak bir şey olmadığının farkındaydı.

Ama geri kalan kısmım hiçbir şeye ikna olmamıştı.

Ben uyurken nasıl olur da biri benimle konuşabilirdi? Bu MFer ne kadar güçlüydü? *Kimdi o?*

"Aynı şey mi oldu?" Başparmağı, parmak eklemimden tırnağıma kadar bir çizgi çizdi.

Başımı salladım, iyi olduğum halde böyle davrandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Duncan iyiydi. Henri iyiydi. Önemli olan buydu. Buradaydım, güvendeydim ve bu kişi her kimse Freddy Krueger değildi ve bana zarar vermek istiyor gibi de *görünmüyordu*.

O sadece... birini soruyordu. Belki, muhtemelen, benim için.

Bunun üzerine dudaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

Bir saniye sonra, "Evet, daha önce duyduğum sese benziyordu" dedim. Elimi yukarı kaldırıp avucunun altına soktum, sarsılmıştım ama benden birkaç santim ötede sadece uyku pantolonu giyen bu adamın son derece farkındaydım. Göğsü her gördüğümde daha da güzelleşiyordu; kremsi ten rengi ve koyu renk göğüs kıllarıyla kaplıydı, rüyalarımda biri beni ziyaret etmiyor olsaydı ona odaklanmak isterdim.

Ben bunu istemedim. Artık etrafındaki herkesten farklı olan ve kendini tanımlamak için bir yola ihtiyaç duyan bir çocuk değildim. Birinin etrafı kurcalayıp buradaki şansımı mahvetmesine kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Gözlerimi birbirine kenetledim ve sertçe yutkundum. "Özür dilerim, Fluff."

Çeneme yumuşak bir dokunuş yapınca ona baktım. Tarafsız yüzündeki tüm izler kaybolmuştu. Endişeli görünüyordu. "Neden özür diliyorsun?"

Başımı öne eğdim, alnım omzundaki çıplak teni sıyırdı ve tam oradaki mükemmel kıvrıma yerleşti. "Çünkü uyandırılıyorsun ve bu benim hatam olabilir. Eve geç geldiğini biliyorum. Uyumaya ihtiyacın var." Koridorda, pencerenin önünde durmuş, kollarımda ağır bir Duncan tutuyordum. Henri eve her zamankinden bir saat geç gelmişti. Ben Agnes ve Duncan'la dışarıdayken, küçük kızı orada oturmuş, neredeyse beklenti içinde park yerine bakarken yakaladım.

Ve gerçek şu ki, eve daha erken dönmüş olmayı dileyen tek kişi o değildi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, benim için bu kadar önemli olmaması gereken o öpücüğü tekrar düşündüm.

"Her şey yolunda." Çenemin yanındaki parmakları kayarak enseme kavradı. "Agnes eskiden kâbuslar görürdü ve her seferinde bir bahaneyle kapımı çalardı." Derin bir nefes aldığını duyabiliyordum. "Her şey yolunda."

Öyle miydi? Çünkü gecenin bir yarısı maraton koşmuş gibi nefes nefese uyanmak hiç de öyle hissettirmiyordu. Çünkü biri sadece benim değil, başkalarının da uykusunu işgal ediyordu. Kaç kişi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Agnes dışında kimse bu konuyu açmamıştı ve ben de cücelerin haklı olma ihtimaline karşı sorup dikkatleri üzerime çekmek istememiştim.

Henri'nin göğsünden belli belirsiz bir hırıltı yükseldi. Alnımda hissettim. "Yine tarçın gibi kokuyorsun." O nasırlı parmaklar hafifçe yoğurdu

boynumu. "Endişelenecek bir şey yok." Daha da yakına eğildiğine yemin edebilirdim. "Bunu kimin yaptığını bulacağız ve ben de onlarla ilgileneceğim."

Başımı kaldırdım. Benden *birkaç santim* uzaktaydı ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Bunu yapar mısın?" Fısıldadım.

Başını sallaması bana bunun bir söz olduğunu hissettirdi. "Yaparım," diye sessizce onayladı.

Bunu *beni* korumak için yapmadığını kendime hatırlattım. Bunu herkes için yapardı. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Beni rahatlatmak için etrafta koşuşturması er ya da geç bir anı olarak kalacaktı. Böyle olmaya devam ederse, yatakta yanımda başka biriyle uyanacaktım. Başka biri beni daha iyi hissettirecekti.

Birden midem bulandı.

Kaşları bir anda çatıldı. "Ne?"

Saçmalık. "Ne?" Sesim normalden biraz daha yüksek çıktı. "Az önce ne düşündün? Kokun daha da güçlendi."

Yine peşimdeydi. "Sadece... sadece geleceği düşünüyorum," diyerek belirsiz tutmaya çalıştım.

Bunu anlayabiliyordu ve her zamanki gibi yanıma kâr kalmasına izin vermeyecekti. "Neden yalan söylüyorsun?"

Lanet olsun. "İstemedim ama yapmalıymışım gibi hissettim," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece olmamam gereken şeyleri düşünüyordum, hepsi bu." Saçmalıklarına ben bile inanmıyordum.

"Hangileri?"

Başımı salladım.

İşte yine o yarı kaş çatma, yarı kaş çatma hali.

"Sana söylemek istemedikleri bir şeyi öğrenmek istediğinde herkesi bu kadar rahatsız mı ediyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı beni dikkatle izleyerek. "Ne düşünüyordun ki?" Başımı biraz daha salladım.

Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Anlat bana."

"İstemiyorum" Yanağımın içini ısırdım. "Bunun bir anlamı yok, Fluff. Güven bana."

"Sana güveniyorum; bu yüzden seni neyin bana söylemeni istiyorum." O kehribar gözler bir gözümünden diğerine sıçradı. "Güven *bana*."

Yaptım, lanet olsun.

Bilmek istediğini söyledi ama daha sonra bilmek isteyeceğine gerçekten inanmadım. Yine de başka tarafa bakmadı. Orada öylece oturdu.

Sanki beni öpmemiş ve sonra da gibi davranmıştı. Burada otururken vücudunun her çizgisi dürüstlük istediğinde ısrar ediyordu. Belki de buna ihtiyacı vardı.

Tamam.

Öyle olsun. Omuz silktim. "Sadece birkaç ay içinde, eğer bu gerçekleşirse, muhtemelen tıpkı bunun gibi bir yatakta beni bundan vazgeçirmek zorunda kalacak başka bir adam olacağını düşünüyordum ve... bu içimde iğrenç bir his uyandırdı Henri. Sen benim arkadaşısın ve neden bundan fazlası olmak istemediğini anlıyorum. İstememeni anlıyorum. Kendime bu konuyu bir daha asla açmayacağımı söyledim ama... ama senden çok hoşlanıyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim." Gülümsemeye çalıştım ama görmesem bile zayıf olduğunu biliyordum. "Ben de öyle düşünüyordum, Kılıklı Ekselansları, madem bilmekte ısrar ettiniz. Sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Henri sanki atalarını lanetlemişim gibi başını çevirdi ve ben düşündüm ki... her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. Belki de bu onun başından savabileceği bir şey değildi. Bu durumdan gülümseyerek kurtulma şansım yoktu.

Bunu kurtarmanın ve bu kadar garip hale getirmemenin bir yolunu düşünmeye çalıştım. Ondandır etkilendiğimi *biliyordu*. Bu konuda hiçbir zaman ince davranmamıştım ve saklayabileceğim çok şey vardı. Ondandır bir insan olarak hoşlanmak, onu şok edecek kadar sıra dışı olamazdı.

Sienna bir keresinde bana sevgi ve şefkatin insanların yayabileceği en gürültülü duygulardan bazıları olduğunu söylemişti.

Benden dürüst olmamı istemişti ve ben de bunu özgürce yapmıştım ama.... Yüz hatlarına baktım; çenesi kırışıklarla kaplıydı, kısa saçlarının kenarları daha kısaydı. Çenemi kaldırdım.

Kendi bildiğini okumaya alışkındı ama ben tek çocuktum ve ben de öyleydim.

Benden hoşlandığını biliyordum. Ve eğer bu çiftlikte çiftleşmek için birini seçmem gerekseydi, bu o olurdu. Hiç şüphesiz, Henri ilk on listemdeki her numara olurdu. Başka biriyle evlenme fikri.... Düşündükçe daha da nefret ediyordum.

Ve eğer bir şeyi beğenmezseniz, onu kimin değiştireceğini biliyor musunuz? Sadece sen.

Kendimi bundan vazgeçirip neden yapmamam gerektiğini, neden "bir daha asla" diye düşündüğümü kendime hatırlatmadan, bakışlarını yakaladım *ve tutundum*.

"Fikrini değiştirmediyse tabii," dedim ona titrek bir gülümsemeyle. "Sarılmakta iyiyimdir ve fırçalamakta da oldukça iyiyimdir." Bu bir

Sadece küçük bir zafer olarak, ona güçlü parmaklara sahip olmak ve eskiden bir sallama ağırlığım olduğu gibi on tane daha uygunsuz şey söylemek yerine bunu söylemeye karar verdim.

Ama bu küçük merhamet ona pek bir şey yapmamış gibi görünüyordu.

Yıllar boyunca pek çok fırtınanın gelişini izlemiştim. Büyük, grimsi mor fırtınalar dağların tepelerinde ve güzel tepelerde kabarcıklar oluşturdu. Yine de onun yüz ifadesinin gözlerimin önünde değişmesini izlediğim gibi bir hareket görmemişim. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Belki de kızgın?

Ama yüzüme tekrar odaklanmadan önce bakışlarının bir saniyeliğine önümde gezindiğine ve "Anlıyorum" diye mırıldanırken sesinin alçak ve sert olduğuna yemin edebilirim.

Evet, eminim görmüştür.

Ya da belki de beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra hâlâ bu konuyu açtığım için sinirlenmişti.

Vücudundaki gerginlikten rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Sonra elleri üzerimde olduğu yerden çekildi ve arkasına yaslandı. Uzaklaştı. Benden uzağa. "Bir şey duyarsan beni uyandır, Nina."

Üzerime bir kova ılık su da atabilirdi.

Anlıyorum.

Onu uyandırmak istemedim. Odası benimkinin üst katındaydı ama hangi kapının ona ait olduğunu bilmiyordum. Ama bilsem bile, rüyalarımı onun yanında açmayacaktım, hele de şu anki haliyle bakarken. Çoğunlukla rahatsız. Hayal kırıklığına uğramış ve muhtemelen kızgın. Ama başımı salladım.

Ve Henri birkaç kalp atışı sonra kalkıp sıcak, rahatlatıcı varlığını da yanına alarak odamdan çıktığında, midemde bir düğümle olanları izledim.

Ama olan oldu. Her ihtimale karşı kendimi son bir kez daha ortaya koymaya çalıştım, umut ettim, umut ettim ve biraz daha umut ettim. Yapmak istediği şeyi yapacaktı.

Ve yapmam gerekeni yapmak zorundaydım.

Ona bu kadar güvenmek, ondan her şeyi beklemek uzun vadede sadece bir kişiye zarar verecekti ve bu kişi o olmayacaktı.

Zarar gören sadece ben olurdum.

CHAPTER

NIKETEEK

"H "Hayatımın iki numaralı aşkı kim?"
Telefonumun kamerasının diğer tarafında eridim, iki arada bir
derede kaldım.

O kadar çok seviyordum ki vücudum bunu kaldırmakta zorlanıyordu ve son birkaç gündür vücudumda giderek çılgılığı bastırabilmek için ellerimi yüzüme vurmak istiyordum. Dünyadaki en yakın iki arkadaşımın bazı şeyleri bilerek saklamamıştım ama bazı şeyleri sözle açıklamak mesajla açıklamaktan daha kolaydı.

Ayrıca, Matti ve Sienna'yı tanıyordum; hikâyenin sadece bir kısmını değil, tamamını isteyeceklerdi.

Sienna öne atılıp kendi telefonunun öne bakan kamerasına o kadar yaklaştı ki görünen tek şey tek bir yeşil göz ve mükemmel şekilde alınmış bir kaş oldu. "Ne oldu?" diye sordu.

Matti'nin görüntülü arama alışkanlıklarını öğrendiğinden haberi var mıydı? Karavanımın yemek masasına benzeyen yatağının koltuğuna yaslanırken şimdilik bu konuyu geçiştirdim, konuşmanın bazı kısımlarını her şeyi kapsayacak şekilde planlamış olmama rağmen nereden başlayacağımdan emin değildim. Bu yüzden karavandaydım, bir saat uzağa gitmeden kendime mahremiyete en yakın şeyi vermek için. Söyleyeceğim hiçbir şey benzin harcamaya değmezdi. Ayrıca kulüp binasına o kadar çok insan girip çıkıyordu ki burası konuşmamız için uygun bir yer olamazdı.

"O kadar iyi mi?" Sienna'nın gözü daha da yakınlaştı, o yüzden bulanık iris ve göz bebeğinden başka bir şey göremiyordum.

"İyi' biraz abartı olur," dedim ona dürüstçe ve yenilenmiş koltuğa çöktüm. Dört yıl önce Sienna'nın ailesinin evinin önüne park edip babasının yardımıyla karavanımı yenilemek için bir buçuk ay harcadığımda koltuğu kendim yenilemişim.

Uzun ve alçak bir ıslık çaldı. "İki gece önce bu konuda içimde bir his vardı." Gözleri Matti'nin oturduğu tarafa kaydı. "Sana altıncı hissimin harekete geçtiğini söylememiş miydin?"

"Başardın bebeğim," diye onayladı fotoğrafın dışından. Ben sııttım ve Si başını salladı.

"Gördün mü? Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyerek bana haber verdi.

Sırıttım yüzümden düştü. "Sen seç. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Belki de biyolojik babamın gecenin bir yarısı beni uyandırması-"

Nefes nefese kaldı ve başımı sallama sırası bana geldi.

"Öcüler ve çocuk sahibi olmak isteyen cüceler." Bunun üzerine kaşları kalktı. "Ya da *birinin kuzeninin* beni nasıl görmezden geldiğini duymak ister misin, çünkü ona benimle evlenmek isteyip istemediğini sormayı bırakamadım, beni öpmesine rağmen... ya da teknik olacaksak, bana bir öpücük verdi." Bu benim en iyi anım değildi. Ama kendimi ortaya koymadığım için pişman olmak istemiyordum, özellikle de burada kalmak için çiftleşmek istediğim tek kişi oyken.

Parmağımı kaldırdım. "Ayrıca bir grup kurt adam yemek pişirmeye geldikten sonra yüzünü her tarafıma sürdü."

İstediğimi elde edemeyeceğimi kabul ettiğim için yayıyor olmam gereken umutsuzluğun kokusunu Sienna'nın etrafta olmamasına birden gerçekten sevinmişim.

İstediğim şey Henri olmaktı. Tek söylediği "Yapmadın," oldu.

"Yaptım."

"Nina."

Omuz silktim.

Kamera geri zum yaptı ve başını daha önce hiç görmediğim kadar yavaş salladı. "Bu. Bunu seçiyorum. O orospu çocuğu DNA donörünü duymak istiyorum ama daha sonra ve seninle çiftleşmek isteyen bir sürü kurt adam olması daha haber olmadan önce bile eski bir haberdi. Senin ereksiyon malzemesi olduğunu hep biliyordum."

İşıldadım. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Hayır, ama teşekkür . Şimdi söyle bana, *birisinin* Kuzenim. *Henri* seni öptü mü?" Sesi yükseldi ve her şey oldu.

Görüş alanının dışında, Matti "Ugh" diye mırıldandı.

Matti'ye olan bitenin bir kısmını anlatmış olmama ve onun da Matti'yle paylaştığından emin olmama rağmen, Henri'ye Matti'nin önerisinden ilk kez kısaca bahsetmem yaklaşık iki dakika sürdü. Bunu en sonuncusuyla takip ettim ve onun stresli olması, karavanımı ödünç almasına izin vermem ve eve gelip beni hala rahatsız eden o öpücüğü vermesiyle ilgili kısa bir açıklamayla tamamladım.

Onu son gördüğümünden bu yana üç gün geçmişti.

Ona neredeyse her şeyi anlattım ama üç bölümlük bir mini dizi olduğu için yarı çıplak olmasını ve babamla ilgili her şeyi atladım. "Şu anda benden kaçıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Tekrar parmağımı kaldırarak arkamdaki panjurdan içeri baktım ve sonra kalkıp diğer pencereleri kontrol ettim. Hâlâ etrafta dolaşan başka bir mahalle sakini yok gibiydi; zaten çoğu öğleden sonraya kadar eve gitmiyordu. Masaya geri döndüğümde öne doğru eğildim ve fısıldadım, "Çünkü çocukları -Duncan ve beyaz kurt Agnes'i- her gece kovalamaca oynamaya ve buzlu şeker yemeye götürüyorum ve yıldızlara bakıyoruz. Aynı zamanda dışarı çıkıyoruz ve bunu bildiğini biliyorum çünkü tüm bunlardan önce birkaç gece biz dışarıdayken eve gelip bizimle otururdu. Ona benimle evlenmek istemediğinden emin olup olmadığını sorduğum o geceden beri -" O zaman ona çekici olduğunu söylediğim kısmı söylemeyi unuttuğumu fark ettim. "-biz kulüp binasına döndükten on beş dakika sonra bilerek eve geldi. Her gece aynı saatte." Zaman tutmuştum.

"Bunun bir tesadüf olmadığına emin misin?" Gözlerini kıstı. "Matti daha önce de açık sözlü olduğunu söylemişti. Bunun yerine bir şeyler dönüyor olsaydı sana söylemez miydi?"

"Bir gece vardiyasının bir saat erken bittiğini biliyorum çünkü diğer kurtlardan biri onu aradı ve nerede olduğunu sordu."

Bu göğsümün ortasında küçük bir düğüm bırakmıştı. Henri'nin benden kaçıyor olabileceği fikri canımı yakıyordu.

Ama o gece odamda onunla risk almıştım, her ne kadar bazen bana ne kadar bakıyor, dokunuyor ya da ne kadar yardımsever ya da nazik olabiliyor gibi görünse de, evet diyeceğini düşünmemiştim.

Ya da benimle ne kadar eğlenceli olabileceğini. Ya da şefkatli. Ya da koruyucu.

Ya da Matti'nin ondan aldığı kokuya aldırmadan.
Lanetlenmişim.

Ekranda Sienna'nın gözleri daha da kısılmıştı ve Matti ekrana gelişigüzel göz kırpıyordu - bir noktada ona yaklaşmıştı - ve konuyu değiştirmem gerektiğini biliyordum.

"Şimdi size babamdan bahsedebilir miyim, böylece Henri'nin benden kaçmasıyla ilgili hikayeyi bağlayabilirim?"

"Devam edin."

Bu konuşmayı ancak onlarla sırtarak yapabilirdim. "DNA babam gecenin bir yarısı çiftlikteki insanları rüya olmayan bir rüyayla uyandırıp 'çocuğunu' soruyor olabilir de olmayabilir de. Cüceler onun kendisi ya da ailesinden biri olduğunu düşünüyor."

"Ne?"

Kulağa olduğu kadar çirkin geliyordu. Onlara ne olduğunu anlattım.

Kamerayı sadece ona odaklamak için geri çekerken, "nttt," diye mırıldandı. Ben de tekrar başımı salladım. "Burada açılacak çok şey var ama birkaç adım geri gidelim." Sienna tekrar öne doğru eğildi. "Evet derse tam olarak ne yapacaksın?"

Yine o noktaya gelmiştik. "Yap," dedim ona hemen.

Uzaklaştı, sonra tekrar yakınlığa. "Gerçekten mi?" Bu kadar çılgınca bir şeymiş gibi konuşmak zorunda mıydı? "Evet."

Gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. "Hikayenin tamamını öğrenemedim ama seçeneklerin varmış gibi görünüyor ve eğer varsa, neden onun yerine bunları keşfetmiyorsun?"

Bunun olacağını biliyordum. Bankta doğrulup oturdum. "Çok yakışıklı. Bütün çocuklarla arası çok iyi. Benimle didişir ama eğlenceli bir şekilde. Çok çalışıyor, ama çok fazla. Çok korumacı-"

"Henri mi?" Buna inanamadı ve ben de güldüm.

"Evet." Görebildiğinden değil ama omuzlarım düştü. "Henri. O benim tüm kutularımı işaretliyor. Her birini." Durakladım ve şu anda Matti'yi göremesem de onlara gerçeği söyledim. "Ondan çok hoşlanıyorum." Bunu yüksek sesle söylemek beni... beni üzdü, çünkü seviyordum. Kimse kimseyi sevmek zorunda değildi ama neden olmasındı ? Sadece fiziksel olarak değil.... pek çok farklı düzeyde bu denli çekim hissettiğim ilk erkekti.

Sienna o yeşil gözlerini bana dikti ama tek söylediği "Huh" oldu.

Omuz silktilim ve mücadelemimin açıkça belli olması gerektiğini biliyordum. Ondan fazlasıyla hoşlanıyordum ve bunu onlara itiraf edemezsem kime söyleyebilirdim ki? Gözlerimi tavana kaldırarak, dudaklarımı oynatmadan ona "Sanırım ona biraz aşığım" dedim. Yanağımın içini ısırdım. "Üzgünüm, Matti."

Sienna tek kelime etmedi ve ben tekrar ekrana baktım.

Yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. "Üzgünüm, Nina. Bu öpücüğü açıklamıyor ama..." Si omuz silktili. "Bu onun kaybı ve umarım sen başka biriyle çiftleştğinde pişman olur."

Bana işlerin yoluna gireceğini söylememesi bir şeyler ifade ediyordu ve Matti'nin de sessiz kalması daha da fazlasını ifade ediyordu.

Ses tonumda belli belirsiz bir keder vardı. "Ben de öyle umuyorum." Omuz silktilim. "Sorun değil. İlgileniyor gibi görünen birkaç kurt gördüm ve hayal kırıklığına uğrayacak bir şey değillerdi." Herkesi sevebilirdim. Eğer zaman veririm ve sevgiyi sularsam, döllersem... büyüyebilirdi. Bu, var olan her tür için geçerliydi.

Birinin beni sevememesi, bir başkasının da sevemeyeceği anlamına gelmezdi.

Bu düşüncenin beni bu kadar incitmesi için hiçbir neden yoktu ama incitti. Yine de midem, bunu hayal ettiğimde her zaman olduğu gibi iğrendi.

En eski arkadaşım karısının önüne eğildi. "Bana isimleri ver. Geçmişlerini kontrol edeceğim."

Üçümüz de sırtıyorduk ama tam olarak hayal kırıklığı gibi hissettiren bir şey neşemi biraz daha aldı.

En azından neyle çalıştığımı biliyordum. En azından onunla nerede durduğumu biliyordum. Henri ile.

En azından... Gelecekte başka biriyle birlikte olmak için bir şansım daha vardı.

ÇOCUK. Nina mı?

Oturdum.

Boğazım acıyordu. Burnum sızladı. Yine de en kötüsü sersemlikti. Neyse ki Duncan bacağıma yaslanmış huzur içinde uyuyordu. Güvendeydi. Masum. Rahatsız edilmemişti.

Burnumdan bir nefes aldım ve titreyerek dışarı verdim. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha geçti ve kapı çalınmadı, içeri girilmedi,

Beni kurtarmaya gelen yakışıklı bir adam yok, hiçbir şey yok, bileğimin tersiyle gözlerimi ve burnumu silerken kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Dirseğimi yatağa koymadan ve yorganın altından sürünerek çıkmadan önce bunu tekrar yaptım. Duncan yan yattığı yerden başını kaldırdı ve ben de vücudumu onun vücuduna doladım. Ve benim tatlı, mükemmel yavru köpeğim kıpırdanarak başını çenemin altına soktu ve bana tam da o anda ihtiyacım olan şeyi verdi.

"Aşk," dedi bana.

AŞK, ona hemen karşılık vermeye çalıştım.

"...Gözüme kaçtı, Dunky. Eğer gözüm morarırsa, bu senin suçun olacak," diye geveledim ayı pençesi olma yolunda ilerleyen çöreğime, merdivenlerden aşağı inerken.

Karanlık bir yüze yerleşmiş kırmızı bir göz bana baktı ve nefesim kesildi.

"Bunu bilerek mi yaptın?" Daha önce kıcıyla yüzümden birkaç santim ötede gaz çıkararak beni uyandırmasına atıfta bulunarak sordum. Şimdi bütün gözlerim tuhaf hissediyordu. Ve az önce bana attığı o yan bakıştan, bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim.

Oğlum evet demedi ama hayır da demedi. Yolumuza devam ederken uzanıp boynunu gıdıklamam beni güldürdü. Merdivenleri artık çok kolay çıkıyordu.

Agnes'in odasının bulunduğu kapalı kapıya yaklaşırken, "Bilerek yaptıysan bu çok kaba," diye devam ettim. "Ama ateş gücün etkileyiciydi."

Kapı açıldığında ve sarı saçlı bir kadın sanki bekliyormuş gibi dışarı çıktığında henüz ona ulaşmamıştık bile.

Yavaşladım ve gülümsedim. "Günaydın, Agnes."

Duncan koşarak kapı aralığından içeri girdi ve küçük kızın ona sarılmak için eğildiğini ve "Merhaba" dediğini görebiliyordum.

"Her şey yolunda mı?"

Bana bakmadan önce olması gerekenden daha uzun bir duraklama oldu, yüzü oldukça sıkışmıştı. "Saçımı düzeltebilir misin?"

Gözlerimi kırpamadım.

Dışarı çıkmadan önce koridorda buluştuğumuzda Agnes gündüz ya da gece farklı davranmıyordu. Hâlâ sessizdi. Hala kendini kontrol ediyordu.

Ama şimdi? Benden ona yardım etmemi *istiyordu*. Benden. Sadece iki ay sürmüştü.

"*Aşkım*," Duncan'ın tanıdık sesi gözlerimi ona doğru çevirmeme neden oldu.

Benim çöreğim ve onun moral desteği. Dudaklarımı büzdüm ve ona bir öpücük kondurdum. Beni bir şeyler yaşadığımı hissedecek kadar iyi tanıyordu ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Elbette," diye kabul ettim, hâlâ yüz hatlarımı eşit tutmaya çalışıyordum. Bu, lisedeki popüler çocuğun benimle ilgilenmesine eşdeğer bir şey olmalıydı. Daha önce hiç olmadığı kadar soğukkanlı davranmalıydım. "Yine atkuyruğu mu yoksa başka bir şey denememi ister misin?"

Sesimin tiz çıktığını fark ettiyse de bu yüzüne yansımadı. "Atkuyruğu iyidir," diye cevap verdi biraz temkinli bir şekilde.

Bir gün saçlarını örmeme izin verecekti, o anda karar verdim. Hedefim buydu, bu da örgülerim üzerinde çalışmam gerektiği anlamına geliyordu, böylece ilişkimizde o aşamaya geldiğimizde hazır olacaktım. Çünkü on yıl sürse bile bunu yapacaktık. Daha önce onun gibi bir çocukla hiç karşılaşmamıştım ve buna neyin yol açtığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama burada olduğum sürece onun yanında olacaktım.

Agnes geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı ve Duncan içeri daldı, burnunu yere dayayıp bir o yana bir yana kokladı, en çok da pencereye yakın, üzerinde düz beyaz bir yorgan olan ikiz yatak dikkatini çekti. Odasında sırayla yatan kadınlar orada kalıyordu. İkisiyle de tam olarak arkadaş olmamıştım - kibarlardı ama arkadaşça diyebileceğim türden değillerdi- ama bu konuda endişelenmiyordum. Önemli olan tek şey ona iyi davranmalarıydı ve şu ana kadar tek bir şikâyet bile duymamıştım.

Duncan etrafı kolaçan ederken, ben geçen seferki gibi yatağa oturdum ve küçük kız bacaklarımın arasına girdi.

"İyi uyudun mu?" Bana uzattığı tarağı alıp kalın ama çok düz saçlarında gezdirerek sordum.

"Sera çok horluyor," diye cevap verdi, sesi her zamankinden daha huysuz çıkmıyordu.

"Biliyorsun..." Çok mu erken olur? Önce Duncan'la konuşup bu konuda ne hissettiğini öğrenmeli miydim? Fazla düşündüğüme karar verdim. "Gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyacın olursa... ya da uyuyamazsan... ya da yatıya kalmak istersen Agnes, her zaman bizimle üst kata gelebilirsin. Geçen gün Henri'yle hepimiz sıgdık."

"Evet," dedi odanın diğer tarafındaki köpek yavrusu bana tekrar, küçük kıza yaptığım teklifi fazla düşündüğüme dair düşüncemi doğrulayarak. Kırmızı gözleri yatağın kenarından bana bakıyordu.

Bu donut ne yaptığını ve ne zaman yaptığını çok iyi biliyordu. Onu bir süre kucağımda tuttuktan sonra, yeni doğduğunda yaptığımız gibi uykuya dalmıştım. Sırt üstü, poposunu koltuk altıma sıkıştırmış, bacaklarını havaya kaldırmıştı.

Agnes'in saçlarını ortadan ayırmadan önce ona göz kırptım.

"Henri rüyamdaki adamın seni aradığını söyledi." diye fısıldadığında, sağ saç örgüsünün yerini mükemmelleştirmiş ve lastiği etrafına dolamıştım.

Ellerim hareketsiz kaldı. Burada bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de kararımı verdim. Bir mucize olmasını, kimseyi uyandırmamış olmasını ummuştum ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. "İnsanlar bana böyle söylüyor ama emin değilim Agnes. Seni uyandırdığı için üzgünüm." Bir an için burnumu kırıştırdım. "Söz veriyorum korkmanı gerektirecek bir şey yok."

"Korkmuyorum," dedi sanki ben aptalmışım gibi. Cücelerin yanında nasıl titrediğine dikkat çekebilirdim ama gerçeği bilmem için bu kadarı yeterliydi.

"Güzel. Çünkü öyle olmamalısınız," diye teminat verdim. "Hiçbirimiz hiçbirinize bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Duncan'ı ve diğer yavruları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Hatta Henri, Randall, Ani ve Maggie'yi de korumacı insanlar listeme dahil edebilirdim. Satir Phoebe de vardı. Benimle en çok konuşan ebeveynlerden biriydi. Bir gün önce birlikte market alışverişine gitmiştik ve o hâlâ sessiz ama çok tatlıydı. Tekrar gitmek için plan yapmıştık.

Bir de Franklin vardı, her ne kadar kendisinde hâlâ şüphe uyandıran bir şeyler olsa da, benim adıma diğer yaşlılarla uğraştıktan sonra bir gün o da oraya gelebilirdi. Alaska'dan döndüğünden beri birlikte yemek yediğimizde sessiz ve aynı zamanda çok gergindi. Birden fazla kez beni gizlice izlerken yakalamıştım ama onu görmemiş gibi davranmıştım. Konuştuğumuzda da genellikle kreşteki yavru köpekler hakkında konuşuyorduk.

Arada bir de nerede büyüdüğüm, ailemin nerede yaşadığı ve daha önce nerede yaşadığım gibi kişisel sorular sorardı.

Buradaki diğer herkes mi? Ben olsam düşünürdüm. Muhtemelen duruma göre değişir.

"Bunu neden yapıyor?" Agnes beni şimdiki zamana geri döndürerek sordu.

"Bizi uyandırmak için mi?"

"Uh-huh."

"Çok güzel saçların var Agnes," dedim fırçayı saçlarında gezdirirken. "Nedenini bilmiyorum."

"Kim o?"

Kendi ailesinin durumu aklımdan geçti ve dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. "Emin değilim. Cüceleri hatırlıyor musun? Bana babam olduğunu söylediler ama ailemden kimseyi tanımıyorum," diye itiraf ettim. İlk kez bana kendimle ilgili kişisel bir şey soruyordu.

Bu, omzunun üzerinden bana bakmasını sağladı. Fiziksel olarak Henri'ye hiç benzemiyordu ama yüz ifadesi istese de daha Fluffy olamazdı. Onunla dalga geçmek istedim ama çok erkendi.

"Annemi ya da babamı tanımıyor musun?" diye alay etti küçük kız inanamıyormuş gibi.

Bunu nasıl açıkladım? "Hayır." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben bebekken, bu iki kurt adam beni buldu ve onların kızı olabileceğime karar verdi. Onlar benim annem ve babamdı ama ben başka insanların bedenlerinden çıktım. Gerçek ailemi saymıyorum çünkü kurt adam ailem benim için her şeyi yaptı. Beni büyüttüler, bana baktılar ve beni sevdiler. Ben onların bebeğiydim ve onlar benim ailem. Onları çok seviyorum. Bu mantıklı mı?"

Tekrar öne doğru döndü. "Uh-huh."

Biyolojik ebeveynlerime "gerçek" anne ve babam demek istemiyordum çünkü onları bu şekilde düşünmüyordum. "Gerçek" anne ve babalar emek veren, çaba gösteren ve sevenlerdi ama bunu bir çocuğa açıklamak çok karmaşık olurdu, bu yüzden böyle devam etmek zorundaydım. "Ama benim gibi olan annem ve babamla hiç tanışmadım. Ya da başka biriyle, ne büyükannemle büyükbabamla, ne teyzemle, ne amcamla, ne kuzenlerimle, hiç kimseyle. Tek söylemeye çalıştığım, o sesin bizi neden uyandırdığını bilmediğim. Yine de sizi rahatsız ettiği için üzgünüm."

Tekrar konuşmaya başlamadan önce saç örgüsünü düzeltmeyi başardım, sesi beklediğimden daha dikkatliydi. "Yani iki baban mı var?"

Hâlâ benim hakkımda mı konuşmak istiyordu? "Elbette, sanırım," diye cevapladım. "Peki sorun olur mu?"

Bunu kendi hayatıyla nasıl ilişkilendirdiğini bilmiyormuş gibi davranmak zorundaydım çünkü bilseydim ağlardım ve bu kara köpekbaliğının önünde ağlayamazdım. "Neden olmasın anlamıyorum. Biri hayatımdaydı ama diğeri değildi. Biri babam olmak istedi, diğeri . İki tane olamayacağını söyleyen bir yasa yok."

"Yani bazen... babalar baba olmak istemez mi?" demeden önce uzun bir dakika daha geçti.

Gözyaşı kanallarım harekete geçti.

Ağlamaya çok yakın olduğumu düşünerek oldukça dengeli olduğunu düşündüğüm bir sesle, "Bazen, Agnes. Keşke sana nedenini söyleyebilseydim ama hiçbir fikrim yok." Saçlarına dokundum. "Ama hayatımın bir parçası olmayan ailemde gibi, bu benim hatam değildi. Benimle olmamaları benim yaptığım bir şey değildi. Ben yanlış bir şey yapmadım. Bunun duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışıyorum." Yutkundum. "Yine de bazen incitiyor. Ama ben de senin gibi şanslıydım; beni seven ve hayatımda olmak isteyen insanlar vardı. En önemli olanlar onlar. Bazı kelimeler, anne ya da baba gibi, sadece kelimelerdir. Önemli olan birinin size nasıl hissettirdiğidir."

Küçük kız bundan sonra hiçbir şey söylemedi. İşimiz bittiğinde Dunky yanıma geldi, çenesini bacağıma dayadı, onu kaldırmaya çalıştım ve hayır diyeceğini bildiğim halde elimi Agnes'e uzattım.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi ama kapıyı bizim için açtı.

Tuzlu küçük bir fıstıktı, ama neyse ki onun için tatlı şeyleri sevdiğim kadar tuzlu şeyleri de severdim.

Ve başka bir şey varsa, o da bana neyin önemli olduğunu hatırlattı.

Duncan'a biraz daha sıkı sarıldım, gövdesini ve ağırlığını hissetmekten zevk alıyordum çünkü böyle anlarda zamanım tükeniyordu. İşin iyi tarafı, yanağımı yalarken aldırış etmedi.

"Evet," dedi bana. "Aşk."

Kalbim bu günlerden birinde patlayacaktı ve gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum.

"Annenle babana ne oldu?" Agnes aniden koridorda yüzünü bana doğru eğerek sordu. Kirpikleri neredeyse beyazdı, kaşları ise sevimli yüzünü bu kadar çarpıcı kılan açık kahverengiye yakındı.

Bu, birbirimizle aynı anda konuştuğumuz en uzun süreydi. Buna bayıldım.

"Kurt adam annem ve babam mı?"

Benimle birlikte yürümeye başladı. "Uh-huh."

"Artık Meksika'da yaşıyorlar." Kelimeler ağzımdan çıkarken Duncan'a daha sıkı sarıldım. "Onları hâlâ görüyorum ama çok değil. Artık onları ziyarete arabayla gidemiyorum. Cep telefonu ve internetin olmadığı bir yerde yaşıyorlar ve telefon görüşmeleri çok pahalı. Yaşlandılar ve seyahat etmek onlar için daha zor." Duncan'ı asla suçlamazdım ama onun varlığı kolay ziyaretlerimize bir son vermişti.

Bana baktığında kaşları saçlarının hizasına gelmişti. "Onları özölüyor musun?"

"Onları çok özölüyorum," dedim nazikçe, nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

"Ama onlar hala senin annen ve baban mı?" diye sormadan önce bir süre düşünmüş gibi göründüğünde onun da düşündüğünden emin değildim. Onları görmesen bile mi?"

Böylesine zor bir kavramı nasıl açıklayabilirdim? Ve nasıl oldu da kendimi bu kadar çok bu duruma soktum? "Bazı insanlar sizin için o kadar önemlidir ki hiçbir şey, ne zaman, ne uzakta olmak, ne yaşam ne de... ölüm onları sizden alamaz. Ben de en iyi arkadaşlarımı her zaman göremiyorum ama onları hala çok seviyorum, onlar da beni seviyor ve her zaman yanımda olacaklar."

"Ama... onları unutmayacağını nereden biliyorsun? Onları görmediğin için mi?"

Bu dünyada kalbimi kırmasını bekleyeceğim son kişiydi ve kendimi toparlamam biraz zaman aldı. "Bazı şeyleri unutamazsın. Henri'yi düşün. Sana Uğur Böceği diyor, değil mi? Eminim hayatının geri kalanında ne zaman bir uğur böceği görsen onu düşüneceksin. Muhtemelen ikinizin konuştuğu ve yaşadığı çok şey sonsuza dek onu düşünmenize neden olacak."

Nefesinin altında homurdandı ama elimdeki en iyi açıklama buydu. Neyse ki mutfağa vardık ve dudaklarını birbirine bastırdığını, o keskin zihninin kim bilir kaç düşünceyle yarıştığını görebiliyordum. Nasıl cevap vereceğimi bilmesem bile bana istediği her şeyi, hatta zor konuları bile sormasını umuyordum.

Ancak kapının girişinde adaya yaslanmış bir adam gördüm, mutfağın geri kalanı boştu.

İşte yine dikkatimi vermemeye başladım.

Ama Randall'ın kızıl kafası ya da Henri'nin siyah rengi değildi, hele Franklin'in biberden çok tuzlu saçları hiç değildi.

Sarışın bir adamdı.

Ve ondan gelen kurt adam büyüydü.

Odaklandığı telefonda kaşlarını çatarak başını kaldıran Dominic'ti.

Dürüst olmak gerekirse, onu neredeyse tamamen unutmuştum. Bir süredir onu hiç düşünmemiştim. Benimle çiftleşme teklifiyle tekrar gelmemiş olmasını bir lütuf olarak görüyordum.

Bu gerçekleşmeden önce Güney Kutbu'na taşınırdım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bizi gördüğüne pek sevinmiş benzemiyordu.

Kızı bile değil, o çürümüş pislik.

Sanki aynı düşünce benimle aynı anda onun da aklına gelmiş gibi, Agnes o inatçı çenesini dikleştirdi, Maggie'nin geçmişte kavgaya karıştığını söylediği yumruklarını sıktı ve o küçük suratının her yerinde seçilecek bir kemik varmış gibi adamın üzerine yürüdü. Sekiz yaşındaki kız, yetişkinlerin ve çocukların gözünü korkutan bir adamla, sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi doğrudan kesişmeye başladı. O anda tek kişilik bir ordu gibiydi.

Onun bu kadar sert olmasıyla hiçbir ilgim olmamasına rağmen içimden saf bir gurur geçti.

Yaptıklarına şaşırان tek kişi ben değildim herhalde çünkü Dominic bile ne olduğunu anlamamış gibi bir yüz ifadesi takındı.

Sadece cücelerden korktuğunu bildiğim kız titanyum omurgasını çelikleştirdi ve ispiyoncu sesiyle, "Burada olmamanız gerekiyor. Franklin söyledi."

Ağzımın O şeklini daha önce hiç bu kadar hızlı aldığını düşünmemiştim.

Göz ucuyla Duncan'ın kuyruğunun havaya kalktığını gördüm ama bir milim bile kıpırdamadı.

Dominic'in yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Bana ne dedin sen?" diye tersledi, öyle ki bir adım öne çıktım.

Belki babasıydı, ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama Agnes o küçük çenesini yukarı kaldırıp daha da yüksek sesle *tekrar söylerken* en ufak bir korkuya bile kapılmamıştı. "Burada olmamanız gerekiyor. Franklin ve Henri söyledi. Onları duydum."

Sağ kulağına dokundu ve neredeyse uluyacaktım.

Böylece koruyuculuktan belahlığa terfi etti.

Ama bu, öfke sorunu olan bir adama söylenecek yanlış bir şeydi.

Dom'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Franklin ve Henri benim patronum değil."

Adanın etrafında dolandım ve onunla ilgilenmesi ve onu koruması gereken adamlar arasına girdim.

Ancak bazen biyolojinin bu konuda başarısız olduğunu herkesten iyi biliyordum.

Ama ne başarısız olmadı biliyor musunuz? Sevgi. Ve her ne kadar dikenli bir kaktüs olsa da Agnes'i sevdim, Henri ve onu hayatlarına dahil eden diğer tüm insanlar da öyle. Uygulamada kendi sohbeti vardı.

Belki bu pislik daha önce çocuklara kötü davranarak paçayı kurtarmıştı, ama o artık geride kalmıştı.

"Gitmen gerek," dedim düz bir sesle, o insanların çöregimi almaya çalıştığı günlerden beri yaşamadığım bir öfke tüm bedenimde alevlenirken, kulaklarım çınılıyordu.

Göt herifin dudağı kıvrıldı. "Seninle konuşmuyorum."

Daha fazla sinirlenmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama .

"Benimle konuşuyor olmalısın çünkü onunla böyle konuşmadığını biliyorum," dedim dişlerimi gıcırdatarak, kaşlarını tıraş etmeye hazır bir şekilde.

Bu gece onu sağlam sollu şok ediyorduk. Şaha kalktı. "Ne?" Dom hırladı.

Birinin karşılık vermesine alışık değildi, değil mi? "Beni duydun," diye cevap verdim, artık onun etrafında parmak ucunda dolaşmayı reddederek. "Gitme vaktin geldi." Onun burada ne işi vardı ki?

Yanaklarında kızgın pembe çizgiler oluştu. "Bana bir bok söyleyemezsin."

"Bir çocukla böyle konuştuğunuzda, evet, size ne zaman gitmeniz gerektiğini söyleyebilirim ve bu da şu an."

"Siktir git."

"Tamam mı?" Omuz silktilim. "Bunu yapacağım ama yine de gitmen gerekiyor."

İnanılmaz geri dönüşü karşısında yıkılmadığımı hayal edebildiğim için yüz hatlarına şaşkın bir ifade yayıldı. Sadece bir saniye sürdü. "Hayır, *hayır*. *Bir bok* yapmama gerek yok," diye iddia etti. "Kim olduğun ve kiminle yattığın umurumda değil. Sen *bir hiçsin*."

Eğer duygularımı inciteceğini düşündüyse, büyük bir hayal kırıklığına .

Ve çocukların önünde nasıl "becermek" diyebilir?

Agnes etrafımda eğilirken Dominic'in gözleri yanıma düştü. Gözetlemiyordu. İhtiyatlı olmaya bile çalışmıyordu, ama kelimenin tam anlamıyla açıkça takılıyordu. Ve DNA babası bundan hoşlanmadı.

Patlamadan önce yüzü daha da kızardı. "İkiniz de bana bir *bok* söyleyemezsiniz. Henri'nin koruması altında olup olmaman umurumda değil. O lanet olası bir omurgasız-"

Yeterince duymuştum. Bana karşı kaba olmak bir şeydi, ama Agnes? Ya Henri?

Benim lanet saatimde olmaz.

Ne de olsa keskin bir bıçak sadece yanlış şekilde kullanıldığında tehlikeliydi.

O anda midemdeki sihir "*İşte buradayım*" dedi ve ben de dedim ki *İşte*.

Beni istediğin gibi kullan, dedi ve ben de bunu memnuniyetle karşıladım.

Belki istemediğim bir hediye idi ama oradaydı, benimdi ve onunla elimden geleni yapacaktım.

Öne doğru eğildim, sesim çelik ve geceydi. Geçmiş ve gelecek. Yaşam ve ölüm. "Dominic?" Mırıldandım.

Göz ucuyla Agnes'in yüzünü kaldırıp *bana* baktığını gördüm.

Dom'un gözleri hafifçe büyüdü ve benimkilerde ne gördüğünü merak ettim. Muhtemelen tam da istediğim şeydi.

Paylaşmaktan hoşlanmadığım bir parçam. Ama beni buraya kadar gelmeye o zorlamıştı.

Beni bunu yapmaya zorladı. Ve şimdi hepimiz bunu atlatacaktık.

"Değer verdiğim birini tehdit eden son kişiye ne olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

Boğazı düğümlendi ve boynundaki tüylerin diken diken oluşunu izledim, Agnes'inkine çok benzeyen gözbebekleri yüzümü tararken ağzının nasıl açıldığını gördüm.

Beni ilk kez tekrar görüyordu.

Sadece bir avuç insanla paylaştığım bir parçamı görüyordum.

"Son kontrol ettiğimde hâlâ yoğun bakımdaydılar," diye açıkladım, Agnes'in duymayacağı kadar alçak sesle konuşmadığımı biliyordum ama o noktada umursayamazdım.

Sihrimi sıkıca kavradım. Sıcak, karanlık bir geceydi ve üzerinde dolunay parlıyordu. Güçlü ve zamansızdı ve *benimdi*. Ve belki de hayatımın büyük bölümünde istememiştim ama hiçbir yere gitmiyordu ve şimdi onu iyi bir amaç için kullanma zamanım gelmişti.

"Hayatın neye benzediğini hiç merak ettin mi?" Çenem bir çentik daha yukarı kalktı. "Bir kıvılcıma benziyor, Duncan'ın kuyruğundaki alev gibi. Ama içeride. Derinin, kaburgaların ve vücudun çalışmasını sağlayan tüm organların altında. *Tam orada saklı.*

"Çoğu insan için, gençken en büyük ve en parlak olanıdır. Yaşlandıkça boyutunu kaybeder ve sönükleşir. Bu herkes için geçerli değildir ama çoğu insan için böyledir. İyi insanlar, mutlu insanlar her zaman parlak ve güzeldir," diye açıkladım, onun araştıran bakışlarını sıkıca tutarak.

"Biri yaşlandıkça o kıvılcımı daha da küçültmek daha kolaydır, biraz daha sönük...." Sesimi daha da alçalttım ama duyabileceğinden şüphem yoktu. "Sihirli parmakların arasına sıkıştırmak ve tamamen söndürmek."

Dominic'in dudakları daha da aralandı ve onları yaladığını, bakışlarının bir gözümde diğerine geçtiğini yakaladım. Ve sesinin titrediğini tahmin etmemiştim, "Ama... insanları hamile bırakıyorsun...."

Sonunda resmin tamamını görüyordu.

"Çoğu insan yaşam ile ölüm arasında çok ama çok ince bir çizgi olduğunu bilmiyor. Yaratmak ve silmek arasında. Bunlardan birini kontrol etmek kolaydır, diğerini ise... o kadar da değil. Hangisinin hangisi olduğunu tahmin etmek ister misiniz?"

Sert bir nefes adamı terk etti ama işim bitmemişti.

Çekip gitmek için bir şansı vardı ve şimdi bunu kullanmadığı için pişman olacaktı.

"Bir dahaki sefere sizden daha zayıf olduğunu düşündüğünüz birini tehdit ettiğinizde bunu düşünmenizi istiyorum. Kendini savunamayacağını ya da karşılık vermeyeceğini düşündüğünüz birini. Çünkü belki onlar yapamaz ya da yapmaz ama bir başkası yapabilir. Başka biri yapabilir. Belki bir başkası sevdiklerini korumak için yapması gerekeni yaptığı için kendini biraz kötü hissedebilir ama günün sonunda rahatça uyuyabilir," diye uyardım onu usulca.

Çünkü Shiloh'ya da söylediğim gibi, korkutucu olmak için büyük ve keskin dişlere sahip olmanız gerekmiyordu.

Sonra sihrimi daha da sıkı kavradım ve ona gösterdim, sadece biraz, sadece yeterince. Onu yüzeye çıkardım.

Onu gördü. Ailemin hediyelerinin diğer tarafını da görmesine izin verdim. Hayatın tam tersini. Ona damarlarımda, gözlerimde dolaşan ölümü gösterdim. Bazıları bunun soğuk olduğunu düşünebilirdi, ama değildi, onu çekmek göğsümdeki, ruhumdaki bir cehennem çekmek gibiydi. Hayatı buruşturulmuş bir kağıt parçası gibi ezip çıkarabilirdim: onun gördüğü de buydu.

renk bir anda kayboldu ve gözlerinde başka biri olsaydı beni çok kötü hissettirecek bir şey vardı.

Ama onun saçmalıklarından bıkmıştım ve iyi davranmayı bırakmıştım.

Bazen iyi erkekler yanlış anlaşılabilir, aynı iyi kadınların olabileceği gibi. Ama o iyi bir adam değildi. Kıskanç ve aşağılık biriydi ve kendisinden zayıf olanları umursamamak bir kurt adamın doğasına aykırıydı.

O hala bu göldeki en kötü balık olduğu izlenimine kapılmış olabilir, ama ben burada ve her yerde kutu denizanasıydım.

Ve bu bir rekabet değildi.

Ona bir adım daha yaklaştım ve vücudumda dolaşan o karanlık, kadim büyü sesimin her yerinde alevlenirken bile sesimi biraz daha yumuşattım. "Bunun bir tehdit olmadığını anladığından emin olmak istiyorum. Seninle sadece bir gerçeği paylaşıyorum ve sen de bunu istediğin kişiyle paylaşabilirsin." Kreşteki arkadaşlarımı ve Agnes'in yüzündeki yaralı ifadeyi düşündüğümde ve Phoebe'nin bana ondan bahsederken duyulmasını istemediğini hatırladığımda burun deliklerim alevlendi.

"Kimin duyması gerekiyorsa söyleyin: ölüm tek bir kişi değildir. Ölüm elinde tırpan ve cübbeyle dolaşmaz. Bazen uzun saçlı, bazen kısa saçlı olur. Bazen bir kaza sonucu gelir, bazen de gecenin bir yarısı siz uyurken." Sesimi alçalttım ve gözlerinin içine baktım. "Bazen de bel çantası takmayı sever."

Dom sertçe yutkundu.

Çok, çok sert.

Bakışları kalçalarımdaya yepyeni gümüş bir bel çantasının durduğu belime kaydığında rengi daha da soldu.

Gözlerini kırptırdı.

Tek kelime etmeden mutfaktan çıkışını izlerken kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Bir parçam az önce olanları Henri'ye anlatmam gerektiğini fark etti. İtiraf ettiğim şeyi.

Ancak tüm bunlardan önce yapmam gereken başka bir konuşma vardı.

Dom her ne kadar bir hayal kırıklığı olsa da, o hâlâ Agnes'in babasıydı ve Agnes insanların neden böyle davrandıklarını anlayamayacak kadar küçüktü ve belki de bunu onun önünde ele almamalıydım.

Etrafımda dönerek tanıdığım yüz hatlarını inceledim. Her zaman olduğu gibi aynı ciddiyetteydi. Kızgın görünmüyordu ama....

"Mini Wolf, senin önünde onunla bu şekilde konuştuğum için özür dilerim," dedim ona, biraz daha özür dilemeye, ima ettiğim şeyi nasıl açıklayacağımı bulmaya hazırdım.

Ama yüzümün önünde kaşları birbirine kenetlendi ve tanıdık gelen bir şekilde omuz silktili. Sonra beni birkaç dakika içinde üçüncü kez şok etti. Yeşil bir nehir kocakarisini ısırmaya çalışan kız omuz silktili. "Onun kaba olması benim suçum değil." Bunu söylerken gözlerini bile kırptı.

Kaşlarım alnımdan yukarı fırladı ve ben de ona göz kırptım. "Hayır," diye kabul ettim, "değil."

Çevresel görüşümün dışında, Duncan'ın aramızda ileri geri baktığını gördüm ve bana böyle bakarken gülümseme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Sen iyi misin?" Travma geçirmiş olabileceğine dair işaretler bulmak için tüm o küçük özelliklerini inceleyerek ona sordum. Ama... hiç yok muydu?

"Evet," diye alay etti, sanki sorduğum için aptalmışım gibi, tam da Henri ve Franklin içeri girerken.

Dominic'in odadaki varlığının kokusunu almamış olma ihtimali neydi? "Günaydın Franklin. Günaydın Henri," diye seslendim Henri'nin üniformasına bakarak. Üzerinde yine siyah üzerine siyah, siyah taktik görünümlü bir pantolon ve kısa kollu siyah bir polo vardı. Biri kolumu bükecek olsaydı, bunu söylerdim.

tüm kıyafetleri arasında en sevdiğim oldu.

Gömleksiz bir uyku pantolonu dışında.

Henri mutfağın tam ortasında, adanın ve ocağın tam ortasında durdu. Yüz ifadesi çoktan kuşkulu bir hal almıştı. "Neler oluyor?" Gözleri kısıılırken soruyu uzattı. "Dom neden buradaydı?"

Agnes, "Nina'yı kızdırdı ve Nina onun kışını tekmeleyecek," diye cevap verdiğinde uygun bir yanıt düşünmekle meşguldüm.

Nefesim kesildi.

Ama ben daha gülemeden -ya da başka bir şey yapamadan- Henri, "Teşekkür ederim Uğur Böceği," diye cevap verdi. Durakladı. "Onun yerine 'popo' de, tamam mı?"

"Tamam," dedi küçük kız neşeli bir sesle.

Neredeyse ona doğru bakmak istemiyordum. Kızgın olduğunu anlamak için iyi bir burna ihtiyacım yoktu. Ama yine de baktım. *Az önce ona olan biten her şeyi anlatmayı düşünüyordum.*

Ve o keskin yüz hatlarındaki zorlukla kontrol edilebilen ifadeye bakılırsa - kesinlikle kızgındı- şu andan daha iyi bir zaman yoktu.

Yanağımı kaşıdım ve kendime doğru şeyi yaptığımı ve şimdi bununla yaşamak zorunda olduğumu hatırlattım. "Henri, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Dikkati bana kaydı, ağzı düzleşti, yanak kasları şişti ama başını salladı. Yine de yavaşça başını salladı. Kızgın bir şekilde. Zaten en kötüsünü bekliyordu.

"Franklin, birkaç dakika Duncan'a göz kulak olur musun?" Ben sordum.

Yaşlı adam ana adanın yanında dururken neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu ama başını salladı.

Ya şimdi ya da asla. "Duncan, burada kal, tamam mı?" Hâlâ arkadaşının yanında duran yavru köpeğime söyledim.

"Evet," diye yanıtladı oğlum.

Kendimi korkak gibi hissettim ama Henri'ye doğru yürürken onunla göz teması kurmaktan bilerek kaçındım ve mutfaktan çıkarken ikimiz de tek kelime etmedik. Onu karavanıma götürürken ön kapıdan çıktık. Fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyiydi. Kilitli olmayan kapıyı açtım ve bu konuşmadan sonra bana nasıl bakacağından emin olmadığım için küçük, belirsiz bir gülümsemeye ona el salladım.

Henri kapıyı açmak için başımın üzerinden uzandı ve çenesini karavanın içine doğru eğdi. Ben içeri girdim, o da beni takip etti. Ben yemek odasındaki masama oturdum, o ise masanın önünde durdu, kollarını göğsünde kavuşturarak bana buradaki ilk günümü hatırlattı.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Kurt adam zaman kaybetme zahmetine girmedik. Yüz hatlarını, Henri'nin en sevmediğim versiyonu olan nötr bir ifadeye büründürmüştü.

"Pek sayılmaz." Tereddüt ettim. "Ama buna ihtiyacım var."

Kaşlarının her zamanki gibi bir milimetre yukarı kalkmasından beklediği yanıt bu değildi. "Neden istemiyorsun?" diye sordu.

Koltuğumda kıpırdandım. "Çünkü bana farklı gözle bakmanı istemiyorum." Yani, zaten olduğundan daha farklı bir şekilde, benden kaçarak ve sadece... geri çekilerek.

Ama belki de bu iyi bir şey olabilirdi. Sonunda kiminle birlikte olursam olayım kendimi saklamak istemedim. Nasıl olsa ortaya çıkacaktı. Ve belki de Henri'nin neden geri çekilip bundan sonra bana karşı kibar davranmaya edeceğine dair daha iyi bir bahanem olurdu.

Bu işleri bir dereceye kadar kolaylaştırırdı. Devam ediyorduk.

Kaşlarını çatmasından cevabımın hoşuna gitmediğini anladım.

"Dominic Agnes'e kaba davrandı ve ben de pişman olmadığım bazı şeyler söyledim ama bunu ondan duymaktansa benden duymayı tercih ederim," dedim kollarımı göğsümde kavuşturup kendime sarılarak. "Sana bu kadarını borçluyum."

Yüzü daha da düşünceli bir hal aldı. "Sana da kaba davrandı mı?"

"Nasıl nazik olunacağını bildiğini sanmıyorum. Duyduğum kadarıyla herkese karşı kaba davranıyor," diye açıkladım. "Ama sinirlendim ve onu biraz tehdit etmiş olabilirim." Yüzümü buruşturdum.

"Biraz mı?"

Başımı salladım ve işaret parmağımla başparmağımı birbirinden ayırdım. "." "Nasıl?" Henri sordu, sesi daha soğuk ve düzdü.

Yanağımın içini ısırdım ama bunu kabullenmek zorundaydım. Yaptığım şeyi bana kimse yaptırmamıştı. "Agnes'e tavır yaptıktan sonra ona gitmesini söylediğim için yüzüme vurdu. Bazı insanlara zorbalık yapabileceğini söylemiş olabilirim ama onun saçmalıklarına katlanmayacak başka insanlar da var." Yutkundum. "Ona yaptıklarının bedelini ödeyebilecek başka insanlar."

Henri ağırlığını kaydırды, ifadesi hâlâ ayıktı. "Nasıl ödeyecek?"

Yanağımı kaşıdım ama beni saklayacak bir şey yoktu. Kim olduğumu saklamak yoktu ve bu da utanmamam gereken başka bir şeydi. Farklı olmasını ister miydim? Kesinlikle, ama bıçak bendim ve bir pastayı da kesebilirdim, birini de bıçaklayabilirdim. Ve Henri'yi zaten parça parça uyarmıştım. İtiraf etmek üzere olduğum şeyi çoktan anlamış olma ihtimali yüksekti.

Sadece umut edebilirdim.

"Muhtemelen zaten bir fikrin vardır," dedim. "Sana uzun zamandır kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım...."

Bunu söyleyemezdim. Dominic'i tehdit etmek başka bir şeydi. Ağır imalarda bulunmak. Ama Henri'ye söylemek bambaşka bir şeydi. Herhangi birine söylemek, inanmak istedim. Matti biliyordu çünkü o Matti'ydi. Ona her şeyden ve herkesten daha çok güveniyordum. Bana asla farklı gözle bakmazdı ve bu nedenle tepkisi asla yıkıcı olamazdı.

Eğer Henri did....

Bunu kendime neden yapmıştım? Neden başka birine duygularım üzerinde bu kadar güç vermiştim? Benden hoşlanmasını istediğim için miydi? Ondan daha çok hoşlandığım için miydi?

Kehribar rengi gözleri içimde bir delik açtı. "Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

İki omzumu da kaldırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Senden korkmuyorum. Bunu çoktan aştığımı sanıyordum," diye devam etti kararlı bir şekilde.

Ama yine de tereddüt ettim.

Elbette öyle *düşünüyordu*. Elbette, iki öcüyle karşılaşmıştık ve o ne onlara ne de Spencer'a gözünü bile kırpmamıştı ve kim bilir hayatı boyunca başka hangi varlıklarla karşılaşmıştı. Ama bu farklıydı.

Kalın boğazı çalışıyordu ve yüz hatlarına yansıyanın hayal kırıklığı olduğunu sanmıyordum ama ona yakın bir şey olabilirdi. "Hazır değilsen bana söylemene gerek yok."

Hiç muydum?

Dirseklerimi masaya dayayarak alnımı avuçladım ve alçak, uzun bir nefes verdim. "Bunu duyacaksın. O boşboğazın bunu kendine saklayacağını sanmıyorum ve sen de başkasından öğrenmeyi hak etmiyorsun."

Sesi çok derindi. "Anlat o zaman."

Gözlerimi kapattım. "Sana Duncan'ı kaçırmaya çalışan insanlardan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Beyinleri nasıl hasar görmüştü?" Cevap vermesini beklemedim. Unutmuş olamazdı, aptalca bir soruydu ve konuya girmekten kaçınmaya çalışıyordum, bu yüzden devam ettim.

"Yaralandıklarını biliyorum çünkü bulunduğumuz bölgelerdeki hastaneleri aradım ve onlarla ilgiliymiş gibi davrandım. Hepsi yoğun bakımda ya da en son kontrol ettiğimde öyleydiler, ki bu bir ay önceydi. Yapmam gerekeni yaptığımda, sihrimi onlar üzerinde kullandığımda bunun olacağından emin değildim. Dürüst olmak gerekirse kalp krizi geçireceklerini düşünmüştüm." Alnımı avuçlarımın içine bastırdım. "Hayatlarının bir kısmını ellerinden aldım."

Sessizlik karavanda uzun süre devam etti. Ta ki,

"Bu nasıl?" diyene kadar.

Öfke ya da tiksinti ya da ona bakma riskini almamı sağlayacak herhangi bir şey duyamadım.

Ya iğrenmiş görünseydi? Ya da korkmuş? Ya da unutamayacağım başka bir duygu?

"Sanırım" -bunu söylemenin bana bile çok gerçekçi geldiğinden emindim- "ebeveynlerimden biri bir tür ölüm tanrısı," diye hayatımda ilk kez ağızımdan kaçırdım. Bunu açıklamak tam olarak rahatlatmadı ama yine de hemen cevap vermediğinde parmaklarımın arasından bakma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Uzun bir sessizlik anı oldu. Verdiği nefes yüksekti. "Bir lm tanrısı mı?" diye tekrarlamayı seçti neredeyse duygusuz bir sesle.

Başımı salladım, hâlâ gözlerimi açmayı reddediyordum. Böylesi daha kolaydı, nasıl hissettiğini bilmiyordum ve buraya taşındığımdan beri ilk kez bir kurt adam burnuna sahip olmadığım için minnettardım. "Büyüm kendini gösterdikten hemen sonra fark ettim. Babama sarıldım ve sihrimi biraz serbest bıraktım ve gördüm... Nasıl çalıştđını bilmiyorum ama ben... Dom'a hayatın bir aleve benzediğini söyledim. Büymle görebildiğim bu ışık gibi ve yeterince uğraşırsam onu tutup koparabilirim." Bu sözler ellerimi indirmeme ve başımı kaldırmama neden oldu. "Yaptığımdan değil! Sonuna kadar değil ama...."

Henri bir ara kollarını açmıştı. Yüzü açık ve netti, dikkatle ntrleştirilmiştı. Kasları şişkin değildi. Terlemiyordu ya da solgun değildi.

Bu iyi bir şey miydi?

Arkama yaslandım ve kollarımı kendime daha sıkı sardım. "Ama yapabilirim. Bunu yaparsam ne anlama geleceğini biliyorum; bunu hissedebiliyorum. O adamlara yaptığımda bunun ne anlama geldiğini gördüm ve bir şekilde rağmen 10'a gitmedim. Ama hep biliyordum Fluff. Henri. Ailemle bu konuyu konuştuk ve ikisi de aynı fikirdeydi. Bunu yapmak yanlış geliyor ama mecbur kalırsam yapabilirim." Kolayca.

Ayağımı masanın altında sallayarak, ben konuşmaya devam ederken onun, Büyük Kurt varisinin, bu topluluğun liderinin orada durmasını izledim. "Bunu Dominic'e biraz gösterdim. Göstermemem gerektiğini biliyorum. Onun herkese yaptığı gibi ben de ona sataşıyordum ama böyle insanların nasıl olduğunu bilirsiniz. Herkesten daha güçlü olduklarını düşünürler. Kimsenin onlara karşı koyamayacağını düşünürler ve ben bundan bıktım ve sadece aydır buradayım. Şimdi işleri daha da kötüleştirmiş olabileceğimden endişeleniyorum. Sana herkesten önce söylemeliydim ama...."

Henri'nin baş sallaması yavaştı. Çok mu yavaştı? Beni hayal kırıklığına mı uğrattı?

Lütfen hayır.

Dirseklerimi masanın üzerine koyarak boynumun iki yanını kavradım. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsememeliydim. Yine de kendime engel olamıyordum. Listenin en başında kaçıp gitmek istemediğim tek kişi *oydu*. Henri'nin benden hoşlanmasını istiyordum. Benden hoşlanmaya devam etmesini. Herkesten sakladđım yönlerimi bile.

Ve dikkatini çekip ona tutunurken bunun yüzüme yansıdığını hissettim - korku, umut, ciddiye-. "zr dilerim, Fluff. Bunu kabul etmemeliydim.

O kadar uzağa. Ama bu yüzden insanları korkutuyorum. İçimde yanlış bir şeyler olduğunu hissedebiliyorlar."

Henri'nin tüm vücudu sarsıldı ve sesi daha önce hiç duymadığım kadar sert çıktı; kaşları çatılmıştı, ağzı, gözleri ve tüm vücudu çatılmıştı. Hatta bir adım öne çıktı. Ses tonu keskindi. "Senin hiçbir sorunun yok Nina."

Dudaklarım aralandı, kalbime dokunuldu ama... gerçekçiydi. Belki bazen en iyisini umduğum bir hayal dünyasında yaşamaya çalışıyordum ama ben de gerçek olabilirdim. Olabilirdim. "Sen söyledin: Çocuk yiyen bir kocakarıyı korkuttum." Sesim biraz çatallaştı. "Spencer benden nefret ediyor."

"Spencer herkesten nefret ediyor," diye neredeyse bir saniye önce olduğu kadar hiddetle bağırdı.

Başımı salladım. "Üzerime kutsal su atıldı, Fluff. Henri. Hayal görmüyorum-"

Daha önce kızgın olduğunu düşünseydim, o anda yüzünde ölümün yuvarlandığına yemin edebilirdim. Çarpıcı kemik yapısının üzerinde gergin bir deri, gözler kısılmış, boyun kasları gerilmişti. "Kim...?" Burun delikleri alevlendi. "Bunu sana kim yaptı?"

"Sorun değil." Ona el salladım. "Bir hanımefendi. Ama bu yüzden diğer varlıklardan bu kadar uzun süre uzak durdum. Çünkü nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum ve korktukları için onlara kızamıyorum. Mecbur kalmadıkça insanların alevlerine bakmak için artık sihrimi bile kullanmıyorum. İnsanların gerçekten hasta -ölümcül derecede hasta- olduklarını görebiliyorum ve bu korkunç bir şey. Renkler değişiyor, alevler çok zayıflıyor.... Artık her şey bana izinsiz girilmiş gibi geliyor. Bunu görmek çok kişisel hissettiriyor. Böyle bir şeyi bilmek. Belki bir korkağım ve belki bir gün fikrimi değiştireceğim ama birinin ne zaman öldüğünü bilmek istemiyorum." Bunu ona itiraf ettiğim için, diğer pek çokları gibi beni de dışlaması için ona her türlü sebebi verdiğim için yüzüm kızardı. Daha önce tüm o insanlardan gördüğüm korkuyu düşündükçe gözlerim bile biraz acımaya başladı. Birinin hayatının sonuna geldiğini bilmenin beni ne kadar üzdüğünü düşündükçe. "Kimseyi incitmek istemiyorum."

Sesim çatallaştı ve onu sıfırlamak için yutkunmak zorunda kaldım, hala normal çıkmamasından nefret ediyordum. "Keşke bu içimde olmasaydı ama öyle. Bunu kabullenmeye çalıştım, anlıyor musun? Ben buyum işte. Görmezden gelebilirim ama orada olduğunu biliyorum. Ben sadece... bunu o pislik yerine benden duyman gerektiğini düşündüm."

Çenesi daha da belirginleşirken şakağındaki damar zonklamaya başladı.

"Çocukların ondan nefret ettiğini biliyor musun? Phoebe bile uzun zaman önce onun bir pislik olduğundan bahsetmişti. Agnes'e sesini yükseltme cüretini göstermişti," diye gevezelik ettim.

Henri orada durmuş, öfkeyle bakıyordu. Yaptığım şey için bana mı, Dom'un ne kadar aşağılık bir herif olduğunu kimsenin ona söylememiş olmasına mı, yoksa Dom olduğu için Dom'a mı kızgın olduğu konusunda net bir işaret yoktu.

Yoksa ben olduğum için bana mı? Bunu düşünmek bile kalbimi kırdı ve gözlerimi yaşarttı. Ama olan olmuştu ve sonrasında ağlasam bile başımı dik tutacaktım. Sihrim için özür dilemek, mavi gözlerim olmadığı için üzgün olduğumu söylemek gibi bir şey olurdu. Duncan neye benzediği ve kim olduğu konusunda endişelenirse ona söyleyeceğim şey bu değil miydi?

Henri beni sevmese ya da takdir edemese bile, bu başka hiç kimsenin sevmeyeceği anlamına gelmezdi.

Henri elini kaldırdı ve beni kıvrandıran bir bakışla kısırmadan önce yüzünü ovuşturdu. Sesi kalındı. "Öncelikle..." diye söze başladı ve ben kendimi tuttum, "senin hiçbir sorunun yok. Bunu tekrar söylememe gerek var mı?"

Nefesimi tuttum ve başımı salladım.

Daha yeni başlamıştı. "En çok bilmen gerekir," dedi bana sert *sert* bakarak, "yaşam olmadan ölüm de olmaz, Nina."

Yutkundum ve ona baktım, başka ne söyleyeceğini duymak istiyordum ama korkuyordum da. Farkında bile olmadan kalbimi kırabileceğinden korkuyordum. İstemedim. Hayatımın çoğunda yaptığımdan daha fazla kendimi ikinci plana atmama neden olmasından korkuyordum. Beni buraya taşındığıma pişman etmesinden korkuyordum ve böyle hissetme lüksüm yoktu.

Ama yine de devam etti, ellerini koltuk altlarında yumruk yapıp göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şu anda bunu konuşmamıza gerek yok. Daha önce bu konuyu açmak bana düşmezdi ama şimdi düşüyor. Bana Duncan'ı kaçırmaya çalışan insanlara tam olarak ne olduğunu anlat."

Lanet olsun. Detayları soracağını bilmeliydim. Ben de sorardım.

Ve az önce gündeme getirdiğim onca saçmalık arasında odaklanmak istediği şey bu muydu? Onunla bu konuda tartışamazdım. Arkama yaslandım, kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona söyledim.

Henri'ye Oregon'da bir kamp alanında olduğumu ve Duncan işerken obsidyen taşıyan bir grup adamın geldiğini anlattım.

Ona arkamdan nasıl yaklaştıklarını ve beni boğazıma bıçak dayayarak nasıl kıstırdıklarını, oğlumu da işini yaparken nasıl yakaladıklarını anlattım.

O bıçak derimi sıyırdığında nasıl sihirli bir şekilde çimdiklediğimi, çimdiklediğimi ve tekrar çimdiklediğimi, tam olarak değil ama yeterince çimdiklediğimi.

Sonra ona yaklaşık bir hafta sonra Güney Dakota kırsalındaki farklı bir kamp alanında neredeyse aynı şeyin nasıl tekrarlandığını anlattım. Bıçak yerine silah vardı. Üç adam yerine iki adam vardı.

Bir çimdik daha ve bir tane daha.

Henri'ye bunu anlatırken yüzünü izledim. Sade ve ciddi duruyordu. Tek hareketi boğazını sallamak olmuştu. Ve ancak ondan sonra, hikâyemin sonunda gözlerini kırptıktan sonra Henri mırıldandı: "Oğlunu korumak için yapman gerekeni yaptın. Bunda utanılacak bir şey yok."

Omuz silktim, haklı olduğunun farkındaydım ve yaptıklarımın pişmanlık duymuyordum ama yine de en başta bizi bu duruma sokmamış olmayı diliyordum. Bu muhtemelen hayatımın geri kalanında zaman zaman düşünmek zorunda kalacağım bir şeydi. Ama o insanlara yaptıklarını ben yaptırmış değildim.

Bu beni daha iyi hissettirmedi.

O orada dururken, ben de ona her şeyi anlatmak zorunda kalmamış olmayı diledim.

Umutsuzluk, rahatsızlık ve geçen gece ona karşı ısrarcı davranmamdan sonra bunun arkadaşılığımızdan geriye kalanları değiştirebileceği fikrinin verdiği üzüntü midemi tuhaf hissettirdi. Kendime daha da sıkı sarıldım, sanki geri kalanımı bir arada tutmaya yardımcı olacakmış gibi, inceleme için parça parça yerleştirdim. Ölçtüğümü umuyordum.

İşte bu düşünce kafamdayken, Henri'nin şakağındaki damar, ağırlığını önümde kaydırırken daha da şişti. Koltuk altlarında elleri bir açılıp bir kapanıyordu. "Mutfaktan çıktığımızdan beri kokun hiç hoşuma gitmiyor," dedi.

İşte yine başlıyoruz.

Ama ben özür dilemeye fırsat bulamadan Henri kollarını açtı. Gözlerimi kırptım.

Ardından ellerini açarak bir başka "buraya gel" hareketi yaptı.

Mutlu görünmüyordu; üzgün de görünmüyordu. Bekleyen kolları dışında iğrenmiş ya da davetkâr bile görünmüyordu.

Bir omzumu kaldırdım, o da kalktığı gibi hızla geri indi. "İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadım, iç geçirdim.

Yüzü temkinli bir hal aldı ama sağ eli yine o şeyi yaptı. "Sarılmaya ihtiyacın var," dedi bana, açık olmak için.

Belki daha güçlü bir insan iyi olduklarında ısrar ederdi. Az önce ona söylediğim şeyi itiraf etmek için herkes gergin olurdu. Ama ben güçlü olduğumu sanıyordum. Sarılmaya ihtiyacım olduğunu kabul edecek kadar güçlüydim. Vücudumdaki tüm içgüdülere ters düşen bir şey yapmıştım ve bu yüzden kendimi savunmasız ve belki de üzgün hissediyordum.

Yine de o sarılmaya
ihtiyacım vardı. Özellikle
ondan.

Bu yüzden bir kalp atışından daha fazla tereddüt etmeden ayağa kalktım ve doğruca ona doğru gittim, etrafımı sararken kaslardan bir battaniyeye dönüşen o kolların arasına kaydım.

Henri'nin bana sarılmasına izin verdim. Beni kucaklamasına. Yağmur ve sedir kokusuyla, bedeninden ve ruhundan yayılan ve bir şekilde benimkini bastıran canlı enerjiyle sınırlarımı yatıştırmasına izin verdim.

Bir lider ve bir koruyucu, işte .

Ve son kez, öyle olacağına yemin ettiğim için, gerçekten -artık düşünmeyecektim- ona sıkıca sarılırken benim olmasını diledim.

Her şeyin farklı olmasını
diledim. Diledim....

Zil sesinin tanıdık sesi duyuldu ve ilk uzaklaşan ben oldum. Henri'nin gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu ve beş saniye boyunca ekrana bakıp "Bekle" dedi. Kaşları çatıldı. "Buna bakmam gerek."

"Elbette."

Parmağı ekranda ve telefonunu yanağına götürerek "Henri" diye cevap verdi.

dönerek lavabonun olduğu pencereye baktım ve "evet", "biri çıkabilir" ve "çıkمامı ister misin?" gibi şeyler söyleyerek konuşmasını dinlemiyormuş gibi yaptım. Telefonu kapattığında neler olduğuna dair bir fikrim vardı.

Sadece "Halletmem gereken bir şey var" demesini beklemiyordum. Benimle gelmek ister misin?"

"Evet" dilimin ucunda, kalbimin kenarındaydı. Bu onun zeytin dalıydı. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme şekli.

Ama bunun yerine " değil" diye cevap verdiğimde kimin daha çok şaşırdığını bilmiyordum.

Yaptığı surat ifadesinden karnına yumruk da atabilirdim.

"Belki başka bir zaman. Yine de teşekkür ederim," diye söze girdim, gerçek olmadığını bilmesi gereken bir gülümsemeyi zorlayarak.

Gerçek şu ki, ona karşı hissettiklerimden utanmıyordum ama bu aynı zamanda aramızdaki şeyler hakkında gerçekçi olmam gerektiği anlamına da geliyordu.

Kendi yolumu bulmaya çalışmışım, kendime hatırlattım. Bu konuyu yeterince açmışım.

Yeterince diledim.

Ama bir şeyi gerçekten istiyor , onu elde edeceğiniz anlamına gelmiyordu.

Bu da B planına geçmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ne olduğunu bile ... Henri'yi içermemesi dışında.

CHAPTER TWEKTY

Kulüp binasının kıyafetlerimi katlıyordum, etrafım

Beş ticari çamaşır makinesi ve bir o kadar da kurutucu varken koridordan birinin hızla geldiğini duydum.

Kurt adam hızında değil ama yeterince hızlı.

Yine de büyülerini hissedemiyordum ve burada şu ana kadar bu açıdan bana benzeyen tek bir kişiyle tanışmıştım; bir kat altımda yaşayan, ağzı sıkı, şüpheli bir ihtiyar.

Franklin kapıda belirdiğinde, ikiye katladığım lacivert şortu başka bir iç çamaşırı yığınının üzerine yerleştirmeyi henüz bitirmiştim. Yüz ifadesinden korkmam yaklaşık yarım saniye sürdü. Yüzünü buruşturmakla endişelenmek arasında bir şeydi ve nedense göz göze geldiğimizde daha da korkunç bir hal aldı.

"İyi misiniz?" Seyahatinden döndüğünden beri bana karşı kibarlıktan başka bir şey yapmayan adama sordum ama *yine* de onda bir tuhafılık olduğunu düşünmeden edemiyordum. Beni izleyişinde bir şeyler vardı, sanki beni ölçüp biçiyordu ama kötü niyetli değildi. Gerçekten endişelenecek bir şey olsaydı Duncan beni uyarırdı.

Ayrıca, birkaç gece önce onu bir rostoyu ince dilimlere ayırırken izlemiştim ve tokada kesinlikle sarı altın parıltısı görmüştüm ve boncukların bağlandığı zincirin bile sarı altın olduğundan emindim.

Hâlâ şansımı deneyip Henri'ye bir şey bilip bilmediğini sormayı başaramamıştım, çünkü Dom'la bir hafta önce yaşadığımız olaydan beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Randall ve Franklin'in yaptığı yorumlara bakılırsa, şirkette bir tür personel sorunu yaşandığından oldukça emindim.

Onu uzak tutan ve garip saatlerde çalışmasına neden olan iş, ama bu benim için endişelenecek bir şey değildi.

Radarımda olan ve orada olmayı hak eden şey, çamaşır odasında duran yaşlı adamın yüzündeki ifadeydi.

Altın mücevherleriyle aynı gün fark ettiğim bir başka şey de buydu. Franklin'in yetmişli yaşlarında olabileceğini düşünmüştüm hep ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça öyle olamayacağını daha iyi anladım. Saçları ağarmıştı, bu kesindi. Ağzında ve gözlerinde çizgiler vardı ama onun yaşındaki bir adamın sahip olacağı kadar çok değildi.

Zayıf olmasına rağmen, benim sıksa diyebileceğim biri de değildi - yetmişli yaşlarının sonunda olan ve kendimi bildim bileli zayıf olan babam gibi de değildi.

Franklin'in kaç yaşında olabileceğini yeniden düşünmeme neden oldu. Matti onun burada yaşadığından beri fazla yaşlanmadığına dair bir şeyler söylememiş miydi? İyi bir cilt bakımı ve iyi genler olabilir ama....

"Ah, evet," diye cevap verdi Franklin, her şeyiyle hâlâ tedirginlik yayıyordu. Gülümsemeye çalıştı ama bu beni daha da gerdi. Birinin size iyi ve kötü haberlerin olduğunu söylemesi gibi, ama iyi haber aslında kötü haberden biraz daha iyi. "Küçük bir acil durumun ortasındayız, Nina."

"Biz mi?"

"Evet." Düğmeli çizgili gömleğinin kollarını sıvazlıyordu, yüzü aksini söylese de ellerinin ne kadar sabit olduğuna baktım. "Size daha fazla haber veremediğim için özür dilemem gerekiyor ama Alaska topluluğunun lideri beş dakika önce benimle temasa geçti ve beş dakika içinde kapımızda olacağını söyledi."

Artık bacaklarımı hissedemiyordum. Göz kapaklarımı da hissettiğimden emin değildim ama bir şekilde göz kırptım. Boğazıma bir taş kaçmış olmalıydı, çünkü yutkunmaya çalıştığımda ilk başta hiçbir şey olmadı. Tekrar denemek zorunda kaldım. "Beş dakika içinde burada olacak mı?" Sonunda ciyakladım. Bana ve Henri'ye haberimiz olacağını söylememiş miydi?

için bir sebep yok.

Birinin Duncan'ı onun istekleri dışında almasının tek yolu benim cesedimi iğnemektir.

Bu düşünce aslında beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Evet," diye onayladı yaşlı adam, hâlâ gizli bileziğini örten kolunu . "Bana hiçbir uyarıda bulunmadılar. Normal şartlar altında

koşullar altında onları geri çevirebiliriz ama korkarım ziyaretçilerimizi gücendiririz...."

Bir sebepten dolayı sustu.

Eğer onu gücendirirsek, geri dönmeyebilir. Eğer geri dönmezse, oğlum hakkındaki gerçeği öğrenmeme bir adım kalmış olacaktı. Ve kendi iyiliği için bilmeyi hak ediyordu. Kendi kimliği için.

Son birkaç ay içinde netleşen bir şey varsa, o da sihirli mirasınızı bilmenin gerekli olmayabileceği, ancak yol boyunca biraz kalp ağrısı kurtarabileceğiydi.

Duncan büyüüp istediği kişi olabilirdi, ama hayatımın yarısı boyunca bana yük olan gizemin aynısını ona da yapmasını istemiyordum.

Eğer kaçınabilirsek, hayır.

Ve *kimse* çöreğimi almıyordu, lanet olsun.

"Ne diyorsun?" diye sordu yaşlı adam, sol kolunu çekiştirerek beni dikkatle izliyordu.

Onu hiç bu kadar kıpır kıpır gördüğümünden emin değildim ama şu anda onun için endişelenecek zihinsel kapasiteye sahip değildim.

Uyuşmuş bacaklarımla güç almak için içimin derinliklerine uzandım - Agnes'in pislik babasıyla yüzleşmesini düşündüm, Shiloh'nun Jenny Greenteeth'e kendi yöntemiyle karşı koymaya çalıştığını hatırladım ve o öcülerin istediklerini elde etmek için kurtadam topraklarına, *Henri'nin* topraklarına izinsiz girerek taşaklarını riske attıklarını düşündüm ve çenemi dikleştirdim. Onlar kendilerini rahatsız edici durumlara sokabiliyorlarsa, ben de sokabilirdim. "Buradalarsa, buradadırlar. Hadi yapalım şu işi."

Franklin'in gözleri birazcık kısıldı ama ciddiyetle başını salladı. "Onunla dışarıda buluşacağız."

Onu dışarı kadar takip ederken kollarım da bacaklarımla uyuşukluğuna katıldı. Gelen kişinin duygularımın kokusunu alma ihtimaline karşı bedenimi kontrol altına almaya çalıştım. Korku zayıflara göre değildi ama elimden gelenin en iyisini yapmalı ve oğluma bakmam için seçilmemin bir nedeni olduğunu göstermeliydim.

Herhangi bir çimdikleme yapmadan.

Diğer elimle bileğimdeki bilezikle oynadım. Parmağımı boncuklardan birinin üzerinde gezdirdim. Bıraktım mı yoksa...?

Henri kim olduğumu saklamama gerek olmadığını söylemişti, değil mi?

Güvertenin köşesine koyarak çenemi dik tuttum ve Franklin'le ikimiz sessizce bekleyip kırmızı bir arabanın otoparka girip park etmesini izlerken Agnes'i gururlandıracak bir yüz ifadesi takındım. Pencereleindeki renk tonuna bakarak kiralık olduğunu düşündüm. Arkamızda ön kapı açıldı ve kapandı.

Tanıdık bir çerçeve yanımda durmadan hemen önce bize yaklaşan ağır, parlak enerjiyi tanıdım.

Ellerini kalçalarına dayayan Henri'nin kolu benimkine değdi. Kendimi tutamayıp hemen ona baktım. Normal kıyafetlerini giymişti.

"Eve erken gelmişsin," dedi Franklin, bir adam arabadan inip yürümeye başladığında o da park yerine bakarken.

Buradan uzun görünüyordu.

Henri homurdanarak, "Dokuz gün üst üste çalıştım ve sonunda Waller'a, yakında birini işe almazsa işi bırakacağımı söyledim," diye cevap verdi. "Bu kim?"

Ona tekrar bakmamak için içimdeki dürtüyle savaştım zorunda kaldım. İstifa etmekle mi tehdit etmişti? Randall bana kasabanın seçilmiş şerifinin aslında kasabanın bir üyesi olduğunu açıklamıştı -Pascal'ın babası. Görünüşe göre, kasabada ve burada işlerin sorunsuz yürümesini sağlamak için sihirli bir varlığı pozisyonda tutuyorlardı. Kasaba kurulduğundan beri, görevde her zaman bir kişi vardı. Bazen Blackrock ailesinin bir üyesiydi ama bazen de değildi.

"Seni uyarmam gerektiğini biliyorum Henri, ama Alaska sürüsünün lideri son dakikada aradı ve biz buraya koşmadan önce Nina'ya haberi zar zor . Seni hemen arardım," diye açıkladı Franklin, sesi pek de özür diler gibi çıkmıyordu.

Bana stresli gibi geldi ama onu bunu doğrulayacak kadar iyi tanıımıyordum.

Henri'nin kafası yavaşça yana döndü ve yaşlı adama odaklandığı için ondan yayılan parıltıyı ben bile hissedebiliyordum ama Franklin'in onu görmezden gelip güverteden inerek "Merhaba!" diye seslenmesinden hiç de rahatsız olmadığı anlaşıyordu.

Ellerimi sıktım ve vücudumdaki gerginliği olabildiğince serbest bıraktım. Güçlüydüm, yetenekliydim ve bedenimde çok fazla sevgi vardı. Ben Duncan'ın annesiydim ve oğlum için gerekirse birinin derisini dişlerimle yüzebilirdim.

Ama yine de yapardım. İş başa düşerse tekrar tekrar yapardım. Bu sadece bir toplantıydı. Sadece bir onay.

Franklin ziyaretçimizle el sıkışırken Henri, "O bir ateş püskürten," diye mırıldandı.

Gözlerimi kısıtım ve Fluff'a tekrar bakma isteğimle savaştım. "Gerçekten mi?"

Mitolojide bunlardan birkaç tane vardı, yani bu çok da fazla bir şey değildi. Ziyaretçi yaklaştıkça, yavaş yavaş onu hissetmeye başladım ve büyüğü daha önce hissettiklerimden farklıydı. Hem de çok fazla vardı. Çoğu varlıktan daha fazla.

Bir bakıma Henri'ninkine benziyordu. Büyük, güçlü ve çok özel.

Ayrıca beklediğimden çok daha gençti; benim yaşımla Henri'nin yaşı arasında bir yerdeydi. Henri'nin boylarında olduğunu tahmin ediyordum ama onun kadar kalın yapılı değildi, yine de ufak tefek sayılmazdı. Ten rengi daha açıktı, gözleri soluk maviydi. Yakışıklıydı ama Henri kadar yakışıklı değildi.

Ve neredeyse buz gibi olan o mavi gözler, Franklin'le konuşurken bile bana doğru her saniye biraz daha daralıyordu. Birden bileziğimi çıkardığının farkına vardım. *Artık geri takmak için çok geçti.*

Duygularımı bastırarak onlara doğru yöneldim. Gülümsemedim, çünkü yabancı da gülümsemiyordu. Tedbirli davranıyordu ama burnunun meşgul olduğunu söyleyebilirdim. Kokusunu umursayıp umursamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"İlyas, bu Nina, yavrunun koruyucusu," diye tanıştırdı bizi Franklin, sesi biraz kırılıyordu.

Elimi uzattım. "Merhaba," dedim basitçe. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." *Bir uyarı iyi olurdu ama....*

İlyas adındaki adam tek kelime etmedi ama elimi sıkarken dikkatindeki yoğunluğu gizleyemedi. Gerçekten ilgiyle değil, ama...

Henri kendi elini uzatırken vücudu benimkine değdi.

Franklin, "Bu Henri, topluluğumuzun lideri," dedi.

Hızlı ve gergin bir şekilde el sıkıştılar. "Kısa sürede ziyaret etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bölgeye son dakikada bir seyahatim oldu ve bundan faydalanmak istedim." Derin bir sesi vardı. "Çok fazla ayrılmıyorum."

Henri başını sallarken yüzündeki ifade nötr olarak kaldı.

"Geceyi burada geçirebilirsin," dedi Franklin, sesinin pek de heyecanlı gelmediğine yemin edebilirdim ama Henri'nin başını ona doğru çevirdiğini gördüm. "Şimdilik seni yavruyu görmeye götürebiliriz ya da onunla daha sonra tanışabilirsin. Seçim senin."

Franklin çok garip davranıyordu.

Ama İlya başını salladı, parlak mavi gözleri tekrar bana doğru kaydı.

Fark etmemiş gibi davrandım.

Henri hareket etti. Vücudunu yarı önüne doğru eğdi. "Bizi takip et," dedi, bir elini omzuma koydu ve beni onun önüne geçmeye yönlendirdi.

Tamam o zaman.

Küçük grubumuzu kulüp binasına geri götürdüm ve koridordan aşağı inmek için sağa döndüm. Kreşin kapısı, görmekten korktuğum başka bir boyuta açılan bir kapı gibi önümde belirdi ama omzumdaki ağır avuç olduğu yerde kaldı. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

Duncan artık sadece bana sahip değildi. Agnes de vardı. Kreşte arkadaşları vardı. Öğretmeni Maggie ona tapıyordu. Henri vardı. Ve Shiloh bile gerekirse oğlum için ayak parmaklarını ezebilirdi.

Kapıda, ben kenara çekilirken Franklin ziyaretçimize işaret etti. "Pencereye gelerseniz, yavruyu tam olarak tarif ettiğim şekilde göreceksiniz," dedi yaşlı adam ona.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktuKapıya gitti ve içeri baktı.

Yüz kaslarını Henri'den bile daha az oynatıyordu, diye düşündüm, onu gözetliyordum. Adam gözünü bile kırpmadı. Yine de gözleri odanın içinde birilerini takip ediyordu, ki bu seslerden çocukların birbirlerini kovaladıklarını düşündüm.

O ne düşünüyordu?

İlya adındaki adam bir iki dakika sonra kapıdan geri çekildi. O dikkatle boş bakan yüzüyle başını salladı, sonra gözlerimle buluştu. "Bana onu nasıl bulduğunu anlat."

Henri öfkeleni, aynı zamanda ben de bu cümlemin ne kadar buyurgan olduğunu düşünerek gözlerimi kırptım. İlya kendini ne sanıyordu? Benim patronum mu? Sakince -çok sakince- "Burada misafırsın ama bu benimkilerden bir şey talep ettiğin son sefer olacak" deyişinden Fluff da aynı fikirdeydi.

Ziyaretçimiz gözlerini kısmış, hatta burun delikleri bile açılmıştı ama bir saniye sonra başını eğdi.

Fluffy İlya'ya baktı, sonra bana baktı ve göz kırptı... cesaretlendirmek için mi?

Henri bana göz kırpmıştı.

O anda, beceriksiz olsun ya da olmasın, her zaman arkamı kollayacağını fark ettim ve bu da arkadaşlığımızın geleceği hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı. İstediğim şey bu değildi ve seçme şansım olsaydı kesinlikle dileyeceğim şey de bu olmazdı, ama kollarımı açarak kabul ederdim. Onu kaybetmek istemiyordum.

geçecek tek şey Arkadaş Henri'ye sataşmak olacaksa, öyle olsun. Dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra Ilya'ya hikâyeyi anlattım. Hepsini.

"SHH, DUNKY, SHH," diye fısıldadım dışarı çıkarken merdivenlerden aşağı kışını sallayarak inen step dansçısına.

Elimde onun aklını kaçırdığı iki sığır trakeası vardı. Koridordan aşağı inmek için döndüğümüzde Agnes her zamanki yerinde bizi beklemiyordu. Haftalardır ilk kez odasının hemen dışında, elleri kalçalarında beklemiyordu. Yağmur yağmadığı sürece hep aynı saatlerde dışarı çıkardık.

Kapısını çalmayı ya da en azından iyi olup olmadığını kontrol etmek için açmayı düşündüm ama mahremiyetini ihlal etmek istemedim. Dom'un pisliğin teki olduğu günden beri bana karşı davranışlarında pek bir değişiklik olmamıştı ama benim yanımdayken gözlerinde farklı bir parıltı olduğuna yemin edebilirdim. Bunun saygı ya da sevgi olduğunu söylemeyecektim ama yine de bir şeyler vardı.

Telefonumu çıkarıp çiftlik uygulamasını açtım, ardından geceyi biriyle geçirip geçirmediğini görmek için Agnes'a özel sohbete girdim. Phoebe'nin onu akşam yemeğine götüreceğini söylediği son giriş daha önce yapılmıştı. Belki hâlâ onların evindeydi. Soluk borusunu başka bir güne saklayacağım.

Onun emin ellerde olduğunu düşünerek çörekle birlikte dışarı çıktık. Açıklığımıza doğru ilerlerken ay ince, dar bulutların ardına gizlenmişti. Biz daha bir şey yapamadan bir şey Duncan'ın dikkatini çekti, kuyruğu dikleşti ve bir ses "Seni korkutmak istememiştin" diye seslendi.

Onu aynı anda bulduk. Alaska'dan Ilya, yaklaşık yirmi metre ötede bir ağaca yaslanmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Onu hissetmemiştim ve belki de sadece dikkat etmediğimi görmek için kontrol ettiğimde, ortaya çıktığında hissettiğim güçlü büyüğü varlığın eksik olduğunu fark ettim.

Bilekliğimin diğer insanları neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya başlamıştım. Ben bile diğer insanların bunları kullanırken ne sakladıklarını merak ediyordum. Lanet olsun.

Duncan hırlamadı, hatta saçını bile kazıtmadı ama kuyruğu o dik pozisyonda kaldı, gözleri yabancıya kilitlendi. Onları akşam yemeği sırasında tanıştırmıştım ve yemek boyunca diğer adam Henri ve Franklin'le konuşmuştu. Anladığım kadarıyla, kreşteki olaydan sonra onu bir tura davet etmişler, ben de çamaşırhaneye dönüp her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmıştım.

On dakika dayanabildim.

Sonunda olanları anlatmak için banyodan Matti'yi aradım.

Duncan'a ödülünü verdiğimde adam ağaçtan indi. Donut'ım aldı ama her zamanki gibi yere düşmek yerine ağzında tuttu ve yabancının bize doğru gelmesini izlemeye devam etti.

Duncan yemek sırasında onunla biraz ilgilenmiş gibi görünüyordu ama daha çok temkinli bir şekilde. Ona doğru koşmadı ya da arkasından koklamak için sinsice yaklaşılmaya çalışmadı. Ama birkaç kez o kırmızı gözleri ziyaretçimize bakarken yakaladım.

Onu bu kadar önemsemediği için rahatlamış olmak kabaydı ama ben çok *heyecanlanmıştım*.

Bu gece biftek trakelerini çıkarmamın nedenlerinden biri de buydu.

-Bu kadar iyi bir çocuk olduğun için.

"Bu bir tesadüf mü yoksa...?" Adamın güçlü yüz hatlarını ve güneşten bronzlaşmış yüzünü incelerken cevabı zaten biliyordum. Onunla ilgili endişelenmem gereken bir şey olduğunu *düşünmüyordum* ama daha önce bana nasıl baktığını unutmam mümkün değildi, tıpkı benim ona baktığım gibi.

Onun en çok sevdiği şey için bir risk olmamam dışında.

Beni suçlamadı. "Hayır. Kurdun küçük kıza bu gece odasından çıkmamasını söylediğini duydum. Bana güvenmiyor," diye açıkladı, parlak mavi bakışları benimkilere takılmıştı. Yüz hatları hâlâ hiçbir şey ele vermiyordu. "Geç saate kadar uyanık olman mantıklı geldi."

Başından kan fışkırdı. "Nedenmiş o?"

"Ne olduğun yüzünden."

Gözlerimi kırdım. "Sen... sen benim ne olduğumu biliyor musun?"

Yüzünde hâlâ hiçbir şey yoktu. Ne eğlence. Ne de şaşkınlık. Az önce ima ettiği şey karşısında kendini beğenmişlik bile yoktu, sadece gerçekler vardı. "Elbette biliyorum."

Ağzımı açtım ve aynı hızla kapattım.

Ilya ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine soktu, tamamen rahattı. "Tarçını ondan alamazsın ama geri kalanı...." Isık çaldı. "Tıpkı onun gibi kokuyorsun."

O mu? Bu da ne demek oluyor?

Duncan bacağımın yan tarafına bastırdı ve onu kucağıma alıp sarılmamak için kendimi zor tuttum. "Affedersiniz?" Sağ bacağım uyuşmaya başlamış olabilirdi. "Sence ben kim gibi kokuyorum?"

Ilya'nın gözleri kulüp binasına doğru kaydı. Sesinde şaşkınlık vardı, yüzünde de bir parça olabileceğini düşündüm. "Bilmiyor musun?" diye sordu, kaşları alnında yavaşça yükselirken.

"Pek çok şeyi bilmiyorum," diye itiraf ettim, Duncan bana daha da derin bir şekilde yaslanırken ve parmaklarım başının üstünü okşayana kadar aşağı uzandım.

"*Aşk,*" dedi oğlum, sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ona, bir yandan da gözlerimi Henri'nin ateş püskürten olduğunu söylediği adamdan ayırmıyordum. O kadar çok mitolojik yaratık vardı , ne tür bir yaratık olabileceğini hayal bile edemiyordum. Bir ejderha, bir kimera, Jormungandr, Gaasyendietha....

Gözleri bana doğru kısıldı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz iki," diye cevap verdim, ama az önce bana söylediklerinden dikkatimi dağıtmayacaktı. Bu konuya geri dönmemiz gerekiyordu. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?" Bahsettiği "o" bu olmalıydı. Olmak zorundaydı. Başka bir olasılık yoktu.

Buraya geldiğimden beri onu bir değil *iki* farklı varlık grubunun getirmiş olma ihtimali neydi?

O mavi gözlerden biri irkilmeye cüret etti. "Sana söyleyebilirim..."

Bu işin gidişatı hoşuma gitmedi.

"Ama bunu yapması gereken kişi o olmalı," dedi Ilya. "O benden daha çok şey biliyor. Daha sonra soracağınız diğer soruların yanıtlarını almak için en iyi seçeneğiniz o."

Bilmece gibi mi konuşuyordu, yoksa ben mi hayal görüyordum? Çünkü şimdi bu, babam olmayan başka bir "o" gibi geliyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Onun yerine bana kim söylemeli?" Emin olmak için sordum.

Ilya'nın gözleri tekrar kulüp binasına kaydı ve kaşlarımı çattım.

"Henri mi?" Duncan ayağıma basarken sordum ama bir şey söylemedi.

Gözlerinde farklı bir pırıltı parladı ve bir şey bana ağzından çıkmak üzere olan şeyin hayranı olmayacağımı söyledi. Bir saniye sonra bunu doğruladı. "Sana anlatacağım ama önce birkaç sorum var."

Kaşlarımı kaldırdım ama omuz silktilim. Yeterince makul. Takas edebilirdik. "Neden buradasın?" diye sordu. Bu çiftlikte demek istedi. "Çünkü burası onun için güvenli bir yer," diye cevap verdim.

"Burayı seviyor musun?"

Bunun neden onu ilgilendirdiğini anlamamıştım ama olsun. "Buraya geleli uzun zaman olmadı ama burası giderek daha çok hoşuma gidiyor ve Duncan da burayı seviyor."

Sözlerimdeki nüansı yakalamıştı ama yüzü bu konuda ne düşündüğünü yansıtmıyordu. "Neden yapmıyorsun?"

Bir omuz silkme daha omuzlarımı kamburlaştırdı. "Burada henüz derin bağlarım yok, biri dışında... ve çocuklar." Ve o "bir" biraz abartılıydı. "Yeniyim ve hepsi yeterince iyi, ama bu tür şeyler zaman alır. Gençken yerleşmek daha kolay oluyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ilya adındaki adam yavaşça başını salladı ve eğer Alaska toplumunun lideriyse bunun farkında olduğunu düşündüm. Başka bir soru yöneltti. "Biriyle evlenmen için sana ne kadar süre veriyorlar? Bir yıl mı?"

Bunu nereden biliyordu? Yoksa herkesin bildiği bir şey miydi? "Onun gibi bir şey," diye yanıtladım.

Adam Duncan'a bakmadan önce başını salladı. Sessizlik uzadıkça uzadı ve ben onun ne düşündüğünü ve bir sonraki soruda ne soracağını merak ettim.

Ama yapmadı. O mavi gözlerini bana dikti ve yüz hatları değişmese de bir şeyler düşündüğü belliydi. Sadece beklediğim bu değildi.

"Alaska'ya gel."

Bir Q-Tip'e ihtiyacım olacaktı. "Affedersiniz?" Sesimde bir alay duyarak tekrarlardım ve Duncan bile ayağıma daha fazla ağırlık verdi.

Ilya kendini tekrarlardı. "Benimle Alaska'ya gel. Burada da aynı politikayı uyguluyoruz ama eş seçmek için üç yılınız var. Bizimle bir tane bulmakta sorun yaşamazsınız. Sana layık bir eş sözü verebilirim.

Bir ortak, kendinize ait bir ev, koruma ve ikiniz de orada kollarınızı açarak karşılanacaksınız," diye birbiri ardına cümleler kurdu. Bir açıklama diğerinin üstüne geldi.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Şaşırdım.

Gerçekten hayrete düşmüştüm. O da bitirmemişti. "Orada korkulacak biri değilsin."

Yüzümü buruşturdum. "Ben de burada pek korkulan biri değilim."

Başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Ama sen de burada pek hoş karşılanmıyorsun, değil mi?"

Ben de hemen şaşı oldum. Neden böyle düşünmüştü? "İkimizin de seninle gelmesi sana ne kazandıracak?" Neden bu teklifi yaptığını anlamaya çalışarak sordum. Soruları bilgi karşılığında takas ediyorduk. Aptal değildi. Teklifi yaptığında ne yaptığını çok iyi bildiğine dair bir his vardı içimde.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve bu küçük hareket onu biraz daha yakışıklı yaptı. "Sen neysen osun Nina. Sadece bir aptal bunu hoş karşılamaz."

Tüm vücudum hareketsiz kaldı.

"Daha iyi bilmeme ihtimalleri var çünkü bazıları sizinle ne yaşadıklarının farkında değil. Ama bana ve bizimle yaşayan herkese sorarsanız, inkar edecek bir şey yok. Kim olduğunu bizim yanımızda sır olarak saklamak zorunda kalmazsın. Sen ve çocuk güvende olursunuz." Gülümsemedi ama kabul ettiğini gösteren bir yüz ifadesi takındı. "Ve daha fazlası."

Sözleri beni tam olarak sarsmadı, ama kalbimde gergin ve belirsiz bir yere kaydı. Üç yıl bir yıldan çok daha uzundu. Ama tek yapmam gereken derin bir nefes almak, bizi çevreleyen büyüün tadına bakmak ve....

Teklifine cevap vermenin tek bir yolu vardı.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Gerçekten teşekkür ederim ama biz buradayız ve...." İlyas bir adım öne çıktı. "Bunu bir düşün. Teklifin süresi dolmuyor."

Franklin bizi nasıl bulacağını biliyor. Küçük bir topluluğuz ama bu bizim tercihimiz." Durakladı. "Her iki türünüzün de topluluğumuzu evi olarak görmesinin bir nedeni var."

Akıl yürütmesine hazırlıksız yakalanarak dudaklarımı birbirine bastırdım, tam o sırada eli gelip boynumun yan tarafını kavradı.

Ona kaşlarımı kaldırdım; aynı anda ayağımdaki pençe daha da fazla baskı yaptı.

Mavi gözleri benimkileri aradı, büyü göğsümde çok parlak hissediliyordu.

Neler oluyordu?

"Pek tatlıya düşkünlüğüm yoktur ama alabilir miyim?" diye sordu boynumu işaret ederek.

"Beni koklamak mı?"

Başını hafifçe aşağı doğru eğdi.

Bileziğimi güvertede bıraktığımı unutmuşum. Geri dönerken onu almam gerekiyordu. Ama bu arada.... "Elbette, madem bu kadar nazikçe sordun," dedim ona, başımı yana eğerek, bunda bir sakınca görmeyerek. Duncan ona karşı çok temkinli görünmüyordu, bu da beni rahatlatı.

Ama güvende olmak için görünmez bir yumrukla sihrime uzandım ve göğsündeki alevi aradım, anında buldum ve neredeyse aynı hızda bıraktım.

O şey çıldırıyordu-

İlya'nın ağzının yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu da yüzündeki şiddetli hıçkırığı biraz hafifletti, aynı anda kulağımın altındaki bir noktaya dokunmak için uzandı ve öne doğru eğildi.

Çok büyüleyiciydi ve güzel kokuyordu, diye düşündüm temkinli bir şekilde. Ama artık benim kıyas noktam olan Henri kadar güzel değildi.

Onun nefesini hissettim-

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden," diye tanıdık bir hırıltı neredeyse ödümü koparacaktı.

Az önce kendime dikkat etmem gerektiğini söylememiş miydim?

Omzumun üzerinden Henri'nin kulüp binasına doğru hışımla geldiğini gördüm.

Kızgın görünüyordu. Omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar bir şey ifade ediyorsa, yüz kere kızgındı. Gömleğinden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Bunun olmasını ne kadar çok dilediğim talihsiz bir durumdu.

Şakağındaki ve yanağındaki damar aynı anda mı patlıyordu? Yine de İlya hemen geri adım atarak ellerini havaya kaldırdı, ama... neden sırtıyordu?

"Ona bir daha dokunursan, ben de-" diye hırladı Henri, inanılmaz gözleri alev alev yanıyor, yüzü tam anlamıyla gök gürültüsünü andırıyordu.

Bu Cinayet Henri miydi?

"Bana izin verdi," diye açıkladı diğer adam.

"Yaptım," diye ekledim, Fluffun neden bu kadar kızdığından emin değildim. Beni inciteceğinden mi endişeleniyordu? Bunun çok kötü olacağını açıkça belirtmemiş miydim?

Zor mu?

Yoksa *biri* mi... hayır. *Hayır, hayır.*

Ama belki...?

O tanıdık beden aramıza girdi ama Henri, İlya'ya bakmak yerine bana odaklandı.

Ayağımdaki pençe gevşedi ama 1.80 boyunda bir adam bana bakarken Duncan'a bakmaya cesaret edemedim.

Ona kaşlarımı çattım. "Ne?"

Henri'nin göğsünde alçak, derin bir hırıltı oluştu.

Az önce bizi yakaladığı zararsız ve sıradan hareketin neredeyse aynısı olan bir hareketle başını aşağı eğdi. İlya'nın yaptığından daha ileri gidip burnunu boynuma değdirdiğinde kıpırdamadım. Ilık nefesi köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken burnunun ucunu boynumun sütununda her saniye bir santim daha yukarı sürükledi.

Nefes alışını duyabiliyordum. Hissedebiliyordum.

Henri'nin yanağı boğazıma yaslandı ve daha önce Spencer'la ve adamlar mutfağa girdikten sonra iki kez yaptığı gibi yüzünün kıllı tarafını bana nasıl sürttüğünü görmezden gelemezdim.

Omurgamdan aşağı inen ürpertiye ya da temasla birlikte tenimde patlayan tüyleri durdurmak mümkün değildi. Henri beni işaretlerken saç köklerim bile uyanmış gibiydi.

Çünkü yaptığı şey buydu. Tekrar.

Kokusuyla beni etiketliyor.

Yabancıninkini kendininkiyle değiştirerek - zaten başlangıçta pek bir şey yoktu.

Çok ama çok hareketsiz durdum.

Ve kalbim ya zevk ya da heyecan ya da her ikisi birden olan bir şeyle çok ama çok hızlı attı.

Alaska'dan gelen lider Henri'nin arkasından, "Ah," diye iç geçirdi.

"Anlıyorum."

Sakallı yanağını üzerime süren adam hırladı, nefesinin sıcaklığı da artmıştı. Henri ona, "Kapa çeneni," diye çıkıştı ve dudaklarının tenime değdiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Yutkundum.

"Alınma tatlım," diye söze başladı İlya, "ama Henri, o benim değil-"

Henri kükreyerek başını kulağımdan kaldırıp omzunun üzerinden bana ters ters baktı ve "Haklısın, o senin değil," dedi. "O senin hiçbir şeyin değil."

Titriyor muydu?

Uzun bir duraklama oldu. "*Ne olursa olsun*, teklifim hâlâ geçerli Nina."

"Ne teklifi?" diye sorduğunda Henri hâlâ bana sırtını dönmüştü. Yan tarafına doğru eğildim.

Ilya yine sırtıyordu. Üstüne üstlük elleri cebindeydi. "Alaska'daki topluluğumuza katılmak için."

Henri'nin tüm vücudu kaskatı kesildi. "Hayır," diye .

"Bu senin kararın değil," diye yanıtladı diğer adam neredeyse neşeli bir . "Bize katılmak için bir deneme süresine ihtiyacı olmayacak, Duncan'ın dolaşacak bir odası olacak ve ben de ondan istemediği biriyle evlenmesini istemeyeceğim. Uygun birini bulmak için üç yılı olacak. Uygun eş sıkıntısı da olmazdı. Nina uzun süre bekar kalmayacak; üç yıl sadece bir güvenlik ağı olacak."

Henri çok yavaş bir şekilde başını çevirerek omzunun üzerinden bana baktı.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, o anda bana vurduktan sonra yoğun bakıma gidiyor olabilirdim.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Gideceğimi söylemedim," diye açıkladım çünkü arkasından konuştuğumu fark etmiş gibi bana bakıyordu.

"Ama sen de yapmayacağını söylememiştin," diye ekledi Ilya, ortalığı karıştıran kişi, nedense.

Henri'yi kızdırmaya mı *çalışıyordu*?

Odayı okuyamıyor muydu?

Peki Henri neden bu kadar sinirlendi?

Ben inkâr etmeyince Henri'nin alnı çatıldı ve tekrar diğer adama döndü. Sesi daha da hırçın çıkmıştı. "O Alaska'ya gitmiyor, Duncan da öyle."

Ona uzandım -özellikle de eline- ve işaret parmağımı serçe parmağına doladığımda yumruğunu kapatıp beni oraya hapsetti. *Beni* oraya hapsetti. Çıkarmak için mücadele etmedim zaten.

"Kalmak için benim bilmediğim bir nedenleri var mı?" Ilya merakla sordu.

Henri parmaklarımı sıktı. "Elbette." Derin bir nefes verdi. "Ben."

Gözbebeklerim yuvalarından çıkmanın eşiğinde olmalıydı. Homurdanma ve saçmalık deme dürtüsü küçük bir paraşütle boğazımın arkasına tırmanıyor, her an atlamaya hazır bekliyordu. Ama hiç kimse birlik olmanın ne kadar önemli olduğunu benden daha iyi anlayamazdı. Sadakat sadece büyük, önemli anlarda birinin yanında durmayı tanımlamak için kullandığınız bir kelime değildi.

Sadakat, aptalca söylediklerinde bile insanlara sadık kalmaktı. Onlara akıllarını kaçırdıklarını söylemek için doğru anı beklerdiniz. Sadakat buydu.

Henri'nin davranışlarını zaman zaman anlayamayabilirdim ama bana karşı hisleri ne olursa olsun burada bağlılık duyduğum tek kişinin o olduğunu biliyordum. Çünkü bu da bir sadakatti.

Bu yüzden gözlerimi devirmek istesem de bunu yapmaktan kaçındım - en azından tekrar yalnız kalana kadar.

Alaskalı adam Henri'nin omzunun üzerinden dikkatimi çekmeden önce boğazından bir ses daha çıkardı. Mavi gözlerindeki bir şey neredeyse eğleniyor gibiydi. "Fikrini değiştirirsen, söylediğimde ciddiye aldım," dedi bana.

Mecbur kalmadıkça Alaska'ya taşınmak istemeyebilirdim ama teklifini takdir ettim. Bu yüzden başımı salladım ve Henri'nin başını bana doğru çevirmesini görmezden geldim. Sonra tekrar işe koyuldum. "Önce iki sorum var. Duncan nedir? Ve şu bahsettiğin şey hakkında kiminle konuşmam gerektiğini söyleyecek misin?" O anda Henri'ye yan gözle bakmamaya dikkat ettim.

"Duncan'ın mirası benim doğrulayacağım bir haber değil. Alaska'daki halkım emin olmak için gelip onunla tanışacak. Size söyleyecek olan onlar olmalı."

Lanet olsun.

"Konuşmanız gereken kişi Franklin," diye açıkladı İlya ve tek bir isimle ayaklarının altındaki zemini kaydırdı. Aslında bana çöreğimden bahsetmesini beklemiyordum ama denemekle kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. Ama İlya bombayı patlattığı gibi hemen devam etti. "Sabah gitmiş olacağım. Adamlarımın ziyareti için ayarlamaları yakında yapacağım," diye devam etti adam, sonra tekrar oğluma odaklandı. "Hoşça kal, Duncan. Umarım büyüdüğünde ziyaret edersin."

O ana kadar gıkını çıkarmayan Dunky, İlya uzaklaşırken ormanda yankılanan alçak bir "awoo" sesi çıkardı. "Evet "i sadece ben duydum ama şimdilik onun gelecek planları hakkında endişelenmeyecektim.

O anda gereken başka bir şey vardı. Birden fazla şey. İlk önceliğimle başladım.

Henri'yi karnından dürttüm. "Bu da neydi şimdi?" Dırdır ettim.

Yüzündeki o çatık kaşlar geri dönmüştü, yarı kaşlarını çatmış, yarı kaşlarını çatmıştı ve "Ne?" diyerek kafamı ısırmaya çalışırken ses tonu da pek iyi değildi.

Gözlerimi kırptım. "*Bu*. O da neydi öyle? Koruyucu olmanı anlıyorum Fluff, ama o iyi davranıyordu, onlarla kalmamızı teklif ediyordu."

"Sence bu onun kibarlığı mıydı?"

"Evet, bu bizim için herkesin yaptığından daha fazlasıydı," dedim ona, saçmalıklarına inanmayarak. "Burada işler yolunda gitmezse, sahip olabileceğimiz diğer tek köprüyü de yakmak istemiyorum."

Henri'nin kaşları alnına tırmandı ve şakağındaki o şişkin damar tekrar ortaya çıktı. Sesi bir deprem gibi çıkmıştı. "Neden burada işler yolunda gitmiyor?"

Ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Bilmiyorum. Sadece diyorum ki, ya-" "Ya olursa' diye bir şey yok."

"Her zaman bir ya olursa vardır. Burada işlerin yolunda gitmesini istiyorum, ancak işlerin yolunda gideceğine dair hiçbir sözüm yok-"

"Sana işlerin yoluna gireceğine dair söz veriyorum," diye dişlerini göstererek tartışmaya cüret etti.

"Sen, Fluff, bana ancak bu kadar söz verebilirsin, bunu ikimiz de biliyoruz ve sorun değil." Ellerimi kaldırdım. "Sana bu konuda saçmalamıyorum ama bu sana yedek planlarımı sabote etme hakkını vermez."

Gözleri yüzünde gerçek birer yarığa dönüştü, burun delikleri hiç görmediğim kadar genişledi. "Alaska'ya gitmek lanet olası bir yedek plan değil - sorun değil Duncan, annen ve ben sadece tartışıyoruz." Henri benimle konuşmakla çöreğim arasında gidip geliyordu. Onun heyecanlandığını mı hissediyordu? "Ülkenin öbür ucuna taşınmıyorsun Nina," diye bağırdı ve tekrar benimle konuşmaya başladı.

"Neler oluyor?" Güldüm, eğlendiğim için değil, önümdeki kalın boynu boğmak istediğim için. Sadece biraz boğmak ama yine de boğmak. "Ülkenin öbür ucuna taşınmak istemiyorum ama mecbur kalırsam taşınırım! Neden bunu konuşuyoruz ki? Hiçbir şey olmadı!"

"Hiçbir şey olmadı çünkü hiçbir yere gitmiyorsun ve neden bırakmıyorsun bilmiyorum," diye homurdandı.

Onu tekrar göğsünden dürttüm. "Onun için en iyisi neredeyse oraya gideceğim ve senden sadece Ilya'ya iyi davranmanı istiyorum, böylece geceleri daha rahat uyuyabilirim.

başka bir seçeneğim olduğunu bilerek."

Eğer daha önce kızgın olduğunu düşündüysem, o zaman fokur fokur kaynıyordu. "İşte tek seçeneğin!"

"Hayır, değil!" Bir dürtme daha oldu. "Evlenmezsem burada kalamam Henri. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bana söz verdi-" Hırladı ama onu duymazdan geldim, o kadar sinirlenmişim ki tükürebilirdim. Gerçekten tükürebilirdim. Hem de tam gözünün içine. "Burada söz falan vermiyorum ve sen bana ne diye homurdanıyorsun?" Tersledim.

Henri'nin gözleri parlıyordu, burun delikleri hâlâ genişti ve şimdi ağır ağır nefes alıyordu.

Çok kızgındı!

Yine de gözlerinin içine baktım. "Sen benim ilk tercihimdi ve bunu açıkça belirttim. Artık sana sormuyorum. Beni istemiyor musun? Beni istemiyor musun-"

İçinden yüksek sesli, kaba bir kahkaha patladı. Sesi... sesi bir psikopat gibi geliyordu, gerçekten. Ben de patlamak üzereyken böyle bir ses çıkarırdım ve bunu duymak gözlerimi kısmama neden oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Ona hiçbir şey yapmamıştım, lanet olsun.

"Gülmüyorum Nina," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, hâlâ gülüyordu.

"Kulağa kesinlikle kahkaha gibi geliyor." Gözlerimi kısarak ona baktım.

Eğer gülmediyse

açıklamak istiyorum, yalvarmayacaktım. Ne bugün, ne yarın, ne de hiçbir zaman. "Bak Fluffy, *beni* öptün, her zaman çok iyisin ve burada yüzünü her tarafıma sürüyorsun ve ben de sana izin veriyorum, ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ailemi güvende tutmak için beni isteyen birini bulacağım ve bu kişi Alaska'da olabilir," dedim ona başka bir tıslamayla. "Anladın mı?"

Henri Blackrock'un gözleri beni çarptı, o gülmeyen gülüşü rüzgârla birlikte uçup gitti. Cildi yüz hatlarını sıkıca sarmıştı, göz kapakları o inanılmaz kehribar rengi irislerin üzerine düşmüştü ve yemin edebilirim ki gözlerimin önünde onunla ilgili bir şeyler değişmişti.

Henri artık önümde durmuyordu. Büyük Kurt duruyordu.

O da "Anlıyorum, tamam." dedi.

Hiçbir şey anlamış gibi görünmüyordu. Ve bana doğru attığı adımdan, botlarının ayak parmaklarıma çarpmasından, anlamadığından emindim.

Göz temasını kesmeme izin vermedim. Söylemem gerekeni söylemeli, yapmam gerekeni yapmalıydım. Eğer burada işleri yoluna koyma şansım varsa....

Her seferinde bir adım geri çekildim. Kelimeler boğazımda ve ruhumda yanıyordu ama söylenmeleri gerekiyordu. Kendime söz vermişim. "Sana her zaman sadık kalacağım Fluff, her zaman, ama bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Neyi yapmaya devam edemezsin?" Gözleri yüzümde gezindi.

Ondan bir adım daha uzaklaşırken ikimizin arasındaki boşluğu işaret ettim. "Bu. Şu anda benim için çok zor çünkü sana karşı bir şeyler hissediyorum. Bunu bildiğini biliyorum. Ve bu benim için adil değil." Yutkundum. "Geleceğimde kim olursa . Sen iyi bir Henri, ama benim için endişelenmene gerek yok. Duncan ve ben iyi olacağız. Lütfen şansımızı mahvedecek bir şey yapma."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle yüzü bulutlandı. Baktı... baktı.... Pembe dudakları aralandı ve ağzında oluşan tartışmayı görebiliyordum.

Ancak tüm havayolu güvenlik konuşmalarının ima ettiği gibi, başkasına bakmadan önce kendinize bakmanız gerekiyordu.

"Bak," diye iç geçirdim. "Şu anda seninle kavga etmek istemiyorum. Seninle asla kavga etmek istemiyorum. Hiçbir zaman peşine düşmek zorunda kalmayacağımı umduğum varsayımsal bir durum yüzünden sinirleniyorsun. Alaska'ya taşınmak istemiyorum. Günler çok kısa ve aylarca bütün gün kapalı kalmak hoşuma gitmez. Bununla şampiyonlar gibi başa çıkabilen insanlara saygı duyuyorum ama ben buna uygun değilim. Karı *o kadar* da sevmiyorum. Ve şu anda çözmem gereken başka şeyler var. Franklin'i uyandırmam lazım-"

Şaha kalktı. "Bu da neydi şimdi?"

"İlya babamın kim olduğunu bildiğini ima etti," diye itiraf ettim. "Franklin mi?"

Başımı salladım. "Onunla tanıştığım andan itibaren şüpheli olduğunu düşünmüştüm. Çok dikkatlidir. Çok düşünceli. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Omuz silktim, küçük bir parçam konuyu değiştirdiğimiz için rahatlamıştı. "Benimki gibi bir bileziği var. Bunu biliyor muydun? Altından yapılmış."

Henri bunun üzerine başını salladı, yüz ifadesi dalgındı.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" Sonunda ağzımdan kaçırdım, ne umduğumdan emin değildim. Geçmişini bilmiyordum. Bir düzine farklı mitolojiden ve halk masalından olabilirdi. Muhtemelen, onu kataloglamak için kullanılabilecek herhangi bir ismi bile tanımayabilirdim.

Ama şimdi bilmem gerekiyordu.

Bunu düşünüyor gibiydi. "Hayır. Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Etrafında bu olmadan hiç bulunmadım." Kaşlarını çattı.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

Hâlâ kızgın görünüyordu ama cevap verdi. "Ben doğmadan önce buradaymış ama buraya kiminle geldiğini ya da ailesinin kim olduğunu bilmiyorum. Ailemin onun için bir istisna yapıp yapmadığını da bilmiyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla sadece o vardı."

Bu çok kabataslaktı.

"Onu tanıdığım süre boyunca hiç yaşlanmadı. Bence o uzun ömürlü bir varlık," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Geçmişi hakkında hiç konuşmaz. Size sadece burada olduğu sürece güvenilir olduğunu söyleyebilirim ve ona güvenmemek için hiçbir nedenim olmadı."

Henri'ye başımı salladım, onun da önemli bir şey bilmemesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Teşekkür ederim." Omuzlarımı dikleştirerek Duncan'a baktım, Henri ve benim tartışmamıza ilgisini kaybetmiş ve... biftek trakeasını yarılamıştı. Ona verdiğimi bile hatırlamıyordum. Ama parlak gözleri bana dikilmiş, küçük ağzı kısmi bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Donut, işin bittiğinde benimle Franklin'le konuşmaya gelir misin?"

"Evet," diye cevap verdi Henri aynı anda, "Ben de geliyorum."

Ona bunun gerekli olmadığını söylemeyi düşündüm ama Henri bana öyle bir baktı ki bunu yüksek sesle söylememe engel oldu. Artık onunla tartışmak istemiyordum.

Sanırım o da geliyordu.

Franklin'in ne diyeceğini öğrenecektik.

CHAPTER TWEKTY-9KE

!!

Henri'ye nefesimin altında Benimle gelmene gerek yok," dedim.

Franklin'in yatak odasına doğru yol aldık.

Bana baktı, çatık kaşları hâlâ profiline yapışmıştı. Katil Henri gitmişti ama onun yerine gelen Huysuz Ayı Henri'nin ne kadar iyi olduğundan emin değildim. "Evet, biliyorum," diye itiraz etti.

"Hayır." Aramızda, Duncan ikimizin de dikkatini çekerek ayağına bastı.

Gözlerimi kırptım. "Duncan bile hayır dedi." Neden hayır diyordu ?
Hakkında güçlü fikirlere sahip olduğu pek fazla şey yoktu ama bu.... "Bu sefer yanıyorsun , yavrum," Henri aynı fikirde değildi yüzündeki ifade

çöreğe odaklandığında yüzü biraz aydınlandı. Ona bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama göz göze geldiğimiz anda tüm bunlar silinip gitti. "Son birkaç haftadır endişeli olduğu belliydi ama senin için endişelendiğini sanıyordum."

"Korkmaktan bahsediyorsun," diye açıkladım.

Bana öyle bir bakış attı ki, bu bir göz kırpma da olabilirdi. "Temkinli," diye uzlaştı. "Şimdi, onunla senin hakkında yaptığım her konuşmayı ve bunun ne anlama gelebileceğini yeniden düşünüyorum. İlyâ başka bir şey söylemedi mi?"

Bu beni canlandırdı. Başımı salladım. "Hepsi bu kadar. Sana ne söyledi? Franklin'den bahsediyorum." Sorumu gizli tutmaya çalışma zahmetine girmedim. Onun için geliyordum ve uyuyor olması umurumda değildi. Eğer benden bilerek bir şey saklıyorsa, bunun ne olduğunu bilmeyi hak ediyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Beni harekete geçirecek bir şey yoktu. Senin hakkında bildiklerim, Matti ile olan ilişkin." Henri sol tarafımızdaki kapıyı işaret etti.

Buradaydık. Franklin'de.

Yumruğumu sıktım.

Henri kulağını tahtaya dayama zahmetine bile girmeden, "İçeriden sesinizi duyabiliyorum," diye seslendi. "Kapıyı açacak mısın yoksa bizi kapıyı çalmak zorunda mı bırakacaksın?"

Kapı tokmağı döndü ve yaşlı adam düğmeli pazen pijamalarıyla belirdi... Bu tuhaf bir seçimdi çünkü belli bir yaştan sonra çoğu insan düğmeleri ya birbirine geçen düğmeler kullanır ya da hiç düğme kullanmazdı. Tıpkı gömlekleri gibi....

Ama en tuhafı yüzündeki teslim olmuş ifadeydi. Her zaman düzgünce taradığı saçları dağınıktı, biraz dağınıktı, oldukça dağınıktı. Nedense bu onu daha genç gösteriyordu.

Çok daha genç.

Orada öylece dururken gözlerinin kenarlarında gerginlik gizleniyor gibiydi. "Ben de bunu bekliyordum, içeri gelin."

Henri'ye baktım, o da bana kısıp gözlerle baktı.

Ilya'bizi Alaska'ya davet etmesine ne kadar öfkelendiğine hâlâ inanamıyordum ve bu konuda ona söylediklerine kesinlikle inanamıyordum.

Çok sahipleniciydi.

Ama şimdi bunu düşünemem, dedim kendi kendime, odaya ilk ben girdim, Duncan ardından geldi ve Henri son sırayı aldı.

Oda benimkinden daha büyüktü ama Agnes'inki gibi tam boy bir yatak yerine Franklin'inki çok daha mütevazıydı. Onunki iki kişilikti ve yanında rahat bir koltuk vardı. Karşı duvarda kocaman kitap raflarıyla çerçevelenmiş bir televizyon vardı -dört tane, içi her türlü kâğıt, ciltli kitap ve daha fazlasıyla doluydu.

Kitapların önünde bronzdan yapılmış biblolar vardı, bazıları altın gibi parlıyordu ve birkaç tanesi de solmuş ve kötü durumdayken çok eski görünüyordu.

"Bu konuşmayı seninle Ilya gelmeden önce yapmak istiyordum, çünkü fazla konuşmuyor olabilir ama her zaman yanlış şeyler söylüyor gibi görünüyor." Franklin koltuğa neredeyse bir çırpıda yerleşirken içini çekti. "Lütfen oturun."

Henri odadaki diğer tek sandalyeyi işaret etti, kösedeki basit ahşap sandalyenin sırtında şaşırtıcı derecede zarif bir tasarım vardı ve yatağın kenarına oturdu. Duncan ayaklarımın dibine kıvrıldı, yatağın geri kalanını

biz içeri girmeden önce soluk borusunu kesmişti. Yaşlı adam avuçlarını bacaklarının üzerine koymuş, önce yavruyu sonra da beni süzüyordu.

Rahatsızdı. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Bir sürü sorum vardı.

"Sana söyledi mi?" diye sordu sonunda yaşlı adam, gözlerimin içine bakarak.

Bu garip bir açılış sorusuydu. "Bana tek söylediği sana DNA babam hakkında soru sormamdı, çünkü sorularına cevap vermesi gereken kişi senmişsin gibi göründü," diye cevap verdim, onu yakından izleyerek. Franklin'in ela gözleri, gururlu bir burnu ve açık ya da kahverengi olmayan, ikisinin arasında bir yerde, bal renginde bir teni vardı. Soyu düzinelerce farklı yerden gelmiş olabilir, diye düşündüm tekrar. Ama cildinin yüzeyi tuhaf bir şekilde pürüzsüzdü ve saçlarını boyatırsa gerçekte kaç yaşında görüneceğini merak ediyordum.

Franklin yavaşça başını salladı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Dizlerinin üzerinde parmaklarını oynattı. *Gergindi*. "Bu konuşmadan kaçmak istememiştim ama...."

"Ama?" Henri yataktan seslendi. Sesi sinirli geliyordu.

Yaşlı adam ona yan gözle baktı. "Kendimi bunu erteleyebileceğime ikna ettim." Neredeyse kükrüyordu. Bu işi çok büyütüyordu.

Kesinlikle bir şey saklıyordu ve bu kesinlikle çok büyük bir şeydi.

"Bana söylemediğin şey ne?" Doğruca gidip sordum.

Franklin'in parmakları biraz daha kıpırdandı.

Onlara doğru işaret ettim. "Açık konuşacağım. Bu bilezik herkesten ne saklıyor?" Soru sorarken ağırdan alacağımı sanıyorsa, hayal görüyordu. Bu hayatımda sorduğum en kişisel soruydu ve içimde bundan pişmanlık duyacak bir şey bulamadım.

Yaşlı adam bileğini karıştırmadan önce duraksadı, sonra kolunu katladı ve altın bir zincir ve toka ile birbirine bağlanmış çeşitli obsidyen boncuklardan oluşan *iki* bandı ortaya çıkardı. Altının rengine bakılırsa 14 ayar da değildi. Bileğini bir o yana bir bu yana çevirdi. O ela gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayd ve bir karara varmış gibi göründü. Boştaki elinin parmakları üst tarafa geldi ve şaşırtıcı bir beceri ve kolaylıkla birbiri ardına tokaları çözdü, çıkardı ve her ikisini de yanındaki masaya koydu.

Bir gelgit dalgası tarafından yutulmak gibiydi.

Onun büyüü... aynı anda hem güçlü hem de incelikliydi. Duncan'ın annesinin ya da eski komşumunki gibi bir yumruk değil, bir yumuşaklık vardı.

onlarınkinden farklıydı.

Ayaklarımın dibinden Duncan bir ölü gibi tek ve akıcı bir hareketle kalktı, kulakları yukarıda, duruşu dikti. Kuyruğu şamdan gibi bir şey yaptı ama rengi değişmedi.

Henri yatağın üzerinde ayağa fırladı. "Seni orospu çocuğu," diye tükürmek üzereydi.

Yaşlı adam gözlerini devirdi ve bileziklerini toplayıp tekrar taktı.

"Ne oldu?" Bir şeyleri kaçırdığımın tamamen farkında olarak sordum. Bir tür uzun ömürlü varlıktı, tamam, ama eski, küçük bir pagan dininden bir tanrı olduğunu düşünmüştüm.

Henri ters ters bakarken dişleri gıcırıyordu. "Ona hemen şimdi söyle yoksa ben ." Demek böyle oldu, ha?

Franklin tekrar bana odaklanmadan önce Henri'ye ters ters baktı ve çok dikkatli bir sesle, "Öncelikle şunu anlamamı istiyorum, ben hiçbir zaman senin varlığından haberdar değildim" dedi -ayağa kalktım ve Duncan omzunun üzerinden bana bakarak "*sevgi*" gönderdi, ben de onu okşamak için eğildim- "sen buraya gelene kadar. Eğer dünyada olduğunu bilseydim, seni bulurdum çocuğum," diye uyardı.

"Çocuk" demesi

Henri hâlâ ayakta, alçak sesle, "Sadede gel," diye homurdandı.

Bir duraklama oldu. Sonra, "Sen ve ben bir aileyiz," diye itiraf etti Franklin ve bunu yaparken doğrudan gözlerimin içine baktı.

Henri alay etti ama ona bakamadım.

O anda fark ettim ki Franklin gergin değildi. Temkinli davranıyordu ama vücudundan korku geçtiği için değil. Hayır, korkmuyordu. Yaşlı adam bakışlarımla buluşmaya devam ederek şöyle dedi: "Baban benim kardeşim. Ben senin amcanım, Nina."

Bunun olacağını hiçbir şekilde, hiçbir evrende, hiçbir halk masalında görmemiştim ve gözlerim açılırken bunu yüzümde ve ruhumda hissedebiliyordum.

Bir şeyler sakladığını düşündüğümde, bunun geçmişi olduğunu varsaymışım. Çok uzun zamandır etrafta olan ve barış içinde yaşamak isteyen bir tanrı olduğunu hayal etmişim - hala yarım yamalak, gizemli bir MFer, ama *bu* değil.

Asla ama asla, bir saniye bile benim olduğunu söylemesini beklememiştim. *Lanet* olası *amca*.

O kadar şaşırmıştım ki çenem bile düşmeyi başaramadı. Hiçbir parçam ne yapacağını bilemiyordu.

"Ona benzer kokuyorsun, annenden almış olmalısın, ama büyün çok güçlü bir şekilde kardeşimin büyüüne benziyor. İlk başta bunu anlamakta zorlandım, onun yaşında nasıl bir çocuğu olabilirdi ama...." Omuz silkmesi neredeyse narindi ama yine de temkinliydi. "Siz geldikten kısa bir süre sonra ayrıldığımda ana odağım yavru hakkında bilgi bulmaktı. Her iki durumu da aynı yerde halledebilmem tamamen tesadüftü."

Duncan'ın kulağını parmaklarımın arasına aldım ve az önce duygusal olarak enayi yumruğu yemiş gibi hissettiğimde yumuşaklığının beni yatıştırmasına izin verdim. Ne olursa olsun, bu adam ne söylerse söylesin, oğlumla olan ilişkim asla değişmeyecekti. Beni daha az sevmeyecekti. Ona her zaman sahip olacaktım ve bu bilginin dünyanın kontrolden çıkmasını engelleyen bir temeli vardı.

"Nina'nın biyolojik babası Alaska'da mı yaşıyor?" Soruyu soran Henri'ydi. "Babası, evet-"

"Önemli olan babam Meksika'da bir çiftlikte yaşıyor," diye araya girdim sert dudaklarımın arasından.

Franklin yavaşça başını salladı. "Doğru, anlıyorum. İşinize gelirse ona kardeşim diye hitap edeceğim ama onun kanı sizin damarlarınızda dolaşıyor."

Duncan bana tekrar "*Aşkım*," dedi ve ben de sandalyeden tamamen inerek onun üzerine çömelip ona sarıldım. Oğlum başını çenemin altına soktu ve burnunu soktu.

"*Aşk, aşk, aşk.*"

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım, hatırlattığı şeyi olduğu gibi kabul ederek. Gerçek aşkın kanıtı. Omurgama, bu konuşmanın üstesinden gelebileceğimi söyleyen bir titanyum infüzyonu. Tüm bunlar sayesinde doğruldum ve gayet profesyonelce, "Beni de tanımadığını iddia etmeye çalıştım mı?" diye sormayı başardım.

Franklin'in parmakları yine bacaklarının üzerinde kıpırdandı. "Senden haberim yoktu. Bu yolculuktan önce kardeşimi... Chicago Dünya Fuarı'ndan beri görmemiştim," diye cevap verdi neredeyse gelişigüzel. "Aşağı yukarı 1893 yılının Ağustos ayıydı. Çoğunlukla mektuplarla iletişim halindeydik, arada birkaç telefon görüşmesi yapıyorduk. Sık sık taşınma eğiliminde değiliz, hayatımızın bu aşamasında da değiliz. O benden bile daha yalnız bir ev kuşu."

"Otuz yıl önce birini hamile bırakacak kadar uzun süre evini terk etti, yani o kadar da evcimen biri değil," diye mırıldandım içimden.

Henri kıs kıs güldü, ben de ona baktım. Ağzının bir köşesi seğirdi ve bana göz kırptı. Daha yarım saat önce tartışmıyor muyduk?

Öyleydik ama o hâlâ bu sır saklayandan daha çok benim takımımıdaydı. Tıpkı ona söylediğim gibi, ne olursa olsun her zaman sadakatimi kazanacaktı. Bunu asla unutamazdım.

"Katılıyorum." Franklin yüzünü buruşturdu. "Başlangıçta onunla yüzleştikimde...." Parmakları daha hızlı vurmaya başladı ve her saniye daha da rahatsız görünmeye başlamıştı. Bir tür iç mücadele yaşıyor gibiydi. "Seni zaten olduğundan daha fazla incitmek istemiyorum Nina."

Bu şaşırtıcı derecede düşünceliydi. "Hayatım boyunca istenmediğimi biliyordum. Duygularımı zaten olduğundan daha fazla incitebileceğini sanmıyorum," dedim omuz silkerek.

Henri homurdandı.

Franklin yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum-"

"Sözlerini akıllıca seç," diye mırıldandı Henri ayakta durmaya devam ettiği yerden, ama şimdi kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Yaşlı adam başını salladı. "*Kardeşim* başlangıçta sizden haberdar olmadığını iddia etmeye çalıştı. Neden bahsettiğimi bilmediğim konusunda ısrar etti ama ben onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Onun özünü her yerde tanıyabilirim ve gerçeği itiraf edene kadar gitmemeye karar verdim. Onu yıpratmak, Duncan hakkında öğren daha uzun sürdü ama sonunda itiraf etti."

"Beni biliyordu," diye kestirip attım.

"Senin hakkında bir şeyler biliyordu," diye onayladı Franklin, gözleri kısa bir süre Henri'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ne öğrendiğimi duymak ister misin?"

Başımı salladım, küçük bir parçam benden izin istemesini takdir ediyordu.

"Kardeşim seninle tanıştı...." Kaşlarını kaldırdı.

Henri benden önce "DNA donörü," diye önerdi ve Franklin'e omuz silkmeden önce ona zayıfça gülümsedim.

"DNA donörünüzle bir yolcu gemisiyle bölgeyi ziyaret ederken tanışmış. Yerleşim yerlerinden birkaç saat uzaklıkta turizme açık bir balıkçı kasabası varmış ve bu kasabayı ziyaret ederken bizim türümüzden biriyle karşılaşmış. Çok güçlü, çok zeki, güzel bir kadın."

Tarif karşısında gözlerimden birinin kısıldığını hissettim ama hikâyesine devam etmesine izin verdim.

"Ağabeyim ne olduğunu saklamayı her zaman reddetti ve ağabeyimin onda gördüğü şeyin aynısını o da ağabeyimde gördü."

Sihir demek istedi, diye düşündüm.

"Aralarında bir konuşma geçti, yolcu gemisi orada bir gece ve o öğleden sonra ile ertesi sabah arasında bir noktada, sizin varlığınızla sonuçlanan ilişkiler yaşandı."

Çenem bu sefer dayanmanın yolunu buldu ve düşebildiği kadar düştü.

İki tanrı arasındaki tek gecelik bir ilişkinin

çocuğuydum. BEN... BEN....

Güldüm.

Güldüm ve Duncan'ı tekrar sevmek için eğildim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Oğlum cevap olarak kolumu yaladı. Onun da benimle ne yapacağını bildiğini sanmıyordum.

Neyse ki Franklin kahkahalarım azaldığı anda devam etti. "Bir ay sonra kardeşim postayla bir mektup aldı -ki ben okudum, duygusal anları vardı ve sakladı- kadından hamile olduğunu belirten bir mektup. Sözlü temas kuruldu ve kendisine Isha adını veren DNA donörünüz isteklerini bildirdi. Çocuk sahibi olacak durumda olmadığına inanıyordu, kardeşim de aynı şekilde düşünüyordu ve çocuğu büyütecek uygun ebeveynler bulması konusunda anlaştılar."

"Fazlasıyla yeterliydim," dedim, kızgın mıydım, üzgün müydüm, yoksa şaşkınlıkla karışık her ikisi birden miydi emin değildim. Ama bu noktayı açıkça belirtmem gerekiyordu.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye neredeyse nazikçe onayladı yaşlı adam. "Kardeşim sonunda yıllar içinde size ulaştığını itiraf etti, ancak son ziyaretinden bu yana epey zaman geçtiğini belirtti - sanırım en son ziyaretine kadar."

"Ziyaret mi?" Henri donuk bir sesle sordu.

"Bizi maruz bıraktığı o korkunç gece ziyaretleri," diye homurdandı Franklin. "Obsidyen onun Nina'ya doğrudan ulaşmasını engelliyor ve rüya yürüyüşü konusunda da hiç becerikli değil. Sen kendini saklamaya başlamadan önce seni daha kolay ve doğrudan bulabiliyordu." "Rüyalar onun doğal alanı değil" diye homurdandı.

Beynim onun bilgi çöplüğünde koştu. Bilezik hakkında. Her zaman görüldüğünden daha fazlası olduğunu bildiğim rüya olmayan rüyalarındaki ziyaretler hakkında.

Olayları kafamda sıraladım. Bu "rüyalardan" birini en son bileziğimi takmaya başlamadan önce görmüştüm. O zamandan beri, nadiren onsuz uyuyordum. Eğer bu onun beni doğrudan "bulmasını" engelliyorsa, rüyasında tekrar ziyaret etmesine imkân yoktu. Hmm.

"Yani gecenin bir yarısı bizi uyandıran o mu?" diye sordum. "Evet, öyle. Bunu derhal durdurması gerektiğini açıkça belirttim."

Cücelerin ipuçlarını düşünerek yanağımın içini ısırđım. "Bunu neden yapıyor? Ve bilekliğimi takarsam nasıl yapabilir? Şu anda nerede olduğumu bildiğİ için mi?"

"Ona seçimleriyle ilgili düşüncelerimi söylemiş olabilirim. Ona kendisinin ve Isha'nın yaptıklarının affedilemez olduğunu söylemiş olabilirim." Franklin kıpırdanmayı bıraktı. İfadesi kararlı bir hal aldı. "Doğru düşünüyorsun Nina. Çiftliğimizin nerede olduğunu biliyor ve seni doğrudan bulamadığı için uykuda telgraf çekmesi daha çok... başta asla iyi kullanamayacağı bir yetenekle balyoz kullanmaya benziyor. Bunu bir bakıma onun uçuruma doğru çığlık atması gibi düşünün." Ağzını hafifçe eğdi. "Ya da görmezden gelindiğİ için öfke nöbeti geçiren yetişkin bir adam."

Bu şaşırtıcı bir şekilde mantıklıydı ama bir parçam onun kendi yolundan çıkmasına tepki vermeyi reddetti. Ama Franklin'in ifadesinin ilk kısmı aklıma kendime saklayamadığım bir soru getirdi. "Başka çocukları olup olmadığını biliyor musun?"

"Hâlâ bu dünyada değil. Son çocuğİ kolaylıkla bin yıl önce oldu." Yaşlı adamın yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Bu çok zor."

Bana bundan daha fazlası varmış gibi geldi ve ihtiyar beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"İlk çocuğunuzdan sonra, sizi nelerin beklediğine dair bir temeliniz olur. Siz yaşlanmazken onların yaşlanacağını, siz bir parçanız eksikken... onların öleceğini önceden biliyorsunuz." Yaşlı adamın boğazı düğümlendi. "Asla kolaylaşmaz. Kaç kez yaşarsanız yaşayın, bir çocuğİ kaybetmek daha katlanılabilir hale gelmez. Kaçınılmaz olanın farkında olsan bile daha az anlam ifade etmeye başlamazlar.

Biyolojik sürpriz amcam dikkatle, "Her kayıp senden bir parça koparır ve sonunda kaybetmeyi göze alabileceğın fazla bir şey kalmaz," dedi.

Çok dikkatli.

Loş ışıkta gözlerinin parladığına yemin edebilirim.

"Bin yıl önce, son kızım öldüğünde ve kardeşimin oğlu da öldüğünde, en kötü durumdayken birbirimize, büyüüp kalplerimizi kırarak çocuklarla işimizin bittiğine dair yemin ettik. Ve bunun için üzgünüm Nina. Anlaşmamızın onun ve senin... DNA donörünün verdiği kararla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, ama eğer en ufak bir ilgisi varsa, beni affetmen için yalvarıyorum."

Dunky Donut'a bakmaktan ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamadım. Onunla bir ömür boyu neşe ve mutluluk geçirmek ve sonunda bunun elimden alınması. Ondan sonra da onun yokluğuyla yaşamak zorunda kalmak.

Bu.... Hayır.

Hayır.

Bunu hayal etmeye çalışırken gözlerim yaşardı ve hayal gücüm zayıftı çünkü bunu yapmak için o korkunç fanteziye yeterince giremedim bile. Bir kabuk olurdum. Onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek, şu an olduğum kişinin bir parçası olurdum. Ne kaçırdığımı bilerek.

Birlikte olmasak bile onun bir yerlerde var olduğunu bilmek bir şeydi ve ona bir daha asla sarılamayacağımı bilmek tamamen farklı bir şeydi.

Ve Franklin, babamın kararının yemininden etkilenmiş olabileceği konusunda haklıydı, ama etkilenmemiş de olabilirdi. Ama eğer öyleyse, o zaman küçük bir parçam bunu anladı. Yine de bu kimseyi affetmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ama başlangıçta pek de umursamadığım insanlara duyduğum kızgınlığı sürdürerek hayatımı mahvetmek istemediğimden emindim.

Tam kardeşinin kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olduğu konusunda onu rahatlatmak için ağzımı açmışım ki Franklin koltuğunda öne doğru kaydı, dirseklerini dizlerine dayadı ve şöyle dedi: "Senin hayatın bir armağan. Sadece senin varlığını bilmek bile *bana* büyük bir mutluluk veriyor. Olasılıklar yüzünden acı çekmeye inanmıyorum ama senin orada olduğunu bilseydim, seni bulur ve büyütürdüm."

Bu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde ağzımı kapatmamı sağladı ve gözlerimin beklemediğim bir şekilde sulanmasına neden oldu. Altımda, Duncan ayaklarımın arasına girdi ve baldırlarıma yaslandı, "*aşk, aşk, aşk*" kalbimin yanında bir davul sesi gibiydi.

"Bu sırrı senden sakladığım için bana kızmanı beklemiyorum ama kardeşimin ve senin DNA donörünün uzun yıllar boyunca bir araya gelmelerinin ne kadar istatistiksel bir şans olduğunu anlamayı istiyorum. Ben

Sizi uzun zamandır tanıyorum ama içinizdeki iyiliği hissedebiliyorum. Bunu kendi gözlerimle gördüm ve başkalarının ağzından kulaklarımla duydum. Sen hem yaşam hem de ölümsün Nina ve bu dünyada geçirdiğim milyonlarca gün boyunca senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Ailemde senin gibi bir çocuğum olduğu için kendimi kutsanmış sayıyorum" dedi.

O kısacık anda öyle olduğumu hissettim. Sesi de çok ciddiye.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim -başlangıçta sulanmaya başladıklarını fark etmemiştim bile- ve başımı salladım. Buna ne diyebilirdim ki? Teşekkür etmek mi? Benim duygularımı incitmek istemiyordu, bu açıktı ve ben de onunkileri incitme riskini almak istemiyordum. Bu durum onun hatası değildi. Ama kendimi ona sarılmaya ve Franklin Amca falan demeye hazır hissetmiyordum.

Bu çok fazlaydı.

Herkes için çok fazla olacağını düşünmek istiyorum.

Az önce söylediği şey çok güzeldi ve bunu takdir ettim. Sözleri beni etkilemişti ama... Ne istediğimi bilmiyordum. Tüm bunlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ama aniden, istemediğim şeyin onun önünde oturup bedenimi ve duygularımı ele geçiren kafa karışıklığıyla ağlamak olduğunun farkına vardım.

Ailemin beni istemediğini bilmiyor değildim. Dünyaya gelmem için ellerinden geleni yapmamışlardı. Hayatımın büyük bölümünde bu bilgiyle barış içindeydim.

İşte bu yüzden, otuz yıldan uzun bir süre sonra bu yokluğu bu kadar güçlü bir şekilde hissetmek, durumu çok daha kafa karıştırıcı hale getirdi.

İhanete uğramış ve kafam karışmış hissetmem için hiçbir neden yoktu ama ruhum ve beynim bunu anlamadı.

"İhtiyacım var...." Duncan başını dizime koydu ve ben de başımı eğip üstünü gagladım. Sesim tuhaf çıkmıştı ama bunun için kendimi hırpalamayı reddettim. "Tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim Franklin. Düşünmem gereken çok şey var ama sadece... Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. Tamam mı?"

Ayağa kalktığımda başını salladı, çöreğim onun patilerine de ulaştı. Ama tereddüt ettim.

Sormak mı, sormamak mı?

Yine de buradaydık, değil mi? Bana şimdi bir şeyler anlatıyordu, değil mi? Şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Belki de farkında olmak istemediğim şeylerin bir listesi vardı, ama bu farkına vardığım bir . Gözlerinin içine baktım ve ettim. "Bir

Eski uygarlığın sana ve kardeşine verdiği bir isim var mı?"

Gözlük camlarının arasından gözleri parlıyordu ve "Ona Thanatos derlerdi, bana da Hypnos derlerdi" derken sesi çok ama çok durgundu.

Ölüm tanrısı ve uyku tanrısı. Bilmem gerekirdi. Odadan çıkmak için dönmeden önce ona başımı salladım.

Kehribar rengi gözleri aynı şeyi yapmadan bir an önce bir el benimkini yakaladığında yatağı geçememiştim. Henri'ye baktığımda gözleri yüzümde geziniyordu. Ağzındaki gerginlik ve gözlerinin köşelerindeki kırılganlıklar üzerine endişe kazınmıştı.

Üzgün olan tek kişi ben değildim.

Ve onun endişesi bana çok fazla zaman harcamamam gereken bir şey yaptı.

"Ben iyiyim," demeye çalıştım. "Şu anda sadece sarılmaya ihtiyacım var." Yanlış bir izlenime kapılmasını istemediğim için kendimi tuttum. Bana bu kelimeyi öğreten oydu. Şimdi bu kelimeyi duyduğumda aklıma yüzü gelen kişi oydu. Ama... Bunu artık onunla yapmıyordum. Yapamazdım. Yapmamalıydım. "Duncan kucaklaşması yani. İyi olacağım. Bugün uzun bir gündü." Elimi onunkinin içinde çevirerek parmaklarını bir anlığına sıktım ve sonra elimi onun elinden kurtardım. "Sonra görüşürüz Henri. Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın."

Yüz hatları karardı, aynı zamanda başı ırkıldı diyebileceğim kadar sarsıldı ve bu beni kötü hissettirdi.

Ama o anda onu daha iyi hissettirecek duygusal kapasiteye sahip değildim.

Bunun yerine, kendime bunun dostluk olduğunu, benim orada olmamla paylaştığı şeyin bu olduğunu söyleyerek ona doğru eğildim ve dudaklarımı kolunun ağzımla aynı hizadaki kısmına bastırdım, bunu yaparken gözlerinden kaçındım. Sonra oğlum yanımdayken yukarı çıktık.

Yatağıma uzandım, telefonumu çıkardım ve mesajlaşma uygulamamda aradığım grup sohbetini aradım. Teyzelerimden birinin kiminle iletişime geçebileceğimi söylemesi sadece birkaç dakika sürdü. Annemle babam evden pek sık çıkmazlardı ama o anda kolayca ulaşabileceğim birini ziyaret ettikleri için minnettardım.

Çok geçmeden yüksek bir kadın sesi çağırma cevap verdi ve bir süre benimle konuştuktan sonra "¡Marcela! ¡Felipe!"

Ve her nasılsa, gözyaşlarımı annemin diğer uçtaki tanıdık sesini duyacak kadar uzun süre tutmayı başardım. "Nina?"

"Merhaba anne."

CHAPTER TWEKTY-TWO

Ŗu anda bulundukları yerden bana bakan iki tüylü yüze göz kırptım yatağımın üstünde.

Çok farklıydılar ama yine de birbirlerine çok benziyorlardı. Biri koyu renkliydi, kısa tüylü, uzun ve dar yüz hatları ve parlak kırmızı gözleri vardı. Diğer i tam tersi, soluk, uzun tüylü, daha kısa ve kabarık, parlak mavi gözlü. Biri beni severdi, diğeri ise... bazen saçını yapmama izin verirdi. İkisi de bana tekrar göz kırptı.

Hiç ama hiç düşünmediğim şeylerden biri, bir vasi olarak ne kadar sık sık sıkılmış bir surata bakıp onu eğlendirmemi beklemek zorunda kalacağımı dı. Duncan'ın televizyon izlemekten hoşlandığı, yüksek enerjili olmadığı ve gün boyunca iyi miktarda uyuduğu için şanslı olduğumun farkındaydım.

Ama arada bir hayali pantolonuna karıncalar giriyordu, ki o anda da bu . Sadece ruhumda delik açan bir çift yavru köpek gözü değil, iki taneydi.

İkisi de bir şey yapmak istediklerini seslendirmiyordu, ancak kelimeler gereksizdi.

Ne istediklerini hissedebiliyordum ve bu da onları meşgul edecek bir şeyler bulmamdı.

Ne de olsa hafta sonuydu.

Belki de hayatlarında olup bitenleri unutmaları gerekmiyordu, ama benim için fark etmezdi.

Uzun bir hafta olmuştu ve erkekleri düşünmemeye çalışarak hayal edebileceğimden çok daha fazla zaman geçirmişt i m. Henri, Franklin, Ilya gibi erkekler.

Alaska'dan ve Franklin'in acayip kardeşi. Ben daha genç ve aptalken, erkek sorunları kulağa eğlenceli gelirdi.

Değildiler.

Ama hiçbirinin moralimi bozmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyordum - ne de olsa Franklin'le konuşmamdan sonra bir saat boyunca telefonda konuştuğumuzda aileme söz vermiştim - bu da her şeyi ve aynı zamanda hiçbir şeyi değiştirmeyen o geceden beri kendimi olabildiğince meşgul tuttuğum anlamına geliyordu.

"Saat daha on bir. Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Banyo ile yatak odası arasındaki kapı aralığında durarak önerdim.

Hiçbir şey.

Tekrar denedim. "ATV gezisine ne dersin? Piknik yaparız, saklambaç oynarız?" İkinin de burnu çok iyiydi, pek zorlayıcı sayılmazdı ama Duncan bu oyunu henüz bırakmamıştı.

Donut'ım bana baktı ama bir süre sonra onun "*evet*"ini hissettim.

Biri gitti, biri kaldı. "Ne diyorsun, Agnes? Gelmek ister misin?" Ona sordum.

Mini kurt formunda olmasına rağmen bana ters ters bakabilmeyi nasıl başardığı gerçekten bir yetenektir ama bunu yapıyordu. Kısa, küçük hırıltısını evet olarak algıladım.

Vay be. "Pekâlâ, gidelim o zaman," dedim onlara, onlar fikirlerini değiştirmeden önce başımı kapıya doğru eğerek.

Her iki yavru da yataktan uçarcasına sıçradı, Duncan'ınki pek zarif değildi ve yüzüstü yere kapaklanınca irkildim ama hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı. Agnes küçük kapıdan kayboldu ama o beni bekledi. İki yaşındaki büyülu bir çocuk hayatımdaki en güvenilir erkekti - babam buna dahil değildi. Bu onu bir şekilde daha da çok sevmemi sağladı.

Dişlerimi fırçladıktan, biraz deodorant sürdükten ve hızlıca işedikten sonra botlarımı giydim ve telefonumu kapı koluna astığım bel çantasına yerleştirdim, klipsledim ve Dunky'nin kulağının arkasını kaşıyarak Agnes'in sahanlıkta beklediği merdivene çıktık. Henüz birinci kata çıkmıştık ki, iki yavru köpeğin de kafası sağa doğru eğildi ve ayak sesleri yankılanarak mutfak yönünden gelen satır bir kadın köşede belirdi.

Phoebe'ydi.

Yüzündeki telaşlı ifade beni alarma geçirdi. "Shiloh'yu gördün mü?" diye titrek bir sesle seslendi.

Agnes ve Duncan tam olarak cevap veremediği için ben cevap . "Merhaba, Phoebe.

Hayır. Bugün olmaz." Dün okuldan sonra, tabii. "Pascal?" Phoebe denedi.

Başımı salladım, bunun görüldüğü gibi gitmemesini umuyordum. Daha da hasta görünmeyi başardı ve elleri yüzüne gitti.

"Randall ya da Ani'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Çiftliğin iki güvenlik görevlisini istemesinden iyi bir şey çıkmazdı. "Hayır." Kahvaltıda sadece üçümüz vardık, Franklin ve Henri son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyorlardı ve bu düşünceyi aklıma gelir gelmez bir kenara bıraktım. "Ne oldu? Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Phoebe burnunu çekti, iri kahverengi gözleri büyüdü. "Shiloh ya da Pascal'ı bulamıyorum. Ben kız kardeşimle telefonda konuşurken onlar evin dışında oynuyorlardı.... Onları bulamıyorum. Beni bir yere gidecekleri konusunda uyarmadılar ve Pascal'ın evini kontrol ettim ama kimse yoktu çünkü ona göz kulak olacağımı söylemiştim... ama şimdi onları bulamıyorum."

Ona doğru yürüdüm, ona sarılma ya da ellerimi omuzlarına koyup her şeyin gireceğini söyleme isteğini zorlukla bastırdım. "Ben de çıldırırdım. Onları aramana yardım edeceğim, tamam mı?" Yavru köpeklerle bir göz attım. "Siz ikiniz yardım edeceksiniz, değil mi?"

Agnes parlak mavi gözleriyle bana bakarken Duncan, "*Evet,*" diye cevap verdi.

"Şu anda kimsenin nerede olduğunu bilmiyorum, ama eminim birileri onları bulmanıza, ben istesem bana yardım edeceklerinden daha hızlı yardım edecektir. Ben bu ikisiyle aramaya başlayacağım, sen de başkalarından yardım isteyebilirsin." Ellerini tuttum. "Onları bulacağız. Onları görmeyeli ne kadar oldu sence?"

Parmaklarımı sıkıca kavrayarak inledi. "Bilmiyorum Nina. Telefonda beklediğimden daha uzun konuştuk."

"Sorun yok. Telefonum yanımda. Onlarla karşılaşmazsam bir saat içinde geri gelirim ve burada yeniden toplanırız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Elimizden geleni yapardık. Yavru bir kurdum ve yavru bir Duncan'ım vardı ve onlar bir şeylerin kokusunu benden çok daha uzaklardan . Daha da küçükken Duncan gerçekten etkileyici bazı şeyler bulmuştu

-Ölü hayvanları bulmak sizi etkileyebilirse.

"Aramaya başlayacağız. Onları bulursanız lütfen beni arayın, mı?" Dedim
On ki
u.

Phoebe hızla başını salladı ve kısa bir süre içinde karşı tarafa geçti.
Koridorda, çocuk odasının olduğu yere yakın bir yerde. Bu arada, yavrularla
birlikte yaşam alanının yanından geçen ana koridora ve arka kapıdan araç
deposuna doğru yöneldik.

Agnes sebepsiz yere durdu, insan formu ortaya çıkmadan önce etrafındaki
hava değişti.

"Kalmak istiyor musun?" Ben sordum.

"Onlara gitmemelerini söyledim," diye ağzından kaçırdı, jelibon ayıcıklı
pijamaları ve yarısı açılmış iki atkuyruğuyla suratsız görünmeyi başarıyordu.

"Nereye gitmemek için?"

"Şelaleyi aramak için."

"Ne şelalesi?" Şelale diye bir şey hiç duymamıştım.

"Şelale." Bunu söyleme şekli, ayrıntıları sorduğum için aptalmışım gibi
hissettirdi. Sanki bilmem gereken bir tane varmış gibi.

Çömeldim. Şelale hakkında daha sonra konuşabilirdik. "Sence oraya mı
gittiler?"

Sarsılmaz tehdit o kadar da sarsılmaz görünmüyordu. Ellerini sıkmaya
başladı. "Belki de."

Belki de "hayır" değildi.

Başımı salladım. "Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun? Ya da hangi
yönde olduğunu biliyor musun? ATV'yi kullanabiliriz. Ve bu halinle bile
benden daha iyi koku alabiliyorsun, bu yüzden eğer gitmek istersen onları
bulmama yardım edebilirsin." Duncan'a baktım. "Sen de kokla ve yakınlarda
olduklarını hissedersen bana söyle, tamam mı Donut?"

"Evet," diye onayladı Duncan, kuyruğu arkasında
sallanırken. "Başları belaya girecek mi?" diye sordu
küçük kız.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona. "Ama başlarının biraz belaya girmesi,
yaralanmalarından ya da daha kötüsünden daha iyi olur. Değil mi?"

Mantıklı bir çocuk olduğunu biliyordum, ama neredeyse anında kabul
ettiğinde bunu kesinlikle anladım.

Depoya vardığımızda birkaç araç eksikti, hafta sonu olduğu için bu pek de
alışılmadık bir durum değildi. Dört ila altı kişinin sığabileceği ilk araca
bindim. Agnes sağımdaki bank koltuğa atladı ve Duncan da yer döşemesini
tercih ederek bindi. Garajdan çıktıktan sonra kimseyi göremeyince Henri'yi
aramaya çalıştım. Cevap vermedi,

ve sesli mesajı doluydu. Phoebe'yi aramayı denedim ama o da cevap vermedi, ben de sesli mesaj bıraktım.

"Merhaba Phoebe, çocukların bir şelale aramaya gitmiş olma ihtimali var. Nerede olduğunu bilmiyorum ama Agnes'i takip edeceğim. Lütfen beni arayın. Hoşça kal." Telefonu kapatmadan önce bir şeyler geveledim. Sanırım sadece biz olacaktık. "Gitmiş olabileceklerini düşündüğün yeri işaret et, Mini Wolf," diye yanımdaki koltuğa oturan kıza talimat verdim.

Duncan söylenmemiş bir şey fark ederse bana söylemenin bir yolunu bulurdu.

Deponun yan tarafındaki ormanı işaret etti ama ne yapacaktım? Emin olup olmadığını mı soracaktım? Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve başka ipucumuz olmadığında bir yerin de diğerleri kadar iyi olduğunu düşündüm.

Shiloh ve Pascal öleceklerdi ve bunu hak etmediklerini söyleyemezdim.

İki yol arkadaşım havayı koklarken, Henri ve Randall'ın ormanın daha uzak kısımlarına beni götürdükleri yöne doğru çakıllı yoldan aşağı inmeye başladık. Neyse ki içinde bulunduğumuz araç elektrikli ve sessizdi, lastikler küçük kayaların ve yer değiştirilemeyecek kadar küçük dalların üzerinden geçiyordu.

"Pascal! Shiloh!" Kulüp binasından biraz uzaklaştığımızda bağırmaya başladım. Yol gittikçe bakımsızlaşıyor ve topraklaşıyordu ama yine de takip edilebilecek kadar görülebiliyordu. Duncan ve ben yürüyüşe çıktığımızda bu yöne pek gitmemiştik. Buradaki patikalar çiftliğin diğer yerlerine göre daha engebeliydi. "Kokularını alıyor musunuz?" Çocuklara sordum.

Agnes'gözleri etrafı taradı. "Yakın değil."

"Hayır," diye yanıtladı Duncan.

Yavaşladım ve çiftliğin yerleşim bölgesinden uzaklaştıkça daralan ve engebeli hale gelen yola sadık kaldım. Ağaçlar daha ince ve daha kalın kümeler haline geliyor, havadaki büyü daha tatlı hale geliyordu.

Sonunda küçük bir el koluma dokundu. "Buralarda."

UTV'nin durmasına izin verdim, Agnes emniyet kemerini çözdü ve ben aynısını yapmadan önce indi, Duncan da onu takip etti. Agnes ağaçların arasında her birini ismiyle tanıyormuş gibi ilerliyor, biraz ilerledikten sonra burnundan büyük nefesler alıyor, sonra bir

sonra bir başkası, gözle görülür bir şekilde kokluyordu. Yüzü konsantrasyon içinde sıkışmıştı.

"Shiloh! Pascal!" Tekrar bağırdım.

"Bu taraftan," diye talimat verdi Agnes, kaşlarını çatmadan önce eliyle işaret etti. Bu surat ifadesiyle Henri'ye o kadar benziyordu ki, başka koşullar altında olsa beni gülümsetirdi.

Duncan ve ben onu takip ettik, UTV'den gittikçe uzaklaşarak yürümeye devam ettik. Onu nerede bıraktığımı hatırlayabilmeyi gerçekten umuyordum. Sonunda bir nehre geldik. Azgındı, yarı gömülü kayaların üzerinden gürül gürül akıyor, her saniye akıl almaz miktarda su taşıyordu.

"Buraya tek başlarına gelerek ne yapıyorlar?" Ben sordum. "Neden şelaleyi arıyorlar? Sıkıldıkları için mi?"

Bu onun bana bakmasını sağladı, gözleri normalden daha genişti.

"Sadece bilmek istiyorum. Onları cezalandırmayacağım. Zaten yakalandılar."

Cevap vermedi ama devam etti, nefesinin altında bir şeyler mırıldanmadan önce biraz bekledi.

Ondan tekrar etmesini istedim. "Onların başını belaya sokmayacağım, Agnes. Söz veriyorum. Sadece neden ormanda dolaşıp durduklarını anlamak istiyorum."

"Şelaleyi görmek istiyorlar," diye cevap verdi hışımla.

Dilimin ucunda yine o *lanet şelalenin ne olduğunu* sorma isteği vardı. Matti, Henri değil, hiç kimse herhangi şelaleden bahsetmemişti. Ama çocukların onu görmek istemesi... Bu mantıklı geliyordu. Eğer kimse onları götürmek istemezse... Noktaları birleştirebilirdim.

Şu lanet şelaleyi görmek istiyordum.

"Daha önce hepiniz bunu mu aramaya gitmiştiniz? Bataklık şeyine rastladığınız gün mü?"

Buna cevap vermekte tereddüt etmedi. "Evet."

Hm. "Güzel bir şelale mi?"

"Evet, Nina." Bana yan gözle bakmak için yavaşladı. "Bu sihirli olan."

Büyülü bir şelale mi?

Göz kırptım.

Bir şelale nasıl büyülü olabilir? Buradaki ağaçlar elbette farklı görünüyordu. Geçmişte Duncan'la yaptığım yürüyüşler sırasında gövdelerinin parlıtlı bir parlaklığa sahip olduğunu, yapraklarının yeşilin tonlarında değiştiğini fark etmiştim ve Henri bile bu şeylerin içindeki sihir nedeniyle özel olduğunu söylemişti.

Arazi. Belki de şelalenin etrafındaki ağaçlar daha destansıdır? Belki de içinde büyülü balıklar vardı?

Ben de kesinlikle şimdi görmek istedim.

Agnes o kadar ani durdu ki sanki görünmez bir duvara çarpmış gibiydi. "Ne oldu?" Ona doğru eğildim ve gözlerimi kısarak uzaklara baktım.

Ama uzağa bakmama gerek yoktu.

Kocaayak Spencer uzun bir çam ağacına yaslanmıştı ve onunla karşılaştığım diğer zamanlarda olduğu gibi sinirli görünüyordu.

"Aptallar nehirde," diye homurdandı o insanlık dışı derinlikteki sesiyle.

Tam aptal olmadıklarını ve kaba davrandığını söyleyecektim ki, kıllı efsanevi varlık ofladı pufladı.

"Nehir onları almazsa ben alacağım, feryatları o kadar sinir bozucu ki. Biraz kestirmeye çalışıyordum," diye homurdandı. "Yerinde olsam hemen onlara ulaşırdım."

Onunla tartışma dürtüsü yine dilimin ucundaydı ama beni uyarmasının bir nedeni vardı.

O kısmı kaçırmadım.

Spencer birisinin ona neden çocukları önemsemesi gerektiğini açıklamasını hak ediyordu ama bu kişi ben olmayacaktım.

"Teşekkür ederim," dedim kocaayağa bir tavır problemiyle, vücudumu ağaç çizgisindeki yarıktan görebilecek kadar bükerek. Işık sağımızdaki nehrin yüzeyinde parıltıyordu, suyun şırıltısı şimdi çok daha yüksekti. Nehir bu noktada daha da geniş görünüyordu.

Agnes, Duncan ve ben tekrar hareket etmeye başladık, bu sefer daha da hızlıydık. Çok geçmeden Agnes'in eli havaya kalktı ve şiddetle ileriye işaret etti. "İşte oradalar! Oradalar!" diye bağırdı, tam o sırada ormanı delip geçen bir çığlık duyuldu.

Göz ucuyla Duncan'ın kuyruğundaki parlak alevin dikleştiğini gördüm.

"Yardım edin!" diye feryat etti tiz bir ses.

Onu tanıdım ve tek başına bu bile beni şiddetle yere doğrulttu, aniden hissettiğim kadar korkmuş görünen hem Agnes hem de Duncan ile kısa bir göz teması kurdum. "Burada kalın!" Dönüp nehre paralel koşmaya başlamadan önce emrettim. Eğer setten aşağı inersem çok fazla zaman kaybedecek ve mesafeyi o kadar hızlı kat edemeyecektim.

Bağırışlar daha yüksek, daha tiz ve daha çılgınca bir hal aldı ve nereden geldiğini bulmaya çalıştım ama çok fazla ağaç vardı ve ben ormanda panik içinde koşacak yanlısı kişiydim. Ama ormandaki tek kişi bendim.

Spencer'dan başka bir orman, ve onun herhangi birinin kahramanına dönüşmesini beklemiyordum.

"İmdat!" diye bağırdı berrak, tiz bir ses.

Koştum. Koştum ve hayatım buna bağlıymış gibi koştum. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra haritaya bakmıştım ve şimdi düşündüğümde, gerçek çiftliğin bulunduğu yere bu kadar yakın bir su kütlesi gördüğümü hatırlamıyordum. Daha uzakta, arazinin doğa koruma alanının olduğu yerde bir nehir vardı ama o kadar yakın değildi. Ve bu daha sonra düşünülecek bir şeydi... Sonbaharın başlarında, gördüğüm diğer tüm nehirler genellikle yılın bu noktasında yağış ve kar erimesi nedeniyle açlıktan ölmüşken, azgın bir nehre doğru koşmadığım zaman. Ama bu beni neden şaşırtın ki? Burası ne zamandan beri bir anlam ifade ediyordu?

Bacaklarım altımda titriyordu ve arkamdan bir çiğneme sesi duyduğuma emindim ama bu noktada Pascal ve Shiloh'dan daha fazla sorumluluk sahibi olan Agnes ve Duncan için endişelenemezdim. Tam onlara tekrar kalmaları için bağırmak üzereyken nehir kıyısında bir figür belirdi.

Ve bir saniye sonra onu kestiğimde midem bulandı.

Shiloh titreyerek ve sırlıslıkla bir halde nehrin kenarındaki bir kayanın üzerinde durdu ve Pascal....

Pascal sudan çıkıntı yapan bir kayanın üzerinde dengede duruyordu, belki de en fazla birkaç santim. *Lanet olası nehrin ortasında*. Sanki ağır bir kıştan sonra ilkbaharın başındaymış gibi akan bir nehrin. Pascal'ın dişleri gözle görülür bir şekilde sıkılmıştı, kolları denge için yanlarındaydı ve delici bir çığlık daha attığında çığlık atanın kendisi olduğunu doğruladı.

"Ne oluyor *lan*?" Bağırıp ikisini de korkutmak istemediğim için nefesimin altından tısladım. Ama kokumu almış ya da beni duymuş olmalıydılar çünkü ikisi de bana baktı.

Kollarımı kaldırıp ne düşündüklerini sormak istedim ama o zaman Spencer'ın neden öyle söylediğini anladım.

Pascal nehre düşerse....

Bunun olmasına izin veremezdim.

Yapraklar ve çalılar bacaklarımın arasında hışırdıyordu ve hemen yanlarında Duncan ve Agnes vardı. Beni takip etmişlerdi. Ya benimle gelirsin ya da ölürsün ve onu küçük bir kardeş olarak gördüğünden emin olduğum kız.

Onlara bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Burada kal. Burada," diye tekrarladım, yeri göstererek. "Lütfen. Herhangi bir nedenle suya . Anlıyor musun? *Ne olursa olsun suya girme.*"

"Evet," diye yanıtladı Agnes.

"*Evet,*" dedi Duncan bana o parlak kırmızı gözleriyle bakarak. Endişeliydi.

"*Lütfen.* Ben ciddiylim. Burada, güvenli bir yerde kal. Seni çok seviyorum. İkinizi de seviyorum," dedim ve cebimden telefonumu çıkarıp Agnes'e doğru ittim. Shiloh "Kahretsin!"e çok yakın bir sesle bağırırken "Burada kal," diye tekrarladım.

Kendimi arkama bakmamaya zorlayarak -çünkü onlara güvenmek zorundaydım; gerçekten de güveniyordum- Shiloh'nun bulunduğu nehre yaklaştım, kıyı çimenli ve çamurluydu ve nehrin aşağısına indikçe dikleşiyordu. Bir kayadan diğerine geçtim, bazıları kaya büyüklüğündeydi, bazıları ise ancak ayak parmaklarımin sığabileceği büyüklükteydi ama kıcıımı yırtmak için endişelenecek zamanım yoktu.

Titreyen Shiloh'a ulaşmak beklediğimden daha hızlı oldu ama saf panik tarafından yönlendirilmenin yardımcı olduğunu düşündüm. Yeterince yaklaştığımda elimi uzattım. "Elimi tut, Shiloh," diye seslendim.

Küçük çocuk banktan bir metre kadar uzaktaki yerinden sarsıldı. "Korkuyorum!"

Su yüksekti ve derin görünüyordu, o kadar uzakta olmamasına rağmen ve onu suçlamadım ama... "Sorun yok. Gördün mü? Sana ulaşabilirim."

Elimi açarak onu tutması için ikna ettim, Pascal'ın tünediği kayanın üzerinde sallanmasını görmezden gelmeye çalıştım. *Her seferinde bir çocuk.* Bu kadar erken çıldıramazdım.

". , Shiloh!" Onu ettim.

Küçük eli titriyordu ama gerildi, uzandı ve beni yakaladı. "Üçe kadar sayınca atla, tamam mı?" Ona söyledim. "Bir! İki!"

Üçe kadar çıkamadım ve o erken atladığında ve ben hazır olmadığımında neredeyse kayıyordum, ama onun momentumuyla onu kendime çekmeyi başardım ve kollarıma düştüğünde ikimiz de tökezledik.

Yine de kutlama yapacak vaktimiz olmadı.

Onu kucağıma aldım, bankta daha yükseğe koydum ve "Bir santim bile kıpırdama" diye emrettim.

Kahretsin, bu su çok yüksek, diye düşündüm tekrar nehre baktığımda. Çamurlu olması da işe yaramadı, bu da dibi görmeyi imkansız hale getirdi.

Aramızdaki mesafeye baktım, Pascal'a bu şekilde ulaşmanın güvenli bir yolu yoktu. Bacaklarım onun olduğu yere güvenle atlamak için yeterince uzun değildi. Bunu nasıl başardığından bile emin değildim. Nehrin otuz metre ilerisinde sudan yarıya kadar çıkmış bir kütük vardı ama ona ulaşmak için çok uzaktaydı....

"Nina! Korkuyorum!" diye feryat etti küçük çocuk, muhtemelen bana kâbuslar yaşatacak çılgınca bir sesle.

"Geliyorum!" Shiloh sıkıntılı bir ses çıkarırken ben de ona bağırdım ama onu rahatlatamadım. Hızlı hareket etmeliydim. Hemen harekete geçmeliydim.

Ama yemin ederim o anda karar verdim, eğer ölürsem, Pascal büyüdüğünde geri dönüp ona musallat olacaktım ve bu daha az travmatik olacaktı

Bunun olmasına izin veremem. Duncan'ı terk edemezdim. Ailemle bir daha asla konuşmak istemedim. Matti ve Sienna'nın hayatlarını kaçırmak istemiyordum. Ve lanet olsun, Henri'nin yanağını boğazıma dayayarak beni tekrar işaretlemesini istiyordum.

Daha fazla zaman kaybetmeden ya da bu saçmalığı daha fazla düşünmeden Shiloh'un tünediği yere doğru sıçradım. Su, ayaklarımın etrafında agresif bir şekilde akıyordu ama ona odaklanamıyordum. Nefesimi tutarak, beni Pascal'dan ayıran geniş boşluktan önce ulaşabildiğim son birkaç gömülü kayayı seke seke aştım. İşte o zaman tekrar çığlık attı ve dengesini korumak için ellerini iki yana açtı.

"Nina!" diye bağırdı, o kadar sert sallanıyordu ki neredeyse düşüyordu.

Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir. Harekete geçmek zorundaydım. Ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve hayatta kalma içgüdüleri daha iyi olan biri büyük ihtimalle bana aptal diyecekti ama... Popom suyun yüzeyine çıkana kadar çömeldim ve seslendim, "Sana doğru yürümeye çalışacağım. Eğer sürüklenirsem, atlama Pascal. Olabildiğince olduğun yerde kal. Beni duyuyor musun?"

Yüzü bembeyazdı, ifadesi en tuhaf şeylere kıkırdayan ukala, yaramaz çocuktan çok farklıydı. "Evet!"

"Eğer sana ulaşırsam, sırtıma binmeni istiyorum ve şuradaki kütüğe ulaşmaya çalışacağız. Nereyi gösterdiğimi görüyor musun? Nehrin ortasındaki devrilmiş olanı?"

"Evet!"

Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olmalıydı. Neden ipim yoktu? Bu nehir neden alçak değildi?

Onu geçmeye çalışırken ne düşünüyorlardı ki?

"Eğer düşersen-" Ben başladım.

"Ne!" diye çığlık attı. "*Düşecek* miyim?"

Durumu daha da kötüleştiriyordu. "*Eğer* üzerimden düşersen, bacaklarını kaldırarak sırt üstü yüzmeni ve bir dala tutunmaya çalışmanı ya da kollarınla yana doğru yüzmeni istiyorum. Ama sadece nehre düşersen, beni duyuyor musun?" Bizi bu duruma soktuğu için kızmamaya çalışarak bağırdım.

Nasıl olmuştu da nehrin ortasına kadar gelmeyi başarmıştı?

"Evet!" O kadar korkmuştu ki titremesi gözle görülebiliyordu ama başka kimse yapmasa da bu beni onun boynunu sıkmaktan alıkoymayacaktı.

"Ve eğer bana bir şey olursa kimse suya atlamasın, tamam mı?" Duncan'ın beni duyacağını umarak çığlık atma sırası bana gelmişti. Bir şey olursa bana yardım etmek için hayatını riske atacağından endişe ettiğim tek kişi oydu.

Birisi "evet" diye cevap verdi ve ben de kabul edecektim. Kabul etmemek için zamanım yoktu. Bundan büyük olasılıkla pişman olacağımı bilerek popomu altımdaki kayaya yerleştirdim ve dişlerimi sıkarak bacaklarımı suyun içine kaydırđım. Çok soğuktu. Dibe beklediğimden daha erken indim ama suyun gücü bacaklarımın arasında ve çevresinde hızla akıyordu. Sadece belime kadar geliyordu ama akıntı güçlüydü. Çok güçlüydü.

"Ben . Bunu başardım. Bunu başardım," dedim kendi kendime yüksek sesle, yolculuğuma tek bir adımla başlarken. Beni ne kadar ileriye götürdüğünü görmek için arkamı döndüğümde bunun güçlü bir kelime olduğunu fark ettim. Daha çok... küçük bir ayak sürüme gibiydi. Çok küçük bir ayak sürüme. Ayaklarım altlarındaki kaygan çakıl taşlarını sıyrıyor, tabanla çok fazla temas etmek istemiyordu. Birinin ihtiyaç duyacağı son şey benim bir şeye takılıp düşmemdi ve akıntı zaten görmezden gelinemeyecek kadar zordu.

Aynı bacağımla küçük bir adım daha attım, sonra diğer bacağımlı ileri doğru sürükledim.

Dikkatli ol.

Hareket etmek çok zordu. Dengemi korumak için kollarımı iki yana açtım, bacaklarımı hafifçe büktüm.

Bu korkunç bir fikirdi ve belki de Rumpelstiltskin'in soyundan geliyordum, çünkü bu çocuk bana ilk çocuğunu borçlu olacaktı, bir noktada karar verdim.

Baldırıma bir şey çarptı ama ayakta durmayı başardım. Karıştırdım, sonra biraz daha karıştırdım, o anda çok pişman oldum. Karar veremedim.

Bunu yaparken aklımdan ne geçiyordu acaba? *Suya girmek mi, Nina? Aptallık, aptallık, aptallık.* Şimdiye kadar tanıştığım her sal rehberinin vurguladığı ilk şeyin bu olduğundan emindim: suda kalmayın.

Ve biliyor musunuz? Pascal bana sadece ilk çocuğunu borçlu kalmayacaktı. İkincisini, üçüncüsünü ve tüm çocuklarını da alacaktım. Bu benim süper kötü orijin hikayem olacaktı. Bundan sonra çocukların hayatlarını ve geleceklerini talep etmeye başlayacaktım. Hepsi bana borçlu olacaktı.

Ayağım kaydı ve dibe batmamak için ellerimi havada sallamak zorunda kaldım, kalbim çırpınıyordu. Pascal daha yüksek sesle ağlamaya başladığında banka yönünden biri bağırды, ama hepsini görmezden gelmek zorundaydım. Odaklanmak zorundaydım. Ona ulaşmalı ve geri dönmeliydim.

Siktir, siktir, *siktir.*

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bu büyü bir nehirdi. Belki bana daha güzel bir cilt verirdi ya da içinde ne kadar uzun süre kalırsam ömrüme birkaç yıl eklerdi. İnsanlar soğuk terapi küvetleri için bir sürü para ödüyordu ve ben burada bu nehre bedavaya sahiptim.

O kadar da soğuk değil, kendime yalan söylemeye çalıştım.

On dakika kadar sonra, kalçalarımın sular akarken ve tüm sırtım sıırıslıklam olmuşken, gözyaşları ve hıçkırıklarıyla hala olay çıkaran Pascal'a ulaştım. Ağzından sümükler akıyor, yanaklarında gerçek gözyaşı izleri vardı ve bir keresinde Teksas'ta bir nehir kenarında kaldığımda duyduğum La Llorona'dan daha yüksek sesle feryat ediyordu. Oraya bir daha hiç gitmedim.

"Sırtıma bin Pascal," dedim Henri'yi etkileyecek bir sesle, gözleriyle buluşmayı reddederek çünkü odaklanmam gerekiyordu. Bu konuda çok fazla düşünürsem korkacaktım. Endişelenmem gereken sadece hayatım değildi.

Küçük çocuk hiç tereddüt etmedi; o kadar hızlı ve agresif bir şekilde sırtıma atladı ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Ama Pascal orada durmadı, tam olarak istediğim şey bu olmasına rağmen. Bana bir orman jimnastiği gibi tırmandı. Sırtıma binmek yerine vücudumda koştururken topuzlu dizleri yüzümün iki yanına çarptı. *Bu düşündüğümde daha zor olacak.* Diğer kıyı daha yakındı ama o zaman tekrar nasıl karşıya geçecektim? Geldiğimiz yoldan geri dönmek zorunda kalacaktık. Tek seçeneğimiz buydu.

"Biz iyiyiz. Pascal'ın parmakları yüzümün kenarlarını o kadar sıkı kavıyordu ki, kötü bir şey geçirmiş gibi göründüğümde .

plastik cerrahi. Ona biraz geri çekilmesini söylemek istedim çünkü bunu vücudumun ortasına sarılmış halde yapmak onun ağırlığını dağıtmamı kolaylaştıracaktı ama onu tanıyorum, omuzlarımdan inmeye çalışırsa ya gözüme sokacak ya da durumu olduğundan daha kötü hale getirecekti. O zaman da suya düşerdi, lanet .

Her şey boka sarmadan önce iki karışık adım atabildim.

Agnes tam da Duncan'ın "awoo" dediği anda bağırdı, bir şey popoma çarpmadan bir saniye önce. Popoma o kadar sert vurdu ki, büyük bir dal ya da kütük olması gereken şey bacaklarımı altımdan çekmeden önce bir saniye çırpındım çünkü akıntının gücüyle gidebileceği başka bir yer yoktu.

Geriye doğru düştüm. Birden fazla ses çığlık atarken ellerim can havliyle başımı ve saçlarımı kavradı. Dibe batarken nehir yüzümden fışkırdı.

Suyu içime çekerken korku ruhumu ele geçirdi ve bacaklarımı altıma almaya çalışırken nehirdeki başka bir şey bana çarptı, ama neyse ki her neyse, o kadar büyük değildi, bu yüzden o kadar acı vermedi. Çırpınarak ve nefes nefese ayağa kalktım ve nasıl olduysa Pascal hala omuzlarımdaydı ve tutunmak için kafamdaki saçları koparıyordu. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Düşündüğümde daha uzun süre suyun altında kalmış olmalıyım çünkü başım su yüzeyine çıktığında, artık yardım yerine tehlike gibi görünen devrilmiş kütüğe yaklaşıyorduk.

Eğer gövdeyi yüzüstü bırakırsam....

AŞK! Duncan'ı göndermeye çalıştım. "Yakala onu!" Pascal'a yüksek sesle bağırdım. "Kütüğü yakala!" Ölmek istemiyordum ama Pascal'ın ölmesini de yaşamak istediğimden daha fazla istemiyordum.

Bu sadece bu işi halletmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü beni bitiren şeyin bu olmasını istemiyordum. Duncan'a tekrar sarılmak istedim. Sienna ile birlikte yaşlanmak ve gerekirse yaşlandığımızda Matti'nin kığını silmesine yardım etmek istiyordum ve Henri-

Tüm gücümle yukarı uzandım, ağırlığının kaymasıyla suyun altına battım ve Pascal'ı kelimenin tam anlamıyla ağaca doğru fırlatmaya çalıştım. Ağırlığı omuzlarımdan ayrıldı ve o gittikten sonra körlemesine uzanıp bir şeyler kapmaya çalışırken başarmış olması için dua etmek zorunda kaldım.

Ve yaptığım bir şeyi kap.

Kırılmış bir daldı ve suya girdiğim anda batmamış olsaydım bana saplanabilirdi ama kendimi yukarı çekmek için kullanmadan önce tekrar suya girerken bir elimle canımı kurtarmak için tutundum. Derin bir nefes aldım ve

Başka bir şeye uzandı, evrene şükretti, gövde suda uzun süre kalmamış olmalıydı çünkü olması gerektiği gibi yosun veya yosunla kayganlaşmamıştı.

Nefes nefese kalmıştım ve elim acıyordu ama kısa, kalın bir sap buldum ve diğer elimle ona tutundum.

"Pascal?" Öksürdüm.

Önce bir inilti duydum, sonra da çok yakından "Ninaaaaa!" diye bağırdı. Ağacın tepesinde ıslak, koyu renk bir saç teli belirdi ve boğulmuş bir fareye benzeyen Pascal'ın küçük yüzü o güne kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Yanağında bir kesik vardı ama iyi görünüyordu.

O yaşıyordu. Geri kalan her şeyden iyileşebilirdi. Ağlama dürtüsü beni tıpkı suyun altına girdiğimde yaşadığım panik kadar güçlü bir şekilde vurdu.

Ama şimdi zamanı değildi. Henüz güvende değildik.

"Olabilirdi hıızlı, sürünerek bagajdan çık," dedim ona.

Bir "awooo" sesi beni gövde boyunca başka bir kırık dal bulmaya teşvik etti, sonra bacaklarımı altına almayı başardığımda bir tane daha, ayaklarım çakıl taşlı tabanı sıyırdı.

Pascal'ın yüzü kayboldu ve beni orada bıraktı ama benim karaya bir adım daha yaklaşmam için geçen sürede onun ağaç gövdesi boyunca sürünmesini izledim. Sonunda kıyıya ulaştığında, sivri uçların ve ağaç kabuklarının göğsüme ve karnıma batmasına ve sıyırmasına aldırmandan lanet ağaca tutundum, ama tutuşumu gevşetip tekrar düşme riskini göze almamın imkanı yoktu. Yavaşça, bir bacağımı diğerine sürüyerek ilerledim, su önce uyluğumun ortasına, sonra dizime ve son olarak da bileğime kadar sığlaştı ve tüm hayatım yaşadığım en şiddetli ürpertiye yaşadım.

Çamurlu ve kayalık yamaçta bacaklarım tutmadı ve nefes nefese kalırken ellerimle kendimi destekledim. *Çok yakındı. Çok çok yakındı.*

Islak bir beden "Nina" diye hıçkırarak beni neredeyse yakaladığında kollar belime sarıldı ve diğer taraftan sıcak, tüylü bir beden de bana çarptı.

Kollarım titrerken Duncan bana "*Aşk, aşk, ,*" dedi ve bir kedi gibi gövdesini -karnı üzerinde- kollarıma doladı.

Ağlıyordum, fark ettim. *Ağlıyordum.* Yüzümden kayalara damlayan su nehirden değil, gözlerimden geliyordu.

Yanağımı, çenemi yalaması daha önce alamadığım nefesimi içime çekmeme neden oldu. Bir kolumu Duncan'a doladım.

Göğsünden çılgınca bir ses çıkararak elimi Pascal'ın üzerine koydum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Kıçımın üzerine yuvarlandığımda, ikisi de üstüme tırmandı ve bir çift kol daha boynuma dolandı. Shiloh olduğunu düşündüm ve sesinden anladığım kadarıyla o da ağlıyordu.

"Özür dilerim," diye inledi Shiloh.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı Pascal, o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki ne dediğini anlamak zordu.

"İyi misin?" Agnes başımın üstünü okşamadan bir an önce sordu.

"Aşk," dedi Duncan, yanağını yaladıktan sonra diğer yanağını da çılgınca yaladı. "*Aşk, aşk, aşk.*"

Çok korkmuştum.

Çok ama çok korkmuştum, sonunda içimden itiraf edebildim. Çocuklara, onların bana sarıldığı kadar sıkı sarıldım.

Titreyenlerin sadece onlar olmadığını fark etmem bir dakikamı aldı. Ben de yaprak gibi titriyordum.

Ve eğer korku böyle bir şeyse, onu bir daha asla deneyimlemek istemedim.

CHAPTER TWENTY-THREE

II

Delirdin mi sen?"

Elimi sıkıca kavrayan küçük çocuğa baktım. Yirmi dakika önce elimi tuttuğu andan beri elini bir nebze bile gevşetmemiş olan aynı küçük çocuk, nemli avuç içi ve kaygan parmaklarıyla elimi öyle sıkı tutuyordu ki, muhtemelen benim ve Pascal'ın hayatını kurtarmış olan düşmüş kütüğe tutunmaktan dolayı oluşan sıyrıklar ve küçük deliklerden dolayı elim zaten acıdığından daha fazla acıyordu. Bir gün geri dönüp ona sarılacaktım.

"Kızgın değilim," diyerek Shiloh'ya güvence verdim ve elini sıktım. Dışlerimin takırdamasına izin vermemek için her şeyimi harcıyordum.

Tanıdık bir kafanın üst yarısı görüş alanımda belirmeden bir an önce alnıma bir dürtme oldu. "*Bana kızgın mısın?*" Pascal, at kuyruğunu bir atın dizginlerini tutar gibi tuttuğu omuzlarıma tekrar tünediği yerden sordu. Üstümde soğuk ve ağır bir tuğla gibi duruyordu. Kıyafetlerinin çoğunu çıkarmıştı ve ben de kendiminkilere yaptığım gibi onları da sıkabildiğim kadar sıkıyordum. Tek fark, onun gayet iyi görünüyor olmasıydı. Teni soğuk bile değildi.

Hâlâ titriyordum. Kemiklerim ve derim kelimenin tam anlamıyla acıyordu. Vücudumdaki her kas o kadar gergindi ki, yırtılmanın eşiğinde gibi hissediyordum.

Ama garip bir şekilde, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar canlı ve ölü hissediyordum.

O olayı tekrar yaşamak istediğimden değil.

Şimdilik tüm odağım golf arabasına ulaşmamıza odaklanmıştı ve bizi kulüp binasına ne kadar çabuk götürürsem her şey o kadar çabuk yoluna girecekti.

Çünkü o anda her şeyden çok ihtiyacım olan şey, sıcak giysilerden, bir kucaklamadan çok, duşumun mahremiyetinde ağlamaktı. Hiçbir çocuğu daha fazla travmatize istemiyordum. Bir gösteriye dönüşmüştük ve etrafta buna tanıklık edecek başka kimsenin olmamasına sevinmişim.

Shiloh ve Pascal bankta üzerime kapanıp ağladılar ve Duncan da köpek yavrusu gibi ağladı. Beni ömür boyu yaralama potansiyeline sahip o küçük "awoos"ları çıkardı. Agnes gözyaşlarını kontrol altında tutmayı başarmıştı, yanımızda duruyordu, yüzü gergindi. Diğer yandan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

O anda tüm vücudumu şiddetli bir ürperti kapladı ve Pascal daha iyi tutunabilmek için kulaklarıma yapıştı. Her iki ayakkabısını da nehirde kaybettiğini fark ettiğimizde, kurt adam yavrusu formuna dönüşeceğini düşünmüştüm ama çok yorgun olduğunu söyledi. Sonra ona UTV'ye dönerken - yalınayak olduğu için - sırtıma binmeyi tercih edip etmeyeceğini sordum ve başıma sarılıp büyük bir ciddiyetle "Hayır, teşekkür ederim" dedi.

Enayinin teki olmalıyım çünkü omuzlarıma binmemesi için ısrar etmedim. Ama sağ kulağımı çok sıktığında dişlerimi sıktım. "Hayır, kimseye kızgın değilim." *Belki* biraz kızgındım ama hepimiz neredeyse feryat figan ettikten sonra kendimi bir yetişkin gibi davranmaya ve onları bir sonraki adımımızı belirleyecek kadar sakinleştirmeye zorlayana kadar bunu ona yüksek sesle söyleyemezdik. "Sadece birinin canı yanacak diye korktum."

Ve daha kötüsü.

Agnes diğer tarafıma yakın yürüdüğü yerden, "Kızgıyım," diye atıldı. Eli sürekli kalçama değiyordu ve ben bunun ne kadar maksatlı olduğunu fark etmemiş gibi davranmak için kendimi zor tutuyordum. Ama kıyafetlerimi sıkmak için çıkardığımda yüzünü görmüştüm. Belki gerçek bir gık dememişti ama ondan gelen duyguyu da saklamak mümkün değildi. O da en az bizim kadar korkmuştu. "Sen aptalsın!"

"Kim aptalmış?" Pascal, dakikalar önce annesi ve babası için hıçkırığa ağladığı gibi değil, kırgın bir sesle sordu.

"Sen aptalsın. Sen ve Shiloh," diye suçladı küçük kız.

"Ben aptal değilim. Sen aptalsın!" Pascal tekrar başımın üzerine eğilerek iddia etti, ben de uzanıp kalçalarını tutmak zorunda kaldım, böylece devrilmeyecek ve ikimizi de kafa üstü yere göndermeyecekti. Bir beyin sarsıntısı ihtiyacım olan son şeydi. Ve eğer yakında UTV'yi bulamazsak, ne istediğine bakmaksızın onu omuzlarımdan indirecektim. Çok ağırdı.

"Ben aptal mıyım?" Shiloh'nun sesi biraz incinmiş gibiydi.

Evren benim mükemmel Duncan'ımı bu kaos unsurlarıyla dengeliyordu. Öyle olmalıydı. Hak ettiğim buydu.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, bir dürtüyle yanımda koşturan Duncan'a baktım. "Seni seviyorum," dedim baldırıma öyle bir kramp girdi ki durup masaj yapmak istedim ama eğilirsem bir daha kalkamayabilirdim.

"Aşk," dedi bana karşılık olarak, o inanılmaz, dikkatli gözleriyle beni dikkatle izleyerek.

Shiloh ve Agnes aynı anda dondular ve Pascal omuzlarımda gerildi.

Hayır. Şu anda bununla başa çıkamam, diye düşündüm, olduğumuz yerde durup en kötüsünü beklerken. Eğer bu insanları yemekten hoşlanan büyümlü bir varlık olsaydı, çılgılık atacaktım. Bir şeyleri kırmayacaktım; ben-

"Başın çooooook büyük belaya girecek," diye mırıldandı Agnes, uzakta büyük bir şey çarptı, gittikçe daha yüksek sesle, daha da yaklaşarak.

Şu anda başka bir felaketle uğraşamam. *Lütfen bu yardım olsun. Lütfen bunun bir Mothman ya da bu ormanda olabilecek başka bir yamyam pislik olmasına izin verme.*

"Tanıdığımız biri mi?" Gerekirse çocukları indirip saklamaya hazır bir şekilde sordum. Sesi küçük gelmiyordu. Ya da dostça.

Ama kimse cevap vermeden önce büyümlü yıkıcı topunu hissettim.

Uzakta bir palto parıltısı belirdi ve onun görüntüsü ve rengi beni donmuş bedenimin kaldıracabileceği kadar rahatlattı. Devasa, kabarık Henri yerde uçuyordu, uzun adımları mesafeyi tüketiyordu. Bir çocuk fantezi kitabından fırlamış gibiydi, heybetli, tehditkâr ve gerçek dışıydı.

Ama o çok gerçekti.

Çünkü tam o anda, omuzlarımdaki çocuk sarsıldı. "Özür dilerim Henri!" Pascal kırık bir sesle bağırdı.

Siyah kurt kayarak birkaç adım ötede durdu, başı dik, duruşu muhteşemdi. Kürkü o kadar parlaktı ki düzenli olarak banyo yaptığına yemin edebilirdim. Çok güzeldi.

Hava parıldadı ve devasa, siyah bir kurdun durduğu yerde şimdi aynı renk saçlı bir adam vardı. Çok kızgın görünen

Kehribar rengi gözleri bir çocuktan diğerine kayarak sonunda bana dikilen adam. Yanağındaki kas patladı.

Franklin'le konuşmamdan bu yana onu neredeyse hiç görmemiştim ve gördüğüm zamanlar da odamın karşısındaki otoparka bakan pencereden olmuştu. Randall'ın bana söylediğine göre yine uzun saatler çalışıyordu ve çalışmadığı zamanlarda da çiftlik işleriyle uğraşıyordu. Aynı eski hikaye.

Matti ona müdür dediğinde haklıydı.

Ne olursa olsun, Henri'nin Franklin'in paylaştığı haberlerle başa çıkabilmem için bana zaman tanıdığını düşünmek hoşuma gidiyordu ama Alaska lideriyle yaptığımız konuşmadan sonra bana hâlâ kızgın olma ihtimali de vardı. Gerçi o konuşma zaten o kadar da anlamlı değildi ama konuyu tekrar açmak için çaba sarf etmemişti, yani belki de ne demek istediğimi anlamıştı. Belki de artık Alaska'yı yedek bir seçenek olarak tutmama izin vermekte bir sakınca görmüyordu.

Bu olasılığın duygularımı incitmesine izin vermedim. İstedğim şey buydu. İhtiyacım olan şeydi.

Ve o buradaydı. Göz

kamaştırıcı ama
buradaydı.

Biz bir milyon dolar gibi görünürken hepimizi içeri aldı.

Omuzlarımda boğulmuş bir fare, yanımda koruyucu bir köpek yavrusu vardı, Shiloh bir asırdır hayaletler tarafından rahatsız ediliyormuş gibi görünüyordu ve Agnes biriyle dövüşmeye hazırdı.

Ve ben büyük olasılıkla hepsinin bir karışımıyım.

Keşke birinin kamerası olsaydı da bu anı sonsuza dek hatırlayabilseydim. Ben ve büyümlü tehdit grubum. Onları çok severdim.

Tüm vücudumu titreten, dişlerimi bile takırdatan bir ürperti vurduğunda zayıfça gülümsedim.

Henri'nin yanağı tekrar patladı. Burun delikleri alevlendi ve boğazının düğümlenmesini izledim. Her ne kadar saklamaya çalışsa da kızgındı. "Herkes iyi mi?" diye sordu yavaşça, sanki her hecede camı çiğniyormuş gibi.

İki küçük kafa başını salladı ve benim üstümdeki de büyük olasılıkla aynı şeyi yaptığını hissettim.

Kehribar rengi irisler bana kilitlendi, gözleri biraz kısıldı. "Öyle ?" Dikkati kısa bir süreliğine ıslak kıyafetlerimin üzerinde gezindi, burun delikleri açıldı.

Sesimin ya da dişlerimin beni zaten ele verdiğinden daha fazla ele vermeyeceğine güvenemeyerek başımı salladım.

Parlak gözleri hepimizin üzerinde bir kez daha gezindi, yanağındaki kaslar esnemeye devam ederken her birimizin üzerinde durdu. Kızgın olduğu belliydi... ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Endişe mi?

"Nereye gidiyorsun?" Henri yüklü bir sessizlik anından sonra sordu, dikkati omuzlarımda en iyi opossum taklidini yapan küçük çocuktaydı.

Burada bir şey çıkmadı. "UTV'yi arıyorum. Nerede bıraktığımı hatırlamıyorum," diye kendi komik sesimle açıkladım - ağlamak ses tellerine böyle yapıyor

-Sadece arkamda Hansel ve Gretel'in gurur duyacağı bir iz bırakmadığım için biraz utanıyordum.

Yüzünün geri kalanından bir ton daha koyu olan göz kapakları, o büyüleyici gözlerinin üzerine düştü ve geri kalanımız ne bekleyeceğimizden emin olmadan onu izledik. Yine de kollarını uzatan Henri değildi. "Buraya gel Pascal," diye emretti.

Küçük çocuğun vermek gerekirse, kendini olimpiyatlarda gibi omuzlarımdan atıp beni bekleyen kollara bıraktı ve sadece biraz göğsüme bastı. Başının belaya girmesinden endişe etmesine rağmen, işte fırsatını bulduğu anda gemiye atlıyordu. Henri onu kolayca omuzlarına oturttu. Islak olduğu için endişeli görünmüyordu ama yine de o bir kurt adamdı. Soğukla benden daha iyi başa çıkıyordu.

Burnumu çektim.

"UTV'yi bulalım ve biri bana tam olarak ne olduğunu anlatsın," diye bizi bilgilendirdi, hala sözlerini ağırdan alıyordu.

O göremiyordu ama Pascal yüzünü buruşturdu. Shiloh'nun eli bir şekilde daha da kayganlaştı.

"Olan şu ki, onlar aptal." Agnes onları otobüsün altına attı.

Eğer arkadaşlığımızda istediğim noktaya geldiysek, ona ispiyonculuk hakkında bir şeyler öğretmem gerekecekti. Dürüstlükten yanaydım ve bir kurt adama yalan söylemenin anlamsız olduğunu biliyordum ama sessiz kalıp çocuklara itiraf etmeleri için bir şans verebilirdi.

Ama o bunu bilmiyordu ve iddiası zincirleme bir reaksiyon başlattı.

Çocuklar birbirleriyle konuşurken, hikayeleri nehre varmak, nehre düşmek ve yürümek arasında bir ileri bir geri giderken ben olayın dışında kaldım. Biri diğerinin ağladığını söyledi. Pascal'ın neredeyse ölüyorduk diye bağırdığından emindim. Ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Bunun bir nedeni çocukların atışmalarını dinlemekten hoşlanmamdı, diğer nedeni ise titreyen ellerime ya da

Eğer bir şans verirsem boğazımı ele geçireceğinden emin olduğum bir sallantı. Henri'nin heyecanlandığını fark edemeyeceğini düşünerek kendimi kandırmadım - o bize ulaşmadan çok önce kokusunu alırdı.

Aramızda koca bir orman olmasına rağmen Henri bana o kadar yakın yürüdü ki parmak eklemleri sürekli benimkilere değiyordu. Elini tutmak istedim ama yapmadım. Tüm enerjimi kendimi ne kadar sefil hissettiğimi ve vıcık vıcık ayakkabıların ne kadar berbat olduğunu yüzüme vurmamaya ya da inlememeye harcadım. Omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayıldı, o kadar şiddetliydi ki donut'ım bana bakmak için başını kaldırdı.

Ona acımasız bir gülümseme verdim ve göz kırptım.

"*Aşk*," tekrar hatırlattı.

"Gördüm!" Pascal sanki yakın zamanda sinir krizi geçirmemiş gibi bağırdı ve bu sırada eliyle işaret etti.

Elbette, kamufleli UTV oradaydı. Henri Pascal'ı yere bıraktı ve ben de Duncan'a sıkıca sarılmak için eğildim. Onun sıcak, iri gövdesi kendimi anında daha iyi hissetmemi sağladı.

Henri sert bir ses tonuyla, "Torpido gözündeki acil durum battaniyelerini al ve birini giy Pascal," diye talimat verdi.

Küçük çocuk döndü ve kaşlarını çattı. "Ama üşümüyorum." Güzel olmalı.

"Umurumda değil, yine de giy," diye talimat verdi Henri, sert ses tonuyla.

Pascal tartışmak ister gibi görünüyordu ama dediğini yaptı. Çocuklar sessizce UTV'ye doğru koşular ve ancak o zaman Henri'nin dikkati tekrar bana döndü. Yanağı hâlâ o şeyi yapıyordu. Ama konuştuğunda, sözleri çocuklar içindi. "Biriniz Nina için bir battaniye getirsin."

Benim açımdan hiçbir tartışma olmayacaktı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve çenemi yukarıda tutarak Pascal'dan doğacak çocuklarıma ne isim vereceğimi düşündüm. Bir "D" temasına bağlı kalmak hoş olabilirdi. Duncan, Derek, Desiree....

Sırtımın alt kısmına bir el indi ve soğuk, nemli giysiyi tenimle doğrudan temas ettirince irkildim. Henri'nin eli hemen geri çekildi. durmak için hareket etmeden önce küfrettiğini duyduğumdan oldukça emindim. Büyük Kurt yüz ifadesi ve ses tonu da değişmemişti. "Kıyafetlerini çıkarman gerekiyor."

Aklıma gelen ilk düşünce çocukların önünde yapılacak uygunsuz bir şaka olduğunda bende bir sorun vardı.

"Ben zaten... onları... çıkardım," diye kekeledim.

Şakağındaki şişkinlik aynı anda zonklamaya başladı ve yüzündeki çizgiler zaten olduğundan daha da gerginleşti. "Donuyorsun ve koltuk kucağıma için çok küçük, böylece seni ısıtabilirim," diye beni bilgilendirdi, sanki UTV'nin koltuğunu arkaya kaydırabilseydi beni yarı çıplak saracağını ima etmiyordu.

Bir parçam onunla tartışmak, hatta son birkaç haftadır onu özlediğim için sakalaşmak istiyordu ama içimden gelmiyordu. Soğuktan, şoktan, suda bana çarpan her neyse ondan duyduğum rahatsızlıktan ve vücuduma ve beynime yayılan o korkunç korkudan dolayı kendimi zor tutuyordum. Çocukların arka koltuğa tırmanışını izledim ve Agnes yanıma gelip dizlerinin üzerine çökerek ayakkabılarımı teker teker çıkardığında şaşırdım. İşi bittiğinde diğer ikisiyle birlikte arka koltuğa tırmanırken bana bakmadı bile. Şortumu bir kez daha bacaklarımdan aşağı indirdim, ayak bileklerimden çıkarmak için mücadele ettim ve sonra gömleğimi başımın üzerine çektim, tüm bu süre boyunca titriyordum.

Ayağa kalkmadan önce gümüş bir acil durum battaniyesi omuzlarıma dolandı. Bir ayağım benimkini mincıkladı ve Duncan orada durdu, ağzında başka bir battaniyenin paketini tutuyordu. Ama ilk battaniyeyi bana saran Henri'ydi ve ikincisini oğlumdan almak için uzanan da oydu. Paketi sallayarak açtı ve küçük bir havlu gibi kalçalarıma doladı, o sıcak eller açıkta kalan tenimle temas ettiğinde neredeyse tıslamama neden oluyordu.

Bana baktı ve zar zor "Neden... gözün... seğiriyor?" diyebildim.

Ağzı da sesi kadar . "UTV'ye binin." Demek birileri hâlâ kızgındı.

"Sonra arabayla geri döneceğiz ve ondan sonra sen ve ben gözümün neden seğirdiği hakkında konuşacağız, Cricket."

Ben göz kırptım, o da göz kırptı.

Tamam o zaman. Ön koltuğa tırmandım. Henri eğilip emniyet kemerine uzandı ve benim için yerine oturttu, sıcak parmakları omuzlarımdaki battaniye ile belimdeki battaniye arasında açıkta kalan deri parçasını okşadı.

O an beni ikinci kez vurdu.

Onun yüzünü bir daha görmemeye bu kadar yaklaştım.

Neredeyse bunu ona söyleyecektim ama onun yerine fısıldadım, "Gömleğini ödünç almama izin verebilirdin, biliyorsun."

Burun delikleri alevlendi, vücudu beklenmedik bir şekilde sarsıldı ve kalçamda duran eli yukarı kalkıp çenemin altına vurdu. "Velet," diye fısıldadı, bunu yaparken çenesi çok sert bir şekilde sıkılmıştı.

Bir başka ürperti beni titretirken ona sıkı bir gülümseme verdim.

Kaşlarını çattı. Henri geri çekildi ve çocuklara emirler yağdırmaya başladı, onları arka koltukta kontrol ettikten sonra benim giysi bohçamı almak için etrafta dolaştı ve sonunda direksiyona geçmek için UTV'nin önüne geldi. Henri arazi aracını çalıştırıp hareket ettirirken Duncan ayaklarımın arasına atladı ve orada kendini destekledi.

Kulüp binasına dönüş yolculuğu boyunca kimse tek kelime etmedi. Kimse yüksek sesle nefes bile almadı, alsalar bile dişlerimin ne kadar kötü takırdadığını duyamıyordum. Henri'ye Phoebe'yi arayıp çocukların iyi olduğunu haber vermesi gerektiğini söylemek istedim ama çenem çok gergindi. Dilim tembelleşti.

Gerçekten ödüm bokuma karışmıştı.

O insanlar Duncan'a ulaşmak için bana zarar vermeye çalıştıklarında korkmuştum ama içimden bir ses iyi olacağımı söylüyordu. Sadece kendi kaderimi değil, onlarınkini de kontrol edebilmişim. Bunda bir güvenlik vardı.

Ama nehir? Büyümün hiçbir miktarı beni ya da onları bundan kurtaramazdı. Neyi riske attığımı çok iyi biliyordum.

Her şeyi.

Mecbur kalsam yine yapardım ama *lütfe*n hayır.

Kulüp binasına döndüğümüzde bizi bekleyen kimse yoktu. Ben dışarı çıkıp ıslak ayakkabılarımı giyerken bacaklarım titriyordu, Henri de yardım etti ve çıplak ayaklı Pascal'ı taşıdı. Gözleri, üzerimi yüzücü örtülerim kadar örten iki küçük battaniyenin içinde duran bana takılınca yüzündeki ifade sıkıntılı bir hal aldı. Agnes giysilerimi kollarında tutuyordu ve Duncan beni koruduğunu hissettirecek şekilde çıplak alt bacağıma yaslanmıştı.

Henri dikkatini gökyüzüne çevirdi, adem elması boğazında bir kez sertçe sallandı. Sadece bir kez. Çok güzel bir boğazı vardı.

Dudaklarını, aralarında beyaz bir çizgi oluştuğunu görebileceğim kadar sert bir şekilde birbirine bastırdıktan sonra bakışlarını tekrar aşağı indirdi ve beni sabitledi.

"Seni odana kadar taşıyacağım," diye seslendi Henri, sesi son derece ciddiye.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bir başka ürpertinin omurgamdan aşağıya doğru ilerlemesini engellemeye çalıştım. Başımı salladım. "Senin bir şeylerle uğraşman lazım.

önce onlar, Fluff." Ama kulağa hoş geliyordu; başka bir evrende olsam buna bayılırdım. Bir kucaklaşma harika olurdu ama... fare-kurtadam çocuk berbat durumdaydı, Shiloh her an yeniden ağlamanın eşiğinde görünüyordu ve Agnes... yanımda zor nefes alıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama iç çamaşırlarımla dışarıda olmadığım zaman bununla ilgilenecektim. "Burada kalmamı ister misin?" Hâlâ arkadaşım olduğuna inanmak istediğim adama teklif ettim.

Hayatlarının geri kalanında cezalı olmak üzere olan iki çocuğa ters ters bakarken bile o kaş hareketini yaptı - yarı kaş çatma, yarı kaş çatma. Çocuklardan biri tutkal gibi bacaklarına yapışmış, diğeri ise olduğundan çok daha küçükmüş gibi kollarını boynuna dolamıştı bile.

İkimiz de haklı olduğumu biliyorduk.

Ama hâlâ tereddüt ediyordu. Bu mesafeden bile çenesinin sıkılıp gevşediğini görebiliyordum. "Nina." Sesi ezilmiş kadife gibiydi, yüz ifadesi öyle sıkışık, öyle çığdı ki... Nasıl tarif edeceğimi bilemedim. Acı çekmiş olamazdı.

Olabilir mi?

Cep telefonunun tiz sesi her zamanki gibi en kötü anda patladı ve Henri yüzünü buruşturarak kalçasına doğru gitti, sonra da boştaki eliyle telefonunu cebinden çıkardı. Ekranda her ne varsa gözlerini kapatmasına, iç çekmesine neden oldu. Başını tekrar kaldırdığında alnı çatıktı.

Katil Henri yeniden harekete geçme sürecindeydi.

Ve benim işim de onu geri çekmekti.

"Sorun yok, Fluff." Orada öylece dikilirken kendini daha iyi hissetmesini sağlamak istedim. "Odama gidebilirim."

Yorumum yardımcı olmadı.

Ama çenesini kaldırdı, ağzı yüzünde düz, sert bir çizgi halindeydi ve bu bana Murder Henri'nin hâlâ vücudunun bir yerinde gizlendiğini ama onu içine çekmek için elinden geleni yaptığını söylüyordu. "Git duş al. Onları ailelerine teslim eder etmez senin için geleceğim," dedi Henri sıkılmış dişlerinin arasından.

Söylemek istediği başka bir şey var mıydı?

Bilmiyordum ama elimi kaldırarak ona sorun olmadığını söylemeye çalıştım. Onlar çocuktu. Onlar da benden daha çok korkmuşlardı. "İkinizin de iyi olmasına sevindim," dedim çocuklara dönüp sert bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kulüp binasına doğru ilerliyordum.

Yürürken Agnes'in parmakları kalçamı öyle hafifçe sıyırdı ki, dokunuşu bir tüyü andırıyordu. Tarafsız bir ifade takınmak için mücadele etmek zorundaydım; çok fazla dokunursam onu korkutabilirdim... ama kendime engel olamadım. Bana dokunduğu süre kadar başının tepesine dokundum. Sadece bir saniye.

Daha iki adım atmıştım ki bir el kalçamı kavradı ve beni kendi etrafımda döndürdü.

Henri'ydi.

Henri diğer eliyle başımın arkasını avuçlayarak yüzümü yukarı kaldırdı. Başını eğdi. Ağzı ve burnu *tam orada*, benimkinden birkaç *santim* ötedeydi.

"Ne oldu?" Şaşırmış bir halde mırıldandım. "Yüzündeki o ifade ne için?" Elimi kaldırdım, avucumun içindeki sıyrıklara ve ağacın açtığı minik yaralara aldırmadan çenesini çimdikledim. "Fluff, çocuklar iyi. Hipotermiden ölecek olsaydım çoktan ölmüş olurum," diyerek hafif bir gülümsemeyle rahatlatmaya çalıştım... Bu yorumum üzerine gözlerinde yükselen ateşle eriyip gitti.

Elimi tuttu ve yaralı avucuma bakarak geri çekti. O kara kaşlarının arasında bir düğüm oluştu. Henri'nin göğsü tek bir derin nefesle yükseldi, gözlerimin önünde hareket eden bir duvar oldu, sonra kabaca nefesini verdi.

Şoktan öleceğimi, ağzı avucuma değdiğinde anladım. "Başka biri olsalardı" -Henri gözlerini kaldırdı, dudakları elimin kırık derisini sıyırdı- "şu anda seni takip ediyor olurum."

Vücudumun her yeri tutuldu.

"Bana anladığını söyle." Neredeyse yalvarıyor gibiydi.

Göğsümde bir şey oldu. Tam ortasında. Tam kalbimin olduğu yerde. Ve kendimi başımı sallarken buldum, ona muhtemelen ölüme yakın görünen ama her şeyden çok bunalmış bir gülümseme verdim.

Çünkü sonunda onun ödünü kopardığımızı anlamıştım.

Çok şey hissettiğim, ama daha az şey hissetmem gerektiğini bildiğim bu adam, gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve sonra tekrar açtı. Dudaklarını ikinci kez avucuma bastırdı ve şimdiye kadar yaşadığım en tatlı öpücüğü verdi, üstelik öpücük ağzıma bile değmemişti. "Git ısın. En kısa zamanda seni bulacağım," diye sert bir fısıltıyla söz verir gibiydi.

Her şeyden çok refleks olarak başımı salladım.

Kalçama dokunan bir el beni bana dokunan kıza geri götürdü, kafası ne yapmam gerektiğini hatırlatırcasına kulüp binasına doğru ilerliyordu ve Henri'den bir adım uzaklaşırken ona onaylayan zayıf bir gülümseme verdim.

Kaşlarını çatmasına bakılırsa bu pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ama....

Üçümüz kulüp binasının arka kapısına giden yolun yarısına geldiğimizde durdum ve omzumun üzerinden baktım.

Henri onu bıraktığımız yerdeydi, Shiloh ve Pascal arkasında birbirlerine fısıldarken bizi izliyordu.

Ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım ama içi boştu.

Oturduğumuz binaya vardığımda Agnes kapıyı benim için açık tutuyordu.

Ne kadar soğukkanlı görünürse görünsün, onun da ödünü koparmıştı. Benim küçük kurdum. Ama kapıdan geçtikten sonra "teşekkür ederim "den fazlasını söyleyemeden, aynı anda hem genç hem de yaşlı olan o yüksek sesiyle sordu: "Bunu neden yaptın Nina?"

O yanıma gelene kadar yavaşladım. "Ne yapacaksın?" Ona sordum.

"Kurtar onları. Onlar senin değil." Bu cümlelerin ağzından çıkış şekli o kadar gerçekçiydi ki, yarı donmuş olmasaydı kalbimi kırabilirdi.

Ona pek sık dokunmazdım ama elimde olmadan omzunu dürtmüştüm. Yüzünün sertliğinden kaşları neredeyse birbirine değecekti. Koridorun sonuna varıp sağa döndüğümüzde ona acı ya da şaşkın olmayan bir gülümsemeyle baktım. "Hepsi benim, Agnes."

Duncan bize baktı, ben de ona göz kırptım.

Ama Agnes'in cevap verebileceği onca şey varken, aslında söyledikleri bambaşka bir sayfada, bambaşka bir kitapta yer alabilirdi. Sonrasında gözleri biraz daha büyüdüğünde bunu isteyerek yaptığından bile emin değildim. Yine de sormuştu ve geri dönüşü yoktu.

"Ben de mi?" diye sordu ağzından.

Çok masum.... çok meraklıydı.

Neredeyse eriyordum. Yine de ağzım ve vücudumun geri kalanı bunun üstündeydi. Onu tekrar dürttüm, o günü düşününce içimde olmasını beklediğimden daha geniş gülümsedim ve "Tabii ki sen de Mini Kurt" dedim.

Artık Alaska'ya gitmemin imkânı yoktu. Burada kalmak için her cüceyle çok eşli bir ilişki yaşayabilirdim. Alaska'ya gitmeyecektim.

Bu çocuğu hayal kırıklığına uğratacak bir kişi daha olmasın diye, tam o anda evrene söz verdim.

Ve düşüncelerimin karşılığını bir an sonra, üst kata çıkmak için merdivenlere geldiğimizde küçük kız durduğunda ve bir kol kalçama dolandığında aldım.

Kalbimi de kucaklayabilirdi.

Ve aceleyle, kulağa derin, karanlık, kirli bir sır gibi gelen bir şey fısıldadı. "Gerçekten korkmuştum."

Ona çok fazla dokunup kaçmasına neden olmak istemedim ama avucumu başının üstüne koydum. "Özür dilerim Agnes," dedim ona, bunu yüksek sesle itiraf etmek için ne kadar derine inmek zorunda kaldığını hayal ederek. Ve o bunu yapabildiği için ben de yapabildim. "Ben de öyleydim," dedim ona. "Berbat bir duygu."

"Evet, boktan bir durum," diye kabul etti.

Kafasına doğru baktım. Bir şey söyleyen ben olmayacaktım; onunla muhbirler hakkında konuşmak istemiyor muydum? Onun yerine başını okşarken, merdivenin ilk basamağından bizi dikkatle izleyen parlak kırmızı gözlerle göz teması kurdum.

"*Sevgiler,*" dedi ve ben de ona bir öpücük kondurdum.

Kımıldamadan önce kalçamdaki kolun gevşemesini ve Agnes'in benden bir adım uzaklaşmasını bekledim. Tekrar göz teması kurmadı ama yürümeye başladığında ben de yürüdüm. Merdivenleri birlikte çıkıp yatak odasına girdik. Kapıyı kapattıktan sonra çömelip Duncan'a bir kez daha sarılırken Agnes ıslak giysilerimi çamaşır sepetine attı.

"İyi misin, Donut?" Ona sordum, omurgasını ve sonra ön bacaklarından birini okşadım, şimdi ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Çok hızlı büyüyordu.

O iri yakut gözler, "*Evet*" demeden önce bana bakmaya devam etti.

"Emin misin?"

Yavru köpeğim iki adım öne çıktı, başı gururla geriye düştü, pervaneye benzeyen kulakları aşağı sarktı, artık yere de o kadar yakın değildi. Ve daha önce çok endişeli olan duygusal açıdan olgun yavru köpeğim de aynı şekilde cevap verdi. "*Evet. Aşkım.*"

Gözlerimi ona diktim, o da pençesini ayağımın üzerine koydu ve sürekli bana baktı.

"Tamam." Tekrar gülümsedim, yanağımı başının tepesine bastırmak için gizlice aşağı indim. Kulağına, "Eğer değilsen söyle," dedim.

Duncan pençesini kaldırdı ve tekrar ayağımın üstüne koydu. "*Evet.*"

Ayağa kalkıp kumandaya uzandığımda Agnes çoktan yatağın kenarındaydı. Çocuklar çok dirençliydi ve birinin bunu koruması gerekiyordu. O kişi bendim.

Bu daha önce hiç o anda olduğu kadar açık bir şekilde hissedilmemişti.

Ama bunu daha sonra, iliklerime kadar üşümediğim bir zamanda düşünebilirdim. Şifonyerimden kıyafetlerimi çıkardım, normal şartlarda çok sıcak tutacak bir eşofman altı ve sıcacık bir kazak, temiz iç çamaşırları ve tüylü çoraplarla yetindim. Ben bunları yaparken Duncan yatağa atladı, Agnes sırtını yastıklara ve yatak başlığına dayayarak televizyonu açarken, yatağın ucundaki en sevdiği yere tırmandı.

"Duş alacağım," dedim onlara, her ne kadar belli olsa da. Bu, içine dalmak zorunda bırakıldığım büyümlü bir nehir olabilirdi, ama vahşi yaşam çiş yapmamam ya da içinde 2 numaraya gitmemem gerektiği notunu almamıştı, bu yüzden....

Bir baş sallama ve "*evet*" cevabıyla küçük banyonun içine daldım.

Gözlerim sulanmadan önce şampuanı saçımdan durulamaya kadar gelebilirdim ve bunun nedeni gözlerime sabun kaçması değildi.

Agnes'e korktuğumu söylediğimde abartmıyordum. Beynimin bir kısmı aslında hiçbir şey fark etmişti, ama kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğunu anladım.

Ve bu çok fazlaydı.

Hayatımı ve içindeki her şeyi bir kez bile bilinçli olarak hafife almamıştım ama en değer verdiğim şeyleri ne kadar kolay kaybedebileceğimi de hiç fark etmemiştim.

Duncan, ailem, en iyi arkadaşlarım, hayatım, diğer çocuklar.

Franklin'e sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki.

Bir de Henri vardı, her hareketinden beni önemseydi anlaşıyordu, bu konuda hiçbir şey yapmasa bile.

Bu konuda bir şeyler yapmasını istedim, lanet olsun.

Sonunda su, neyse ki ruhumdan değil beynimden gelen gözyaşlarımı yıkadığında, uzun uzun iç geçirdim ve duşumu bitirdim.

Giyindikten ve havluyu saçlarıma sardıktan sonra aynada yüzümü kontrol ettim. Gözlerim kızarmıştı, biraz da şişti ama nehirdeki Sob Fest'ten beri öyle olmalıydılar. Eğer yarısı kadar kötü görünseydim

Shiloh ve Pascal yapmıştı, o zaman bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Bu sefer başları ne kadar derde girecekti?

Kapıyı açtığımda Agnes ve Duncan uyuyorlardı. Donut'ım onun tarafındaydı ve Agnes de kendi tarafındaydı, küçük bir topun içine kıvrılmıştı. Tam fotoğraflarını çekmişim ki kapı hafifçe vuruldu. Çocuklardan hiçbiri kafasını kaldırmadı ve ben de duyularımı dışarı iterek ve hiçbir şey almadan sürünerek yaklaştım.

Olabileceği tek bir kişi vardı.

Franklin koridorda, kolları iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu. Bugün üzerinde kahverengi kemerli haki pantolonun içine sokulmuş bebek mavisi düğmeli bir gömlek vardı. Kapıyı arkamdan kapattığımda geri çekildi.

"Çocuklar uyuyor," diye açıkladım, sıcaklığımı korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Onu her gördüğümde daha genç görünen adam ağırlığını etrafa dağıttı. Benden *kaçtığı* söyleyecek kadar ileri gitmezdim - binlerce yaşında olması gereken birinin bunu yapacağını sanmıyordum - ama bana gerçekleri birbiri ardına sıraladığı günden beri kesinlikle ortalıkta görünmüyordu. Özellikle ona kızgın değildim. Beni sır olarak sakladığı için kardeşine duyduğu öfkede bu kadar samimi görünürken nasıl kızabilirdim ki? Öğrendiklerini tekrarlarken nazik olmaya çalıştığı için?

Yapamadım.

Ama yine de kabul etmesi gereken çok şey *vardı* ve bazı şeyleri sır olarak saklamıştı.

Ben olsam aynısını yapmazdım ama ikiyüzlü davranıp bunu görmezden gelebilirim.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diye başladı biyolojik amcam neredeyse kasvetli bir şekilde. "Seni azarlamaya hakkım olmadığının da farkındayım-"

"Beni azarlamak mı?" Sözünü kestim.

Franklin başını salladı, yaşlı ve genç yüz hatları gerilmişti. "Evet. Seni azarlıyorum.

Ama kendimi ve senin... bağışçılarını suçluyorum... bu yüzden kaçınacağım."

"Tam olarak ne ben?" Hâlâ çok soğuk olan kollarımı aşağı yukarı ovuşturarak sordum.

"Evladım, soyuna sopuna rağmen ölümsüz değilsin," diye azarladı beni, annemi düşündüren sert bir bakış attı. "Uzun ömürlü de değilsin. Sadece Büyük Meteor'un düşüşü sırasında etrafta olan bizler öyleyiz. Sihir, her ne sebeple olursa olsun çocuklarımıza uzun ömürler verecek kadar nazik değildir. Ve duymuş olabileceğin her şeyin aksine, biz

9 canınız yok. Eğer boğulacaksan, boğulacaksın. Senin büyüün ölüm, yeniden canlandırma değil."

Ona göz kırptım.

Tam da Agnes ve Henri'nin davranışlarının günümün en çarpıcı kısmı olacağını düşünürken, işte karşıma Franklin çıktı. "İçimde bir his vardı ama bunu doğruladığın için teşekkür ederim." Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden mırıldandım. Sesi çok... sinirli geliyordu.

Sonra bana annemden onlarca kez duyduğum o sert ifadeyi takınmaya devam etti. "Bağışçıların senden hiçbir şey hak etmiyor olabilir, buna saygı duyuyor ve anlıyorum ama onların seçimlerini ben yapmadım ya da kabul etmedim." Durakladı. "Hayatıma yeni girdin. Seni tanımak isterim Nina, ama hayatını riske atarsan bunu yapamam."

Bu yaşlı adam benim için endişelenmiş miydi?

"Çocuklara bir şey olmasına izin veremezdim," diye cevap verdim dikkatlice.

Franklin iç geçirmeden önce uzun bir süre bana baktı, vücudu neredeyse biraz sönüyordu. "Bunu ailenizden almış olmalısınız, çünkü benim tarafımdan alamazsınız."

"Eminim öyledir. Ailem harikadır," diye kabul ettim.

İkimiz de bir şey söylemedik. O beni izledi, ben de onu izledim, onda bir tür fiziksel bağlantı olduğunu gösterebilecek işaretler bulmaya çalıştım. Tenimde daha fazla kahverengi vardı ve burnum onunkinden biraz daha sivriydi. Eğer tahminim doğruysa, saçlarım daha koyuydu.

Benzerliği pek göremedim.

Bir şey seçmem gerekirse, göz renklerimiz birbirine benziyordu.

"Başına gelenler için özür dilerim," diye atıldı. "Benimle bir ilişki yaşamak istemezsen anlarım, ama bu bana büyük bir mutluluk verir." Eli, genellikle bileziklerini taktığı diğer bileğine gitti ve gömleğinin üzerinden onları dalgınca ovuşturdu. "Bu benim için çok şey ifade eder," diye ekledi sessizce. Umutla bile mi?

Çok kolay davrandım. "Emin olana kadar neden bir şey söylemediğini anlıyorum ama bana söylemek için neden beklediğini anlamıyorum Franklin. Döndüğünden beri haftalar geçmişti."

Yaşlı adam pişman olmuş gibi bir yüz ifadesi takındı - çok değil ama biraz. Ona şüpheyle yaklaşabilirdim. "Öğrendikten sonra gidebileceğinden endişe ediyordum. İlk geldiğinde aileden bahsettiğinde, onları tanımadığını söylediğinde, yüzünde açık bir kopukluk vardı.

Yüzün." Ellerini birbirine sürttü. "Sana nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Bu yaşta her şeyi bildiğimi sanırsın ama durum öyle değil." Ofladı.

"Onların umurunda olmadığımı düşünerek sinirleniyordum. Biyolojik ebeveynlerim," dedim ona. "Ama ikisini de kızacak kadar önemsemiyorum." Yanağımın içini ısırdım. "*O kadar* kırgın."

Başını salladı.

"Ve bir sürü sorum var, onlarla ilgili değil ama genel olarak... Frankie Amca." Biraz gülümsemeden önce bir saniye boyunca gözlerinin içine baktım.

Yaşlı adamın ağzı sıkıştı.

"Yoksa H-y-p-n-o-s Amca daha mı iyi?" Fısıldadım.

Başını yana eğdi, yüzünde daha önce hiç görmediğim komik ve rahat bir ifade belirdi. "İkincisinin aramızda kalmasını tercih ederim. Yaşlı bir adamın bazı sırlara ihtiyacı vardır." Gözlerinde güçlü bir şey kıpırdadı. "Hazır olduğunda seni yeğenim olarak kabul etmek benim için bir onur olur. Bu paylaşmak istemediğim bir şey değil."

Üçüncü kez gözlerim yaşardı ve başımı salladım. "Bu güzel olurdu." Tereddüt ettim. "Belki ileride?"

Gözlerinin ışıltısı uzun süre aklımdan çıkmayacaktı.

"Bir gün bana gerçekte kaç yaşında olduğunu söyleyecek misin? Ya da meteoru ve nasıl olduğunu anlatır mısın?" diye sordum.

Yaşlı adam bir adım öne çıktı ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Gördüğüm en güzel zeytin dalıydı. Bir bakıma bir adım da ileri.

Bir şeyi kabul ediyormuşum gibi hissettim. Ne yapacağımı bilemediğim tüm parçalarımı belki de? Hayatımın yarısı boyunca mücadele ettiğim parçalarımı.

Kendime ve sonunda dünyaya bu adamın biyolojik yeğeni olduğumu söylüyordum.

Gecenin soyundan geldiğimi, onun annesinden.

Kardeşinin ölüm kanının damarlarımda dolaştığını, DNA'mın babam olduğunu.

Amcamın, hayatının bu dönemini gizlilik içinde geçirmeye çalışan yaşlı bir uyku tanrısı olduğunu.

Bu "İş" nın düşündüğüm kişi olup olmadığından emin değildim ama bu kısım o kadar da önemli değildi.

O zaman olmaz.

Eğer Duncan'ın zamanı geldiğinde kim olduğunu kabul etmesini istiyorsam, ona nasıl örnek olmayabilirdim?

Başkalarının bizim için çizdiği yollara meydan okuyabilirdik. Bu adamın elini tutabilirim ya da her şeyden kaçabilirim.

Gerçekten tek bir seçenek vardı.

Franklin'in elini tuttum, belki biraz daha nasırlı olması dışında dokunduğum diğer eller gibi hissettiğimi fark ettim.

Amcamın bakışları bana sabitlenmişti ve "Bundan daha çok hoşlanacağım bir şey yok" dedi.

CHAPTER TWENTY-FOUR

I gökyüzünde bir yıldız kayarken esnedi.

Bu gece onlardan çok vardı, zamankinden daha fazla. bulutlu günlerde, her zaman hayran olunacak çok şey vardı. Küçük, ince olanlar neredeyse göründükleri kadar çabuk kayboluyorlardı; diğerleri ise daha büyük, daha parlak ve arkalarında saniyelerce hayranlıkla izleyebileceğim bir iz bırakıyorlardı. En son ne zaman arka arkaya bu kadar çok gördüğümü hatırlayamıyordum.

Duncan'ın da burada benimle olmasını, onları benim kadar takdir etmesini isterdim ama o ve Agnes Ema'nın evindeydiler. Yaşlı kadın akşam yemeğinden sonra elinde bir kap dolusu kurabiyeyle çıkagelmiş ve gözleri yaşlı bir şekilde bana uzatmıştı. Çocuklarla ilgilendiğim için bana teşekkür etmişti ve Pascal'ın büyükannesi olduğunu öğrenmiştim.

Büyükleri çocukları yatıya kalmaları için evine davet etmiş, Agnes de hemen kabul etmişti ve benim hain olmayan ama kendine güvenen oğlum o parlak gözlerini bana dikerek *"Evet" demişti*.

İşte bu şekilde kendimi tek başıma, karavanımın merdivenlerinde yıldız yağmuru altında oturmuş, bir sürü şeyi düşünürken buldum.

Geçmişim, bugünüm ve geleceğim.

Bir arabanın sesi, farlardan önce birinin geldiğini haber veriyordu. Saat geç olmuştu ve bugün işe giden herkes saatlerdir dönmemişti. Duyduğum kadarıyla Lobo Springs'te hava karardıktan sonra pek fazla eğlence yoktu. Bir bar ve atari salonu olan küçük bir bowling salonu vardı ama hepsi bu kadardı.

Karavanımın park ettiği yerin birkaç sıra gerisinde araba park edip farları söndüğünde hareket etmedim. Bir kapı açıldı ve kapandı, sonra her kimse biraz yürüdü, sonra durdu. Yürüme tekrar başladı ve ben

Benimkinin yanındaki büyük kırmızı kamyonun etrafında dönen bir gölge yakaladım ve... bu adamdı ve bana doğru geliyordu.

Haftalar önce mutfakta gördüğüm adamlardan biriydi. Yeşil Gözlü, ona notlarımda belli sebeplerden dolayı böyle hitap etmiştim.

"İyi misin?" diye sordu yeni başlayan yakışıklı adam .

Ona küçük bir gülümseme verdim ve elimi kaldırdım. Titremelerin en kötüsü birkaç saat önce nihayet azalmıştı ama yine de vücut ısıyı korumak için kollarımı yanlarıma sıkıştırmıştım. "Ben iyiyim," dedim onu içime çekerek. Muhtemelen Matti'nin boyuna ve kas yapısına yakındı. Teni hemen hemen aynı tonlardaydı ama bu adamın gözleri zümrüt yeşiliydi.

Kendini kurt adam gibi hissetti.

Oturduğum yerden birkaç adım uzaklaştığında durdu ve bana hafif bir gülümseme verdi. Elim uzattım. "Ben Nina," diye selamladım onu.

Adamın gülümsemesi aydınlandı, vücut dili şaşırmıştı. "Keegan." Elim tuttu. "Seninle konuşmamam gerekiyordu ama arabamdan iner inmez kokunu aldım." Omzunun üzerinden kısaca baktı. "İyi olup olmadığını görmek için geldim."

Henri'ye koktuğum gibi ona da kokuyor muydum?

Dur.

Bizi kulüp binasına geri götürdükten sonra ayrılmamızın üzerinden saatler geçmişti. Gözlerimin içine bakıp bana şefkatle dokunmasının ve en kısa zamanda beni bulmaya geleceğini söylemesinin üzerinden saatler geçmişti. Eğer çocuklar başka biri olsaydı....

Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

"Sen söylemezsen ben de söylemem," dedim ona, ayağa kalkarken sürekli yukarı bakmak zorunda kalmamak için.

Hayatımda gördüğüm en güzel yeşil gözlere sahip olan *Keegan* daha da geniş gülümsedi. "Bunun için çok geç. Eve döndüğümde ninem üzerimde kokunu alacak. Buralarda ünlü sayılırsın."

Ünlü mü?

Gülümsemem düştü.

Dominic'e söylediklerim hakkında kimse tek kelime etmemişti ve ben de belki bana inanmamış ve kimseye söylememiştir diye umutlanmıştım.... Pascal'ın babası da inanmamıştı ve Agnes....

Şimdi düşündüğümde pek çok insan biliyordu. Bu konuda nasıl tek kelime duymadığımı anlayamıyordum. Ebeveynlerden hiçbirisi de farklı davranmaya başlamamıştı. Gerçekten, o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti.

Ama şimdi....

"Kötü anlamda söylemedim," diye geri adım attı Yeşil Göz. "Özür dilerim. Çocukların tek yaptığı senin kek gibi koktuğundan bahsetmek -ki genelde kek sevmezler bile, ama sen onlara güzel kokuyorsun- ve buralarda başka kimsenin seninki gibi bir kokusu yok."

Kendimi aptal gibi hissettim. "Hayır, özür dilerim. Aceleci davrandım," diye özür diledim, yüzümü buruşturarak. Bu kadar hassas olmayı ve en kötüsünü beklemeyi bırakmalıydım. oydum... ve şimdi bunun ne biliyordum, değil mi? "Bu yüzden çok tepki aldım ve bu konuda çok kırgınım."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedikten sonra bir şey dikkatini çekti ve alanı tarıyor gibiydi. Birden gerginleşti ve kulüp binasına doğru uzaktaki bir noktaya sertçe bakmaya başladı.

"Dışarıda bir şey mi var?" Alarm durumuna geçerek sordum. Bugün o gün değildi....

"Hayır." Bakışları kesinlikle bir şeye kilitlenmişti. "Henri."

Ağzımdan çıkan tek şey "Oh" oldu.

O güzel zümrüt gözler benimkilerle buluştu ve bu seferki gülümsemesi bir öncekinden daha küçüktü. Daha mı ölçülüydü? Sertçe yutkundu. "Henri hepimizin en iyisi," dedi adam dikkatle. Hatta biraz omuz silktilti. "Bil diye söylüyorum. Herkes anlıyor."

Tam ne demek istediğini soracaktım ki çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Görüşürüz Nina," diye seslendi, sonra da sağa dönüp arabaların arasında kayboldu.

Bu garipti, değil mi?

İyi tarafından bakarsak, hatırladığım kadar yakışıklı ve hoş biriydi. Dikkati dağılmadan önce, benimle konuşmakla ilgileniyor gibiydi.

Ve hiçbir şey hissetmedim. Güzel bir yüz genellikle sadece güzel bir yüzdü. Ne kötü.

Ağır ayak sesleri duyduğumda yere yığıldım ve tanıdık büyümlü enerjiden oluşan büyük bir top hissine kapıldım.

Hepsi bana doğru geliyor.

Henri ağzı sıkı olmaya *çalışmıyordu*.

Ona el sallamayı düşündüm ama kolum olduğu yerde kaldı.

Bana hiçbir şey borçlu değildi. Ben iyiydim. Çocukların ona benden daha çok ihtiyacı vardı. Gerçek, gerçek, gerçek.

Ancak bu ifadelerin hepsinin doğru olduğunu kabul etmek pek bir işe yaramadı. Yapabileceğim en iyi şey ona küçük bir gülümseme vermek ve yorgun olduğumu düşünmesini ummaktı. Ki *öyleydim* ama....

Yine de gülümsemedi. "Bu da neydi?" diye homurdanmakla meşgul olmalıydı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Ben mi Keegan'la konuşuyorum?" İşte koca çenem gitti. Az önce adama kimseye söylemeyeceğimi söylememiş miydim? "Beni kontrol ediyordu çünkü burada oturuyordum."

Tanıdığım başka birinin aksine.

Ve *bu* haksız bir düşünceydi. *Kızgın* değildim. Onu herhangi bir şey için cezalandırmaya çalışmıyordum.

Henri'nin burun delikleri alevlendi ve ağzı düzleşti. "Seninle konuşmamalı," diye cevap verdi, sesi her zamankinden daha derindi.

"Aldırmadım," diye açıkladım yüz hatlarını izleyerek. "O yanlış bir şey yapmadı."

Birisi bu cevaptan hoşlanmamıştı ve yaklaştıkça, sadece yüzündeki değil, tüm vücudundaki stres ve gerginlik çizgilerini daha fazla okuyabiliyordum.

"Onunla konuşmak istemeseydim, konuşmazdım. İyi biriydi. Sorun değil," diye ekledim. Sesim hissettiğim kadar savunmacı mıydı?

Henri de bundan hoşlanmadı ve o anda uzun bir gün geçiren tek kişinin ben olmadığımı anladım. Bu beni biraz kötü hissettirdi. Henri ile tartışmak istemedim. Ona karşı hayal kırıklığına uğramak da istemiyordum.

Bugün olmaz.

Onu özlemiştim ve bütün gün çöreğimden gelen sevgi dışında istediğim tek şey Snarly, Duygusal Henri'nin bana sarılmasıydı. Ve az önce düşündüğüm gibi, belki de hayatının en güzel gününü geçirmeyen tek kişi ben değildim. İyimser bir bakış açısıyla düşünecek olursam, elimdeki kesikler ve birkaç sıyrık dışında, geçmişte Duncan'ı kovalarken muhtemelen daha fazla yaralanmışım.

"Huysuz bir kurt olman için bir neden yok Henri," diye akıl yürütmeye çalıştım. "Kötü bir şey olmadı. Sadece arkadaşça davranıyorduk."

Tekrar vurdum.

"Düşündüğün bu mu?" diye sordu çok yavaşça, tam önümde dururken, vücudunun tüm ince hatları karanlıkta daha da heybetliydi. O fiziksel bir dağdı ve ben onun varlığında bir ağaçtım.

O bronz ellerden biri yüzünü ovdu, ağzının etrafında zaman geçirdi. Sonra yavaşça çenesini indirdi. Gözleri karanlıkta parlıyordu.

Bana baktı.

Bana öylece baktı.

Sonra kolunu kaldırdı, avuç içi yukarı bakacak şekilde girdi. "Elini koklamama izin ver." Onu göğsüme doğru çektim. "Hayır." Bunu düşündüm. "Neden?"

"Sana nerede dokunduğunu bilmek istiyorum," diye cevap verdi hiç tereddüt etmeden, göz kapakları düşük.

Ama neden? Elimi vücuduma yaklaştırdım ve başımı salladım. "Bak Fluff, bana göz kulak olmanı ve onurumu korumak istemeni takdir ediyorum ama o gemi çok uzun zaman önce kalktı."

Neden? Bunu neden söyledim?

Devam ettim ve kötü kelime seçimim karşısında yüzünde beliren ifadeyi görmezden geldim. "Sana zaten söyledim. Endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadı. Sadece konuşuyorduk, beni rahat bırak."

Turuncu-kahverengi gözleri yüz hatlarımda gezindi.

"Endişelenmeyi severim." "Nedenini bilmiyorum."

Bu yorum onu neden şok , anlamamıştım ama yüzünün aldığı şekilden sanki bacağına tekme atmışım gibi bir ifade takınmıştı.

Ama benim istediğim de bu değildi. Gerçekten önemsiz olmaya çalışmıyordum. "İyi misin?" Gözümü ondan ayırmadan sordum.

"Çocuklar iyi mi?" "Çocuklar iyi."

Onlar hakkında daha fazla soru sormak istiyordum ama bir saniye bekleyecektim. Bu sadece kısmi bir cevaptı. "İyi misin?"

"İyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başımı salladım. Döndükten sonraki ilk bir iki saat boyunca yüzü aklımdan çıkmamıştı. Çok üzgün görünüyordu. Kendi halinde, sorumluluk sahibi, bir koca ayağa karşı koyabileceğinden sıfır şüphe duyan Henri. Elbette çocuklar için endişeleniyordu ve benim için de endişelenmeseydi üzüldüm ama....

"Seni bu kadar endişeli görmeye alışık değilim," dedim ona. "Ve kötü bir ruh hali içindeymişsin gibi görünüyorsun."

"Kötü bir ruh halindeyim." Boğazındaki kalın sütun sallanıyordu.

"Hissetmeye alışık değilim..." Eliyle bir aşağı bir yukarı hareketi yaptı.

Göğsümde bir şeyler . "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Bir duraklama oldu. Avuç içi ağzından aşağı indi. "Yırtılmış." "Ne için?"

"İstediğim şey yerine yapmam gerekeni yapıyorum," diye cevap verdi. Gözlerimi kısarak ona baktım.

Çenesini kaldırdı. "Bana nehre atlamadığını söyle Nina."

Şu koca ağızlı çocuklar. Olanları anlattıklarında kısmen dikkatimi vermiştim ama belki daha sonra aileleriyle konuşmuşlardır. "Ben nehre atlamadım."

Burnunun ucuyla bana baktı. "O zaman tam olarak nasıl ıslandın?"

İlk defa yalan söyleyip paçayı sıyrabilmeyi diledim. "Sırtıma bir kütük çarptı ve ayaklarımı çekti," diye mırıldandım.

Henri'nin gözleri o kadar büyüdü ki yuvalarından düşmediklerine şaşırdım.

Tarafsız Yüz Henri nereye gitmişti? Yanağımın içini ısırırken merak ettim ve devam edebileceğimi düşündüm. "Daha doğrusu içine tırmandım. Bir kayanın üzerindeydim ve içine oturdum, sonra da bir şekilde... sürüklendim?"

"O zaman nehirdeki kütük sana çarptı?"

Sesi bu kadar düz olmak zorunda mıydı? "Aynen öyle."

Vücudunun tepki vermeye karar veren kısmı sağ gözüydü. "Suyun ne kadar derin olduğunu görmedin mi....?" diye sordu kollarını o etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturarak. Pazuları öylesine sıralanmıştı ki parmak ucumu üst üste binmiş kasların üzerinde gezdirmek istedim.

Bunun yerine ellerimi koltuk altlarına sıkıştırdım, polar pantolon ve sıcak tutan bir kazak giydiğim için minnettardım. Ama sesimi neredeyse bir fısıltıya düşürdüm. "Hayır, yapamazdım. Ona ulaşmak için nehrin yarısını geçmek istemiyordum ama ne yapmam gerekiyordu? Daha uzun bacaklı birinin ona ulaşmasını ve onun da hayatını riske atmasını mı bekleyecektim?" Bu nasıl adil olabilirdi? Benim hayatımı başkasınınkinden daha değerli kılan neydi? Randall'ın çiftlikte onu seven bir ailesi vardı. Ani bir anneydi. Ben de öyleydim.

"Evet," diye karşı çalıştı.

Ona verdiğim yüz ifadesi gözlerimi devirmekle eşdeğerdi. "Hayır, Pascal korkmuştu, ben de korkmuştum ve Shiloh ağlıyordu. Eğer düşseydi çok daha kötü olurdu." Eşofmanımın kumaşını parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Kızma. Bir karar vermem gerekiyordu ve verdim hepimiz hâlâ buradayız."

Göğsünde, kendini ne kadar kontrol ettiğini bilmeseydim korkutucu olabilecek alçak bir hırıltı oluştu. "Ama yaralandın."

"*Daha kötü* yaralanabilirdim," diye uzlaşmaya çalıştım.

Gözleri daha da sert seğirmeye başladı. "Sırtını görmediğimi mi sanıyorsun? Ellerini ve kollarını?" Henri bir adım öne çıktı. "Kütüğün kafana çarpıp seni öldürmemesi lanet olası bir mucize."

Bunu ondan daha iyi biliyordum ama... Omuz silktim. "Denemek zorundaydım."

Burun delikleri genişledi ve kısa bir an için burnu kırıştı. O açık renkli gözleri öyle bir şekilde benimkilere dikilmişti ki, bir parçasının benden başka tarafa bakmamı istediğini, bana hükmetmeye çalıştığını düşündüm. Kendimi riske attığım için bana kızgın olabilirdi ama ben ondan korkmuyordum.

"Yapmam gerekeni yaptım. Sen söyledin. Hepsi bizim çocuklarımız. Kayıtlara geçmesi için seni ve Phoebe'yi aramayı denedim."

Yanağındaki kas daha da gerildi ve gözleri *iyice* kısıldı, kaşları onları çerçevelemek için alçaldı. "Bazı işlerle ilgileniyordum. Beş dakika sonra seni geri aramaya çalıştım ama telesekretere düştü" dedi. Yanıma gelirken gergin olan omuzları nihayet biraz çökmüştü. "Özür dilerim."

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedim ona nazikçe. "Endişelendiğin için teşekkürler. Bizi bulmaya geldiğin için." Ona küçük bir gülümseme verdim, duruma yardımcı olmak için alaycı bir tavır takındım. "Matti'ye bana göz kulak olarak iyi bir iş çıkardığını söyleyeceğim."

Bu istediğim etkiyi yaratmadı. Göğsünden boğazına doğru bir hırıltı daha yükseldi.

Daha da yaklaştı, göğsü benimkine çarptı. "Matti için seninle Nina."

Kaşlarımın kalktığını hissettim.

"Ödümü ," derken sesi suçlayıcı geliyordu.

Bunu gerçekten yüksek sesle itiraf etmesini beklemiyordum. "Ödüm koptu," diye kabul ettim.

"Ne kadar endişeli olduğunuzun kokusunu yarım mil öteden alabiliyordum. Çocukların ne kadar korktuğunu." Henri'nin boğazı düğümlendi. "Oraya varmam daha uzun sürerdi ama Spencer bekliyordu ve seni nerede bulacağımı söyledi." Sesi kısıldı. "Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım."

Benimle bu şekilde konuşmasına vücudumun verdiği tepki....

"Bana acele etmemi ve onları aramamı söyledi," diye itiraf ettim. "Onlara yardım edebilirdi, ama bir şey bir şeydir, sanırım."

Kısmen eğlenmesinden kaynaklanan hafif bir oflama sesi duyuldu. Bizim için korktuğu konusunda haklıymışım. Zavallı Fluff.

"Çocukların başı büyük belada mı?"

"Şu anda onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Kendi hayatlarını ve senin hayatını riske attıkları için başları olması gerektiği kadar büyük belada değil. Bana kalsa on sekiz yaşına kadar cezalı olurlardı," dedi bakarak. "Phoebe ile iletişime geçmem çok uzun sürdü. Çocukları aradığı yerde servisi yoktu ve Pascal'ın ailesinden hiç kimse ortalıkta yoktu, bu yüzden onların eve dönmesini beklemek zorunda kaldım. It..." Başını iki yana salladı, alnı çatlamıştı. "Her şeyi halletmek çok uzun sürdü."

Demek olan buydu. Başımı salladım. "A-g-n-e-s bir şelale aradıklarını söyledi. Buralarda bir tane var mı?"

Başını salladı.

"Hiç kimse bundan bahsetmedi. Uydurduğunu düşünmüştüm."

"Kimse sana bundan bahsetmedi çünkü deneme süresinin bitmesini bekliyoruz," diye açıkladı beni dikkatle izleyerek.

"Oh," diye iç geçirdim. "Tamam mı?"

Henri sesini alçalttı. "Bu gizli bir şelale. Çocuklar bile sadece özel günlerde görürler."

"Neden gizli?"

"Anlamak için görmelisin." Gözleri yoğundu ama sonraki sözleri öyle değildi. "Ziyaret etmek ister misin?"

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. "Hayatımı ne için riske attığımı görmek istiyorum." Bu kaşlarını tekrar çatmasına neden oldu.

"Çok mu erken?" İçimde küçük bir mizah kıvılcımının daha yükseldiğini hissederek yüzümü buruşturdum.

Be

n. "Ne düşünüyorsun?"

İki omzumu da kaldırdım, onu izliyordum.

Başını biraz daha öne eğdi. "Bir dahaki sefere yapman gereken Tehlikeli bir şey olursa, önce bana söyler misin?"

Yutkunma sırası bendeydi, gelecekte onun yerine kiminle çiftleşirsem onu arayacağımı söyleme dürtüsü düşüncelerimde ve kelime dağarcığımda mevcuttu. Sanırım kendimi kaba biri gibi hissettim. Ona neden bu kadar isteksiz davrandığımı hatırlatmak istedim. Beni nasıl öpebileceğini ve bana nasıl iyi davranabileceğini ve sonra sadece....

Bana hiçbir şey için söz vermediğini hatırlat. Bilerek.

Bu incinmiş duygular benim hatamdı ve sadece benim .

Soktu.

Tanıdığım ve değer verdiğim gözlemci bir adam olarak, "Benimle aynı fikirde değilsin," diye söze girdi.

Ondan başka bir yere bakma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, bunu görmezden gelemedim. "Bozmak zorunda kalabileceğim sözler vermek istemiyorum," diye uyardım onu, sanki her santimini ezberlememiş gibi bilekliği çekştirerek.

Uzun bir nefes verdi. "Bana verdiğin sözleri tutmaman için hiçbir neden yok."

Bir adım geri attım ve başımı kaldırdım, baldırlarım daha önce oturduğum basamağa çarptı. "Hayır ve başlamak da istemiyorum." Bu tekrar iç karartıcı bir konuşmaya dönüşmüştü ve her şeyin nasıl olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı. Bu da demek oluyordu ki, kendimi zorlamanın bir anlamı yoktu.

Ben kararımı vermiştim. O da öyle.

"Sanırım içeri geri döneceğim."

O kadar hızlı önüme geçti ki başımı kaldırıp ona baktım. Henri'nin başı eğikti, ciddi yüzü normalden daha sertti. "Bugün beni çok korkuttun-"

"Biliyorum-"

"Dinle." Elimi tuttu ve kendi eliyle parmaklarımı çekti. Sesi yalvarır gibiydi, yüzü beton gibiydi. "Bugün hayatımın en kötü günlerinden biriydi."

Hareket etmeyi bıraktım.

"Döndüğümüzden beri, seni omuzlarında titreyen ve solgun bir çocuk taşırken gördüğümünden beri tek istediğim seni kontrol etmektir ama yapamadım." Dişlerini sıktı. "Çiftlikle birlikte bana miras kalan şeylere hiç içerlemedim ama bugün... Bugün öyleydim Nina."

Bunun benim için anlamı ne kadar büyük olsa da, ki bu çok ama çok büyüktü... bu ondan istediğim son şeydi. Kendini kötü hissetmesini istemedim. "Sorun değil," dedim kısık bir sesle.

"Öyle değil. Seninle birlikte olmalıydım." O uzun parmaklar benimkilerin arasından geçti. "Yaşlılarımız ve çalışanlarımız olmasının nedeni işi dağıtmak. *Seninle olmalıydım.* Günün nasıl geçtiğini haklı çıkaracak hiçbir mazeret yok-"

"Fluff, yok. Meşguldün-"

Gözlerinde ateş yanıyordu. "Saat neredeyse gece on ve ben seni zar zor kontrol ediyorum!"

Bu tam da istediğim şeydi ama kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Elini sıktım. "Onların sana daha çok ihtiyacı vardı," diye ikna etmeye çalıştım.

Nefes verme şekli, o kadar güçlü, o kadar duygusaldı ki gözümü kırptırmama neden oldu. "Yaptılar ama senin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Tüm vücudum sarsıldı. "Henri..."

Başını iki yana salladı. "Ben asla bir şey *istemem*. Kimseden bir şey istemem. Tüm hayatım her şeyle ve herkesle ilgilenmek için hazırlık yapmakla geçti ve ilk kez... ilk kez, etrafımda tanıdığım herkesten daha çok benim olduğunu hissettiğim biri var. İlk defa istediğim bir şeyi buldum." Dudağımın biraz düştüğünü hissettim. Daha da yaklaştı, göğsünü göğsüme bastırdı. "Ve bunun yerine ne alıyorum biliyor musun? Sonunda geri döndüm ve seni lanet *Keegan*'la konuşurken buldum."

"Ne yapıyorsun?" Göğüslerim göğsünün genişliğine bastırırken ona bakarak sordum.

O inanılmaz gözler bir gözümde diğerine kaydı ve ne yapmaya çalıştığını tekrar merak etmem için geçen sürede ellerinden biri çenemi yakalamak için yukarı kalktı. Hızlı bir hareketle başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Basınç tüy kadar hafifti.

Henri Blackrock bir saniye sonra bir santimetre geri çekildi, sonra tekrar yaptı.

Beni öptü.

Yumuşak bir şekilde, dudaklarını dudaklarıma bastırışında o kadar çok his vardı ki ürperdim, son saniyeye kadar ne yapacağımdan emin değildim, o ve koyu pembe ağzı geri çekilirken, parmak uçlarıma kadar çıktım ve topuklarımin üzerinde geri sallanmadan önce onu öptüm. Nefesimi tuttum. Ağzıma bu kadar yakın dururken ona bakıyordum, sadece onun yaptığına değil, benim yaptığıma da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Birbirimizi çok şaşırtmıştık.

Belki kendimiz bile.

Yüzünde bir işaret, bir açıklama, bir şey, herhangi bir şey aradım. "Neydi o?"

Dudakları aralandı ve alttakini yalayışını kaçırmadım, kaşları çatılmış gibi alına doğru çekildi ama çatılmadı.

"Henri?" Sesimi alçaltarak tekrar denedim.

Yanağındaki kas bir o yana bir bu yana çalıştı.

"Fluff. O da neydi öyle?" Kendime kızarak onu karnından dürttüm. Bunu neden yapmıştım? *O* neden yapmıştı? Artık bunu yapmamamız gerekiyordu, lanet olsun. Onu tekrar dürttüm. "Bunu yapamazsın. Bunu konuşmuştuk. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum."
-" Sözümlü kestim ama artık çok geçti.

Onu sevmek istemiyordum. Hislerimin platonik bir yanı yoktu ve bunu aşmam gerekiyordu. Yapmaya çalıştığım şey buydu, merhaba.

Ama gözlerinde yansıyan bir şeyi görebiliyordum.

Ona kaşlarımı kaldırdım. Nefesimi de tuttum. "*Ne?*" Yavaşça sordum, aklımdan neler geçtiğini bilmek istediğimden emin değildim.

Katil Henri gitmişti. Alaycı ve Huysuz Henri de aynı blokta değildi. Bana tepeden bakan Büyük Kurt Henri'ydi.

Ve onun bu versiyonu düşüncesiz değildi. O sadece... *Henri*'ydi. Bir dağ. Bir okyanus. Yapmak istemese bile yapması gerekeni yapan, doğanın kımıldamaz bir gücü.

Ve ben bu fikir üzerinde düşünürken bana uzandı, bir eli kalçamda kıvrıldı ve yumuşak ama çok net bir şekilde yedi kelime söyledi ve beni irkiltti. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum."

Bana tokat da atabilirdi.

Ama daha bitirmemişti. "Benimle evlenmeni istiyorum," dedi Henri.

CHAPTER TWEKTY-FIVE

Kulaklarım beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Öyle olmalıydılar.

Avucunu kalçama dayamış olan deli bana baktı. Başparmağını oradaki kemiğe sürttü, yüzü dümdüzdü. Başını o kadar yaklaştırdı ki, denesem kirpiklerini sayabilirdim. "Evet Henri demen gerekiyordu."

Kullandığı bu ses neydi? Nereden geliyordu? İçinde bilmediğim çekinik denizkızı genleri mi vardı?

I.... "Ne?" Hırladım... ya da ciyakladım, nasıl hissettiğimi bilmediğimi düşünürsek ikisi de olabilir. İki dakika önce tartışırken ve kuma son bir çizgi çekmenin eşiğinde olduğumuzu düşünürken değil.

Şimdi mi? Kum olduğundan bile emin değildim.

"Evet, Henri' aradığım yanıtı," dedi Henri, yüz ifadesi çok ciddi. Onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddi. "Bana sarılmanı da kabul ediyorum."

Başımı daha da geriye eğdim, tüm yüz hatlarını inceledim, az önce ağzından çıkanları düşündüm... ve sonra alnımı o kadar sert ve hızlı şekilde öne doğru düşürdüm ki, neredeyse göğüs kafesinin deri ve kemik katmanlarından sekti. Acıdı.

Ama acı hissedemeyecek kadar şoktaydım. Ve nedense alnım hiçbir yere gitmek istemedi. Olduğu yerde, onun göğsünde kaldı. "Seninle... evlenmemi mi istiyorsun? Az önce bunu mu söyledin?" Vücudunda göğüs kaslarının arasındaki noktaya sordum.

"Neredeyse kelimesi kelimesine," diye onayladı.

"Bu da ne...?" Bir nefes daha çekmeden önce bir nefes daha verdim. Zihnim dönüyordu. "Neden aniden teklif ediyorsun?" Geri çekildim. "Bunu bana neden *şimdi* söylüyorsun?"

Kaşları kendine özgü milimetresiyle yukarı kalktı. "Önce hangi soruya cevap vermemi istiyorsun?" Ses tonundan ve turuncu-kahverengi gözlerindeki parıltıdan alaycı Henri'nin ortaya çıktığı anlaşıyordu.

"Bilmiyorum!"

O kadar yumuşak güldü ki çok hissettim. Başparmakları kalça kemiklerimin üzerinde daireler çiziyordu, derim nasır tutmuştu ve onun dokunuşundan bu kadar zevk almamam gerekiyordu. "Pekâlâ, bunu birkaç kez açıkça belirttin. Seninle evlenecek birine ihtiyacın var ve başka biriyle evlenmene izin vermeyeceğimden emin olabilirsin," diye mırıldandı Henri.

Bırakın bu anın yaşanmasını, böyle bir günü hayal bile edemezdim, edemezdim. Kulaklarım bile ne yapacaklarını bilemediler çünkü çınlamaya başlamışlardı. Hatta bir an için dengemi kaybetmiş bile olabilirim. Belki de az önce tanık oldukları şey karşısında biraz daha fazla şoka girmişlerdi. Alnım tekrar göğüs kaslarının arasındaki o noktaya gitti. "Sen... *benimle*... evlenmek istiyor musun?" Göğsüne sordum, bu konuşmayı onun yüzüyle yapabileceğime güvenmiyordum. "Neden? Neden şimdi?"

Hiçbir şey için acele *etmemem* gerektiğini zaten konuşmuştuk. Bir şeyleri çözmeye başlamak için üç ayımın dolmasını beklemem gerektiğini. *O da* bunu önermişti. Hem *de şiddetle*, lanet olsun. Ve üç aya yaklaştık ama henüz orada değildik.

Başımın arkasına sıcak, katı bir baskı uyguladı ve ürperdim ama bu sefer onun kokusundan, yaydığı his ve güçten ürperdim. Bir yanım bana neden hayatının geri kalanında kendini bana bağlamayı teklif ettiğine dair bir ya da iki neden söylemesini bekliyordu. Çünkü cesur ya da sadık olduğumu düşünüyordu ya da... güzel bir şey.

Ama bunun yerine Henri'nin parmağı çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak "Neden istemeyeyim ki?" dedi.

Dizlerimin bükülmemesinin tek nedeni gururumdu.

Birkaç saniye önce çenemin altındaki deriye dokunan aynı el omzuma gitti ve o beden parçasını da avuçladı. "Bu bir 'evet' mi?"

"Bu konuyu daha önce her açtığımda beni başından savdın," diye hatırlattım ona, beni bindirdiği hız trenini -adil olmak gerekirse çocuk hız treni- düşünerek. "Ve *şimdi* benden seninle çiftleşmemi mi istiyorsun? Ben... Ben senin ailenin kim olduğunu bile bilmiyorum! Ya da nerede olduklarını!"

Ya da ailenizle ilgili herhangi bir şey. Gerçekten, her biriniz bu konuda konuşmaktan çok çekiniyorsunuz. Bir keresinde birinin yasını tuttuğunu söylemiştin ama kim olduğunu bilmiyorum. Seni kimin büyüttüğünü ya da Matti'nin babasının ve diğer herkesin nasıl olup da seni tüm bunlarla tek başına başa çıkman için burada bıraktığını bile bilmiyorum."

Burada bulunduğum süre boyunca zaman zaman aklıma takılan bir şeydi bu. Nasıl olup da arkalarına bile bakmadan onu bu büyük yükte baş başa bırakabildiklerini. Matti'nin içini dışını ve kalbimde, Henri'yi öylece terk etmeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ama bu, en iyi arkadaşımın telefonda yapabileceğimiz bir konuşma gibi gelmiyordu.

Sorularımın ya da belirttiklerimin hiçbirisi Henri'yi biraz bile korkutmadı. "Kardeşim ve karısı öldüğünde yas tuttum. İkisi de benden çok daha büyüktü. Beni onlar büyüttü. Matti'nin babası onların oğluydu ve her açıdan benim ağabeyim sayılırdı ama gideceğini hep biliyorduk. Bu topraklar onu, kardeşimi ve beni çağırdığı gibi çağırmiyordu. Yeterince büyüdüğümde beni de kendisiyle gitmeye davet etti," diye açıkladı nazikçe. "Matti'ye kuzenim derdik çünkü yaşça babasıyla benim aramda olduğundan daha yakındık ve bu terimi açıklamak daha kolaydı."

Üzgün olduğumu söyleyemedim, onlar hakkında soru sormadan ya da aslında Matti'nin kuzeni olmadığı gerçeğinden bahsedemeden yoluna devam etti.

"Yaşlıların tüm amacı, ailedekilerin çiftliği yönetmelerine yardımcı olmaları olmalıydı. Babamın soyundan gelen her neslin giderek daha az çocuğu oldu. Ben doğana kadar kardeşim tek çocuktu ve Matti'nin babası da tek çocuktu. Ağabeyim büyüklerin yardımıyla her şeyi hallederken işler yolundaydı. Ben New Mexico'ya okula gittiğimde de işleri onlar halletmişti. Herkes sonsuza kadar gitmeyeceğimi biliyordu.

"Geri döndüğümde bu kadar çok şeyi üstlenmek benim kararımdı. Matti babasının oğlu ve burada kalması için onu suçluluk duygusuna sürüklemem mümkün değildi," diye itiraf etti. "İşi devretmekte ya da yardım istemekte zorlanıyorum. İşlerin kontrolden çıkması benim hatam ama şimdiye kadar kendime daha fazla zaman ayırmak için bir nedenim olmamıştı," diye açıklamaya devam etti Henri.

Göz kırptım.

Ve ağzından çıkan her şey yetmiyormuş gibi, bana bir sır daha verdi.

"Annem bir zamanlar Fenrir olarak bilinirdi."

Fenrir? Fenrir mi? *İskandinav canavar kurdu mu?* Belki de ailesi hakkında konuşmaması boşuna değildi. Tüm bunlara başka bir zaman dönebiliriz.

"Babam orijinal Amarok'tur - Büyük Kurt, cücelerin sonunda ona verdiği isim gibi. Buradaki herkesle bu şekilde akrabayım. Tüm Amaroklar onun soyundan geliyor ama ben doğrudan onun etinden ve kanındanım," diye açıkladı gözünü bile kırpmadan. "O burada yaşamıyor, annem de öyle. Birkaç yılda bir uğrarlardı, zaman onlar için farklı bir şey ifade ediyor."

Dudaklarım hayretle aralandı. "Birlikteler mi?"

"Hayır. Bence onların ilişkisi anlamaya başlamak istemediğim bir anlaşma. Birlikte sahip oldukları ilk çocuk ben değilim ama aradan yüzyıllar geçti. Beni ağabeyim büyüttü, onu da ağabeyi büyüttü. Hiçbirimiz aynı anneyi paylaşmadık."

Tam da DNA ailemin akıllarını kaçırdıklarını düşünürken....

"Bana babamızın toprağa bakabilmeleri için oğulları ve kızları olduğu söylendi. Geçmişte, her otuz ila elli yılda bir, bir bebek ortaya çıkar ve son çocuğu onu büyütürmüş. Burayı bulduğundan beri bu döngü böyle. Ama neredeyse on yıldır onu ne gördüm ne haber aldım. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Ben onun son çocuğu olabilirim ya da birkaç yıl içinde, bizim büyütmemizi istediği bir bebekle ortaya çıkabilir."

Biz.

Henri öne doğru eğildi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Kaşlarımı çattım. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olmam gerekiyordu. Birbirimiz hakkında varsayımlarda bulunmayı bırakmalıyız."

"Bu çok aptalca. Umurumda olmayacağını biliyorsun." Omuzlarımı düşürdüm, kırılğanlığım göğüs kafesimi deldi. Gelecekte onunla birlikte bir çocuk büyütmem için şimdiden imza atmasını eleştirmek istiyordum ama aslında konuşmak istediğim çok daha önemli şeyler vardı. Onunla her şeyi yapardım ve ikimizin de bunun farkında olduğundan oldukça emindim. Bir çocuk da olabilirdi. "Peki ya Franklin'in söyledikleri? DNA babam insanları öldürebilir. Kim olduğunu tahmin etmemiz bir şeydi, ama tam olarak kim olduğunu bilmek tamamen farklı bir şey. Beni istemediklerini bilmek."

"Biyolojik kimliğinin kim olduğu umurumda bile değil," diye nazıkçe karşı çıktı. "Ve asla da umursamayacağım."

Sözleri keskin bir nefes almamı sağladı.

"Sen iyi bir insansın," diye devam etti Henri. "Ve seni her ikisi için de yeterince istiyorum. Hepsi için."

Aşk Tanrısı beni kalbimden vurmuş olabilirdi. "Ama şimdiye kadar böyle davranmadın," diye hatırlattım ona, titreyerek söylememek için kendimi zor tutarak.

"Nina." Boğazından bir ses çıkardı ve başparmaklarından biri tenimin üzerinde görmezden gelmek için gerçekten çok uğraşmam gereken bir daire daha çizdi. "Üç aylık süreyi beklememiz gerekiyor."

Bütün bu saçmalıklar bunun için miydi? Üç ay mı?

"Kendimi hiçbir kuralımızın üzerinde görmüyorum. Beklemem gerekiyordu. Yerleşmek için zamanı hak ettin," diye açıklamaya çalıştı. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum-"

Alaycılığım pek de sessiz değildi. "Bunun beni şaşırtmaması gerektiğini düşünüyorsan, aynı kitabı okumamışsınız demektir Fluff."

Henri kalçamı biraz daha okşadı, tüm yüz hatları niyetle büzülmüştü. "Sen benden hoşlandın, ben de senden hoşlandım ve bunu söyleyebilirim...."

"Neyi anlatayım?" Yavaşça sordum.

"Orada daha fazlası vardı. Çekicilikten daha fazlası. Yüzeysel duygulardan daha fazlası." Gözleri yüzümde gezindi. "Bunu bildiğini *sanıyordum*."

Sesim biraz düz çıkıyordu. "Nasıl yapabilirdim ki?"

"Çiftlikteki herkesi öptüğümü mü sanıyorsun?" diye sordu. "Tüm arkadaşlarıma siktir olup gitmelerini ve herhangi biri için başka birini koklamalarını söylediğimi mi sanıyorsun?"

Arkadaşlarına siktirip gitmelerini mi söylemiş? Hangi arkadaşlarına?

"Yıllar boyunca buraya gelip üç ayını doldurmadan ayrılan kaç kişi olduğunu anlamalısınız. Başlangıçta senin de kalmanı beklemiyordum. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum, lanet olsun." Kaşları alnına düştü. "Neden sana çıkmaya başlamak için beklemeni söylediğimi sanıyorsun?"

Tükürdüm. "Yani... hüsnükuruntu...." *Kıskanmış* mıydı?

Kendi çıkarı için flört çabalarımı sabote etmeye mi çalışıyordu?

Arkama yaslandım ve ona baktım, bu işbirlikçi MFer tarafından tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

Ağzının bir tarafı hafifçe kıvrıldı, beni kendisine doğru tutarken başparmağı daire çizmeye devam etti. "Spencer'la dalga geçtiğin andan itibaren başımın belada olduğunu biliyordum."

Gözlerimi ihtiyatla kısıtım. "Devam et."

Ağız biraz daha kıvrıldı. "Sonra üzgün olduğunu söyleyebilmek için onu ziyaret etmemizi istedin ve hepsi bu kadar." Nefes verdi. "Senden hoşlanmak yeterli olabilirdi ama... kendin olmak zorundaydın."

Burnumdan çıkan ses, dudaklarını kaplayan gülümseme kadar beklenmedikti ve sanırım bir saniyeliğine tekrar sersemlemiş olabilirim. "Bunu bana az kalsın öleceğim için mi söylüyorsun?"

Hırıltının boğazından yukarı süzülüşü tüylerimi diken diken etti. "*Hatırlatma bana.*"

Kaşlarımı kaldırdım ve tekrar hırladı.

"Evet, üç ayın dolmasını beklemeye çalışıyordum. İki hafta kaldı. Ne yapacaklar? Beni kapı dışarı mı edecekler?" Kıs kıs gülmeye cüret etti.

Tam onu çözdüğümü düşündüğüm anda, böyle bir şeyi itiraf ediyordu. Onu tekrar dürttüm. "Ama yine de konuyu her açtığımda bir şey söylememişim gibi davrandın."

Neredeyse pişman görünüyordu. "Beni biraz rahat bırak. Düzenli olarak evlenme teklifi almıyorum."

Vücudum Funny Henri'ye hazır değildi. Kollarımdaki deri karıncalandı. "Kime siktirip gitmesini söyledin? Mutfağa gelen o adamlara mı?" Ona sordum.

Avuç içi yukarı kaydı ve gömleğimin altından belime dolandı. "Evet." Ses tonu da bu konuda kötü hissettiğini göstermiyordu.

"Gerçekten mi?"

"İçeri girdiğim anda çıkıp gitmeleri gerekirdi. Randall onlara anlatmaya çalıştı. Kimsenin hoşuna gitmeyecek bir şey yapmama bir dakika kalmıştı."

Belki bazı insanlar sahiplenici insanlardan etkilenmemeniz gerektiğini düşünüyordu ama ben onlardan biri değildim. Bu benim ruhumu besledi. Ruhumu besledi. Eğer parlayabilseydim, parlardım.

Başımı ona doğru salladım ve kendime engel olamadığım için biraz gülümsedim. Ayrıca, yüzünü bana sürerek bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum!

Henri aramızdaki mesafeyi daha da kapattı, ağız benimkinin üzerinde geziniyordu. "Çiftliğin her bir üyesi için hayatımı ortaya koyabilirim ama bunu unutmanın eşiğindeydim. Daha sonra çoğuyla konuştum ve her şeyi açıklığa kavuşturdum. Senden bir şey saklamaya çalıştığım tek kişi sendin Cricket ve gerçek şu ki, bu işin içinden çıkamam.

Tek bir randevuya bile çıkmıyorsun," dedi bana kasvetli bir şekilde. "Cazibe önemlidir ama saygı, sadakat... güç... bunlar benim halkım için en önemli özelliklerdir. Eğer şanslıysak, hayatımızda hiç konuşmadan hislerimizin bizi çektiği birkaç kişiyle tanışabiliriz. Ama bundan sonrası en önemli şeydir."

Bu, kendisinden önceki her kurt adamın biriyle çiftleşmenin nasıl işlediğini açıklamasına çok benziyordu. Temel olarak, biyoloji bu konuda küçük bir söz sahibiydi: elmayı portakala tercih etmeniz gibi, hoşlandığınız birini diğerinden daha çok kokladınız. Arada bir de en sevdiğiniz meyve olan çilekle karşılaşabilirdiniz. Tat tomurcuklarınızı ve koku alma duyurunuzu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde aydınlatan.

Sonra bir insanı tanımak zorundaydınız ve aşık olduğunuz şey buydu. Bu bir çeşit filtreleme süreciydi. Biyolojinin yardım ettiği bir eleme süreci.

Ve biyolojimin her şeye ve herkese tercih ettiği kişi, sıcak elleriyle belimi avuçladı. "Senden hoşlandığımı gayet iyi biliyorsun. İyiden de öte." Gözleri benimkileri aradı. "Nina... eşim gibi kokuyorsun. Sen de öyle hisset...."

"Ve?" Sesim titreyerek, yüksek ve telli bir şekilde sordum.

Henri'nin kaşları beni tekrar öpmek için eğilmeden önce çatıldı, ama bu sefer sıcak bir ağzın sert bir baskısından daha fazlasıydı. Dudakları benimkileri yakaladı, onları da ayırdı ve dili, aşına olduğum bir kolaylık ve incelikle ağzıma girdi. Dili sanki eski arkadaşlarmış gibi kayıyor ve benimkiyle buluşuyordu ve bedenim aksini iddia etmeye çalışmıyordu. Geri çekildiğinde, tekrar içeri girip aynı şeyi yapmadan önce sadece bir saniye dayanabildi. Sonra bir daha, ardından bir tane daha, nefesi dudaklarımın üzerinde dolaşmadan önce alabileceğim bir milyon tane daha. Geri çekildiğinde yutkundu ve o inanılmaz gözleriyle beni delip geçti. "Senin hakkında daha çok şey öğrendikçe senden daha çok hoşlanıyorum ve bunu söyleyebileceğim çok fazla insan yok."

Yüzündeki her çizgiyi izlerken dudaklarım aralandı.

O da devam etti. "Hiç kimse beni senin kadar mutlu etmedi ve başka birinin boş zamanlarını seninle geçirmesi, senin kahkahalarını duyması fikri... Bunu yapamam. Bu benim için dayanılmaz bir şey."

Birinin kelimelerle arası iyiydi ve aniden, sessiz olmamasına rağmen sürekli böyle şeyler söylemediği için minnettar oldum, çünkü bu Henri'den büyük bölümler halinde kurtulabileceğimi sanmıyordum.

"Hmm," beynimin cevap olarak bulabildiği tek şeydi.

Kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Bugün seninle böyle bir konuşma yapmayı beklemiyordum Fluff," diye nefes aldım. "Çocukluk aşkının seni öpmesi, sonra seninle evleneceğini söylemesi, seninle öpüşmesi ve sonunda onu mutlu ettiğini itiraf etmesi her gün olan bir şey değil. İşliyorum."

Bu yanıtı pek hoşlandığını sanmıyorum.

Bende bir sorun olmalıydı ama yapmak üzere olduğum şeyi kendime borçlu olduğumu hissettim.

Vücudumdaki tüm içgüdülere ters düşse bile.

"Muhtemelen bunu düşünmeliyim," dedim ona. "Son birkaç haftayı hayatıma devam etmem gerektiğini düşünerek geçirdim."

Geri çekildi. "Benimle çiftleşip çiftleşmeyeceğini mi düşüneceksin?" Henri yavaşça sordu, ses tonunda ve gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Evet." Başımı salladım.

"ne var ki?"

Onunla dalga geçme dürtüsü içimde o kadar güçlü bir şekilde işliyordu ki, onunla ciddi bir konuşma yapmayı deneyemezdim bile, hele ki onun sadece periferimde olduğu bir geleceği düşünmemi sağladıktan sonra. Bu yüzden ona göz kırptım ve "Gelecekteki çocuklarımla yeşil gözlü mü yoksa mavi gözlü mü olacağına karar vermeye çalışıyordum" dedim.

Göğsünden gelen hırıltı hayatımın sonuna kadar kulaklarımdan gitmeyecekti. Belki de bunu zil sesim yapardım.

Onunla uğraşmaya devam ederken bile yüz hatlarımı korumak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. "Bu göz renkleriyle benim rengim... Çocuklarımla sevimli olmasını istiyorum." Kaşlarımı ve omuzlarımı aynı anda kaldırdım. "Seçeneklerim var, Fluff."

Henri'nin hırıltısı, gözleri benimkileri ararken kesildi. *Neredeyse* eğleniyor gibiydi. "Bu cümleyi bile düzgün bir suratla bitiremiyorsun, seni küçük velet."

Yapamadım. Gerçekten yapamadım. Zaten gülmekten kırılıyordum. Gözlerimi sildim ve iç çektim. "Bak, iki ay önce olsa, bu işe gözümü kırpmadan girerdim" -ikimizin arasında bir ileri bir geri işaret ettim-. Burada kalmak ve bu işi yürütmek için herhangi biriyle evlenmeye hazırdım."

Bu yorum üzerine burun delikleri alevlendi ama ben elimi kaldırdım.

"Şimdiye kadar teklif ettiğim tek erkek sensin," diyerek egosunu yatıştırmaya çalıştım.

Bu yeterli değildi. "Ve birlikte olacağın tek kişi benim," diye hırlamaya çalıştı.

Gülümsedim ve omuz silktim. "Muhtemelen, ama senin türünle en iyi ilişkileri gördüm Henri ve hiçbirinde tereddüt yoktu-"

Homurdandı, tartışmaya hazırdı, ama ben de öyleydim.

"Bana öyle geliyor ki şu anda bu kararı kıskandığın için verdin."

"Mutfağa girdiğimizden ve arkadaşım sandığım insanların uzun zamandır kendim için istediğim tek şeyi istediklerini gördüğümünden beri kıskanıyorum," diye kabul etti, özellikle ses tonundaki duyguyla beni yine şaşırttı. "Randall boynuna yaklaşmaya çalıştığından beri kıskanıyorum."

Bu daha sonrası için saklayabileceğim bir ifadeydi ama odaklanmam gerekiyordu. "Ama belki de bu konu hakkında biraz daha düşünmen gerekiyordur."

"Cırcır böceği," diye homurdandı, öyle derinden homurdandı ki göğsümde hissettim.

"Fluffy, dinle. Herhangi bir şeye atlamam için çok fazla geçmişimiz var. Kuzenin hayatımdaki en önemli insanlardan biri."

"Ve şimdi ben," diye sözümü kesti, o kaslı kollarını etrafıma sarıp beni topladı. Gözlerimi dikip ona baktım. "İkimiz de aramızda ne olduğunu biliyoruz ve bilmiyormuşuz gibi davranarak birbirimizi aşağılamayacağız. Yapılması gereken bir seçim var, evet, ama var mı? Yüzünü gördüğümde ilk düşündüğüm şey çok güzel olduğundu. Tüm dünyada en sevdiğim şey gibi kokuyorsun. Sesin beni gülümsetiyor."

"Kurt bildiğini bilir ve ben de buraya geldiğinden beri sana bakmaktan... seni aramaktan... kendimi alamıyorum. Matti her zaman hayatındaki en önemli insanlardan biri olacak, tıpkı benim için olduğu gibi, ama ikimizin sahip olacağı şey bunun da ötesinde olacak."

Buraya geldiğimden beri çok hızlı ve sert atmaya başlayan kalbimde bir sorun olabileceğini daha sonra düşünmek zorunda kalacaktım.

Ve Henri ona hiç merhamet etmedi. "Bir eş, bugünün ve geleceğin temelidir. Ben kararımı verdim, sen de benden önce verdin. *Bu gerçekleşecek.* Bir an için senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalıştığım için bana bok atacak biri değilsin." "Lens kullanmaları gerekmediği sürece gelecekte senin için yeşil ya da mavi gözlü bebekler olmayacak." diye fısıldarken yüzünü eğdi.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama başını salladı. "Dieter ve Keegan'ı gayet iyi seviyordun ama beni sevdiğin kadar değil," dedi yavaşça ve dikkatle. "Korktuğunda bana geliyorsun çünkü seni koruyacağımı biliyorsun. Endişelendiğinde bana geliyorsun çünkü senin için orada olacağımı biliyorsun. *Bana* güveniyorsun. *Beni* seviyorsun. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun."

Gözlerimi kısarak ona baktım, kalbim hâlâ gürültüsünü sürdürüyordu.

Henri de işimi bitirmeye karar verdi. "Ve ikisi de benim kadar komik değil."

Neden benimle o alçak, hışırtılı sesle, otoriter ve mükemmel bir şekilde konuşuyordu?

ve bana ne oluyordu? Terliyor muydum? Nefes almaya mı başlamıştım?

İçimdeki sinir bozucu küçük bir parça onunla sırf tartışmak için tartışmak istiyordu, çünkü o kimdi ki bana Yeşil Göz'ü ve Dieter her kimse onu ne kadar sevdiğimi söyleyecekti?

Ama gerçeği biliyordum. O haklıydı.

Fiziksel olarak, Henri ıslak bir rüyaydı. Kişilik olarak da ıslak bir rüyaydı. He-Man, Beyaz Atlı Prens ve erkekler arasında bir tanrıydı, hepsi de dünyamı yaratan otoriter, ciddi bir pakette toplanmıştı. Ve onun yarısı kadar çekici bulduğum biriyle hiç tanışmamıştım.

Bir eşin nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildim ama en çok dikkat edilmesi gerektiğini düşündüğüm kutuları işaretledi.

işaretledi, tamam.

Buraya geldiğimden beri sorunum buydu.

Başından beri ondan etkilenmişim ve bu daha da kötüleşti.

Ona baktım, zavallı küçük kalbim hâlâ korku, heyecan ve biraz da kafa karışıklığıyla çarpıyordu. Bir yanım "*Bu çok yakında*" ve "*Bu gerçek olamayacak kadar iyi, fikrini değiştirecek*" diyordu.

Ama öyle hissettirmedi. Çok hızlı hissettirmiyordu. Ve bu tam olarak istediğim şey değil miydi?

Karnını dürttüm. "Sanırım...."

"Ne?"

Onu tekrar dürttüm. "Bir şeyler söyleyebilirdin, biliyorsun. Benden kaçmak için eve her geç gelişinde duygularım inciniyordu."

Kaşlarını çattı, bozuldu.

"Bu, fuarda bir parçası olduğumu bilmediğim bir çocuk oldu. Seninle ne kadar ilgilendiğimi yüzüne karşı defalarca *söyledim*."

Çenesi sıkıştı. "Bana buraya geldikten sonra kaç yeni üyeyle beş dakikadan fazla vakit geçirdiğimi sorun."

Şakacı Henri geri dönmüştü ve ben de gözlerimi ona diktim. Eğer isterse oynayabilirdik. "Onlarla tanışmak dışında kaç yeni topluluk üyesiyle vakit geçirdin Fluff?"

"Sıfır. Yaşlılar hepsini kabul etmek ve onlarla başa çıkmakla ilgileniyor. Ben sadece topluluğumuzu tehlikeye atacak bir şey yaparlarsa ne olacağını açıklamak için buradayım," dedi ve yüz hatları yumuşadı. "Duygularınızı incittiğim için özür dilerim. Her gece onları kokladım ve yatağa bir pislik gibi girdim ama kurallara uymaya çalışıyordum, lanet olsun." Henri başını eğdi. "Bir yere gitmeni istemiyorum. Kalmanı istiyorum. Burnun daha iyi olsaydı, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan küçük yedek planından bahsederken ne hissettiğimi anlardın."

Tekrar homurdandım. "İşte bu yüzden kelimelerimi kullanıyorum, çünkü insanlar gerçekten yüksek sesle söylemedikçe ne istediklerini anlayamamaya alışkınım, lanet olsun. Tek yapman gereken, 'Nina, evet, üç ay bekleyelim,' demekti. Bum. Bitti."

"Nina, evet, üç ayının dolmasını bekleyelim," diye tekrarladı beni tutan adam.

Hayal kırıklığı içinde boğazımdan hırladım ve o da kıkırdadı.

Henri'nin avuçları kalçalarımı kavradı. "Bugün seni görmeye gelmemin bu kadar uzun sürmesinden yüzüme karşı şikâyet etmeyeceğini biliyorum ama çocukları sonra önce bazı şeyleri halletmem gerekiyordu." Durakladı. "Bana ne gibi şeyler olduğunu soracak mısın?"

Henri'yle dalga geçmek benim sonum olacaktı. Gözlerimi kırptım. "Ne gibi şeyler?" "Yaşlılarla işleri nasıl yapacağımızı konuşmam gerekiyordu. Şu andan itibaren farklı. Eşim benim için ikinci planda olmayacak, ailem de öyle. Hayatımın geri kalanını devredilebilecek işler yaparak geçirmeyeceğim."

Beklediğim cevap bu değildi. Göğsümde bir şey parladı ve "Ne dediler?" diye fısıldadım.

"Çoğu mutlu değildi." Bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Ama Franklin destekleyiciydi." Sırıttı. "Çok destekleyici."

"Sonra ne oldu?"

"Üç saat ve birkaç tehditten sonra bir anlaşmaya vardık. Saat sekizde telefonumu kapatacağım ve sadece çiftlik için bir cep telefonu alacağız."

kullanıyoruz. Hepimiz sırayla kullanıyoruz, biri bir günlüğüne alıyor ve ertesi sabah bir sonraki kişiye devrediyor" diye açıkladı.

"Bu iyi bir plan."

Çenesini indirdi. "İlerledikçe daha fazla değişiklik yapacağız, eğer gerekirse." Gerekirse demek istedi ve ben gözümü kıptım.

Başımı arkaya eğerek gömleğini ellerimle kavradım ve yüz hatlarını inceledim - geniş kaş kemikleri, geniş elmacık kemikleri, onu bu kadar yakışıklı yapan tüm o çarpıcı özellikler.

Ve burada bana onun olduğumu söylüyordu.

Gömleğini parmaklarımla sıkıca kavradım. "Sana evet demek istiyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Ama önce Duncan'la konuşmam gerekiyor ve ... bence bu konuda uyumalısın -ne?"

Kabul ettiği tek şey "Duncan'la konuş" oldu. Kalçamı sıktı, sözleri kısık ve boğuktu. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

Başımı daha önce hiç sallamadığım kadar hızlı salladım, konuşmamızın bitmediğini çok iyi biliyordum ama....

Bazen tek yönlü bir zihnim oluyordu, özellikle de bu zihin bir müzedeki epik bir heykel gibi şekillenmiş ve hayatımın geri kalanında her gün bakmak isteyeceğimi düşündüğüm diğer tek yüze sahip olduğunda.

Henri bazı şeylerin peşini bırakmaya niyetim olmadığını anlamış ve bu durumda dikkatimi dağıtmaya karar vermiş olmalıydı çünkü ağzımı almak için bir saniye bile kaybetmedi. Sıcak, yumuşak dudaklar benimkilerin üzerine kapandı. Tekrar ürperdim, onunla aynı anda ağzımı biraz açtım, dili benimkiyle yarı yolda buluştu, sanki dakikalar yerine onlarca yıl sonra yeniden bir araya gelen uzun zamandır kayıp aşıklar gibiydiler.

Tadı da kokusu ve hissi kadar güzeldi, orası kesin.

Henri Blackrock beni daha sert öptü, dili biraz daha derine gitti ve benimki geride kalmak istemedi. Ellerim o geniş omuzlara uzandı ve onun gövdesine doğru eğildim. Öpüşme derinleşti, dili hiç tereddüt etmeden benimkini okşadı, elleri gömleğimin üzerinden kaburgalarımı ve belimi buldu.

Geri çekildi, derin bir nefes verdi, bakışları benimkileri yakıyordu.

"Biraz daha mı?" Ona sordum, zaten normalden daha sert nefes alıyordum.

Açık renk gözleri parlıyordu. "Sormana gerek yok," diye mırıldandı. "Ne zaman istersen öp beni."

O böyle söyleyince.

Yapmam gerekeni yaptım ve kelimenin tam anlamıyla önümün her santimini onunkine bastırarak kendimi ona yapıştırdım. Alt bacağımı bile doladım ve Henri beni bırakmadı. O yetenekli eller yanlarımdan aşağı kayd, popomu kavradı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve ayak bileklerimi arkasına kilitledim.

Henri de boş durmuyordu. Hareket etmeye başladık.

Birbiri ardına attığı adımlar bizi karavanımın önüne kadar götürdü ve mandalla oynadığını, beni içeri taşımadan önce kapıyı açtığını duydum, ağzı benimkinden hiç ayrılmıyordu, dili benimkine değiyordu, sanki karavanımın içini işaretlercesine beni öpüyordu, karavanımın kendisine ait olduğunu iddia ediyordu.

O inerken popomdaki eller esnedi ve beni daha yukarı kaldırdı, kasıklarım onunkilerin üzerinde sürükleniyordu.

Ona sımsıkı sarıldığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Henri hayal edebileceğim kadar çok şey taşıyordu. Pantolonundaki genişlik çok açıktı.

Birlikte inledik ve elimde olmadan kalçalarımı yukarı kaldırıp onun *tam orada* olan kısmına sürtmeye başladım. Elleri ve kolları bana yardım ederken nefesinin altından küfür gibi bir şey söyledi ve pantolonumuzun üzerinden merkezimi onunkine sürttü. Nefesimi tutmaya çalışarak geri çekildim ama bana sadece bir saniye verdi, sonra diliyle, dudaklarıyla ve yapışkan elleriyle derin bir öpücük daha istedi.

"Her şey yolunda mı?" diye nefes aldı, ayrıldığımızda elleri kalçalarımaya kayd, beni kaldırdı, ereksiyonuna doğru biraz daha sürttü, kendini kontrol edemiyormuş gibi iki kez yukarı ve aşağı.

Onu hevesle becerdim, çünkü ben de beceremiyordum.

"Lütfen," diye cevap verdim, kollarımı boynuna doladım ve o bunu yapmaya devam ederken elimden geldiğince ona yardım ettim.

Klitorisime mükemmel bir şekilde sürtünürken boğazımdan iniltili bir inilti koptu. Göğsü göğüslerime karşı bir duvar gibiydi, kasları gömleğimin ve sütyenimin içinden meme uçlarımla alay ediyordu. Onu daha da sert öptüm, ağzına daha fazla inerken gömleğinin arkasından bir avuç tuttum.

Kalçalarımı çalıştırdım, sert aletin uzunluğuna karşı daha sıkı bastırdım. Gücü etkileyici olmanın ötesindeydi. Hayatımın sonuna kadar ona tutunmak istiyordum. Tişörtünü çıkarıp her gün bakmamak için kendimi zor tuttuğum o vücuda doymam gerekiyordu. Her şeye dokun....

Kulağıma doğru inledi. "Üzgünken güzel kokuyorsun, ama ıslakken? Siktir, Nina." Henri kulak mememi dişlerinin arasında emdi ve neredeyse anda orgazm oluyordum. "Yüzümü bacaklarının arasına sürtmek istiyorum."

İşte oldu.

Hayatımın en kolay orgazmıydı. Orgazmım boyunca ona karşı sallanırken kalçalarım belinin etrafında esniyor ve titriyordu. Nefes nefese kaldım. Titredim. Ve Henri orgazm boyunca beni daha sıkı tuttu, ön kolu beni popomdan tutuyordu, diğer kolu sırtımda bir açıyla duruyordu, göğüslerimiz birbirine çarpıyordu.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu, dudaklarını boynumda gezdirirken.

Neredeyse hülyalı bir şekilde başımı salladım, kaslarım hâlâ esniyor ve spazm geçiriyordu. "Çok iyi." Kollarında biraz yükseldim, ereksiyonu aramızda uzun ve sertti. "Çok iyi," diye tekrarladım, gülümseyerek başının arkasını avuçladım. "Sen hala.... Beni yere bırakmak ister misin? Sana yardım edeyim mi?"

Dudakları boynuma değdi ve titrete bir nefes aldığını hissettim. Titrediğini hissettim. Öfkeyle attığı kahkaha titrekti. "Hayatımda daha fazla bir şey istediğimi sanmıyorum...." Beni kulağımın altından öptü, sonra onun hemen altında dudaklarının sevdiği başka bir nokta buldu ve ona daha fazla alan açmak için boynumu eğdim. Ağzını üzerimde tutması için ona para verirdim.

"Ama?"

Dudakları boynumda biraz daha gezinirken kolları sıkılaştı. "Ama iki arabanın geldiğini duyuyorum. Çok ama çok sessiz olmalıyız."

Ben inledim, o da boğuk ve acı dolu bir kahkaha attı.

"Biliyorum," diye homurdandı. "Güven bana, biliyorum, ama küçük dudaklarının açıldığını görmeyi ne kadar istesem de-"

"Hangileri?" Onun etrafımda gerildiğini hissederek alay ettim.

Hırıltısı kulaklarımdan kaçtı ve doğrudan klitorisime yöneldi. "Ne , Nina?"

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım.

Telefonumun çalma sesi ilk kez ikimizin de donup kalmasına ve etrafımıza bakmamıza neden oldu. Onu içeri taşıdığımı, tuttuğumu ya da herhangi bir şey yaptığımı bile hatırlamıyordum ama ekran karavan kapısının hemen yanındaki tezgahın üzerinde parlıyordu. Henri beni yere bırakmak yerine yanıma kadar taşıdı ve bana uzattı. Ekranda Ema'nın adı görünüyordu. Duncan ve Agnes ile ayrılmadan önce ona numaramı vermiştim.

Cevap vermeden ve hoparlör simgesine basmadan önce "Çocuklar onunla birlikte," diye açıkladım. "Merhaba, Ema. Her şey yolunda mı?"

Genç bir ses "Nina, Duncan eve gitmek istiyor" demeden önce Henri ve benim birbirimize baktığımız bir sessizlik anı oldu.

Agnes'ti. Henri ve ben kaşlarımızı çattık.

"Merhaba Agnes," diye selamladım onu, hâlâ onunla göz teması kuruyordum. "Duncan gelip onu almamı mı istiyor?" Bunu anlamaya çalışarak sordum.

"Hı-hı," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Şu anda. Sanırım korkuyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kısarak ona baktım ve o da başını salladı. Duncan'ın birkaç saat içinde birdenbire bu kadar çok şey söylemeyi öğrendiğinden şüpheliydim, bu da tek bir anlama geliyordu: Gitmek isteyen o değildi. *Ve beni aradı.* Ne gece dadıları, ne Franklin, ne de

Henri. *Ben.*

Muhtemelen sadece Duncan yüzünden, ama bunu bir galibiyet olarak kabul edecektim.

Aynı gün içinde bacağıma dokunmuş, bana sarılmış ve *beni aramıştı.* Artık hayatımı riske atmayı düşünmüyordum ama en sevdiğim tuzlu fıstığı kazanmama yardımcı olacaksa bunun cazibesini anlayabilirdim.

Henri'nin bana örnek olarak gösterdiği gibi ses tonumu mümkün olduğunca nötr tutarak, "Eğer sorun değil," diye onu temin ettim. "Ona orada olacağımı söyle-" Neredeyse beş diyecektim. "-Yirmi dakika mı?"

Henri beni ayağa kaldırdı ve bir eliyle sırtımı ovuşturdu. Ona doğru kıvrılmak istedim. *Ona sarılmak.*

Bunu hayal ederken neredeyse ıslık çalacaktım.

Onu kuru kuru becerdim. İnsanlar hayatın bir dakika içinde değişebileceğini söylerler ve ben şimdi deneyimlerimden bunun doğruluk payından daha fazlası olduğunu biliyordum. Bunun nasıl olduğu komik.

"Eğer sen de gitmek istiyorsan, bizimle gelebilirsin," dedim ona elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Tamam." Bir an daha sessizlik oldu, sonra fısıldadı, "Duncan Bayan Ema'ya eve gitmek istediğini söylemek istemiyor. Onun duygularını incitmek istemediğini söyledi."

Karşımda Henri sırttı, çünkü ikimiz de onun ne yapmaya çalıştığını biliyorduk. "Anlıyorum. Eğer telefonu ona vermek istersen, fikrimi değiştirdiğimi söylerim, tamam mı?"

"Tamam," diye hemen kabul etti. "İşte Bayan Ema."

Ema'ya çocukları almaya geldiğimi belli belirsiz söylemem sadece bir dakika sürdü ama anlaşıldığı kadarıyla o da şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Agnes'in sandığı kadar kurnaz olduğunu sanmıyordum. Yaşlı adam onları almaya gittiğime hiç şaşırmamış gibiydi. Ne de olsa kurt adam işitiyor.

Telefonu daha yeni kapatmıştım ki, başımı kaldırıp üzerimde yükselen iri yarı adama baktım, elleri hâlâ kalçamdaydı ve göğsü benimkini zar zor sıyrıyordu. "Onları almak için benimle gelmek ister misin?"

Kehribar rengi gözleri yüzümde gezindi ve parmakları beni rahatlatmaktan çok erotik hissettiren bir şekilde yoğurdu. "Elbette." Eğilerek, bir santim geri çekilmeden önce üst dudağımı hızlı bir emişle arasına aldı. "Sonrasında buzlu şeker alıp elim sende oynayacak mıyız?"

Ona baktım. Sevgi ve şefkat tüm göğüs boşluğumu dolduruyordu. *Benimle* çiftleşmek istedi. Bu neredeyse mükemmel adam *benimle* evlenmek istedi.

Ona sarılmalı mıydım yoksa ağlamalı mıydım emin değildim. Ya da ikisini de. Ben 1. seçeneği seçtim. Ve 3. seçeneği.

Kollarımı onun kalın gövdesine dolayarak, "Buna bayılırlar, ben de bayılırım," dedim. Gülümsedim. "Ama önce iç çamaşırlarımı değiştireyim, Fluff, sonra da pantolonundaki kütükle ilgili bir şeyler yapmamız gerek."

Bu onun nefesini kesti. "Ne yapıyoruz biz?" diye nefes verdi.

Hmm. İç çamaşırımı birkaç dakika bekleyebilir, diye tahmin ettim. Geri çekilerek avucumu karın kaslarının düz kısmına koydum ve yüzüne baktım. "Senin durumunla ilgili bir şeyler yapacağız. On beş dakikamız var."

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyüdü, boğazı çılgınca titredi....

Ama hayır demiyordu.

"Biz-"

Elimi karnından aşağıya doğru sürükleyerek pantolonunun üst düğmesinin üzerine bıraktım. "Eğer istemiyorsan...."

Bileğimi tuttu. "Söyleyeceğim şey bu değildi," diyerek nefes alıp verişinin kesildiğini belli etti.

"Sadece çok ama çok sessiz olmamız gerekecek." Elim biraz daha aşağı kaydurdım, fermuarına sıkıca bastıran ereksiyonu avuçladım ve o gün yaklaşık yüzüncü kez ürperdim. Çünkü *vay be*. Vay, vay, vay. Gözlerini izlerken parmak uçlarım fermuarının tırnağını buldu ve ben

Henri'nin parmakları hâlâ bileğime sarılıydı. Ama beni durdurmadı ya da elimi onu zar zor tutan çizgili boxer'ın ön açıklığından geçirirken bir kez daha sertçe yutkunurken hareket etmedi. Onu hemen buldum. Sıcak ve kalın, uzun ve istekliydi, onu dışarı çekip sıktıkça sıktım.

Penisine hak ettiği şekilde tapınmak için bir sunak dikmem gerekecekti.

"Lanet olsun," diye soludu Henri, eli kolumdan biraz yukarı kaydı ama bırakmadı.

Daha fazla zamanımız olduğunda iki ele ihtiyaç duyacak bir ereksiyona karşı aşağı yukarı okşarken göğsünün derinliklerinde inledi ve benim sıyrıklarım yoktu. Burada bir diş fırçam olsaydı, planlarım farklı olabilirdi, ama... bunun için daha sonra zamanımız olacaktı.

Olabilir.

"Şu haline bak," diye nefes aldım, elimi onun sert, sıcak uzunluğunun üzerinde gezdirirken. "Bütün bunlarla ne yapacağım ben?" Onunla göz teması kurmak için başımı eğerek sordum.

Henri'nin gözleri, gözlerimle buluşmak ve onu tuttuğum elime bakmak arasında gidip gelirken yanıyordu. "Ne istersen, ne zaman istersen," diye inledi.

Onu aşağı yukarı sarsarken yüzüm acıyacak kadar sert gülümsedim, ereksiyonu her saniye elimde daha da sertleşiyordu. "Şu anda daha fazla zamanımız olmasını ne kadar çok istediğimi anlamıyorsun Henri," diye fısıldadım, hâlâ yumruğumu üzerinde gezdiriyordum. "Şu anda külotumu biraz yana çekip içime girmen için neler vermezdim."

"Siktir, Nina," diye inledi nefesinin altında, nefes alıp verışı düzensizleşiyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Hoşuna gitti mi? Çünkü yüzünü kalçalarının arasına sürtmek isteyen tek kişi sen değilsin. Ben de seninkini ısırmak isteyeceğim, bunu hemen bilmelisin."

Eliyle başımın arkasını kavrayıp yukarı kaldırırken aynı anda kalçaları da kalktı ve ağzını benimkinin üzerine eğdi, ön kolumdaki eli aşağı kayarak benimkini örttü ve her iki parmağımızı da ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi. Daha hızlı, daha sert sıkarak....

Ayak ucuna kadar gidip dudaklarını yakalamadan önce ona "Parmaklarımın her yerine gel," dedim.

Ağzımın içinde homurdanıp inlemeden önce kavrayışımın altında zonkladığını hissettim, kalçaları itiyor, parmaklarımın ve parmak eklemlerimin üzerine ılık boşalıyordu. O kadar çoktu ki, beni de onunla birlikte inletti ve bunu yaparken dilini emdim. Hayatımın en kirli öpüşmesiydi ve *buna bayıldım*.

Henri biraz geri çekildi, nefesi ağırlaşmıştı ama gözleri parlak ve dikkatliydi ve ağzını tekrar benimkinin üzerine eğmesine, bu sefer dilimi emmesine, sanki tüm evrende en sevdiği yermiş ve o andan itibaren görevi beni sonsuza kadar böyle öpmekmiş gibi ağzımı yemesine hazır değildim.

Başımı arkaya yatırmadan önce ona son bir yumuşak, ıslak vuruş yaptım ve ağır çekimde alnıma yumuşak bir öpücük kondurmasını izledim. Ve ancak o zaman sordum, "Yani sana ne istersen yapabileceğimi mi söylüyorsun?"

Gözlerimin içine baktı ve hayal edebileceğim her fanteziyi doğruladı. "Her neyse, ne zaman istersen."

CHAPTER TWEKTY-6IX

Bu dünyada iyi olduğum çok Şey vardı, daha da fazlası ve kabul etmek istediğimden çok daha fazla Şeyde berbattım.

Duygularımı kontrol etmek arada bir yerde kaldı.

Çocukları almak için yürüdüğümüz sırada Henri'yle birbirimize pek bir Şey sylenemiştik. Elimi tutmuş, sonra şaşkınlık ve zevkle bakışlarını yakaladığımda bana gülümsemişti. Bu, onu aşağı yukarı okşadığım aynı eldi. Ama kimin dinlediğini asla bilemeyeceğiniz için, birbirimize yaptıklarımızdan bahsetmek yerine ona Shiloh ve Pascal'a tam olarak ne olduğunu sordum ve o da dişlerini sıkarak bana ailelerinin nasıl tepki verdiğini ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Phoebe hüngür hüngür ağlamış, sonra da Shiloh'ya takip cihazı takacağını söylemişti. şimdiye kadar tanıdığım en kibar dev olan babası da -ki pek çok harika dev tanıdım- gözyaşlarına boğulmuştu. Bu kadar kural ihlali yapabileceğini asla hayal edemeyeceğim sessiz küçük dostum, önümüzdeki en az beş yıl boyunca cezalı olacaktı.

Pascal hakkında öğrendiklerimi özetleyecek olursam: şanslıysa onu on ya da iki yıl boyunca gremeyecektim.

Ailelerine onlar için iyi Şeyler söylemekten bahsettiğimde Henri başını salladı ve birkaç ay beklememi istedi. Herkes hayal kırıklığına uğramıştı ve çocuklara öfkeliydi. Anlamıştım. Yaramazlık yapmak bir Şeydi, ama hayatını riske atacak bir Şey yapmak başka bir Şeydi. Bu saçmalığı şimdi kesmezlerse, büyüdüklerinde daha ne kadar ileri götüreceklerdi?

Agnes'in aramasının üzerinden yirmi dakika geçmişti ki çocukları aldık,  yetişkin de mükemmel bir şekilde eşlik ediyorduk

Bunun bizim kararımız olduğunu. Sonra kulüp binasına geri döndük, biraz buzlu şeker aldık ve kovalamaca oynadık. Agnes'in uyku arkadaşları bu gece izinli olduklarını düşündükleri için onu odamda bizimle kalmaya davet ettim ve kabul ettiğinde çok şaşırdım.

Lambayı kapatmadan önce "İyi geceler Nina" diye fısıldaması muhtemelen sonsuza kadar beynime kazınmıştı. Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalmıştım, hem ondan hem de ona Uğur Böceği diyen taparcasına sevdiği adamdan.

Bu da bizi bu ana getirdi.

Bu konuyu Duncan'la konuşmayı biraz daha düşünene kadar ertelemeyi planlamıştım ama biz uyandıktan yarım saat sonra Agnes'in -köpek yavrusu haliyle- odasına gidip bizi yatakta yalnız bırakıp esnemeye başlamasına kadar dayanabildim.

Gerçek şu ki, Henri ile yaptığım konuşmayı ve *belki* de birbirimizle çiftleşmek için nasıl anlaşmış *olabileceğimizi* düşünmeden edemiyordum.

Sadece hayatımın geri kalanıydı.

Ve Duncan'ın.

Ve gelecekteki potansiyel çocuklarımın hayatları.

Henri, muhtemelen, önümüzdeki elli küsur yıl boyunca yanında uyuyup uyanacağım ve bana tüm vücudumu ateşte yanıyormuş gibi hissettiren şeyler söyleyecek olan adamdı.

Henri Blackrock, cücelere göre Büyük Kurt, bana kendi yöntemiyle evlenme teklif etmişti.

Matti ve Sienna'yı arayıp onlara her şeyi anlatmak istemiştım ama yapmadım. Önce kendi başıma çözmem gereken şeyler vardı ve onları ne kadar seversem seveyim, ikisinden de daha çok konuşmam gereken biri varken bunu yapamazdım. Çünkü karar verdiğim her şey onu doğrudan etkileyecekti.

Agnes odadan çıktığında ve sevgili çöreğim onunla bir şey konuşmak istediğimin farkındaymış gibi bana o zeki kırmızı gözlerini çevirdiğinde aklımda olan buydu.

Bunu biraz daha erteleyebilirdim ama ondan bir şeyler saklamakta iyi değildim.

Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Bir şey hakkında ne hissettiğini kulaklarından anlayabilirdim ve bir şey olduğunda anlaması için iç çekmeme bile gerek yoktu.

beni rahatsız ediyordu. Bu kadar iyi tanınmak hayatımın en büyük armağanlarından biriydi.

Yavru köpeğime odaklandım ve onun güzel tüyleri ve mükemmel kafası karşısında gülümsedim. Gözleri ve kuyruğu dışında her geçen gün siyah bir tazıya daha çok benziyordu. "Konuşmamız gerek, Donut."

Gözlerini kırptırdı. *"Evet."*

"Hayatımdaki en önemli kişi olduğumu bildiğini biliyorum ve ne olursa olsun, sen her zaman önce geleceksin."

"Evet. Aşkım."

Gördün mü? Tüm bağlılığımı hak ediyordu. "Dün gece Henri'yle konuştum ve benimle evleneceğini söyledi. Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Burada kalmak için nasıl biriyle evlenmem gerektiğini?" Ona sordum.

"Evet."

Tam da beklediğim gibi. "Ne düşünüyorsun? Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Dün gece seni onun ayağına otururken gördüm." Bundan daha fazlasını da yapmıştı. Duncan dondurmasını bitirdikten sonra yüzünü Fluff'un bacağına kenarına silmişti. Henri bile gözlerime bakmadan önce fark etmişti, yüzünde bir gülümseme vardı ve bundan memnun olmuştu.

"Evet."

Ben de öyle düşünmüştüm. Başının yan tarafını okşadım. Bir ay öncesine göre çok daha büyüktü.

"Eğer burayı seviyorsan, bunu yapmak zorundayım. Biriyle evlenmek zorundayım. Sanırım onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Ama ondan gerçekten hoşlanmıyorsan ve onu etrafında istemiyorsan, bunu söyleyebilirsin." Ciddiydim ama aynı zamanda.

Ne istediğimi biliyordum.

Kuyruğu havada sallandı, *"aşk"* kalbimde titreşti ve ona gülümsedim.

"Biz bir aile olurduk. Eğer istersen bir gün senin baban olabilir. Senin için orada olacağını ve seni koruyacağını biliyorum. Tıpkı benim gibi." Uzandım ve birbiri ardına yumuşak kulaklarına dokundum. "Bunu düşünebilirsin. Belki de onunla daha fazla zaman geçirmen gerekiyordur. Şu anda bir cevaba ihtiyacım yok ama onunla birlikte olmak istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

Duncan'ın yanağı döndü ve bileğimi yaladı. *"Evet."*

Kaşlarımı kaldırdım ve o da tekrarladı.

"Evet."

"Evet, senin sorun değil mi?" Soruyu sordum.

"Evet. Aşkım."

"Ben de seni seviyorum Dunky-Dunk, ama şimdi bir şey söylemene gerek yok.

Onunla tek başınıza ya da birlikte vakit geçirebilirsiniz-"

Bacağımı mıncıkladı ve o kocaman, yuvarlak gözleriyle bana baktı. "*Hayır. Evet.*"

"Ya da değil." Biraz güldüm ve onu tekrar okşadım. "Bunu düşünmek istemediğine emin misin?"

"Evet."

İki yaşındaki bir köpek yavrusuyla gelecek hakkında konuşuyordum. Bu kısmı unutmama izin veremezdim. Öte yandan, Duncan'ın zamanla Henri'ye güvenemeyeceğini ve onu sevemeyeceğini düşünmem için hiçbir neden yoktu. Henri'nin bunu başaracağına ve hak edeceğine dair içimde hiç şüphe yoktu.

Bu kadar kolay olabilir mi?

Oğlumun ruhuna bakmaya çalıştım ama her parçasını zaten biliyordum. hayatın en parlak alevi vardı. Güçlü ve istikrarlı, karanlık ve puslu bir denizin kenarındaki bir deniz feneri. Ruhu ve yaşam çizgisi hayal edebileceğim kadar güzeldi.

Gözlerimi kısıp kulağını çekiştirirken bile ona gülümsememe neden oldu. "Emin misin?" Donut'ıma sordum.

"Evet," dedi bana, büyüyen ayaklarının üzerinde yükselerek. "*Evet. Aşk, aşk, .*"

Gerinmesini, sonra kucağıma gelip üzerine oturmasını izledim, o kadar büyüktü ki artık iki ay önceki kadar iyi sığmıyordu. Biraz daha gerindi ve bunu yaparken yanağını yaladı. Ve oğlum başını çenemin altına soktu ve tekrar söyledi.

"Evet. Aşk. Evet."

HENRI bana bakmayı bırakmadı.

O da bu konuda ketum davranmıyordu. Yemek boyunca Franklin'in gözbebeklerinin aramızda gidip gelmesinden, yüz ifadesinin düşünceli, şaşkın ve meraklı arasında gidip gelmesinden belli olmaya *çalışmıyordu* bile. Ona bir şeyler anlatan koku alma duyularına sahip olmadığından neredeyse emindim, ama onun kadar uzun yaşadığınızda vücut dilinden çok şey öğrenebileceğinizi düşündüm.

Bütün yemek boyunca çılgın suratlar takınmamış olsaydım şok olurdum ama Henri Blackrock seninle evleneceğini söyledikten sonra sana bakarken yemek boyunca oturmayı dene.

Eski rüya tanrısı amcanın ve sihirli yavrunun önünde.

Karşılığında paçayı kurtarabileceğimi düşündüğüm her fırsatta ona dik dik baktığımda da pek iyi değildim, ki aslında bu hiçbir zaman olmadı. Her denememde ya Henri ya da Franklin beni dikizlerken yakalıyordu. Elimde değildi. Teklifi gerçek gibiydi, samimiyeti inandırıcı olmaktan öteydi, onun hakkında bildiklerimden sonra. Hâlâ o kadar etkilenmişim ki beynimin araştırma yapmak için yüzünün ve vücudunun her santimini kataloglaması gerekiyor gibiydi.

Bir gece önce karavanımda yaptıklarımızı düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

Eğer çocuklar bizi bekliyor olmasaydı, çıplak bir örümcek maymunu gibi ona sarılacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Artık dayanamıyorum. oluyor?" Franklin, tabağını lavaboya götürmek için kaldırdığım sırada ağzından kaçırıldı.

Çocukların paspaslarını toplamakla meşgul olan Henri, omzunun üzerinden gelişigüzel cevap verdi: "Nina ve ben evleniyoruz."

Havanın ciğerlerimden çıkış şekli....

Franklin'in tepkisi de pek iyi değildi. "*Affedersiniz?*" Gözlüklerini bile çıkardı, koluyla sildi ve tekrar yüzüne yerleştirdi.

"Bu bir sorun olacak mı?" Henri gerçekten umursuyormuş gibi görünmeden sordu.

Lavaboya doğru ilerlerken kehribar rengi gözleri benimkilere takıldı ve dudaklarında beliren sırıtış karşısında donakaldım.

Onu işaret ettim. "Komiklik mi yapıyorsun?"

"Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissetmeyi beklemiyordum, Cricket," dedi. "Öyle."

Kimin daha yüksek sesle ciyakladığından emin değildim, ben mi Franklin mi?

"Nefes al Franklin," diye emretti Henri yanıma gelirken, bana odaklanırken kolunun yan tarafı benimkine sürtünmekten fazlasını yaptı. "Biz iyi bir eşiz."

Göz ucuyla yaşlı adamın ağzının açık kaldığını gördüm.

Duncan söze girdiğinde bile, "Bu kesinleşmiş bir şey değil," diye açıklamaya başladım.

"Evet," diyerek beni şok etti.

"Bu... tam olarak bir sürpriz değil." Franklin'in sesi ve ifadesi düşünceli bir hal aldı. Bugün nedense daha genç görünüyordu, düşündüm ama hayal görüyor da olabilirdim. "Aptal olmayacağını umuyordum Henri." Biyolojik amcam küçük bir mırıldanma sesi çıkardı. "Bu iyi bir eşleşme," diye onayladı.

"Teşekkür ederim...?" Henri'nin dikkatini ve eğlenen ifadesini yakalayarak mırıldandım. Başka türlüünü beklemediğini tahmin ediyordum.

Franklin kararlı bir şekilde başını sallamadan önce düşünceli bir ses daha çıkardı. "Bu durumda, siz ikiniz bu işi resmiyete dökmek için ne gerekiyorsa konuşurken ben çocuklara göz kulak olurum. İster biraz zaman ayırın, ister bütün gece, benim için fark etmez," dedi elini sallayarak.

Franklin kararlı görünüyor muydu yoksa bana mı öyle geldi?

Kulaklarım daha çok ısındı. "Bu gece olmasına gerek yok...." Sözümü kestim.

Henri "Öyle olmalı," derken Franklin aynı anda ekledi: "Ne kadar erken öğrenirseniz o kadar iyi. Bu konuda sorun yaşayabilecek büyüklerle ben ilgilenirim."

Üç aylık süreyi kastettiğini düşünmüştüm ama sanırım bunu onlara bırakacağım.

Eğer oraya varabilirsek.

Bu da önce konuşmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Tamam o zaman. Gözlerimi kırıştırdım ve orada masum bir şekilde oturan Duncan'a döndüm, Henri'yle birlikte bir anlığına bana saldırmış gibi görünmüyordu. "Duncan, Franklin'le biraz vakit geçirmenin sakıncası var mı?"

İhanete uğramış gibi mi hissettim yoksa bu kadar çabuk "*Hayır*" diye cevap vermesinden memnun mu oldum emin değildim.

"Emin misin?" diye sordum.

"*Evet.*"

Kolumun sıcak bir fırçasıyla Henri'ye , yüz ifadesi çatık alın ve belirgin bir çeneden oluşan sessiz ve ciddi bir ifadeye geri dönmüştü. Sesi yumuşak çıkmıştı. "Bulaşıkları toparlayalım ve ondan sonra gidelim."

"Nereye gideceksin?" Nasıl olsa hepsi duyabileceği için sesimi alçaltma zahmetine girmeden sordum.

"Bir gezinti için."

Arabayla gezmeye mi çıkacaktık? Bulaşık makinesini doldurmasına ve tezgahları temizlemesine yardım ederken bunu düşündüm. İşimiz bittiğinde çörebileceğim yanına çömelip elimi sırtında gezdirdim.

Bileğimi yaladı.

"Birazdan döneceğim," diye teminat verdim.

"Evet. Aşkım."

Artık birden fazla kelime kullanmakta çok iyiydi.

Gülümsedim ve bir adım ötede yavru kurt formunda duran Agnes'e döndüm. "Geri döneceğiz, Mini Kurt."

Gözümün ucuyla bir el belirdi ve o parmakların kalınlığını tanıdım. Uzunluğunu da. Elini tuttum, sıcak, pürüzlü tenini ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Beni mutfaktan çıkarırken elimi bırakmadı ve "Telefonum yanımda. Daha sonra döneceğiz, yavrular. Teşekkürler Franklin."

Yaşlı adam "Rica ederim" diye seslendi ama omzumun üzerinden baktığımda yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Henri'nin parmakları benimkilere dolandı.

izin verdim ama ellerimizi aramızda birleştirdim.

Henri de onlara baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Benimkine karşı onun ten rengini aldım. Sonra gözleriyle buluştum. "Oldukça iyi uyuyor, sanırım."

Kulüp binasından çıkarken başka bir şey söylemeden parmaklarımı sıktı.

Golf arabası binasına doğru ilerlerken büyüünün normalden daha zengin olduğunu düşündüm ve Henri hiç vakit kaybetmeden arkasında küçük bir yatak olan iki kişilik bir araba çıkardı. Bizi ana yoldan aşağıya ve kulüp binasından uzağa yönlendirdi. Birkaç dakika sonra, daha önce hiç gitmediğim farklı bir yöne gittik, yerleşim bölgesinden havadaki büyü daha da güçleniyordu.

Ormanın daha büyüülü bir bölümüne mi gidiyorduk? Omurgamdaki sinirler diken diken oldu.

Bana baktı. "Soğuk mu?"

Başımı salladım. "Çok kötü değil. Burada büyü var." Çoğunlukla buna alışmıştım, ama şimdi? Ürpermek elde değildi. Neden daha önce hiç bu yöne gitmemiştik? Uzaktan nehrin sesini duyabiliyordum.

Henri başını salladı ve sürmeye devam etti ve bir süre sonra gazı bıraktı ve durduk.

Canlandım. "Bu ses de ne?" Ağaçlar sıktı ama ileride yükselen bir kara kütlesini görmek kolaydı. Ve uzaklarda büyüye benzeyen hafif bir uğultu hissedebiliyordum.

Henri golf arabasından inip yanımıza geldi. "Sana göstermek istediğim bir şelale var."

"Şelale bu mu?"

Yüzü asıldı ama başını salladı. Çok erken olduğunu tahmin ettim. "Şelaleleri severim."

", çok uzak değil," dedi ve başını beni takip etmemi işaret etti.

Öyle yaptım. Henri tepeye doğru yürüdü ve ben de hemen arkasına takıldım, o kadar yakındım ki gerekirse kemerini tutabilirdim. Arazi dikti ama patika açıktı ve bir oyun parkurundan daha genişti. Biraz daha yukarı tırmandık, geri dönüşü takip ettikçe düşen suyun sesi daha da yükseliyordu. Tam terlemeye başlamıştım ki ağaç çizgisi kırıldı.

İşte oradaydı.

Uzun, dar bir şelale, yaklaşık 100 fit yüksekliğinde. "Parlıyor," diye nefes nefese kaldım, afallamıştım.

Yanımda Henri gülümsedi.

"Biyolüminesan mı?" Çağlayanın yanındaki kayaları belli belirsiz pembemsi mor bir parıltı kaplamıştı. Daha önce ışık üreten bakterilerle kaplı kıyıların ve göllerin fotoğraflarını görmüştüm ama onlar hep maviydi.

"Öyle değil. Buradaki sihir."

Bu, ona doğru dönmemi ve inanılmaz parlayan manzaradan uzaklaşmamı sağladı. "Gerçekten mi?" Huşu içindeydim, aniden bunun dini bir deneyime en çok yaklaştığım an olabileceğini hissettim. Bu her şeyi açıklıyordu. Nasıl bu kadar güzel koktuğunu ve şimdi fark etme şansım varken, bir tür uyuşturucu aldıktan sonra elektrik prizine takılmış gibi hissettiğimi. Dizlerimin üzerine çökme dürtüsü beynimin bir kısmına baskı yapıyordu ve ilk kez Henri'den uzaklaşıp buna odaklanmak kolaydı.

Morlar vardı! Pembeler! Leylaklar!

"Bu topraklardaki kayıtlarımız ne kadar eskiye giderse gitsin hep böyle olmuştur. Akarsu asla zayıflamaz, asla tükenmez. Dün tanıştığınız o nehir tarafından besleniyor," dedi Henri neredeyse saygılı bir ses tonuyla. "Burası bizim için kutsal topraklar."

Anlamıştım. Parıldayan su, dar bir dereye çıkmadan önce altında birikiyordu. Hayret dolu bir ıslık çaldım. Hayretten.

Çocukların aradığı şey buydu.

Hiç şaşırmadım.

Böyle bir şey nasıl var olabilir? Farklı bir gezegene ait bir film setinden gelmiş olabilir. Parlayan yeşilliklerden sarkan denizanası kuşları ve bir ormana ait ağaçların devasa dalları arasında süzülen mor ejderhalarla güzel bir yer....

"Atalarım meteorun büyük bir parçasının bu bölgeye düştüğünü iddia etti. Ağaçları görüyor musun? Gövdelerinin nasıl büküldüğünü görüyor musun? Bunlar arazideki en eski ağaçlar. Dünya üzerinde buna benzer ağaçların olduğu başka bir yer olduğundan emin değilim. Suyu test ettik ve hiç kirlenmemiş. Muhtemelen bu ülkede bakteri endişesi olmadan içebileceğiniz tek su." Durakladı. "Bunu kimseye söylemiyoruz."

Dudaklarım bir O oluşturdu. "İçebilir misin?" "Elbette."

O sudan biraz tatmak istiyordum, lanet olsun. Tam gülerken bir adım öne çıktım, eli gömleğimin arkasına uzandı. "Sadece süper aylarda ya da özel günlerde kaplan. Hepimiz buraya gelir ve bunu yaparız. Bu bir ritüel."

"Oh. Bu mantıklı." Güldüm. Kutsal. Doğru.

Henri, ben ona çarpana kadar beni geriye doğru çekti. "Doğru zaman geldiğinde biraz almanı sağlayacağım."

Yüzümü kaldırdım. "Söz mü?"

"Evet, söz veriyorum," dedi kalbime dokunan bir gülümsemeyle, çünkü onu daha önce hiç kimseye karşı kullanırken görmemiştim, Agnes'e bile, bu da aklımda olan diğer her şeyi düşünmeme neden oldu.

Çok şey vardı.

İçimi çektim ve omuzlarımın düşmesine izin verdim. "Henri...."

Beni görmezden geldi. "Buraya gel, oturabileceğimiz bir kaya var," dedi ve beni sola, birkaç metre öteye, gerçekten de düz gibi bir kayanın olduğu yere çekti. Ortasına oturdu ve beni aşağıya, kalçasına doğru çektiğinde karşı koymadım.

Geri döndüm ve sırttım. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap verdi, kolunu destek olarak sırtıma doladı.

Ellerimi kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırdım. "Peki, ne yapıyoruz?"

"Pratik," diye açıkladı, sıcak elini sahiplenici bir şekilde uyluk. "Nasıl bir his?" Ciddi Henri'yi ne kadar seviyorsam, flörtöz Henri'yi de o kadar seviyordum.

Dizini okşadım. "Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum ama oldukça rahat." Ona doğru eğilerek, "Şu anda gerçekten kucağında mı oturuyorum?" diye fısıldadım.

"Evet." Ağzının kenarları seğirdi ve bir saniyeliğine çenesini ve üst dudaklarını kaplayan kirli sakalını inceledim. Nötr yüzünü zamanlarda çok etkileyici gözleri vardı. "Orada oturup bunu denemekten başka bir şey yapmana gerek yok."

Altımdaki bacaklarına baktım ve kalçasının iç kısmını okşadım. "İyi bir dolgusu var. Buranın düzenli olarak takılmak için güzel bir yer olduğunu görebiliyorum. İyi bir sırt desteği var." Avucumu dizinin hemen üstündeki kasın üzerine koyarak test ettim. Kaya gibi sertti. "Ne kadar çömeliyorsun?"

"Elimden geldiğince değil."

Çok, çok uzun, derin bir uluma geldi, ama sesi bir çakala benziyordu. -Tabii çiftlikte yaşayan ve benim bilmediğim bir çakal tanrısı yoksa, ki bu kesinlikle mümkündü.

Bu da bana....

"Henri...", diye başladım, korku midemi tuhaf hissettiriyordu. "Nina..." diye alay etti.

Gözlerini ve renklerini bu kadar net görebildiğim için gece görüşümün iyi olmasına minnettardım. Yüzü açıktı, vücut dili rahattı. *Kucağında oturuyordum.*

Lanet olsun, odaklanmam gerekiyordu. "Başka bir şey konuşmadan önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Neden endişeleniyorsun?" Kalçamdaki el onu biraz ovuşturdu.

Ona doğru biraz daha döndüm ve avuçlarımı onun üzerine koydum, biri omzuna, diğeri etkileyici kalçasına. Biraz endişeliydim.

Birazdan daha fazla.

Henri boştaki eliyle çenemin altındaki deriyi sıyrarak, "Hey," diye mırıldandı. "Yapma. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Seni tanıyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, kokulu şeyleri bile."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Ha?" Ne kokusu? "Yatağıma birden fazla kez kustun-"

Ciyak ciyak bağırdım. "...? Bunu hatırlamıyorum!" Güldüm.

Henri biraz gülümseyerek, "Beş ya da altı yaşındaydın," diye açıkladı.

"Çocuklarla tanıştığım ilk gün Matti'nin yatağına işediğinden bahsettiler, kusmukla ilgili bir şey söylemediler" dedim.

Gülümsemesi büyüdü. "O işedi, sen de kustun ama Matti'yle dalga geçtiğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Yaptığından kimseye bahsetmedim," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Gözlerimi kısıtım. "Bunu neden hatırlıyorsun ki?"

"Mide asidi ve Doritos kokusunu yok etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye sordu ciddi bir ses tonuyla ama ifadesi onu ele veriyordu. Gözlerinde o parıltı vardı.

"Pardon?"

Bana bakarken bir eli belimi avuçladı. "Tek söylediğim, benim yanımdayken gergin olmanı geride bıraktığımız. Duncan kuyruğumda bir Noel süsü gibi sallanırken bile böyle değildin."

Ona göz kırptım.

Sırtımı sıvazladı. "Şimdi bana seni strese sokan şey hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüğünü söyle."

Zekiydi. Bilmesi gerekirdi. Bu onun için o kadar da büyük bir şok olmazdı, değil mi? Sert, yakışıklı yüzüne baktığımda bulduğum tek şey bana yansıyan samimiyetti. Ağzının köşelerindeki çizgilerde şefkat. Belki bundan da fazlası.

Ama küçük bir parçam bunun her şeyi değiştirebileceğinin farkındaydı.

Evrensel gerçek şuydu: Sırlar ve yalanlar üzerine değerli bir şey inşa edemezsiniz - ne bir dostluk ne de bir ilişki.

Ve ben bunu Henri'ye asla yapmam.

"Öncelikle," diye yutkundum, "eğer çocuklarımız olursa, benim gibi olma ihtimalleri var. Benim sihriime sahip olabilirler."

Gözleri kısıldı ve onaylama şekli bunun tartışmalı bir yorum olduğunu gösterdi. "Biliyorum."

"Bu senin için sorun değil

mi?" "Neden olmayayım

ki?" "Çünkü-"

"Cricket." Neredeyse iç çekiyordu. "Eğer senin hediyene sahip olması için bir kişi seçebilseydim -bu bir hediye Nina, yüzün buna inanmadığını söylüyor ama bu doğru- seni seçerdim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yüz ifadesi o kadar hassaslaştı ki kollarımı ona dolamak istedim.

"Sen tanıdığım en nazik ve en sevgi dolu insanlardan birisin. Seni gördükten dakikalar sonra bunu anladım. Bu yüzden ballı çörek gibi kokuyorsun. Sevgi ve nezaket bu şekilde çıkar. Bu güce sahip olmak için

Hayatın değerini senin gibi anlayan birinden daha mı değerli? Bununla istediğin her şeyi yapmak çok kolay olurdu ve bunu onlardan aldıysan lanet ebeveyninin nasıl olması gerektiğini hayal bile edemiyorum, ama sen ölüm meleği değilsin. Sen.... bir meleksin." Henri'nin alnı kırıştı.

"Of?" Kelime biraz kırık dökük çıktı. Cevabı her ne olursa olsun çok fazla umut vardı.

Başparmağıyla sırtımda bir daire çizirken o güzel gözleri yüzümde geziniyordu. Bir süre sonra başını salladı. "Aşk."

O zaman beni durduracak bir şey yoktu.

Kollarımı boynuna doladım ve hayatımın en uzun nefesini verirken ciğerlerimin rahatladığını *hissettim*.

Hayatım boyunca birilerinin gerçekten içimde ne olduğunu görmesini ummuştum; dış görünüşümün ve ailemin mirasının ötesini görebilecek birilerinin. Ve şimdiye kadar bunu yapan birkaç kişi bulduğum için çok şanslıydım. Ancak uzun bir süre boyunca, hayatımın geri kalanını bir filtre aracılığıyla, her şeyi paylaşabileceğim biri olmadan yaşamak zorunda kalmaya kendimi bırakmıştım ve sonra bir gün evren bana en mükemmel çocuğu verdi ve o çocuk beni buraya getiren bir seçim yaptı.

Beni her zaman olduğum kişi olarak değil ama olmak istediğim kişi olarak görebilecek birine.

MFer'i olabildiğince sıktım ve ona tüm vücudumla *teşekkür ettim*.

Beni gördüğünüz için teşekkür ederim. Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Olduğu kişi olduğun için teşekkür ederim.

Sıcak kollar ortasına dolandı ve bir sonraki hissettiğim şey Henri'nin beni sanki birbirine uyan iki parçaymışız gibi vücuduna çekmesiydi.

Ama....

"Bana sadece borç para ya da araba vermiyorsun, Fluffy. Bu bütün hayatımız olur. Sonsuza kadar bana bağlı kalacaksın. Matti'ye ne söz verdiğini biliyorum, ama bu yine de istemiyorsan bunu yapman gerektiği anlamına gelmiyor," diye neredeyse tek nefeste geveledim, ağzım çoğunlukla boynundaki kıvrıma gömülmüştü.

Bana daha sıkı sarıldı. "Ben sana iyilik yapmıyorum, sen de bana yapmıyorsun. Ve haklısın, bu bizim tüm hayatımız olacak." Sözleri saçlarımın arasında boğuklaşıyordu ama anlıyordum. "İstemediğim şeyleri yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Halkınızın iyiliği içinse kendinizi mecbur hissettiğiniz şeyleri yapmaya istekli olacağınızı düşünüyorum."

Kollarını gevşeterek arkasına yaslandı. Yüz ifadesi netti. Yüzü açıktı.

"Gördün mü? Gerçekten istemediğin şeyleri yapmadığından eminim, ama orada da bazı gri alanlar var." Boynunu bırakmamıştım ve hâlâ bırakmayacaktım. "Sen tanıdığım en sorumluluk sahibi insanlardan birisin. Sorumluluk sahibi insanlar en az bencil olanlardır. Daha önce de bunu kastetmiştin, değil mi? İstedığın şeyi yapmamakla ilgili?"

O da olduğu yerde kaldı, beni farklı bir gözle görüyor olabileceğini düşündüğümde yaptığı gibi beni izlemeye devam etti.

Belki yetişkin olarak birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk ama onu anladığımı hissediyordum. Onun özünü. Ve belki de bir zamanlar Atlas olduğunu, dünyanın yükünü o güçlü omuzlarında taşıdığını düşündüm.

Bu onu biraz daha sevmemi sağladı.

"Kendine ya da bana yalan söylemeye çalışmadığın ve '*Hayır, istemiyorum*' dediğin için minnettarım çünkü ikimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz." Onu dürttüm ve gülümsedim. "Sen iyi bir adamsın. Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri.

"Ama *bu*, görgülü olduğun için seni sinirlendiren insanlara karşı nazik olmak zorunda olman değil. Bu senin hayatın. Senin geleceğin. Kucağına oturup seni öpmekten ve genel olarak seninle vakit geçirmekten hoşlansam bile bunu senden almak istemiyorum." Kendimi destekledim. "Ve sana biraz aşık olsam bile," dedim ona dürüstçe.

O mükemmel burun delikleri alevlendi ve Henri alnını benimkine bastırarak kadar eğildi. "Benim olduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı? Buradaki herkesten önce benim önceliğim olduğunu söylediğim yeri? Ya da başka bir yerde? Seni kaybedebileceğimi her düşündüğümde kendimi kaybettiğimi kaçırdın mı?" O kehribar rengi gözler bir an, sonra iki an yüzümde gezindi ve sonra sert bir sesle, "Az önce söylediğin her şey, bunu seninle yapmak istememin nedeni. Neden senin hakkında böyle hissettiğimi. Çünkü bunu kabul edecek, bunun için endişelenecek kadar sorumluluk sahibisin. Başkası olsa kendi lehine olduğu sürece başkası için neyin iyi olduğunu umursamazdı ama *sen umursuyorsun*." Bir koluyla beni bıraktı ve diğer eliyle enseme sarıldı. "Sen iyi bir insansın ve bütün gün yüzüne baksam vücudunun her bir parçası bir fanteziden fırlamış gibi olabilir."

Gözlerim büyüdü ama beni görmezden geldi.

"Seninle birlikte olmanın hiçbir parçası zorluk ya da fedakârlık olmayacak." Kolunu bir kez daha belime doladı, ön kolu belimi sıkıca kavradı. "Ve senin ne olduğun ya da çocuklarımızın ne olabileceği benim kararımı hiç etkilemiyor, çünkü bu benim seçimim. Benim seçimim. İnsanların ödünü koparıyorsan ne olmuş yani? Sen bir koruyucusun. Randall ve Ani'nin senin üzerinde hiçbir etkisi yok, Cricket." Gülümsedi. "Benim de yok. Peki ya bir çocuğumuz olsaydı ve senin sihrine sahip olsalardı? Ailenin sana öğrettiği gibi biz de onlara doğru olanı yapmayı öğrettirdik."

Yavaşça başını salladı ve sözlerini anlamamı izledi.

"Bu çiftlikte en çok endişelenmeleri gereken kişinin bir orman prensesine benzediğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Ağzımı açtım, kapattım ve sertçe güldüm. "Bir orman prensesine benzediğimi düşünmen ve bunu yüzün kızarmadan söylemen beni ne kadar anlatamam. Biri sana Pascal'ın bana böyle dediğini mi söyledi?"

Başını salladı. "İlk başta adını hatırlayamadı ve sana böyle seslenmeye devam etti."

Tekrar güldüm ve başparmağımın boynunun yan tarafını okşadım. Belki de Pascal'ın gelecekteki tüm çocuklarını değil, sadece ilkinin alacaktım. "Bak, emin olmak istiyorum, hepsi bu. Çok yakışıklısın, milyonlarca başka insanla milyonlarca kez çiftleşmiş olabilirsin."

"Teşekkür ederim." Sesi çok içtendi. "Ama ben de yapabilirdim," dedim ona, yarı şaka. Bu onun yüzündeki gülümsemeyi sildi.

"Çok yakışıklı erkeklere de, Fluff." Şimdi onunla dalga geçiyordum.

Gözleri biraz kısılmıştı ve ben bunu bir kaşıkla yiyordum.

"Yine de beni dinleyin. Bu ciddi bir mesele. Kuzenin -ya da yeğenin ya da Matti her neyse- benim en iyi arkadaşım."

Sırtımın alt kısmındaki kol biraz daha aşağı kaydı. "Biliyorum. Biyolojimizin nasıl işlediğini de biliyorsun. Kutularımın her birini işaretlemeseydin buna imza atmazdım."

Titredim. O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ama....

Bakışları yüzümden göğsüme, oradan da daha aşağılara indi ve yavaş, sessiz bir yürüyüşle tekrar yukarı çıktı. "Hepsi."

Ona inanmak istiyor muydum? Her şeyden çok. *Her şeyden çok.*

Israr etmek için ağzımı açtım ama o yine konuşmaya başladı.

"Gülümsemeni seviyorum," dedi, yumruğunu aramızda sıkarak ve neredeyse başparmağım kadar olan serçe parmağını kaldırarak.

Göz kırptım. "Devam edin."

Ardından yüzük parmağını kaldırırken gülümsemesi bir parça daha arttı. "İyi bir kalbin var."

Başımı salladım çünkü iyi bir kalbim olduğunu düşünüyordum ve bu onu daha da gülümsetti.

Sırada orta parmağı vardı. "Komiksin." "Komik biriyim," diye kabul ettim.

Bu onun gülmesine ve işaret parmağını kaldırmadan önce alnını kısa bir süre benimkine çarpmasına neden oldu. "Çok cesursun."

"Bazen korkak oluyorum," diye araya girdim. "Sadece gerçekçi beklentiler oluşturmak için. O öcülerle bu kadar iyi başa çıkmamın tek nedeni onların türünü daha önce görmüş olmamdı." Durakladım. "Ve sanırım fiziksel görünüşleri de beni pek korkutmadı."

Bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Vergilerimizle ileride ben ilgilenebilirim. İstersen şimdi keneleri nasıl temizleyeceğimi öğrenmeye başlayabilirim," dedi Henri yüzünü ekşitmeden.

O kadar geriye yaslandım ki, düşmemi engelleyen tek şey ona ve onun sırtına doladığı kollarıma tutunmak oldu. "Kes şunu." Henri'yle dalga geçmek benim sonum olabilirdi.

Başparmağını kaldırmadan önce göz kırptı. "Senin yüzünü seviyorum. Şimdiye kadar gördüğüm tüm yüzlerden daha çok." Ön koluyla beni tekrar oturmam için kaldırdı, yüzü çok niyetliydi. "Senden hoşlanıyorum, Nina. *Seni seviyorum*. Seninle ilgili her şeyi. Bütün çocuklarla olan ilişkini. Duncan için her şeyi yapman. Agnes'e karşı ne kadar sabırlı olduğun. Margaret bana ona ne kadar iyi davrandığını anlattı, oysa ben onun ne kadar zor biri olduğunu biliyorum."

Eğer önceki her şey vücudumda kalan isteksizliği yenmek için yeterli olmadıysa, bir sonraki söylediği kalbime, ruhuma ve diğer her şeye kement attı. "Sen bir eşte aradığım her şeysin ve sen bacağımı ısırana kadar bunun ne olduğunu bile bilmiyordum."

Vücudum ne yapacağını bilemiyordu. Ona bakabileceğimden bile emin değildim. Ama bir şekilde, bir süre sonra, sesim zayıf bir şekilde, "Beni seviyor musun?" demeyi başardım.

Başını çok yavaş salladı. "Seni seviyorum."

Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. "Senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorsun çünkü bunu . Ve söylediğin her şey? Düşündüm ki

aynı şeyleri birçok kez yaşadım." Omuzlarını daha sıkı kavradım, kaslar parmaklarımin altında sıkılaştı. "Ama... sana söylemem gereken bir diğer şey de Duncan'ın Alaska'da kendisi gibi olabilecek insanlarla henüz tanışmamış olması. Eğer onu davet ederlerse ve o da gitmeye karar verirse ve benden onunla gitmemi isterse... Hayır diyebileceğimi sanmıyorum. Ve bu sana deli olmadığım için değil, çünkü öyleyim, ama çünkü-"

Henri Blackrock Dağı beni ona doğru ezdi. "*Biliyorum*. O senin oğlun. Öyle olmasaydın, tanıdığım kişi olamazdın." Henri başımı çenesinin altına sıkıştırdı, beni öyle sıkı kavradı ki keşke sonsuza kadar orada kalabilseydim. "Bunu çoktan düşündüm."

Bunun iyi bir şey olduğunu umuyordum.

Neyse ki hangi sonuca vardığını bana söylemek için beklemedi. "Bu topraklar her zaman benim olacak. Asla başkasına vermeyeceğim; Dom'la olan tüm bu saçmalıklar bunu kesinleştirdi. Ama bu gidemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bir gün iş başa düşerse geri dönemeyeceğimiz anlamına da gelmiyor."

Biz demişti.

"Şu anda ne diyorsun sen?" Gömleğinin içine doğru mırıldandım, şaşkınlık ve eşit miktarda inançsızlık içindeydim.

"Bensiz de hayatta kalabilirler. Daha önce de yaşadılar," diye yanıtladı kararlı bir şekilde, az önce dile getirdiği fikirle ilgili en ufak bir tereddüt ya da keder belirtisi göstermeden. "Bu toprakları ne kadar sevsem de, beni senden uzak tutmasına izin verebileceğimi sanmıyorum."

Yüzümü gömleğinin daha da derinlerine bastırdım, tamamen ona ait olan o yağmur ve sedir kokusunu içime çektim.

"Eğer gidersen buna içerlerim. Kendimi burada sıkışmış hissetseydim. Yapmak istediğim şeyi yapmak istemek ve bunun artık benim sorumluluğumda olması gerekmeyen şeyler tarafından kesintiye uğratılması yeterince sinir bozucu."

Bunu yapmak istemedim ama yavaşça başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Burayı terk mi edeceksin? Ben ve Duncan için mi?"

Gözlerinde ve yüz hatlarında şiddetli bir kararlılıktan başka bir şey yoktu. "İkiniz için, evet." Durakladı. "Ama Agnes'i de davet etmeliyiz." Boğazı düğümlendi. "Biliyor musun bilmiyorum ama Dom gitmiş olabilir. Bir haftadır onu kimse görmedi, amcası bile."

Bu sözde amca hakkında sorularım vardı ama onları sonraya sakladım.

"Gerçekten mi?" Kendimi çok kötü hissederek sordum.

Elini kaldırdı. "Bu senin hatan değil. Geri dönmemesi herkes için iyi bir şey." Gözlerini kırptırdı. "Eğer kalsaydı ve seninle bir daha o şekilde konuşsaydı muhtemelen onu incitmek zorunda kalırdım."

Bakışlarım bir gözünden diğerine geçti, içimde aşk patladı ve zar zor, "Neredeyse başkalarıyla izin verdiğine inanamıyorum, seni pislik." diyebildim. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bunu düşününce midem bulandı."

"Sen de dahil olmak üzere bu konu her açıldığında üzgün kokuyordun," diye onayladı.

"Ve sen biliyor muydun?"

Yüzünde o güne kadar gördüğüm en sevimli gülümseme belirdi. "Sana söyledim, seni okumak kolay. Duyularımı öyle herkese açmam." Bana biraz daha sıkı sarıldı. "Duygularını tanıdığım herkesten daha kolay yansıtıyorsun ve çok fazla surat yapıyorsun, Cricket."

Koluna bir şaplak attım. "Başka biriyle çiftleşmemi riske mi atacaktın?"

"Oraya yaklaşmasına izin vermeyeceksem bu bir risk değildi." Tekrar öne doğru eğildi, alnını benimkine yaklaştırdı, dudakları neredeyse benimkini sıyrarak sertçe, "Bir yıllık süre diye bir şey olmasaydı bile seninle çiftleşirdim Nina," dedi.

"Emin misin?" Ruhumda umut şarkıları söylerken sordum. "DNA donörümünden daha fazla rüya ziyareti alabilirim ve Franklin senin enişten olur," diye onu uyardım.

"Franklin ve ben iyi olacağız."

"Duncan'a babalık yapmanı isterdim."

"Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Ve yine, eğer bir çocuğumuz olursa, benim gibi olabilir," diye hatırlattım ona. "Bir orman prensi ya da prensesi bir hediye olurdu," dedi düz bir yüzle tüm varlığımı bu ana bağlayan. "Onların da benim gibi olma var."

"Güçlü ve harika mı? Ne lanet bir yük."

Gülümsedi. "İstedikleri buysa bu topraklar onlara miras kalır. Herhangi bir çocuğumuz olabilir. Bu senin için sorun olur mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Ellerini sıkarken inlemek zorunda kaldım ve gözlerinin içine bakarak, "Pekâlâ o zaman," dedim. Ağzımı onunkine bastırdım, sonra da "Benimle kalacaksın Fluff, çünkü bu gezegende senden başka birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok" diyecek kadar uzaklaştım.

CHAPTER TWEKTY-6EVEK

''

Özür dilerim ama *ne*?" Sienna görüntülü görüşmemizde neredeyse çığlık atıyordu.

Matti onun yanında boş gözlerle ekrana bakıyordu. Bu onun şaşkın yüzüydü. Onu etkilemek için çok şey gerekiyordu ama bununla birlikte son birkaç ay içinde onu iki kez susturmuş oluyordum.

Sihirli bir köpek yavrusunun ve akrabasıyla çiftleşmemin onun üzerinde böyle bir etki yaratacağını kim bilebilirdi ki?

Boğazımı temizledim ve gözlerimin Duncan'ın genellikle uyuduğu yatağındaki boş yere kaymasına izin verdim. Oysa bu gece Agnes'in odasında sızmıştı. Top gibi kıvrılmış, horlarken, Agnes yorganının altına girmişken ve Pascal'ın teyzesi olan çok hoş bir kadın olan yeni uyuyan dadısı duvardaki ikiz yatakta kitap okurken fotoğrafını çekmek zorunda kalmıştım. Franklin'i arka planda bir çocuk filmi çalarken medya odasında sızmış ve terk edilmiş halde bulduktan sonra ne yaptıklarını görmek için gizlice içeri girdiğimizde Henri ve bana el salladı.

Kafamda, onu dadı listemin en altına yerleştirdim. Yine de, onun yarısı kadar uzun süredir hayatta olsaydım, ben de yorgun olurdum.

Agnes'in odasından daha yeni çıkmıştık ki yumuşak bir "Henri" sesiyle ikimiz de koridorun köşesinden uyanık bir şekilde bakan Franklin'e döndük. O noktada ayrıldık, Henri Franklin'e haberlerimizi vermek istediğini söyledi, ben de Matti ve Sienna'yı aramak istedim. Yarına kadar bekleyebileceğimi sanmıyordum.

O akşam olanlardan sonra kendimi odamda bulmam da bu şekilde oldu.

Henri ve ben şelalenin etrafında dolaşmadan önce biraz öpüşmüştük; Henri şelalenin etrafındaki görkemli ve uhrevi ağaçları yakından göstermişti.

Parıldayan gövdeleri ve normalden üç kat daha büyük yaprakları. Bir tanesini burnuma doğru çekmişti ve akçaağaç gibi kokmaları beni hayrete düşürmüştü. Bütün gece... kalbimde bir meteor yağmuru vardı, özellikle de Henri daha sonra değil de daha erken çiftleşmeye istekli olup olmadığını sorduğunda. Sonra da bunu orada, şelalenin dibinde, pek çok kardeşinin de aynı şeyi yaptığı yerde yapmak isteyip istemediğimi sordu.

Aslında hepsi.

Bu, Duncan dışında hayatımdaki en kolay "evet" olabilirdi.

Hâlâ olayların ne kadar hızlı geliştiğini kabullenmekte zorlanıyordum ama şikâyetçi değildim. Aksine, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Daha da ötesi, *doğru* hissettiriyordu.

"Henri'yle çiftleşiyor musun?" Soruyu kekeleyerek söyleyen Matti'ydi, sersemlemiş yüzü hâlâ nişanlıydı. Bıyıkları bile titrememişti.

Daha önce bir yetişkin olarak kekeleyesini sağladığımdan emin değildim. "Evet," diye onayladım.

"Ne zaman?" Sienna çığlık attı ama yüzde 50 güçle öne doğru eğilmişti, yüzü bir düzine farklı duygunun garip bir karışımıydı, sanki vücudu odaklanmak için birini seçemiyordu.

"Bir sonraki dolunayda. İkimiz de o zamana kadar fikrimizi değiştirmediklerimiz sürece yakında dedik. Buradaki üç aylık dönemim yaklaşık iki hafta içinde sona erecek." Fikrimizi değiştirmediklerimizi görmek bana bir şeyler söyledi. Ben kararsız değildim, o da değildi. Ayrıca, son şartı ortaya atan ben olmuştum ve Henri gözlerini devirmek üzereydi. Şimdi düşündüğümde ne kabul etmiş ne de karşı çıkmıştı. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi, ne demek istediğimi anlıyorsan." Göz kırptım.

Matti'nin ifadesi bana ya dikkatini vermediğini ya da kuzeninin seks yaptığına dair tüm sözleri bir kulağından girip diğerinden çıktığını söylüyordu. İlk seçenek olduğuna bahse girerim.

Sienna ise elleriyle bir üçgen oluşturdu. Bu onun "düşünen yüzü" idi. "Bir tarih belirleyin. Orada olmak için işten izin alabilirim ya da hasta olduğumu bildiririm." Yalandan öksürdü.

Bu Matti'nin kendine gelmesini sağladı. Karısına incinmiş bir ifade verdi. "Beni terk mi edeceksin?"

Omuz silkti ve bunu yaparken gülümsedi. "Eğer izin alamıyorsan, evet. En iyi arkadaşım sadece bir kez evlenir."

Matti, sanki başka bir şey beklermişim gibi, "Hastalanırsam orada olacağız," dedi. "Ama Henri? Gerçekten mi?"

Şaka yapıyor olmalı diye düşünerek
gözümü kırptım. Şaka yapmıyordu.

"Bu en başta senin fikrindi!" Ona hatırlattım. "Tereddüt etmeye başladın ve bana söylemedin mi?"

Omuz silkme sırası Matti'deydi. "Dinleyeceğini düşünmemiştim. O da kendisine ne yapacağını söyleyemesinden hoşlanmaz." Dik oturdu. "Her zaman aileden biri oldunuz ama artık bu yasal olacak." Tam zevkle göğsüme dokunmaya başlamıştım ki, bunu mahvetti. "Ayrıca, onun aletini kazara bir kez gördüm ve bu konuda başka bir şey bilmek istemiyorum. Anlaştık mı?"

Kabul ederken gülüyordum ve görüntülü görüşmemizi sonlandırmadan önce bir süre daha konuşurken gülümsemeye devam ettim. Görünüşe göre ikisi de çiftleşme için ziyarete gelmeyi planlıyorlardı, sadece takvime bakmamız gerekiyordu. Benim de ailemle iletişime geçip onlara haberi vermem gerekiyordu. Bütün bunları düşünmek bile gerçeküstüydü ama iyi anlamda.

Birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi *biliyordum*. Işığı kapatıp yatağa girdiğimde Henri' neye bulaştığını merak etsem de hâlâ gülümsüyordum. Küçük bir parçam Duncan Agnes'le birlikte olduğu için geceyi onun geçirmesini bekliyordu ama muhtemelen hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde uykuya dalmayı başardım. Uzun ve duygusal bir kaç gün olmuştu.

Ve neredeyse anında, en azından öyle hissettirdi, bir ses o tanıdık rüya-olmayan-rüyanın içine konuştu.

Çocu

k

Nina

Ben-

Bir korku filminde hayata dönen bir zombi gibi nefes nefese doğruldum, yatak odamın kapısı açılmadan ve tanıdık bir beden içeri girmeden bir an önce gözümü kırpıştırarak uyandım.

Henri parke zeminde diz çöktü, elleri üst kollarımı buldu ve ben de ona doğru eğildim, sıcak, çıplak göğsüne doğru.

"İyi misin?" diye sordu, ellerini trisepslerimde aşağı yukarı gezdirerek.

Sanki yerini ezberlemiş gibi kollarımı beline doladım. Beni yorganın altından çekip çıkarırken "Ben iyiyim," diye fısıldadım. Yatağın kenarına oturdu ve sanki yetişkin biri değilmişim gibi beni kucağına oturttu.

"Ne oldu?" diye sordu, bunu yaparken bir eliyle omurgamı okşadı. "Aynı sesti. Adımı söyledi ve ben uyanmadan hemen önce, başka bir şey söylemeye başladı ama...." Zaten ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Bu olmuştu. Önemli olduğundan değil, çünkü değildi. "Ne duydun?" "Sadece 'çocuk'. Franklin geçen gece bana onu kontrol edebileceğini söyledi.

Bu yüzden onu sadece kulüp binasındakiler duydu, eğer bu sizi daha iyi hissettirecekse. Sanırım rüyalar ona ulaştığında onları sonlandırıyor."

"Bunu bilmiyordum. Tüm bu durum hakkında yeterince konuşmadık." Elimi sırtında, kaburgalarının bir tarafından diğer tarafına doğru gezdirdim; teni pürüzsüzdü. Bu beni çok daha iyi hissettirdi. "Bu durum artık beni çileden çıkarıyor. Franklin onların ölümsüz olmadığını söyledi. Böyle devam ederse onu Alaska'da bulacağım ve uyurken bir göle sürükleyeceğim."

Göğüs kasları yanağımın altında yükselirken bir eli başımın arkasını okşadı. "Bir nehir daha iyi olurdu."

Göğsüne doğru gülümsedim. "Bu iyi bir fikir." Ona daha sıkı sarıldım, gömleksiz olduğu gerçeğini gerçekten yiyordum. Her gece dört gözle beklemem gereken şey bu muydu? Avucumu biraz yukarıya, kürek kemiğinden kürek kemiğine kaydırdım, kaslarının oluşturduğu tüm o olukların ve vadilerin ve bunların üzerindeki ipeksi pürüzsüz derinin hissinin tadını çıkardım. "Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Franklin'in onu kötü hissettirdiği doğru mu? Ve muhtemelen bu yüzden şimdi ona ulaşmaya çalışıyor?"

"Bence olabilir. Denemeye devam ediyor."

Boğazımdan bir homurtu geçti. Bana biraz geç kalmışım gibi geldi ve Dominic ile Duncan'ı kaçırmaya çalışanlardan bahsetmediğimiz sürece kin tutacak biri olduğumu .

Ve Jenny Greenteeth.

"İstersen onu bulabiliriz. Önümüzdeki bahar karlar eridikten sonra su seviyesi yükselecek ve akıntıyla birlikte hızla akmaya başlayacak; onu bulunduğu yerden çok uzaklara götürecektir. Buralarda biraz mesafe alırsın. Eminim Alaska'daki nehirler de daha güçlü olmasa bile aynıdır." Durakladı ve sesini alçalttı. "Buralarda izinsiz girenlere böyle yaparsınız."

Ciddi miydi? "Bunu bilmek için içine kaç ceset koydun?" Güldüm.

"Birkaç tane ama hayattaydılar ve bu bir ders vermek içindi." "İşe yaradı mı?"

"Bir daha geri dönmediler."

"Peki daha sonra hayatta olduklarını nereden biliyorsun?" Kıs kıs güldüm.

Sırtımı okşadı ve kendimi mırıldanmanın eşiğindeki bir kedi gibi hissettim. "Sonrasında canlı olduklarını söylemedim ama onları koyduğumuzda canlıydılar."

Daha da yüksek sesle güldüm. "SAÇMALIK. Muhtemelen onları nehrin yüz metre aşağısında avlamışsındır."

Henri aynı fikirde değildi ama eli daha önce olduğundan daha yukarıya, sırtımın ortasına doğru çıkarken kuru bir kıkırdama olması gereken yumuşak bir ses çıkardı. "Eğer seni tekrar uyandırırsa, baharda nerede olduğunu ya da onunla ilgili nasıl bir şey yapacağımızı bulmaya başlarız."

"Sence onun hakkında bir şeyler yapabilir miyiz?" Fısıldadım.

"Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz. Franklin'le konuşup neler yapabileceğine bakacağız."

Pek çok insan tanıyorum," diye yanıtladı, eli hâlâ okşuyor, hâlâ yatıştırıyordu.

İçeri girmek istiyorum. Omzuna uzandım ve elimi bileğine doğru indirip tekrar yukarı kaldırdım. "Bu iyi bir plan." Geriye doğru eğilerek kolunu aramıza aldım ve başparmağımı ön kolundaki belirgin damarlardan birinin üzerinde gezdirdim. "Franklin'e ne oldu?" diye sordum.

Henri'nin iç çekişi her şeyi anlatıyordu. "O kadar berbat, ha?"

"Franklin bir anlaşmaya varıp varmadığımızı sordu. Ona haberleri verdim. Kuyu ile ilgili yaşadığımız bir durum hakkında bir sorusu vardı."

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Kuyunun nesi var?"

"Planladığımızdan daha kısa bir süre içinde bir sondaj daha yapmamız gerekecek," diye açıkladı. "Biz bunu konuşurken Alaska'dan bir telefon geldi." Gözleri benimkilerle buluştu ve tüm vücudumun donduğunu hissettiğinden emindim. "Ay sonunda ziyarete geliyorlar."

Bu iki hafta sonraydı.

Burnumdan uzun, derin bir nefes verdim ve Henri bana baktı. "Bu yüzden mi yukarı gelmedin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır, geceyi mahvetmek istemedim ama Franklin'e sana haberleri vereceğimi söyledim. Ani'nin izin gecesi idi ve Randall'a yardım etmem gereken bir davetsiz misafir vardı. Döndüğümde sen uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim."

"Beni istediğin zaman uyandırabilirsin," dedim ona, kalın bileğini tutmaya geri dönerek. Franklin'in ona verdiği notu düşünmeye çalıştım ve bu konuda konuşacak havada olmadığımı karar verdim. Yarın halletmem yeterli olacaktı. "Alaskalıların ziyaretine daha sonra geri dönmek istiyorum"-o zamana kadar hiç olmamış gibi davranacaktım

-"Ama davetsiz misafirle ilgili her şey yolunda gitti mi? Kimdi o?"

Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ve sanki parmaklarını açmış gibiydi. "İki leprikon. Gnome hayran kulübünüz

seninle ilgili bir kelime. Onlarla bir konuşma yapmam gerekecek." "Leprikonlar mı?" Ciyakladım.

"Mm-hmm," diye cevap verdi Henri, ben bileğini ve kolunu okşarken beni izliyordu. "Hakkında bir şeyler duydukları 'doğurgan kişi' ile görüşmek istediler."

"Öcüler olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Cüceler buradan çok uzak olmayan bir madende çalışıyorlar ve bir şekilde üremek isteyen cinlere de söylemişler ve onlar da 'yenilseler' bile denemeye karar vermişler," diye mırıldandı, sesi pek heyecanlı gelmiyordu. "Sizin için bir yardım hattı kurmamız gerekecek. Belki Pascal'ın cezası bittiğinde sekreteriniz olabilir. İyi insan ilişkileri becerileri var."

Geri çekildim. "Bu çılgınlık Henri," dedim ona. "Özür dilerim."

Başını salladı, yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Bu çılgınlık değil. Genel olarak büyülü varlıklar olarak sayımız son yüzyılda çok azaldı." Yumuşak dudaklar alnıma bastırdı. "Sana büyüünün bir hediye olduğunu söylemiştim."

"Ama işler böyle yürümüyor!"

"Onlara bunu söylerseniz, istediklerini yaparlar. Biraz umutta yanlış bir şey yok." Tam o sırada avucu daha da yukarı kalktı ve elini enseme doladı. "Ya da belki de bu şekilde işe yarıyordur ve sen henüz denemedin. Belki de alevleri çimdiklemek yerine onlara üflersin?"

Hiç böyle düşünmemiştim. Hmm... belki bu Franklin'e sorabileceğim bir şeydi.

Henri omuz silkti. "Bununla bir şey yapmak isteyip istememek senin kararın. İstemediğin kimseyle zorunda değilsin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye vurguladı. "Bana kalsa, buraya ait olmayan herkesi dışarı atardım, özellikle de sizi arıyorlarsa. Eninde sonunda birileri izinsiz girecek ve onları ibret olsun diye cezalandırmam gerekecek ama ben sadece affedici davranıyorum çünkü dışarıdaki bazı sihirbazların çizgilerini sürdürmeyi ne kadar çok istediklerini anlıyorum. Çaresizlikleri için onları suçlayamam."

"Cüce cinlere geri dönmelerini söyledin mi?" En önemli sorum şuydu: Yeşil mi giymişlerdi? Küçük silindir şapkalar takıyorlar mıydı? Sienna'ya onlardan bahsettiğimde çılgılık atacaktı.

"Onlara kapıya gelmelerini ve cevaplarını alacaklarını söyledim. Aksi takdirde onları akşam yemeğinde yerim."

"Anlıyorum." Gülümsedim ve yanağımı omzunun boynuyla birleştiği noktaya bastırmak için eğildim. "Güzel kokuyorsun, Fluff," diye mırıldandım.

Yanağı olması gereken şey başımın yan tarafına bastırdı. Nefes alışını duyabiliyordum. Boynumdaki eli nazikçe sıkı. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum." Kolları beni sardı. "Şimdiye kadarki en iyi şey hakkında."

"Hangisi daha iyi?" Burnumun ucunu boynunun tendonuna sürterek .

"Daha iyi değil, ama ızgara orta pişmiş T-bone'dan da şikayet etmeyeceğim," diye kestirip attı.

Güldüm. "Teşekkürler mi?"

Her iki eli de omurgam boyunca aşağı yukarı hareket etti. "Şu anda açım."

Kendi avuç içlerimi onun üst kollarının üzerine kaydardım. "Birine ağaç gibi tırmanmak istemekle ilgili o sözü hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum."

Kıkırdaması yumuşak ve kabarıktı. "İstedğin zaman bana tırmanabilirsin."

Arkama yaslandım ve ona baktım. Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ona ne istersem yapabileceğimi söylemeden önce nasıl söylediğini düşünmeden edemiyordum.

Ellerim düz bir şekilde kollarını, şişkin trapez kaslarını okşadım ve sonra ileriye doğru gittim, güçlü göğüs kaslarını kısa bir süre tuttum, kaburgalarının üzerinden aşağıya doğru kaydım, sert karnının düz ovasını ve başparmaklarımla uyku pantolonunun bandı boyunca bir çizgi izlerken gözleriyle buluştum.

Bunu yaptığımda Henri'nin karın kasları esnedi. Altılı ya da sekizli karın kası yoktu, onun yerine dokunabileceğim sert, iri kaslar vardı ve ben de öyle yaptım, göğüs kafesini avuçlarımda içinde tuttum, ellerimi koltuk altlarının hemen altına kadar sürükledim ve tekrar beline indirdim, kavradım, şekillendirdim. O kadar *benim* hissettiriyordu ki paylaşmak istemedim.

O yoğun gözlerle karşılaştım. "Evlilik öncesi seks hakkında ne düşünüyorsun?"

Göz kapakları o berrak, parlak irislerin üzerine düştü, dudakları hafifçe aralandı. "Çünkü ben buna varım," dedim ve durakladım. "Yıllar oldu benim son ilişki, kayıtlara geçsin."

"Seninle her şeyi yapmaya varım." Zihinsel olarak hazırlanmama fırsat vermeden beni kucağına aldı ve bacaklarının oturttu. "Partnerlerimi bir elin parmakları kadar sayabilirim ve tek ilişkim üniversitedeyken oldu."

Bunu başlatan ben olduğum için itirafı karşısında kaşlarımı çatmamaya çalıştım ama başarısız olduğumdan emindim. "Birlikte olacağım insanları kıskanmam garip mi?"

umarım hiç karşılaşmazsınız?"

Henri'nin elleri kalçalarımın etrafında sahiplenici bir şekilde şekillendi. "Hayır, çünkü çok kıskancım ve hayatının o kısmı hakkında hiçbir şey bilmek istediğimi sanmıyorum." Elleri beni kucağında daha yukarı çekti. "Senden önceki hayatımı kıskanmak için asla bir nedenin olmayacak Nina. Müstakbel eşime bunu yapmazdım."

Doğru, çünkü kurt adamların çoğu etrafta fazla dolaşmazdı.

Bunu çok iyi biliyordum. Matti ve Sienna tanıştıklarında bakire değillerdi ama ikisi de seks konusunda o kadar rahat olmamışlardı. Belki bir ya da iki kez tek gecelik ilişki yaşamışlardı ama yaşadıkları ilişkiler dışında hepsi bu kadardı. Kurtadamlar fazla sahipleniciydi ve bazıları asabiydi ve ilişki draması herkesin kaçınmaya çalıştığı bir şeydi.

Henri burnunu boynuma doğru sürükledi, konuşmamızın bu kısmıyla işi bitmişti. "Ne kadar benim gibi kokarsan o kadar iyi."

Bu hayatımın en güzel günü olabilir, diye karar verdim, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp emdim, homurtusu o kadar derindi ki bacaklarımın arasında hissettim. "Senin benim gibi kokmanı istediğin kadar ben de senin benim gibi kokmanı istiyorum," diye itiraf ettim. "İşe gitmeden önce yanağımı her tarafına süreceğim, her sabah seni iyice işaretleyeceğim."

Yanıt olarak çıkardığı inilti hafızamın derinliklerine kazınacaktı. "Sana her gün yapmayı düşündüğüm şeyin tam olarak bu olduğunu nereden biliyordun? Evde sahiplenici, saplantılı bir eşin olduğuna dair hiçbir şüphe kalmasın diye seni örtbas etmek."

Göğsümden küçük bir inilti yükseldi.

Ama daha bitirmemişti. "Beni istediğin kadar işaretleyebilirsin Nina, ne zaman istersen. Ne kadar çok, o kadar iyi."

"Sana bulaşan bana bulaşmış demektir," diye inledim, ona doğru sallandım, ona daha da yaklaştım. Yüzümü boynuna gömdüm ve tuzak kasını ısırdım, vahşi bir inilti ve tutunmak için yapışmak zorunda kaldığım kalçalarının bir kıpırtısını kazandım.

Henri'nin elleri kışıma doğru indi. "Sanırım bu gece başlıyoruz?" Beni sırt üstü yatağa yatırırken elleri gömleğimin altına kayd, Avuç içlerim kalçalarımındaki iç çamaşırimın bandında düz duruyordu.

Sırtımı dikleştirdim. "Evet, lütfen. Hemen şimdi harika olur."

Uzun parmakları iç çamaşırimla oradaki hassas derinin arasına girdi ve düz gri iç çamaşırimı çekiştirerek bacaklarımdan aşağı indirdi.

yere bıraktı. O yatağın üzerine diz çöküp bir avucuyla sağ iç uyluğumu şekillendirirken, başparmağıyla merkezimden birkaç santim ötede bir daire çizerken kalçalarımın birbirinden ayrılmasına izin verdim. Derin bir homurtu göğsünü doldurdu. "Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

Onunla tartışmadan, ön kolunu kalçalarımın altına kaydırды, bacaklarımı daha da açtı ve ağzı doğrudan bacaklarımın arasını emmeye başladı.

Neredeyse yataktan havalanıyordum, dilinin aşağıya inip tadına bakma hissiyle haykırmamak için bir elimi ağzıma kapattım. Yalarken. Henri'nin elleri kalçalarımı yanaklarına yapıştırdı, ağzı klitorisimi emmek için hareket etti.

Ellerim başına gitti, onu kavradı ve vücudumun ortasına sıkıştırdı. "Henri," diye boğuldum.

Başını olduğu yerde salladı, sakallı yanağını tam anlamıyla dikiş yerime sürttü, dili önce bir alt dudağımı, sonra diğerini yaladı. Birini emiyor, sonra diğerine de aynı ilgiyi gösteriyordu. "Tadın çok güzel Nina," diye mırıldandı.

Henri emdi ve ben doğrudan ağzına boşalana kadar dilini içime soktu, karın kaslarım tekrar tekrar sıkılıp gevşedi. İri kollarından biri iki bacağımın altından geçerken diğeri sırtımdan aşağıya inerek beni kaldırdı. "Çocuklar buraya gelirse fark edeceğime kendime güvenmiyorum," diye açıkladı ayağa kalkarken. "Kendi evimizi aldığımızda, kapısını kilitleyebileceğimiz bir köpek yavrusu alacağız."

Kendi evimiz. Bunun sesi neredeyse bana yaşattığı orgazm kadar iyiydi. Tüm bunlar çok gerçekçiydi. Harika.

Başımı salladım ve onu öptüm, yanaklarındaki nemi hissediyordum, benimle kaplı olduğunu biliyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Dilimi onunkine sürttüm, banyo kapısına doğru gittiğinin tamamen farkındaydım, açtım ve kilitlemeden önce arkamızdan yumuşak bir hareketle kapattım. Banyolar, kulüp binasında alt kısmında küçük bir köpek kapısı olmayan tek odaydı.

Kıçım lavabonun bulunduğu tezgâha düştü, bir an sonra aç eller beni ele geçirdi. Onunki ve benimki çekiştirdi. Uyku pantolonunu ve iç çamaşırını çekebildiğim kadar aşağı çektim ve geçen gece karavanımda aşağı yukarı çalıştığım ereksiyonun etrafına bir yumruk sardığı sırada gözleriyle karşılaştım. Kafası , kalın damarlar boylu boyunca uzanıyordu. İçindeydi

İnanılmaz vücudunun geri kalanıyla mükemmel bir orantı içindeydi ve kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissediyordum.

Elini aşağı yukarı hareket ettirirken sesi boğuk çıkıyordu. "Prezervatifim yok."

Başımı salladım, uzunluğuna, çevresine, her tarafını saran güzel pembe ve leylak rengine baktım. "Ben de bilmiyorum." Alnımı göğüs kafesine bastırdım, elimi onunkinin etrafına sardım, parmakları benimkinin altında esnedi. "Ben de doğum kontrol hapı kullanmıyorum," diye titreyerek itiraf ettim ve bakışlarımı kaldırdığımda onun beni daha da tahrik eden bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Yüz hatları hayal kırıklığına uğradığını göstermiyordu, aksine bu durum hoşuna gitmişti. "Ama ne zaman temiz olduğumu.... ne zaman olmadığımı gösteren bir termometrem var."

Dudakları aralandı, göz kapakları inanılmaz irislerinin üzerinden daha da aşağı indi. "Ne olduğunu biliyorsun." Avuç içi onun boynunu sıkıca kavradı. "Seni hâlâ hamile bırakabilirim."

Ne olduğumu biliyordum ve bacaklarımla ona daha sıkı sarıldım, onu daha yakına çağırdım. "Riske girmek istemiyorsan bekleyebiliriz. Ama çıplak sikişinin fikri-"

Hırıltısı meme uçlarımı sertleştirdi.

Parmaklarımla altında, penisinin büyük ucunu bacaklarımla arasına soktu ve itti. Henri'nin geniş başı içimde yavaşça, santim santim ilerledi, tahterevalli gibi girip çıktı, geri çekilmeden önce biraz daldı, ağzımı alırken beni doldurdu ve doldurdu. Yarısına kadar girdiğinde, tamamen dışarı çekti ve daha derine itti, bu titrek, anıtsal homurtu göğsünden ve benimkine doğru gidiyor.

Eli kalçama, gömleğimin altına gitti ve oradaki çıplak teni avuçladı....

Her santimini içine almıştı, pelvisi benimkiyle aynı hizadaydı ve ben nefes nefese kalmıştım, o da homurdanıyordu, alçak sesle ve şiddetle. Kasıklarımızı derinlemesine birbirine sürüyor, klitorisim gövdesine sürtünyordu. Kollarımı boynuna doladım, sarıldım.

"Evlendiğimizde bunu her zaman yapabiliriz," diye hırladı kulağıma doğru, kabuğunu yalayarak. "Yatakta, duşta, yerde...."

"Lavabonun üzerine mi eğildin?"

Kalçaları öne doğru çıkarken ve leğen kemiğini benimkine dayarken boğazından çıkan ses insani değildi. "Yüzümde, kucağımda."

, sonra derine itti, çok derine. Dudakları diğer kulağıma değecek şekilde başını hareket ettirdi. "Ama bu mükemmel amcığa her-"

Yüzünü tuttum ve onu sertçe öptüm, o da öpücüklerime karşılık verdi, dili diline değdi ve vücutlarımızın arasında, tişörtümü yukarı ittim, böylece tenini benimkine karşı hissedebiliyordum, meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu. Kalçaları çalışırken ve pompalamaya devam ederken eli yukarı geldi ve bir tanesini hafifçe sıktı.

Orgazm kaslarımın onun etrafında neredeyse şiddetli bir şekilde kasılmasına neden olurken ağzından geri çekildim, karın kaslarım o kadar sert esnedi ki çığılığımı bastırmak için dudaklarımı göğsüne bastırdım.

"Bir dahaki sefere çekilmeyeceğim," diyerek bana haber verdi, başını eğdi, tam orgazmım hafiflerken çekilmeden hemen önce o güçlü dişleriyle omzumu ısırdı ve o dolgun başını tümseğime dayadı, eli o muazzam genişliğin etrafına sarıldı, boşalması için avucunu iki kez pompalaması gerekti, kalçalarımın arasına kalın, beyaz bir yük atması için, tüm vücudunu sıkan gürültülü bir boğulma. Henri sarsıldı, gırtlaktan gelen iniltisi banyoda alçak sesle duyuldu.

Parmakları aramızda hareket etti, beyaz kremi kalçalarım, ortamdaki tıraşlı bölgeye masaj yaparak sürdü. Beni onunla işaretliyordu. Çok da fazla vardı.

Elimi koluna sürttüm, çalışmasını izledim, beni kokusuyla kaplamasını izledim, kalçalarım hala seğiriyordu. "Sanatını seviyorum Picasso," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu, göz bebekleri genişti... ve gülümsedi. "Güzel görünüyor, değil mi?" diye sordu, parmağını orta ve kalçalarım arasındaki kıvrımdan yukarı doğru çekerek. "Daha da güzel kokuyor."

İnledim ve onu tekrar aşağı çektim, beni nemli, terli vücuduna yakın tutarken onu öptüm, dilimi onunkine masaj yaptım.

Birbirimizden uzaklaştığımızda ona "Sanırım karnımda bir kas çektim," dedim.

Gülümsemesi bu sefer daha da yumuşak ve hayalperestti. "Şu anda kalçalarım kasılıyor," diye karşılık verdi.

Elimi gizlice yanaklarından birini avuçlamak için dolaştırdım ve eminim ki öyleydi. Arkama yaslandım ve gülümsedim. "Masaj yapmamı ister misin?"

Sonrasında duşta masaj yaptım. Biraz da ısırdım.

Ve ondan sonra yatağa girdiğimizde, daha önce hiç uyumadığım kadar derin uyudum.

Sadece ben ve Henri.

CHAPTER TWEKTY-RIGHT

Dünyada yapılması en zor şey, iyi olduğunuzda iyi gibi davranmaktır •
değilsin. Ve değildim.

İyi olmaya *yakın* bile değildim.

Birkaç hafta sonra bir Cuma günü öğleden sonra kapı çaldığında, bütün sabah panik atak geçirmenin eşiğindeydim. Duncan her türlü duygumun farkındaydı; son zamanlarda beni her zamankinden daha sık dürtüyor, küçük bir bebek olduğundan beri yapmadığı bir şekilde ayaklarıma atlıyor ve bana o kadar çok sevgi mesajı gönderiyordu ki aramızdaki bağa hiç bu kadar güvenmemiştim.

Ama yine de çok gergindim.

Elimde değildi. Henri haberi benimle paylaştığından beri bu günden korkuyordum-Franklin ertesi sabah doğruladı. Sakin, soğukkanlı ve olgun olmak istiyordum. Başım dik ve kalbim neşeli bir şekilde ne olursa olsun hazır olmak istiyordum. İliklerime kadar biliyordum ki, bu insanlar onu seviyorsa ve o da onları seviyorsa oğlum kalkıp gitmeye karar vermezdi.

Beni seviyordu, çiftliği ve çiftlikteki herkesi seviyordu. Bazı günler, çocuk odasından bütün gün "*aşk, aşk, aşk*" diye bağırdığını duyduğuma yemin edebilirim.

Ama göz ardı edemeyeceğim küçük bir olasılık vardı: fikrini değiştirebilirdi. Ben de onu suçlayamazdım. Burada ne kadar geliştiği ortadaydı. Daha fazla dahil edildiğini hissetmek ona ne kadar fayda sağlayabilirdi? Daha fazla kabul görmekten? Bu kadar çok kurt adamın arasında farklı bir şey olarak gayet iyiydim ama ben kim oluyordum da ona kendisini en çok neyin rahat ettireceğini söyleyebiliyordum?

Yıllardır verdiğim her kararda onu düşündüm ve onun için her zaman en iyisi neyse onu yaptım.

Ama yine de vücudumun aşırı tepki vermemesini istedim. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Ne zamandan beri "ya olursa" diye üzülüyorum?

Kapının diğer tarafından bir iç çekiş sesi geldi ve ses daha "Burası fırın gibi kokuyor Cricket." demeden kim olduğunu anladım. İçeri geliyorum."

Kapı açılıp Henri içeri süzüldüğünde ve hemen arkasından kapattığında ellerim hâlâ karnıma bastırılmıştı.

Son zamanlarda buraya çok sık geliyordu. O kadar çok ki, telefonunun şarj aleti prizime takılıydı ve şifonyerimin üstünde düzgünce katlanmış bir atleti vardı. *Ve bu benim de sinir krizi geçirmemi engelledi.* Onun orada olduğunu bilmek. Bundan sonra ne olursa olsun beni desteklediğini bilmek.

Ama o anda, deli gibi aşık olduğum adam bana kaşlarını çattı. Beni benim onu izlediğimden daha yakından izledi, elleri kalçalarına, flanel gömleğinin kot pantolonuyla birleştiği yere gitti. "Ağlamıyorsun ama tarçınlı rulo gibi kokuyorsun," dedi.

Son iki haftadır neredeyse tüm gecelerimi birlikte geçirdiğim adama kaşlarımı çatarak baktım. Çok çalışıyordu ama bir iş arkadaşı hasta olduğu için gece vardiyasında çalıştığı üç gün dışında her gece eve geldiğinde birbirimizi görüyorduk. Çocuklarla dışarıda vakit geçirdikten sonra genellikle benim odama dönerdik, hatta benim banyomda duş alırdık. Duncan'ın temkinli ya da tuhaf davranıp davranmayacağını merak ediyordum, ama yavru köpeğim yatakta yerini aldı ve kurt adamın odamızda kalması konusunda iki kez düşünmemiş gibi görünüyordu. Şanslıyım, şanslıyım.

"Kusacakmışım gibi hissediyorum, Fluff. Oraya inmek istemiyorum." Yüzümü buruşturdum. "Ama ağlayamam çünkü aşağıda beni şiş gözlerle görenlerin zayıf olduğumu düşünmelerini ve Duncan'a bakabileceğim konusunda bana güvenmemelerini istemiyorum."

Henri'nin yüzü yumuşadı. "Zayıf değilsin," ilk argümanı buydu. "Ama onlarla buluşmalısın. Duncan'ın sana ihtiyacı var."

Başımı salladım, yüzümün ve vücudumun bu lanet olası toplantıdan korktuğuma dair her türlü işareti verdiğini çok iyi biliyordum. Bu konuyu düşünmekten elimden geldiğince kaçınıyordum. Alaskalılar geliyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu -bu konuda yapmak istediğim hiçbir şey yoktu- bu yüzden bununla başa çıkmak bana kalmıştı.

Henri yanıma geldi, tam önümde durdu, kaval kemikleri dizlerime değecek kadar yakındı. Eliyle çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında kavradı, yüzümü yukarı kaldırdı ve kehribar rengi bakışlarının her santimini bana verdi. "Kimse onu senden almayacak." Durakladı. "Bizden de. *Hiç kimse.*"

İstedikini düşündüğüm şekilde yardımcı olmadı. Çok tatlıydı. "It...." Sesimi sabit tutmaya çalışmam bir saniye sürdü, başarısız olduğumu görmezden ve fısıldarken hala kırıldı, "Birinini onu almaya çalışacağından çok korktuğumdan değil. Atalarıyla tanışmak istemeyen hiç kimse çöreğini alamaz."

Gözleri benimkilerin birinden diğerine geçti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kelimeleri söylemeden önce kafamda iki kez prova ettim. "Gitmeyi seçeceğinden korkuyorum... ve benim de onunla gitmemi istemeyeceğinden," diye fısıldadım. Bu konuyu zaten konuşmuştuk, hem de birden fazla kez, ama elimde olmadan tekrar gündeme getirdim.

Belki yeterince söylersem daha kolay olur.

Ya da belki yüksek sesle söylesem bile gerçekleşmeyebilirdi.

Başparmağı çenemin altına bir çizgi çekti. "Gitmeyecek. Eğer gitmeni istiyorsa, bunu hallederiz Nina," diye söz verdi. "Ben her yerde iş bulabilirim, sen de her yerden çalışabilirsin." Durakladı ve boğazı düğümlendi. "Eğer istemiyorsan çalışmana gerek yok. Bu konuyu henüz konuşmadık ama konuşmalıyız."

"Ne hakkında konuşacağız?" Çalışmama gerek olmadığını mı söylemişti?

"Mali durum," diye açıkladı. Rahatsızlık yansıttığını söylemeyecektim ama daha çok... utanmış gibi görünüyordu? *Utangaç* mıydı? "Bu arazinin emlak vergileri nasıl ödeniyor?"

Bu bir anda dikkatimi dağıttı ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir gün yıllık borcunun ne kadar olduğunu tahmin etmeye çalışmışım ama.... Kulakların neden kızarıyor?"

Ben seslenince kulakları daha da kızardı. Çok sevimliydi. Yüzünde beliren ifade öyle. "İşimden kazandığım parayla kendi imkanlarım dahilinde yaşıyorum."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Sevimli kulakları daha da kıpkırmızı oldu, bana Duncan'ın gözlerini düşündüren bir renge dönüştü ve başını yavaşça salladı.

"Fluffy Blackrock, *zengin* misin?" Fısıldadım.

"Karışık bir durum," diye cevap verdi, kesinlikle yüzde 100 rahatsızdı. "Bugünü atlattıktan sonra sana her şeyi anlatacağım. Anlaştık mı?"

Şimdi her şeyi duymak istiyordum çünkü bu kulağa kesinlikle şüpheli geliyordu. "Sana zor anlar mı yaşatacağım?"

Başını sallamak için beklemedi, yüz hatları ağırbaşlıydı ama gözleri... yakut kırmızısı kulaklarının arasında bir eğlence vardı. "Bir vakıf var ve 21 yaşına geldiğimde bana bir miras kaldı. Bunu daha sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Anlaştık, ama benim için fark etmez," dedim ona gülümseyerek. Güzel, yumuşak bir gülümseme.

"Biliyorum Cricket," diye kabul etti.

Kolunu dürttüm. "Şu anda dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyordun?"

Henri'nin kaşları o meşhur milimetre kadar yukarı kalktı. "Birkaç dakika işe yaradı." Gülümsemesi vücudumdaki gerginliği azalttı. "Ama şunu bilmelisin ki Duncan seni terk etmeyi seçmeyecek. Bu arazinin her dönümüne bahse girerim ki, senden vazgeçmeden önce hayatının geri kalanında bir nükleer santralde yaşayacaktır," dedi ve tüm bu süre boyunca gözlerimin içine baktı.

Haklı olduğunu biliyordum ama....

"Birbirinize duyduğunuz sevginin kokusunu her yakın ailede alırım. Yabancıları seçmeyecektir. Duncan senin onun olduğunu düşünüyor, aynı şekilde sen de onun senin olduğunu düşünüyorsun."

Bunu bilmiyor değildim ama Henri'den duymak farklıydı. Biraz rahatlama, karnımın en kötü ağrısını hafifletti. Sadece en kötüsünü. "Tamam... eğer onu almaya çalışırlarsa, bizim için gözlerini oyacaksın, böylece benim yapmama gerek kalmayacak, öyle mi?" demeden önce dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Çenemin üzerine bir çizgi daha çekildi. "Hayır, ama espri anlayışının geri gelmesine sevindim."

Sadece kısmen şaka yapıyordum, ama ona sıkı bir gülümseme verdim ve normal şartlar altında kana susamış olmadığımı bildiğinden emin olmama rağmen, oynamaya çalıştım, ama çörek söz konusu olduğunda, bir yamyam olurdum.

Onun için de öyle düşündüm.

Neyse ki gülümsemeyi bırakmadı. "Hadi ama. Bunu ne kadar çabuk atlatırsak, yolumuza o kadar çabuk devam edebiliriz." Bana baktı. "Matti ve Sienna birkaç gün içinde burada olacaklar, annenle baban da bir saat sonra burada olacaklar ve ondan sonra şelalenin altında ay bizi izliyor olacak ve sen de benim eşim olacaksın."

Dünyada beni paniğimden tamamen çıkarabilecek tek şey bu olmalıydı. Gelecek için umut vermeliydi.

Başka ne olursa olsun, hayatımın geri kalanını tanıdığım en yakışıklı, en harika adamla geçirecektim.

Başını eğdi ve sıcak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Hadi şu işi bitirelim."

"Yapacağım ama yapmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Her zaman ikinizin de yanında olacağım." Bileğime baktı. "Bileziği bırak. Bir daha burada saklayacak hiçbir şeyin yok."

Yapmadım, değil mi? Her zamankinden daha az gergin bir şekilde başlığımı çıkardım ve yatağımın üzerine attım. Her çıkarışında yaşadığım o tanıdık rahatsızlık ilk kez bana geri dönmedi.

Ben daha fazla düşünmeden Henri elini uzattı; uzun, bronz parmaklar ve geniş bir avuç içi. "Güzel. Gel bakalım."

Aldım ve beni de ayağa kaldırmasına izin verdim. O haklıydı. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, yolumuza o kadar çabuk devam edebilirdik.

Planlarımız vardı. Önemli planlar. Bazıları için o kadar heyecanlanmamıştım çünkü bu konuda çok endişeliydim.

Henri beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirken elimi tuttu. Derin nefesler aldım ve eğer bu işin iyi gitmesine izin verirse evrene birkaç söz verdim. Birinci kata vardığımızda Duncan kafasını Agnes'in odasının kapısından dışarı çıkarmıştı bile. Koşarak yanıma geldi, bacaklarıma çarptı, sonra dönüp Henri'ninkilere de süründü. Bugün neler olacağını biliyordu. Hastalık izni almıştım, ki bu tamamen yalan değildi, çünkü hastaydım ama sinirlerim bozuktuk.

Onu birkaç kez okşadım, burnunun üstünü öptüm ve gülümsedim. Başlangıçta iyi olmadığını biliyordu. Ağzımı açıp bunu duymasına izin vererek durumu daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu. Bunu yapabiliirdim. Her şeyin nasıl gittiğine bağlı olarak birden fazla planımız vardı.

. Kimse kimseyi terk etmiyordu.

Henri gıkını bile çıkarmadı ama üçümüz koridorda seslerin geldiği toplantı odasına doğru ilerlerken başparmağı elimin etli kısmına hafifçe süründü.

Kapıya varmadan önce Duncan bana "*Aşkım*," dedi.

Tam orada durup çömeldim ve kalbim kollarımda ona sarıldım. "Seni her şeyden çok seviyorum, Donut. Her şey yoluna girecek. Bu insanlarla tanışacağım için gerginim. Tamam mı? Ama bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Çok daha büyük bir beden bizimle aynı seviyeye indi ve bir el Duncan'ın sırtına indi, bir diğeri de benimkinin ortasına aynısını yapmadan bir an önce.

İkimiz de ona baktık.

Ve Henri o kadife sesiyle, arasında bir ileri bir geri bakarak, ellerini sırtımıza dayayarak, "İkiniz de benimsiniz ve endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Anladınız mı?"

Gözlerimi kırptım ve Duncan'ın güzel, kabarık kuyruğu sallandı. Onun "evet" kafamın içinde yankılanıyor.

Sırtımdaki eli kürek kemiklerimin arasından birkaç santim yukarı kaydı. Adem elması titredi ve çenesi gerildi. "Şu andan itibaren her şeyin üstesinden birlikte geleceğiz. Tamam mı?"

Başımı salladım ve Duncan... Duncan pençesini Henri'nin dizine koydu.

Bantla bir arada tutuyordum ve aniden, özellikle de kurt adam kraliyet ailesi sadece bana değil oğluma da yumuşak bir şekilde gülümsediğinde, ağlamak için en yoğun dürtü gözlerimin arkasına çarptı. "Hadi ama, siz ikiniz. Her şey yoluna girecek."

O haklıydı.

Henri söylemişti, bundan sonra her şeyi birlikte gözden geçirecektik.

Ayağa kalkmadan önce Duncan'ı öptüm ve Henri'yi de yanağından öptüm, geri çekildiğimde ona bir gülümseme verdim. *Teşekkür ederim*, diye mırıldandım.

Çenesini bana doğru eğdi, yüz ifadesi sanki savaşa gitmeye hazırmış gibi ciddiydi.

İçeri girdik.

Odada Franklin ve gümüş mavisi saçlı yaşlı kadın Ema vardı. İkisini daha önce hiç görmediğim üç adamın önünde duruyorlardı, diğeri ise beni yerleşkelerine davet eden Alaskalı lider İlya'ydı. Gerçi iki yabancı ondan çok daha yaşlıydı. İkisi de zayıftı, saçları gümüşten çok beyazdı, yüzleri Henri'ninki kadar sertti.

Büyülerini hissedemediğimi fark ettim ve bileklerine bakarak tanıdık boncuklu bilezikler taktıklarını gördüm.

Her iki adam da çoktan kapıya yönelmiş, gözleri Henri ile benim aramda duran çelimsiz köpek yavrusuna takılmıştı.

Adamlar birbirlerine baktılar.

"Ah, evet." Franklin bize el salladı, gururlu bir baba gibi gülümsüyordu. Ya da amca.

Çenemi dik tutarak ve umarım geri kalan tüm duygularımı dikkatlice gizleyerek gruba doğru yürüdüm, Duncan o kadar yakındı ki birkaç kez bileğime bastı. Gülümsemiyordum, çünkü yabancılar da gülümsemiyordu ve bunun normal mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Yaşlı adamlar kahverengi gözlerini Duncan'a dikmişlerdi ve Ilya yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Henri ve benim aramda gidip geliyordu.

Elimi yaşlı adamlardan birine uzatmadan önce parmaklarımı ona doğru kaldırdım; adam beni nihayet fark etmiş gibi görüldüğünde biraz irkildi. "Merhaba," dedi, beklenmedik bir nezaketle elimi tutmadan önce arkadaşlarına baktı. Birdenbire sırtarak topluluğun liderine döndü, ciddi yüzünün her santimi hayal ettiğim gibi kaybolmuştu.

Alaskalı lider Ilya omuz silkti. "Sana söylemiştim."

Yaşlı adam tekrar bana odaklandı, sırtışı hâlâ yerindeydi ve şaşırtıcı derecede nazik bir sesle mırıldandı: "Yavrunun vasisi *siz misiniz*?"

Duncan alt bacağıma yaslandı ve bana bir doz "*sevgi*" gönderdi.

"Evet mi?" Ben de cevap verdim. Eğlenmiş görünüyordu. Ilya ona ne söylemişti? "Ben Nina. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim," diye devam ettim, neler olup bittiğinden emin değildim. Elimini bıraktığında, diğer yaşlı adama doğru yöneldim ve onun elini de tuttum.

O sırada o da sırtıyordu. Babamın kim olduğunu biliyorlar mıydı?

Yine de bunun için endişelenecek zamanım yoktu. Biliyorlarsa . Oğluma doğru işaret ettim, bunu yaparken yabancıları yakından izliyordum. "Bu Duncan," dedim onlara.

Duncan poposunun üzerine çöktü ve o parlak kırmızı gözlerini her bir adama dikti. Kuyruğu dimdik havadaydı, dikkatli ve tetikteydi. Onları daha iyi kokladığında burun delikleri genişledi. Büyüdüğü için kulakları artık kafasında o kadar da büyük görünmüyordu. Ergen tazıların resimlerine baktım ve Duncan'ın vücudu -kuyruğu ve rengi hariç- onlarla aynıydı. Büyük kulaklar, zeki gözler, uzun ve zayıftı ve hala büyüyordu.

Kimse tepki vermedi; kimse tek bir kelime bile etmedi.

İki yabancı adam Duncan'ı incelemeye devam etti ve o onlara baktı. Kuyruğu sallanmayı bırakmış ve duruyordu,

Hareketsiz. Kendimi rahatlattım, nefesimi düzenli tuttum, ellerimi gevşettim.

O ana kadar bunu düşünmemiştim ama eğer Duncan'la aynıysalar, telepatik olarak da konuşabilirler miydi?

Sessiz bir dakika sonra, yaşlı adamlardan biri diğerine döndü ve ikisi de içeri ilk girdiğimizde yüzlerinin ne kadar duygusuz görüldüğünden hayal edebileceğimden çok daha büyük gülümsediler.

"O *mükemmel*," dedi kafamın içinde tanımadığım bir ses.

Dondum kaldım ve bana göz kırpan ilk yaşlı adamla göz göze geldim.

Henri'nin Büyük Kurt'una çok yakın bir ses tonuyla, "Onu nasıl bulduğunu anlat," diye emreden Ilya oldu.

Yanımda Henri homurdandı. "Benimkinden bir şey istemen konusunda sana ne demiştim?"

Kendini beğenmiş bir surat yapmamak neredeyse imkansızdı.

Diğer lider gözlerini sinirli bir şekilde kısımdan önce içini çekti. "Lütfen onlara yavruyu nasıl bulduğunu anlatır mısın Nina?" diye sordu oldukça alaycı bir şekilde.

Fluffy bana baktı ve başıyla cesaretlendirici bir işaret yaptı.

Bu adam her zaman arkamı kollayacaktı ve ben onu çok seviyordum. Yavaşça nefes verdim ve sonra yabancılara hikayeyi anlattım. Hepsini.

Alaska'dan gelen adamlar ben bitirene kadar tek kelime etmediler.

Bakışmalar devam etti, ardından Franklin ve Ema'nın bile emin olamadığı zorlayıcı bir sessizlik geldi. Vücut dillerinden belliydi. Hepimiz tuhaf davranıyorduk.

Birinin *bir şey* söylemesini umarak topuklarımın üzerinde sallandım.

Bekledim, bekledim ve-

"*Aşk*," dedi Duncan bana.

Tüm dikkati bana odaklanmıştı. O kadar çok gülümsedim ki göğsümde hissettim. Ben *de seni seviyorum*, diye mırıldandım.

Ilya fark etti. "Ne dedi o?"

Donut'ımın kulağını hafifçe çekiştirdim. "Beni sevdiğini söyledi."

İki yaşlı adam bir kez daha bakiştılar ve suratımı asmamak için içimdeki Henri'ye başvurmak zorunda kaldım, çünkü bu sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Onda aradıklarını buldular mı? Düşündükleri gibi biri miydi?

Bana söyleyemezler miydi?

"Duncan, buraya gelir misin?" diye sordu göz kırpan yaşlı adam ve bunu takdir ettim çünkü onun yerine telepatik olarak sorabileceğinden neredeyse emindim.

Eğer Duncan cevap verdiyse, bu sadece onun içindi, ama bir dakika sonra oğlum tırıs la yanıma geldi. Beklediğimden çok daha çevik bir şekilde, her iki adam da onu sevmek için diz çöktüler, kulaklarına dokundular, dişlerini kontrol ettiler, hatta parmaklarını kuyruğuna sürterek onun büyü lü ateşinden korkmadıklarını söylediler.

Tüm bu süre boyunca gülümsediler ve içlerinden biri iç çekip "Uzun zamandır türümüzün son örneğ i olduğumuzu sanıyorduk" dediğ inde ne kadar hü zünlendiklerini tahmin bile edemezdim.

Bunun ima ettiğ i şey karş ısında sertçe yutkundum.

Diğ eri onu ç enesinin altından gıdıkladı ve Duncan sallanarak adamın daha da geniş bir sırtış ısını kazandı. "Yakış ıklı bir genç adamsın, küçük kardeş im."

Bu... bu biyolojik olarak böyle olduğ u anlamına gelmiyordu... ama... *ama olabilir miydi?*

"Annemizi altmış yıldır görmedik," diye açıkladı göz kırpan adam, dikkati hâlâ ç öreğ imdeydi. "Emin değ ildik...."

Soru dilimin ucundaydı, hazır dı. Aslında iki tane. "Öyle mi?" Soran

Franklin'di, sesi biraz yüksekti.

Ne yaptı?

"Hiç ş üphesiz." Duncan baş ını eline yasladığında göz kırpan adam *keyifle* kıkırdadı. "O tam anlamıyla bir cehennem köpeğ i."

Donut'ım bir *cehennem köpeğ i* miydi?

Bu şekilde cevap vermiş olmas ı *önemli değ ildi*. Önemi yoktu çünkü *cehennem köpeğ i* demiş ti ve ağ zım açık kalmış ti, bir buna inanamıyordu ama daha büyük bir yanı m inanabiliyordu. Bu, ihtimal dahilinde olduğ unu düş ündüğ üm varlıklar listemdeydi. Ama onlar hakkında emin olmak için yeterli bilgi yoktu ve bu adam *ş üphesiz* demiş ti.

Duncan bir *cehennem köpeğ i*ydi.

Onlar hakkında okuduğ um kadarıyla, cehennem köpeklerinin yeralt ı dünyasını koruyan efsaneler olduğ u hikayeler vardı. Yemin edebilirim ki

başka folklorlarda kadınların koruyucusu dair söylentiler okumuş olabilirim. Ancak cehennem köpekleriyle ilgili en yaygın efsane olarak hatırlayabildiğim tek fikir, onların çok korkulan, destansı varlıklar olduğuydu.

Ama oğlumla ilgili korkutucu tek bir şey bile yoktu.

Bildiği cehenneme en yakın şey banyo yapmaktı.

Buna inanamadım. Duncan çöreğim bir *cehennem köpeği*ydi.

Cehennem köpeği omzunun üzerinden bana döndü ve göz kırptı.

"Evet," dedi bana.

Gözlerimi ona diktim. "Ne olduğunu biliyor muydun?" Sesimin sakın çıktığını düşünmek istiyordum ama muhtemelen gerçek durumun bu olma ihtimali sıfırdı. Bir helyum balonunu emip kurutmuş da olabilirdim.

O gülünç derecede sevimli kirpikler Dunky'nin yakut gözlerini örtüyor, kulakları seğiriyordu. "*Aşk*" cevabını vermeye karar verdi.

Korkunç bir hayretle güldüm. "Bu evet ya da hayır demek değil, Duncan."

Bizi hayatımızın bu yeni aşamasına taşıyan kuyruk sallandı. "*Evet.*"

Evet!

Başka bir şey soramadan ya da bu mutlak mucize keşfi kutlayamadan, üç farklı telefon aynı anda çaldı ve Ema, Franklin ve Henri kendi telefonlarını çıkardılar. Üçü de ekrandaki şeye kaşlarını çatarak baktı. Çiftliğin güvenliğiyle birlikte hepsinin kapıdaki kameralara erişimi olduğunu ve orada biri olduğunda haberdar edildiklerini öğrenmiştim.

Franklin önce başını kaldırdı, normalde sinsî olan yüzü, Alaska liderine yönelttiği aşırı sinirli bir surata dönüştü.

Henri'ye göre ateş püsküren İlya kollarını göğsünde kavuşturdu ve kara kaşlarını kaldırdı. "Kapıda mı?" diye sordu Franklin'e düz, alaycı olmayan bir ses tonuyla.

Biyolojik amcam ters ters baktı. "Onu mı getirdin?" diye öyle bir tükürdü ki Ema bile ona tuhaf tuhaf baktı.

Yanımda, Henri bana görüntü vermek için telefonunu eğdi. Ekrandaki kamera açısı, ellili yaşlarında, kısmen sürücü kapısından dışarı sarkmış, interkom tuş takımını tekrar tekrar kurcalayan bir adamı gösteriyordu. Adamda özel bir şey yoktu; tişört giymiş normal bir adam gibi görünüyordu ve neden çalışmadığını anlamıyormuş gibi agresif bir şekilde tuş takımına basmaya devam ederek iğrençlik yapıyordu.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" Henri başımın üstünden sordu.

Kim....

Hayır.

Başımı kaldırdım.

"Davet edilmemişti," diye açıkladı Ilya alaycı bir tavırla. "Aynı uçaktaydı ve nereye gittiği hakkında tek kelime etmedi, sanki planlarını bir araya getiremezmişiz gibi."

Amcam ilk etapta bildiğine şaşırdığım bir küfür savurdu.

Ilya bir kaşını kaldırdı ama temelde gözleriyle omuz silkti. "Yapmak istemediğim pek bir şey yok ama onunla tartışmayacağım. Her yıl daha da inatçı oluyor."

Gözlerimi kırptım ve en sevdiğim kehribar rengi gözlerle karşılaştım.

Henri'nin alnı çatılmıştı. "İnsanların davetsiz gelmelerinden bıkmaya başladım," diye homurdandı. Kendimi işaret ettim ve ifadesi anında değişti. "Sen değil, Cricket."

Gülümsedim, sonra da gurur duyacağı bir şekilde sildim. Yapacak işlerimiz vardı. "Bu senin kardeşin mi?" Franklin'e doğrudan sordum.

Rüya Tanrısı telefonunu kalçasındaki küçük çantasına geri koymuştu bile ve yaydığı enerjiye bakılırsa bu onu şimdiye kadar gördüğüm en kızgın anıydı. "Öyle." Gözlüklerinin arkasından gözleri kısıldı. "Onu ben davet etmedim, Nina."

Ona inandım ve bunu söyledim.

"Ziyaretinden beri çok melankolik görünüyor, Franklin," diye itiraf etti zebani adamlardan biri, göz kırpmayan. "Sürekli volta atıyor. Oldukça rahatsız edici."

Ilya, "İkincimle, bir bereket tanrıçasının kızının Büyük Kurt'la çiftleşmesi hakkında konuşurken kulak misafiri oldu," dedi, o kadar da özür diler gibi görünmeyen bir şekilde. Özellikle de benim DNA donörüm olduğunu bildiği halde. Ortallığı karıştırmak zorunda mıydı?

"Onun arkasından bir kamyon geliyor. İniyorlar ve konuşuyorlar.... Sanırım Dominic olabilir? O... o kapıyı açmak için şifreyi giriyor," dedi Ema, hâlâ kameraya dikkat eden tek kişi olarak. "Kim bu? Ani ve Randall nerede? Dominic neden bir yabancıнын içeri girmesine izin versin ki? Böyle bir yetkisi olmadığını biliyor! Güvenlik nerede?"

"Ani kasabada ve Randall şu anda batı çiti boyunca ilerliyor. Zamanında geri dönmesinin imkânı yok." Henri'nin tüm vücudu, tüm Viking ve savaşçı soyağacı bana döndü. Yüzünün her yerinde Katil Henri yazıyordu. "Dominic'le ben ilgilenirim ama ziyaretçimiz Nina konusunda ne yapmak istiyorsun?"

Bu konuda ne yapmak istiyordum?

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, Dom'un çiftliğe bir yabancının girmesine izin verirken ne düşündüğünü merak ediyordum. Fluffun öcülerin gelip gitmesine izin vermesi bir şeydi, ama ben bile buradaki hiyerarşinin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ve doğru kişi söylemedikçe bir yabancıyı içeri almazdınız. Ama bu işi Henri'ye bırakacaktım. Dürüst olmak gerekirse, o pislikle uğraşmasının zamanı geçmiş gibiydi.

Ayrıca, endişelenmem gereken daha büyük balıklar vardı. Özellikle de bir kutu denizanası. "Ona defolup gitmesini söylemek istiyorum," dedim ona, "ama aynı zamanda gerçekten çaba sarf etmek de istemiyorum."

Ama aklıma İlya'nın söyledikleri geldi. Onunla tartışmak istemediğini. Cehennem Köpeği kardeşlerin de bunu yapmak için sıraya girdiklerini görmedim, bu yaşta olmazdı. Franklin muhtemelen yapardı ama....

Belki henüz resmiyet kazanmamıştı ama buradaki insanlar benim insanlarımdı. En azından çocuklar ve bazı yetişkinler. Shiloh ve Pascal'la nehirde yaşadığımız olaydan bu yana kreşteki ebeveynlerin davranışları tamamen değişmişti. Phoebe ve kocası her fırsatta bana taze ekmek, yaptığı jöle gibi ufak tefek şeyler getiriyorlardı ve okuldan sonra Pascal'la birlikte Ema'nın evine sürülmeden önce onu sadece geçerken görmüş olsam da, en sevdiğim satirden daha fazla teşekkür kartıyla kutsanmıştım.

Pascal'ın aile üyelerinin her biri bana ya doğrudan bir şey hediye etmişti ya da mutfakta bırakmışlardı. Bir eşarp, güzel bir kolye, köyün bir tablosu, şeker.... Diğer çocukların aileleri beni evlerine davet etmeye başlamış, Duncan'ı götürmeyi teklif etmişlerdi. Bu sadece hayatımı riske atmamı gerektiriyordu ama sorun değildi. Benim için sorun değildi.

Ve o anda aklıma onlar geldi.

Eğer öfkeli bir ölüm tanrısıyla başa çıkmak birinin göreviyse, o kişi bendim. Omuzlarımı dikleştirerek Henri'ye baktım. "A seçeneğiyle devam edelim.

Birinin ona siktirip gitmesini söylemesi gerek."

İki, belki de üç farklı boğulma sesi vardı. En azından biri yetişkin zebanilerden birinden geliyordu, ikincisi İlya'dan gelmiş olabilirdi ve üçüncüsü de kesinlikle yeni amcamdan geliyordu. Ema sırtına bir tokat attı, o kadar zor boğuluyordu ki.

Henri onları görmezden geldi ve alaycı Henri gülümsemesini takındı. "Bunu yapabilirim." Gözlerimin önünde, Alaycı Henri, Büyük Kurt Henri'ye dönüştü. "Onunla da konuşmamızın zamanı geldi de geçiyor bile."

Bay Koruyucu'ya kaşlarını kaldırdım. "Elbette, ama yalnız değil. Birlikte gideceğiz," diye açıkladım.

Gülümsemesi biraz daha büyüdü ama başını salladı.

Yaşlı adamlarla birlikte ayakta duran Duncan bize döndü, bir bacağı geriye attı, sonra diğerini, çok geniş bir şekilde esnedi.

Az önce ağzında küçük bir kırmızı parıltı mı görmüştüm? Oradaydı ve o kadar hızlı kayboldu ki, hayal etmiş olabilirim.

"Evet," dedi yavru köpeğim.

"Sen de mi geliyorsun, Dunky?" diye sordum, pek şaşırmamıştım.

"Evet," diye onayladı, tırısyla yanıma geldi ve bir pençesini ayağıma koydu.

Henri aramızda bir ileri bir geri baktı ve "Gidelim" dedi. Diğer herkes "Geri geleceğiz." dedi.

Franklin aceleyle yanına geldi, kemeriyle oynuyordu. "Benim de ona söyleyecek birkaç sözüm var," dedi, hâlâ durumdan dolayı çok sinirli görünüyordu.

Sanırım hepimiz gidiyorduk. Kaşlarını kaldırıp Henri'ye baktım, o da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Görünüşe bakılırsa cehennem köpekleri gülümsüyordu, hatta bizden daha çok eğleniyorlardı. Ama onu yerleşim yerlerinden tanıyorlardı. Şaşkınlık içinde kaşlarını çatan Ema'ydı. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve o anda da öğrenecek değildi.

"Acele etmeyin," dedi göz kırpan cehennem köpeği, dördümüz aceleyle odadan çıkarken, Franklin önde, Henri arkasında, sonra ben ve Duncan.

DNA babamla yüzleşecektik; çiftliğe girmeye çalışırken bizimkilerden biri izin vermeden önce sinir krizi geçiren çok yaşlı bir adamdı.

Hayatımın beni götüreceğini düşündüğüm yer burası değildi, ama... buradaydık.

Koridordayken Henri omzunun üzerinden, "Çocuk sahibi olmayı hayal ettiğimde, her zaman güvenilebileceğim bir oğlum olmasını diledim," dedi.

Yardımcıma baktım, o da bana baktı. Ona bir öpücük gönderdim. "Ve bir ortak istediğimde, birini isteyeceğimi düşündüm."

Fluffy ekledi.

"Bana öyle geliyor ki ikisine de sahipsin," dedim arkasından.

"Bana öyle geldi," diye kabul etti ön kapıya vardığımızda. "Güçlü bir eş ve iki acıyla yüzleşmek için benimle gelecek güçlü bir oğul."

Kıçımı." Henri yumuşak bir ses çıkardı. "Keşke şu anda kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlayabilseydin."

"Evet, öylesin," diye onu alkışladım, kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Haklıydı. Burada dostum, oğlum ve amcamla birlikteydim. "Tıpkı senin de bizimle birlikte ilerlediğin için şanslı olduğumuz gibi. Değil mi Dunky?"

"Evet."

İleride . Henri, Franklin bakışlı üzerinde onun Omuz,
a Yüzünde memnun bir ifade vardı.

Bize kapıyı tutarken Henri'nin gülümsemesinin silüetini yakaladım. Siyah, gri ve mavinin tonları geceyi dolduruyor, önüne çıkan her şeyi gölgeliyordu. Yakın mesafede bir arabanın kapısı çarparak kapandı.

"Yakınlarda," diye mırıldandı Henri yanımda. "Nedense hâlâ kapıya yakın."

"Çok yakın," diye onayladı Franklin, yüzünde yine sinirli bir ifade vardı. Otoparkın kenarına vardığımızda Henri'nin eli benimkini tuttu.

Tam o sırada yavaşladı ve araba sıralarına doğru , tam da onun odaklandığı yönden yaklaşan kurt adam büyüsunü hissettiğim anda. Henri elimi kaldırıp dudaklarını elimin arkasına bastırırken bana bakmadı ve mırıldandı: "Bu işi sonsuza dek halletmem için bana bir dakika ver."

"Bekleyeceğiz," diye söz verdim, tam parmaklarımı bırakırken sarışın bir adam belirdi, kulüp binasına doğru hızla ilerliyordu. Birinin acelesi vardı.

Ama orada olduğumuzu biliyordu ve hareket etmeye devam ederken bile dikkati bize döndü, "Sadece eşyalarımı almaya geldim, değerli prensesin Henri ile konuşmayacağım." diye seslendi. Dom'un sesi alaycıydı. "Ben sadece-"

Henri bir şimşek gibi hareket etti.

Bir an yanımdaydı ve hemen ardından -gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde- Dominic'in göğsüne çarptı, eli diğer adamın boğazına uzandı ve Henri Blackrock onu tek bir eliyle öyle yükseğe, öyle akıcı bir şekilde kaldırdı ki, çizmeli ayakları sallanıyordu.

Duncan ayaklarımın arasına çöktü ve ailemizin en yeni üyesinin inanılmaz gücü karşısında ikimizin de ağzının açık kaldığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Güçlü olduğumu biliyordum. Görsel olarak çok açıktı. Ve onu bir kütüğü cirit olarak kullanırken görmüştüm ve Dom iki yüz kiloluk bir yerde olmalıydı.

ama Henri onu doldurulmuş bir hayvan gibi tutuyordu.

Başı yukarı kalkmıştı, Dom yerden o kadar yüksekteydi ve Henri hayal edebileceğim her şeyden daha yüksek ve korkutucu bir hırıltı çıkardı.

Franklin yanımda ıslık çaldı.

"Agnes'ten vazgeçtiğin için seni affettim. Çiftliğin kontrolünü ele geçirmek için benimle kavga etmeyi seçmeni unutmaya çalıştım. Benim olan başka bir şeyi almaya çalışmanı unutmaya çalıştım." Fluff'un sesi derindi. "Ona ve kızına kaba davrandığın için seni affedebilirdim. Eninde sonunda sorumluluklarını bir uyarı bile yapmadan terk etmeni unutabilirdim," diye alay etti Henri, Dom sonunda ne olup bittiğini anlaması vücudunun bir saniyesini almış gibi kekelemeye başladığında onu bir iki santim yukarı kaldırarak. Parmakları boğazına sarılmış olanlara gitti, sanki onları soymaya çalışıyordu.

Nefesi kesildi.

Ama Henri'nin üst kolu büküldüğünde işi bitmeye yakın bile değildi ve boğazını daha sıkı sıktığına yemin edebilirdim. "Ama az önce başından savamayacağım tek kuralı ihlal ettin. Bizi tehlikeye attın ve bir yabancınn topraklarımıza girmesine izin verdin-"

"O... Ni... Nina...", diye nefes nefese kaldı Dom, hala Henri'nin parmaklarını kaldırmaya çalışıyordu

Kapalı.

"Kim olduğu umurumda bile değil!" Henri kükredi. "Kuralları biliyorsun!

Ve

Şanslısın ki şu anda uğraşacak başka işlerim var yoksa ağzından çıkan her saçma kelimeye seni pişman ederdim."

"Hen... Henri!" sarışın daha da hafifçe soludu, şimdi tokat atıyordu, gözleri sulanmıştı.

Franklin, Dunky ve ben orada durup izledik.

Henri yine de, oğlumun ağzına doldurduğu oyuncakları salladığı gibi elini salladı ve "*Benimle* dövüşebileceğini mi *saniyorsun*? Sonrasında yaşayacağını mı düşünüyorsun?" Henri gülmedi ama sesinde karanlık bir şeyler vardı...

Çok hoşuma giden bir şey.

Ama bunu izlemekle çok meşguldüm ve bunu yaparken patlamış mısır almadığım için pişmanlık duyuyordum.

Bir buçuk metre boyundaki Dom'u tutan el bir iki santim yukarı kalktı. "Bana vurmana *izin verdim*," dedi Henri ona. "Bu enayi yumruğu değildi, seni bok parçası. Bana vurmana izin verdim. İstedğin her kelimeyi söylemene izin verdim çünkü sana kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, ama bu bok

Artık bitti. Buradaki zamanın bitti. Çiftlikle olan tüm bağlantın kesildi. Şu andan itibaren senin için biz yokuz ve bir daha asla buradaki hiç kimse hakkında düşünmeyecek, konuşmayacak ya da yazmayacaksın, yoksa seni bulurum."

Dom'un yüzü öylesine kızarmıştı ve gözleri öylesine şişmiş ve parlıyordu ki, içinde bulunduğu durumdan mı yoksa tam o anda aforoz ediliyor olmasından mı kaynaklandığından emin olamadım.

Acele etmeden ve yine o çılgın gücünü göstererek Henri onu yere indirdi ama parmaklarını olduğu yerde, boğazına dolanmış halde tuttu.

Büyük Kurt 2.0'ın -orada gizlenen Katil Henri'nin- Dominic'i yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar kuvvetle kendisine doğru çekmesinden önce onları sıktığını gördüğüme yemin edebilirim. "Nefes alıyorsun çünkü nefes almaya izin veriyorum," dedi Henri sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben yaşamaya izin verdiğim için yaşıyorsun. Anlıyor musun?"

Dominic anladı mı bilmiyordum ama tüm üreme sistemim anladı.

Dom nefesini öyle kesik kesik çekti ki, gözleri daha da yaşardı, neredeyse "Evet" dediğini anlamayacaktım. Ama tekrarladı, düşmanlığı, kibri sönmişti. Tıpkı Agnes'inki gibi mavi gözleri Henri'nin parmağı gevşediği anda bile sallanmadı. Dom Henri'ye baktı, yani gerçekten baktı. Sanki varlığının üzerindeki örtüyü kaldırmış ve ona bildiği her şeyin bir yalan olduğunu göstermişti.

Ve Dom geldiği yöne doğru gittiğinde onu takip ederek zamanımı bile boşa harcamadım.

Franklin de anlamadı, çünkü çevresel görüşümün dışında ikimiz de Henri'ye bakıyorduk.

Sonra biyolojik amcam hayatımda duyduğum en eğlenceli sesi çıkardı ve o kadar sert sarsıldı ki, sanki bu onu da şaşırtmıştı. "Ben de ona ne zaman haddini bildireceğini merak ediyordum. Bu çok uzun sürdü Henri."

"Öğrenmesini umuyordum," diye homurdandı kısa süre sonra çiftleşeceğim adam, gözlerimle buluşmadan ve her konuda özür dilemeden önce.

Franklin oflayıp puflarken ona gülümsedim. "Böyle insanlar asla kendi başlarına öğrenemezler. Tecrübelerimle biliyorum."

Güçlü bir varlığın bulunduğumuz yere doğru yaklaştığını hissettiğimizde hepimiz aynı anda döndük.

Duncan'ın annesinin büyüünün muazzam olduğunu düşündüğüm yerde, bu diğeri de aynı seviyede görünüyordu.

Franklin'inkine hem çok benziyor de çok farklıydı. Bir kurt adamının vahşi olduğu yerde, ikisinininde de bir yumuşaklık vardı ama aralarındaki tek büyük benzerlik buydu. Bize doğru gelen karanlık ve dipsiz gibiydi. Bir okyanusun geceleri hissettirdiği gibi, diye düşündüm.

Diğer insanlar etrafımda bunu hissediyorsa, şimdi anlıyordum.

"Çocuk," diye seslendi figür bir sıra arabanın arasından geçerken.

Arka tarafa park etmiş olmalıydı.

"Onu 'çocuklaştırma', seni embesil," diye tersleyen Franklin'di, haki pantolonu ve düğmeli gömleğinin üzerine giydiği süveter yeleğiyle çok uyumsuzdu. "Burada ne işin var senin?"

Figürün adımları durakladı. "Embesil! Buraya kızımı görmeye geldim!" bağırdı adam, dışarıdaki sesini kullanarak.

"Şimdi de senin kızın mı oldu?" Görünürdeki şampiyonum Franklin Amca hiç vakit kaybetmeden karşılık verdi.

Henri bana baktı ve birbirimize göz kırptık.

Bu, hayatımdaki en gerçeküstü beş an arasında olabilir. Büyülü bir ormanda bir cehennem köpeği, bir kurt tanrısı ve bir rüya tanrısıyla birlikte durmak. Bebeğim, gelecekteki eşim ve amcam. Ve babam olduğunu düşünen adam, bir ölüm tanrısı.

Ve en büyük iki kişi didişiyor muydu?

"O her zaman benim kızımdı!" diye haykırdı diğer adam, dürüstçe hakarete uğramış gibiydi. Sesini tekrar yükseltmeden önce burnunu bile çekti. "Annene olan benzerliğin tekinsiz."

Şimdi de benimle mi konuşuyordu?

Henri de bundan pek hoşlanmamış olmalıydı çünkü göğsünün derinliklerinden homurdandığını duydum ama dürüst olmak gerekirse... dürüst olmak gerekirse... bu konuda heyecanlanmamıştım. Hem de hiç. Bunların hiçbirini için. Beni hazırlıksız yakaladı. Alaska halkını beklemek iç burkucu ve sinir bozucuydu ve bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Diğer insanların davranışları üzerinde kontrolüm yoktu ama bu durumda kaybedecek bir şeyim de yoktu.

Hayatım bir bütün ve eksiksizdi ve bu kişinin hayatıma girmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Daha iyiye gitmeyecekti ve ben de daha kötüye gitmesine izin vermeyecektim. Görünüşe göre etrafımda duran erkekler de buna izin vermeyecekti.

Bu yüzden buradaydılar.

Şiddetli korumacılık içimde bir kez daha, öncekinden daha da güçlü bir şekilde yükseldi ve bana buradaki hepimiz arasında belki Franklin'in vücudunda en fazla güce sahip olabileceğini hatırlattı, ama bu adamın büyüğü benim içimdeydi.

Bu gece boyun eğme olmayacaktı. Bu MFer burada olduğu ve bana ilgi gösterdiği için tanrılara şükretmeyecektim. Sunak ya da sevinç olmayacaktı.

Belki geldiği için ona biraz kredi verebilirdim ama ona hiçbir şey borçlu değildim.

"Ona benzeyip benzemediğimi bilemem. Ben de onunla hiç tanışmadım," dedim ona düz, sıradan bir sesle.

Çok uzakta olmamasına rağmen DNA babamın yüzünü hâlâ göremiyordum. Işık, yüz hatlarını gizlemek için mükemmel bir şekilde vurmuştu. Öte yandan vücudu görülebiliyordu.

Ellerini iki yanında yumruk haline getirmişti. "Seni başkalarının büyütmesine izin vermemiz ortak bir karardı. Sen birlikte hamile kaldığımız tek çocuksun ve ikimizin de yüzyıllardır sahip olduğu tek çocuksun. İkimiz için de son çocuk olabilirsin," diye açıkladı adam, sözlerinde garip bir tonlama vardı.

"Çünkü sen işe yaramaz yaşlı bir piçsin!" Franklin yine beni şaşırtarak atıldı.

Ağzım seğirdi ve gözlerimi kısarak onun silüetinden daha fazlasını görmeye çalıştım.

Biyolojik babam birkaç adım daha atıp nihayet yüz hatlarının görülebileceği bir noktaya geldiğinde, "Bu hafife aldığımız bir karar değildi," diye savunmaya çalıştı.

Herkesin içinde yanından geçip giderdim.

Ellili yaşlarında, Franklin'den daha genç, yakışıklı bir adamdı diye düşündüm. Soluk teni, klasik kemik yapısı ve koyu siyah saçlarıyla bir aktör olmalıymış gibi görünüyordu. Ama hepsinden daha dikkat çekici olan varlığı idi. Duncan'ın annesi, eski komşum, amcam ve pembe şelale gibi hissettiğim en saf sihirdi.

O anda Dominic'in bana bu kadar kötü tepki vermesine rağmen neden onu topluluğa aldığını merak ettim. Daha önce bir bilezik takmış ve onu çıkarmış mıydı? Bunu daha sonra da düşünebilirdim.

Şu anda odaklanmam gereken başka şeyler vardı. Sesinin kulaklarımda şok etkisi yaratmaması gibi. Ama orada durmuş, hayatım boyunca zaman zaman merak ettiğim adama bakıyordum... *Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum.* Ne mutluluk. Ne de rahatlama.

Kendimi on dakika öncesinden daha eksiksiz hissetmiyordum. Ve bu kabullenme bana kendi başına bir güç verdi.

Eğer bir şey varsa, bu içimdeki veledi ortaya çıkarmayı gerçekten çok kolaylaştırdı.

"Bahane üretmekte her zaman iyi miydin, yoksa bu yeni bir şey mi?" diye sordum.

Franklin'in kafası bana doğru döndü.

Babam olduğunu iddia eden adam bir adım daha atarak parmağını bana doğru mu uzattı?

Bu onu kızdırmış mıydı? Bay Büyük Kötü Ölüm bahaneler uydurduğunun söylenmesinden hoşlanmıyor muydu? Bu ne sürpriz.

"Kime saygısızlık ettiğinin farkında mısın? Birçok isimle tanındım, binlerce kişi tarafından korkuldum! Medeniyetler benim anıma sunaklar dikti! Ayaklarıma kapandılar!" Gözlerimizin önünde sinirleniyor, bir adım daha atıyordu. "Ben bir tanrıyım! Ve *sen* benim çocuğumsun. Hayatını bana borçlusun."

Henri'nin vücudu benimkinin yanında gerildi.

Ama bu derin, yankılanan bir ulumaydı ve irkilmeme neden oldu. Sonra gözlerimin daha önce hiç olmadığı kadar açılmasına neden oldu. Çünkü bunu yapan Henri değildi.

Şimdiye kadar karşılaştığım tüm kurtadamlardan farklı bir tonda olan uluma havayı delip geçti, kurşuni ve büyüktü ve *Duncan'dan geliyordu.*

Ağzım şoktan yere çarpabilirdi.

Ve sonra oğlum beni neredeyse kırımın üstüne düşürüyordu, ama onun yerine Henri'ye tökezlemeyi başardım.

Çünkü donut'ımın boğazından alevler fışkırıyor, başı gökyüzüne doğru yükseliyor ve daha önce hiç yapmadığı gibi "huuu" çekiyordu.

Etrafımızdaki çamlar kadar ağırbaşlı, ayın kendisi kadar büyümlü, cüssesiyle çok çelişkili görünen bir derinliğe sahipti.

Daha önce hiç savaş çılgılığı duymamıştım ama nedense duyduğumda aklıma gelen ilk düşünce bu oldu.

Ve çok *güzeldi.*

"Kutsal büyü şşşş...." Saf bir şaşkınlık içinde fısıldadım.

Omzuma bir el kondu ve Henri'nin kulağımın dibinde nefes verirken çıkardığı sesi duydum.

Uluma sona erdiğinde, yavru köpeğim orada öyle heybetli, öyle ruhani bakarak poz verdi ki boğazım düğümlendi.

O anda binlerce yıllık bir masaldan fırlamış gibiydi.

Gıcırdadım.

"Bu da nereden çıktı, Donut?" Dizlerimin üzerine çöküp başından omurgasına doğru okşamaya başlamadan önce ağladım. Nerede olduğumuzu, karşımızda kimin olduğunu, olan ve olacak her şeyi unutmuştum. "Bu hayatımda duyduğum en güzel şeydi!" Henri alınmasın.

"Evet," diye onayladı çöreğim, tüm dikkati hâlâ konuşmasının ortasında donup kalmış olan adamdaydı. "Aşk."

"Ben de seni seviyorum," diye söz verdim ve onu bir kez daha uzun uzun okşadım. "Bu inanılmazdı!"

Boğazından ateş çıkıyordu! Kimse bu konuda bir şey söylemedi! Ona çok sıkı sarıldım.

Ateş! Boğazından!

Başımı kaldırdım. "Henri, *bunu gördün mü?*"

Başını sallarken çoktan sırtıtmaya başlamıştı, gözleri kocaman ve parlaktı. "Bu harikaydı, Duncan."

Bir sarılmayı daha hak ediyordu ve ben de ona sarıldım.

"Bahsettiğin çocuk bu mu kardeşim?" diye sormaya karar DNA babam, artık o kadar da kızgın olmayan bir sesle. Aslında... meraklanmış gibiydi? "Çocuğum bir cehennem köpeğine mi bağlandı? Ve sen de bana kardeşlerle bu yüzden mi uğraştığını söylemeyi düşünmedin?"

Bana bir daha çocuğum demesine aldırış etmeyecektim ve görünüşe göre diğer herkes de etmiyordu.

"Sana bir şey söylememe gerek yok," diye cevap verdi Franklin ters bir şekilde.

Biyolojik babam ofladı ve ben ayağa kalkarken vücut dilinin değiştiğini izledim. Rahatlamış gibi mi görünüyordu? "Anlıyorum." Huffı biraz daha hafıflemişti. "Sanırım ileride bu hikâyeyi dinlemek isterim, bana nasıl bir cehennem köpeği torunu verdiğini."

Henri'ye ben mi rastladım yoksa o mu bana rastladı emin .

Cehennem Köpeği torunu mu? Daha önce hiç tanışmadığım bu adam Dunky'mden torunu olarak mı bahsediyordu? Bu bir rüya değildi. Olamazdı.

Ama sonra yine her şeyi mahvetti. "Soyumu lekelemeye çalıştığını duyduğum adam bu mu?" diye devam etti ve kelimenin tam anlamıyla kendini dünyanın en derin çukuruna gömdü.

Henri'yle göz göze geldik, dudağı hırıltıyla kıvrılmıştı.

Onunla savaşıp savaşıp gerek yoktu. Dom'u bez bebek gibi sallayarak bunu kanıtlamıştı. Eğildim ve ona söz hakkı vermek için elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdim. İçimden bir ses bunu istediğini söylüyordu.

Ve bu cilveli, komik adam, sorumluluk ve görev katmanlarının altında gizlenmiş, bilmediğim kaç erkeğin gücüyle bana göz kırptı. Ama sadece bana. Çünkü yüzünü babama döndüğünde tüm o şefkat silinip gitmiş ve Pofuduk Ekselansları ortaya çıkmıştı. Çene çizgisi sert, çene yüksek, bakışları yerindeydi.

İnanılmazdı.

"Burada bir şey varmış gibi davranan tek kişi sensin," diye hırladı Büyük Kurt, tam bir tehditkâr edayla. "Burası benim ormanım ve sen izinsiz giriyorsun."

DNA'cı babamın alaycı sesi yankılandı. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" diye sordu babam, sesi yine o iyi bir anlama gelmeyen tonuna dönmüştü. "O benim kızım."

Henri'nin göğsünden bir kahkaha yükseldi ve bu eğlenen bir kahkaha değildi. Dürüst olmak gerekirse biraz korkutucuydu. Hoşuma gitmişti.

Göz ucuyla Franklin'in bile ona döndüğünü fark ettim, sanki içinde böyle bir şey olmasına şaşırılmış gibiydi. Ama sanırım normal bir kurt adamdan daha güçlü olduğunu bilmek başka bir şeydi, bir ölüm tanrısını kızdırmak başka bir şey. Yine de Henri sıradan bir kurt değildi.

"Burada gördüğün her şey benim. O benim." Sanki içinde saklıymış gibi her zamankinden daha parlak ve yoğun olan büyüğü gecenin içinde hızlı kanatlarla ilerliyor, yoluna çıkan her şeyi ele geçiriyordu. "Ve eğer geleceğimiz hakkında söz sahibi olduğunu sanıyorsan, bağırsaklarını söküp boğazına tıkarım," diye hırladı Henri, sırtındaki kaslar gömleğinin içinden görünür bir şekilde esniyordu.

Elimi kalbimin üzerine atmak zorunda kaldım çünkü *bunu biliyordum!* Benim için birinin bağırsaklarını deşecekti! Biliyordum, biliyordum, biliyordum!

Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü omzunun üzerinden baktı.

Yüzümdeki ifade ona aşık olduğumu söylüyor olmalıydı çünkü bir saniye önce çok kızgın olan yüzü aydınlandı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kaşları bir milimetre yukarı kalktı. "Çiftleşmeye karar verdiğimizde bile bu kadar gülümsememiştin."

"Şiddet benim aşk dilim olabilir." Elim hâlâ kalbimin üzerindeydi. "Beni korumak için bazı karanlık şeyler yapacağını biliyordum. Biliyordum, Fluff."

Geri uzandı ve eli benimkini dürttü. Ben de tuttum.

"Her zaman," Henri, kendi sesi gecenin içinde boğuk bir vaat gibiydi.

"Bütün bağırsaklar mı?"

"Yavaşça ve acı çektirerek," diye söz verdi.

Burnum gıdıklandı, baldırıma bir ağırlık çarptı ve aşağı baktığımda Duncan'ın bana yaslandığını gördüm, ancak dikkati hâlâ biyolojik babama yönelmişti. Boğazındaki ateş sönmüştü ve kuyruğu onun standartlarına göre normal görünüyordu.

Omurgamı çelikleştirerek Henri'nin elini daha sıkı kavradım ve onunla birlikte DNA babamın karşısına geçtim. Biraz daha yaklaşmıştı ve artık tüm özelliklerini görmek gerçekten çok kolaydı. Güzeldi. Artık niyetimde bir hata olmayacaktı. "Bu senin soyun değil, benim soyum ve gelecekteki çocuklarım yeni yürümeye başladıklarında minyatür bir midilli boyunda olurlarsa, bunda senin söz hakkın yok," diye ona bildirdim.

Her ne sebeple olursa olsun, bu onun dikkatini çekti ve biyolojik babam iki adım öne çıktı. "Soyadın ne?" diye sordu.

"Benimle mi yoksa seninle mi konuşuyor?" Henri'ye fısıldadım. "Bilmiyorum."

"Soyadını biliyorum çocuğum!" diye bağırdı DNA babam. "Kurt adam!" Duncan homurdandı.

"Neden soyadını bilmek istiyor?" Boğazından çıkan büyülü ateşi görmeye degecek olsa da oğlumu rahatlatmak için eğildiğimde ona sordum. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. Cehennem Köpeği kardeşlere bunun ne olduğunu sormalıyım. "Sorun yok, Donut. İyi bir baba değildi; böyle bağırarak iyi bir dede olmamasına da şaşırmadım."

"Hiçbir şeyde iyi değil," diye araya girdi Franklin, dikkati hâlâ kardeşinin üzerindeydi.

"Soyumu tahmin edebilmek için soruyor," diye cevap verdi Henri, "Ben bir Blackrock ve Nyberg'im," diye bağırmadan önce.

Biyolojik babam gözlerini kısmıştı. "Annen-" "Evet," Henri onun sorusunu bitirmesine izin verme zahmetine girmede.

"Anlıyorum." Tekrar göz kırptı, daha da yavaş.

Sanırım Henri'nin annesini tanıyordu.

Duncan, hepimizin ona bakmasına neden olan sessiz, uzun bir "awoo" çıkardı. "Evet." Kuyruğunu salladı, mavisî gecenin içinde çok parlaktı. Gözleri kürküne karşı iki kırmızı kömür gibiydi. Çok güzeldi.

Diğer adam kıpırdandı. Biyolojik babam bir adım daha yaklaşarak, "Bununla bir sorunum yok torunum," dedi ve duymadığım bir soruyu cevapladı.

Yaklaşmaya devam etti, bir metre kadar yaklaştı ve Henri yan adımlarla vücudunun küçük bir kısmı DNA babamı görmemi engelledi. Kollarımı ön koluna doladım ve başımın yan tarafını trisepslerine yaslayarak bekledim.

"Agnes," diye Henri, beyaz bir köpek yavrusu Duncan'ın diğer tarafında durunca.

Küçük beyaz kurt, korkusuz bir tehdit gibi (cüceleri saymıyorum) çenesini babama doğru şaklattı.

Biyolojik babamın yüz ifadesi, gözlerimi koyu, neredeyse siyah gözlerle karşılamadan önce eğleniyordu. "Sadece bir çocuktan haberim vardı," diye belirtti.

"O bizim de kızımız," dedim, Henri'nin parmakları arasında sarsılıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla çok müttefikin var. Öfke sorunu olan koca ayak da pek dost canlısı değildi."

Spencer mi? Müttefik mi? Ne zamandan beri?

"Yolda arabamda benimle karşılaştığında saygısızlığına izin verdim ama bir yere kadar. Devam ederse ne olacağını açıkça belirttim ve o da evine geri döndü. Onların türü sadakatleriyle bilinmez. Bu kadar ileri gitmesine şaşırdım," diye açıkladı babam kaşlarını çatarak. *Demek Dom olayı sırasında buraya gelmesi bu kadar uzun sürmüştü.* "Cücelerinîz, onları istediğimde çağrılarımı görmezden gelme cüretini bile gösterdiler."

Küçük dostlarım ne yaptı?

"Bana kızgınsın ve neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum," diye söze başladı babam ve ona aslında hiç kızgın olmadığımı söylemek için ağzımı açtım - onu ya da biyolojik annemi çoğu şeyi hissedecek kadar önemsememiş ya da düşünmemiştim - ama ağzımı kapalı tutmayı başardım. "Bu yüzden varlığımdan heyecan duymamak için birçok nedenin var."

Birkaç taneden fazla, ama bunu yüksek sesle de söylemedim.

"Sen benim son çocuğum olabilirsin ve hayatının bir parçası olmayarak sana yaptığım onursuzluğu telafi etmek istiyorum," diye sözlerine devam etti.

Gözlerimi kırptım ve sanırım Henri ve Duncan'ın da aynı şeyi yaptığını duymuş olabilirim.

"Seni ve ailemizin geri kalanını tanımak istiyorum." DNA babamın sesi sonunda bitirmiş gibi geliyordu.

Ailemizin geri kalanı mı?

Gözleri Henri ve Duncan'a kaydı. Ben de kendi gözlerimi ona diktim.

Niyeti *kulağa* hoş *geliyordu*. Ama niyetler ve eylemler tamamen farklı şeylerdi ve ben onu tanıımıyordum. Ona güvenmiyordum.

Belki şimdi yaptığı seçimlerden dolayı kendini kötü hissediyordur. Ama...

Bir boğaz temizleme sesiyle, hâlâ ters ters bakan amcama döndüm. "İlgilenmiyor musun?" diye sorarken sesi çok kısıktı.

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse... şu anda değil."

Cevap olarak kararlı bir şekilde başını salladı ve yüz hatlarında kısa bir süreliğine zevk ifadeleri gördüğümünden emindim. Ardından iki katlı bir binadan düşen birkaç patates çuvalı gibi ağır bir şeyin yere çarpmasının keskin sesi geldi. Ama çakılla buluşan herhangi bir patates değildi.

Yere yığılmış olan benim DNA babamdı.

"Bir süre daha uyuyacak. Ezilmemesi için biriniz onu yoldan çekmeme yardım eder misiniz? Adamları onunla daha sonra ilgilenebilir." Franklin ana kadar ondan duymadığım bir neşeyle cıvıladı, elleri kalçalarına gitti.

Henri, ben göz kırparken aynı anda parmaklarımı sıktı.

İçimdeki büyük ve korkunç büyüünün sorumlusu olan adam baygındı.

Amcam yine boğazını temizledi. "O uyuyor. Onu ben öldürmedim."

Bunun duymayı hayal ettiğim bir cümle olduğundan emin değildim ama... bu artık benim hayatımdı.

Ve belki de sinirlenmeliydim, ama oldukça harikaydı.

CHAPTER

TWEKTY-NIKE

I aptalca olduğunu biliyordum.

Ayrıca bir kez daha bekleyemememiz için hiçbir neden olmadığını da biliyordum.

Bunu yapmak için bir gün.

Aceleye gerek yok, diye ısrar etmişti Franklin daha önce planımızı kekeleyerek anlattığımda.

Vardı ama yoktu.

Zebani kardeşler tanıştığımız gün ziyaretlerini uzatmak istediklerine karar vermişlerdi. Aslında küçük kardeşleri olan Duncan'la daha fazla zaman geçirme arzularını açıklamışlardı. Henri de bunu doğruladı, bileziklerini çıkardıktan ve sihirlerinin serinliğinin herkesin duyularını doldurmasına izin verdikten sonra. Aynı babadan olup olmadıklarını yakın zamanda soracak kadar bilmeye ihtiyaç duyduğum bir şey değildi. Ama belki bir gün.

Annelerinin uzun ömürlü bir varlık olduğunu, birçok yerde ilk cehennem köpeği, diğerlerinde ise peri köpeği olarak bilindiğini anlattılar. Ancak Duncan'ın aksine, anneleri onları on beş yaşına gelene kadar büyütmüş ve o zamandan beri hayatlarının çoğunu geçirdikleri Alaska'da bırakmıştı. Kimse Duncan' neden hiçbir açıklama yapmadan terk ettiğini bilmiyordu, çocuklarını yıllar önce terk ettiğinden beri ne yaptığını da bilmiyordu ama bir noktada kendime bunun önemli olmadığını hatırlattım.

Geri gelmesini istediğimden değil.

Bu korkunç bir düşünceydi ama bunun için özür dilemeyecektim. Artık dilemeyecektim. Onu seviyordum, ona taliptim ve bu konuşmayı neden bitirmek istediğimin tüm amacı buydu.

Bu konuşmayı için Cehennem Köpeği kardeşlere ihtiyacım vardı. Ben sadece masum bir seyirciydim. Tüm dünyası bunun sonucuna bağlı olan bir seyirci.

Ay sanki bu birkaç günün hayatımdaki en önemli günler olduğunu anlamış gibi, kardeşler geldiğinden beri her gece tüm ihtişamıyla dışarıdaydı. Parlak ve cesur, havadaki büyüğü çok daha tatlı ve güçlü kılıyordu. Işığı bana bir kucaklama gibi geliyordu.

Ya da Pascal'ın dediği gibi, kaçak içki. Alkolsüz olanından.

İlerideki ağaçların arasında büyük, tüylü bir beden belirdi ve ben de doğrulup karanlık, keskin bir yüze yerleşmiş kehribar rengi gözleri yakaladım. Bir yırtıcı. Bu ormanın en büyüğü.

Henri istediği zaman çok sessizdi.

Yarı Amarok, yarı Fenrir olan heybetli kurt, ben açıklıkta otururken yanıma yaklaştı, uzun yüzü alçalarak yanaklarımı, boynumu okşadı, saçlarımla ensemin arasına girdi, sıcak ve nemliydi.

Ve o ana kadar gülmek istemesem de . Gıdıklandım.

Yarımdan itibaren resmi eşim olan bu büyüleyici kurt vücudumun etrafında kıvrıldıktan sonra yavaşça yere doğru eğildi, kaburgaları ve yan tarafları sırtıma öyle yakındı ki ona doğru eğilebildim. Ona doğru uzandım ve parmaklarımı olabildiğince sıırım gibi ve aynı zamanda yumuşak olan kürkünün içine kaydırđım. Keskin, sivri dişlerle dolu çenesi başımın tepesini sıyrıp geçti.

Diğer elimle bir yanımdaki uzun bacağa dokunduğumda, geldiği yönden aynı yöne doğru iki yavru köpek belirdi. Biri diğerinin üzerine atladı, sırayla birbirlerini kovalayarak ilerlediler. Agnes, çok daha büyük ama yine de küçük beyaz kurt ve Duncan, daha zarif ve her fırsatta yüzüme örtmekten hoşlandığım o gülünç kulaklarıyla.

"Şimdi onunla konuşacaklar," dedim Wolf Henri'ye, parmaklarımı ceketinin içinde ileri geri kaydırarak. Arkamda o kadar sağlam duruyordu ki kendimi gerçekten kaptırabiliyordum.

Her zaman yapabileceğimden emin olduğum gibi, o diğer formundayken bile.

Siyah tellerden bazılarını parmak uçlarımla arasında büktdm. "Bilmem gerek, Fluff. Bu işi bitirmek istiyorum," diye itiraf ettim, yanağımı kürküne doğru çevirerek. "Onları seviyorum ve onun da sevdiğini söyleyebilirim."

Burnunun yan tarafı benimkine sürtündü, nefes alışının sesi yatıştırıcıydı.

"Aralarındaki yaş farkı nedeniyle hâlâ kardeş olduklarını anlamakta zorlanıyorum ama ben kimim ki konuşayım? Bahsettiği şeylere bakılırsa Franklin en az dört bin yaşında." Ailem ve en iyi arkadaşlarımla birlikte mutfakta bıraktığım adam hakkında ona saçmaladım. Ona soracak o kadar çok soruları vardı ki.

Kulüp binasının kapısının açılıp kapanma sesi bana kimin geldiğini haber verirken Wolf Henri çenesinin altını başımın üstüne dayadı.

"Ona bak, Fluff. Kitle imha silahı olabilecek birine benzemiyor," diye mırıldandım ve sanki evren beni dinliyormuş gibi ona çelme taktı. Duncan'ın pençesi bir şeye takıldı ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar ayağa kalkmadan önce bir kez takla atarak başının üzerine düştü.

O tanıdık düşük dereceli korku midemi doldururken bile sııttım.

Ama ne olursa olsun, birlikte olacağız.

Aramızda, her şeyle yüzleşebiliriz.

Ölüm habercisi biyolojik ebeveynim gibi, kardeşi tarafından bayıltılmış ve Franklin ona acıyıp yardım ederek arabasına bindirip yakındaki bir motele götürene kadar saatlerce bahçede uyumaya terk edilmişti. Geri döndüğünde, amcam bana temel bilgileri vermişti. DNA babam geri çekilecekti ama konuşmak istedi. Eninde sonunda. Gelecekte, ama yakın gelecekte.

Ego sorunu olan inatçı bir keçi gibi görünüyordu ama elbette öyle olacaktı.

Ben de kabul etmişim. Bir parçam unutulmasını ve fikrini değiştirmesini umuyordu -bu ilk kez yaptığı bir şey olmayacaktı- ama çok küçük ve bir parçam da pişmanlıkları olduğu ve şimdi onlarla yaşamak zorunda kaldığı için mutluydu. Ve o küçücük, minicik parçam da bunun için çabalamasını, yalvarmaya gelmesini umuyordu. Sorularım vardı.

Göreceğiz.

Nefesimi tutmuyordum.

Ayrıca, önce bunu atlatmam gerekiyordu.

İki adam dağın yamalı otları arasında yürürken Henri fiçinin göğsünden derin bir ses çıkardı. Çin'de kısa bir süre yaşadıklarında kendilerine nasıl Huodou dendiğini anlatan kardeşlerin sinirlerimi hissedebildiklerinden emindim ama onları saklamamaya karar vermişim. Duncan benim için dünyalara bedeldi; bunu asla küçümsemezdim.

Kardeşler ve ben bu konudaki oyun planımızı çoktan konuşmuştuk. Duncan'a ne söyleyeceklerini benimle paylaşmışlardı ve bunu yapmaya istekli olmalarını takdir etmiştim, yani hepimiz aynı fikirdeydik. Çöreğin onlarla birlikte geri dönme ihtimali olduğunu umdukları için onları suçlayamazdım. Ona sahip olduğu her seçeneği sunmamak da adil olmazdı. Bu seçenek beni bir topun içine kıvrılmak istememe neden olsa bile.

Duncan ve Agnes tam zamanında geldiler, oğlum doğruca bize doğru geldi, heyecandan vücuduma çarptı, başı ve uzuvları benimkilere sürtündü. Ona sarıldım, sevdim ve hassas yerlerime bastığında inledim. Sonra Henri'nin üzerine atlamak için üzerime tırmanışını izledim, bana babasıyla oynamaya çalışan bir aslan yavrusunu hatırlatan bir şekilde vücudunu yukarı kaldırdı.

Henri orada yatıyor, Duncan'ın sırtını okşuyor, onu bir trambolin gibi kullanmasına izin veriyordu.

Sonra yavru köpeğimin uçarcasına sıçrayarak yetişkin zebanilere doğru koşmasını, bacaklarının etrafında daireler çizmeden önce pantolonlarını ısırmasını izledim. Kardeşlerden biri diz çökmeden önce bana hafifçe başıyla selam verdi. Gülümsemeler ve sevmeler vardı ve üçünün sadece birbirlerini gerçekten sevdiklerini değil, aralarında bir bağ olduğunu da görmek kolaydı.

Tıpkı Dunky gibi telepatik olduklarını doğrulamışlardı. Onlarla benimle kurduğu iletişimden daha net bir iletişim kuramıyordu ama onlar yeterince anlıyorlardı. Bir gün, büyüdüğünde, bu yetenek yavaş ama emin adımlarla konuşmalarına daha fazla insanı dahil etmesini sağlayacaktı.

Elim tekrar Henri'nin bana en yakın olan bacağına gitti ve başını tekrar benimkinin üzerine koyarken onu tuttum.

Erkeklerle ısınamamış olan Agnes'e Alaska'dan bahsetmemiştik ama gelip Fluff'un yanına oturdu ve üçümüz Duncan'ın poposunun üzerine çöküp çok çok daha büyük ağabeylerine bakmasını izledik. Dinliyordu. Dikkatini veriyordu.

Muhtemelen onunla tanıştıkları için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı. Varlığından haberdar oldukları için. Bu kadar iyi olduğunu gördükleri için.

Sonra muhtemelen buradan çok uzakta yaşadıklarını ve yaşadıkları yerin bazı yönlerden bizimkine çok benzediğini anlatmaya başladıklarını hayal ettim.

Bir noktada, ona eninde sonunda, bir gün bir insan çocuğuna dönüşebileceğini ve boğazından çıkan ateşin nasıl çok daha güçlü hale geleceğini anlattıkları kısma geleceklerdi

Duygularını iyi yönetmeyi öğrenmezse tehlikeli olabilirdi. Aynı şey kuyruğu için de geçerliydi. Belli bir yaşa geldiğinde ısırığının ölümcül hale geleceğini henüz söylememişlerdi ama o zamana kadar en az on ya da iki yılımız vardı, beni uyarmışlardı.

Ve son olarak, kardeşler küçük kardeşlerini gelip kendileriyle yaşamaya davet ederlerdi. Ona bakacaklarına ve öğreteceklerine söz verirler....

Lanet olsun, gözlerim sulanmaya başladı ve ön kolumla yüzümü silmek için kolumu kaldırdım, o sırada Wolf Henri'nin yanağı aşağı indi ve onu peçete olarak kullanmama izin verdi.

Her şey yoluna girecekti.

Bu noktaya kadar bunu yüzlerce kez konuşmuştuk. Beni mantıksız yapan sadece korkuydu.

Duncan gitmek istediğine karar verse bile hep birlikte giderdik. Ve belki bir gün, yeterince büyüdüğünde, kendi başına gidebilir ve tüm çocukların yaptığı gibi hayatını istediği yerde ve istediği şekilde yaşayabilirdi.

Gözlerimi tekrar Henri'ye sildim, parmaklarımı paltosunun içine soktum, ona tutundum, beni demirlemesine ve üzerinde kontrolüm olmayan bir geleceğin endişelerini ve korkusunu hafifletmesine izin verdim.

Ama genel olarak hayat böyleydi.

Ailem kendi ailesini terk etmişti, ben de kendi ailemi terk etmişim ve durum böyleydi. Ama bu kimsenin unuttuğu anlamına gelmiyordu. Ziyaretler olmadığı anlamına gelmiyordu. Kimsenin gerçekten geride bırakıldığı anlamına gelmiyordu. Sevgi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Aşkı asla unutamazsın.

Aşk, hastalıktan, mesafeden ve hatta zamandan sağ çıkabilen tek şeydi.

Zebani kardeşler sonunda konuşmayı bırakıp üçü birbirlerine bakarken boğazım düğümlenmişti, telepatik olarak iletişim kurduklarını varsayıyordum.

Kardeşlerden biri hafifçe gülümsediğinde midem bulandı, sonra diğeri de gülümsedi. Ve içlerinden birinin başını sallayıp yüzünü sıvazlamasını izledim, sevinç tüm yüz hatlarına yayılmıştı. Gerçekten iyi adamlardı.

Ve bakamadım. *Bakamadım*. Başımı aya doğru eğdim, Henri'ye daha da yaslandım ve burayı, bu çiftliği sevdiğimi düşündüm ve buraya ilk geldiğimizde kendime söylediklerimi hatırladım.

Sizin baktığınız yerde çimler her zaman yeşil kalır.

Suladığım her şeyi sevebilirdim. Bir insanı, bir yeri, bir bitkiyi, bir hayatı.

Duncan ve Henri nerede olursa olsun mutlu olabilirdim. Hatta küçük bonsai kaktüs melezim Agnes nerede olursa olsun. Önemli olan onlardı. Ne sıradağlar, ne büyü, ne para, ne de önemsiz insanlar. Güneş neredeyse her yerde parlayacaktı ve ay, nerede olursak olalım saltanatını sürdürecekti.

Ve o kadar çok hareket ettiğimi, bir kez daha hareket etmenin bir fark yaratmayacağını düşünmekle meşguldüm ki, bana çarpan bedene hazır değildim.

Donut'ımın bana yansıttığı "*hayır, hayır, hayır, aşk, aşk, aşk*" için, her kelime birbiri ardına dart. "*Aile, aile, aile,*" Duncan seçti.

CHAPTER
OTUZ

ÜÇ YIL SONRA

Hayatımda yapmak istediğim şeylerin bitmek bilmeyen listesine **bir**
yenisini daha ekliyorum.

karşılaşmayı hiç beklemiyordum, bir tane daha kalem oynatmam gerekiyordu - duş başlığında filtre kullanmanın faydaları hakkında bir koca ayakla tartışıyordum.

"Ne istersen yap Spencer," dedim ormanda yürürken, tek ışık kaynağımız aydı. "Ben sadece sana okuduklarımı anlatıyorum."

Yanımda Henri'yi yere bakarken yakaladım, yüzü genellikle çiftlik üyelerinin çoğunun yanında takındığı o pürüzsüz maskeyle kaplıydı, ama gözlerindeki o parıltı tamamen Alaycı Henri'ydi. Benim Henri'm. İnatçı olduğu için devasa, baş belası bir efsanevi yaratığa zor anlar yaşatmamdan zevk alan kişi.

"Ne istersem yaparım," diye homurdandı Spencer, aramızda birkaç metre mesafe olan diğer tarafımdaki yerinden. Burnunu çekti, aşırı uzun kolları iki yanında sallanıyordu. "Bunu düşüneceğim."

Bunu düşünecekti. Gözlerimi olabildiğince ince bir şekilde kaldırdım ve kaşlarımı biraz önce olduğundan daha da eğlenmiş görünen Fluffy'ye kaldırdım. Bu konuya daha sonra yatakta gülebilirdik, her zaman yaptığımız gibi. İkimizin de çiftlikte konuşamadığımız her şeyi, kulak misafiri olma endişesi olmadan rahatça konuşabildiğimiz tek yer orasıydı.

Henri düşüncelerini ve fikirlerini kendine sakladığından değil - bunları olabildiğince kibar ve politik bir şekilde ifade etme konusunda uzmandı - ama bazen bir adamın içini boşaltması gerekirdi.

Ben de öyle.

Ve bunu ses geçirmez yatak odamızda yapıyorduk, çiftlik üyelerinin anlam veremediğimiz aptalca saçmalıklarından şikayet edebiliyorduk.

Ve dedikodu yapabileceğimiz bir yerdi.

Bu durumda, saçlarının düz olmasından endişe duyan Spencer'a çok güleceğimizi hissediyordum - onun sözleri, benim değil. Farklı saç bakımları denediğini ve hiçbirinin işe yaramadığını iddia ediyordu. *Saç kremi artık işe yaramıyordu.*

Her ne kadar arkadaş olmasak da ve omzunda muhtemelen güneşi bir iki dakikalığına engelleyebilecek bir çip olsa da, koca ayak ve ben

DNA babamı tehdit edecek kadar kızdıran her neyse onu söylediği gecedен sonra sonunda bir tür anlayışa varmıştık. Ona iki tane daha saç kremi almıştım ve Henri ile birlikte bir hafta sonra onları teslim etmeye gitmiştik. Bu da aramızdaki düşmanlığı ateşlemişti. Düşmandan çok arkadaştık, ama huysuz kişiliğiyle, onunla ancak bu kadar iyi olabileceğimizi hissediyordum.

Bir istisna dışında.

Spencer ormanda olmaması gereken bir şey hissettiğinde Henri'yi arayıp haber veriyordu ki bu gece olan da tam olarak buydu. Ben de peşine takılmıştım ve ikimiz de ne hissettiğini öğrenmek isteyen koca ayakla karşılaşmıştık. Kuzeybatı Kanada'dan gelen yeni bir cüce sürüsü olduğu ortaya çıkmıştı.

Cücelerimizin son üç yıl içinde *altı* yavru cüceye sahip olduğu söylentisi yayılmıştı - bu kadar kısa bir süre içinde astronomik bir sayı olduğunu itiraf etmişlerdi. Ve sırlarının ne olduğunu öğrenmek için ziyarete gelmişlerdi çünkü bizim cüceler grubu iletişim sistemleri aracılığıyla suçlayıcı hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Henri yıllar önce onlara benden başkalarına bahsetmemeleri gerektiğini açıkça söylemişti.

Arkadaşlarım cüceler sözlerini tuttular ve sırrımı ellerinden geldiğince sakladılar.

Ama arada bir, bir fısıltı etrafa yayılıyor ve büyülü bir varlık ortaya çıkıp *beni* arıyordu.

Bazı insanların en iyi arkadaşı olmuştum, bazıları ise benden her zaman elli adım uzakta durmaya özen gösteriyordu ve ben de bunu sorun etmiyordum.

Sıcak, tanıdık bir el benimkine dokundu ve Henri dirseğiyle bana çarptığında parmaklarımı genişleterek Henri'ninkilerin arasından geçirdim. Davetsiz misafirleri kontrol etmek için dışarı çıkmak, birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri haline gelmişti - nöbetçi olmadığı zamanlarda yani. Daha geçen ay bir basilisk, sürüngen görünümlü bu yaratık, çiftliğe girmenin yolunu bulmuştu. Ama kukla çok kötü bir seçim yapmıştı -kokumdan hoşlanmadığını söyleyip beni tehdit etmişti- ve Henri onu her zamankinden daha büyük bir güçle nehre atmıştı.

Destansı bir şeydi.

Eve varır varmaz ve kendimize bir dakika ayırır ayırmaz, Henri'yi odamızın duvarına doğru iterek ve ses geçirmez duvarlarımızdan sonuna kadar yararlanarak bu hareketini ne kadar sevdiğimi göstermiştim.

O geceyi düşünmek bile beni iç geçirmeye itti.

Ama o sırada bizimle birlikte gelen kıllı dev homurdandı, sonra aniden keskin bir sol yaptı ve her zamanki gibi tek kelime etmeden uzaklaştı.

Dediğim gibi, arkadaş değildik ama birbirimize tahammül ediyorduk.

Ve tahammül etmekten daha fazlasını yaptığım adam elimi sıktı, başımı ona doğru eğdiğimde bana göz kırptı.

İşıldadım.

Evde konuşurduk.

"Sence büyükler bu cüceler hakkında ne diyecek?" Hayatımın yetişkin aşkına sordum.

Henri yüzünü hafifçe buruşturdu. "Ema muhtemelen onlarla tanışmaları gerektiğini söyleyerek ortalığı ayağa kaldıracak, sonra da Franklin'le birbirine girecekler. Bu yenilerin endişelenmesi gerekenler bizim cücelerimiz. Buradaki madenler birkaç yüzyıldır onların." Parmak uçları bileğimdeki çıplak deriyle oynadı. "Muhtemelen bu konuda onlarla konuşman gerekecek."

Resmi bir unvan falan değildi ama en azından Henri ve amcam tarafından Gnome İrtibat Görevlisi olarak biliniyordum.

Çocukları için minnettar oldukları için onları her çağırdığımda geldiklerini düşündüm. Ve belki biraz da her karşılaştığımızda onlara sunduğum ikramları takdir ettikleri için. Onları sık sık görmüyorduk ama arada bir varlıklarına dair izler bulabiliyorduk. Daha bir ay önce, en güzel ametist jeotu ön verandamıza bırakılmıştı. Ondan birkaç ay önce de bana tam uyan gümüş bir bileklik paspasımızın üzerinde duruyordu.

Bana karşı çok cömert davrandılar.

Ve eğer iş bir cüce dövüşüne gelirse, param bizim cücelerimizdeydi ve sadakatim de öyleydi.

"Bu gece çete kavgalarına karışmadıkları sürece yarın dikkatlerini çekmeye çalışacağım," dedim ona, yüzümü tekrar yukarı kaldırarak. Ona bakmak dünyada en sevdiğim şeylerden biriydi. "En sevdiğim dostumla baş başa vakit geçirmeyi umuyordum."

Sert bir başparmak avucumun içini okşadı, o çok iyi tanıdığım kehribar gözler şimdi parlıyordu. "Sadece seninki. Diğerleri nehrin dibiyle buluşuyor."

Sırıttım ve en sevdiğim dostum başını eğerek yanağını boynuma ve yüzümün yan tarafına sürttü, yapmayı sevdiği gibi beni kokusuyla işaretledi. Ve ben de almayı seviyordum. Dudakları boğazımı okşadığında titredim.

Ve Matti'ye bizi buraya getirerek yaptığı şey için ilk kez teşekkür etmedim. Bana Henri'yi tanıma fırsatı verdiği için. Onu iliklerime ve vücudumda çoğunlukla sessizce yaşayan büyüye kadar seviyordum; bu noktada DNA'ma gömülmüş olması gerektiğinden emindim.

Benim Büyük Kurt'um sevgi dolu ve sahiplenici, koruyucu ve takıntılıydı. Bana inanırdı. Bana güvenirdi.

Birinin bana verebileceği en iyi eşti... eğer böyle bir şeyden sorumlu biri varsa - Kader ya da Aşk.

Onun için her yönden çıldırıyordum.

Ellerimi ondan uzak tutamadığım bir gerçektir. Daha o sabah, o işe gitmeden önce, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlamış ve beni yastığıma doğru soluk soluğa bırakan ve hayatım için çarşafımıza tutunmamı sağlayan bir sürüş yapmıştı. Ondan önce, oldukça normal bir cinsel dürtüm olduğunu düşünüyordum, ama çiftleştiklerimizden beri, başka bir seviyeye ulaştı. İkimiz de kabul etmiştik. Belki benim hatamdı, belki de sadece kimyamız uyuşuyordu. Emin değildim ve soru da sormayacaktım. Kimse beni bunun büyük bir sorun olmadığına ikna edemezdi.

Görünüşe göre acı çeken sadece biz değildik.

Çiftlikteki herkes bu işi yapıyordu ve bunun sonuçları da alınmıştı.

Maggie sihrimin ikinci kurbanı olmuş, her birimizi şaşkına çeviren küçük bir oğlan çocuğu . Shiloh'un, zamanı geldiğinde bir dev olacağına ikimizin de yemin ettiği güzel bir erkek kardeşi vardı. Pascal'ın ailesinin birkaç ay önce öyle yüksek sesle çığlık atan küçük bir kızları oldu ki, okuldan sonra baktığım çocuklardan biri olacak yaşa geldiğinde çiftlikte başka bir iş bulmayı düşünüyordum.

Henri, son birkaç yıl içinde çiftlikte toplam on iki doğum gerçekleştiğini, bunun da bir rekor olduğunu söylemişti.

Ve şimdi, eşime tekrar baktım, çenesinin güçlü çizgisini, o güçlü, kalın kasların sert kıvrımlarını aldım ve ellerimi yukarı ve aşağı doğru gezdirmeyi ne kadar sevdiğimi düşündüm. Belki yatağa gitmeden önce....

Henri aniden yürümeyi bıraktı ve başını bana doğru çevirdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kaşları çoktan kalkmıştı.

"Biliyor musun?"

İçinde olmayı sevdiğim o kollar beni sarmış, o ana kadar sayısız kez başımı koyduğum göğsüne çekmişti. Sesi sertti ve "Kriket...." diye mırıldanırken bana karşı esnediğine yemin edebilirdim.

Zil sesi tam o anda cebinden patlamaya karar verdi. Her zamanki gibi, yanlış zamanda. Ama bu onun kişisel telefonuydu, çiftlik telefonu değil ve elimi cebine sokup -bu sırada bacağına sıkarak- ona vermek için telefonu çıkaran bendim. Bana göstermeden önce ekrana kaşlarını çatarak baktı.

Üzerinde Franklin'in adı yazılıydı - ya da benim ona sevdiğim ve nefret ediyormuş gibi davranmaya çalıştığı Frankie Amca diyordum, ama artık Agnes bile ona böyle sesleniyordu. Henri de ona bu şekilde hitap ederdi, ama sadece odamızda gülüp eğlenirken.

Ekranı iki kez kaydırdıktan sonra telefonu aramızda tutarak "Sorun nedir?" diye sordu.

Amcamın sesi hoparlörden net bir şekilde duyuluyordu. "Neredeyse... döndün mü?"

Gözlerimi kırptım, sonra Henri de kırptı. Gerçekte kaç yaşında olduğundan emin olamayacak kadar çok yaşam sürmüş bir varlığın sesinin sarsılmış gibi çıkması her gün olan bir şey değildi. "Evet, acil bir durum mu var?"

Beni tanımak için zamanını harcayan ve benim de onu tanımak için zamanımı harcadığım adamın yutkunduğunu ben bile duydum. "Buna acil bir durum demezdim ama ikiniz de mümkün olduğunca çabuk buraya dönmelisiniz."

"Bir sorun varsa bana hemen söyle," diye karşılık verdi otoriter Büyük Kurt, elimi tekrar tutarak yürümeye başladık, şimdi daha hızlı, doğruca evimize doğru gidiyorduk. "Sorun çocuklar mı?"

"Bu...." Amcam boğazını temizledi. "Çocuklar iyi. Buraya geldiğinizde göreceksiniz." Hat tıklandı ve telefonu yüzüme kapatmalarına neredeyse gülecektim.

"Neydi o?" Düşünmeye çalışarak ve aklıma tek bir çözüm getirerek sordum. "Sence kardeşi yine rastgele mi ortaya çıktı?"

Kardeşi. DNA babam. Frankie Amca'yla olan ilişkimin yakınından bile geçmeyen adam, ama... son zamanlarını

Birkaç yıldır kendi yöntemleriyle bizi kazanmak için elinden geleni yapıyor, hakkını vermek lazım.

Bir ölüm tanrısı, istediğini elde etmeye alışkın olduğu için düşündüğünüz kadar sinir bozucu ve inatçı olabilir.

Henri başını salladı. "Hayır, onu burada hissetmiyorum." Birden kaşlarını çatı ve burun delikleri bir açılıp bir kapanıyor, yüz ifadesi hiç değişmiyordu. "Havada farklı bir şey var."

"Ateş gibi mi kokuyor? Çünkü Matti'nin onlara kamp ateşi yakmaya çalıştığımız ve kaşlarımızı yaktığımız hikâyeyi anlatmaması gerektiğini biliyordum." Bana bakıp kıkırdayınca endişesi bir anlığına dağıldı. "Ateş gibi kokmuyor," diye beni temin etti, başını eğmeden önce bir an yavaşladı. Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü, dili

Ağzını eğip beni biraz daha derinden öpmeden önce dudaklarımın dikişini kesti.

İnledim.

İnledi.

Beni öperken hiç şaka yapmazdı, bu kesindi.

O rahatlatıcı kollar beni bir kez daha sardı ve göğsüne doğru çekti. Yanağı boynumun yan tarafına sürtündü, burun deliklerinden gelen nefes en iyi gıdıklama türüydü. "Bu konuşmayı birazdan bitireceğiz."

Gülümsedim ve önce omzunu, sonra da boğazını öptüm. Şimdi yıllar öncesinden bile daha güzel kokuyordu. "Çok haklısın, yapacağız."

Bana bakışı unutmayacağını gösteriyordu. Yine de ona izin vermezdim.

Henri tekrar kokladığında neredeyse eve varmıştık. "Pascal'ın kokusunu alıyorum ama yeni değil."

"Az önce buradaydı. Bana biraz ayçiçeği getirdi ve güzel görüldüğümü söyledi." Gülümsedim. "Sanırım gidip ona hırlaman gerekecek."

Henri kıs kıs güldü. "Şu küçük pislik." Kirpiklerimi kırptırdım.

"Sana hayatını borçlu olduğunu unutmadı... kaç kez oldu?

On mu?"

Bundan daha fazlası olmalıydı ama kim takip ediyordu ki? Belki de ondan başka herkes. Pascal ele avuca sığmaz biriydi, içlerinde en ele avuca sığmaz olanıydı. Ama her zaman olduğu kadar sevimliydi ve bu da pek çok insanın - en çok da anne babasının ve benim- saçındaki akları telafi ediyordu. Henri dördüncü sırada olacaktı.

Sevimli olduğu için şanslıydı.

Ama benim kadar şanslı değildi, diye düşündüm yine, Henri'ye bakarken.

Üç aylık regl dönemimden hemen sonraki ilk dolunayda, parlak yıldızlı bir gökyüzünün altında, pembe ve mor renklerle yıkanmış kutsal, büyülü şelalenin hemen yanında hayatlarımızı birleştirmiştik. Yaşlıların, ailemin, zebanilerin, Matti'nin, Sienna'nın, Agnes'in, Randall'ın, Ani'nin ve eşinin önünde gerçekleşen törenin büyük bölümünde Duncan'ı kollarımda tutmuştum. Ailem, cehennem köpekleri ve Sienna'dan bir daha şelaleden bahsetmeyeceklerine dair yemin etmeleri istenmişti; neyse ki hepsi de bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi.

O gece hayatımın en güzel gecesiydi ve ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeyin, daha büyük bir ailenin resmi başlangıcıydı. Ama olan tam olarak buydu. Daha sonra Henri, Duncan ve ben Agnes'e yaklaştık ve bizimle yaşamak isteyip istemediğini sorduk. İlk cevabı hayır olmuştu ama bir hafta sonra fikrini değiştirdi.

Çok az şey biliyordu, onun için çoktan bir oda hazırlamıştık. Ve bu sadece yeni ailemizin başlangıcı oldu.

En yaşlı üyemiz Franklin'di, onu bir buçuk yıl önce sürpriz bir şekilde aramıza katılan Cehennem Köpeği kardeşler izledi; Alaska'daki hayatlarını geride bırakıp buraya, "küçük kardeşlerine" daha yakın bir yere taşınmadan önce üç kez ziyarete gelmişlerdi. Kardeşlerin taşınması için yeşil ışık yakılmadan önce yaşlılar arasında birkaç tartışma ve topluluk kurallarındaki gri alanlara işaret edilmesi gerekmişti ama işe yaramıştı.

Hepsi de kulüp binasına en yakın evlerden biri olan bizim evde çok zaman geçiriyorlardı ki bu da Henri'nin milletvekili olarak ve çiftlikte daha az saat çalışmasına rağmen herkesin ona ne kadar güvendiğini düşününce bana mantıklı geliyordu. Elimden geldiğince yardım ettim, çalışmadığım ya da çocuklarla birlikte olmadığım her zaman peşlerine takıldım.

Son üç yılı değiş tokuş edebileceğim tek bir şey bile yoktu. Üstüne , yakında teyze olacaktım! Sienna hamileydi, Matti ise aklını kaçırıyordu. Birbirimizi hala eskisi kadar sık görüyorduk, sadece onların gelmesi ya da benim birkaç günlüğüne onları ziyaret etmek için Chicago'ya gitmem daha fazla iş gerektiriyordu.

Kıymetli çöreğim tam bir ayı pençesine dönüşmüştü, o kadar büyüktü ki. Ve bu bana şunu hatırlattı... "Hala farklı bir şeyin kokusunu alıyor musun?" Çiftlikte bu her anlama gelebilir.

Henri endişeli görünmüyordu, sadece şaşkındı. "Evet, bakalım ."

Elimi pantolonunun arkasına soktum ve bizi evimize götürmesine izin verdim.

Tam kapıyı arkamızdan kapatmıştım ki Henri aniden durdu. "Bu koku da ne?" diye sordu.

Oturma odasında Franklin duruyordu. Kucağında uyuyan yedi aylık bir bebek vardı ve ağzından salyalar . Nicolas'ımız, adını babamın göbek adından almıştı. Köşedeki oyun parkında iki yaşında bir çocuk yayılmış, peluş bir kurdu kucaklıyordu. Shima ya da çoğumuzun dediği gibi Shim-Shim. Adını Henri'yi büyüten kadından almıştı - ağabeyinin karısı, aynı zamanda Matti'nin büyükannesiydi. Onlar bizim en küçük iki çocuğumuzdu. Siyah saçları ve bronz tenleriyle ikimizin mükemmel bir karışımıydılar. Mutlu, tatlı bebeklerdi ve hepimiz onlar için deli oluyorduk. Sadece Henri ve ben değil, çiftlikteki herkes.

Geleceği görmenin, onu kollarımda tutmanın çok güzel bir yanı vardı. Tüm çocukların gelecekte ne yapacağını şimdiden merak ediyordum. Duncan biyolojik annesini aramaya çalışacak mıydı? Agnes çok uzaklardaki bir okula gidecek ? Shima ve Nicolas'ın büyüyüp ne olacaklarını.

En çok da büyüdüklerinde çiftliğin koruyucuları olmayı mı seçeceklerini yoksa Henri gibi daha yönetici bir rol mü isteyeceklerini merak ediyordum. Ya da belki de amcaları Matti'nin yaptığı gibi büyük şehir çocukları olacaklardı.

Bir şekilde bildiğim tek şey, ne olursa olsun, buranın yükünün Henri'de olduğu gibi sadece bir omuza değil, umarım birkaç omuza yayılacağıydı. Çünkü içimden bir ses, bu hızla gidersek, elimizdeki dört çocuğa ek olarak muhtemelen dört çocuğumuz daha olacağını söylüyordu. Daha o sabah, son iki kez hamile kalmadan hemen önce Henri'nin gözlerinde beliren o aşırı sahiplenici parıltıyı gördüğümü sanmıştım.

Kim bilebilirdi ki? Sadece bunu düşünmek bile içimi inanılmaz bir sevinç duygusuyla doldurdu. Gelecek hiç bu kadar güzel bir yer gibi görünmemişti.

Burayı sevdim. Tüm kalbimle sevdim. Kokusunu, ağaçların yıl boyunca topluluğun üzerine farklı gölgeler düşürmesini. İnsanların burayı ayakta tutmak için birlikte çalışmasını, dünyada küçük bir güvenlik köşesi olmasını.

Bir keresinde Henri'ye buradaki havada bir şeyin bana evimde olduğumu söylediğini anlatmıştım. Toprağın kulağıma ait olduğumu fısıldamaya çalıştığını, mesajını

esen rüzgârlara karışıyordu. Ve çocukların beni küçük elleriyle burada tuttuklarını, beni buraya zaten olduğumdan daha fazla bağladıklarını düşündüm.

Henri gözlerimin içine bakarak burada olmam gerektiğini söylemişti ve etrafımdaki her şey ve herkes bunu biliyordu.

Çiftlikteki en iyi bebek bakıcısı Franklin de dahil.

Amcam koridorun sonundaki yatak odalarını işaret etti, yüzü gergindi. "Kendin gör," diye uyardı Henri'yi, gözleri için biraz vahşiydi.

Bu çok gizemliydi.

Her ne kadar bebekleri ve yepyeni hallerini koklamak istesem de, onun ciddi olduğunu anlayabiliyordum.

Böylece gidip baktık, horlayan Shima'ya gülümsemek için oyun parkının üzerinden eğilirken birbirimize şaşkın bakışlar attık. Önce Agnes'in odasında durduk. Kapıyı araladı ve ben de içeri bakmak için başımı kolunun altına soktum. Benim mini kurdum da yıllar içinde büyümüştü ve anime posterleri ve ürünleriyle çevrili bir şekilde uyurken sarı saçları yastığının üzerine dökülmüştü.

Kapıyı kapattı, ben de onu koridorda diğer odaya kadar takip ettim, ama tam kapıya geldiğimizde kapı kendiliğinden, çok ama çok yavaş bir şekilde açıldı. Bu duyulmamış bir şey değildi. Kapanırsa Duncan'ın kolayca çık için kapı koluna bir ip bağlamıştık. İlk taşındığımızda sahip olduğu cehennem köpeği kapısından daha büyüktü. Ama dışarı çıkan altmış kiloluk, beş yaşında bir köpek yavrusu yerine... kapıda küçük bir çocuk duruyordu. Üzerinde iç çamaşırı ve ona biraz büyük gelen bir tişört vardı çünkü ihtiyacı olabilir diye kıyafetlerini şifonyere bırakmaya özen göstermiştim. Bir yıl önce aldığım da bedenini tahmin etmiştim.

Çocuğun siyah saçları neredeyse maviye çalan bir koyuluktaydı, gözleri ise çarpıcı bir kahverenginin tonundaydı. Teni solgundu. Vücudu uzun ve sırkı gibiydi.

Onu daha önce hiç görmemiştim ve aynı zamanda yüzünü Henri'ninkini tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Kendi yüzümü tanıdığım kadar. Küçüktü ve biraz elf....

Tam bir şok içinde Henri'nin elini tuttum.

"Anne?" diye fısıldadı cılız bir ses, sanki ilk kez kelimeleri deniyormuş gibi... çünkü deniyordu.

KUTSAL BÜYÜLÜ BOK.

Yüksek sesle söylemiş de olabilirim, söylememiş de olabilirim.

Duncan'ın bana doğru fırlamasını yakalamak için kollarımı tam zamanında açmayı zar zor başarmıştım. Hayatımda gördüğüm en uzun beş yaşındaydı. O cılız kolları boynuma dolandı ve yaşına göre fazla güçlü bir şekilde bana sarıldı.

"Donut," diye nefes nefese kaldım, ona çok yakın, çok sıkı sarıldım. "Ne oldu?"

Yanağını omzuma yasladı, hayatımın son beş yılını birlikte geçirdiğim çocuk gibi kokuyordu. Hâlâ benim ya bineceğim ya öleceğim. Son birkaç yıldır benimle telepatik olarak cümleler halinde iletişim kurmaya başlayan tatlı, yumuşak huylu oğlum. Henri ve Agnes arada bir "evet" ya da "hayır" dediğini anladıklarını söylemişlerdi ama kardeşleri dışında herkesle iletişim kurma becerisi bu kadardı.

O olduğuna inanmadım.

"Uyuyordum," dedi bana o çatırdayan, yepyeni sesiyle, "ve kendimi tuhaf hissettim. Uyandım ve sana benziyordum," dedi Duncan, her kelimeyi aceleyle getirmeden. "Seni almaya geliyordum."

Ona sarıldım, sarıldım ve daha da çok sarıldım. Konuşuyordu! Yürüyordu!

İki ayaklı bir çocuğa dönüşme umudumu hiç yitirmiş değildim, dönüşüp dönüşmemesi umurumda bile değildi. Eğer dönüşürse hayatının ne kadar kolaylaşacağını hep biliyordum, öğrenilme korkusu olmadan, bir yabancıнын onu kaçırma ihtimali sürekli başımızın üstünde olmadan yaşayabilmek. Burası güvenli bir sığınaktı ve herkes çocuklara karşı çok korumacı olduğu için buradayken ona bir şey olacağından hiç endişe etmemiştim ama şimdi....

Yanaklarını tuttum. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi usulca, gözleri parlıyordu. "Korkmuyordum."

Yanımızda Henri diz çöktü, gözleri biraz cam gibiydi, gülümsemesi biraz tuhaftı. Ağzıyla "vay be" dedi, ben de ona karşılık verdim ve kolumu uzatıp onu tuttum.

Duncan da benden biraz uzaklaşıp Henri'ye baktı.

Gülümsemesi... Gülümsemesini sonsuza dek hatırlayacaktım. Sözlerini, bu anı, kokusundan duvarlardaki boyaya kadar her şeyi, tıpkı çiftleşme törenimizin olduğu gece gibi hatırlayacaktım.

Duncan Donut'ım Henri'ye baktı ve "Merhaba baba" diye fısıldadı.

Henri daha da yaklaşmadan bir an önce kığımın üzerine düştüm, o kaslı kollarından biri ikimizi de içine aldı. Onun sesini duymuştum.

Şimdiye kadar pek çok kez, küçük bir şeyin onu rahatsız ettiğini, gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordum... ama Duncan'ın mutlak sevincini kendi göğsümde hissetmeme neden olan "Merhaba oğlum" dan önce gelen sulu kıkırdamayı beklemiyordum.

Neredeyse her şeyden daha iyi bildiğim bir "*aşk*" patlaması.

Henri ona doğru eğilirken eli Duncan'ın başını kavradı ve oğlumla eşim alınlarını birbirine değdirdi. Sesi çok gırtlaktan ve kalındı. "Nasıl da annene benziyorsun, ha?"

Aralarındaki bağ zaman içinde yavaş ve organik bir şekilde büyümüş ve hayatımdaki en büyük nimetlerden biri haline gelmişti, sadece umut edebileceğim şeylerden biri. Ve eğer hayallerim olsaydı, ilişkilerinin şu anda olduğu gibi olması bunlardan biri olurdu.

O gerçek bir çocuktu ve ben buna inanamıyordum.

Bir soluk sesiyle hepimiz başımızı çevirdiğimizde Agnes'i koridorda bulduk. Ağzı öyle bir açıktı ki, bunu benden öğrendiğini düşündüm. "Duncan?" diye ciyakladı.

Henri'nin Uğur Böceği'ni davet etme şansı bile olmadı.

Agnes Blackrock, bir yıl önce bir yığın kucak karşısında hâlâ tereddüt eden kız, kendini bize attı. Kardeşlerinin en büyük ablasıydı ve örnek olarak Duncan da en iyi ağabey olmuştu. Shima ve Nicolas'ı sevmeleri çok doğaldı, sadece biraz değil, onları birlikte her gördüğümde nefesimi kesecek kadar şiddetle seviyorlardı.

Bana aşkın DNA kelimesini bilmediğini hatırlattılar.

Ve hayatının başında yanında gereken insanlar tarafından terk edilen, kolay güvenmeyen, kolay sevmeyen, kolay inanmayan küçük kız, bize Henri kadar sıkı sarıldı.

RPILOGUE

Bir Aralık ayında, dünyanın en büyüğü ormanının ortasında

Kuzey Amerika'da üç kadın parlak bir dolunayın altında omuz omuza duruyordu.

Her biri, yüksek çam ağaçlarıyla çevrili küçük bir evi izliyordu.

Evin en küçük penceresinden, sarışın bir kız odasında durmuş, cep telefonunu yüzüne tutarak diğer hattaki arkadaşına "Gitmem gerek. Annemin bana ihtiyacı var."

Çok daha büyük üç pencereden oturma alanı net bir şekilde görülebiliyordu. İçeride uzun boylu, kaslı bir adam vardı ve kolunu, yanına yapışmış siyah saçlı bir kadının omuzlarına atmıştı. Karnı ancak son üç aylık dönemindeki birinin olabileceği şekilde yuvarlaktı.

Karşılarında, yerde üç figür daha oturuyordu. Zayıf, siyah saçlı bir çocuk ve kendilerinden çok daha yaşlı, beyaz saçlı iki adam, Lego parçalarını başlarının üzerindeki yelpazeye tutuyorlardı. Yanlarındaki kanepede, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, tuzlu ve biberli saçlı bir adam oturuyordu. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk sağında oturmuş, damlatmaz bardaktan su içerek yerdeki grubu izliyordu ve biraz daha büyük bir çocuk adamın diğer tarafında durmuş, küçük parmağını kulağına sokmuştu.

Üç kadından en kısa boylu olanı, iri adamın karısının sırtını sevgi dolu bir elle okşamasını izlerken boğazından yumuşak bir ses çıkardı. "Mutlu görünüyorlar," dedi hüzünlü bir ses tonuyla.

"Mutlu kokuyorlar," diye ekledi en uzun boylu olan monoton bir sesle, ancak kahverengi gözleri yerde gülüşen üç erkeğe takılı kaldı.

Üçüncüsü ofladı pufladı. "Bunu kendinize neden yapıyorsunuz anlamıyorum. Ne yaptığınızı asla öğrenemeyecekler."

İki kadın da bakışlarını pencerelerden ve içerideki insanlardan ayırmadı ama en kısa boylu kadın vücuduyla narin bir hareket yaptı. "gerek yok," diye cevap verdi, başı dikti, bronz teni ay ışığının altında parlıyordu. "Bu anneler olarak üstlendiğimiz bir yük. Ne pahasına olursa olsun, gerekeni yapmak."

Üçüncü kadın başını sallarken göğsünden bir nefes daha çıktı ama diğerlerini kandıramıyordu.

Çocukları kaç yaşına gelirse gelsin, bir anne zaman .

Ve o Noel gecesi Gece, Ay ve Tazı ağaçların arasında durup yaşlı bir amcanın, iki ağabeyin, bir babanın ve bir kocanın, bir annenin ve bir eşin, iki oğlun ve iki kızın kurdukları ailenin sevgisiyle sevinmelerini izlediler.

Onları bir araya getirenin evren ya da kader değil, bir dizi pişmanlık ve güçlü bir kefaret duygusu olduğunu asla bilmeden bu ana geldiler.

Ve her şeyden öte, inanılmaz bir sevgi.

AGKKOWLEDGMEKT3

Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Bir kitap, pek çok insanın sevgisi ve sabrı olmadan asla yazılamaz.

Tüm dünyadaki en iyi okuyuculara - sevginiz ve desteğiniz için size teşekkür etmeye bir milyon ömür yetmez. E-postalarınız ve mesajlarınız hayatımın en zor zamanlarında beni ayağa kaldırdı. Bana inandığınız ve zamanınızla ve hayal gücünüzle bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.

Güzel kapak için Okay Creations'tan Sarah Hansen'a ve birden fazla taslağıma katlandığı için Hot Tree Editing'den Virginia'ya çok teşekkür ederim. Sita, Sita sinyali her verdiğimde günü kurtarıyorsun - tüm katkıların için teşekkür ederim. Isa, Duncan sensiz Duncan Donut olmazdı, milyon kere teşekkür ederim.

Menajerlerim Jane Dystel ve Lauren Abramo'ya, Gracie'ye ve Dystel, Goderich ve Bourret'deki herkese teşekkür ederim. Dünyanın dört bir yanındaki tüm yayıncılarıma, bunu yazabildiğime bile inanamıyorum, bana bir şans verdiğiniz için hepinize çok minnettarım.

Eva, bu hayatta senin gibi bir arkadaşına sahip olmak için başka bir hayatta iyi bir şey yapmış olmalıyım. "Her şey için teşekkürler" şimdiye kadar yazdığım en küçümsenmiş ifade, ama her kelimesinde ciddiym. Sen olmasaydın kitaplarımın hiçbirisi bu hale gelmezdi.

Bana bir şekilde yardımcı olan arkadaşlarıma ve aileme, ki şu anda tamamen boşluğa düşüyorum, teşekkür ederim! Sevgili Blains'ime, beni hepinizi sevdiğim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Ale, Raul, Isaac, Kaitlyn, Nathalie, Nick, Miriam, Pepito ve Luz'a. Daha çok sevdiğim bir aile hayal edemezdim. Eddie: Bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırdığın ve bunları yaparken beni güldürdüğün için teşekkürler. Annem ve babam: Sizler evrendeki en iyi ebeveynler ve arkadaşlarıdır. Kaosuma katlandığınız için teşekkürler.

Chris ve Obi'ye, editörlerim ve gökyüzündeki meleklerim Dorian ve Kai'ye, sizi çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Mariana Zapata, Colorado'nun küçük bir kasabasında kocası ve çok sevdiği Danuaları olan büyük boy çocuklarıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, dışarıda vakit geçiriyor, çocuklarını öpmeye zorluyor ya da yazıyormuş gibi yapıyor.

MarianaZapata.com

[İmzalı Kitap Mağazası](#)

[Ürün Mağazası](#)

AL3O DY MARIAKA MAPATA

Mhen Gracie Huysuzla Tanıştı

Bahçesine düşmüş olabilecek onca şey varken... bu o olmalıydı. Çoğu insan için bahçesinde yarı çıplak bir süper varlık bulmak bir hayalin gerçekleşmesi olabilir. Ne yazık ki Gracie Castro için tam tersi.

Tüm Rodoslar Buraya Çıkar

Sevdiğiniz insanları kaybetmek zordur. Aurora De La Torre, bir zamanlar evi olan bir yere geri dönmenin kolay olmayacağını biliyor. Tüm hayatınıza yeniden başlamak da muhtemelen kolay olmayacaktır. Ancak dağlardaki küçük bir kasaba, kırık bir kalp için mükemmel bir çare olabilir.

Eller Aşağı

Bianca Brannen, aldığı bir telefonla eski arkadaşının hayatına geri döndüğünde hazır olduğunu düşünür. Ya da en azından Ulusal Futbol Ligi'nin ilk oyun kurucusunu görmek için olabildiğince hazır olduğunu. Organizasyon. Zac ile WINNIPEG DUVARI VE BEN'de tanıştınız, hayatının aşkıyla da burada tanışın.

En İyi Şey

Lenny DeMaio kendine bir söz verdi: Bulunmak açıkça belli olan bir adama ulaşmaktan vazgeçti. Ne yazık ki kimse Jonah Collins'e bu notu vermedi.

Luna ve Yalan

Sırlarla ilgili sorun, onları toplamaya devam etmenin çok kolay olmasıdır.

Lukov'dan Sevgilerle

17 yılın ve sayısız kırık kemiğin ve tutulmayan sözlerin ardından Yasemin Santos artistik patinajda yarışma şansının sona erdiğini bilmektedir. Ancak ezeli düşmanından hayatının teklifi geldiğinde, her şeyi yeniden gözden geçirmek zorunda kalabilir.

Sevgili Aaron

Bazı günler tek ihtiyacınız olan bir yabancından gelecek bir mesajdır.

Bunun için Mait

Diana Casillas, yeni bir ev, mümkün olan en acı verici şekilde miras kalan iki küçük çocuk, dev bir köpek, genellikle sevdiği bir iş ve gereğinden fazla aile ile isteyebileceği neredeyse her şeye sahiptir. Bir erkek arkadaş dışında. Ya da bir koca. Ama bunlardan birine kimin ihtiyacı var ki?

Minnipeg Alışveriş Merkezi ve Ben

Ulusal Futbol Organizasyonu'ndaki en iyi savunma oyuncusunun asistanı olmak her zaman geçici olmalıydı. Vanessa Mazur'un planları var ve bunların hiçbirisi gereğinden uzun süre ekstra büyük iç çamaşırını yıkamayı içermiyor.

Kulti

Çocukken taptaştığınız adam koçunuz olduğunda, bunun dünyadaki en harika şey olması gerekir. Anahtar kelimeler: "olması gereken".

Ritim, Akor ve Malikin

İki grup, üç kıta, bir turne.

Locke yönetiminde

Aylarca işsiz kaldıktan sonra Austin'e taşınan Iris Taylor, bu kadar çabuk bir iş bulduğu için mutlu olması gerektiğinin farkındadır... iş yeri, babasının eskiden üyesi olduğu motosiklet kulübünün bir üyesine ait olsa bile.

Lingus

Kat Berger en yakın arkadaşı tarafından bir "yetişkinler" kongresine götürüldüğünde, en son beklediği şey onu hiç olmadığı kadar güldüren biriyle tanışmaktır. Bu, en beklenmedik yerlerden doğan bir aşkın hikâyesidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

